TARAFINI SEÇ!

İKİ KRALİÇENİN SAVAŞI

JENNIFER L. ARMENTROUT

DEX 100

Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Safkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutuluş
Lux 2 - Onikс
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1- En Karanlık Yıldız
Köken 3- En Parlak Gece
Köken 2- En Aydınlık Gölge
Kan ve Kül 1- Kan ve Külden
Kan ve Kül 2- Ten ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül 3- Yaldızlı Kemikler Tacı
Ten ve Ateş 1: Kıvılcımdaki Gölge

İKİ KRALİÇENİN SAVAŞI

Orijinal adı: The War of Two Queens
© 2022, Jennifer L. Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout
Çeviren: Seyhan Dönmez
Yayına Hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Taryn Fagerness Ageny ve Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri AŞ'nin ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2023 / ISBN 978-625-6932-11-1
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Hang Lee
Kapak uygulama: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

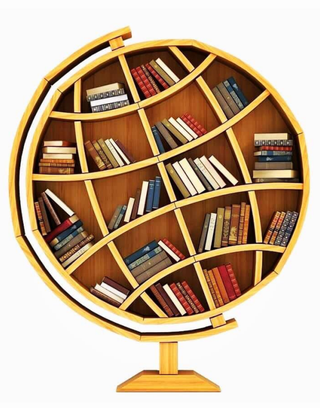
TARAFINI SEÇ!

İKİ KRALİÇENİN SAVAŞI

JENNIFER L. ARMENTROUT

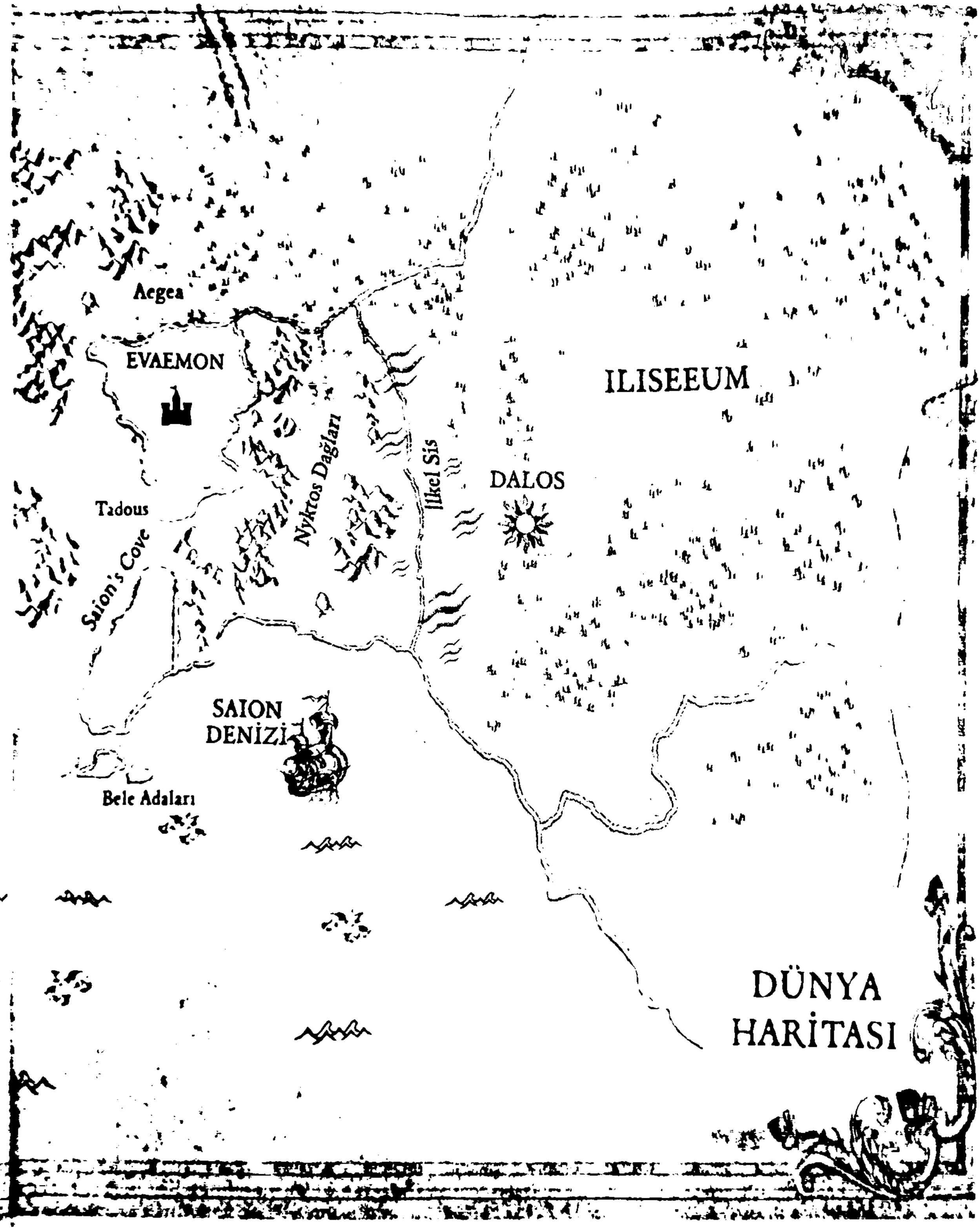
Çeviren: Seyhan Dönmez

DEX 100

Siz okuyuculara ithaf edilmiştir

Vodina Adaları
Ölümsüz Tepeler
MASADONIA
Oak Ambler
Wastelands
STROUD DENİZİ
New Haven
Pompay
Pinelands
Pensdurth
Kan Ormanı
ATLANTIA KRALLIĞI
Massene
Padonia
Kemik Tapınağı
Lockswood
Üç Nehir
Bar Geçidi
Beyaz Köprü
Ölü Kemikler Klanı
Spessa's End
Stygian Körfezi
Niel Vadisi
SOLİS KRALLIĞI
Skotos Dağları
CARSODONIA
Söğüt Ovaları
Ione Kayalıkları
Elysium Tepeleri

Aegea
EVAEMON
Tadous
Sajon's Cove
Nykros Dağları
Ilkel Sis
DALOS
ILISEEUM
SAION
DENİZİ
Bele Adaları
DÜNYA
HARİTASI

Teşekkür

Muhteşem Blue Box ekibine... Kan ve Kül dünyasını hayata geçirmeye yardımcı olan Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olsen, Kim Guidroz ve daha nicelerine teşekkür ederim. Özverili çalışmaları ve sundukları destek için temsilcim Kevan Lyon'a, Taryn Fagerness'e ve Jenn Watson'a ve asistanım Malissa Coy'a teşekkür ederim. Harika hediyelikler tasarladıkları için Stephanie Brown ve Jen Fisher'a da çok teşekkür ediyorum. Bu kadar büyüleyici kapaklar yarattığı için Hang Le'ye kocaman teşekkürler. Sarah Maas, Stacey Morgan, Lesa, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad ve nicelerine akıl sağlığımı korumama ve gülmeme yardımcı oldukları için canı gönülden teşekkürler. Sundukları destek ve dürüst değerlendirmeleri için ARC ekibine teşekkür ederim, bir yazarın sahip olabileceği en muhteşem okuyucu grubu oldukları için JLAnders'a ve taslak aşamasını son derece eğlenceli ve muhteşem hale getirdiği için Blood and Ash Spoiler Group'a sonsuz teşekkürler. Ama sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı okuyucu. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Telaffuz Kılavuzu

Karakterler

Aios: Eyos

Alastir: Elestır

Bele: Bel

Casteel Da'Neer: Kestil Denir

Delano: Dileyno

Eloana Da'Neer: Ilena Denir

Ileana: Ayliyana

Ione: Ayon

Isbeth: Isbit

Jalara: Calara

Jasper Contou: Cespır Kantu

Kieran Contou: Kırın Kantu

Kirha Contou: Kirha Kantu

Kolis: Kolis

Malec O'Meer: Malik Omir

Malik Da'Neer: Malik Denir

Naill: Nayl

Nektas: Niktas

Nyktos: Niktos

Penellaphe Balfour: Penelafe Belfor

Rhahar: Rahar

Rhain: Reyn

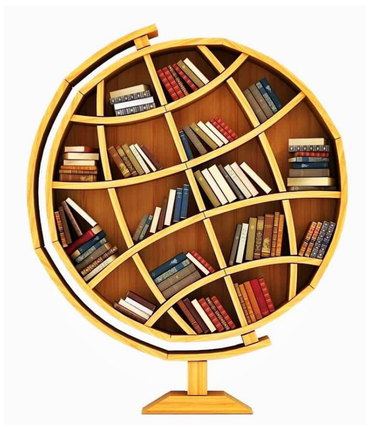
Saion: Sayon

Seraphena: Sirafina

Sera: Sira
Valyn Da'Neer: Valin Denir
Vonetta Contou: Vonetta Kantu

Yer isimleri
Atlantia: Atlantiya
Carsodonia: Karsodonya
Dalos: Deylos
Iliseeum: Aylisiyum
Lasania: Lasanya
Masadonia: Masadonya
Massene: Mesina
Niel Vadisi: Nayl Vadisi
Padonia: Padonya
Pensdurth: Pensdörf
Solis: Solis

Terimler
Eather: İtır
Notam: Notam
Arae: Eyri
Dakkai: Dayki
Graeca: Greysi
Kiyou: Kiyu
Meyaah Liessa: Miya Lisa

1

Casteel

Mumun cılız alevi titreşip söndü, hücre karanlığa gömülürken yaklaşan pençelerin sesi duyuldu.

Kemerli girişte daha koyu bir gölge belirdi, dört ayak üzerinde duran biçimsiz bir şekildi bu. Kan kokusunu alınca lanet bir barat gibi durup gürültüyle havayı kokladı.

Benim kanımın kokusunu.

Kendimi hazırlamak için kımıldanınca boynumdaki ve ayak bileklerimdeki pürüzsüz gölge taşı şeritleri sıkılaştı. Kahrolası taşı kırmak mümkün değildi ama işe yarıyordu.

Yaratık tiz bir inilti sesi çıkardı.

"Orospu..." Yaratık birden fırlayıp içeri atıldı, iniltisi kulak tırmalayan bir çığlığa dönüştü. "... çocuğu."

Leş kokusu burnuma gelene kadar bekledim, sonra sırtımı duvara yaslayıp bacaklarımı kaldırdım. Ayak bileklerimin arasındaki zincirin uzunluğu ancak yirmi santim kadardı ve prangalar bir santim bile oynamıyordu ama benim için yeterliydi. Çıplak ayaklarımı yaratığın omuzlarına koydum, yaratığa bakma gafletinde bulununca iğrenç nefesi yüzüme vurdu.

Vay canına, Craven genç değildi.

Tüysüz kafasına gri et parçaları yapışmıştı, burnunun yarısı da yoktu. Elmacık kemiklerinden biri tamamen açıktaydı, gözleri kor gibi yanıyordu. Dudakları parçalanıp kopmuştu.

Craven başını aşağı eğip sivri dişlerini bacağıma geçirdi. Dişleri pantolonu delip etime ve kaslarıma saplandı. Bacağıma korkunç bir acı yayılırken dişlerimi sıkarak tıslադım.

Buna değer.

Acı çekmeye değerdi.

Bu *O*'nun güvende olacağı anlamına geliyorsa bu dişlere sonsuza dek katlanırdım. Bu hücredekinin O olmaması için. Acı çekenin *O* olmaması için.

Bacağımı sallayarak Craven'dan kurtardım, kısa zinciri yaratığın boynuna geçirip ayaklarımı çaprazladım. Belden aşağımı bükerek yaratığın boynuna dolanmış zinciri iyice sıkıp Craven'ın çığlıklarına son verdim. Dönmeye devam ederken pranga boynuma oturup soluğumu kesti, Craven'ın boynundaki zincir iyice gerilmişti. Bacaklarımı ters yöne çekip yaratığın sırtına indirince kolları savrulmaya başladı. Onu bağlı ellerimin ulaşabileceği bir yere çekerken kasılmaları daha çok seğirme halini aldı. Boğazımdaki prangaya bağlı olan el bileklerimin arasındaki zincir daha kısaydı ama bu kadarı da yeterdi.

Craven'ın soğuk, ıslak çenesini tutup başını aşağı indirdim, sonra dizlerimle sertçe vurarak kafasını sert zemine geçirdim. Kafası parçalanınca karnıma ve göğsüme kokuşmuş kanlar sıçradı. Kemik ıslak bir çatırtıyla yarıldı. Craven gevşekçe olduğu yere serildi. Tekrar kalkacağını biliyordum ama biraz zaman kazanmıştım.

Zinciri çözerken ciğerlerim yanıyordu, yaratığı tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım. Yaratık kolları bacakları birbirine dolanmış bir yığın halinde kapının yanına düştü, kaslarımı gevşettim. Boynumu saran pranga yavaş yavaş gevşeyince yanan ciğerlerim sonunda havaya kavuştu.

Gözlerimi Craven'a diktim. Başka zaman olsa o pisliği her za-

manki gibi bir tekmede koridora atardım ama güçten düşüyordum.

Çok fazla kan kaybediyordum.

Şimdiden.

Bu iyiye işaret değildi.

Derin derin nefes alarak aşağı baktım. Gölge taşı şeritlerin hemen altında, kollarımın iç tarafından yukarıya uzanan ince kesikler vardı. Saydım. Yeniden. Emin olmak için.

On üç.

Siyahlar giyinmiş ve mezar kadar sessiz refakatçilerin bu hücreye ilk girişinin üstünden on üç gün geçmişti. Günde bir kez gelip etimi kesiyorlar, bir fıçı kaliteli şarapmışım gibi kanımı çekiyorlardı.

Dudaklarım vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. İlk başta üçünün işini bitirmeyi başarmıştım. Yanıma yaklaşınca gırtlaklarını parçalamıştım, el bileklerimin arasındaki zinciri de bu yüzden kısaltmışlardı. Gerçi içlerinden sadece biri ölü olarak *kalmıştı*. Diğer ikisinin lanet gırtlaklarındaki yaralar dakikalar içinde kendi kendine kapanmıştı; hem etkileyici hem de sinir bozucu bir görüntüydü.

Yine de önemli bir şey öğrenmiştim.

Kan Kraliçesi'nin bütün refakatçileri Dönenler'den değildi.

Bu bilgiyi nasıl kullanabileceğimi henüz bilmiyordum ama kanımı yepyeni Dönenler yaratmak için kullandıklarını tahmin ediyordum. Şanslı kişiler için tatlı olarak da kullanıyor olabilirlerdi.

Fazla derin nefes almamaya çalışarak başımı arkaya atıp duvara yasladım. Craven'ın leş kokusundan boğulmazsam boğazımdaki lanet gölge taşından boğulacaktım.

Gözlerimi kapadım. Refakatçiler ilk geldiğinde kaç gündür hücredeydim? Emin değildim. Iki gündür? Bir haftadır? Yoksa?..

Orada durdum. *Bunu düşüneyim deme.*

O kısmı düşünemezdim. Düşünmeyecektim. Bunu son kez yaptığımda günleri ve haftaları saymaya çalışırken öyle bir noktaya gelmiştim ki zaman akmayı bırakmıştı. Saatler günlere dönüşmüştü. Haftalar yıllara. Sonunda zihnim Craven'ın parçalanmış kafasından akan kan gibi kokuşmuştu.

Ama şimdi işler farklıydı.

Bu hücre daha genişti, kapıda demir parmaklıklar yoktu. Gölge taşı ve zincirler varken buna gerek de yoktu. Demir ve tanrı kemiklerinin karışımından yapılmış zincirler duvardaki bir kancaya, oradan da zincirleri uzatıp kısaltmaya yarayan bir mekanizmaya bağlanıyordu. Oturabiliyor, biraz hareket edebiliyordum ama hepsi buydu. Bununla birlikte daha önceki gibi bu hücrenin de penceresi yoktu ve rutubet kokusundan beni yine yeraltında tuttuklarını anlayabiliyordum. Serbestçe dolaşan Craven'lar ise bir yenilikti.

Gözlerimi hafifçe araladım. Kapının yanındaki pislik, kan kokusunu alıp hücreye gelen altıncı ya da yedinci Craven olmalıydı. Burada olmaları bana yukarıda büyük bir Craven sorunu olduğunu düşündürüyordu.

Carsodonia'yı çevreleyen Sur'un içinde Craven saldırıları olduğunu daha önce duymuştum. Kan Tacı bu yüzden Atlantia ve öfkeli tanrıları suçluyordu. Ben ise hep bir Yükselmiş'in hırsa kapılıp beslendikleri ölümlülerin dönüşmesine izin verdiğini düşünmüştüm. Şimdi Craven'ların da büyük ihtimalle burada tutulduğunu düşünüyordum. *Burası* her neresi ise. Eğer öyleyse, Craven'lar dışarıya ve yer üstüne çıkabiliyorsa ben de çıkabilirdim.

Tabii şu lanet zincirleri gevşetebilirsem. Duvardaki kancaya asılarak çok zaman harcamıştım. Tüm bu girişimlerimde zincir duvardan ancak yarım santim kadar kayıyordu, o da kayarsa.

Ama bu kez tutsaklığımı farklı kılan tek şey bu değildi. Craven'lardan başka sadece refakatçileri görmüştüm. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Geçen defaki gibi olacağını sanmıştım. Kan Tacı ve ahbapları sık sık ziyaretime gelip alay ederek, acı çektirerek, kanımı emerek ve canları ne isterse onu yaparak vakit geçirecek sanmıştım.

Elbette geçen defaki tutsaklık tecrübem böyle başlamamıştı. Kan Kraliçesi önce *gözümü açmaya,* beni kendi tarafına çekmeye çalışmıştı. Beni aileme ve krallığıma karşı kışkırtmaya çalışmıştı. Bu işe yaramayınca da asıl eğlence başlamıştı.

Malik'e de böyle mi olmuştu? İşbirliğini geri çevirmişti de az

kalsın bana yapacakları gibi ona da kafayı yedirtmişler miydi? Güçlükle yutkundum. Bilmiyordum. Abimi de görmemiştim ama kesin ona da bir şey yapmışlardı. Abim daha uzun süredir ellerindeydi ve neler yapabileceklerini biliyordum. Çaresizliğin ve umutsuzluğun ne olduğunu biliyordum. Her şeyin kontrolün dışında olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum. Benlik duygusunu kaybetmenin. Ona el sürmemiş olsalar bile, çoğunlukla tecrit edilerek bu şekilde esir tutulmak bir müddet sonra insanın beynini kemirmeye başlıyordu. Ve bu *bir müddet* düşünüldüğünden daha kısa bir zaman dilimiydi. Bir şeyler düşünmenize yol açıyordu. Bir şeylere *inanmanıza.*

Zonklayan bacağımı mümkün olduğunca yukarı çekip kucağımda duran ellerime baktım. Karanlıkta sol avucumdaki altın sarmalı zar zor görebildim.

Poppy.

Parmaklarımı damganın üstüne kapatıp Poppy'nin çığlıkları dışında bir şeyi hayalimde canlandırabilirmişim gibi yumruğumu sıktım. Acıyla çarpılmış güzel yüzünün görüntüsünü silebilirmişim gibi. Bunu görmek istemiyordum. Onu gemideki gibi görmek istiyordum, kızarmış yüzüyle, gözbebeklerinin arkası gümüş renginde parlarken arzu ve istekle bakan o büyüleyici yeşil gözleriyle. Şehvetten ya da sinirden kızarmış yanaklarını hatırlamak istiyordum, ikincisi genelde sessizce –ya da çok yüksek sesle– beni bıçaklamasının uygunsuz kaçıp kaçmayacağını tartışırken oluyordu. Bana dokunurken ve beni asla bilemeyeceği, anlayamayacağı şekilde iyileştirirken çekici dudaklarının aralandığını ve teninin ışıldadığını görmek istiyordum. Gözlerim bir kez daha kapandı. Ve kahretsin, tek gördüğüm bedeni kollarımda kıvranırken kulaklarından, burnundan akan kanlardı.

Tanrılar, buradan kurtulunca o adi kraliçeyi parça parça edecektim.

Bunu yapacaktım.

Bir şekilde kurtulacak ve Poppy'ye yaşattığı her şeyin on misli-ni yaşatacaktım.

Ayak sesleri duyunca gözlerimi açtım. Bacağımı yavaşça indirirken boyun kaslarım gerildi. Bu normal değildi. Refakatçilerin son kez kan almasının üzerinden ancak birkaç saat geçmişti. Tabii şimdiden zaman kavramını yitirmeye başlamadıysam.

Ayak seslerine odaklanınca göğsüme bir sıkıntı oturdu. Çok sayıda ayak sesi vardı ama biri daha ağırdı. Çizmeler. Bakışlarımı kapıya çevirerek dişlerimi sıktım.

İçeri önce bir refakatçi girdi, neredeyse karanlığa karışmış gibiydi. Etekleri yerleri süpürerek Craven'ın yanından geçerken hiçbir şey söylemedi. Çakmaktaşına sürtünen çelik sesiyle duvardaki mumun fitilinde bir alev belirdi. İlk gelen birkaç mum daha yakarken içeri dört refakatçi daha girdi, yüzleri kanat şeklindeki siyah boyanın arkasına gizlenmişti.

Onları her gördüğümde aynı şeyi merak ediyordum. Bu boya da neyin nesiydi?

Defalarca sormuştum. Hiç yanıt alamamıştım.

Kapının iki yanında durdular, ilk refakatçi de onlara katıldı, kimin geleceğini anlamıştım. Gözlerimi aralarındaki boşluğa diktim. Burnuma gül ve vanilya kokusu geldi. Sıcak ve dinmeyen bir öfke göğsümü doldurdu.

Sonra kraliçe içeri girdi, refakatçilerinin tam tersi giyinmişti.

Beyaz. Canavar, hayal gücüne çok az yer bırakan daracık, beyaz ve neredeyse transparan bir elbise giymişti. Dudaklarım tiksintiyle büküldü. İyice sıkılmış ince beline dökülen kızıl-kahve saçları dışında Poppy'ye hiç benzemiyordu.

En azından kendime bunu söyleyip duruyordum.

Yüz hatlarında hiçbir benzerlik olmadığını, göz şeklinde, yakut takılı burnunda ya da dolgun, biçimli dudaklarında.

Bunun bir önemi yoktu.

Poppy onun gibi değildi.

Kan Kraliçesi. Ileana. *Isbeth*. Daha çok bilinen adıyla yakında-geberecek-sürtük.

Yanıma yaklaştı, Yükselmediğini şimdiye kadar nasıl fark etmediğim konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Gözleri kapkara ve

dipsiz olsa da vampirlerinki gibi donuk değildi. Dokunuşu... lanet olsun, yıllar içinde diğerleriyle karışmıştı. Ama teni soğuksa da buz gibi ve cansız değildi. Hem ben ya da bir başkası, kraliçenin iddia ettiğinden başka bir şey olabileceği ihtimalini neden düşünecektik ki?

Annemle babam hariç.

Onlar Kan Kraliçesi hakkındaki gerçeği biliyor olmalıydı, gerçekte kim olduğunu. Ve bize söylememişlerdi. Bizi uyarmamışlardı.

Yakıcı bir öfke içimi kemirmeye başladı. Bunu bilmek sonucu değiştirmeyebilirdi ama kraliçeye başka şekilde yaklaşmamızı sağlayabilirdi. Tanrılar, Kan Kraliçesi'nin kendine has deliliğini körükleyen şeyin asırlar öncesinden kaynaklanan intikam hırsı olduğunu bilseydik daha iyi hazırlanabilirdik. O zaman durup düşünürdük. Her şeyi yapabileceğini fark edebilirdik.

Ama şu anda hiçbir şey yapılamazdı, beni lanet olası bir duvara zincirlemişlerdi, Poppy ise dışarıda bu kadının annesi olduğu gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Poppy'nin yanında Kieran var, diye hatırlattım kendime. *Yalnız değil.*

Sahte kraliçe de yalnız değildi. Arkasından uzun boylu bir adam içeri girdi, yürüyen bir muma benziyordu. Saçlarından yüzündeki kanat şekline kadar altından bir orospu çocuğuydu. Gözlerinin mavisi o kadar açıktı ki neredeyse renksiz gibiydiler. Bazı refakatçilerin gözleri gibi. Bahse girerim bu da bir Dönen'di. Ama gırtlağındaki yara kapanan refakatçilerden birinin gözleri kahverengiydi. Bütün Dönenler'in irisleri açık renk değildi.

Adam kapıda durakladı, silahları refakatçilerinkiler gibi saklı değildi. Göğsündeki kayışta siyah bir hançer, sırtında da iki kılıç gördüm, kılıçların kıvrık kabzaları kalçalarının üt kısmından görünüyordu. *Siktir et adamı.* Gözlerimi Kan Kraliçesi'ne çevirdim.

Isbeth, Craven'a bakarken yakut tacındaki elmas kuleler mum ışığında parıldıyordu.

"Farkında mısın bilmem ama" dedim lakayt bir sesle, "haşere sorununuz var."

Isbeth kırmızı boyalı parmaklarını iki kez şıklatırken koyu renk kaşlarından birini yukarı kaldırdı. İki refakatçi gelip Craven'dan kalanları kaldırdı. Yaratığı dışarı taşırlarken Isbeth bakışlarını bana çevirdi. "Berbat görünüyorsun."

"Evet ama temizlenebilirim. Ya sen?" Dudaklarının gerildiğini fark ederek gülümsedim. "Yıkanarak ya da beslenerek o iğrenç kokudan kurtulamazsın. O *pislik* senin içinde."

Isbeth'in cam şıngırtısını andıran kahkahası tüm sinirlerimi gerdi. "Ah sevgili Casteel, ne kadar çekici olabildiğini unutmuşum. Kızımın sana bu kadar kapılmasına şaşmamak gerek."

"Ona kızım deme" diye hırladım.

İşaret parmağındaki yüzükle oynayarak kaşlarını kaldırdı. Pembe elmaslı altın bir yüzüktü bu. Göz alıcı altın loş ışıkta bile parlıyordu, sadece Atlantia altını böyle parlayabilirdi. "Lütfen annesi olduğumdan şüphe ettiğini söyleme. Dürüstlük timsali olmadığımı biliyorum ama Poppy söz konusu olduğunda hiç yalan söylemedim."

"Onu dokuz ay karnında taşıyıp doğurmuş olman umurumda değil." Yumruklarımı sıktım. "Poppy için hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

Isbeth alışılmadık şekilde kıpırtısız ve sessizdi. Saniyeler saniyeleri kovaladı, sonunda, "Ben ona annelik yaptım" dedi, "O zamanlar küçücük bir bebek olduğundan hatırlamaz, her açıdan kusursuz ve güzel bir bebek. Her gün onunla uyur, onunla uyanırdım, ta ki bu riski daha fazla alamayacağımı fark edene dek." Yürürken elbisesinin etekleri Craven'dan akan kanın oluşturduğu gölcüğe süründü. "Beni sadece kraliçesi bildiğinde de ona annelik yaptım, ağır şekilde yaralandığı zaman yaralarını iyileştirdim. Böyle olmaması için her şeyimi verirdim." Sesi çatallaştı, neredeyse gerçeği söylediğine inanacaktım. "Bir saniye bile acı çekmemesi için her şeyi yapardım. Kendine her baktığında o kâbusu hatırlamaması için."

"Kendine baktığında sadece güzellik ve cesaret görüyor" dedim sertçe.

Kraliçe çenesini kaldırdı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmıyorum, *biliyorum*."

"Çocukken aynada kendini görünce sık sık ağlardı." Göğsüm sıkıştı. "Bana ona iyileştirmem için yalvarırdı."

"Buna ihtiyacı yok" dedim öfkeyle, Poppy'nin çocukken bile böyle hissetmesi içimi nefretle *–tiksintiyle–* doldurmuştu.

Isbeth bir müddet sustu. "Yine de başına gelenleri önlemek için her şeyi yapardım."

"Yani senin bunda bir payın olmadığını mı düşünüyorsun?" dedim meydan okuyarak.

"Güvenli başkenti ve Wayfair'i bırakıp giden ben değildim. Onu çalan ben değildim." Çenesi kasılarak kahrolası tanıdık bir biçimde dışarı fırladı. "Coralena bana *–ona–* ihanet etmeseydi Penelaphe bu acıları hiç tatmayacaktı."

Şaşkınlık tiksintiyle savaşıyordu. "Ama sen de Masadonia'ya göndererek ona ihanet etmedin mi? Dük Teerman'ın yanına göndererek..."

"Sakın." Yine kaskatı kesildi.

Bunu duymak istemiyor muydu? Ne kötü. "Teerman onu sürekli taciz etti. Diğerlerinin de aynını yapmasına göz yumdu. Bunu eğlence haline getirdiler."

Isbeth irkildi.

Gerçekten irkildi.

Dudaklarım sivri dişlerimi ortaya sererek geri çekildi. "Senin yüzünden. Kendini aklamak için suçu başkasına atma. Dük her dokunduğunda onu incitti. Senin yüzünden."

Isbeth derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi. "Bilmiyordum. Bilseydim karnını deşip dükü kendi bağırsaklarıyla boğardım."

İşte bundan şüphem yoktu.

Çünkü bunu daha önce bir ölümlüye yaptığını görmüştüm.

Bana bakarken sıkı sıkıya kapadığı dudakları titriyordu. "Dükü *sen* mi öldürdün?"

İçime birden vahşice bir tatmin duygusu doldu. "Evet."

"Acı çektirerek mi?"

"Sence?"

"Evet." Isbeth dönüp duvara doğru yürürken iki refakatçi geri gelip sessizce kapının yanındaki yerini aldı. "Güzel."

Dudaklarımdan soğuk bir kahkaha döküldü. "Aynını sana da yapacağım."

Omzunun üstünden bakıp hafifçe gülümsedi. "Direncin beni hep etkilemiştir Casteel. Herhalde bu yönünü annenden aldın."

Ağzıma asit doldu. "Sen daha iyi bilirsin, öyle değil mi?"

"Bilesin diye söylüyorum..." dedi omuz silkerek. Biraz bekledikten sonra devam etti. "İlk başta annenden nefret etmiyordum. Annen Malec'i seviyordu ama Malec bana âşıktı. Anneni kıskanmıyordum. Ona acıyordum."

"Eminim annem bunu duyunca çok sevinecek."

"Sanmam" diye mırıldandı eğrilmiş bir mumu düzelterek. Parmaklarını alevden geçirdi, alev hızla dalgalandı. "Ama şimdi gerçekten ondan nefret ediyorum."

Umurumda bile değildi.

"Benliğimin her zerresiyle." Dokunduğu alevden çıkan duman kapkara bir renge bürünerek ıslak duvarda bir is lekesi bıraktı.

Bu hiç normal değildi. "Nesin sen?"

"Bir efsaneden başka bir şey değilim. Bir zamanlar Atlantisli çocuklara hak etmedikleri bir şeyi çalmamaları için anlatılan bir ibret öyküsü" dedi omzunun üstünden bana bakarak.

"*Lamaea* mısın?"

Isbeth güldü. "Güzel cevap ama seni daha zeki sanırdım." Başka bir muma yaklaşıp onu da düzeltti. "Sizin standartlarınıza ve inançlarınıza göre tanrı olmayabilirim ama bir tanrı kadar güçlüyüm. Öyleyse nasıl tanrı olmuyorum?"

Bir şey hatırladım, küçüklüğümüzde Kieran'ın babasının söylediğinden emin oldğum bir şey. Kieran'ın sevdiği kurt ölmek üzereyken ve Kieran uyuduklarını bildiği halde onu kurtarması için tanrılara dua ederken. Onu dinleyebilecek ne varsa dua ederken. Jasper o zaman bunun tanrıların cevap verebileceği bir şey olmadığını söylemişti.

Sahte bir tanrının cevap verebileceğini.

"Yarı tanrı" diye fısıldadım boğuk bir sesle, gözlerim kocaman açılıverdi. "Sen bir yarı tanrısın. Bir sahte tanrı."

Isbeth'in dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı ama konuşan altın Dönen'di. "Eh, görüldüğü üzere gerçekten de zeki."

"Arada bir" dedi Isbeth omuz silkerek.

Kahretsin. Yarı tanrıların da *lamaea* gibi efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum. "Hep böyle miydin? Çaresizlerin hayatını mahvetmeyi kafaya koymuş zavallı bir taklit mi?"

"Bu son derece gücendirici bir varsayım. Ama hayır. Doğuştan yarı tanrı olunmaz, bir tanrı yasaklanmış olan bir işlemi gerçekleştirerek seçilmiş olmayan bir ölümlüyü Yükselttiğinde ortaya çıkar."

Seçilmiş olmayan ölümlü derken neyi kastettiğini bilmiyordum, sorma fırsatı da bulamadım çünkü Isbeth, "Malec hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Göz ucuyla altın Dönen'in başını eğdiğini gördüm. "Abim nerede?" diye sordum cevap vermek yerine.

"Buralarda." Isbeth bana dönüp ellerini birbirine kavuşturdu. Atlantis yüzüğü dışında ellerinde hiç mücevher yoktu.

"Onu görmek istiyorum."

Hafifçe sırıttı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Neden?"

Hafifçe yaklaştı. "Çünkü bunu hak etmedin Casteel."

Asit yayılıp damarlarıma akın etti. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama o oyunu bir daha oynamayacağız."

Isbeth yüzünü astı. "Ama o oyuna bayılıyordum. Malik de öyle. İtiraf etmeliyim ki oyunda senden çok daha iyiydi."

Vücudumun her zerresi hiddetle doldu. Öfkem taşınca yerimden fırladım. Fazla uzağa gidemedim. Boynumdaki bağlar kafamı hızla geriye çekerken el ve ayak bileklerimdeki prangalar sıkışıp beni duvara yapıştırdı. Refakatçiler öne çıktı.

Isbeth bir elini kaldırıp onları geri gönderdi. "Şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

"Neden yaklaşmıyorsun?" diye hırladım, boynumdaki pranga yavaşça gevşerken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Asıl o zaman kendimi daha iyi hissederim."

"Buna eminim ama gırtlağımın sağlam, kafamın omuzlarımın üstünde kalmasını gerektiren planlarım var" dedi Isbeth elini elbisesinin göğsünden geçirerek.

"Planlar her zaman değiştirilebilir."

Isbeth sırıttı. "Ama bu plan senin hayatta kalmanı da gerektiriyor." Bana baktı. "Bana inanmıyorsun, değil mi? İsteseydim çoktan ölmüş olurdun."

Gözlerimi kısarak ona baktım, Isbeth başını hafifçe sallayarak işaret etti. Altın Dönen koridora çıktı, elinde bir çuvalla geri döndü. Burnuma hemen ölümün ve çürümenin iğrenç kokusu geldi. Tüm benliğimle Dönen'in elindeki çuvala odaklandım. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama bir zamanlar yaşayan bir şey olduğundan emindim. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

"Görünüşe göre bir zamanlar dost canlısı ve sevimli olan kızım şovmenlik konusunda becerikli, şiddet eğilimli biri haline gelmiş" dedi Isbeth, o esnada Dönen çömelip çuvalın ağzını çözdü. "Penellaphe bana bir mesaj göndermiş."

Dudaklarım aralandı, altın Dönen çuvalı dikkatle eğince... dışarı bir kafa yuvarlandı. Sarı saçları ve keskin hatlı çeneyi hemen tanıdım.

Kral Jalara.

Vay canına.

"Gördüğün gibi son derece ilginç bir mesaj" dedi Isbeth sakin bir sesle.

Kan Kralı'nın kafasına baktığıma inanamıyordum. Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bir kahkaha attım, boğuk ve sert bir kahkaha. Tanrılar, Poppy... muhteşem şekilde tehlikeliydi ve yaptığından ne kadar hoşlandığımı ona göstermek için sabırsızlanıyordum. "İşte... tanrılar, işte benim kraliçem."

Altın Dönen'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü, ben ise mideme kramplar girene dek güldüm. Gözümden yaş gelene kadar.

"Bunu eğlenceli bulmana sevindim" dedi Isbeth sakin bir sesle.

Omuzlarım sarsılarak kafamı duvara yasladım. "Dürüst olmak gerekirse bu uzun zamandır gördüğüm en güzel şey."

"Dışarı daha çok çıkmanı önerirdim ama..." Elini zincirlere doğru salladı. "Bu Penellaphe'nin gönderdiği mesajın yalnızca bir parçası."

"Dahası da mı var?"

Isbeth başını salladı. "Mesajı epeyce tehdit içeriyordu."

"Buna eminim." Kıkırdarken keşke yanında olup da görseydim diye düşünüyordum. Jalara'nın canını Poppy'nin aldığından hiç şüphem yoktu.

Kan Kraliçesi'nin burun delikleri genişledi. "Ama özellikle ilgimi çeken bir uyarı vardı." Yavaşça diz çökerken bana Nyktos Dağları'nın eteklerinde yaşayan yılanları hatırlattı. Karşımda duran engerek kadar zehirli, turuncu-kırmızı renkli, çift başlı yılanları. "Kızımla senin aksine Malec ve bana birbirimizin hayatta olup olmadığını gösteren bir evlilik damgası bahşedilmedi. Kalp eşlerinin arasındaki bağın bile diğerinin ölümünü haber vermediğini bilirsin. Son birkaç yüzyılı Malec'in öldüğüne inanarak geçirdim."

Bütün keyfim kaçıverdi.

"Ama görülüyor ki yanılmışım. Penellaphe Malec'in hayatta olduğunu iddia etmekle kalmıyor, yerini bildiğini de söylüyor." Dönen başını tekrar kaldırarak Isbeth'e odaklandı. Isbeth farkında değil gibiydi. "Malec'i öldüreceğini söylüyor ve Penellaphe gücüne inanmaya başladığı an bunu kolayca yapabilir." Karanlık gözlerini yüzüme dikti. "Bu doğru mu? Malec yaşıyor mu?"

Kahretsin, Poppy gerçekten hiç vakit kaybetmiyordu.

"Doğru" dedim usulca. "Yaşıyor. Şimdilik."

Isbeth'in incecik bedeni adeta uğuldadı. "Peki nerede Casteel?"

"Hadi ama sürtük" diye fısıldadım elimden geldiğince öne eğilerek. "Bana bunu asla söyletemeyeceğini biliyor olman gerek. Abimi buraya getirip parça parça doğrasan bile."

Isbeth bir müddet konuşmadan bana baktı. "Doğru söylüyorsun."

Gülümsedim. Doğru söylüyordum. Isbeth beni kullanarak

Poppy'yi kontrol edebileceğini sanıyordu ama benim büyüleyici, gaddar karım onu hezimete uğratmıştı ve bunu tehlikeye atmam söz konusu bile olamazdı. Malik için bile.

"Bir zamanlar ailen için her şeyi yapmaya hazır olduğunu hatırlıyorum" dedi Isbeth.

"O zaman durum farklıydı."

"Şimdi Penallaphe için mi her şeyi yaparsın?"

"Her şeyi."

"Kızımın temsil ettiği şeyin doğurduğu fırsat yüzünden mi?" dedi Isbeth. "Yanıp tutuştuğun şey bu mu? Ne de olsa abini ve annenle babanı kızım sayesinde bertaraf ettin. Şimdi bir kralsın. Geldiği soy yüzünden Penellaphe de kraliçe. Bu da seni kral yapıyor."

Başımı iki yana salladım, hiç şaşırmamıştım. Elbette düşüncelerimin tamamen güçle ilgili olduğunu düşünecekti.

"Onu ne kadar süre sahipleneceğini planladın mı?" diye devam etti Isbeth. "Belki de Malik'i kurtarmak için onu kullanmayı hiç planlamadın. Hatta belki de onu sevmiyorsun."

Dik dik gözlerine baktım. "İster tüm topraklara ve denizlere hükmetsin, ister sadece bir yığın külün ve kemiğin kraliçesi olsun Penellaphe... daima *benim* kraliçem olacak. Aşk, onun için nasıl yanıp tutuştuğumu, ona olan hislerimi tarif edemeyecek kadar zayıf bir duygu. Poppy benim her şeyim."

Isbeth uzun müddet konuşmadı. "Kızım sevdiği kadar sevilmeyi hak ediyor." Isbeth'in gözlerinin tam ortası gümüşi bir renkle hafifçe ışıldadı ama Poppy'nin gözlerinde gördüğüm kadar canlı değildi. Bakışlarını boynumdaki prangaya indirdi. "Bunu hiç istemedim... kızımla bu savaşı."

"Hadi ya?" Soğuk bir kahkaha attım. "Ne bekliyordun? Poppy'nin planlarına uygun davranmasını mı?"

"Ve abinle evlenmesini?" Boğazımdan bir hırıltı kopunca gözlerindeki ışık yoğunlaştı. "Yok artık, düşüncesi bile seni sinirlendiriyor, değil mi? Son ele geçirdiğimde seni öldürseydim abin Yükselmiş olacaktı."

Tepki vermemek için, kalbini göğsünden sökmeye kalkmamak için kendimi zor tutuyordum. "Yine de istediğini elde edemezdin. Poppy senin hakkındaki gerçeği öğrenmiş olacaktı, Yükselmişler hakkında gerçeği de. Zaten öğrenmişti, daha ben hayatına girmeden önce. Atlantia'yı ele geçirmene asla izin vermezdi."

Isbeth zoraki de olsa yine gülümsemeye başladı. "Tek istediğimin Atlantia olduğunu mu sanıyorsun? Kızımın kaderinde sadece bunun olduğunu mu? Onun amacı bundan çok daha büyük. Malik'in de öyle. Şimdi seninki de. Artık daha büyük bir planın parçasıyız ve hep birlikte diyarı başından beri olması gereken konuma getireceğiz. Çoktan başladık bile."

Kaskatı kesildim. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Zamanla göreceksin." Isbeth kalktı. "Kızım seni gerçekten seviyorsa bu bana hayal dahi edemeyeceğin kadar acı verecek." Başını hafifçe çevirdi. "Callum?"

Altın Dönen değmemeye özen göstererek Jalara'nın başının etrafından dolaştı.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Kim olduğunu bilmiyorum ama öyle ya da böyle seni de öldüreceğim. Bilmen gerekir diye düşündüm de."

Dönen bir an duraksayarak başını yana eğdi. "Bunu kaç kez duyduğumu bir bilsen" dedi hafifçe gülümseyerek, göğsündeki kayışa takılı gölge taşından yapılmış ince kılıcı çekti. "Ama bunu başarabileceğini düşündüğüm ilk kişi sensin."

Sonra kılıcı indirdi, dünyam acıyla parçalara ayrıldı.

2

Poppy

Surlarla çevrili Massene şehrinin yakınlarındaki çamların arasından ileride gümüş-beyaz renkli bir kurdun yürüdüğünü gördüm.

Arden eğilerek sık çalılara doğru ilerledi ve sessizce Pinelands sınırına yaklaştı. Bataklıklı ormanlardan oluşan uzun ve geniş bölge hem Massene hem de Oak Ambler'ı çevreleyerek Solis Krallığı kıyılarına kadar uzanıyordu. Arazi çürük kokan ve açıkta gördüğü her deri parçasına aç bir Craven gibi saldıran böceklerle doluydu. Yeterince uzun ve dikkatli bakıldığında yerdeki yosunların üstünden sürünerek ilerleyen *şeyler* de görülüyordu. Ağaçlarda da çubuklardan ya da kemiklerden yapılmış halkalar vardı, az çok Kan Tacı'nın kraliyet armasına benziyorlardı, tek fark çemberin merkezinden geçen çizginin eğik –çapraz– olmasıydı.

Massene, Ölü Kemikler Klanı toprakları diye bilinen yerin eteğinde yer alıyordu.

Bir zamanlar şimdi Kan Ormanı'nın bulunduğu yerde yaşayan ve görünüşe göre –ölümlüler ve kurtlar da dahil– canlı her şeyin etiyle beslenen gizemli insan grubundan hiçbir iz görmemiştik

ama bu, orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Pinelands'a girdiğimiz andan beri sanki yüzlerce göz bizi izliyordu.

Tüm bu nedenlerden dolayı Pinelands'ı pek sevmiyordum. Yine de yamyamlardan mı yoksa yılanlardan mı daha çok nefret ettiğimden emin değildim.

Ama doğunun en büyük liman şehri olan Oak Ambler'ı ele geçirmek istiyorsak önce Massene'yi almamız gerekiyordu. Bunu sadece kurtlarla ve küçük bir taburla yapmak zorundaydık. Onlar *O*'nun babası, eski Atlantia kralı, Valyn Da'Neer'in komuta ettiği daha büyük orduların önünden gelmişlerdi. Biri hariç bütün draken'lar bu ordularla birlikte yolculuk etmişti. Ama draken'ları sadece şehirleri ve insanları yaksınlar diye uykularından uyandırıp çağırmamıştım.

Yeni gelen tabura komuta eden General Aylard bunu ve Massene hakkındaki planlarımızı öğrenince hiç memnun olmamıştı. Ama ben kraliçeydim ve iki şey herkes için büyük önem taşıyordu.

Kralımızı kurtarmak.

Bir de daha önceki gibi hayatları altüst etmemek ve şehirleri arkamızda birer mezarlık halinde bırakmamak. *O*'nun istediği bu değildi. Benim istediğim de.

Massene, New Haven'dan da, Beyaz Köprü'den de büyük ama Oak Ambler'dan küçüktü, ayrıca liman şehri kadar iyi korunmuyordu. Ama savunmasız değildi.

Yine de Valyn'in ve diğer generallerin gelmesini daha fazla bekleyemezdik. O duvarların arkasında yaşayan Yükselmişler ölümlüleri ormana götürüyor, kanlarını emiyor ve onları dönüşmeye terk ediyordu. Craven saldırıları sıklaşıyordu ve her grup bir öncekinden daha büyüktü. Daha da kötüsü, gözcülerimize göre şehir gündüz vakti sessizliğe bürünmüştü. Ama gece...

Çığlıklar duyulmuştu.

Hem bir gün önce bu ormanlarda devriye gezen kurtlarımızdan üçünü öldürüp kafalarını Pompay sınırındaki kazıklarda bırakmışlardı. Kurtların isimlerini biliyordum... asla unutmayacaktım.

Roald. Krieg. Kyley.

Daha fazla bekleyemezdim.

*O'*nun eskiden kendini bir *yaratık* gibi hissetmesine neden olan kişiye teslim olmasının üstünden yirmi üç gün geçmişti. Onu son görüşümün üstünden. Altın rengi sıcacık gözlerini. Önce sağ, sonra sol yanağında beliren gamzelerini. Tenini hissetmeyeli, sesini duymayalı *yirmi üç gün* olmuştu.

Atını solumdan süren Naill'in dikkatini çekmek için Setti'nin sırtında öne eğilince göğsümdeki ve omuzlarımdaki zırh plakaları gerildi. Savaş atının dizginlerini sımsıkı tutuyordum, tıpkı... *O'*nun bana öğrettiği gibi. Duyularımı açıp Arden'la bağlantı kurdum.

Ağzıma keskin, neredeyse acı bir tat doldu. *Istırap*. Ve asitli bir şey... *öfke*.

"Ne oldu?"

"Emin değilim." Sağıma bir göz attım. Bir zamanlar bağlı bir kurt, şimdi ise kraliyet danışmanı olan Kieran Contou'nun bej-kahverengi yüzünde gölgeler toplanmıştı. "Ama üzgün."

Az bir yolumuz kala Arden devriyeyi durdurdu, masmavi gözlerini bana çevirdi. Hafifçe inledi, ses kalbimi parçaladı. Arden'ın kendine has damgası bana tuzlu denizi hatırlatıyordu ama kurt bu şekilde iletişim kurmaya henüz alışamadığı için onunla İlkel *notam* vasıtasıyla konuşmaya kalkmadım. "Sorun ne?"

Gümüş-beyaz çizgili koca kafasıyla Massene surlarını işaret ettikten sonra dönüp ağaçların arasından ilerlemeye başladı.

Kieran bir yumruğunu kaldırıp arkamızdan gelenleri durdurduktan sonra Naill'le birlikte sık çamların arasına daldı. Elimi belimdeki keseye götürerek bekledim. Malik'in altıncı doğum günü için yaptığı küçük tahta atı avucumdaki evlilik damgasına bastırdım.

Malik.

Atlantia tahtının eski varisi. Kardeşini kurtarmaya çalışırken esir düşmüştü. İkisi de Casteel'in bir zamanlar sevdiği kurdun ihanetine uğramıştı.

Shea'nın böyle bir şey yaptığını öğrenince duyduğum üzüntü şimdi Malik'in de aynını yapması yüzünden hissettiğim acının ve

öfkenin gölgesinde kalıyordu. Öfkemin büyümesini engellemeye çalışıyordum. Malik bir asır boyunca esir tutulmuştu. Ona neler yaptıklarını da hayatta kalmak için Malik'in neler yapmak zorunda kaldığını da ancak tanrılar bilirdi. Yine de bu, ihanetini mazur göstermezdi. İndirdiği darbeyi hafifletmezdi. Ama o da bir kurbandı.

Onu mümkün olduğunca çabuk ve acısız öldür.

Atlantia'dan ayrılmadan önce Valyn Da'Neer'in benden istediği şey birden kalbime çöktü. Bu benim taşıyacağım bir yüktü. Bir baba kendi oğlunu öldürmek zorunda kalmamalıydı. İşin oraya varmaması için dua ediyordum ama bunun nasıl mümkün olacağını da bilemiyordum.

Kieran durdu, duyguları birden yoğunlaştı, üstüme bir... *dehşet* dalgası akın etti.

Verdiği tepkiden sarsılmıştım, midem korkudan düğüm düğümdü. "Ne oldu?" diye sordum Arden'ın bir kez daha durduğunu görünce.

"Yüce tanrılar" dedi Naill, her ne gördüyse eyerinin üstünde irkildi, koyu kahverengi teni griye döndü. Duyduğu dehşet öyle güçlüydü ki adeta kalkanlarımı tırmalıyordu.

Cevap gelmeyince tedirginliğim tüm benliğimi kuşattı. Setti'yi Kieran ve Naill'in arasına sürdüm, şimdi çamların arasından Massene Suru'nun kapılarını görebiliyordum.

Önce gördüklerime bir anlam veremedim, devasa kapılara haça benzer şekiller asılmıştı.

Düzinelerce.

Soluğum kesilmeye başladı. Sıkışan göğsümde ether uğulduyordu. Ağzıma safra tadı geliyordu. İrkilerek kendimi geriye attım. Dengemi kaybedip düşmeden Naill kolunu uzatıp beni omzumdan tuttu.

O şekiller...

Cesetti.

Adamlar ve kadınlar çırılçıplak soyulup el bileklerinden ve ayaklarından Massene'nin demir ve kireçtaşından yapılmış kapılarına mıhlanmıştı, bedenleri herkes görsün diye sergileniyordu.

Yüzleri...

Başım dönmeye başladı. Yüzleri açık değildi. Hepsinde bana zorla taktırılan peçeden vardı, ay ışığında hafifçe parlayan altın zincirlerle yerlerine tutturulmuşlardı.

Setti'nin dizginleri parmaklarımın arasında kayarken şaşkınlığın yerini bir öfke fırtınası aldı. Ether, pek çok farklı soyun kanında akan tanrıların İlkel özü, göğsümde çarpmaya başladı. Bendeki ether çok daha güçlüydü çünkü Nyktos'tan, Tanrıların Kralı'ndan geliyordu. Öz yakıcı öfkeye karışırken gözlerimi cesetlere diktim, göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu. Kapıdaki dehşetin ötesine, hızla kararan gökyüzünde fildişi birer leke gibi görünen uzaktaki spiral kulelerin tepesine bakınca ağzımı metalik bir tat kapladı.

Çam ağaçları titremeye başladı, üstümüze ince çam iğneleri yağıyordu. O öfke, gördüklerimin yarattığı *dehşet* gittikçe arttı, sonunda görüş alanım gümüş rengine dönmeye başladı.

Bakışlarım Sur'un mazgallı siperlerinde, ölümlülerin cesetlerinin acımasızca sergilendiği kapının iki yanında yürüyenlere kaydı, ağzımı dolduran, boğazımı tıkayan şey içimden geliyordu. Gölgeli, dumanlı, biraz da tatlıydı, derinlerimden gelerek dilimin üstünde yuvarlanıyordu. Son yirmi üç günde uyanmış olan soğuk, sızlayan boşluktan geliyordu.

Tadı intikam vaat ediyordu.

Gazap.

Ve ölüm.

Cesetlerden birkaç adım ötede çene çalıp gülüşen Sur muhafızlarını izlerken *ölümün* tadını alıyordum. Gözlerimi kısarak muhafızlara bakarken öz, göğsümde nabız gibi atıyor, irademkontrolü ele alıyordu. Surun üstünde bir kış sabahından daha soğuk, sert bir rüzgâr esti, peçeleri havalandırıp duvardaki muhafızların üstüne akın ederek birkaçını kenara doğru sürükledi.

O zaman gülmeyi kestiler, göremediğim gülümseyişlerin silindiğini biliyordum.

"Poppy." Kieran eyeri üzerinden eğilip kalın örgümün altından

ensemi tuttu. "Sakin ol. Sakin olman gerek. Sur'un üstünde tam olarak kaç kişi olduğunu anlamadan bir şey yaparsan diğerleri de varlığımızı fark eder. Beklemek zorundayız."

Sakin olmak istediğimi hiç sanmıyordum ama Kieran haklıydı. Massene'yi en az can kaybıyla almak istiyorsak –duvarların içinde yaşayan ve düzenli olarak Craven'a dönüştürülen ve kapılara asılan o masumların zarar görmesini istemiyorsak– duygularımı ve gücümü kontrol etmem gerekiyordu.

Ve edebilirdim.

Eğer istersem.

Son haftalarda İlkel *notam* üzerine çok vakit ayırmış, ne kadar uzaktan haberleşebileceğimizi görmek için kurtlarla birlikte çalışmıştım. Kieran dışında en büyük başarıyı Delano'yla elde etmiştim, Çorak Topraklar'ın derinliklerinde *notam* aracılığıyla ona ulaşabilmiştim. Ama zihnimde canlandırdığım şeyin irademe haline gelip enerji tarafından hemen gerçekleştirilmesi için ether'i dizginlemeye de odaklanmıştım.

Bir tanrı gibi savaşabilmek için.

Yumruklarımı sıkarak ether'i uzaklaştırdım. Ölüm vaadinin içimden akıp gitmesine izin vermemek için tüm gücümü kullandım.

"İyi misin?" dedi Kieran.

"Hayır." Yutkundum. "Ama her şey kontrolüm altında." Naill'e baktım. "Sen iyi misin?"

Atlantisli başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilirler anlamıyorum."

"Ben de." Kieran arkamdaki Naill'e bakarken Arden ağaç çizgisinden geri çekildi. "Sanırım bunu anlayamamamız iyi bir şey."

Bakışlarımı yeniden duvarın tepesindeki siperlere çevirdim. Cesetlere fazla bakamıyordum. Onları düşünmek istemiyordum. Tıpkı *O*'nun neler yaşadığını, *O*'na neler yaptıklarını düşünmek istemediğim gibi.

Düşüncelerime tüy gibi hafif bir şey dokundu, ardından Delano'nun zihninin bahar tazeliğindeki damgasını hissettim.

Kurt kaç muhafız olduğunu öğrenmek için Sur'u boydan boya gözlüyordu. *Meyaah Liessa?*

İhtiyar Atlantisli *Kraliçem* olarak çevrilebilecek kelimeleri söyleyince içimi çekmemek için kendimi zor tuttum. Kurtlar bana böyle hitap etmek zorunda olmadıklarını biliyorlardı, yine de pek çoğu böyle hitap ediyordu. Ne var ki Delano bunu bana duyduğu saygıyı göstermek için yaparken Kieran beni sinir etmek için yapıyordu.

Damgayı takip ederek Delano'ya ulaştım. *Evet?*

Kuzey kapısında yirmi muhafız var. Bir an sessizlik oldu. *Ve...*

Kederi aramızdaki bağı kapladı. Bir anlığına gözlerimi yumdum. *Kapının üstünde ölümlüler var.*

Evet.

Öz içimde nabız gibi atıyordu. *Kaç tane?*

İki düzine, dedi Delano, şiddetli enerji derimi zorlamaya başladı. *Emil muhafızları hemen indirebileceğini söylüyor,* dedi Delano, genelde patavatsızlık eden İlkel Atlantisliden bahsediyordu.

Gözlerimi açtım. Massene'nin sadece iki kapısı vardı, biri kuzeydeydi, diğeri de doğuya bakan önümüzdeki kapıydı. "Delano kuzey kapısında yirmi muhafız olduğunu söylüyor" dedim. "Emil onları indirebileceğini düşünüyormuş."

"Yapabilir" diye doğruladı Kieran. "Kurmalı yayı senin kadar iyi kullanıyor."

Gözlerine baktım. "Öyleyse vakit geldi."

Kieran gözlerini ayırmadan başını salladı. Üçümüz başlıklarımızı kafamıza çektik, Naill ve ben zırhlarımızı gizledik.

"Keşke zırh gibi bir şeyin olsaydı" dedim Kieran'a.

"Şekil değiştirmem gerekirse işimi zorlaştırmaktan başka şeye yaramaz" dedi Kieran. "Zaten hiçbir zırh yüzde yüz etkili değil. Zayıf noktaları var, Sur'un üstündeki adamların istifade etmeyi bildiği noktalar."

"Hatırlattığın için teşekkürler" diye homurdandı Naill, şimdi sessizce çam ağaçlarının kıyısına yaklaşıyorduk.

Kieran sırıttı. "Bunun için buradayım."

Başımı iki yana sallayarak Delano'nun damgasını aradım, emrimle yakında son bulacak hayatları düşünmemeye çalışıyordum. *İşlerini bitirin.*

Delano hemen yanıt verdi. *Memnuniyetle* meyaah Liessa. *Sizinle birazdan doğu kapısında buluşuruz.*

"Hazırlanın" dedim yüksek sesle, bakışlarımı karşımızdaki Sur'un üstündekilere çevirdim.

Ay ışığına boğulmuş siperlere baktım. Orada büyük ihtimalle Sur muhafızlarına katılmaktan başka seçeneği olmayan üç düzine insan vardı. Solis'te çoğu kişi için imkânlar kısıtlıydı, özellikle de Yükselmişler'in sunduğu güce ve ayrıcalığa sahip ailelerde doğmayanlar için. Başkentten çok uzakta yaşayanlar için. Doğudaki yerlerin çoğu gibi, Oak Ambler hariç, Massene de göz alıcı ve varlıklı bir şehir değildi, sakinlerinin büyük kısmını Solis'i besleyen ürünleri yetiştiren çiftçiler oluşturuyordu.

Ama o kapıya mıhlananlar umurlarında değilmiş gibi gülerek gevezelik edenler? Bu bütünüyle farklı tür bir duygusuzluktu ve bir Yükselmiş kadar soğuk ve boştu.

Delano'ya emir verirken oluğu gibi az sonra benim isteğimle son bulacak hayatları düşünmemeye çalıştım.

Düşünemezdim.

Vikter bunu bana uzun zaman önce öğretmişti. Gırtlağına kılıç dayamış birinin canını düşünmemen gerektiğini.

Şu anda gırtlağıma dayanmış bir kılıç yoktu ama Sur'un içindekilerin gırtlağına dayanmış çok daha kötü şeyler vardı.

Ether'i çağırdım, hemen yanıt verip derimin yüzeyine akın etti. Görüş alanım gümüş rengine dönerken Kieran ve Naill kurmalı yaylarını kaldırdı, ikisinin de üç oku vardı.

"Ben şu uzaktakileri halledeceğim" dedi Kieran.

"Ben de soldakileri indireyim" diye onayladı Naill.

Geriye kapının yanındaki bir düzine muhafız kalıyordu. Ether içimde girdaplar çiziyor, kanıma karışıyordu, her nasılsa aynı zamanda hem sıcak hem de buz gibi soğuktu. İçimdeki boşluklara dolarken tüm benliğimle kapının yanındaki muhafızlara odaklandım.

Zavallı, peçeli ölümlülerin yanındakilere.

Yapmak istediğim şey zihnimde belirdiği anda gücüm içimden taştı. Birbiri ardına hızla kırılan boyunların çatırtısı fırlayan okların sesine karıştı. Çığlık atacak, yakındaki birilerine haber verecek zamanı bile bulamadılar. Kieran ve Naill yaylarını çabucak hazırlayarak daha boynunu kırdıklarım düşmeye başlamadan diğerlerini de indirdiler.

Ama boynu kırılanlar da okların hedefi olup hiçliğin içine düştüler. Yere çarpan bedenlerinin sesini duyunca irkildim.

Atlarımızla ilerlemeye başlayıp açıklığı geçerken at sırtında başlıklı biri daha Sur'un sol tarafından çıkarak bana katıldı. Emil'i takip eden kar beyazı kurt duvarın dibinden ilerlerken çabucak atımdan indim.

"Orospu çocukları" diye hırladı Emil, başını geriye atıp kapılara baktı. "Büyük saygısızlık."

"Biliyorum." Kapıya takılı zincire doğru yürüdüm, Kieran da peşimden geliyordu.

Emil'in içi öfkeyle dolup taşarken soğuk zincirleri tuttum.

Arden atların yanında huzursuzca kıpırdanırken Emil hızla atından inip yanıma geldi. Naill atları ileri çekerken Delano bacaklarıma sürtündü. Zincirleri tutup gözlerimi kapadım. Ether'in dra-ken ateşi gibi kullanılabileceğini keşfetmiştim. Bir Dönen'i öldürmese de –daha doğrusu onlar üzerinde herhangi bir etkisi olmasa da– demiri eritebiliyordu. Büyük miktarlarda değilse de yeterliydi.

"Acele etmemiz gerek" dedi Kieran sessizce. "Şafak sökmek üzere."

Başımı salladım, ellerimin etrafında beliren gümüşi hale dalga dalga zincire yayılırken Emil kapıdan içeriyi gözetleyerek başka muhafız var mı diye bakıyordu. Işık titreşmeye, metal parçaları koyulaşıp gölge filizleri kadar kalınlaşmaya başlayınca kaşlarımı çattım. Filizler yok oldu, gözlerimi kırpıştırdım. Belki de hiç var olmamışlardı. Fazla ışık yoktu ve bir tanrı olmama rağmen görme ve işitme kabiliyetimin ölümlülerinki gibi kalması sinir bozucuydu.

Zincir koptu.

"Fiyakalı yetenek" dedi Naill.

Ona bakıp şöyle bir gülümsedim, sonra Naill ve Emil hızla ve sesizce kapıyı itti.

Kapı açılınca Pinelands canlandı, birkaç düzine kurt Kieran'ın kız kardeşi önderliğinde parlak tüylerden oluşan bir dalga halinde ilerlerken dallar kırılarak çatırdıyordu.

Vonetta da Kieran gibi açık kahverengiydi, kurt formundayken Kieran kadar iri değildi ama vahşilikte ondan aşağı kalmıyordu. Bir an göz göze geldiğimizde damgasını buldum... beyaz meşe ve vanilya. *Dikkatli ol* dedim.

Daima dedi hemen, bizim arkamızdan kapıyı kapattı.

Başımı çevirip gözlerimi Sur'un birkaç metre gerisindeki taştan yapılmış, tek katlı, sessiz kışla binalarına diktim. Binaların ve tarlaların ötesinde Cauldra Malikânesi'nin karşısındaki küçük, basık yapıların hatları ve şimdiden ağarmaya başlayan ufuk çizgisi seçiliyordu.

Kurt hançeri yerine tercih ettiğim kısa kılıcı sırtımda sapı aşağı bakacak şekilde takılı olduğu yerden çektim, parke taşı döşenmiş geniş yolda, çamların gölgelerinden koşmaya başladık. Kışla binalarına varmadan durduk, kurtlar yere çömeldi.

Sırtımı bir çam ağacına yaslayarak gaz lambasıyla aydınlatılmış binanın pencerelerinin birinden içeri baktım. İçeride birkaç kişi dolanıyordu. Sur'un üstünde kimsenin olmadığını fark etmeleri an meselesiydi.

Kieran yanıma geldi, elini başımın üstünden ağaca dayadı. "Şafak sökmeden yaklaşık yirmi dakikamız var" dedi. "Yükselmişler çoktan yatmış olmalı."

Başımı salladım. Massene'de tapınaklar ya da varlıklı ölümlülerin Yükselmişler'le yan yana yaşadığı Masadonia'daki gibi bir Radiant Row yoktu. Massene'de bütün vampirler Cauldra Malikânesi'nde yaşıyordu.

"Unutmayın" dedim kılıcı daha sıkı kavrayarak. "Silahını indiren hiçbir ölümlüye zarar vermek yok. Teslim olan hiçbir Yükselmiş'e zarar vermek yok."

Onaylayan mırıldanmalar ve hafif hırlamalar duyuldu. Kieran Naill'e bakıp başını salladı. Atlantisli yavaşça öne çıktı, sonra büyük bir hızla ilerleyerek binanın yan tarafına ulaştı. Kılıcının ucunu binaya sürterek kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı.

"Eh" dedi Emil. "Bu şekilde de yapılabilir."

Bir kapı ardına dek açıldı, elinde bıçağıyla bir muhafız dışarı çıktı. Sağa sola bakındı ama Naill çoktan çamların arasında gözden kaybolmuştu.

"Kim var orada?" diye sordu muhafız, içeriden birkaç muhafız daha çıktı. Adam gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Kim var orada?"

Yaslandığım çam ağacından çekildim.

"Gerçekten senin yapman mı gerekiyor?" diye sordu Kieran alçak sesle.

"Evet."

"Gerçek cevap hayır."

"Hiç de değil." Yanından geçtim.

Kieran içini çekti ama beni durdurmaya kalkmadı. "Günün birinde bir kraliçe olduğunun farkına varacaksın" diye tısladı.

"Hiç sanmıyorum" dedi Emil.

Duyularımı açarak çamların arasından çıktım. Adam bana döndü, Sur'un üstünde kimsenin olmadığını daha fark etmemişti.

"Kim olduğum önemli değil" dedim, karşılarında duranın bir kadın olduğunu fark edince yaşadıkları şaşkınlığı hissediyordum. "Önemli olan şehrinize girilmiş ve etrafınızın sarılmış olması. Buraya sizi öldürmeye gelmedik. Kan Tacı'nın işini bitirmeye geldik. Silahlarınızı bırakırsanız size zarar vermeyeceğiz."

"Ya kılıçlarımızı Atlantisli bir sürtüğe teslim etmezsek?" dedi adam, arkasındaki adamların birkaçından huzursuzluk ve endişe yayılıyordu. "O zaman ne olacak?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bu muhafızlar Atlantia ordularının küçük bir bölümünün Pompay sınırında kamp kurduğunun farkındaydı. Ne var ki içimizde bir de draken olduğunun farkında değillerdi.

Atlantia kraliçesinin de kampta olduğunun ve şu anda konuştukları *sürtüğün* kraliçe olduğunun da farkında değillerdi.

Kelimeleri söylemek içimi yakıyordu ama söyledim. "Ölürsünüz."

"Öyle mi?" Adam bir kahkaha attı, hayal kırıklığımı bastırarak kendime pek çok ölümlünün kime hizmet ettiğini bilmediğini hatırlattım. Gerçek düşmanlarının kim olduğunu bilmiyorlardı. "Savaşa köpek azmanlarıyla sürtükleri gönderen zavallı bir ordudan mı korkacağız?" Omzunun üstünden arkasına baktı. "Anlaşılan kazığa bir kafa daha geçireceğiz." Tekrar bana döndü. "Ama önce şu ağızı ve pelerinin altındakileri güzelce bir değerlendirelim, değil mi çocuklar?"

Birkaçı kaba kahkahalar atsa da diğerlerinin endişesi artıyordu.

Başımı yana eğdim. "Bu sizin son şansınız. Kılıçlarınızı bırakıp teslim olun."

Aptal ölümlü kasılarak öne çıktı. "Sen yatıp bacaklarını ayırsan nasıl olur?"

Yakıcı öfke sırtıma baskı yaparken bakışlarımı ona çevirdim. "Hayır, teşekkürler."

"Aslında sormuyorum." Bir adım daha attı. Gidip gidebileceği de bu kadardı.

Vonetta karanlığın içinden fırlayıp muhafızın üstüne atladı. Muhafızın çığlığı Vonetta'nın onu yere devirip dişlerini gırtlağına geçirmesiyle son buldu.

Muhafızlardan biri kılıcını kaldırarak ağzı bozuk adamı yerde sürükleyen Vonetta'nın üstüne atıldı. Hemen fırladım, adamı kolundan yakalayıp kılıcımı karnına sapladım. Kılıcı geri çekerken fazla genç yüzdeki mavi gözler kocaman açılmıştı.

"Üzgünüm" diye mırıldandım adamı iterek.

Birkaç muhafız Vonetta'yla bana saldırmaya kalktı ama sonra asıl endişelenmeleri gerekenin biz olmadığımızı fark ettiler, biraz geç de olsa.

Çam ağaçlarının arasından çıkan kurtlar bir anda muhafızların üstüne çullandı. Kieran bıçağını bir muhafızın gırtlağına saplarken kemik çatırtıları ve kısa çığlıklar kafamda yankılanıyordu.

"Ölümlüler bize köpek azmanı demeyi ne zaman bırakacak?"

diye sordu, yere düşen muhafızı bir kenara iterek. "Köpekle kurt arasındaki farkı bilmiyorlar mı?"

"Buna hayır diyeceğim." Emil, Vonetta'ya saldırmış olan adamın yanından geçerken cesede tükürdü. Başını kaldırıp bana baktı. "Ne? Netta'yı sırtından bıçaklayacaktı. Canı cehenneme."

Buna gerçekten karşı çıkamazdım, huzursuzluklarını hissettiğim arkadaki askerlere döndüm. Beş kişiydiler. Kılıçları ayaklarının dibinde duruyordu. Korkunun mide bulandıran acılığı derimi kaplarken Delano ileri çıkıp kanlı dişlerini gösterdi. Ortalığı sidik kokusu sardı.

"B-biz teslim oluyoruz" dedi biri titreyerek.

"Delano" diye seslendim usulca, kurt durup adamlara hırladı. "Burada kaç Yükselmiş var?"

"O-on" dedi adam, teni zayıflamakta olan ay ışığı kadar solgundu.

"Cauldra Malikânesi'ne dönecekler mi?" diye sordu Kieran yanıma gelirken.

"Çoktan dönmüş olmaları lazım" dedi bir başka muhafız. "Koruma altındalar. Dük kampınızın farkına vardığından beri."

Setti'yi ve diğer atları getirmekte olan Naill'e baktım. "Kapıya asılanlara yapılanlarda hepsinin payı var mı?"

Üçüncü muhafız –Sur'dakilerin çoğundan daha yaşlı, otuzlarında ya da kırklarında bir adamdı– söze karıştı, "Hiçbiri Dük Silvan'ın emrine karşı gelmedi."

"Öldürdükleri kişiler kimdi?" diye sordu Kieran.

Göğsüme bir hayal kırıklığı dalgası daha çöktü. Aynı kanı taşımasak da abi bildiğim Ian gibi başka Yükselmişler de olduğuna inanmak istiyordum, hayır istek değildi, buna *ihtiyaç* duyuyordum. Ian gibi başka Yükselmişler de olmalıydı.

"Keyiflerinden yaptılar" dedi teslim olduğunu söyleyen ilk muhafız. Kusacak gibi görünüyordu. "İnsanları rastgele seçtiler. Genç. Yaşlı. Fark etmiyordu. Sorun çıkaran insanlar değillerdi. Kimse sorun çıkarmaz."

"Diğerleri için de aynı şey geçerli" dedi bir başka genç muhafız. "Sur'un ötesine götürdükleri insanlar da böyleydi."

Kieran dişlerini sıkarak dikkatle ölümlüye baktı. "Onlara ne yaptıklarını biliyor musunuz?"

"Evet" dedi en yaşlıları. "Onları oraya götürdüler. Kanlarını içtiler. Sonra dönüşmeye terk ettiler. Böyle olduğunu söylediğim zaman kimse bana inanmadı." Başıyla yanındakileri işaret etti. "Deli olduğumu söylediler ama ben gözümle gördüğüme inanırım. Böyle bir şeyi hiç..." Gözü kapıya kaydı. "Belki de gerçekten delirdim diye düşündüm."

Yükselmişler'in neler yapabileceğini düşünmemişti.

"Haklıydın" dedi Kieran. "Bunu bilmek seni rahatlatacaksa."

Bunu bilmenin pek işe yaramadığını hissettim, kılıcımı kınına sokarak Naill'e döndüm. "Binadan çıkmasınlar. Zarar vermek yok." Arden'a işaret ettim. "Sen Naill'le kal."

Naill başını sallayarak Setti'nin dizginlerini uzattı. Eyerin kayışlarına tutunarak atın sırtına çıktım. Diğerleri de atlarına bindi.

Atları kışladan çıkarırken en yaşlıları durup, "Doğru mu söylüyordun?" diye sordu. "Bizi öldürmek için gelmediğinizi söylerken?"

"Evet." Setti'nin dizginlerini sıkıca kavradım. "Buraya can almaya gelmedik. Kan Tacı'nın işini bitirmeye geldik."

Bir muhafızın öne uzattığı kolunun altından geçtim, pelerinim bacaklarıma dolanarak hızla dönüp kılıcımı adamın sırtına sapladım. Sertçe döndüm, biri bıçağını bana doğru savurunca hemen eğildim. Delano üstümden atlayıp tırnaklarını ve dişlerini muhafıza geçirirken doğruldum.

Cauldra'nın önündeki muhafızların hiçbiri teslim olmamıştı.

Şafağın pembe ışıkları şeritler halinde gökyüzüne yayılıyordu, hızla dönüp hırlayarak bir muhafıza tekme savurdum. Adam

Vonetta'nın önüne düştü. Kapıya gidip kılıcımı demir parmaklıklara indirdim, Emil arkadan yaklaşıp bıçağıyla adamın boğazını keserken kılıcımı bir kez daha indirdim. Havaya sıcak kanlar fışkırdı. Kieran hançerini bir başka muhafızın çenesinin altına saplayarak yolumu temizledi.

Çok fazla ölü vardı. Çıplak avluya cesetler saçılmıştı, fildişi rengi basamaklar ve malikânenin duvarları kan içindeydi. İlkel özü çağırarak bir elimi kaldırdım, gümüşi parlak ışık kolumdan aşağı inip parmaklarımdan yayılmaya başladı. Ether havada bir yay çizerek kapıya çarptı. Tahta patlayarak ince parçalara ayrıldı.

Kırmızı bayraklarla ve Masadonia'daki beyaz-altın rengi arma yerine Kan Tacı'nın armasıyla süslenmiş olan kabul salonu boştu.

"Yeraltı tünelleri" dedi Kieran sağ tarafımızdan yaklaşarak. Yanaklarında kan lekeleri vardı. "Tünellere inmişlerdir."

"Peki oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?" Yaralanmadığından emin olmak için duyularımla uzanıp ona ulaştım.

"Cauldra, New Haven'a benziyor." Elini yüzünden geçirip ona ait olmayan kanları sildi. "Yeraltında odalar var, hücrelerin yanında."

New Haven'ın altında yer alan, içinde vakit geçirdiğim hücreleri hatırlamamak mümkün değildi. Ama Kieran haklıydı, sağ taraftaki koridordaki girişi buldu.

Kapıyı tekmeyle açınca ortaya meşalelerle aydınlatılmış dar bir merdiven çıktı. Kieran bana bakıp vahşice sırıttı, bunu görünce soluğum kesildi çünkü bana... *O*'nu hatırlatmıştı. "Ne demiştim?"

Delano ve Vonetta yanımızdan geçti, yanlarındaki siyahımsı-gri kurdun Sage olduğunu fark ettim, kaşlarımı çattım. Merdivene bizden önce girmişlerdi. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Çünkü sen kraliçesin." Kieran kapıdan girdi.

"Ona böyle deyip duruyorsun." Emil arkamda yerini aldı. "Durmadan hatırlatıyorsun..."

Yüzeye çıkmayı reddeden bir anıyı canlandırmaya çalışan küf kokulu merdivenlerden hızla inerken gözlerimi devirdim. "Kraliçe olabilirim ama aynı zamanda bir tanrıyım, bu yüzden de öldürül-

mem sizden çok daha zor olur. Önden benim gitmem gerek" dedim Kieran'a. Aslında hiçbirimiz beni neyin öldürebileceğini bilmiyorduk ama esasen bir ölümsüz olduğumu biliyorduk.

Kalbim tekler gibi oldu. Bu malikânedeki herkesten daha çok yaşayacaktım ki bunlardan bazıları benim için değerli kişilerdi. Dost bildiklerimdi. Tawny'den daha çok yaşayacaktım, eninde sonunda gölge taşının neden olduğu yara iyileşecek ve Tawny uyanacaktı. Başka türlüsünü aklıma getirmek istemiyordum, bu kadar uzun süre uyumanın hayra alamet olmadığını bilsem de.

Kieran'dan... hatta O'ndan bile çok yaşayacaktım.

Tanrılar, neden şimdi bunları düşünüyordum ki? *Yarının sorunlarını bugünden düşünme.* Bana bir defasında böyle demişti.

Bu öğüde nasıl uyacağımı gerçekten öğrenmem gerekiyordu.

"Öldürülmesi zor demek, öldürülmesi *imkânsız* demek değildir" dedi Kieran omzunun üstünden.

"Dedi zırhı olmayan adam" dedim ters ters.

Kieran bir kahkaha attı ama aniden yükselen tiz bir feryat sesini bastırdı, tüylerim diken diken olmuştu.

"Craven" diye fısıldadım merdivenlerin dönemecini alırken, Kieran karşımıza çıkan loş koridora adımını attı. Birden durunca sırtına çarptım.

Kieran gözlerini ileri dikti.

Ben de öyle.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadı Emil.

Hücreler Craven doluydu. Parmaklıklara yapışıp kollarını dışarı uzatırken dört keskin dişlerini gösteriyorlardı. Bazıları gençti, derileri ölümün solgun rengini yeni yeni alıyordu. Diğerleri yaşlıydı, avurtları çökmüş, dudakları parçalanmış, derileri sarkmıştı.

"Craven'ları neden buraya kapatmışlar?" dedi Emil acı dolu, aç ulumaları bastırarak.

"Muhtemelen insanları dehşete düşürmek için arada bir onları salıyorlardır" dedim uyuşmuş bir halde. "Yükselmişler Atlantislileri suçlardı. Craven'ları onların dönüştürdüklerini söylerlerdi. Ama tanrıları kızdırdıkları için cezalandırıldıklarını iddia ederek

insanları da suçlarlardı. Atlantislilerin bunu yapmasına tanrıların izin verdiğini söylerlerdi. Sonra da öfkelerini yatıştırmak için onlar adına tanrılarla konuştuklarını söylerlerdi."

"İnsanlar buna inanır mıydı?" Emil birkaç kanlı elin yanından geçti.

"Başka bir şeye inanmalarına izin verilmezdi ki" dedim bakışlarımı Craven'lardan kaçırarak. Pençe ve tırmalama sesleri arasında hücrelerin önünden geçip –bununla daha sonra ilgilenecektik– şarap ve bira kasalarıyla dolu başka bir koridorda yürümeye başladık. Kurtları tam koridorun sonundaki çift kanatlı ahşap kapıyı parçaladıkları an bulduk.

İçeriden uçarak bir vampir çıktı, samur rengi saçlar ve sivri dişler...

Delano onu yere indirdi, gırtlağına çökerek ön pençelerini göğsüne geçirdi, giysilerini ve derisini parça parça etti.

Başımı çevirdim ama bakacak hiçbir yer yoktu, iki dişi kurt da saldırıya geçen iki vampire aynı şeyi yapıyordu. Sonra geriye sadece *parçalar* kaldı.

"Bence mideleri bozulacak" dedim.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum" diye mırıldandı Emil, gözlerini odadaki Yükselmişler'e dikmişti, Yükselmişler ellerindeki silahları unutarak oldukları yerde donup kalmıştı. "Bahse girerim onlar da bunu düşünmemeye çalışıyor."

"İçinizde aynı kaderi paylaşmak isteyen var mı?" diye sordu Kieran kılıcını yerdeki et parçalarına uzatarak.

İçeriden cevap gelmedi ama diğer kurtlar arkamızdan gelip koridoru doldurunca Yükselmişler silahlarını indirdi.

"Teslim oluyoruz" dedi adamlardan biri, kılıcını elinden en son atan adamdı bu.

"Bunu yapmanız ne büyük incelik" dedi Kieran kılıçları ulaşamayacakları bir yere tekmelerken.

Öyleydi. İncelik göstermişlerdi. Ama çok geçti. Kapılara asılı insanlara yapılanlarda ve bu şehirde olup bitenlerde rol alan hiçbir Yükselmiş'e ikinci bir şans verilmeyecekti. Yükselmişler'den geri-

ye kalanlara basmamaya çalışarak içeri girdim, Vonetta ve Delano da hemen yanımda yürüyorlardı. Kılıcı kınına sokup başlığımı indirdim.

"Tebrikler" dedi aynı erkek. "Massene'yi aldınız. Ama Solis'i alamayacaksınız."

Ağzını açtığı an Dük Silvan olduğunu anlamıştım. Kibirli konuşmasından belliydi. Açık sarı saçlı, uzun boylu ve yapılıydı, üstünde saten bir gömlek ve pantolon vardı. Çekiciydi. Ne de olsa Solis'te güzellikten daha fazla değer verilen pek az şey vardı. Bana bakınca yara izlerini gördü ve tek gördüğü buydu.

Benim tek gördüğüm ise Yükselmişler'in pahalı giysilerindeki kan lekeleriydi. Gömlekler de korsajlar da kan içindeydi.

Dük'ün karşısına dikildim, bana onu hatırlatan kapkara gözlerine baktım. Kan Kraliçesi'ni. *Annemi*. Annemin gözleri bu kadar kara, acımasız, boş ve duygusuz değildi. Ama onun gözlerinde de –daha derinlerden gelse de– aynı ürpertici kıvılcım vardı ve bu kıvılcımı görmek için ışığın yüzlerine doğru açıdan vurması gerekmiyordu. O anda gözlerindeki ışık çizgisinin bir *ether* zerresi olduğunu fark ettim.

Bir zerre ether taşımaları mantıklıydı. Onları Yükseltmek için bir Atlantislinin kanı kullanılmıştı ve bütün Atlantisliler kanlarında ether taşırdı. Yükselmişler ölümsüzlük sayılabilecek yaşam sürelerine ve güçlerine bu sayede kavuşurdu. Hızlarına ve iyileşebilme yeteneklerine de.

"Başka Yükselmiş var mı?"

Dük Silvan küçümseyerek gülümsedi. "Siktir git."

Kieran yanımda öyle bir iç geçirdi ki adeta duvarlar zangırdadı.

"Tekrar soruyorum" dedim hızla sayarak. On kişiydiler. On kişiden kalan parçalar demek daha doğru olurdu ama hepsinin bu kadar olduğundan emin olmak istiyordum. "Başka Yükselmiş var mı?"

Dük uzun müddet sustuktan sonra, "Ne cevap verirsem vereyim bizi zaten öldüreceksin" dedi.

"Size bir şans verecektim."

Dük gözlerini kıstı. "Ne için?"

"Ölümlülerin kanını içmeden yaşamak için" dedim. "Atlantislilerin arasında yaşamak için."

Aval aval yüzüme baktıktan sonra bir kahkaha attı. "Cidden bunun olabileceğini mi düşünüyorsun?" Solgun dudakları tekrar bir kahkahayla aralandı. "Kim olduğunu biliyorum. Bu yüzü nerede görsem tanırım."

Kieran öne çıktı.

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum.

Dük pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ölümlülerin nasıl olduğunu şimdiden unutmuş olamazsın *Bakire*. Ne kadar avanak olduklarını bilirsin. Ne kadar korktuklarını. Ailelerini korumak için neler yapacaklarını. Kendilerini korumak için neye inanacaklarını. Gerçekten Atlantislileri kabul edeceklerini mi sanıyorsun?"

Cevap vermedim.

Cesaret bulunca biraz yaklaştı. "Ayrıca istediğini yaparsak yaşamamıza izin vereceğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

"Kan Kraliçesi'ne inandınız" dedim. "Üstelik adı Ileana bile değil. Ayrıca o bir Yükselmiş de değil."

Birkaç kişi şaşkınlıkla içini çekti ama Dük söylediğim şeye şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Bu nedenle" diye devam ettim, "her şey mümkün diye düşünüyorum. Ama dediğim gibi, size bir şans daha verecektim. O insanların kapılara mıhlanmasını emrettiğinizde kendi kaderinizi belirlediniz."

Burun delikleri genişledi. "Peçeler güzel durmuş ama, değil mi?"

"Hem de çok" dedim, Delano hafifçe hırladı.

"Ama biz..." diye başlayacak oldu diğer Yükselmişler'den biri, koyu kahverengi saçlı bir erkekti bu.

"Kapa çeneni" diye tısladı Dük. "Öleceksin. Ben de öleceğim. Hepimiz öleceğiz."

"Doğru."

Başını hızla bana çevirdi.

"Önemli olan *nasıl* öleceğiniz" dedim. "Gölge taşı acılı bir ölüm olur mu bilmem. Yakından tanıklık ettiğim için bana öyleymiş gibi geldi. Omurgayı kesersem ancak bir saniyelik acı hissedilir diye düşünüyorum."

Dük yutkundu, gülümseyişi silinmişti.

"Ama parçalara ayrılarak ölenler daha çok acı çekmişti," susup dudaklarının nasıl gerildiğini izledim. "Soruma cevap verirsen işinizi çabuk bitiririm. Vermezsen emin ol bir ömür can çekişecekmişsin gibi hissetmen için elimden geleni yapacağım. Seçim sana kalmış."

Gözlerini yüzüme dikti, kafasında dönen çarkları adeta görebiliyordum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

"Ne korkunç, değil mi?" Biraz yaklaştım; öz, göğsümde titreşiyordu. "Nihayet sonunun geldiğini bilmek. Ölümü tam karşında görmek. Ölümle saniyelerce, dakikalarca, daha da uzun süre aynı odada olmak ve ondan kaçmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını bilmek." Sesimi alçaltmıştım, daha yumuşak, daha soğuk ve... *dumanlı* bir sesle konuşuyordum. "Hem de hiçbir şey. Ölümün kaçınılmazlığı dehşet verici. Hâlâ bir ruhun varsa gideceği tek bir yer olduğunu bilmek. Aslında çok korkuyor olmalısın."

Bedeninden hafif, gözle görülür bir ürperti geçti.

"Tıpkı Sur'dan dışarı çıkarıp parçaladığınız, kanını içtikten sonra dönüşmeye terk ettiğiniz ölümlüler gibi. Tıpkı hücrelere kapattıklarınız ve kapıya astıklarınız gibi." Gözlerimi solgun yüzünde dolaştırdım. "Ölümün onları koruduğunu sandıkları kişilerden geldiğini öğrenince dehşete kapılmış olmalılar."

Bir kez daha yutkundu. "Başka Yükselmiş yok. Hiç olmadı. Kimse diyarın bir ucunda hüküm sürmek istemez." Göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. "Kim olduğunu biliyorum. *Ne* olduğunu biliyorum. Bu yüzden hâlâ ayaktasın. Bir tanrı olduğun için değil," dudaklarını büktü. "Damarlarında dolaşan kan yüzünden."

Kaskatı kesildim. "Annemden ötürü olduğunu söylersen işini çabuk bitirmeyeceğim."

Dük bir kahkaha attı ama sesi içimdeki o boşluk kadar soğuk ve sertti. "Kendini büyük bir kurtarıcı sanıyorsun, değil mi?

Ölümlüleri Kan Tacı'nın elinden kurtarmaya gelmiş bir kurtarıcı. Biricik *kocasını* kurtarmaya gelmiş bir kahraman."

İçimdeki her şey donuverdi.

"Kraliçe'yi –*anneni*– öldürüp bu topraklara Atlantia adına el mi koyacaksın?" Gözlerindeki ether kıvılcımlandı. Dudakları yukarı kıvrıldı. "Böyle bir şey yapamazsın. Savaşı kazanamazsın. Başarabileceğin tek şey dehşet saçmak olacak. Tek yapacağın kan dökmek olacak, o kadar çok kan dökeceksin ki sokaklardan kanlar akacak ve krallıklar kırmızı nehirlerde boğulacak. Özgürlüğe kavuşturduğun tek şey ölüm olacak. Sizin de peşinizden gelenlerin de burada tek bulacağı ölüm olacak. Ayrıca sevgilin şanslıysa bir an önce ölür ve..."

Gölge taşı hançerimi kınından çekip göğsüne sapladım, kalbini deşerek çok derinlere işleyemeden zehirli sözlerine bir son verdim. Dük bunu hissetti, varlığının ilk parçalanışını, etinin kemiğinin ilk yırtılışını hissetti. Ve ben ilk kez buna memnundum.

Solgun yanaklarında derin çizgiler belirirken ruhsuz gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yarıklar bir ağ şeklinde derinleşerek boynuna ve saten gömleğinin yakasının altına yayıldı. Siyah gözlerindeki ether kıvılcımı sönerken gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Ancak o zaman, yirmi üç gündür ilk kez, hiçbir şey hissetmedim.

3

Yirmi üç gün.

Neredeyse bir ay geçmişti ve hiç dinmeyen sızı öyle şiddetliydi ki canımı yakıyordu. Kalbimin dönüştüğü mağaradan kopan öfke ve hiç eksilmeyen çaresizlik ve suçluluk çığlığını bastırmak için ağzımı sımsıkı kapadım. Eğer kendimi kontrol edebilseydim, saldırmasaydım...

O kadar çok *eğer* vardı ki. İşleri farklı halledebileceğim pek çok yol vardı. Ama bunu yapmamıştım ve onun yanımda olmamasının nedenlerinden biri de buydu.

Çığlık boğazımdan yükselip kapalı dudaklarıma yüklenince önümdeki tereyağlı yumurta yığını ve kızarmış et parçaları tüm cazibesini yitirdi. Birden içimi kaplayan çaresizlik şiddetli öfkeyi bastırdı. Göğsümün ortası uğuldamaya başladı, kadim güç zorla dizginlenen bir öfkeyle nabız gibi atıyordu.

Elimde tuttuğum çatal titriyordu. Göğsümdeki basınç nefesimi kesiyor, ether titreşip şişerek derimi zorluyordu. Çığlık atarsam, tüm acımı ve öfkemi dışarı vurursam çaresizlik ve keder gazaba ve hiddete dönüşecekti. Çığlık beni boğuyordu, içimde yoğunlaşan güçten *ölümün* tadını alıyordum.

Ve küçük bir parçam gücü dışarı çıkarmak istiyordu.

Teni benimkinden birkaç ton koyu parmaklar elimin üstüne kapanıp titremeyi kesti. Bir zamanlar yasak olan bu dokunuş beni daldığım karanlık yoldan çıkarırken aramızda hafif bir enerji akımı oldu. Sol elim yavaşça döndü, şimdi evlilik damgasının altın sarmalı ortaya çıkmıştı.

Ayrı da olsak hâlâ birlikte olduğumuzun kanıtı.

Hâlâ hayatta olduğunun kanıtı.

Başımı kaldırınca bir kurdun çarpıcı buz mavisi gözleriyle karşılaştım.

Kieran'ın yakışıklı yüzünün sert hatlarından endişe okunuyordu, dudakları gerilmişti. Yorgun görünüyordu, öyle de olsa gerekti. Ben uyumadığım için o da pek uyumamıştı.

Çatal yeniden titredi, hayır, titreyen sadece çatal ya da kolum değildi. Tabaklar ve masa da titriyordu. Koridorda, Kan Tacı'nın bayraklarının yerine asılmış olan beyaz-sarı Atlantis bayrakları da titriyordu.

Kieran'ın gözleri Cauldra ziyafet salonunun boş sandalyelerinden sütunlu kapıda nöbet tutan sarı saçlı Atlantisliye, General Aylard'a kaydı.

Şimdi de Aylard kendini ilk tanıttığında hissettiğim şeyi hissediyordum. Kayıtsız yüz hatlarından kuşku taşıyordu, tadı sirke gibiydi. Şaşırtıcı bir duygu değildi. Yaşlı Atlantislilerin çoğu ya düşmanları tarafından, Yükselmişler tarafından, büyütüldüğüm için ya da beklemedikleri pek çok şey olduğum için bana temkinli yaklaşıyordu.

Yaralı bir Bakire.

Bir rehine.

Kraliçeleri haline gelmiş istenmeyen bir prenses.

Bir tanrı.

Temkinli davrandıkları için onları suçlayamazdım, özellikle de bütün malikâneyi zangır zangır sallarken.

"Parlamaya başladın" dedi Kieran zor duyabildiğim bir fısıltıyla, elini çekti.

Avucuma baktım. Derimden gümüş rengi hafif bir ışık çıkıyordu. Eh, bu, generalin neden öyle baktığını da açıklıyordu.

Çatalımı tabağa indirerek düzenli soluk alıp vermeye başladım. *O*'nu her düşündüğümde hissettiğim boğucu acıyı bastırmaya çalışarak elimi masanın altına kaydırıp belimdeki küçük keseyi tuttum, diğer elime de sıcak şarap kadehini aldım. Ekşi tadı şarapla bastırırken Aylard yavaşça başını çevirdi, eldivenli eli hâlâ kınındaki kılıcındaydı. Omuzlarındaki beyaz harmani yerine oturunca gözüm altın kabartmalı Atlantia armasına kaydı. Güneş ışınları şeklindeki arma şimdi Cauldra'nın duvarlarını kaplıyordu, ortada bir kılıç ve ok, uzunlukları eşit olacak şekilde çaprazlanmıştı. Gözlerimi yumarak şarabı bitirdim.

"Bütün yiyeceğin bu kadar mı?" diye sordu Kieran az sonra.

Boş kadehi masaya koyarken açık pencereye baktım. Sarı yaban çiçeklerinin arasından bir temelin yıkık dökük parçaları fırlıyordu. Massene hiç de bakımlı değildi. "Yedim."

"Biraz daha yemen gerek." Kieran dirseklerini masaya dayadı.

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Senin de ne yediğimle ilgilenmemen gerek."

"Pastırmanı hiç dokunmadan tabağında bırakmasaydın ilgilenmek zorunda kalmazdım... böyle bir şey göreceğim hayatta aklıma gelmezdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Önceden çok fazla pastırma yediğimi söylemeye çalışıyor gibisin."

"Konuyu değiştirmek için güzel deneme. Ama tam bir fiyasko" dedi Kieran. "Cas ve sen benden ne istediyseniz onu yapıyorum. Sana tavsiyede bulunuyorum."

Onun adı.

Aldığım nefes boğazımı yaktı. Adı acı veriyordu. Söylemek bir yana bu adı düşünmek bile istemiyordum. "Senden danışmanımız olmanı istediğimizde, ikimizin de günlük yiyecek miktarımı düşünmediğimize adım gibi eminim."

"Ben de öyle. Ama işte buradayız." Kieran eğildi, şimdi aramızda sadece birkaç santim mesafe vardı. "Doğru düzgün yemi-

yorsun. Uyumuyorsun. Az önce olan şeye bak. Parlıyordun. Bütün binayı sallıyordun. Farkında bile değil gibisin ve bu çok sık oluyor Poppy."

Sesinde en ufak bir suçlama yoktu, sadece endişe vardı ama yine de oturduğum yerde kıvranmaya başladım çünkü söyledikleri doğruydu. Tanrıların özü acıyı dindirmek ya da iyileştirmek için kullanmadığım zamanlarda yüzeye çıkıyordu. Şiddetli duygulara kapıldığım zaman oluyordu, keder ve öfke derimi zorlayıp beni bir arada tutan hassas dikişlere yüklendiği zaman.

Kendimi toplamam gerekiyordu. Kontrol etmem gerekiyordu. Kontrolümü kaybedemezdim. Atlantis ve Solis krallıkları bana bel bağlamışken bunu yapamazdım. *O*'nun bana ihtiyacı varken. "Kendimi kontrol etmek için daha fazla çaba harcayacağım" diye söz verdim.

"Bunun güçlerini kontrol etmenle ilgisi yok." Kieran kaşlarını çattı. "Kendine özen göstermemenle ilgisi var. Sen güçlüsün Poppy. Biz..."

"Biliyorum." Başka dudaklardan dökülerek tenimin her santiminde sıcak bir yol açan neredeyse aynı sözlerin hatırası içimde fısıldarken onu susturdum.

Benim yanımda her zaman güçlü olmak zorunda değilsin.

Elimi uzatıp bir dilim pastırma aldım. Pastırmanın yarısını ağzıma tıktım. "Şimdi mutlu musun?" diye sordum, bir pastırma parçası ağzımdan tabağa düştü.

Kieran bakakalmıştı. "Pek sayılmaz."

"Bu senin sorunun." Kıtır kıtır etin tadını bile almadan çiğnemeye devam ettim.

Kahkahaya benzer bir ses dikkatimi ziyafet salonunun sütunlu kapısının yanında yatan morumsu siyah renkli büyük draken'a çekti. Pürüzsüz siyah boynuzlar yassı burun köprüsünün ortasından başlayıp elmas şeklindeki kafasından yukarı çıkıyordu. İlk birkaç boynuz görüşünü engellemeyecek kadar küçüktü ama kafasına doğru çıktıkça uzayıp sivrilerek kalın yakalığından dışarı fırlıyorlardı.

Reaver'a her baktığımda şok geçiriyordum. Bu kadar görkemli, korkutucu ve güzel bir varlığı görmeye alışacağımı hiç sanmıyordum.

Yirmi üç draken uyanmıştı. Kendi aralarında en gençlerinin, üç taneydiler, orayı korumak için Spessa's End'de kalmasına karar vermişlerdi. Ordularla birlikte yolculuk eden yirmi draken'ın içinde Reaver kadar büyük olan yoktu. Diğerleri aşağı yukarı Setti'r in cüssesindeydiler, pulları Reaver'ınkiler kadar kalın değildi ve sivri oklara karşı daha hassastı. Yine de bir ordunun işini hemen bitirirlerdi.

Draken bizi izliyordu, ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ediyordum. Ne zaman Reaver'ın ya da diğerlerinin duygularını okumaya çalışsam hiçbir şey elde edemiyordum. Hissettiğim şey bir Yükselmiş'in soğuk boşluğu gibi değildi. Ya Reaver ve diğer draken'lar duygularını benden saklıyordu ya da onları okumayı başaramıyordum.

"Biraz ister misin?" dedim Reaver'a tabağı havaya kaldırarak. Onu yemek yerken görmemiştim, bu da uçarak gözden kaybolduğu zamanlarda tam olarak *ne* yediğine dair biraz endişelenmeme neden oluyordu.

İnsan olmasın diye dua ediyordum... ya da sevimli hayvanlar.

Ama bilmem mümkün değildi. Iliseeum'dan ayrılmış olan iki düzine draken'dan yaklaşık yarısının isimlerini de, uyanmış olan iki dişi draken'dan biri olan Aurelia bir müddet ölümlü formunda kalıp bana söylediği için biliyordum. Atlantia'dan yola çıkıp ayrılmadan önce irademi kendi iradeleri bildiklerini söylemişti.

İrademi kendi iradeleri bellemeleri pek işe yaramamıştı ama bunun da İlkel *notam* gibi bir şey olduğunu öğrenmiştim. Reaver tabiatı gereği ne istediğimi anlıyor gibiydi. Mesela Massene'yi almaya gittiğimizde çoktan uykuya yatmıştı. İstediğim şeye verdiği tepki bakımından bunun daha çok İlkel öz gibi olduğunu düşünüyordum.

Reaver pastırma teklifim karşısında dikenli kafasını iki yana salladı.

"Binayı yıkmadan nasıl içeri girdi?" Kieran kaşlarını çattı.

"Dikkatle" dedim draken gözlerini kurda çevirirken. Dikey gözbebekleri daralırken gözlerini yeniden kıstı. Eline geçirdiği ilk fırsatta Kieran'a yeniden saldıracağından şüpheleniyordum.

"Vonetta ve diğerlerinin bugün dönmesi gerekmiyor mu?" diye sordum, Kieran o zaman gözlerini draken'dan ayırdı.

"Her an gelebilirler." Kadehini alarak soğuk bir sesle ekledi, "Senin de bildiğin gibi."

Elbette biliyordum ama Kieran artık Reaver'la pis pis bakışmaktan vazgeçmişti ki devam ederlerse işlerin kızışacağı kesindi. Ne var ki endişe içimde birden gümüş rengi bir şahin gibi havalandı ve bunun Kieran ve Reaver'ın birbirini sakatlama ya da öldürme ihtimaliyle ilgisi yoktu.

Endişemin sebebi Oak Ambler ve Solis'e dair planlardı. Bu planların en karmaşık kısmını kendim halletmemiş olsam da Atlantisli generalleri ikna etmem gereken şeyler yüzünden endişeleniyordum.

"İçimden bir ses" diye başladı Kieran, "Vonetta'yla gitmene karşı çıktığım için bana hâlâ kızgın olduğunu söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Bazen düşünceleri okuyabiliyor musun diye merak ediyorum."

Dolgun dudaklarında bir sırıtış belirirken parmağını hafifçe şakağına vurdu. "Altıncı hissim kuvvetlidir."

"Hı hı." Babası Jasper da öyleydi ama Kieran sık sık aklımdan geçenleri biliyor gibiydi. Kieran duygularını okumama ne kadar sinir oluyorsa ben de buna o kadar sinir oluyordum. "Oak Ambler'a girmemi istememene kızmamıştım ama şimdi gerçekten kızıyorum."

"Harika" diye mırıldandı.

Ters ters baktım. "Neden bir prens ya da kral kendini tehlikeye atmaya ya da orduları savaşa sokmaya karar verdiğinde sorun olmuyor da bir kraliçe aynını yapmak istediğinde yapmaması tavsiye ediliyor? Bu bana biraz... cinsiyet ayrımcılığı gibi geliyor."

Kieran kadehini masaya bıraktı. "Mesele bu değil. Cas'in son

derece tehlikeli, aptalca şeyler yapmasına o kadar çok kez engel olmaya çalıştım ki adeta tam zamanlı bir sorumluluktu."

Göğsüme keskin bir acı saplandı. Gözlerimi Oak Ambler'a gelirken bindiğimiz gemiye kaptanlık eden Atlantisli lordun getirdiği açılmamış şarap şişelerine diktim. Perry en çok gerek duyulan birçok malzemeyi getirmişti. En önemlisi de Kieran'ın dediğine göre Valyn'in favorisi olan şarabı.

Birini istediğiniz şeye ikna etmenin o kişiye içki içirmekten daha iyi bir yolu var mıydı?

"Mesela sen" diye devam etti Kieran düşüncelerimi bölerek. "Seni kaçırmasına engel olmaya çalıştım."

"Ne?" Kafamı hızla ona çevirdim.

Başını salladı. "Muhafız kılığına girip seni rehin almayı planladığı zaman defalarca bunun delilik olduğunu söyledim. Çok riskli olduğunu söyledim."

"Bu risklerden biri masum bir insanı kaçırıp tüm hayatını altüst etmenin yanlış olduğu gerçeğiyle mi ilgiliydi?" diye sordum.

Kieran dudaklarını büzdü. "Aslında bu aklıma bile gelmedi."

"Ne hoş."

"O zaman seni tanımıyordum."

"Bu durumu hafifletmiyor."

"Muhtemelen öyle ama hayatının altüst olmasından şikâyet ettiğini sanmıyorum."

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Sanırım dolaylı yoldan, gerçekten karmakarışık bir yoldan, seni dinlemediği için memnunum."

Kieran sırıttı. "Bundan hiç şüphem yok."

Gözlerimi devirdim. "Neyse, ne diyordum, yapmak istemediğim bir şeyi bir başkasından istemek bana doğru gelmiyor."

"Bu hayranlık uyandırıcı. Askerlerinin sana saygı duymasını sağlayacak bir şey. Ne yazık ki büyük ihtimalle yakalanacak ya da öleceksin. Bu durumda ne hissettiğinin bir önemi kalmıyor."

"Fazla abarttın" dedim. "Ben burada oturmuş yediklerim hakkında yakınmalarını dinlerken Vonetta ve diğerleri hayatını tehlikeye atıyor."

"Burada oturmuş *yemediklerin* hakkında yakınmalarımı dinliyorsun" diye düzeltti Kieran. "Şimdi de sen abarttın."

"Sanırım kraliyet danışmanı olman konusundaki fikrimi değiştirdim" diye homurdandım.

Kieran duymazdan geldi. "Hem *hiçbir şey* yapmıyor değilsin."

Özellikle Massene'yi aldığımızdan beri *hiçbir şey* yapmadığım bir an bile olmamıştı. Hücrelerdeki Craven'ların icabına bakılmıştı ama yağmur bile yağsa kokularını alabileceğime yemin edebilirdim. Malikânenin temel bakıma ihtiyacı vardı, ikinci ve üçüncü katlar oturulmayacak durumdaydı. Elektrik sadece birkaç odaya ve mutfağa veriliyordu. İnsanların evleri de daha iyi durumda değildi, son beş günde çatılarda ve yollarda en gerekli onarımları yapmak için elimizden geleni yapmıştık ama tümüyle tamir etmek aylar alırdı. Ekinlerin durumu da pek iyi değildi. Tarlalara bakanların birçoğu Sur'dan dışarı götürülmüştü.

"Ben..." Başparmağımı kadehin ağzında gezdirerek arkama yaslandım. Bir şeylerle meşgul olmam gerekiyordu. Yoksa aklım gitmemesi gereken yerlere kayacaktı. Kan Kraliçesi'yle yaptığım başarısız görüşmeden sonra boşalmış olan yerlere. Kış fırtınası kadar soğuk ve öfkeli yerlere. Ve içimdeki bu boşluklar hiç de *ben* gibi değildi.

Ya da ölümlü gibi.

Bana Isbeth'i hatırlatıyorlardı.

İçim öfkeyle kaynıyordu. Öfkeye kucak açıyordum çünkü onunla başa çıkmak keder ve çaresizliğe göre çok daha kolaydı. Isbeth düşünmekte sakınca görmediğim biriydi. Hem de hiç. Bazen tek düşünebildiğim oydu, özellikle de uykumun kaçtığı sessiz, karanlık gecelerde.

Bana gösterdiği şefkati ve nezaketi, O'na ve sayısız diğerlerine gösterdiği yüzüyle bağdaştırmakta artık zorlanmıyordum. O bir canavardı. Kim olduğunu kabullenmiştim. Isbeth ahlaksızca yollardan bana hamile kalmış olabilirdi ama benim annem değildi. Annem Coralena'ydı. Isbeth benim için sadece Kan Kraliçesi'ydi. Düşmanımdı.

Kieran'ın bilmiş bakışlarını üstümde hissedince güçlükle yutkundum. "Ben iyiyim" dedim sık sık sorduğu sorunun dudaklarından dökülmesine fırsat bırakmadan.

Kieran hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Biliyordu, tıpkı daha önce de bildiği gibi, o buz gibi öfke ortaya çıkıp masayı salladığı zaman olduğu gibi. Nedense bu kez aynı şeyi söylemedi. Konuyu değiştirdi. "Valyn ve diğer generaller her an gelebilir. Massene'yi alma yöntemimiz Valyn'in hoşuna gidecek."

Başımı salladım. Valyn ille de savaş istemiyordu. Savaşı kaçınılmaz bir şey olarak görüyordu. O da Atlantis'in büyükleri de Yükselmişler'e bir daha şans tanımak istemiyordu. Atlantislilerin burada neler yaptığını öğrendikleri zaman vampirlerin yöntemlerini değiştirip değiştirmeyecekleri ya da kana susamışlıklarını kontrol edip edemeyeceklerine dair düşünceleri değişmeyecekti. Oak Ambler'a hükmeden Dük ve Düşes Ravarel taleplerimizi reddederse iş daha da zorlaşacaktı.

Sırtımı dikleştirerek gözlerimi şarap kadehine diktim. *Taleplerimiz* savaşı başka şekilde ele almakla ilgiliydi. Massene'yi bu şekilde ele geçirmemizin nedeni de buydu. İki tarafın da gereksiz can kaybı yaşamasını önleyecek adımlar olduğuna inancım tamdı, özellikle de Solis için savaşan ölümlülerin Atlantia'yı savunmak için kılıcını kalkanını kuşananlardan farklı olarak başka seçeneği olmadığı için.

Massene ve Oak Ambler gibi şehirlerde yaşayan kimileri enninde sonunda şiddetli bir savaşın bedelini ya geçim kaynaklarıyla ya da canlarıyla ödeyecekti. Sonra Yükselmişler vardı ki...

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumarak Ian'ın onu son gördüğümdeki halini gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Nasıl öldüğü geceleri hayalimde yeterince canlanıyordu. Şimdi de görmeme gerek yoktu.

Ama özünde kötü olmayan Yükselmişler'in de olduğuna inanıyordum. İkna edilebilecek Yükselmişler'in..

Planımızın dayanağı da buydu. Ne var ki Oak Ambler'ın Massene gibi olmadığını biliyorduk.

Birkaç gün önce Dük ve Düşes Ravarel'e bir ultimatom göndermiştik: Ya taleplerimizi kabul edecek ya da kuşatmaya razı olacaklardı. Taleplerimiz basitti ama mantıklı davranıp kaderlerine boyun eğeceklerine bel bağlamıyorduk.

Vonetta da Naill ve Yükselmişler'in burada yaptıklarına tanık olan eski Sur muhafızı Wren'le birlikte burada devreye giriyordu. Wren'in büyük ailesi -Wren onların Atlantia'yı destekleyen Alçalmışlar'dan olabileceğini düşünüyordu- Oak Ambler'da yaşıyordu. Yaptıkları şey, planımızı oluşturan şey, beraberinde büyük riskler getiriyordu.

Ama şu anda tek büyük endişemiz yaklaşan Oak Ambler kuşatması ve olası en korkunç başarısızlık ihtimalleri değildi.

Aklıma üstlendiğimiz bir başka risk geldi: Kan Kraliçesi'yle görüşmeden önceki eski planlarımız. Her nasılsa Kan Kraliçesi biliyordu, ya onu kandırmaya çalışacağımızı tahmin edip hazırlanmıştı ya da biri bize ihanet etmişti. Güvendiğimiz kişiler dışında planlarımızı bir tek Büyükler Konseyi biliyordu. Aramızda bir hain mi vardı? Güvendiğimiz ya da Atlantia'da güç sahibi üst kademelere ulaşmayı başarmış biri miydi? Yoksa sorunun cevabı daha mı basitti? Kan Tacı daha akıllı davranıp bizi alt mı etmişti, onları fazla mı hafife almıştık?

Bilmiyordum ama bir de Görünmezler meselesi vardı, bir zamanlar ilahlara hizmet eden, sadece erkeklerden oluşan gizli teşkilat. Kehanetin sözünü ettiği Ölüm ve Yıkım Getiren'in ben olduğuma inandıkları için ben Atlantia'ya girince yeniden ortaya çıkmışlardı. Nyktos Odaları'ndaki saldırının ve daha nicelerinin arkasında onlar vardı. Ayrıca Görünmezler'in oluşturduğu tehdit Alastir'in ve Jansen'ın ölümüyle sona ermemişti.

Sütunların arasında duran Aylard'a baktım. Görünmezler hâlâ oradaydı ve kimlerin gruba dahil olduğunu ve kimlerin yardım ettiğini bilmenin imkânı yoktu.

"Ne düşündüğünü sormaya çekiniyorum" dedi Kieran. "Çünkü birini bıçaklamak istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Sen hep öyle göründüğümü düşünüyorsun."

"Muhtemelen hep birini bıçaklamak istediğin içindir."

"Hayır." Ters ters yüzüne baktım.

Kaşlarını kaldırdı.

"Şu an hariç" diye düzelttim. "Seni bıçaklamayı düşünüyorum."

"Koltuklarım kabardı." Kieran, Revaer'a bakarak kadehini kaldırdı. Draken tırnaklarıyla ağır ağır yere vuruyordu. "Hep de sevdiklerini bıçaklamak istiyorsun."

"Sapkın falanmışım gibi konuştun."

"Şey..." Kieran draken'a gözlerini kısarak bakarken kadehini indirdi. "Tablomu yaptırmamı ister misin? Böylece yanında olmadığım zamanlarda da bana pis pis bakabilirsin."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Şunu yapmasan olmaz mı?"

"O başlattı" diye homurdandı Kieran.

"Nasıl?"

"Gözlerini dikmiş bakıyor." Kieran bir an sustu. "*Yine.*"

"Ne olmuş?"

"Hoşuma gitmiyor." Kieran kaşlarını çattı. "Hem de hiç."

"Şu anda küçük bir çocuk gibi davranıyorsun" dedim, Reaver yine güler gibi bir ses çıkardı. Ona döndüm. "Senin de aşağı kalır yanın yok."

Reaver dikenli kafasını kaldırıp duman püskürttü. Hakarete uğramış gibi bir hali vardı.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz." Başımı iki yana salladım.

"Neyse." Kieran ve Reaver aynı anda kapıya baktı. "Nihayet."

Başımı çevirince ikisinin de birinin geldiğini duyduğunu anladım. Tanrı olduğum halde neden daha iyi bir işitme duyusuna sahip olmadığımı anlayamıyordum.

Vonetta, Aylard'ın yanından geçti, uzun bacaklarındaki pantolon toz içindeydi. Beline kadar inen sıkı saç örgülerini topuz şeklinde topladığı için çıkık elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Bana gece açan gülleri hatırlatan koyu ten rengi dışında ölümlü formundayken abisini andırıyor ve anneleri Kirha'ya daha çok benziyordu. Kieran ise daha çok babası Jasper'a çekmişti.

Vonetta yanımıza gelirken küçük kız kardeşlerinin kime benzediğini merak ettim. Bebek doğalı daha birkaç hafta olmuştu, kardeşlerin şimdi aileye yeni bir üyenin katılmasını kutlamak için onların yanında olmasını isterdim. Ama burada benimleydiler, yüzlerce yıl önce talan edilmiş toprakların yakınında, bir başka savaşın arifesinde.

Vonetta yalnız değildi. Son zamanlarda Emil hep yanındaydı.

Sırıtmamak için dudağımı ısırdım. İlk başta Vonetta'nın Emil şeklindeki gölgesinden memnun olup olmadığını anlayamamıştım. Ama bu, Oak Ambler'a gideceği günün sabahı Vonetta'yı Emil'in odasından çıkarken görene dek sürmüştü. Yüzündeki yumuşak, tatmin dolu gülümseme duygularını daha fazla deşmeyi gereksiz kılıyordu.

Vonetta ziyafet salonuna girip Reaver'ı fark edince yavaşladı. Kaşlarını kaldırdı. "Buraya nasıl girdin?"

"Gördün mü?" Kieran bir elini havaya kaldırdı. "Çok yerinde bir soru."

Draken ağır kuyruğunu yere vurarak sertçe nefesini saldı. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama Vonetta'ya ya da Emil'e yaklaşmaya kalkmadı.

Emil ağzımı açmama fırsat bırakmadan bir dizinin üstüne çöküp kolunu yana açarak gösterişli bir reverans yaptı. "Ekselans."

İçimi çektim. *Majesteleri* tanrılar uyanıkken kullanıldığından pek çoğu onun yerine bu unvanı kullanmaya başlamıştı.

Vonetta durup arkasına baktı. "Bunu her defasında yapacak mısın?"

"Herhalde." Emil ayağa kalktı.

"Bu Emil dilinde *evet* demek" dedi Vonetta, o esnada sütunların arkasında bir hareketlenme dikkatimi çekti.

Emil ve Vonetta gelince Aylard yerinden ayrılmıştı. Onun yerine sütunların arkasında son beş gündür aşina olduğum kambur bir figür dolaşıyordu. Eskiden evli olup olmadığını kimse bilmese de Emil ona dul demeye başlamıştı. Malikânede ne aradığından emin değildim, onu sadece ortalıkta dolaşırken görüyordum, bazen Cauldra'nın arka tarafındaki çamlıkta, harabelerin arasında

geziniyordu; Kieran bu yüzden kadının etten kemikten olmadığına, bir ruh olduğuna kanaat getirmişti. İlk gün Aylard'ın kadına malikânede ne aradığını sorduğunu duymuştum, kadın cevap olarak beklediğini söylemekle yetinmişti.

Tuhaftı ama şu anda bir önemi yoktu.

Vonetta'ya döndüm. "Herkes döndü mü? Wren? Naill?.."

"Her şey yolunda" diye sözümü kesti Vonetta, bir an elime dokundu. Aramızdan yumuşak bir enerji akımı geçti. "Herkes sağ salim kampa döndü."

Yavaşça içimi çekerek başımı salladım.

"Bunca zaman bizim için endişeleniyordu, değil mi?" diye sordu Vonetta abisine.

"Sence?" dedi Kieran.

Neredeyse masanın altından ona bir tekme atacaktım. "Elbette endişelendim."

"Anlayabiliyorum. Alçalmışlar'ı arayarak ve Ravarel'ler talep-lerimizi reddederse yaşanacak kuşatmaya karşı diğerlerini uyararak Oak Ambler sokaklarında dolaşan sen olsaydın ben de endişelenirdim." Vonetta tabaklara baktı. "Bunlarla işiniz bitti mi? Açlıktan ölüyorum da."

"Evet. Keyfine bak." Kieran ağzını açmıştı ki uyarır gibi yüzüne baktım. Kardeşi bir dilim pastırma alırken Kieran ağzını sımsıkı kapadı. Emil'e bir göz attıktan sonra tekrar Vonetta'ya baktım. "Nasıl gitti?"

"İyi gitti. Sanırım." Vonetta, Kieran'ın karşısına oturup pastırmayı yemeye koyuldu. "Pek çok kişiyle konuştuk, yüzlercesiyle. Belki daha da fazla. Birçoğu..." yavaşça kaşlarını çattı. "Birilerinin Yükselmişler'le ilgili bir şeyler yaptığını duymaya *hazırmış* gibiydi. Onur verici bir şey olduğunu falan düşünerek Ayin'i sorgulamayanlara hiç benzemiyorlardı. Bunlar çocuklarını Ayin'e vermek istemeyen insanlardı."

Ayini düşünemiyor, Tulis ailesini son çocuklarını korumak için Teerman'lara hâlâ uyumakta olan tanrılarla konuşsunlar diye yalvarırken hayal edemiyordum.

Ve onlar için her ne yapılmış olursa olsun tüm aile ölmüştü.

"Bu arada haklıymışsın. Onlara senden bahsetme konusunda" dedi lokmasını çiğnerken.

"Verdikleri tepkiyi görmek için neler vermezdim" dedi Emil düşünceli bir tavırla. "Bakirelerinin korkunç Atlantia prensiyle evlenmekle kalmayıp şimdi Atlantia kraliçesi ve bir tanrı olduğunu öğrendikleri zaman." Hafifçe gülümsedi. "Bahse girerim birçoğu dizlerinin üstüne çöküp dua etmeye başlamıştır."

"Bazıları yaptı" dedi Vonetta alaycı bir sesle.

Hafifçe yüzümü buruşturdum. "Cidden mi?"

Vonetta başını salladı. "Tanrıların hâlâ uyanık olduğuna inandıkları için Atlantia'ya katıldığın haberi onları hayli düşündürdü. Bazıları tanrıların artık Yükselmişler'i desteklemediğini bile söyledi."

Benim dudaklarım da Vonetta'nınkiler gibi yukarı kıvrıldı.

"Sanırım doğruyu söylemek yerine, yani tanrıların savaşla bir ilgisi olmadığını ve hâlâ uykuda olduklarını söylemek yerine, Solis'i desteklediği konusunda yalan söyledikleri için memnun olmalıyız" dedi Kieran. "Yalanlarıyla ittifaklarını değiştiren tanrıların beklentilerine yön verdiler."

İşaret parmağımdaki yüzükle oynamaya başladım. "Gerçi bu benim fikrim değildi. Bu... *O*'nun fikriydi. Yükselmişler'in söylediği yalanların sonunda çöküşlerine yol açacağını anlamıştı."

"Cas bunu gerçekten biliyordu" diye doğruladı Emil. "Ama bu senin bir tanrı olduğunu öğrenmeden önceydi. Bunu açığa vurmak senin fikrindi. Kendine haksızlık etme."

Boynuma bir sıcaklık yayıldı, hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Sence dinleyecekler mi? Diğerlerine söyleyecekler mi?"

"Bence çoğu bunu yapacak." Vonetta kardeşine bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. "Ölümlülere ne planladığımızı söylemenin riskli olduğunu hepimiz biliyoruz, bu riske değeceğine inanıyoruz, Ravarel'ler planlarımızı öğrense bile."

Başımı salladım. "Arada kalmasınlar diye biz ele geçirmeden

önce şehri terk etmeleri için ölümlülere bir şans vermek bu tehlikeli hamleye değer."

"Aynı fikirdeyim" dedi Vonetta. "Bazıları senin bir tanrı olduğun kısma inanmadı. Kötülük peşindeki Atlantislilerin bir şekilde seni kullandığını düşünüyorlar." Vonetta bir dilim pastırma daha almak için uzanırken, Emil de eğilerek aynını yaptı. Vonetta'dan daha hızlıydı. "Hey, o benim." Vonetta ters ters Emil'e baktı. "Hem senin burada ne işin var?"

"Aslında pastırma..." diye başladı Kieran, bu kez gerçekten masanın altından bacağına bir tekme attım. Başını hızla bana çevirdi.

"Paylaşabiliriz." Emil pastırmayı ikiye bölüp yarısını buna hiç de memnun olmayan Vonetta'ya uzattı. "Ayrıca buradayım çünkü seni çok özledim."

"Her neyse" diye mırıldandı Vonetta. "Cidden neden buradasın?"

Emil sırıttı, yarım dilimini bitirirken kehribar gözleri sıcacıktı. "Buradayım çünkü biri Sur'a bir mektup getirdi" dedi ellerini peçeteye silerek. "Dük ve Düşes Ravarel'den."

Bütün vücudum gerildi. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Oak Ambler'da neler yaptıkları hakkında sorular sormuştun. Önce onlar cevaplansın diye düşündüm. Ayrıca Vonetta çok acıkmıştı ve bir kurtla yiyecek arasına girmemem gerektiğini iyi biliyorum."

Vonetta hızla Emil'e doğru döndü, neredeyse sandalyeden düşecekti. "Öncelik sıralaması yapamayışının suçunu bana mı atıyorsun?"

"Asla böyle bir şey yapmam." Emil tuniğinin göğüs cebinden katlanmış bir parşömen çıkarırken Vonetta'ya sırıttı. "Ayrıca tüm bunlar seni özlediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Kieran gözlerini devirdi.

Vonetta ağzını açıp bir şey söyleyecek oldu, sonra vazgeçip arkasına yaslandı, ben de tam olarak yapmamam gereken şeyi yaptım. Duyularımı açtım. Vonetta'dan aldığım tat baharatlı ve dumanlıydı. Çekim. Altında daha tatlı başka bir şey daha vardı.

"Şaraba ihtiyacım var." Vonetta masaya eğildi ama Emil bir kez daha ondan hızlı davrandı. Mektubu bana uzatırken şişeyi alıp Vonetta'ya bir kadeh şarap doldurdu. "Teşekkür ederim" dedi Vonetta, kadehi alıp koca bir yudum içti. Bana baktı. "Ee, ne yazıyor?"

Katlanmış ince parşömen bana bir kılıç kadar ağır geliyordu. Kieran'a baktım, başını sallayınca kâğıdı açtım. Kırmızı mürekkeple yazılmış tek bir cümle... hepimizin beklediği ama yine de yumruk gibi inen bir yanıt.

Kabul etmiyoruz.

4

"Kaç Poppy" dedi annem soluk soluğa. "Kaç."

Onu bırakmamı istiyordu ama yapamazdım. Koştum. Anneme koştum, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

"Anne..." Pençeler saçımı yakaladı, tenimi tırmaladı, sıcak çaydanlığa değdiğim zamanki gibi yandım. Çığlıklar atarak anneme ulaşmaya çalıştım ama canavarlar yüzünden onu göremiyordum.

Her yerdeydiler, derileri gri renkte ve paramparçaydı. Sonra siyahlar giymiş uzun boylu adamı gördüm. Yüzü olmayan adamı. Çığlık atarak döndüm...

Babamın arkadaşı kapıda duruyordu. Elimi uzattım. Bize yardım edecekti, anneme. Ama yerde kıvranan yaratıkların tepesinde dikilen siyahlı adama bakakaldı. Babamın arkadaşı irkilerek geriye doğru sendeledi, duyduğu dehşetin acı tadı ağzıma doluyor, beni boğuyordu. Başını iki yana sallayarak titreye titreye geri çekildi. Bizi bırakıp...

Dişler etime geçti. Korkunç bir acı koluma saplanıp yüzümü kavurdu. Dişlerden kurtulmaya çalışırken yere düştüm. Gözlerime kırmızılar akmaya başladı. "Hayır. Hayır. Hayır" diye bağırdım kurtulmaya çalışarak. "Anne! Baba!"

Karnıma saplanan bir ateş ciğerlerimi ve bedenimi ele geçirdi.

Sonra canavarlar düşmeye başladı, nefes alamıyordum. Acı. Ağırlık. Annemi istiyordum. Gözlerime hiçlik çöktü, bir süre için kendimi kaybettim.

Bir el yanağıma, boynuma dokundu. Kan ve gözyaşlarının arasından gözlerimi açtım.

Karanlık Olan başımda dikiliyordu, yüzü pelerininin başlığı altında gölgelerden ibaretti. Boğazımda duran eli değil, soğuk ve sivri bir şeydi.

Kımıldamıyordu. O el titriyordu. Konuşurken titriyor, sesi bir gelip bir gidiyordu.

Annemin tuhaf ve ıslak bir sesle konuştuğunu duydum, "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Lütfen. O..."

"Yüce tanrılar" dedi adam hırıltılı bir sesle, sonra sürüklenmeye başladım, etrafımı Kraliçe'nin banyoya koyduğu çiçeklerin kokusu sardı.

Sen ne güçlü bir çiçeksin

Ne güçlü bir gelincik

Kopar ve kanamasını izle

Artık o kadar...

Sıçrayarak uyandım, gözlerimi iyice açarak ay ışığı vurmuş odayı gözden geçirdim. Orada değildim. Handa değildim. Buradaydım.

Kalbim yavaş yavaş sakinleşti. Birkaç gecedir böyle bir kâbus görmemiştim. Başka kâbuslarla uğraşıyordum, kan rengine boyanmış sivri tırnakların *O*'nun etine geçtiği, canını yaktığı kâbuslarla.

En yakın arkadaşımın ve sevgilimin.

Kocamın ve kralımın.

Kalp eşimin.

Bu kâbuslar eskilerine karışmıştı, birkaç saatten fazla uyuduğumda gelip musallat oluyorlardı ki genelde birkaç saatten fazla uyumuyordum. Gecede ortalama üç saat kadar uyuyordum.

Boğazım kurumuştu, gözlerimi tavana diktim, geniş portatif yatağın üstüne yığılmış kalın battaniyeleri sarsmamaya dikkat ettim. Hiç ses yoktu.

Bu anlardan nefret ediyordum.

Sessizlikten.

Gecenin hiçliğinden.

Hiçbir şeyin, *O*'na neler olabileceği bir yana, adını bile düşünmemi engelleyecek kadar zihnimi meşgul edemediği bekleyişten nefret ediyordum. Yalvardığını, ona her şeyini, krallığını bile teklif ettiğini duymaktan.

Yirmi dokuz gün.

İçimde yükselen paniği ve öfkeyi bastırmaya çalışırken tüm bedenimi bir titreme aldı.

Kalçamın yanındaki bir hareket beni girdaplar oluşturan düşüncelerden çekip aldı. Ay ışığında büyük, tüylü bir kafa yukarı kalktı. Kurt uzun, güçlü ön bacaklarını gererek esnedi.

Kieran kurt formunda yanımda uyumayı âdet haline getirmişti, bu kadar az uyumasının nedeni de buydu. Defalarca buna gerek olmadığını söylemiştim ama konuyu son açışımda, "Bu benim tercihim" demişti.

Bunu duyunca ağlayacak gibi olmuştum. Dostum olduğu için yanımda kalmayı tercih ediyordu. Mecburiyetten değil. Tanıştırılma şeklimiz yüzünden sürekli ilişkimizin samimiyetinden şüphe ederek Tawny'de yaptığım hataya düşmeyecektim.

Ayrıca yanımda kalmak istemesinin yakınlığa ihtiyaç duymasından kaynaklandığını düşünüyordum çünkü o da acı çekiyordu. Kieran *O*'nu küçüklüğünden beri tanıyordu. Dostlukları bir zamanlar paylaştıkları bağdan çok daha öteydi. Aralarında sevgi vardı. Kimsenin duygularını okumam gerekmediği ve duyularımı kendime sakladığım zamanlarda Kieran sessizce otururken kederi içinden taşıp kalkanlarımı parçalıyordu.

Bu keder Lyra'nın kaybından da kaynaklanıyordu. Ciddi bir ilişki içinde olmasalar da Kieran kurda hayli düşkündü. Ona değer vermişti, ne var ki Lyra ölmüştü... tıpkı bir zamanlar sevdiği ve nadir görülen bir hastalıktan kaybettiği Elashya gibi.

Kieran başını bana çevirip buz mavisi gözlerini uykulu uykulu kırpıştırdı.

"Affedersin" diye fısıldadım.

Zihnimde tenin tene hafifçe değmesi gibi bir dokunuş hissettim. Kieran'ın damgası bana sedir ağacını hatırlatıyordu, keskin ve

odunsu. *Uyuman gerek* dedi, kelimeleri düşüncelerimin arasında bir fısıltı gibiydi.

"Biliyorum" dedim, ona bakmak için yan tarafıma döndüm.

Başını yatağa koydu. *Yine kâbus mu gördün?*

Başımı salladım.

Bir an sustuktan sonra, *uyumana yardımcı olabilecek otlar var,* dedi, *bu kâbusların sana ulaşamayacağı bir uyku uyumana faydası dokunacak otlar.*

"Hayır, teşekkür ederim." Beni yere serecek ve savunmasız bırakacak bir şey alma fikrinden hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Ayrıca O'nun doğum kontrolü için aldığına benzer bir ot kullanıyordum. O bir şey kullanamayacağına göre hazırda alabileceğim böyle bir şey olup olmadığına bakmanın akıllıca olacağını düşünmüştüm. Neyse ki Vonetta'nın bildiği tam da böyle bir şey vardı, Casteel'in aldığına benzer bir ottu bu, toz haline getirilmişti ve içeceklere karıştırılabiliyordu. Tadı iğrençti ama buna katlanmak hamile kalma ihtimalinden daha iyiydi.

Şu anda ihtiyacımız olan son şey buydu.

Yine de kafamda birden Kieran'ın küçük kazaklar ördüğünü canlandırıp sırıttım.

Ne düşünüyorsun? Kieran'ın merakı taze ve limon tadındaydı.

Bunu ona söylememim inkânı yoktu. "Hiç."

İnanmamış gibi baktı. *Uyuman gerek Poppy. Tanrı da olsan kendini iyice yıpratacaksın.*

İç geçirmemeye çalışarak yumuşak battaniyeyi çeneme çektim. "Sence bu battaniye kurt tüyünden mi yapılmıştır?"

Kieran kulaklarını geriye yatırdı. *Konuyu değiştirmek için kötü bir girişimdi.*

"Bence gayet yerinde bir soru" dedim daha önce söylediği sözü tekrarlayarak.

Sana göre bütün sorular yerinde. Ölümlüler gibi ofladı.

"Kurt tüyü değil mi?" Sırtüstü döndüm, çenemi ovuşturmaktan vazgeçip battaniyeyi bıraktım.

Kieran burnuyla elimi dürttü, bu kurt formundayken ona do-

kunmamda bir sorun olmadığını anlatma yoluydu, ilgiye ihtiyacı olduğunu sessizce bildirme yolu. Elimi uzattım, her zaman olduğu gibi bir kurdun tüylerinin nasıl bu kadar yumuşak olduğuna şaşıp kaldım. Parmaklarımı kulaklarının arasındaki kabarık tüylerde gezdirirken Kieran'ın belki de dokunuşlarımdan benden daha fazla hoşlandığına inandığını düşündüm. Ama dokunmak... dokunmak öyle büyük bir hediyeydi ki. Çoğu zaman kıymeti bilinmeyen bir hediye.

Bir müddet konuşmadık. "Onu... rüyanda görüyor musun?"

Hayır. Kieran kafasını kucağıma koydu. Gözleri kapalıydı. *Ve bu bir nimet mi, değil mi bilmiyorum.*

Kieran gibi uykuya dalamadım ama yataktan çıkmak için solgun ışık huzmeleri pencereden ve tavandan içeri sızmaya başlayana dek bekledim. Kieran güneş doğarken hep en derin uykusunda olurdu. Nedeninden emin değildim ama yokluğumun en az bir-iki saat onu uyandırmayacağını biliyordum.

Taş zeminin üzerinde ses çıkarmadan yürüyüp kurt hançerini bacağımdaki kayışa taktım, sonra Kieran'ın diğer odaların birinde bulduğu fırfırlı mavi sabahlığı aldım. Sabahlığı iç gömleğimle taytımın üstüne giydim. Naftalin kokuyordu ama temiz ve yumuşacıktı, kaşmire benzer bir kumaştan yapılmıştı. Sabahlığın kuşağını bağladıktan sonra ayakkabı giymeden odadan çıktım. Malikâneden bu kadar *erken* çıkmayı planlamadığım için ayağımdaki kalın çoraplar işimi yeterince görürdü.

Massene halkı bu saatte malikânenin hemen önündeki iki dükkânın birinde buluşur, tarlaya gitmeden önce çörek ve kavrulmuş kahve alırdı. Birbirleriyle konuşmak için sahip oldukları bu kısacık

zamanda onları rahatsız etmek istemedim. Buradaki insanlar varlığımıza, şimdi yürüdüğüm koridorlara ve Sur'a asılı bayraklardaki Atlantia armasına henüz alışmamışlardı. Atlantisli askerlerin yanında hâlâ tedirginlik duyuyor, kurtlara da sık sık dehşet ve merak arasında gidip gelerek bakıyorlardı. Hele Reaver havalandığı zaman...

Tam bir kaos ortaya çıkmıştı.

Hiç değilse çığlıklar ve kaçışmalar son bulmuştu. Ama beni gördükleri zaman gözlerini kocaman açarak kurtlar yanlarına yaklaştığında olduğu gibi çelişkili duygular içinde donup kalıyor, sonra aceleyle selam veriyor ya da diz çöküyorlardı.

İçimden bir ses Wren'in Massene halkına benim tanrı olduğumu haber verdiğini söylüyordu çünkü Oak Ambler'dan birinin fısıltıları buraya ulaştırmış olması mümkün değildi. Bunu yaptığı için ona kızgın olmasam da yapmasa daha iyi olurdu diye düşünüyordum.

Bana böyle bakmaları işleri biraz tuhaflaştırıyordu.

Selam vermezlerse ciddi bir cezayla karşılacaklarmış gibi beni görünce aceleyle başlarını eğmeleri üzücüydü.

Giriş katının dönemeçli, boş koridorlarından ilerleyip askerlerin ve kurtların mırıltılarının geldiği ziyafet salonuna hiç uğramadan yoluma devam ettim. Boş kabul salonundan geçip malikânenin en eski bölümü gibi görünen doğu kanadındaki kapalı kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp devasa büyüklükteki soğuk salona girdim. Beni eski kitapların küflü kokusu ve tozlar karşıladı. İçerisi o kadar tozluydu ki ne Kieran ne de Vonetta hapşırık krizine yakalanmadan uzun süre içeride kalabilirdi. Çikolata rengi eski püskü bir kanepenin yanındaki sehpanın üstünde duran gaz lambasını yaktım.

Cauldra Malikânesi, Massene kadar eskiydi; muhtemelen şehir Carsodonia'nın hâlâ var olan bazı mahalleleri gibi Pompay'ın bir bölgesiyken yapılmıştı. İçimden bir ses raflardaki kalın kitapların da bir o kadar eski olduğunu söylüyordu.

Bu kanıya kapılmamın nedeni üç-dört tanesinin açınca parçalara ayrılmasıydı.

Kabul etmek gerekirdi ki burası doğal ışık kaynaklarını kesen kalın perdeleriyle, ya geçmiş zamanda yaşamış Yükselmişler ya da bir zamanlar Cauldra'da oturan ölümlüler olduğunu tahmin ettiğim kişilerin solmuş portreleriyle ve çeşitli renk ve şekillerde yarı erimiş mumların oluşturduğu görüntüyle ürkütücü bir yerdi.

Ama kurtları ve Atlantislileri buradan uzak tutan asıl şeyin salonun insanda uyandırdığı *his* olduğunu düşünmeye başlamıştım. İçeride başka kimse olmadığı halde yalnız değilmişsiniz gibi bir his.

Şimdi toz içindeki kalın ciltleri gözden geçirirerek yürürken içimde bu his vardı, görünmez parmakların ensemden tuttuğunu hissediyordum. Ürpertimi bastırarak raftaki eski kitaplardan birini daha çekerken boş salona çabucak bir göz gezdirdim. Tedirginliğim geçmese de umursamadan kitabı alıp kanepeye oturdum.

O'nun için, Tawny için endişelenerek, beslenmem gerekip gerekmeyeceği üzerine kafa yorarak ve bu savaşı gerçekten diyarı olduğundan daha da kötü bir duruma getirmeden kazanabilecek miyiz diye düşünerek yatakta dönüp durmaktansa ruhlar tarafından gözetlenmeyi tercih ederdim.

Kitabın kapağını dikkatle açtım. Mürekkep büyük ölçüde solmuş olsa da görebildiğim kadarıyla hiçbir Atlantislinin ismi geçmiyordu. Yine de uzun zaman önce burada yaşamış kişilerin hayatını anlatan paragrafların okuyabildiğim kadarı büyüleyiciydi. Doğum ve ölüm tarihleri soyadlarına göre gruplanarak iki sütun halinde not edilmişti. Evlilik duyuruları, arazi sınırları, çiftlik hayvanı hırsızlığı gibi önemsiz konular ve tecavüz ve cinayet gibi çok daha iğrenç suçlarla iç içe geçmişti. İdamlar kaydedilmişti. İnfazlar hemen hemen her zaman acımasız şekillerde ve bir zamanlar kasaba meydanı olan yerde halka açık olarak yerine getiriliyordu.

Aslında beni kitaplığın alt raflarında çoktan unutulmuş bu kayıtlara bakmaya iten şey bana New Haven'daki yaşantımı hatırlatmalarıydı. Öğrendiğim her şeyin kafamı fazlasıyla karıştırdığı zamanları. Ama... o zaman *O* da oradaydı, hayat doluydu, ben farklı Atlantis soylarını keşfederken benimle dalga geçiyordu.

Yükselmişler'den çok önce var olmuş bir diyarın tarihi kayıtlarını sıralayan sararmış sayfaları karıştırırken göğsüm sıkışıyordu. Şeyden çok daha önce...

Gözlerimi kısarak yazılara baktım. Bu da neydi? Kitabı kucağımdan kaldırarak paragrafı yeniden, sonra yeniden okurken ağzıma burnuma tozlar doluyordu.

KRAL SAEGAR VE KRALİÇE GENEVA'NIN İLK KIZI PRENSES KAYLEIGH, SEÇİLMİŞLER'İN YÜKSELİŞ AYİNİ KUTLAMALARI İÇİN LASANIA KRALİÇESİ EZMERIA VE KONSORTU MARISOL'A KATILDI...

Yazının geri kalanı okunamayacak kadar silinmişti ama yıpranmış sayfada üç kelime neredeyse nabız gibi atıyordu.

Ayin. Yükseliş. Seçilmiş.

Yükselmişler Solis'te hüküm sürmeye başlamadan önce var olmayan üç şey.

Ama bu imkânsızdı. *O*, Yükselmişler'in Ayin'i sayılarını artırmak ve ölümlüleri kendilerine besi hayvanı yapmak için yarattığını söylemişti. Ancak üçüncü oğullardan ve kızlardan beslenmiyorlardı. Bazıları Isbeth'in keşfettiği o şeylere... Dönenler'e dönüşmelerine olanak veren bilinmez bir özellik taşıyordu. Yine de adları unutulmaya yüz tutmuş krallıkların hüküm sürdüğü çok uzak bir geçmişte Ayin'den söz edilmesi çok anlamsızdı. Yükselmişler'in olmadığı bir zamanda.

Bakışlarımı solmuş portrelerden birine kaldırdım. Kalp eşi sınavları yoluyla ilk Atlantislinin yaratılmasından bile önce mi? Kitabı bir kenara bıraktım, sabahlığımın etekleri yerde hışırdarken tekrar raflara koşup daha eski kayıtları, dağıldı dağılacak gibi duran kitapları karıştırmaya koyuldum. Birini elime aldım, öncekinden de dikkatli davranarak kapağı açıp sayfaları gözden geçirerek Ayin'den bahsediliyor mu diye araştırmaya başladım, Ayin'den ve tarihlerden.

Buldum da, zar zor okunabilen bir sayfada Seçilmişler'den bahsediliyordu, kafam daha da karıştı. Çünkü doğum tarihlerini diğer

kitaptakilerle karşılaştırınca sadece aynı aileden üçüncü oğulların ve kızların ölüm tarihlerinin olmadığını gördüm, tarihler yalnızca ay, gün ve yaş olarak not edilmişti. Bunun mürekkebin solmasından kaynaklanmadığına da emindim.

"O zamanlar Ayin yoktu ki" dedim bomboş salona.

Tek açıklama eğer o zamanlar da Ayin yapılıyorsa ve sonra buna bir son verilmişse ilk Atlantisli doğduğunda bir şekilde unutulmuş olduğuydu. Tek açıklama buydu çünkü biliyordum ki *O* bu konuda yalan söylemiş olamazdı. Tanıdığım tüm Atlantisliler ve kurtlar Ayin'in Yükseliş'le birlikte başladığına inanıyordu.

Kitaba bakarken bu kayıtların sandığımdan da eski olabileceğini fark ettim. Muhtemelen tanrıların uyanık olduğu bir zamanda yazılmışlardı.

Dudaklarım aralandı. "Bu kitaplar muhakkak..."

"Günahtan da çoğu soydan da daha eski."

Hırıltılı sesi duyunca birden irkildim, hemen yarı açık duran kapıya baktım. Siyahlar içindeki kambur şekli görünce sırtımdan bir ürperti geçti.

Bu oydu. İhtiyar kadın. Dul... hatta belki dul bile değildi.

"Ama bir İlkel ve bir draken'ın ateşinden doğmuş olan ilk ölümlü kadar eski değil."

Yeniden irkildim. İlk ölümlü böyle mi yaratılmıştı?

Örtünün altındaki baş yana eğildi. "Seni korkuttum galiba."

Yutkundum. "Biraz. Geldiğini duymadım."

"Bir pire kadar sessizimdir, bu yüzden çoğu kişi duymaz geldiğimi" dedi yaklaşarak. Gerildim. Cüppesinin uzun kolları ellerini örtüyordu, yaklaşırken dantelli peçesinin altından soluk, kırışık derisini seçer gibi oldum. "Herkesin uyuduğu bir zamanda bunları okuman enteresan."

Gözlerimi kırpıştırarak kitaba baktım. "Galiba öyle." Tekrar yüzüne baktım, bu kadar hızlı hareket ederek yaklaşmış olmasına şaşırdım. "Bu kitapların ne kadar eskiye dayandığını biliyor musun?"

"Krallıklardan ve çoğu hikmetten daha eski" dedi bana kuru dalların çıtırtısını hatırlatan o hırıltılı sesiyle.

Yaşlı kadın hafifçe sallanınca yaptığımın farkına vardım. Çoğu kişi izin verilmedikçe bir kraliçenin önünde oturmazdı. Herhalde ölümlüler de bir tanrının huzurunda aynı şekilde davranıyordu. "Oturmak ister misin?" diye sordum.

"Otursam korkarım ki bir daha kalkamam."

Cüppesinin altında nefes aldığı zar zor belli olduğu için ben de bundan korkuyordum. "Adını bilmiyorum."

"Ben senin kim olduğunu yıldız gibi parlayan gözlerinden anladım" dedi, şaşkınlığımı belli etmemekte hayli zorlandım. "Bir zamanlar bana Vessa derlerdi."

Bir zamanlar mı? Gerçekten etten kemikten olup olmadığını anlamak için elimi uzatıp dokunma isteğimi zor bastırdım. Onun yerine duyularımı açtım ve hissettiğim şey... tuhaftı. Bulanıktı. Sanki hisleri bulutlarla örtülmüştü. Ama belli belirsiz şekerli bir keyif tadı alıyordum ki bu da garipti. Duygularını okumayı zorlaştıran şey yaşı mıydı?

İçimde şimdiye dek gördüğüm en yaşlı ölümlü olduğuna dair bir his vardı, muhtemelen gelmiş geçmiş tüm ölümlüler içinde en yaşlısıydı. Ama bu kadar yaşlı olması Massene'de olup biten pek çok şeyi görmüş olduğu anlamına geliyordu. Yükselmişler'in yaptığı pek çok şeyi.

"Burada ne yapıyordun Vessa?"

Yüzünün önündeki danteller hafifçe dalgalandı, burnuma tanıdık bir koku geldi. Ne olduğunu çıkaramadığım ağır bir koku. "Hizmet ediyordum" dedi. "Hâlâ da ediyorum."

Yükselmişler'i kastettiğini düşünerek içimde yükselen öfke akınını bastırdım. Ölümlüler sadece kraliyet ailesini biliyordu. Ama Vessa gibi çok uzun süre onların hâkimiyeti altında yaşadıktan sonra sadakatsiz görülme korkusundan –Alçalmış muamelesi görme korkusundan– kurtulmak kolay değildi.

Zoraki gülümsedim. "Artık Yükselmişler'e hizmet etmek zorunda değilsin."

Vessa inanılmayacak kadar kıpırtısızdı. "Beklerken onlara hizmet etmiyorum."

"Öyleyse kime hizmet ediyorsun?"

"Diyarların Gerçek Tacı'ndan başka kime olabilir aptal kızım?"

"Ne aptalım ne de kız" dedim sakin bir sesle, kitabı sehpanın üstüne bırakırken Kan Tacı'ndan bahsettiğini düşünüyordum.

Vessa düşecekmiş gibi eğilerek başıyla selam verdi. "Özür dilerim Majesteleri. Yaşlandıkça tüm çekingenliğimi kaybettim."

Bu hakaret karşısında uzun müddet cevap vermedim. Çok daha kötü hakaretlere maruz kalmış, çok daha sertleriyle karşılaşmıştım. "Gerçek Taç'a nasıl hizmet ediyorsun Vessa?"

"Bekleyerek."

Ya çok kısa ya da uzun ve kafiyeli cevaplar almaktan sabrım tükenmeye başlamıştı. "Peki beklediğin nedir?"

Vessa kısa, kesik hareketlerle doğruldu. "Kutsanmış olanı bekliyorum."

Kaskatı kesildim.

"Ağır bir suçtan doğmuş, büyük ve korkunç bir İlkel güce sahip, kanı kül ve buz ile dolu olanı." Tüm bedenini sarsan sözlerini duyunca tüylerim diken diken oldu. "Diyarları yeniden kurarak sonu getirecek olan Seçilmiş'i. Ölüm ve Yıkım Getiren'i."

Kehanette geçen tanıdık sözleri duyunca soluğum kesildi. Bunları Dük'ten duymuş olsa gerekti. Tek açıklaması buydu.

"*Seni.*" Dantelli peçe dalgalandı. "Seni bekliyorum. Ölümü bekliyorum."

Ensemde yine o buz gibi parmakları hissettim, bir ruh dokunuyormuş gibi.

Yaşlı kadın ileri atıldı, siyah cüppesi bir karganın kanatları gibi dalgalanırken kıvrımların içinden bir kol uzandı. Lambanın ışığında bir gümüş parıltısı gördüm. İçime şiddetli bir şok dalgası yayılırken bir an olduğum yerde kilitlenip kaldım.

Kendimi topladım, sabahlığın etekleri bacaklarıma dolanarak ayağa fırladım. Kadını bileğinden yakaladım, parmaklarımı incecik bileğini saran kalın kumaşa geçirdim.

"Sen ciddi misin?" diye haykırdım, kadını iterken hâlâ şoktaydım.

Vessa geriye doğru sendeleyerek sehpaya çarptı. Sertçe yere düşerken başı öne savruldu. Peçe kayıp yere düştü. Beyaz, incecik saçlar düzensiz öbekler halinde buruşuk kafa derisinden fışkırıyordu.

"Sen az evvel beni bıçaklamaya mı kalktın?" Kuşkuyla gözlerimi üstüne diktim, kalbim deli gibi atıyordu. "*Ne* olduğumu bildiğin halde."

"Ne olduğunu biliyorum." İskelete benzeyen soluk tenli elini yere dayayarak başını kaldırdı.

Yüce tanrılar, gerçekten çok *yaşlıydı*.

Yüzü neredeyse deri ve kemikten ibaretti, yanakları ve gözleri içine göçmüştü, teni kırış kırış ve hayalet gibi beyazdı. Rengi çekilmiş incecik dudaklarının arasından lekeli dişleri görünüyordu ve gözleri... perde inmiş gibi beyazdı. Elimde olmadan bir adım geriledim. Beni nasıl görebiliyordu?

Ama ince hançer hâlâ elindeydi ve son derece ileri yaşı düşünüldüğünde bu gerçekten etkileyiciydi.

"Haberci" dedi yumuşak bir sesle.

"Kalkayım deme" diye uyardım sözümü dinlemesi için dua ederek. Bir sorunu olduğu çok açıktı, belki de o lanet kehaneti duymasından ve bu nedenle kapıldığı korkudan kaynaklanıyordu. Bu davranışı yaşının etkisiyle de olabilirdi. Belki de her ikisi birdendi. Hangisi olursa olsun yaşlı bir kadına zarar vermek istemiyordum.

Vessa ayağa kalktı.

"Of, hadi ama" diye mırıldandım.

Bu kez beklediğimden de hızlı saldırdı. Tanrılar, ayağa kalkabilmiş olması bile etkileyiciydi.

Kenara çekilerek onu kolayca atlattım. Bu kez elimden geldiği kadar dikkatle iki kolunu birden tuttum. Kemiklerinin ne kadar ince olduğunu düşünmemeye çalışarak aşağı bastırıp kanepeye oturttum.

"Hançeri bırak" dedim.

"*Haberci.*"

"Hemen bırak."

"Haberci!" diye bağırdı Vessa.

"Lanet olsun." Bileğinin kemiklerini hafifçe sıkınca acıyla yüzünü buruşturdu. Parmakları açıldı, hançer pat diye yere düştü. Vessa kalkmaya yeltendi. "Aklından bile geçirme."

"Burada neler olduğunu bilmek istiyor muyum acaba?" diye gürledi Kieran kapıdan.

"Önemli bir şey değil." Kieran'a bir göz attım. Yeni kalktığı belliydi. Üstünde sadece pontolonu vardı. "Sadece beni bıçaklamaya kalktı."

Kieran'ın tüm bedeni kaskatı kesildi. "Bana hiç de önemsiz bir şeymiş gibi gelmedi."

"Haberci!" diye haykırdı Vessa, Kieran gözlerini kırpıştırdı. "Haberci!"

"Anlamadıysan söyleyeyim, beni Haberci sanıyor." Bırakmaktan korkarak yaşlı kadına baktım. "Ne duydun, sana ne söylendi bilmiyorum ama ben Haberci değilim."

"İlkellerin örtüsü içine doğdun" diye bağırdı Vessa, sesi son derece yüksek çıkıyordu. "Kül ve buz dolu kanla kutsandın. Sen Seçilmiş'sin."

"Seni duyduğunu sanmıyorum" dedi Kieran soğuk bir sesle.

Ters ters yüzüne baktım. "Yardım etmek ister misin, yoksa orada durup yaşlı bir kadın tarafından azarlanmamı izlemeyi mi tercih edersin?"

"Üçüncü bir seçenek var mı?"

Gözlerimi kıstım.

"Haberci!" diye bağırdı Vessa. "Ölüm ve Yıkım Getiren!"

Kieran hafifçe arkasına döndü. "Naill! Yardımın gerek."

"Gelip onu tutabilirsin" dedim. "Naill'i çağırmana gerek yok."

"Lanet olsun, hayır. Yanına bile yaklaşmam. O bir *laruea*."

"Bir ne?"

"Bir ruh."

"Şaka yapıyor olmalısın" diye mırıldandım, Vessa elimden kurtulmak için debelenmeye devam ediyordu. "Sana bedenden ayrılmış bir hayalet gibi mi görünüyor?"

İçeri Naill girdi, Vessa bağırmayı sürdürünce adımlarını yavaşlatıp kaşlarını kaldırdı. Emil hemen arkasındaydı, başını yana eğmişti. "Bak sen" dedi. "Dulmuş."

"Adı Vessa ve az önce beni bıçaklamaya kalktı" dedim sert bir sesle. "İki kez."

"Bunu beklemiyordum" diye mırıldandı Naill.

"Ona zarar vermek istemiyorum" dedim. "O yüzden siz ikiniz kadını güvenli bir yere götürürseniz harika olur."

"Güvenli bir yer mi?" diye sordu Emil, Naill'le ikisi bize doğru geliyor, kadının haykırışlarını bastırmak için bağırarak konuşuyorlardı. "Az önce seni bıçaklamaya çalıştığını söylemiştin."

"Ne kadar yaşlı olduğunu görmüyor musun?" Bağırmayı sürdüren kadının ağzından saçılan tükürüklerden korunmak için geriye kaykıldım. "Kendine ya da başka birine zarar veremeyeceği bir yere koyulması gerekiyor."

"Hücre gibi bir yere mi?" dedi Kieran, Atlantisli kadınla ikimizi çözmeyi başarmıştı. "Ya da mezara?"

Bunu duymazdan gelerek eğilip hançeri aldım. "Kadının odasını bulana dek dışarıdan kilitlenen yatak odalarından birine koyun."

"Tamam" dedi Naill şimdi sızlanır gibi sesler çıkarmaya başlamış olan kadını kitaplıktan çıkarırken.

"Fazladan ağızlık var mıdır acaba?" diye sordu Emil, Kieran geçmeleri için geri çekilirken.

Döndüm. "Sakın kadına ağızlık takayım demeyin." Cevap gelmeyince Kieran'a döndüm. "Sence de öyle değil mi?"

Kieran bakışlarını üstümde gezdirerek yaklaştı. "Bence hücreye koyulması gerek."

"Bunun için çok yaşlı."

"Ayrıca senin de ortada fazla gezinmemen gerek. Görüldüğü üzere."

Hançeri masaya fırlattım. "Başımın çaresine bakabilirim Kieran." Elimi omzumdan geçirerek saç örgümü arkaya attım. "Dük'ün kehanetten bahsettiğini duymuş ve sinirlenmiş olmalı."

"Başının çaresine bakabilme becerini kimse sorgulayamaz ama kehaneti daha kaç kişinin duyduğunu bilemeyiz."

Belki de insanlar yanıma yaklaşmaya bu yüzden korkuyordu.

"İşte bu yüzden taç muhafızlarını da yanında getirmeliydin."

"Sana da bu öneride bulunan diğerlerine de söylediğim gibi peşimde muhafızlarla gezmek istemiyorum Hisa. Bana..." Gerilerek sustum. Bana Vikter'ı hatırlatıyordu. Rylan'ı. *O*'nu. "Bana Bakire olduğum zamanları hatırlatıyor" diye yalan söyledim.

"Bunu anlayabiliyorum." Kieran yanımda durdu, o kadar yakınımdaydı ki başını eğerken göğsü koluma değiyordu. "Ama onu odalardan birine göndermek? Sen bir kraliçesin ve o kadın az önce seni bıçaklamaya kalktı. Senin yerinde başka bir kraliçe olsa ne yapardı biliyor musun?"

"Kadının herkesten çok kendine zarar verdiğini fark ederek benim yaptığımı yapardı diye umuyorum."

Kieran'ın bakışları sertleşti. "Hiç değilse onu buradan uzaklaştırman gerekir."

"Bunu yaparsam ölüm cezasına çarptırmış olurum." Kendimi kanapeye bıraktım, altımda çökmemiş olmasına şaşırdım. "Ne kadar yaşlı olduğunu gördün. Daha uzun süre sorun yaratacağını sanmam. Onu kendi haline bırak Kieran. Başka birinin peşine düşmüş olsaydı böyle düşünmeyecektin."

Haklı olduğumu kabul etmiyordu ve bu sinir bozucuydu. "Bu bir emir mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet."

"Danışmanın olarak..."

"'*Tanrılar, halkımız ne kadar da nazik bir kraliçeye sahip,*' diyecek-sin."

"Naziksin. Fazla nazik."

Başımı iki yana salladım, sehpadaki kitaba bakarak yaşlı kadını bir kenara bıraktım. "İlk ölümlünün ne zaman yaratıldığını biliyor musun?"

"Çok beklenmedik bir soru." Kieran kollarını kavuşturdu ama oturmadı. "İlk ölümlü bir İlkel'in..."

"Ve bir draken'ın ateşinden mi yaratıldı?" diye cümlesini tamamladım, dulun gerçeği söylemiş olmasına şaşırmıştım.

Kieran kaşlarını çattı. "Cevabı biliyorsan neden soruyorsun?"

"Şu âna kadar bilmiyordum." Bana Ten ve Ateş Kraliçesi denmesi dikkatimden kaçmamıştı ama beynim bu ikisinin birbiriyle ne ilgisi olduğunu düşünemeyecek kadar doluydu. "Ayin'in Yükselmişler'den önce de olduğunu biliyor muydun?"

"Yoktu."

"Varmış" dedim kitaptaki yazıyı göstererek.

Kieran'ın şaşkınlığı aniden çarpan soğuk su gibiydi, bir elini başından geçirdi. Saçları uzuyordu. "Herhalde tanrılar Ayin benzeri bir törene sahipmiş ve Yükselmişler de bunu taklit etmiş."

Bunun üzerine düşündüm. "Öyle olsa Malec bilirdi. Isbeth'e söyleyebilirdi. Ayinler tanrılar uykuya yattığı için mi son buldu?"

"Akla yatkın bir gerekçe." Kollarını kavuşturarak odaya pek de ihtiyatlı olmayan bir bakış attı.

"Tanrıların neden üçüncü oğulları ve kızları aldığıyla ilgili olmalı" dedim gözlerimi yazıya dikerek. "Ve Dönenler'e nasıl dönüşebildikleriyle."

5

Ertesi sabah şafak söktükten bir saat kadar sonra Cauldra Malikânesi'nin bahçesini kaplayan çamların arasındaki sarmaşık kaplı harabelerden birinin yanından geçiyordum. Çürümekte olan sütunların arasından esen soğuk bir rüzgâr yapının yıkık dökük duvarını takip ederek sessizce ilerleyen kurdun bembeyaz tüylerini havalandırıyordu.

Malikâneden çıkarken Delano peşime takılmıştı, zamanın ya da son savaşın harap ettiği yıkıntıları tarayarak birkaç metre arkamdan geliyordu.

Otuz gün.

İçimi saran ürpertinin nedeni havanın soğuk olması değildi. Göğsümün derinlerindeki keskin acı nefes almayı zorlaştırıyor ve bu ürpertici yerden kaçıp Carsodonia'ya gitmek için duyduğum sarsıcı isteğe karışıyordu. *O*, Carsodonia'daydı. Refakatçi öyle demişti ve yalan söylediğini sanmıyordum. Burada, bir zamanların muhteşem şehrinin iskeletleri arasına tıkılıp kalmışken onu nasıl kurtarabilirdim? İstemediğim bir tacın getirdiği sorumluluklar tarafından tutsak edilmişken?

Eldivenli parmaklarım yün paltonun belime kadar inen düğ-

melerinin üzerinde kaydı. Elimi paltonun içine kaydırıp içinde oyuncak atın bulunduğu keseyi tuttum.

Düşüncelerim yatışıverdi.

Temel boyunca uzanan sarı yaban çiçeklerinin yanına oturup bacaklarımı aşağı sallandırarak manzarayı izlemeye koyuldum. Bir zamanlar şehrin bu bölümüne gelmek için kullanılan yolun büyük kısmını bele kadar gelen yabani otlar bürümüştü, sokağın kaldırım taşları zar zor görülüyordu. Devrilen binaların arasını kökler bürümüştü, çam ağaçlarının ağır dalları ayakta kalmış birkaç duvardaki kırık pencerelere tırmanıyordu. Lavanta filizleri terk edilmiş araba tekerleklerinin arasından dışarı fırlamıştı, hoş çiçek kokuları gittiği her yerde rüzgârı takip ediyordu.

Dük Silvan'ın kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama Massene'nin bu kısmını temizleyecek kadar uzun süre yaşadığından emindim. Bir zamanlar olduğu gibi mezarlığa benzememesi için araziyle ilgilenecek kadar.

Diyarları yeniden kurarak sonu başlatan Seçilmiş.

Vessa'nın sözlerini hatırlayınca içimden bir ürperti geçti. Bildiğim kadarıyla ne Naill ne de Emil odasını bulabilmişti ama onu başka bir odaya kilitlemişlerdi, Büyük Salon'dan iki kapı ötedeki bir odada karnı tok sırtı pek tutuluyordu.

"Burada olmaman gerek" dedi biri yukarıdan, birden sıçradım.

Peşime takılan sadece Delano değildi. Reaver da uçarak bizi çamların arasından takip etmişti. Havada o kadar sessiz süzülüyordu ki orada olduğunu unutmuştum.

Ses ondan başkasına ait olamazdı.

Başımı geriye atıp bir sütunun tepesine tüneyen draken'a baktım. Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

Reaver'ı ölümlü formunda görmek zaten beklenmedik bir deneyimdi. Ama onu bir sütunun tepesine çırılçıplak çömelmiş görmek durumun tuhaflığını daha da ileri bir seviyeye taşımıştı.

Reaver... *sarışındı.*

Huysuzluğa eğilimi yüzünden onu kafamda daha koyu renk saçlı canlandırmıştım.

Bakmamaya çalışsam da bunu yapmak zordu. Neyse ki uygunsuz olarak nitelendirilecek yerlerinin büyük bölümü pozisyonu yüzünden görünmüyordu. Yine de adaleli, kum sarısı teninin çoğu meydandaydı. Gözlerimi kıstım. Derisinde hafif de olsa pulların şekli seçiliyordu.

"Ölümlü formundasın" dedim aptal gibi.

Omuzlarına kadar inen saçları sert çene hattı dışında yüzünü büyük ölçüde gizliyordu. "Ne kadar da dikkatlisin."

Delano'nun düşüncelerime sürtündüğünü hissedince kaşlarımı kaldırdım, damgası tüy kadar hafif ve esnekti. Benzersiz hissi takip ederek ona giden yolu açtım, anında yanıt verdi. *Tuhaf bir draken.*

O anda buna karşı çıkamazdım. *Muhtemelen o da bizim tuhaf olduğumuzu düşünüyordur.*

Muhtemelen bizi yemek istiyordur dedi Delano sütunlardan birinin yanından geçerken.

İçimden gülmek geldi ama Reaver, "Endişe dolusun" dedi, "Hepimiz bunu hissedebiliyoruz. Buraya gelmekte olanlar bile."

Başımı tekrar ona çevirdim. *Biz.* Yani draken'lar. Kurtlar şiddetli duygulara kapıldığımda İlkel *notam* sayesinde bunu hissedebiliyordu. "Draken'larla aramda bağ mı var?" diye sordum çünkü Nektas böyle bir şey söylememişti. Sadece artık *benim* olduklarını söylemişti.

"Sen *Liessa*'sın. Bizi çağırdın. Damarlarında Nyktos ve konsortunun kanını taşıyorsun. Sen..." Sustu. "Evet, sana bağlıyız. Bunu daha yeni fark etmen beni şaşırttı."

Dudaklarım aşağı sarktı. "Yeni fark etmiyorum. Sadece bunu hiç... derinlemesine düşünmemiştim" dedim zayıf bir sesle. "Sizinle de kurtlarla olduğu gibi iletişim kurabilir miyim?"

"Hayır ama senin de bildiğin gibi" dedi Reaver, yavaşça gözlerimi kırptım, "*isteğini* anlar ve karşılık veririz, İlkeller'le hep olduğu gibi."

"Ama ben İlkel değilim."

"Asıl akıllı değilsin" dedi, şimdi gerçekten kaşlarımı çatmıştım. "Malikâneden bu kadar uzaklaşmamalısın."

"Uzaklaşmadım." Hâlâ lavantayla karışık odun kokusunu alabiliyordum.

"Bildiğin gibi bu ölümlüler senden korkuyorlar" diye devam etti Reaver, birden karnıma bir ağrı girdi. "Korku insanlara kötü şeyler yaptırır."

"Kimsenin bana zarar verecek kadar yaklaşmasına izin vermem" dedim. "Delano da vermez."

"Birinin sana zarar vermesi için yanına gelmesi gerekmez Daha önce söylendiği gibi, seni öldürmek zor olabilir ama imkânsız değil. O kadın başaramamış olabilir ama başkaları da zarar verebilir."

Rüzgâr Reaver'ın saçlarını geriye uçurunca parmaklarım paltonun düğmeleriyle oynamayı kesti. Yüzünü ilk defa görüyordum.

Yüz hatları rastgele bir araya getirilmiş parçalardan oluşuyormuş gibi asimetrikti. İri ve iç köşelerden aşağı eğik gözleri ona safir mavisi bakışlarındaki hüzünle örtüşmeyen muzip bir ifade katıyordu. Göze çarpacak biçimde yay şekline sahip dolgun dudakları da keskin hatlı çenesiyle ve açık kahverengi kaşlarının çizdiği alaycı, neredeyse küçümser kavislerle uyuşmuyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin gölgesi altına düşüyordu. Her nasılsa bu uyumsuz özellikler işe yaramıştı. Klasik anlamda yakışıklı değildi ama o kadar ilgi çekiciydi ki bu onu çarpıcı kılıyordu. Yüzü hâlâ biraz süzgün olduğu için bu kadar uzun bir uykudan sonra henüz fiziksel olarak kendini toparlayamadığından şüphelendim.

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri kafamdan attım. "Bir tanrıyı tam olarak ne öldürür?"

"Bir tanrı bir diğerini öldürebilir" dedi Reaver. "Gölge taşı da bir tanrıyı öldürebilir."

Evaemon'da pek çok tapınağın ve sarayın inşasında kullanılan taş. Iliseeum'a girdikten sonra o iskelet muhafızların gölge taşından yapılmış silahlar kullandığını görene kadar gölge taşını silah olarak hiç düşünmemiştim.

İşler sarpa sardıktan sonra çıkan kaosta Tawny'nin derisini parçalayan da oydu.

"Kalbine ya da kafasına saplanırsa" diye açıklık getirdi.

Aklıma hemen Dönen'in bana doğrulttuğu ok geldi ama Dönen gölge taşının beni öldüreceğine inanmıyormuş gibi konuşmuştu. Sanırım yanlış düşünüyor olması iyi bir şeydi.

"Bir ölümlü gölge taşıyla bıçaklanırsa ne olur?"

"Ölür" dedi Reaver, ciğerlerimdeki hava birden boşalıverdi. "Ama senin dostun yaşıyor. Bunun bir nedeni olsa gerek."

Reaver kesin Tawny'den bahsettiğim esnada beni dinlemişti. "Ne gibi bir neden olabilir?"

"Bilemem" dedi, hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Ama sen Hayat İlkeli'nin, bilinen en güçlü varlığın ilk kadın torunusun. Zamanla babandan bile güçlü hale geleceksin."

Babamdan nasıl daha güçlü olabilirdim aklım almıyordu. Kadın olmamın ne gibi bir farklılık yarattığını da anlamamıştım. Yine de o kelimeye saplanıp kalmıştım.

Baban.

Ires.

Bu kelime beni şüpheye düşürüyordu. Yutkunarak başımı başka tarafa çevirdim. Malec'in babam olmadığını öğrendiğimde duyduğum rahatlama kısa sürmüştü. Babam küçük bir çocukken ve daha sonra Oak Ambler'da, Redrock Kalesi'nde gördüğüm bir mağara kedisiydi. Ama hatırladığım tek baba Leopold'du. Yine de öfke kanımda uğulduyor, ether'le karışarak içime dağılmış o soğuk boşlukları ısıtıyordu. Onu da kurtaracaktım. "Ires ne zamandır esir tutuluyor?"

"Biz uyurken ona eşlik etmesi için draken'lardan birini uyandırarak Iliseeum'dan ayrıldı." Reaver gözlerini boşluğa dikti, çene hattı gerildi. "Neden ya da tam olarak ne zaman gittiğini bilmiyorum. On sekiz yıl kadar önce İlkel uyandığında farkına vardım."

Kaşlarımı çattım, Delano yanımda arka ayaklarının üstüne oturdu. "Nyktos neden uyandı?"

Reaver başını bana çevirdi. O ultra parlak gözler aramızdaki mesafeye rağmen ürkütücüydü. "Galiba sen doğduğun zamandı. Doğduğun *hissedilmişti.*"

Bunu bilmiyordum.

Bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Malec'in de Ires'in de gittiğini o zaman öğrendik. Jade'in de öyle."

Nektas'ın kızı Jadis'ten bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Reaver'ın omuz kasları gerildi. "Ires onu neden yanına aldı bilmiyorum. Uykuya yattığımızda Jade çok küçüktü. Ve uyandığında çok deneyimsiz olacaktı. Bu onun için güvenli olmazdı."

Tanımadığım bir adamı savunmak gibi tuhaf bir dürtüye kapıldım. "Belki de tehlikeli olacağını düşünmüyordu."

Reaver nefesini püskürttü, ağzından ince dumanlar çıktığına yemin edebilirdim. "Bence... Ires abisine bir şey olduğunu anladı ve ona bakmaya gitti. Malec'i sandığımızdan çok önce kaybetmiştik" dedi, Nektas da aynı şeyi söylemişti. "Ama Malec, Ires'in ikiziydi. Çocukken birbirlerine o kadar benzerlerdi ki onları ayırt edemezdin. Büyüdükçe farklılıkları da belirginleşti." Boğuk sesi soğuk çıkmaya başlamıştı. "Ires her konuda tedbirli ve düşünceliydi, Malec ise düşünmeden hareket eder, yaptığı şeyi ancak iş işten geçtikten sonra sorgulardı. Ires, Iliseeum'da olmaktan memnundu ama Malec tanrılar yavaş yavaş Atlantia'yı inşa ederken ölümlüler dünyasını ziyaret ediyor ve gitgide huzuru kaçıyordu. O da Ires de bu diyarda doğduğu için burayı ziyaret edebilirdi ama bunun bir sınırı vardı. Burada ne kadar kalırsa gücü o kadar azalıyordu. Yine de kalmayı seçiyordu, gücünü korumak için ne yapmak zorunda olduğunu bildiği halde."

Gücündeki bu azalma neden Malec'le kurtlar arasında benimle olduğu gibi İlkel *notam* olmadığını da açıklıyor olmalıydı. "Nasıl güçlü kalıyordu?"

"Beslenmek zorunda kalıyordu *Liessa*." Reaver bir kaşını kaldırarak bana baktı. "*Sık sık* beslenmesi gerekiyordu. Bir tanrı ya da İlkel için herhangi bir kan işe yarar, ister ölümlü kanı olsun, ister Atlantisli ya da tanrı kanı." Sustu. "Kurt. Draken dışında hepsi. Bir draken'ın kanını içemezsin."

Delano da ben de şaşıp kalmıştık. Atlantisliler ölümlülerden beslenebilirdi ama bu işlerine yaramazdı. Anlaşılan iş tanrılara ve

İlkeller'e geldiğinde dünya dev gibi bir açık büfeye dönüşüyordu. Bu demekti ki benim de...

Beslenmem gerekiyordu.

"Sen?.." Güçlükle yutkundum. "Ne sıklıkta beslenmek gerektiğini biliyor musun?"

"Gücünü ele aldığında büyük ihtimalle Malec kadar sık beslenmen gerekmez. Tabii yaralanmadıkça. Ama o zamana kadar güçten düşmemek için elinden geleni yapman gerekiyor."

"Dur biraz. Ben Yükseldim..."

"Evet, biliyorum. Belirttiğin için teşekkürler" diye sözümü kesti, gözlerimi kıstım. "Ama henüz Ayrılış evresini tamamlamadın."

Delano başını yana eğdi, sanki beynim de aynı şeyi yapmıştı.

Ayrılış evresine girecek yaşa geldiğim geçen yıl yeteneklerim değişmeye başlamıştı. Daha önce sadece başkalarının acısını hissedebiliyor, *tadını* alabiliyordum. Ama bu yeteneğim gelişip tüm duyguları okumama izin verir hale gelmişti. Acıyı dindirme yeteneğim de değişip yaraları iyileştirme becerisine dönüşmüştü. Ama O... kanını vererek beni kurtardıktan –aynı zamanda da Yükselttikten sonra küçük kızı diriltmeyi başarmıştım. Yani Ayrılış evresinin tamamlandığını düşünüyordum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle olsa hissederdim" dedi, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Aslında hiçbir şeyi açıklamıyordu, neden Malec'ten farklı olduğumu bile. Ama bu sorular beslenmem gerektiği gerçeği içinde kaybolup gitti. Henüz böyle bir ihtiyaç hissetmemiştim. *O*'nu kurtarmadan beslenmek zorunda kalırsam ne olacağını bile bilmiyordum. Dert etmek istemediğim şeylerden biri de buydu.

Delano yüzünün yan tarafını elime sürttü. Yavaşça ensesini okşadım. Keşke eldivenlerim olmasaydı diye düşündüm çünkü o zaman tüylerini hissedebilirdim. Kürkünün Kieran'ınkinden bile gür ve yumuşak olduğunu biliyordum.

"Neden bir draken'dan beslenemem?" diye sordum, sonra da bunu sorarak kabalık edip etmediğimi merak ettim.

"Çünkü çoğu kişi yanıp kül olur. İlkeller bile."

Of.

Peki o zaman.

Rahatsız edici görüntüyü kafamdan attım. "Bir tanrıyı tam olarak ne zayıflatır? Yaralanmak dışında?"

Reaver yine başını yana eğdi. "Kendin hakkında fazla bilgin yok, değil mi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Bu tanrı meselesi benim için hayli yeni, etrafta beni eğitecek tanrılar da yok. Okuyabileceğim ders kitapları da yok."

Bunlar yeterince iyi gerekçeler değilmiş gibi bir ses çıkararak homurdandı. "Çoğu yara ciddi olmadığı müddetçe seni sadece zayıflatır. Sonra daha hızlı zayıflamaya başlarsın. Ayrılış'ı tamamlamadıysan tanrıların özünü kullanmak da zamanla seni zayıflatabilir. Ki, dediğim gibi, sen tamamlamadın."

Delano kulaklarını geriye yatırdı. *Bu pek de hoş değil.*

Hayır, değildi. Ether kullanmak bir tanrı gibi dövüşebileceğim anlamına geliyordu ama beni zayıflatırsa... midem altüst oldu. "Bunu bilmiyordum."

"Ne kadar şoke edici."

Reaver'ın ses tonundaki alaycılık Kieran'ı bile etkileyecek seviyedeydi. "Ayrılış'ın tamamlandığını nasıl anlayacağım?"

"Anlarsın."

Küçük taşlardan birini alıp kafasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Sonuçta beni zayıflatıyorsa böyle bir güce sahip olmanın faydası ne?"

"Bu bir denge *meyaah Liessa*" dedi Reaver, gözlerimi kırpıştırdım. Bana kurtlar gibi *Kraliçem* demesini beklemiyordum. "Bizim bile zayıf yanlarımız vardır. Püskürttüğümüz ateş İlkeller'in özüdür. Onu kullanmak bizi yorar. Yavaşlatır. İlkeller'in bile sınırları vardır. Zaafları. Sadece tek bir varlık sınırsızdır."

Nyktos.

Nyktos sınırsız olmalıydı.

"Hatırladığım kadarıyla özü kullanmanın ne kadar zayıflattığı

tanrıdan tanrıya değişiyor" diye devam etti. "Ama dediğim gibi, sen içinde İlkel öz taşıyorsun. Zayıflamanın çok daha fazla zaman alacağını düşünüyorum ama başına geldiğinde anlarsın." Başını kampa doğru çevirdi. "Senin kurt geliyor."

Delano'dan şekerli bir keyif dalgası yayıldı, omzumun üstünden bakınca kırık taşların ve uzun otların arasında beli belirsiz bir şekil gördüm. "Kieran'dan bahsediyorsan o benim kurdum değil."

Rüzgâr saç tutamlarını geriye savurarak Reaver'ın kibar yüz hatlarını ortaya çıkardı. "Değil mi?"

"Hayır." Delano'nun çıkardığı oflama sesini duymazdan gelerek kalktım. "Kurtların hiçbiri benim değil." Yüzüne baktım. "Kurtlar kendilerinden başka kimseye ait değildir. Bu sen ve diğer draken'lar için de geçerli."

Bir sessizlik oldu. "Tıpkı... *O*'nun gibi konuşuyorsun."

Sesinin yumuşadığını fark edince başımı kaldırıp yüzüne bakarak duyularımı açtım. Tıpkı önceki gibi hiçbir şey hissetmedim. Göğsümde tanrıların özü uğuldadı, zorlamak, duvarlarını yıkıp yıkamayacağımı görmek için duyduğum isteği bastırmak da kafasına taş atma dürtümü bastırmak kadar zordu. "Konsort gibi mi?"

Bir anlığına gülümsedi, tanrılar aşkına, bu nefes kesici bir değişimdi. Yüzünün soğuk çöküklüğü gidince eşsiz bir çekiciliğe sahip birinden çarpıcı, hayali bir güzelliğe dönüştü. "Evet. Konsorta çok benziyorsun."

Bunu söyleyiş tarzı fazlasıyla tuhaftı ama aklıma Nektas'ın söyledikleri geldi. Bunun sadece *onunla* ilgili olmadığına dair bir hatırlatma. "Ires dönünce konsort gerçekten uyanacak mı?"

"Evet."

"Peki bu diğer tanrılar için ne anlama geliyor?" *Bizim için* diye eklemek istedim ama o anda cevabını duymak isteyip istemediğimden pek emin değildim.

"Herhalde eninde sonunda uyanacaklar."

Konsortun uyanık olmasının diğer tanrılarla ne ilgisi olduğunu merak ediyordum. Ya da bunun gerçekten Nyktos'la bir ilgisi olup olmadığını... konsortunun uyuması gerekiyorsa Nyktos da onunla

birlikte olmayı seçmişti, bu da diğer tanrıların uyumasına neden olmuştu. Ayrıca ondan konsort diye bahsedilmesinden de sıkılmıştım. "Konsortun adı ne?"

Gülümseme yok oldu, yüz hatları sertleşirken Reaver tünedi. ği yerden bana baktı. "Onun adı kıvılcımdaki gölge, alevdeki ışık, tendeki ateştir. Hayat İlkeli adını söylememizi de yazmamızı da yasaklamıştır."

Afallayıp kaldım. "Ne kadar da baskıcıymış."

"Anlamıyorsun. Adını söylemek yıldızların gökyüzünden dökülmesine, dağların denizlere devrilmesine neden olur."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Fazla dramatik."

Reaver bir şey söylemedi. Başımı çevirmeme bile fırsat vermeden ayağa kalktı. Neyse ki görmemem gereken hiçbir şey görmedim çünkü sütundan sıçrayıp *şekil değiştirirken* bütün bedeninden gümüş rengi kıvılcımlar fışkırıyordu. Dikenli, uzun bir kuyruk ve mora çalan siyah pullar belirince ağzım açık kaldı. Işık parıltısının içinden çıkan kalın deri kanatlar bir an güneşin ışığını kapadı. Birkaç saniye sonra bir draken havada süzülerek yükseldi.

Gözlerimi yukarı dikmiş bakarken düşüncelerime esnek, tüy hafifliğinde bir his dokundu. *Daha önce de dediğim ve muhtemelen yine diyeceğim gibi,* diye fısıldadı Delano, *tuhaf bir draken.*

"Evet" dedim kelimeyi uzatarak. "Peki söylediklerine ne diyorsun? Konsortun adını söylersek olacaklar hakkında?"

Gerçekten bilmiyorum dedi, yürümeye başladık. *Konsort o kadar güçlü olabilir mi? Nyktos kadar güçlü? Çünkü söylediklerinden bu çıkıyor.*

Gerçekten öyleydi ama kimse Nyktos'tan daha güçlü değildi. Ya da dengi. Konsort bile. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ama gerçekten durum buydu.

Yıkıntılardan geçerken Delano yanımdan ayrılmadı, sazların ve kırık taşların arasından dikkatle geçip bize doğru gelen küçük gruba doğru yürüdük. Emil ve çamların arasından sızan güneşte teni açık kahverengi görünen koyu renk saçlı Perry, Kieran'ın iki yanındaydı. Altın ve çelik zırh giymeyen tek kişi kurttu... belli nedenlerden ötürü.

Kieran bir şey taşıyordu. Küçük bir kutu. Biz yaklaşırken Revaer yakındaki yıkık dökük duvarları titreterek yaban çiçeklerinin arasına kondu. Boynuzlu başını yaklaşan gruba çevirdi. Emil ve Perry akıllıca davranıp Revaer'ın uzağından geçerken Kieran draken'ı görmezden geldi.

Kieran'ın gergin yüzünü gördüğüm an bir şey olduğunu anladım ama duygularından bir şey çıkaramadım.

Duyguları gizlenmişti ve bu hiç normal değildi.

Diğerlerine daha dikkatli baktım. Emil'in yarım sırıtışı da altın rengi gözlerindeki alaycı parıltı da yoktu. Perry'den mayhoş bir huzursuzluk yayılıyordu. Emil gösterişli bir şekilde diz çökmeye kalkmayınca tedirginliğim üçe katlandı.

Yeniden kutuya baktım, içimdeki her şey yavaşladı. Kalbim. Soluklarım. Ahşap kutu bacağımdaki gölge taşı hançerden daha uzun değildi ama kıpkırmızı yakutlarla süslenmişti. "Bu nedir?"

"Kutuyu bir kraliyet muhafızı Massene Surları'na getirdi" dedi Emil, kılıcının kabzasını sıkmaktan parmakları bembeyazdı. "Yalnızdı. Başkentten buraya kadar gece gündüz yol teptiğini söyledi. Sadece bu küçük kutuyu verdi. Solis Kraliçesi'nin Atlantia Kraliçesi'ne gönderdiğini söyledi."

Ensem kaskatı oldu. "Burada olduğumuzu nereden biliyormuş?" Sırayla yüzlerine baktım. "Haberin Carsodonia'ya bu kadar çabuk ulaşması mümkün değil."

"Güzel soru" dedi Kieran. "Kraliçenin bunu bilmesine imkân yok."

Ama biliyordu.

Gözüm tekrar kutuya kaydı. "Kraliyet muhafızı şimdi nerede?"

"Öldü." Emil'in devam eden şokuna buz gibi bir patlama eşlik etti. "Sözünü bitirir bitirmez kendi boğazını kesti. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu hiç hayra alamet değil." Ahşap kutuya bakarken tüylerim diken diken oldu. Bir hediye miydi? "Kutuyu açtınız mı?"

Kieran başını iki yana salladı. "Kraliyet muhafızı kutuyu sadece senin kanının açabileceğini söyledi."

Kaşlarımı çattım, Reaver boynunu uzatıp Kieran'ın elindeki kutuya baktı.

"Eski büyüden söz ediyor olmalı... İlkel büyüden." Perry'nin yakışıklı yüzü gerildi. "İlkel büyüyü nasıl kullanılacağını bilen biri sadece belirli bir kana ya da soya yanıt verecek duvarlar ya da büyüler yaratabilir. Aslında büyüyü hemen hemen her şeyde kullanabilir."

"Gyrm'leri yaratanla aynı büyü" diye hatırlattı Kieran.

Ether'den ve topraktan büyüyle yaratılmış yüzü olmayan yaratıkları hatırlayınca titrememek için kendimi zor tuttum. Onları Görünmezler yaratmıştı ama şimdi anlaşılıyordu ki Kan Kraliçesi de eski büyü hakkındaki bilgileri ele geçirmiş, diyarları yaratan ve her zaman etrafımızda olan İlkel öze nasıl ulaşacağını öğrenmişti.

Kutuya bakınca kaslarım daha da gerildi. Malec olsa şimdi saklanmış olan İlkel büyü hakkındaki her şeyi bilirdi. "Ne yapmam gerekiyor? Bir damarımı kesip kanımı kutuya mı akıtayım?"

"Damar kesmesek diyorum" dedi Kieran.

"Herhalde kanının bir-iki damlası yeterli olur" dedi Perry, Delano aramıza girip Atlantislinin bacağına süründü. Perry elini Delano'nun sırtında gezdirdi.

"İlkel büyü hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordum kutuya uzanırken. Kieran kutuyu bırakmak istemedi. Gözlerine bakıp duyularımı açtım. Sonra bir şey hissettim. Genzimde bir mayhoşluk. Tedirginlik. Şaşırtıcı derecede hafif kutuyu bırakırken Kieran'ın çenesinde bir kas gerildi.

"Babam" dedi Perry, Lord Sven'i düşünerek dönüp kutuyu koyacak düz bir yüzey arandım. Bel hizasında bir duvar parçası buldum. "Eski İlkel büyü onu hep etkilemiştir, bu konuda yazılmış ne bulursa biriktirir." Boğuk bir kıkırdama sesi geldi. "Onunla biraz vakit geçirsen hemen eskiden iyi hasat almayı ya da yağmurun yağmasını garanti eden büyülerin nasıl yapıldığını anlatmaya başlar."

"İlkel büyüyü kullanmayı hiç denedi mi peki?" Kutuyu duvarın en düz yerine yerleştirdim.

"Hayır Ekselans."

Perry'ye bakarak hafifçe içimi çektim. "Bana böyle hitap etmek zorunda değilsin. Biz dostuz."

"Teşekkür ederim Eks..." Hafifçe gülümseyerek kendini tuttu. "Teşekkür ederim Penellaphe."

"Poppy" diye fısıldadım dalgın dalgın.

"*Poppy*" diye tekrarladı Perry başını sallayarak. "Babam böyle bir büyüyü kullanarak Araeler'i, hatta uyuyan tanrıları kızdırmaya cesaret etmez."

"Araeler mi?" Rahibe Analia'nın ve *İki Kralın Savaşı ve Solis Krallığı Tarihi* adlı kalın kitabın görüntüsünün zihnime sızması biraz zaman aldı. Hatırlıyordum. "Kader Perileri."

"Evet" dedi Perry.

Tawny'yle bir defasında onlardan söz ettiğimizi hatırladım, yaşayan her canlının hayatının sonunu görebilen ya da kontrol edebilen varlıklar fikri ikimize de son derece inanılmaz gelmişti. Ama ben zaten kahinlere de kehanetlere de inanmazdım.

Tekrar kutuya döndüm. "Lord Sven'in İlkel büyü hakkında bildikleri işe yarayabilir. O da Valyn'le birlikte geliyor, değil mi?"

"Evet."

Kieran yaklaşınca topraksı kokusunu aldım, aklıma Teerman Kalesi ve şehir kütüphanesi arasındaki orman geldi. "Bundan pek emin değilim Poppy." Koluma dokundu. "Kutuda her şey olabilir."

"Kutuya zehirli bir engerek koyduğundan şüpheleniyorum" dedim, sol elimdeki eldiveni çıkarıp paltonun cebine soktum.

"O kutuya her türden zehirli şeyi koymuş olabilir" dedi alçak sesle. "Bu işten hiç hoşlanmadım."

"Ben de öyle ama..." Sol elimi çevirip avucumdaki altın sarmalı gösterdim. Evlilik damgası. Sonra gölge taşı hançeri kınından çektim. "Bilmem gerek." Sesimi alçaltarak Kieran'ın gözlerine baktım. "Bilmek zorundayım."

Yüzü daha da gerilse de başını salladı. Bizi izleyen Reaver'ın gölgesi üstümüze düştü. Keskin bıçağın ucunu hızla başparmağımdan geçirince gölge taşı kıpkırmızı parladı. Anlık acı karşısında dişlerimi sıktım. Kan akmaya başlayınca hançeri kınına soktum.

"Sence kanı nereye damlatmalıyım?" diye sordum elimi uzatarak.

"Ben olsam ortadaki mandalı denerdim" dedi Perry hafifçe yaklaşarak.

Hiç beklemeden kanımı anahtar deliğine çok benzeyen ama deliği olmayan küçük metal mandala sürdüm. Elimi geri çekip bekledim.

Hiçbir şey olmadı. "Belki de..."

Sonra *bir şey* oldu.

Kutunun ek yerinden kırmızımsı-siyah bir *gölge* dışarı sızdı. Emil küfretti... belki de dua ediyordu. Emin değildim. Emil ileri atılırken Kieran beni çekmek ister gibi kolunu uzattı ama dalgalanan gölge çabucak gözden kayboldu. Kilit bir çıtırtıyla açılıp kapak kalkarken Atlantisli olduğu yerde kaldı.

Yüreğim ağzıma geldi. Bir yıl önce böyle bir şey görsem geri çekilip hâlâ uyuduklarını bilmediğim tanrılara dua ederdim. Elimi kutuya uzattım.

"Dikkatli ol" diye mırıldandı Kieran, eli şimdi benimkinin yanında, havada duruyordu.

İçimde kutudan gerçekten bir engerek fırlasa Kieran çıplak elle yakalayacakmış gibi bir his vardı.

Ben de çığlık atacakmışım gibi.

Yavaşça kapağı tamamen kaldırdım. Kutunun içinde kırmızı saten bir yastık vardı, yastığın ortasında da...

Sendeleyerek geri çekildim. Boğazımı şokun buz gibi tadı kapladı. Kimseden ses çıkmıyordu. Kimse kımıldamıyordu. Gözlerini kutuya dikmiş, eli hâlâ havada duran Kieran bile. Ben bile.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Soluklarım hızlandı. Kieran'ın eli titredikten sonra yumruk halini aldı.

Parmağımdakinin aynısı olan, Spessa's End'de yapılmış alyans sapsarı parlıyordu.

SONSUZA KADAR.

İki yüzükte de aynı şey yazıyordu. Törenden beri ikimiz de yüzüğümüzü çıkarmamıştık.

Bu yüzük de çıkarılmamıştı çünkü hâlâ onu taktığım parmakta duruyordu.

6

Bu *O*'nun yüzüğüydü.

Bu *O*'nun parmağıydı.

O'ndan bir parçaydı.

Kieran fırlayıp kapağı vurarak kapatsa da kutunun içini görmeye devam ediyordum. Bu gördüğümü asla unutmayacaktım. Binlerce yıl yaşasam bile. Unutmayacaktım.

Yakutlarla süslü kutuya bakakalmıştım, Massene'den yankılanan tiz çığlıklar sessizliği parçaladı. Biri bir şeyler söyledi ama kelimelere bir anlam veremiyordum. Şok ve dehşetin acı tadı uğuldayan derime baskı yapıyordu. Duyularımı kapatma şansım olmamıştı. Buz gibi şaşkınlığım ve kederim diğerlerinin duygularına çarpıyordu ama beni boğan şey acının altında yatıyordu, bana ait olan suçluluk duygusunun ekşi, boğucu çalkalanmaları. Bütün suç benimdi.

Çünkü buna ben neden olmuştum.

Kan Kraliçesi'ni kışkırtan benim mesajımdı. Kral Jalara'nın kafasını kesen bıçağı tutan benim elimdi. Kan Kraliçesi'nin elini yönlendiren benim yaptıklarımdı. Ona zarar vermeyeceğine inanarak risk almıştım. Ona ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Yanılmıştım.

Başına bunun gelmesine ben neden olmuştum.

Göğsümdeki çatlak sonuna kadar açılan bir yarığa dönüştü. Yarıktan dizginsiz bir öfke ve sonsuz bir acıyla dolu ether akmaya başladı. Etrafımdaki hava elektrikle yüklendi. Kadim güç acının derinliklerinden bir kez daha şahlandı. Görüş alanımı gümüşi, beyaz bir hale kaplarken ışık saçmaya başladım...

Ether etrafımda belirirken gümüş rengi halenin içinde karanlık ışık filizleri titreşmeye başladı. Işık yerde toplanan gölgelerle birleşerek bacaklarımın etrafında çalkalanıyordu.

Delano, Perry'yi geriye, benden uzağa çekti. Kurt yere çöküp kulaklarını arkaya yatırırken Reaver başını gökyüzüne uzatıp tuhaf, kesik kesik bir ses çıkarmaya başladı.

Onları tedirgin ettiğimin, şiddetli acının kurtları çağırdığının farkındaydım. Onları korkutuyor bile olabilirdim ve bunu istemiyordum. Ama...

Ama tek görebildiğim yüzüğüydü... kutudaki *parmağıydı*.

Titredim, göğsümdeki o soğuk, boş yarıktan buz gibi bir gazap ve intikam dökülmeye başladı.

Dönüştüğüm buydu.

Poppy değil.

Eski Bakire ve yeni Atlantia Kraliçesi değil.

Artık beklemek yoktu. Dikkatle planlar yapmak yoktu. Tereddüt etmek ya da düşünmek yoktu. Solis'i yerle bir edecek, tıpkı *onun* gibi bir vebaya dönüşüp krallığı dümdüz edecektim. Ayakta tek bir şehir bırakmayacaktım. Kıymetli Malec'ini bulmak için Kan Ormanı'nı paramparça edecek, sonra aşkını minik parçalar halinde hediye olarak ona gönderecektim. Kaçacak yer bulamayacaktı. Hiçbir yere sığınamazdı.

Bütün diyarı ve onu yakıp kül edecektim.

Yavaşça dönüp parmaklarımı iyice açarak Cauldra Malikânesi'ne, Oak Ambler'ın bekleyen ufkuna doğru yürümeye başladım. Kamışlar ve uzun saplı lavantalar geri çekilerek ikiye ayrılıyordu. Çamlar titriyordu.

"Poppy!" diye bağırdı biri, başım hızla sesin geldiği yöne dön-

dü. Kurt benden birkaç metre ötede durdu, kocaman açılmış gözleri üstüme dikilmişti, mavisi şimdi parlıyordu, gözbebekleri artık siyah değil gümüşi-beyaz renkteydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Carsodonia'ya" dedim, sesim duman ve gölge doluydu. Ölüm ve ateş doluydu. "Kan Kraliçesi'nin bütün parmaklarını tek tek keseceğim. Derisini yüzeceğim." Bir beklenti ürpertisi derimde girdaplar çizerek dolaştı. "Sonra dilini koparıp gözlerini oyacağım."

"Çok iyi bir plan gibi geliyor." Kieran'ın sesi de değişmiş, boğuklaşmıştı, kurt bana doğru bir adım attı. "Bunu yaparken yanında olmak istiyorum. Sana yardım etmeyi çok isterim."

"Öyleyse yardım et." Sesim... rüzgârla birlikte kayıp gidiyor, gölgelere karışan ışık yerde dalgalandıkça uzaklara taşınıyordu. Uzun, sık kamışların ve çiçeklerin arasından karanlık şekiller bize doğru koşuyordu. Kurtlar. Onlar da pençelerden, dişlerden ve ölümden bir deniz halinde şehirlere akın edecekti. "Hepiniz bana yardım edebilirsiniz."

"Edemeyiz" dedi Kieran, boynundaki tendonlar dışarı fırlamıştı. "Yapamazsın. Bunu yapamazsın."

Durdum. Her şey durdu. Ayaklarımın altındaki hafif titreme. Olduğu yerde kalan kurtlar. Karşımdaki kurda baktım. "Yapamaz mıyım?"

Boynunu uzattı, göğsü inip kalkıyordu. "Hayır, yapamazsın."

Başımı yana eğdim. "Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Bedeninden kuru bir kahkaha koptu. "Elbette hayır. Ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyor. Çünkü bunu yapmana izin veremem." Aptalca bir cesaretle biraz daha yaklaştı. Aptalca bir *sadakatle*. Çünkü o sadece bir kurt değildi. Kieran'a, ne dediğine odaklanmak için kendimi zorlarken parmaklarım içeri doğru kıvrıldı. Kieran'ın benim için ne ifade ettiğine. Danışman. Dost. Son birkaç haftadır benim için bunlardan fazlası olmuştu. "Acı çektiğini biliyorum. Canının yandığını ve öfkeli olduğunu biliyorum. Cas'i kaybetmekten..."

Etrafımda gümüşi gölgeler titreşti. *Cas*. Ona Cas dememe bayılırdı. Sadece en çok güvendiği kişilerin ona böyle dediğini söyle-

mişti. Bunun ona bir birey olduğunu hatırlattığını söylemişti. Ürperdim, öfke, suçluluk duygusu ve keder genzimi yakıyordu.

Kieran şimdi dokunabileceğim kadar yakınımdaydı, bedenimden yayılan güç sarmalından sadece birkaç santim ötedeydi. İçindeki gerilim yüz hatlarını gerginleştirmişti. "Yaptığını ona ödetmek istiyorsun. Ben de istiyorum. Hepimiz istiyoruz. Ama bunu yaparsan –*bu şekilde* bir yere gidersen– insanlar ölecek. Yardım etmek istediğin masumlar. Cas'in korumak istediği insanlar."

Göğsüm korkunç bir acıyla sıkıştı. *Cas*. Onu kim koruyordu? Kimse. İçimden geçen bir sarsıntı yere çarptı. Çamlar daha sert titredi. "Umurumda değil."

"Saçmalama. Elbette umurunda. Cas'in umurunda" dedi Kieran, irkildim. Onun adını duyduğum için değil, gerçek yüzünden. "İkinizin de kaçınmaya çalıştığı şey bu. Planlar yapmamızın nedeni bu. Peki ya dediğini yaparsan? Öldürmediklerinin senden ödü kopacak, hepimizden. Seni şu halinle görmeleri bile bir daha asla başka türlü görememelerine yol açar."

Başımı eğip girdaplar çizen gölgelere ve derimde titreşen ışığa baktım. Derimde. Aldığım nefes boğazımı tıkadı. "Ona zarar verdi."

"Biliyorum. Tanrılar, biliyorum Poppy. Ama bunu yaparsan asla barış olmayacak" dedi Kieran hırıltılı bir sesle, dudakları dişlerinin üstünde geri çekildi. "Kan Tacı'nı yok edip Ayin'e son versen bile ölümlülerin ve Atlantislilerin korkusu haline geleceksin ve kendini asla bağışlamayacaksın."

Ellerini kaldırıp etrafımdaki güç halesinden hiç tereddütsüz uzatırken korktuğunu algılamıyordum. Genzimde çiçeklenip yanmayı geçiren şey yumuşak ve tatlıydı. Avuçlarını yanaklarıma, sol taraftaki pütürlü yara izine, bastırırken ellerinden akan ether kollarına yayılıyordu.

Elleri... titriyordu. "Hissettiğin şey sensin ama yapmak istediğin şey sen değilsin. Kan Kraliçesi. Bu Kan Kraliçesi'nin yapacağı türden bir şey. Yapmanı isteyeceği bir şey. Ama sen o değilsin."

Ben ona hiç benzemiyordum.

Ben zalim ve fesat değildim. Başkalarının acılarından zevk almıyordum. Öfkeyle etrafıma saldırmıyordum...

Aslında öfkelendiğim zaman sert nesneler fırlatmak gibi bir eğilimim vardı ama *kinci* değildim. Ben onun yaptığını yapmazdım, Malec'i ve oğlunu kaybettikten sonra duyduğu tüm acıyı, eski Atlantia kraliçesine duyduğu nefreti sadece Eloana'nın oğullarına değil, tüm krallığa, tüm *diyara* yöneltmişti.

Yaptığım tam olarak buydu. Arkamda mezarlıklardan başka bir şey bırakmayacaktım. Annem gibi olmayacaktım.

Ben annemden çok daha kötüsü olurdum.

Kieran'ın elleri titriyordu. Bütün bedeni deprem oluyormuş gibi sarsılıyordu ama deprem değildi, Kieran'dı.

Endişe yükselerek amansız duygu dalgasını geri püskürttü. "N-neden titriyorsun? Canını mı yakıyorum?"

"Hayır. Bu... *notam* yüzünden. Şekil değiştirmek istememe neden oluyor. Karşı koymaya çalışıyorum."

Dikkatle gergin yüz hatlarını gözden geçirdim. "Neden bunu yapmanı istiyor?"

Kieran boğuk bir sesle güldü. "Sence bu sorunun şu an bir önemi var mı?" Başını iki yana salladı. "Çünkü o formdayken seni daha iyi koruyabilirim. Ve evet, korumamıza ihtiyacın olmadığını biliyorum ama *notam* hissettiğin türden duyguları bir... alarm çağrısı olarak kabul ediyor. Ona... daha fazla karşı koyabileceğimi sanmıyorum."

Omzunun üstünden arkaya doğru bakınca yabani otların arasında çok sayıda kurt gördüm. Hepsinin birden çoktan kurt formuna geçmiş olması mümkün değildi. Buna zorlanmış olmalıydılar.

Onları ben zorlamıştım ve bu yüzden karnıma ağrılar giriyordu.

Tenim buz kesti, soğuk ateşi söndürdü. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Kontrol. *Kontrole* ihtiyacım vardı. Ortada benim için bir tehdit yoktu. Tehlikede olan kişi Carsodonia'daydı. Kontrolümü kaybetmemin ona hiçbir faydası yoktu ve Kieran haklıydı. Bunu defalarca tekrarladım. Son haftaları insanları nasıl güvende tutacağımı planlayarak geçirdikten sonra binlerce kişinin ölümüne neden olamazdım.

Bu ben değildim.

Böyle biri olmak istemiyordum.

İçimden bir ürperti daha geçti, göğsümdeki titreşim kesilirken uğultu tenimden çekildi. Öfke hâlâ oradaydı, suçluluk duygusu ve acı da öyle; ama gazap ve intikam arzusunun önüne set çekilmiş, içimdeki, iltihaplanmasından korktuğum o soğuk, boş yerlere geri dönmüşlerdi.

"Sorun yok" dedi Kieran, az sonra benimle konuşmadığını anladım. "Bize biraz zaman ver, tamam mı?" Bir sessizlik oldu, sonra yaklaşıp başımı göğsüne çekti. Karşı koymadım, sıcaklık ve tanıdık topraksı koku hoşuma gitti. Kieran kutudan, içindekinden bahsetti. Boğazını temizledi. "Bundan kimseye bahsetme. Kimsenin... bilmesi gerekmiyor."

Biri yanımıza geldi, Kieran'ın eli kafamın arkasına kayarken diğer eli yanağımı bıraktı. "Teşekkür ederim" dedi.

Ardından gelen sessizlikte kanat sesleriyle birlikte lavanta kokusu duydum. Az sonra bir şey bacaklarıma dokundu. *Delano.* Yanan gözlerimi sıkı sıkı kapalı tuttum. Onu korkuttuysam ya da endişelendirdiysem diye özür dilemek istedim ama boğazımdaki yumru yüzünden konuşamadım. Kieran başını eğip çenesini kafamın üstüne dayadı. Sessizlik bir müddet devam etti.

Sonra Kieran alçak sesle, "Beni biraz korkuttun Poppy" dedi.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım."

"Biliyorum." Göğsü göğsüme değerek şişti. "Senden korkmadım. Senin *için* korktum" diye ekledi. "Bunu... daha önce hiç görmemiştim. Ether'deki gölgeleri. Sesin de değişik çıkıyordu. Tıpkı Dük Silvan'la konuştuğun zamanki gibi."

"Neler olduğunu anlamadım." Güçlükle yutkundum.

"Yeteneklerin hâlâ değişiyor. Gelişiyor" dedi, aklıma Reaver'ın söyledikleri geldi.

Bu –ether'deki gölgeler– hâlâ Ayrılış evresinde olmamdan kaynaklanan yeni bir belirti miydi? Bilmiyordum. Ayrıca o anda bunu düşünecek enerjim de yoktu.

"Casteel'in hâlâ hayatta olduğunu biliyorsun" dedi Kieran birkaç saniye sonra. Durmadan değişen yeteneklerime dair düşünceler silindi. "Damga hâlâ avucunda. Casteel yaşıyor."

Sol elimi yumruk yapıp Kieran'ın göğsüne bastırdım. "Ama Kraliçe..." Sözümü yarıda bıraktım.

"Casteel güçlüdür. Bunu biliyorsun."

Tanrılar, elbette biliyordum. Ama bu ona yapılanları değiştirmiyordu. "Çok fazla acı çekiyor olmalı Kieran."

"Biliyorum ama atlatacak. Biliyorum. Sen de atlatacaksın." Gevşek saç örgümü kavradı. "O hâlâ senin. Sen de hâlâ onunsun."

Gözyaşları boğazımı, gözlerimi yakıyordu. "Daima" diye fısıldadım boğuk bir sesle. Derin bir nefes almaya çalıştım. "Beni... durdurduğun için teşekkür ederim."

"Bunun için teşekkür etmene gerek yok."

"Var." Başımı kaldırdım, eli örgümün orta kısmına düştü. "Ayrıca seni endişelendirdiğim için de özür dilerim, herkesi endişelendirdiğim için. Ben... kendimi kaybettim."

"Kim olsa kaybederdi Poppy." Kieran kolunu çekip elini kaldırdı. Sol elimi tutup avucuma soğuk ve sert bir şey tutuşturdu. Nefesim kesildi çünkü elime ne koyduğunu biliyordum. "Bilmiyorsan diye söylüyorum, ona ne yaparlarsa yapsınlar Cas seçiminden pişmanlık duymayacaktır."

Yeniden yutkunmaya, kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olmaya çalıştım ama yapamadım. "Ama ben pişmanım. Her anından..." Ruhumu ezen kayıp duygusu tekrar yükselince nefesim kesildi. Bu duygunun altında tekrar ezilmemek için, acı ve öfkeye bir kez daha yenik düşmemek için tüm gücümle savaştım. Beni yiyip bitiren her şeyin acısını yoluma dikilenlerden çıkarmamak için.

Geriye kemikten ve kandan başka bir şey kalmayıncaya dek tüm acıyı serbest bırakmamak için.

"Bunu neden yaptı Kieran? Neden?" diye fısıldadım titrek bir sesle.

Kieran elimi sıktı. "Nedenini biliyorsun. Biri ona zarar verseydi sen de aynını yapmaz mıydın?"

Tanrılar, cevabı elbette biliyordum. İçimden bir ürperti geçti. Her şeyi yapardım. Çünkü onu seviyordum. Çünkü o benimdi, ben de onun. O benim diğer yarımdı. Haftalardır adını söylemesem de benim bir parçamdı. Acı verdiği için adını aklımdan geçirmek bile istemiyordum.

Ama onun adı aşktı.

Güç ve kudretti.

Beni asla yaralamazdı.

Casteel. Titreyerek soluğumu saldım. *Casteel*. İçimden adını defalarca söyledim. *Casteel Hawkethrone Da'Neer*. Göğsüme yine bir ok saplanmış gibi hissettim ama artık çığlık atma isteği uyandırmaz olana dek adını tekrarlamaya devam ettim. Sonunda, "Casteel'i kaybetmiş değiliz" demeyi başardım.

"Hayır. Değiliz" diye onayladı Kieran elini elimden çekerek.

Yumruk yaptığım elimi yavaşça açtım. Onun... Casteel'in yüzüğü avucumda duruyordu, güçlü ve güzeldi. Üstünde en ufak bir kan lekesi yoktu. Ya Emil ya da Perry kutudan çıkarınca temizlemiş olmalıydı. "Peki şeyi ne yaptılar?.." Söylemeye içim elvermedi.

"Bu sana kalmış." Kieran'ın sesi boğuktu. "Yakabilir ya da gömebilirsin. Bunu bizden biri de yapabilir. Onu yeniden görmek zorunda değilsin. Buna gerek yok Poppy. Bunun için bir neden yok."

Yeniden görmek istemiyordum. Kendimi buna zorlamak zarardan başka şey getirmezdi. Kieran'a bakınca yine duygularını sakladığını sezdim. Bunu duygularımı daha da ağırlaştırmamak için yaptığını biliyordum.

Kieran... fazla iyiydi.

"Onu yakın" dedim kendimi zorlayarak. "Ama senin yapmanı istemiyorum. Senin yaklaşmanı bile istemiyorum."

Kieran derin bir nefes alarak başını salladı.

Yüzüğü sıktım. *Sonsuza kadar*. "Kutuda başka bir şey var mıydı?"

"Bir kart."

"Görme şansın oldu mu?"

"Kısa bir süreliğine."

"Peki ne?.." Midem bulanmaya başladı. "Ne yazıyordu?"

"Sana acı verdiği için üzgün olduğunu yazmış" dedi Kieran.

Kraliçe'de gerçekten büyük bir sorun vardı. Ama ne yapmam gerektiğini hemen anladım. Sırada ne olduğunu biliyordum.

Çünkü daha fazla bekleyemezdim.

Şimdi daha rahat nefes alıyordum. "Planlarımız var, Solis ve Atlantia için önemli planlar." Sonraki sözler doğru olsa da söylemesi zordu. "Casteel'den ve benden daha önemli planlar."

Kieran bir şey söylemedi ama aynı fikirde olduğunu biliyordum. Şu anda Casteel yanımda olsaydı bile Kan Tacı var olmaya devam edecekti. Ayinler sürecekti. Çocuklar ailelerinden koparılıp ya Yükseltilecek ya da Yükselmişler'in malı haline gelecekti. Masum insanlar hâlâ öldürülüyor olacaktı. Atlantia toprak ve kaynak kıtlığı yaşamaya devam edecekti.

Bütün bunlar bizden daha önemliydi.

Kan Tacı'nın yok edilmesi gerekiyordu.

Yüzüğü göğsüme yaklaştırarak Kieran'ın yüzüne baktım. "Ama Casteel benim için daha önemli. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Söylemek bir yana, bunu aklımdan bile geçirmemem gerektiğini biliyorum ama gerçek bu."

Kieran hiçbir şey söylemedi ama tamamen hareketsizdi.

"Onu serbest bırakmayacak." Bir rüzgâr örgüden kurtulmuş saç tutamlarımı yüzüme savurdu. "Ona yine zarar verecek." Öfke içimde yeniden alevlenir gibi oldu. "Biliyorsun, şu anda ona akla gelebilecek her şeyi yapıyor olabilir. Geçen defa Casteel'in ne hale geldiğini biliyorsun."

Kieran dişlerini sıktı. "Evet."

"Onu haftalarca, aylarca elinde tutmasına izin veremem. Atlantis ordularını Solis'ten geçirmemiz de bu kadar sürecek. Casteel'in bu kadar zamanı yok. Bu kadar zamanımız yok."

Kieran gözlerini yüzüme dikti. "Ne düşündüğünü biliyorum. Carsodonia'ya gitmek istiyorsun."

"Oak Ambler'ı aldıktan sonra" dedim. "Kan Tacı'nın yok edil-

mesi gerekiyor ve bunu doğru şekilde yapmalıyız. Valyn'i ve generalleri planımızın doğru olduğuna ikna etmek için burada olmam gerekiyor. Bu işi halletmek için burada olmam gerekiyor."

"Ya sonra?"

"Sonra Carsodonia'ya gideceğim, sen de orduları diğer şehirlere sevk edeceksin."

Açık mavi gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Ya seni yakalarlarsa?"

"Bu riski almaya hazırım. Başımın çaresine bakarım. Isbeth ölmemi istemez. İstediği bu olsaydı yapardı, şimdiye dek eline bir sürü fırsat geçti. Atlantia'yı kontrol etmek istiyorsa bana ihtiyacı var. Yapmam gereken bu."

Kieran kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aynı fikirdeyim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Cas'in kurtarılması gerekiyor ama planında bir sorun var. Aslında" dedi kaşlarını çatarak, "pek çok sorun var. Carsodonia surlarına gitmekten öte bir planın olmadığından şüphelenmemle başlayabiliriz."

Ağzımı açacak oldum ama sonra vazgeçtim. Kieran'ın gözlerinde ukala bir ifade belirdi. Birden öfkeye kapıldım. "Carsodonia'ya gitmemi içermeyen bir plan hazırlayacağım. Ben aptal değilim Kieran."

"Seni yalnız bırakacağımı sanıyorsan aptalsın" dedi sert bir sesle. "Carsodonia'ya bensiz gitmen söz konusu bile olamaz."

"Bu çok tehlikeli..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Başka birinin gitmesi çok tehlikeli."

Gözlerini yüzüme dikti. "Savaşta olduğumuzun farkındasın, değil mi? Bu nedenle de pek çoğumuz, ben dahil, ölebilir."

Söyledikleri karşısında kaskatı kesildim, ciğerlerimdeki hava birden çekiliverdi. "Böyle söyleme..."

"Gerçek bu Poppy. Hepimiz risklerin farkındayız, ayrıca burada sadece senin için bulunmuyoruz. O bizim kralımız." Ters bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. "Ayrıca, bunu düşünme fırsatı

bulduğu zaman lanet olası Kan Tacı'nı tek başına alt etmeye kalkacağına inanmıyorum."

Haklı olabilirdi. Ama o anda bunu gerçekten istiyordum. "Tamam, yalnız gitmeyeceğim. Kimin benimle gelmek istediğine bir bakacağım. Ama senin burada kalman gerekiyor. Valyn ve diğerlerinin planımıza uymalarını sağlamak için sana güveniyorum. Çünkü bu kez ateşkes olamaz. Çıkmaza giremeyiz. Kan Tacı'nı yok ettiğimizde barış için bir şansımız olsun diye elinden geleni yapacağına inanıyorum. Kraliyet danışmanı olduğun için emirlerini yerine getirmek zorundalar."

"Bana olan güvenin için teşekkür ederim. Gurur duydum. Koltuklarım kabardı. Her neyse" dedi Kieran, hiç de gurur duymuş gibi bir hali yoktu. "Ama planlarımızı uygulayacakları konusunda diğerlerine güvenebilirsin."

"Diğerlerine de güveniyorum. Kardeşine. Naill'e. Delano'ya. Emil'e... daha saymaya devam edebilirim. Ama onlar senin danışman olarak sahip olduğun yetkiden yoksun. Sen kraliyetin bir parçasısın. Kral ve Kraliçe adına konuşuyorsun. Diğerlerinin böyle bir yetkisi yok."

"Ama içlerinden birinin böyle bir yetkisi olabilir" dedi Kieran. "Birini vekil tayin edebilirsin, bir kraliçe olarak kendine vekil atayabilirsin. Yokluğunda yerine vekalet edecek birini. Normalde bunu kraliyet danışmanı yapar ama ille de danışmanın yapması gerektiğine dair bir kanun yok. Kraliyet vekili geçici olarak senin adına hareket edebilir ve emirlerine sen vermişsin gibi uyulması gerekir."

"Ya." Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu... bilmiyordum. Ama..."

"Aması maması yok."

"*Ama* var." İçimde bir panik baş gösterdi. "Eğer sana bir şey olursa..."

"Bir şey olursa Casteel'in seni bağışlamaması için hiçbir neden olamaz" diye sözümü kesti. "O da benden senin yanında olmamı beklerdi."

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "Cümlemi bitirmeme izin verseydin, kendimi asla affetmem diyecektim."

Kieran'ın bakışları yumuşadı. "Ben de Yükselmişler'in yuvasına bensiz gidersen kendimi asla affetmem." Ensemi tuttu. "Tıpkı yıllar önce Cas'in gitmesine izin vermediğim gibi."

Ah tanrılar. "*Kieran...*"

"Cas'in benim için ne kadar önemli olduğunu unutma Poppy. Onu küçüklüğümden beri tanıyorum. Kaç kez aynı beşiği paylaştık. İlk adımlarımızı birlikte attık. Çoğu akşam aynı masaya oturup aynı sebzeleri yemeği reddettik. Tüneller ve göller keşfettik, tarlaların yeni, keşfedilmemiş krallıklar olduğunu hayal ettik. Biz ayrılmaz bir ikiliydik. Bu büyüdüğümüz zaman da değişmedi." Sesi boğuklaştı, alnını alnıma dayadı. "O benim bir parçamdı, şimdi de öyle."

Kieran'ın sözleriyle kafamda canlanan görüntülere eşlik eden yanmayı bastırmak için gözlerimi kapadım. Kieran bazen iki, bazen dört ayak üzerindeyken birlikte tıpış tıpış yürüdüklerini. Uyurken birbirlerine sarıldıklarını. Toz toprak içinde ve tanrılar bilir başka nelere bulanmış olarak eve döndüklerini.

"Nereye gitsem Casteel yanımdaydı. Gittiği her yere peşinden gittim. Ayrıldığımız ve birbirimize ulaşamadığımız tek sefer tutsak edildiği zamandı... ve şimdi. Ama sonra yanındaydım. Her gece panikle uyanıp o hücreye geri döndüğünü sanarak onu izledim. Ona ne yaptıklarını gördüm. Dokunulmaya nasıl tahammül edemediğini. Banyo suyunu görünce bile nasıl donup kaldığını."

"Banyo suyu mu?" diye sordum yarı korkarak.

"Onu istedikleri zaman yıkanmasını söylüyorlarmış."

Ah tanrılar.

Midem bulanmaya başladı. Başımı iki yana salladım, öfke ve çaresizlikle istismarcılarından biri annem olduğu için duyduğum şok arasında kaldım. Casteel bana nasıl bakabiliyordu?

Bu düşüncelere dalmadan kendimi durdurdum. Casteel kim olduğumu biliyordu.

"Benim için taşıdığı önemin lanet bir bağla ilgisi yok" dedi Kieran. "Ben de gitmeyi senin kadar çok istiyorum ve Cas'in senin kadar bana da ihtiyacı da var."

Casteel'in gerçekten Kieran'a ihtiyacı vardı.

"Özür dilerim" dedim. "Unutmuşum."

"Unutmuş olman gayet normal."

"Hayır, aslında değil." Kederim bana aitti ve şiddetliydi. Ama Kieran'ın ya da Casteel'i seven herhangi birinin yaşadığından daha ağır değildi. "Bir daha unutmayacağım."

Kieran alnını alnımdan çekerek başını salladı. "Öyleyse anlaştık."

"Anlaştık." Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Öyleyse kraliyet vekili kim olacak *meyaah Liessa*?"

Tek istediğim Kieran'a sarılıp ağlamak iken bunu düşünmek zordu. Oturup bir güzel ağlamak istiyordum ama buna vakit yoktu.

Geri çekilip Kieran'ın önerisi üzerine düşünmeye çalıştım. Altdudağımı çekiştirerek kapalı duran elime baktım. Yüzük tenimi ısıtıyordu. Onu bulduğumda Casteel'in ne durumda olacağını bilmiyordum. İyi olabilirdi de olmayabilirdi de ama Kieran'ın yanımda ve orada olmasını isteyecekti. Kieran'la yanımıza birkaç kişi alıp gidemezdik. Hiçbir kraliçe diyarın bir ucuna muhafızları olmadan gitmezdi. Ama tanrıların ateşine ihtiyacımız vardı.

"Bu sabah Reaver'ı ölümlü formunda gördüm."

Kieran bir kaşını kaldırdı. "Ee... beni pek ilgilendirmiyor."

"Sarışınmış."

"Paylaştığın için teşekkürler?"

"Ayrıca bir sütunun tepesine tünemişti ve çırılçıplaktı" diye ekledim.

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ben de" diye mırıldandım. "Demek istediğim, yanımızda bir draken götürmemiz gerektiği. Faydası olabilir. Sadece Casteel için değil, babam için de. Nektas onu geri ister."

"Katılıyorum." Duraksadı. "Ama içimden bir ses önereceğin şeyden hiç hoşlanmayacağımı söylüyor. Reaver'ı yanımızda götürmek. Diğer draken'lar yakında burada olacak. Aurelia şekil değiştirip..."

"Sadece birkaç dakikalığına. En azından Reaver'ın ölümlü formunda daha uzun süre rahat rahat kalabildiğini biliyorum."

"Harika." Kieran iskelet askerlerden oluşan bir orduyla yeniden kapışmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

"Giysiye ihtiyacı olacak."

"Bunu bana neden söylüyorsun bilmiyorum."

"İkiniz aynı beden giyiyormuş gibi görünüyorsunuz."

Kieran ters ters baktıktan sonra küfretti. "Neyse. Giysilerime bir bakarım."

Sırıttım, bu kafa karıştırıcı bir duygu karmaşasına gömülmeme neden oldu. Tuhaf gelmişti. Hatta biraz da yanlış. Ama kafamdakilere rağmen gülebildiğimi görmek içimi biraz rahatlatmıştı.

Sonra Reaver'ın bana başka ne dediğini hatırladım. "Bu konuyu açmak için çok da uygun bir zaman olmayabilir ama Reaver'la konuşurken eninde sonunda beslenmem gerekeceğini öğrendim. Ve tabii, bir tanrı olduğum için, herkesten beslenebilirim. Draken'lar hariç. Ölümlülerden bile. Şu işe bak." Sonra Reaver'ın ne sıklıkta beslenmem gerekeceğine dair söylediklerinden bahsettim. "Ama dahası var. Anlaşılan ether kullanmak beni zayıflatabilirmiş. Ne kadar kullanırsam etki edeceğini bilmiyor. Daha önce yapabildiklerimin buna dahil olduğunu sanmıyorum..."

"Herhangi birinden beslenmek kurtlardan da beslenebildiğin anlamına mı geliyor?" diye sözümü kesti.

"Evet. Kurtlar da draken-hariç-her şey kategorisine giriyor."

"Öyleyse ihtiyaç duyarsan benden beslen."

Soluğum kesildi. "Kieran..."

"Cas dışında kimseden beslenmek istemediğini biliyorum." Aldığım nefes kuruyup gitti. "Ayrıca beslenme sırasında... yakınlaşma olabileceğini de biliyorum ama benimle güvende olursun." Dikkatle gözlerime baktı. "Sen de çok iyi biliyorsun ki Cas benim dışımda kimseden beslenmeni istemezdi."

Boğuk bir kahkaha attım. Casteel muhtemelen kanını içtiğim kişiyi parça parça ederdi –Kieran dışında elbette– ve onu sadece kan benim için gerekli olduğundan hayatta bırakırdı.

"O yüzden değil" dedim bir saç tutamını yüzümden arkaya atarak. Beslenme esnasında yakınlaşma olabilirdi ama birinden

beslenmenin de bir ısırık gibi zevk vereceğini sanmıyordum. Ama mesele bu değildi, hiç değildi. Kocam dışında birinden beslenmemin karşı tarafa zevk verebileceği ihtimali aklıma bile gelmemişti.

Bana zevk verebileceği.

Ve bunu şimdi düşünecek değildim. "Kendini sunmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum."

"Bunu mecburiyetten yapmıyorum." Kieran ensemi sıktı. "İstediğim için yapıyorum."

"Gerçekten mi? *Notam* yüzünden olmadığına emin misin? Casteel'le dostluğun yüzünden olmadığına?"

"Kısmen *notam* yüzünden olabilir. Cas'le dostluğum yüzünden de olabilir. Ama aynı zamanda *seninle* olan dostluğum yüzünden. Bunlar birbiriyle çelişen şeyler değil. Aynı şeyi Cas'e de teklif ederdim. Sevdiğim herhangi birine de teklif ederdim. Biliyorum ki buna ihtiyacım olsaydı sen de benim için aynını yapardın."

Boğazım yanmaya başladı. İhtiyacı olsaydı gerçekten kendimi sunardım, Kieran'la ne kadar çok yol kat ettiğimizi hatırlamak beni bambaşka bir şekilde sarstı. Tanıştığımızda benden hiç hoşlanmadığına emindim. En azından bana sinir olmuştu. Ama şimdi?.. Toplanan yaşları dağıtmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Kieran kaşlarını çattı. "Ağlayacak mısın?"

"Hayır."

"Hiç öyle görünmüyor."

"Öyleyse bakmayı kes, o zaman öyle görünmez."

"Bu çok saçma Poppy."

Birden dilimin ucunda şekerli bir keyif tadı aldım. Pis pis yüzüne baktım. "Komik değil."

"Olmaması gerektiğini biliyorum." Dudakları seğirdi. "Ama komik işte."

"Kapa çeneni."

Kieran bir anlığına sırıttı. "Öyleyse anlaştık, değil mi? Beslenmen gerektiğinde bana geliyorsun." Şimdi tamamen ciddileşmişti. "Ve seni zayıflatacak raddeye gelmesine izin vermiyorsun."

"Anlaştık."

Ensemi bir kez daha sıktı. "Vekil işine ne diyorsun?"

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Vonetta. Vonetta'yı kraliyet vekili yapacağım."

Etrafındaki duvarların yıkılmasına izin verince onayın tereyağlı kek tadını aldım. "Güzel seçim."

Başımı salladım. "Carsodonia'ya nasıl gidildiğini biliyorsun, değil mi? Casteel'le Sur'un kapılarından yürüyerek girdiğinizi hiç sanmıyorum da."

Kieran sessizce güldü. "Hayır. Elysium Tepeleri'nden gitmiştik."

Karnıma bir ağrı saplandı. Tepeler uçsuz bucaksızdı, Carsodonia'nın batısında ve güneyinde görülebilen tek şeydi. Söğüt Ovaları'na kadar da uzanıyorlardı. Sur'u bile tepelerin içine... Birden kafama dank etti. "Hepiniz madenlerden geçtiniz."

Kieran başını salladı. "Madenlerin girişi Sur'un hemen içinde. Tüneller muhafızlar tarafından korunuyor ama kapılar kadar değil. Elbette Malik de oraya böyle girdi. Casteel ve..." Dudakları gerildi. "Shea onu Carsodonia'dan böyle çıkardı. Cas oradan kendini Stroud Denizi sahilinde buldu."

Shea. Eskiden onu düşününce öfkelenirdim. Şimdi ise sadece üzülüyordum.

"Casteel ve babamı bulduktan sonra aynı yoldan dışarı çıkabilir miyiz?"

Kieran başını salladı. "Evet. Ama o madenlerden çıkmak zaman alır Poppy. Ayrıca büyük ihtimalle şimdi o girişlerde de nöbetçiler vardır, Cas bir süre o tünellerde kalarak çıkış yolu aramıştı. Öyle anlatmamış olabilir ama gerçekten zaman almıştı."

"Tanrılar" diye fısıldadım, değiştiremediğim geçmiş içimi kederle doldurdu. "Daha iyi bir yol var mı?"

"Kılık değiştirip kapılardan girmek dışında yok. Madenlerde yakalanırsak dövüşerek dışarı çıkıp şehrin kalabalığına karışmamız kapılarda yakalanmamızdan daha kolay olur."

Doğru söylüyordu. Carsodonia tepelere ve vadilere yayılmış bölgeleri ve mahalleleri kat eden dar sokaklardan ve sarmaşıklarla kaplı geçitlerden oluşan bir labirentti.

Kieran derin bir nefes aldı. "Bunu doğruca söylemekten başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. Cas'in ne halde olacağını bilmiyoruz ama babanın büyük ihtimalle çok daha kötü durumda olacağını biliyoruz."

Başka bir şey söylemedi ama ne demek istediğini biliyordum. İkisini birden kurtaramazdık.

"Yine de onu kurtarabiliriz" dedi Kieran sessizce. "Cas'i kurtarmak savaşı sona erdirmez. Yine Carsodonia'ya dönmek zorunda kalacağız."

Başımı salladım, babama bu kadar yaklaşıp da hiçbir şey yapmamak fikrinden nefret ediyordum. Ama Kieran haklıydı. Yine.

"Öyleyse planımız bu mu?" diye sordu Kieran.

"Evet."

Derin bir nefes daha aldım, bu öncekiler kadar acı verici değildi çünkü Casteel'i bulacak ve kurtaracaktık. Ve kaybettiği her parçasının yeniden bulunmasını sağlayacaktım. Onu tekrar gördüğümde tam olarak kim olduğunu anlayacaktı.

Bunun için her şeyi yapacaktım.

7

Casteel

Sol elimdeki amansız zonklama neredeyse tamamen geçmiş, yerini midemde başlayıp göğsüme yayılan korkunç bir ağrıya bırakmıştı.

Başımı arkaya eğerek güçlükle yutkunmayı başardım ve gözlerimi hücrenin kasvetine açtım. Titreşen mumlar çok az ışık verse de gözlerimin acımasına neden oluyorlardı.

Ve bu kötüye işaretti.

Beslenmeye ihtiyacım vardı, beslenmek zorundaydım.

Yapmamalıydım. Poppy'den beslenmemin üzerinden bu kadar az zaman geçmişken olmazdı. Çok uzun zaman olmamıştı, değil mi? O gemideydik, Oak Ambler'a gidiyorduk. O Bayan Willa'nın günlüğünü okurken güzel kalçalarının arasında çektiğim ziyafetten sonraydı.

Kahretsin. O lanet olası kitaba bayılıyordum.

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. Günlükten parçalar okuyan Poppy'nin sesini hâlâ duyabiliyordum, soluğu her cümlede, her yalayışta biraz daha kesiliyordu. Kızarmış yanaklarını, her paragrafta, her ıslak öpücükte daha da kızardıklarını hâlâ göre-

biliyordum. O nefis poposunu masanın kenarına çekip aletimi ve dişlerimi bana hafif bir yasemin buğusunu hatırlatan tatlı kokulu tenine geçirdikten sonra kanını emmiştim. Kanı...

Tanrılar, hiçbir şeyin tadı böyle olamazdı... *hiçbir şeyin*.

Tadını ilk kez aldığımda yarı Atlantisliden fazlası olduğunu anlamam gerekirdi. Tadı o zaman bile güçlüydü, sadece Atlantisli kanı taşıyan biri için fazla keskindi. Ama gücüne kavuştuktan, özellikle Yükseldikten sonra kanı şehvet uyandıran bir afrodizyak halini almıştı ve ezilip toza ve dumana dönüştürebilecek herhangi bir ilaçtan çok daha etkiliydi. Gözlerimi mumlara dikerek erimelerini izledim. Kanı katıksız güçtü, içgüdüsel olarak dikkat etmem gerektiğini bildiğim türden bir güç. Çünkü tadı, bana hissettirdikleri içinde boğulacağım bir bağımlılığa dönüşebilirdi.

Ağzım daha da çok kuruyor, damağım zonkluyordu. Neredeyse Poppy'nin tadını alıyordum, kadim ve topraksı, yoğun ve baştan çıkaran tadını.

İnleyerek kımıldanırken sert bir küfür savurdum. Poppy'nin kanını düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Kalçalarının arasındaki tadı düşünmeyi de bırakmam gerekiyordu. Sert bir alet şu anda pek makbule geçmezdi.

Ne kadar zaman geçmişti? Birkaç hafta mı? Bir aya yakın mı? Daha mı fazla? Karanlık hücrede zaman ne vardı ne de akmayı durdurmuştu, hem bir düşman hem de kurtarıcıydı. Ama şimdiye dek o zamanki kadar kötü değildi. Geçen defa tüm uzuvlarım ve uzantılarım sağlam şekilde kaçmış olabilirdim ama hepsi bu kadardı.

Ama asıl öldürücü olan rutubet, koyu sessizlik ve endişeydi. Korku. Kendim için değil. Poppy için duyduğum korku. Son defasında Shea vardı. Onun için endişeleniyordum çünkü ona değer veriyordum. O zaman ailem için endişeleniyordum. Bu kez farklıydı. Poppy orada, savaştaydı ve ona arka çıkmak, buna ihtiyacı olmadığı halde onu korumak ihtiyacı sivri tırnaklarıyla etimi tırmalıyordu.

Alnıma ve şakaklarıma hafif bir ağrı girince gözlerimi kısarak başımı mumlardan çevirdim. Gerekirse aylarca beslenmeden idare edebilirdim. Bu kadar uzatmak tehlikeliydi ama yapabilirdim.

Tabii normalde enerji seviyemi yüksek tutmaya yetecek kadar yemek yiyordum ve kanım düzenli olarak çekilip küçük şişelere koyulmuyordu.

Ayrıca parmağımı kesmeleri de durumu iyice kötüleştirmişti. Galiba Craven ısırığı da öyle.

Elime sarılmış kanlı sargı bezine bakarken Kan Tacı'nın altın kadehler kullanmaktan vazgeçip geçmediğini düşündüm. Eskiden kanımı biriktirmek için onları kullanırlardı. Dikkatle parmaklarımı oynattım. Refakatçilerden biri büyük nezaket gösterip elimi sararken Callum adındaki Dönen de karşı koymamam için beni tutmuştu. Zaten kızı durduracağım da yoktu. Kesilen parmağın yerinden oluk oluk kan akıyordu. Göğsümde hâlâ yer yer kan lekeleri vardı, pantolonum da kan içindeydi. Ara sıra bir zamanlar beyaz olan, şimdi ise pas rengine dönüşmüş sargılardan sızan taze kan, bana kesilmiş derinin kendi kendine iyileşmediğini hatırlatıyordu.

Bir Dönen kadar özel değildim, onlar lanet olasıca parmaklarını yeniden çıkarabiliyorlardı. Ama hiç değilse şimdiye kadar derinin yaranın üstünü kapatmış olması gerekiyordu.

Beslenmem gerektiğini gösteren bir kanıt daha.

Gözüm bugün bir ara küçük bir refakatçi birliği tarafından getirilen portatif metal küvete kaydı. Lanet şey çok ağır görünüyordu. Küveti uzun zaman önce soğumuş olan sıcak, buharlı suyla doldurmuşlardı. Dönen Callum zinciri uzatmak için bir şey yaparak küvete ulaşıp yıkanmama olanak tanımıştı.

Siktir et.

Leş gibi olmama rağmen küveti kullanmamam gerektiğini biliyordum. Banyo iki şeyden biriydi: Bir ödül ya da cezanın başlangıcı. Ödülü hak edecek bir şey yapmadığım için de geriye bir tek ikinci seçenek kalıyordu. Bana en son Kan Kraliçesi'nin arkadaşları taze ve temiz bir şeyle oynamak istediği zaman banyo teklif etmişlerdi. Zincire vurulmuş pis bir hayvana benzemeyen bir şeyle.

O yüzden pisliğimin içinde oturacaktım. Seve seve.

Elimi kucağıma indirdim. Pantolon kurumuş kan yüzünden kaskatıydı. Gözlerimi elime dikip kirli bandajları ve ne anlama

geldiklerini görünce kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Öfke derinlerime işleyerek soğuk tenimi ısıttı. Çıplak ayağımı nemli, pürtüklü taşa vurdum. Gölge taşından prangaların sıkışmasından ve ayağımın acımasından başka bir işe yaramadı.

Parmak umurumda bile değildi. Elimi de kesseler vız gelirdi. Beni rahatsız eden yüzüğün gitmesiydi. O sürtüğün yüzüğü ve parmağı ne yaptığını bilmekti.

Onları Poppy'ye göndermişti.

Sağ elimi yumruk yaparken dudaklarımı gererek dişlerimi gösterdim. Bağırsaklarını deşip Isbeth'e yedirecektim çünkü ben...

Başımı tekrar duvara dayayıp gözlerimi kapadım. İkisi de Poppy'nin *onu* görmüş olduğu gerçeğini silmeye yetmedi. O sürtüğün ne yaptığını kesin biliyordu ve bu konuda yapabileceğim hiç ama hiçbir şey yoktu.

Neyse ki Kieran yanında. Kieran onu yalnız bırakmazdı. Poppy de Kieran'ı. Bunu bilmek nefes almamı biraz daha kolaylaştırdı. Bedenimdeki gerilimi biraz azalttı. Ne olursa olsun birlikteydiler.

Lekeli sargının ucunu biraz açtım, avucumda hafifçe parlayan altın sarmalı görecek kadar. Sarmalı, ne anlam ifade ettiğini, görünce derin bir nefes aldım.

Yaşıyordu.

Yaşıyordum.

Hücrenin önündeki karanlık koridorda birden topuk sesleri yankılanmaya başladı. Gözümü dört açarak sargıyı bırakıp daire şeklindeki girişe baktım. Ses tuhaftı. Kimse, özgürce gezinen Craven'lar bile, bu kadar gürültü yapmazdı. Refakatçiler küçük işçi arılar kadar sessizdi. Isbeth sürtüğünün adımları çok daha hafifti, ancak hücreye iyice yaklaştığında duyulurdu. Lanet olası Dönen de genelde hayalet kadar sessizdi. Bu ses topuklu giymiş bir barattan geliyor gibiydi, topuklu giymiş ve *şarkı mırıldanan* bir barattan.

Bu da neydi?

Az sonra hücreye girdi, ayakkabılarının takırtısı mırıldanmaya çalıştığı şeyi neredeyse bastırıyordu. Belki de aslında inliyordu

çünkü çıkardığı seste hiç ahenk yoktu. Elinde bir fener tutuyordu, daha doğrusu feneri bir çocuk gibi *sallayarak* ışığı duvarlarda dans ettiriyordu.

Onu daha önce bir kez gördüğüm halde hemen tanıdım, o zaman da yanakları ve alnının büyük kısmı kanat şeklindeki kırmızımsı-siyah boyayla kaplıydı. Boyundan tanımıştım. Diğerlerinden daha kısaydı, bu gözüme çarpmıştı çünkü Delano'yu, ölümlü formundayken ondan en az elli santim –belki de daha fazla– uzun olan bir kurdu ne kadar kolay alt ettiğini görmüştüm. Bir de kokusundan tanımıştım. Ondan çürük kan kokusu gelmiyordu, daha tatlı bir kokusu vardı. Bana tanıdık gelen bir koku. Bunu Oak Ambler'dayken bile düşünmüştüm.

Bu Redrock Kalesi'ndeki Dönen'di. Şimdi peşinde kimse yoktu. Ne refakatçiler. Ne Altın Çocuk. Ne de Sürtük Kraliçe.

"Merhaba!" dedi cıvıldar gibi, feneri duvardaki taş bir çıkıntıya koyarken bana neşeyle el salladı. Sarı ışık hücredeki gölgeleri yavaşça geri püskürterek kızın omuzlarına düşen birbirine dolanmış simsiyah buklelerin üzerine kaydı.

Ellerini birbirine kavuşturarak bana döndü. Çıplak kollarındaki işaretleri gördüm, derisinin içine değil, üstüne çizilmiş ya da dövme yapılmış tuhaf şekillerdi. "Çok iyi görünüyorsun."

"Sen de bir bok mırıldanamıyorsun."

Refakatçi altdudağını öne çıkararak somurttu. "Ne kabasın."

"Özür dilerdim ama..."

"Umurunda değil. Sorun yok. Merak etme. Seni bağışlıyorum." Yaklaşmaya başladı, adımları şimdi çok daha sessizdi. Gözlerimi kıstım. "Bir yeraltı hücresinde yapayalnız duvara zincirlenmiş olsam da umurumda olmazdı ve..." Önümde çömeldi, elbisesinin iki yanı aralanınca bir bacağındaki kayışa takılı uzun, ölümcül hançer ve çizmesindeki kında duran daha kısa bir hançer ortaya çıktı. İkisi de siyahtı. Dikkatle havayı kokladı. "İğrenç. Leş gibi kokuyorsun. Ve genellikle Craven'lara eşlik eden eğlenceli türden değil." Biraz düşündü. "Ya da yanlış kararlar alınmış bir geceye."

Gözlerimi yüzüne diktim.

Bakışlarını sargılı elime indirdi. "Sanırım enfeksiyon kapmışsın."

Muhtemelen kapmıştım ama elim miydi yoksa Craven ısırığı mı? "Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?" Boyalı maskenin arkasında gözleri kocaman açılınca göz akları ortaya çıktı. "Siz Atlantislilerin bu tür ölümlü hastalıklarına yakalanmadığını sanıyordum."

"Daha önce hiç yaralı Atlantisli görmediğine inanmamı mı bekliyorsun?" Dik bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Burada gördüğün ilk Atlantislinin ben olduğuma?"

"İlk değilsin ama genelde kraliçenin finolarına pek yaklaşmam."

Dudaklarımı gererek dişlerimi gösterdim. "Zincire vurulmuş olabilirim ama fino değilim."

Bir kaşını kaldırınca yüzünün sol tarafındaki kanat yukarı kalktı. "Bu kadar homurdandığına göre sanırım değilsin. Yoksa öldürülmesi gereken türden bir fino olurdun."

"Bu yüzden mi buradasın?"

Refakatçi güldü, kaskatı kesildim. Gülüşü. Sanki... "Çok şüphecisin. Burada olma nedenim o değil." Gözlerimi kırpıştırarak başımı iki yana salladım. "Aslında canım sıkıldı. Ve bir söz verdim."

Refakatçi çabucak kalkıp portatif küvete bir göz attı. "Banyo yapman gerektiğini düşünmüyorsan üzülerek söylemeliyim ki yanılıyorsun."

"O küveti kullanmaya niyetim yok."

"Her neyse. Hayat senin. Koku senin."

"Ne tür bir söz verdin?"

"Sinir bozucu bir söz." Refakatçi küvetin diğer tarafına geçip dizlerinin üstüne çöktü. Parmaklarını suyun yüzeyinde gezdirerek küçük dalgalar oluşturdu. "Gerçi banyo yapmak yarana iyi gelebilir."

Ben cevap vermeyince parmaklarını suda biraz daha gezdirerek o soluk, mavi bile denemeyecek gözleriyle bana baktı. "Beslenmen gerektiği için mi?"

Dönenler'den beslenebilir miydim? Bunun bir ölümlüden beslenmekle aynı şey olup olmayacağını bilmiyordum. Lanet olsun, ölü mü canlı mı olduklarını bile bilmiyordum. Ya da gerçekte ne halt olduklarını.

Refakatçi başını yana eğdi, saçları bir kolunun üzerine döküldü. "Bahse girerim o yüzden. Abin beslenmesi gerektiği zaman huysuzlaşıyor."

İçimde ne varsa ona odaklandı. "Abim nerede?"

"Burada. Orada. Muhtemelen olması gereken yer dışında her yerde."

Dişlerimi sıktım çünkü bu tam da tanıdığım Malik'e göre bir şeydi ama Dönen'e dönüşme sürecinin beyni hantallaştırdığını ve diğer refakatçilerin konuşmama nedeninin bu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ağzından çıkanlar tamamen saçmalıktı. "Onunla ne zaman beslenmesi gerektiğini bilecek kadar çok birlikte oldun herhalde."

Başını kaldırdı. "Pek sayılmaz."

"Öyleyse bunu fark etmiş olman tuhaf."

"Sadece dikkatli bir gözlemciyim." O gözler... O kadar donuklardı ki neredeyse cansız gibiydiler. Fazla bakınca insanın içini ürpertiyorlardı. "Ayrıca onu öldürtmeye çalışmıyorum, onunla çok vakit geçirseydim öyle olurdu çünkü."

"Refakatçilerin karşı cinsle vakit geçirmesine izin verilmiyor mu?"

Kaba bir sesle güldü. "Refakatçilerin uygun gördükleri herhangi bir cinsten herhangi biriyle arkadaşlık etmesine izin veriliyor."

"Öyleyse kraliçen Malik'i sadece kendine ayırdığı için mi?" Midem bulanıyordu.

"Kraliçe Malik'le ilgilenmiyor." Yüz ifadesi değişmese de kuvetin kenarını sıktığını fark ettim. Enteresan. "Uzun zamandır."

Buna hiç inanmıyordum.

Refakatçi kolunu suya sokup ovalamaya başladı. Tuhaf semboller çabucak silindi. Sonra diğer koluna geçti.

"Bu tünellerin ve odaların yüzlerce yıldır burada olduğunu bi-

liyor muydun?" Küvetin başından kalktı, yürürken parmaklarından su damlıyordu. "Tanrılar insanların arasında gezinirken de tüneller vardı. Elbette genişletildiler, eklentiler yapıldı, şimdi tüm şehri sarıyorlar ama bu duvarlar..." Avucunu nemli duvara koydu. "Bu duvarlar çok eski ve şimdiye dek çok az kişinin buraya girmesine izin verildi."

Yükselmişler'in evlerinin altındaki odaları biliyordum ama tüm şehri saran tüneller olduğundan haberim yoktu. "Bu duvarlar umurumda bile değil."

"Olmalı." Omzunun üstünden bana baktı. "Tanrılar bu tünellerde yürüdü. İlkeller de öyle. Başka şehirlerde, başka tünellerde yürüdüler, kapıları birbirine bağlayıp her şeyi dışarıda... ya da *içeride* tutmak için İlkel özden yapılmış büyülü duvarlar yarattılar."

Avucunu pütürlü duvarda gezdirişini izlerken tam olarak neden bahsettiğini merak ediyordum.

"Bir ölümlüden doğan, Hayat İlkeli'nin ve Yükselişten sonra Ölüm İlkeli'nin kanını taşıyan bir tanrının geleceği önceden haber verilmiş" diye fısıldadı. "Daha doğrusu söylenen bu, zaten çok şey söyleniyor. Sonuç olarak *o* yükselip tanrı olduğunda bu ilkel büyü duvarlarını kırdı."

Poppy'den bahsettiği açıktı.

Yanağını duvara yasladı. "İçeride tutulan her şey artık dışarı çıkabilir." Şimdi o kadar donuk olmayan gözlerini gözlerime dikti. "Geriye iki soru kalıyor. Ne zaman ve nerede? Bunu o bile bilmiyor."

Söylediklerine ne diyeceğimi bilemiyordum ama *o* derken dudaklarının nasıl kıvrıldığı dikkatimden kaçmamıştı.

"Kim?"

"Callum."

"Altın çocuk mu?"

Gırtlaktan gelen boğuk kahkahası daha içtendi, bana tanıdık gelmesi de tuhaftı. "Callum yaşlıdır. Gerçekten yaşlı. Dikkatli ol."

"Sikmişim Callum'unu." Sabırsızlanarak öne eğildim, gevşetilen zincirler sayesinde normalden daha fazla eğilebilmiştim. "De-

minden beri neler zırvalıyorsun? Hem bunun Poppy'nin Yükselmesiyle ne ilgisi var?"

"Gerçekten zırvalıyorum, değil mi? Ian, Penellaphe'nin zırvaladığını söylerdi." Birden bana dönüp duvara yaslandı. "Bu doğru mu?"

Gözlerimi kıstım. "Neden soruyorsun? Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Merak ettim."

"Böyle bir şeyi merak etmen tuhaf."

"Doğru mu?" diye üsteledi. "O da zırvalar mı?"

Çenemin kilidini açtım. "Genelde düşüncelerini yüksek sesle dile getirir. Sık sık, bazen de rastgele."

Dudakları yukarı kıvrıldı, kalçasının yanındaki bir taşın kenarıyla oynamaya başladı. "Kraliçe'nin Ian'a bunu yapacağını bilmiyordum. Ben..." Dişlerini sıktı. "Bunu hiç beklemiyordum."

Ona inanıyordum. O sürtük Ian'ın öldürülmesini emrettiğinde refakatçinin ve abimin yüzündeki şok sahte olamazdı. "Bunun için Isbeth'i öldüreceğimi söylerdim ama benim kraliçem bir *tanrı*. Isbeth'i o öldürecek."

Parmakları taşın üstünde kalakaldı.

"Evet, bunu Oak Ambler'da anladım" dedim. "O sürtüğü kesin öldürecek."

Refakatçi yine hafifçe gülümsemeye başlayınca şaşırdım, herhangi bir şeyin beni hâlâ şaşırtabileceğini sanmıyordum. "Onu sonradan gördüm. Penellaphe'yi."

Soluğum. Kalbim... durdu.

"Uyandığında öfkeli olacağını düşünerek geride kaldım. Öfkeliydi de. Oak Ambler'a geldi, gerçekten çok güçlü. Bir an Sur'u ve bütün şehri yok edecek sandım." Parmaklarını bir taşın keskin kenarına sürtmeye devam etti. "Ama durdu. Belki de annesi gibi değil."

"Değil" diye hırladım. "Kimse onun gibi değildir."

"Bu konuda kesinlikle haklısın." Bakışları bana kaydı. "Ama onu gerçekten tanımıyorsun. Onun kendini tanıdığından bile emin

değilim." Başını eğdi, bakışları kanımı dondurdu. "Penellaphe, Hayat İlkeli'nin ve Ölüm İlkeli'nin kanını taşıyor."

"Biliyorum. Nyktos'un soyundan geldiğini biliyor..."

"O büyükbabanın *gerçek* Hayat İlkeli ve *gerçek* Ölüm İlkeli olduğunu sanıyorsan hiçbir şey bilmiyorsun demektir."

Gözlerimi kıstım. Neyin peşindeydi? Nyktos gerçek Hayat İlkeli'ydi. Tanrılar Rhain ve Rhahar ölüleri idare ederdi ama Nyktos İlkeldi. Tanrıların Kralı. Bu *gerçek* Ölüm İlkeli de olduğu anlamına geliyordu. "Öyleyse öğret."

"O kadar da sıkılmadım." Duvardan doğruldu. "Ayrıca yapacak işlerim var. Göreceğim insanlar. Öldüreceğim. Her neyse. Sözümü yerine getirdim." Dönüp kapıya doğru yürürken birden durdu. Yere baktı. "Kraliçe'nin bazı planları var."

"Diyarları yeniden canlandırma saçmalığı mı?"

"Bir şeyi yeniden yapmak için önce yok etmek gerekir."

Sırtımdan soğuk bir rüzgâr geçti. "Kan Kraliçesi o kadar güçlü değil."

"Olmayabilir." Refakatçinin sırtı alışılmadık şekilde gerilmişti. "Ama o kadar güçlü bir şeyi dünyaya nasıl getireceğini biliyordu."

Poppy

Kabul salonunda otururken etrafımda sürüp giden konuşma bir uğultudan ibaretti. Diğerleri taç muhafızlarının komutanlarından biri olan Hisa Fa'Mar'ın ve üzerinde çalıştığı Oak Ambler haritasının etrafına toplanmıştı.

Geri kalan orduların ilerlediği haberi biz Cauldra Malikânesi'ne

döndükten kısa süre sonra gelmişti, Pinelands'a tırmanan on dokuz draken formunda.

Yerliler çok daha fazla kaçışıp çığlıklar atmıştı. Ancak draken'ların Cauldra'nın etrafına ve malikâneyi çeviren çamların arasına konup çil yavrusu gibi dağılan ölümlüleri izlemekten başka bir şey yapmadığını görünce sakinleşmişlerdi.

Elimde olmadan draken'ların bu tepki karşısında ne düşündüğünü merak ediyordum. Daha önce uyanık olduklarında da böyle miydi? Yoksa o zaman kabul mü görmüşlerdi? Ayrıca sadece Iliseeum'da mı kalmışlardı? Bunları Reaver'a sormak aklıma gelmemişti.

Gelişleriyle paltomun cebinde ne taşıdığımı bir süreliğine unutmuştum. Draken'ların gelişi Valyn ve geri kalan orduların yarın geleceği anlamını taşıyordu.

Soluğumu yavaş yavaş saldım. Programa uygun gidiyorduk. Yarından sonraki gün Oak Ambler'ı alacaktık, sonra da Carsodonia'ya doğru yola çıkacaktım.

Casteel'e doğru.

Draken'ların kaos yaratan gelişinin ardından kraliyet vekilinin pozisyonunu konuşmak üzere Vonetta'yla buluştum. Kieran ve benimle gelemeyeceğine üzülse de kabul etti. Yine de bazı Atlantislilere patronluk taslamak için can attığını düşünüyordum, özellikle de onunla burada kalacak olan kestane rengi saçlı olana. Ayrıca Reaver'la başkente gitme konusunu konuştum. Reaver, draken formundaydı ve boynuzlu koca kafasını salladı.

Vonetta ve Naill şimdi aramızda değildi. Emil'le birlikte o ahşap kutunun içindekinin icabına bakmak için çamlığa gitmişlerdi. Ama ondan önce saatlerce Oak Ambler'ı ele geçirdikten sonra olacaklar üzerine konuşmuştuk.

Bütün bir grup halinde gitmenin fazla dikkat çekeceğine kanaat getirmiştik. Sadece Kieran ve Reaver'ın benimle geleceğini söylediğim zaman ortam... gerilmişti. Hiçbiri bundan memnun olmamıştı, hepsi de bizimle gelmek istiyordu. Ama planladığımız şey çok riskliydi.

Isbeth beni sağ istiyordu.

Bu istek başka birini kapsamıyordu ve Reaver ve Kieran'ı tehlikeye atmak zaten hiç hoşuma gitmiyordu. Bu konuda geri adım atmayacaktım.

Hem kraliçe olduğuma göre atmak zorunda da değildim.

Ayrıca herhangi bir tepkiyle karşılaşırsa Vonetta'nın olası tüm desteği almasını istiyordum. Ve Aylard'ın bu konuşmalardan hiçbirine katılmadığı göz önüne alındığında bu gayet olasıydı. Naill ve Delano, Emil ve Perry, ayrıca Hisa ve kurtlar destek için Vonetta'nın yanında olacaktı. Benim girişeceğim iş kadar onun burada yapacakları da önemliydi.

Hepimizin gerçekten hemfikir olduğu tek şey kraliçenin Casteel'i aynı yerde tutmasının mümkün olmadığıydı. Isbeth bunu yapmayacak kadar zekiydi.

Planımızın en zor bölümlerinden biri Casteel'i bulmaktı. Wayfair Şatosu son derece büyüktü, Redrock'takilere benzer yeraltı odaları vardı. Küçükken babamı orada görmüştüm. Ama Casteel'i orada tutacaklarını da sanmıyordum. Amaçsızca dolaşan bir soyluya ya da benim gibi küçük bir kıza bir mağara kedisi hakkında açıklama yapmak, tutsak bir Atlantia kralına yapmaktan çok daha kolaydı.

Sonra bahçeleri ve mağaralarıyla, büyük malikâneleri ve korumalı ormanlarıyla Wayfair arazisi vardı. Birini saklamak için sayısız yeri olan şehirden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Bu bir hayaleti aramak gibi olacaktı.

Parmağımı cebimdeki yüzüğün etrafında gezdirerek başımı kaldırıp salona baktım.

Senin ve peşinden gelenlerin burada bulacağı tek şey ölüm.

Dük'ün sözlerini hatırlayınca parmaklarım hareketsiz kaldı. "İzninizle" dedim kalkarak.

Kieran da Delano da bana baktı ama peşimden gelmeye kalkmadılar. Gerçi sonunda birinin geleceğini biliyordum. Cereyanlı, loş koridora çıkıp malikânenin diğer ucundaki kapıya yürüdüm.

Dairenin küçük oturma odasına girip kalın perdelerle ayrılmış olan yatak odasına geçtim. Küçük masaya yaklaşınca kutudan çıkan kartı gördüm. Yazıyı henüz okumamıştım.

Şimdi okuyordum.

SEVGİLİ KIZIM,

BU ARMAĞANIN SENİ DERİNDEN YARALAYACAĞINI BİLMEK BANA ACI VERİYOR. BUNUN İÇİN ÇOK ÜZGÜNÜM AMA BANA BAŞKA SEÇENEK BIRAKMADIN. ARTIK OLAN OLDU. CASTEEL HAYATTA. YARINLARA BİRLİKTE AMA AYRI AYRI BAKTIĞIMIZDA BUNU HATIRLA. KRALLIKLARIN VE DİYARLARIN GERÇEK TACININ GELECEĞİ BİZİM ELİMİZDE.

SEVGİLER,

ANNEN

Kaç kez okursam okuyayım kelimeler değişmiyordu. Böyle bir şey yapıp da nasıl özür dileyebildiğini bir türlü anlamıyordum. Kendi kontrolü dışındaymış gibi nasıl bu kadar kötü şeyler yapabildiğini de. Ian'ın ölümünden beni suçlamıştı. Şimdi de Casteel'e zarar vediği için beni mi suçluyordu? Onu ben kışkırtmıştım. Elini ben yönlendirmiştim. Ama yine de bu onun eliydi.

Annen.

Mektubu böyle imzaladığına inanamıyordum.

Ayak sesleri duydum, başımı kaldırınca Vonetta'nın odayı bölen perdeyi kenara çektiğini gördüm.

"Kieran burada olacağını söyledi" dedi ağır perdeyi tekrar yerine kayması için bırakırken. "O işi hallettik. Onu... yaktık."

Acımı bastırarak nefes almaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Bana başka bir şey için teşekkür etmeni isterdim."

"Ben de."

"Elbette." Vonetta omzumun üstünden nota baktı. "Bu kadının ciddi sorunları var."

"Ben de aynını söylemiştim."

"İnsan acaba hep böyle miydi diye merak ediyor. Öyleyse Malec onda ne buldu acaba?"

"Hep böyle miydi, yoksa Malec'i ve oğlunu kaybedince mi bu hale geldi bilmiyorum." Reaver'ın söyledikleri aklıma geldi. "Malec'i çeken de buydu belki."

"Pırlanta gibi adammış desene" dedi Vonetta, dudaklarım çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Böyle bir anneyle nasıl başa çıktığını sormak istiyordum. Ama bana hep aptalca bir soru gibi geldi. Konu annene geldiğinde kendini iyi hissetmediğini biliyorum."

"Aptalca bir soru değil."

"Gerçekten mi?" Vonetta kavisli kaşlarını kaldırarak duvara yaslandı.

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, annem söz konusu olduğunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim... onu annem olarak görmediğim. Çünkü değildi." Karta baktım. "Eskiden bana gösterdiği kişiliğiyle Casteel'e ve diğer herkese gösterdiği canavar arasında bocalardım. Artık bocalamıyorum. Ian'dan sonra bıraktım." Göğsüm sıkıştı, yutkundum. "Spessa's End'e geldiğinde Ian'la konuştun mu?"

"Evet." Vonetta dudaklarını birbirine bastırdı. Birkaç saniye geçti. "Fazla Yükselmiş'le tanışmadım. Sayısı iki elin parmaklarını geçmez. Ama Ian hiç beklediğim gibi değildi. Nazikti, hem bu yapmacık bir nezaket de değildi. O... *sıcaktı,* teni sıcak olmasa da. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Biraz da çapkındı ama rahatsız eden türden değil." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Seni aramak için Spessa's End'e geldiği zaman muhafızlar onu bir tehdit olarak gördükleri için gitmesine izin vermek istemediler. Ona ben göz kulak oldum, bana Stygian Körfezi ve Sonsuzluk Tapınakları'yla ilgili bir hikâye anlattı, tanrılar diyarda yürüdüğünden beri Solis'te kaç tapınak olduğuyla ilgili. Bunlar sadece tapınma yeri değil, aynı zamanda tanrıları etkisiz hale getiren derin bir gücün bulunduğu yerlermiş. Ayrıca bunların Iliseeum'a açılan geçitler olduğunu söyledi, tan-

rılar ölümlüleri bu geçitlerden taşırmış." Saç örgülerinden birini alıp parmaklarının arasından geçirdi. "Ki bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum. Ama anlattıkları gerçekten ilginçti. Öyle bir hikâye anlatışı vardı ki elinde olmadan kendini kaptırıveriyordun. Çiçek toplarken bir tanrı tarafından korkutulup uçurumdan düşerek ölen kızın hikâyesiyle beni tamamen etkilemişti. Neyse, Ian eskiden sana da hikâyeler anlattığını söylemişti, yalnız ya da üzgün olduğun zamanlar... ya da Ian sıkıldığında ki dediğine göre bu pek sık olurmuş."

O hikâyeyi biliyordum. Sotoria ve Keder Kayalıkları. Ian bu hikâyeyi bana Yükselişinden sonra yazdığı mektupların birinde anlatmıştı. "Şıp diye bir hikâye uydurabiliyordu. Eski, kör bir kılıç gibi sıradan bir şeyi alır, bir zamanlar ilk ölümlü kral tarafından kullanılmış bir kılıca dönüştürüverirdi." Titrek bir sesle güldüm. "Acayip bir hayal gücü vardı." Pencerenin hafifçe dalgalanan perdelerine baktım. "Coralena ve Leo gerçek anne babası mıydı merak ediyorum. Ama Coralena bir Dönen olduğuna göre çocuk sahibi olup olamayacağını bile bilmiyorum. Kahretsin, şeyden bile emin değilim... "Ağzımı açtım, kapadım, sonra bir kez daha denedim. "Babam buna razı mıydı bilmiyorum. Onu o kafese benden önce mi sonra mı koymuşlardı bilmiyorum."

Vonetta'nın benimkine benzeyen tiksintisini hissettim. "Babanı da bulacağız."

"Evet." Düşüncelerim Ian'dan babama, sonra da... Casteel'e kayınca ether'i çağırdım, sadece az bir enerji gerektiren küçük bir miktar, sonra parmak uçlarımdan akmasına izin verdim. Notun üstüne dökülürken gümüş rengi ışıkta hiç gölge yoktu. Nottan geriye kalan küller parmaklarımın arasından yere düştü. "Başka kimseye zarar vermemesi için de gereğini yapacağız."

8

Rüya görüyordum.

Çok uzun zaman önceki bir geceden kalma ya da çok yakın zamanın kederinden ve öfkesinden doğmuş bir kâbus değildi.

Bunu uykunun hiçliğinden sıyrılıp kendimi bambaşka bir yerde bulduğum an anladım. Rüyada gibi bile değildim çünkü tüm duyularım uyanıktı ve her şeyin farkındaydım.

Çalkalanan sıcak sular belime ve kalçalarımın iç kısmına çarpıyordu. Ağır ve nemli hava çıplak kollarıma ve göğüslerime saten bir örtü gibi yerleşmişti. Sular ısıtılmış havuzun içinden yükselen kayaların etrafında fışırdıyordu. Alacalı güneş ışığında dans eden buhar filizleri, duvarları kaplayıp tavana doğru uzanarak Casteel'in mağarasına güzel kokular saçan leylakların etrafına dolanıyordu.

Korkunç bir şey yerine rüyamda neden burayı gördüğümü de savaş arifesinde nasıl bu kadar derin uyuyabildiğimi de bilmiyordum. Belki de yakında Carsodonia'ya doğru yola çıkacağımı bildiğim için çaresizlik duygusunun yerini azim alıyordu. Belki de bu bana gerçekten dinlenmek ve rüyamda hoş ve güzel bir şey görmek için gereken huzuru vermişti.

Elimi suda gezdirdim, avucum gıdıklanınca gülümsedim. Gözlerimi kapatıp başımı geriye bıraktım. Sular saç örgüme asılırken nemli, hoş kokulu hava birden... hareketlendi.

Ansızın omuzlarıma çöken bir idrak duygusuyla içim ürperdi, ellerim hareket etmeyi kesti, gözlerim açıldı. Tüylerim diken dikendi. Sertçe içimi çektim, aldığım nefes boğazıma takılırken burnuma farklı bir koku geldi. Bana... çamları ve baharatı hatırlatan bir koku.

"Poppy."

Kalbim tekledi. Her şey durdu. O ses. O hafif ahenkli boğuk ses. *Onun sesi*. Bu sesi nerede olsa tanırdım.

Suları tıslayan bir öfkeye dönüştürerek hızla döndüm. Tüm bedenim gerilmişti, sonra birden titremeye başladım.

Onu gördüm.

Mağaranın nemli sıcağında yumuşak, siyah saçlarının şimdiden kaşlarının üstünde kıvrılmaya başladığını gördüm, kum rengi çıkık elmacık kemiklerini gördüm, hatırladığımdan daha çıkık gibiydiler. Ama o dolgun dudaklar... yine titredim. Ağzı sanki derin bir nefes almış da bir daha nefes alamayacakmış gibi hafifçe aralanmıştı. Yanaklarını ve güçlü, mağrur çenesini kaplayan kısa sakallar ona yabancı, haşin ve vahşi bir görünüm veriyordu.

Önümde durdu, sular yavaşça kalçalarının iç kısmındaki o büyüleyici çukurlara vuruyordu. O da benim gibi çıplaktı, gergin karın kasları ve göğsünün kusursuz hatları hatırladığımdan daha belirgin, daha sertti.

Ama oydu.

Benim ilk aşkım.

Son aşkım.

Her şeyim.

"Cas?" Adı ruhumun derinliklerinden gelip dudaklarımdan çıkana kadar geçtiği her yeri yakmıştı.

Yutkunurken gırtlağı inip kalktı. Gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiştim. Parlak altın havuzları gibiydiler. "*Poppy*."

Önce kimin hareket ettiğini bilmiyordum. O mu, ben mi, yoksa ikimiz aynı anda mı hareket etmiştik bilmiyordum ama bir kalp

atımı kadar zamanda –daha da kısa sürede– beni kollarına almıştı. Sıcak, ıslak tenini hissetmek bende şoke etkisi yarattı çünkü onu sert göğsünden bacaklarındaki kalın kıllara kadar tamamen hissediyordum. Ellerimi yanaklarına koydum, uzamış sakalları avuçlarıma batınca şaşırdım, bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Onu *hissediyordum*.

Bana sıkıca, aramızda hiç boşluk bırakmadan sarıldı. Onun da benim kadar titrediğini hissetmememe imkân bırakmadan. Sırtımdan yukarı kayan eli arkasında sıcak ve gergin ürpertiler bırakıyordu. Elini saç örgüme geçirdi.

Çaresiz, yalnız zihnimin uydurduğu bir taklide hiç benzemese de zihnimin derinlerinde bunun bir rüya olduğunu biliyordum. Göğsümdeki soğuk ve geniş deliklerin onunla dolduğunu, C*asteel*'le dolduğunu hissederken hiç de rüyada gibi değildim.

"Poppy" dedi yeniden, soluğu dudaklarıma vurmuştu. Sonra ağzı dudaklarıma kapandı.

Dudakları... ah, tanrılar, dokunuşlarında boğuldum. O boyun eğmez sertliği de enfes yumuşaklığı da hiçbir hatıranın yansıtabileceğini sanmıyordum. Hiçbir hatıranın beni öpüşünü yeniden canlandırabileceğini sanmıyordum.

Çünkü Casteel beni açlıktan ölüyormuş ve tek istediği gıda benmişim gibi öpüyordu. İhtiyacı olan tek gıda. Gerçekten istediği ilk şey, ihtiyacı olan son şey buymuş gibi öpüyordu.

Ellerimi ıslak saçlarına kaydırdım, saç tutamlarını parmaklarımın arasında hissedince titredim. Sivri dişlerinden birinin ucu altdudağıma sürtününce kanım sadece onun yapabildiği şekilde ısındı. Ben de onu öptüm, arzu alevlenerek kıvılcımlar saçarken karnımın altındaki kaslar bir zevk dalgasıyla kıvrıldı. O kadar şiddetliydi ki kendimi vücuduna –sıcak, sert aletine– bastırdım, içimde çılgınca bir arzu uyandı.

Casteel inleyerek parmaklarını saçlarıma doladı, uzun, derin öpüşler daha kısa daha sert hale geldi. Dudaklarıyla dudaklarımı çekiştiriyordu. Dişlerim onun dişlerine çarpıyordu. Bu tür öpüşmeler içimi parçalıyor, arkasında küçük ateşler, rüyada da olsa

beni yutacağı kesin olan alevler bırakıyordu. Ve öyle olduğunu biliyordum. Bir rüya. Hak ettiğimi sanmadığım ama yine de hırsla aldığım bir ödül. Çünkü ona ihtiyacım vardı. İçimin yeniden ısındığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ve Casteel'le birlikteyken daima ten ve ateş gibiydim.

Kolumu geniş omuzlarına dolayıp elimi yüzünde, boğazında, nabzını hissettiğim yerde gezdirdim. Elim omzuna düştü. "Lütfen. Dokun bana. Al beni." Dudaklarımdan dökülen kelimelerde en ufak bir utanç yoktu. Bu fantezide utanca yer yoktu. Çekingenliğe yer yoktu. Tereddüde ve fikir değiştirmeye yer yoktu. Sadece ihtiyaç vardı. Sadece biz. Önemi olan tek şey bu çalınmış dakikalardı, gerçek olmasalar bile. "Lütfen Cas."

"Biliyorsun Poppy. Yalvarmana gerek yok."

Sesinin tınısını, boğuk yakarışlarını duyunca tüm vücudumu yine bir titreme aldı.

"Ben seninim" dedi ağzını şişmiş dudaklarımdan çekmeden. "Daima."

"Ve sonsuza dek" diye fısıldadım.

Casteel daha da şiddetli titredi. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. *Seni* duymaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu tahmin bile edemezsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarıma yapıştı. "İhtiyacım seni bir şekilde gerçeğe mi dönüştürdü? Bilmiyorum. Bu andan ötesini düşünemiyorum. Sana dokunmaktan ötesini." Sivri dişleri bir kez daha dudaklarıma asılarak düşüncelerimi dağıttı. "Sen burada, kollarımdayken düşünemem."

Öpüşme yine derinleşti, dili dilime dokununca içimi bir anda ateşli duygular kapladı. "Tadını alırken. Seni hissederken." Titreyen eli kolumdan aşağı kayarak göğsümü, sonra da belimi sıyırdı. Elini kaydırmaya devam etti, avuçlarındaki sert nasırlar tam hatırladığım gibiydi. Eli suyun altına kayıp popomu kavradı, parmakları etimi sıktı. Elini tekrar yukarı kaydırıp göğsümü avuçlarken dudaklarından vahşi bir inilti döküldü. Soluğum kesildi.

"Bunu hissediyorum." Başparmağını sızlayan göğüs ucumda gezdirdi, sonra avucu yeniden belimi sıyırarak bir kez daha suyun

altına daldı. Bu kez popomu tuttuğunda beni kaldırıp sert aletinin üstüne çekti. "Beni hissedebiliyor musun? Söyle. Beni hissedebiliyor musun Poppy?"

"Seni hissediyorum." Parmaklarımı saçlarına dolayarak aletine yaslandım. İçimde hareket ettiğini hissetmek istiyordum. O nefis gidiş gelişleri hissetmek istiyordum. "Tek hissettiğim sensin, yanımda olmadığın zaman bile. Seni çok seviyorum."

Beni kalın aletine çekerken boğuk çığlığı haykırışımı yuttu.

İçimden bir şok dalgası geçti. İçimi doldurduğunu hissetmek edepsizce bir ısırığın katıksız zevki gibiydi. Öyle yoğun bir hazdı ki...

Kaskatı kesildim, nabzım deli gibi atıyordu. Onu hissetmek, devasa aletini... Tanrılar, gerçek gibiydi.

Gerçekten gerçek gibi.

Bize baktım, sertleşmiş göğüs uçlarıma ve Casteel'in göğsündeki ince kıllara. Yumuşak karnımın onun sert karnıyla birleştiği yere. Kesik kesik soluyuşunu izledim. Derinlerimde kıpırdamadan dururken titreyişini izledim. Çalkalanan suyun altında birleştiğimiz yerde seğirdiğini hissettim. Bize bakmaya devam ettim, ona ve vücuduna. İncelmiş hatlarına. Eski yaralardan kalan sayısız soluk kesik izinin yanında yavaşça belirerek göğsüne yayılan ince izlere. Deli gibi atan kalbim daha da hızlandı.

"Bu... bu gerçek mi?" diye fısıldadım.

Casteel başını kaldırdı, ateşli bakışları içime işledi. Koluyla belimi daha sıkı kavradı. "Gözlerin" dedi boğuk bir sesle. "Gözbeklerinin arkasındaki haleden başka, yeşile karışan gümüş rengi çizgiler de var." Gergin yüz hatları şaşkınlıkla çarpıldı. "Gözlerini daha önce hiç böyle görmemiştim."

Gözlerimi tarif ediş şekli bana bir şey hatırlattı. *Onu*. Konsortu. Ensem birden buz kesti. Derin bir nefes alınca burnuma leylakların ve Cas'in nefis çam kokusundan başka bir koku geldi.

Nemli, durgun havanın kokusu olsa gerekti.

Soğuk ürperti tenime yayılıyordu ama Casteel şimdi daha sıcaktı. Ateşi çıkmış gibi. "Bunu hissediyor musun?" Tüylerim diken diken oldu. "Ben...üşüyorum."

"Ben..." Sözünü yarıda kesip başını sesin geldiği yere çevirdi.., bu dökülen suyun sesi değildi. Daha ağır bir sesti. Bir şakırtı.

Soluğum kesildi. Gözlerimi yüzüne diktim, ona dikkatle baktım. Kısa sakallarına. Elmacık kemiklerinin altındaki çukurlara. Tenindeki kesiklere. Altın rengi parlak gözlerinin o anda şaşkınlıktan sıyrıldığını gördüm.

Ve hayretle dolduğunu. "Kalp eşleri" dedi boğuk bir sesle.

"Ne?.."

Casteel beni yeniden öptü. Sertçe. Şehvetle. Beni içine çekebilirmiş gibi öptü. Bu kez dudakları dudaklarımı bıraktığında geri çekilmedi. "Tanrılar. Poppy, seni o kadar özledim ki canım yanıyor."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Gözlerime yaşlar doldu. "Cas..."

İki kolunu da bedenime dolayarak bana öncekinden de sıkı sarıldı ama şimdi daha çok üşüyordum. Titreyerek başını omzuma yasladı. Göğsü tutuk bir nefesle şişerek göğsüme bastırdı.

"Poppy" diye soludu yanağımı öperek, sonra kulağımın altını, sonra da omzumu öptü. Dudaklarını boynumun yan tarafına bastırdı. "Benim güzel, cesur kraliçem. Burada sana sarılarak sonsuza kadar durabilirim."

Ah tanrılar, bitmek üzere olduğunu anladım. Paniğe kapıldım. Hazır değildim. Değildim. "Beni bırakma. Bizi bırakma. Seni seviyorum. *Lütfen*. Seni..."

"Beni tekrar bul." Başını kaldırdı, gözleri... artık parlamıyorlardı, yüzü artık belirgin değildi. Her şey bulanıklaşmıştı ve onu... ah tanrılar, onu hissedemiyordum. "Beni bul. Burada bekleyeceğim. Daima. Seni..."

Birden uyandım, gözlerim kocaman açıldı, nefes almaya çalışıyordum, kalbim deli gibi atıyordu.

Düşüncelerimin ay ışığı vurmuş kanvas duvarları fark edebileceğim kadar yavaşlaması biraz zaman aldı. Ter içindeydim ve hâlâ mağaradaki suların şırıltısını duyduğuma yemin edebilirdim.

Burada bekleyeceğim. Daima.

Ürperdim, gözlerimi kapatıp tüm gücümü kullanarak mağaraya geri dönmeye çalıştım. Ona. Ama işe yaramadı. Rüyaya dö-

nemiyordum ama Casteel'i hâlâ hissediyordum. İçimdeki sıcaklık hâlâ oradaydı, yavaşça soluyordu, şiddetli zonklama da öyle. Ellerim sızlıyordu, bütün bedenim sızlıyordu. Dokunuşları gerçekmiş gibi. Onu, tenimdeki ve içimdeki sıcaklığını ve sertliğini gerçekten hissetmişim gibi.

Ama gerçek değildi.

Yavaşça Kieran'ın yanımdaki ağırlığının ve yumuşak, boğuk horultularının farkına vardım. Sırtıma sokularak kıvrılmıştı, kurt formunda uyuyordu. Tanrılara şükür rüyam onu uyandırmamıştı. Başımı çevirip Casteel'in komodinin üzerinde duran yüzüğüne baktım, soluk ay ışığı üstüne vurmuştu. Elimi uzattım...

Burnuma bir koku geldi.

Anlam veremediğim bir koku.

Gevşek saç örgümü tutup kokladım. Koku yanılgıya yer bırakmıyordu.

Çam ve baharat.

Ve hoş leylak kokusu.

İçime bir şok dalgası yayıldı. Hemen kalkıp oturdum, Kieran'ı da uyandırmıştım. Başını kaldırıp sırtının üstünden bana baktı.

Düşünceleri benimkilere sürtündü, odunsu ve yoğun. *Poppy?*

Cevap veremedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Saç örgümün leylak kokan kısmına baktım. Bu nasıl olabilirdi? Burada leylak yoktu. Olsaydı bile nasıl olup da Casteel koktuğumu açıklayamazdı. Gerçekten kokuyordum. Hayal gücüm beni yanıltıyor olamazdı.

Kurttan endişe yayılıyordu, yatağın birden sarsıldığını hissettim. Kieran elini elimin üstüne kapattı. Ölümlü bedenini hissedince düşüncelerimden sıyrıldım. Kieran'a bakınca çıplak olduğunu gördüm.

"Poppy? Neyin var?" Dikkatle gözlerime baktı. "Bir şey mi oldu? Söylesene."

Yutkundum. "Ben..."

"Kâbus mu gördün?"

"Hayır" dedim, Kieran gevşedi. "Bir rüyaydı. Casteel'i gördüm. Kötü bir rüya değildi ama şimdiye dek hiç böyle bir rüya görmemiştim."

"Seks rüyası mı?"

"*Ne*?" Örgümü bıraktım.

"Seks rüyası görmüşsün."

Bir an afallayarak gölgeler içindeki yüzüne baktım. "Neden öyle düşündün?"

"Buna cevap vermemi isteyeceğini sanmıyorum" dedi. "Utanırsın."

"Nasıl?.." Birden kafama dank etti. Kurtlar ve lanet olası koku duyuları. Utanmayı *reddederek* çenemi kaldırdım. "Neden daha önce hiç seks rüyası görmediğimi düşünüyorsun?"

Kieran bir omzunu kaldırdı. "Fazla seks rüyası görmediğini düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

"Yani gerçekten seks rüyası mı gördün?"

"Ah tanrılar. Yanımda çırılçıplak otururken neden seks rüyalarından bahsediyoruz ki zaten?"

"Çıplaklığım seni rahatsız mı ediyor *meyaah Liessa*?"

Etmiyordu.

Yani tam olarak.

Çok sayıda kurtla... ve tabii draken'la bir arada olduğum için artık çıplaklık bolluğuna alışıyordum. Ama şu anda, Casteel'i hâlâ içimde hissedebiliyorken, Kieran'ın çıplaklığı... *farklı* geliyordu. Kötü ya da yanlış değildi. Sadece açıklayamadığım bir şekilde farklıydı. Ama aklıma Yükselişimden sonra uyandığımda tanık oldukları geldi. Kieran da o odadaydı, çok fazla kan içmeme engel olmuştu, bileğimden tuttuğunda ben Casteel'in üstünde...

Soluğum kesildi... yüce tanrılar, cidden düşünmeyi tamamen bırakmam gerekiyordu.

Cevap vermediğimi görünce Kieran'ın dudakları yukarı kıvrıldı. Pencereden giren ay ışığının zarif dansında alaycı bir sırıtış gördüm.

Gözlerimi kıstım. "Benimle alay ediyorsun."

Elini uzatıp hafifçe gömleğimin kolunu çekti, daha doğrusu kendi gömleğinin kolunu, yatarken giydiğim gömlek yıkandığı

ve hâlâ kurumakta olduğu için onun gömleğini giymiştim. "Asla böyle bir şey yapmam."

Kollarımı kavuşturdum. "Ben ciddiyim. Rüya çok gerçekçiydi."

"Rüyalar bazen gerçekmiş gibi gelir."

"Bu farklıydı. Bak." Saç örgümü tutup Kieran'a uzattım. "Saçımı kokla ve ne koktuğunu söyle."

"Daha önce kimse benden böyle bir şey istemedi ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?" Kieran saç örgümü tutup başını eğerek kokladı. İçindeki ani değişimi hissettim. "Bu..." Saçımı bırakmadan hafifçe geriye kaykıldı. "Bu *Cas*'in kokusu."

Ciğerlerimdeki hava birden boşaldı. "Ve leylak, değil mi? Rüyamda Spessa's End'deki mağarayı gördüm, Casteel de oradaydı."

"Kokusunu alabiliyorum... bir şey daha var..." Kaşlarını çattı. "Küf kokusu gibi bir şey, değil mi? Uyanmadan önce o kokuyu ben de aldım. Sonunda üşümeye ve Casteel'le ilgili şeyler fark etmeye başlayana kadar her şey gerçek gibiydi. Daha zayıf görünüyordu. Hatta yanaklarında birkaç haftalık sakal vardı. Bir ara sanki... ah tanrılar." Yutkundum. "Sanırım o da bunun bir rüya olduğunu düşünüyordu ama sonra bir şekilde rüya olmadığını fark etti. Gözlerimin farklı göründüğünü söyledi. İçlerinde daha fazla gümüş rengi olduğunu. Onları şimdi görebiliyor musun?"

"Normal görünüyorlar... şey, her zamanki gibi. Gözbebeklerinin arkasındaki hale duruyor" dedi Kieran saç örgümü omzuma bırakarak.

"Gözlerimi gördüğü zaman... bunun rüya olmadığını anlamış gibiydi." Başımı iki yana salladım. "Saçma olduğunu biliyorum ama sona ermek üzere olduğunu anlamıştı."

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Sadece..." *Seni o kadar özledim ki canım yanıyor*. Aldığım nefes dağılıp gitti. Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. "'*Kalp eşleri*' dedi ama nedenini açıklamadı. Onu yeniden bulmamı ve beni bekleyeceğini söyledi."

"Kalp eşleri" diye mırıldandı Kieran, kaşlarının arasındaki deri büzüştü. Hep Casteel ve benim kalp eşi olduğumuzdan şüphelen-

mişti, kalplerin ve ruhların nadir görülen bu birleşmesinin bütün soylardan daha güçlü olduğu söylenirdi.

İlk başta Kieran'a inanmamıştım ama Casteel'le rol yapmayı bıraktığımız an şüphelenmeyi de bırakmıştım.

Birden Kieran'ın gözleri büyüdü. "Vay canına."

İrkildim. "Ne oldu?"

"Babamın kalp eşleri hakkında bir şey dediğini duymuştum. Tamamen unutmuşum." Kieran örgümü yeniden tutup derin bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında sesi daha boğuktu. "Kalp eşlerinin birbirlerinin rüyasına girebildiklerini söylemişti."

İçime bir şok dalgası yayıldı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama ya öyleyse? Yüce tanrılar...

Ama neden ilk kez bu gece olmuştu? Derin uyuduğum ve kâbuslar daha önce davranıp beni bulmadığı için mi? Yoksa Casteel beni ilk kez mi bulabilmişti?

Ya bu tekrar yapabileceğimiz bir şeyse? O zaman fırsatı kaçırmazdım. Onu nerede tuttuklarını öğrenebilirdim, tabii biliyorsa. İyi olduğundan emin olabilirdim, ne kadar olabilirse. Bu zamanı başka bir şey için değerlendirebilirdim.

Aklıma ağzına doğru fısıldadığım kelimeler gelince sendeledim. Onunla nasıl konuştuğum... nasıl yalvardığım. Bütün bedenim kızardı.

"Sen ne..." Kieran kaskatı kesilirken aynı anda tüylerim diken diken oldu. Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. İlkel öz kükreyerek canlanıp titreşmeye başladı, birden üstüme karanlık ve kaygan bir his çöktü, derime işleyip soluğumu kesti.

Kieran başını hızla bana çevirdi. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet. Ben..." Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Sol elimi çevirdim, bir rahatlama duygusuyla ürperdim. Avucumdaki altın sarmal hafifçe parlıyordu. "Ama bu..."

Gökyüzünde bir şimşek çaktı, o kadar parlak ve şiddetliydi ki odanın içi aydınlandı, bir anda gündüz gibi oldu. Peşinden gelen gök gürültüsü göğsümü ve kulaklarımı zangırdattı.

Kieran doğrulurken ben de bacaklarımı battaniyenin altından

çekip ayağa kalktım. Ödünç gömlek kalçalarımdan aşağı kayarken yatağın ayak ucundan sabahlığı alıp giydim.

Gök gürültüsünün gümbürtüsü kesildi, yerini yakındaki ahırlardan gelen at kişnemelerine bıraktı. Pencereye gidip perdeleri açtım. Gökyüzünde dolaşan koyu gölgeler ay ışığını engelleyerek odayı karanlığa boğuyordu.

"Çok tuhaf" dedi Kieran, dönüp yatak odasını ayıran perdelere yürüdüm. "Hava böyle bir fırtına için yeterince sıcak değil."

Dışarıdan bir uluma geldi, kükreyen havanın çığlığı. Malikâneye çarpan rüzgâr pencerelerin perdelerini havalandırdı. Aralıkların altından girip bütün odayı dolaşan hava kışın en sert günleri kadar soğuktu. Rüzgâr saç tutamlarımı örgüden koparıp yüzüme savuruyordu. Bir şimşek daha çaktı, rüzgâr... bayat leylak kokuyordu.

Vessa'nın kokusu da böyleydi.

Ağır kanvas dalgalanınca aralıktan daha önce yatak odasına getirilmiş olan Oak Ambler haritalarının parşömenden yapılmış kuşlar gibi havalandığını gördüm.

"Kahretsin" diye soludum koşarak, o sırada gök yeniden gürledi. Sandalyelerin yanından koşarken çoraplarım taş zeminde kayıyordu. Parşömenler havada uçuşurken haritalardan birini, sonra bir diğerini yakaladım.

Haritaları alçak masaya koydum, ağır bir şamdan alıp uçmasınlar diye haritaların üzerine yerleştirdim. Odada girdaplar çizen rüzgâr kapıları ardına kadar açıyor, birbiri ardına çakan şimşekler havayı elektrikle yüklüyordu. Göğsümdeki ve kanımdaki ether... *titreşmeye* başladı...

Ellerimin altında sarsılmaya başlayan masaya baktım. Karşımda duran yemek masası titriyor, üstündeki sürahiler ve boş kadehler devriliyordu. Sandalyeler yerde kayarak sürüklenip arkamda yere devrilirken yukarıdan ve aşağıdan bir gök gürültüsü yankılandı.

Odanın kapısında bir siluet belirdi, şimşekler çakınca Naill'in tanıdık yüzü aydınlandı. "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım!" diye bağırdım gümbürtünün arasından. "Ya sen?"

"Ben..." Malikâne sarsılınca Naill dengesini kaybetmemek için kollarını açtı. "Lanet yer sarsılmayı bırakınca iyi olacağım."

Pencereye bir göz attım, koyu, kanatlı bir gölgenin camın önünden geçtiğini gördüm. Malikânenin önüne bir draken kondu, inişinin yarattığı sarsıntı hissedilmemişti bile.

"Burada durmamamız gerek" dedi Kieran perdelerin arkasından çıkarak.

Sendeleyerek ona döndüm. Işık çakınca Kieran'ın pantolonunun düğmelerini iliklediğini gördüm. "Sence dışarısı daha mı güvenli?"

"Malikâne yıkılabilir" dedi Kieran. "Tonlarca taşın altında kalmak istemiyorum."

"Bu yıldırıma hedef olmaktan daha mı kötü bilemedim" dedim.

Kieran hiçbir şey söylemedi, yanımdan geçerken elimi tuttu. Naill'in peşinden yürümeye devam etti. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen koridordan koşarak geçip fırtınaya ve büyük bir draken'ın önüne çıktık. Naill birden dururken Reaver kanatlarını toplayıp iki yanına bastırdı.

Olduğum yerde döndüm, Aylard'ın bölüğünü barındıran sıra sıra çadırın şiddetle dalgalandığını gördüm. Draken elmas şeklindeki kafasını gökyüzüne çevirdi. Bakışlarını takip ettim, çakan şimşeklerin ışığında ortaya çıkan kanatlı şekilleri görünce kalbim duracak gibi oldu.

"Orada ne yapıyorlar? Yıldırım çarpacak." Kieran'ın elinden kurtulup şiddetli rüzgârlara karşı Reaver'a doğru koştum. Yer kabarıp dalgalanmaya başlayınca irkildim. Havaya saçılan tozun toprağın içinden sendeleyerek koştum. *İradem,* onları yere indirme isteğim içimde kabarırken Naill kolumu tuttu.

Reaver boynunu uzatarak yankılanan tiz ve titrek bir ses çıkardı. Bir kez daha seslendi, tanrılara şükür diğer draken'lar emrine itaat etti. Alçalmaya başladılar, ikisi, ardından biri daha malikânenin yanına indi...

Birden parlak bir ışık çaktı ama aşağıdan geliyordu... malikânenin *içinden*.

"Bu da ne?" dedi Naill soluk soluğa.

Gökyüzüne çarpan ışığın çıkardığı gümbürtü insanı sağır edecek kadar şiddetliydi. Şimşek bir yay çizerek patladı, gümüşi-beyaz renkte birkaç ışığa bölünüp çatırdayarak gökyüzünü yarıp bulutlara daldı...

Draken'lara.

Biri çığlık attı. Şimşek gökyüzündeki draken'lara çarparken bağıran ben miydim yoksa bir başkası mıydı bilmiyordum. Yer kabararak beni Naill'e fırlattı. Kör edici ışık debelenerek kıvranan şekilleri aydınlattı.

Boğazıma bir acı saplandı. Çığlık atıyordum ama bağıran sadece ben değildim. Draken'lar gevşemiş kanatları ve rüzgârda bükülen gövdeleriyle birbiri ardına çamlara, çadırlara çarpa çarpa yere düştükçe dehşet de artıyordu.

Sonra kesildi.

Hepsi.

Yer sarsılmayı kesti. Şimşekler yok oldu, bulutlar dağıldı. Rüzgâr dindi. Biri parmağını şıklatmış gibi hepsi bir anda kesiliverdi. Hafif bir esinti bile yoktu.

Gökyüzünde draken yoktu.

Reaver yeniden seslendi, alçak sesi keder doluydu. Titrek ve acı dolu bir sesin cevap verdiğini duydum.

"Hayır. Hayır. Hayır" diye fısıldadım, Naill'in elinden kurtulup yürümeye başladım, sonra en yakındaki çökmüş çadıra doğru koştum.

Çadırın girişinde çıplak bir ceset yatıyordu. Ayak bileklerinde, dizlerinde ve eklem olan her yerinde koyu renk yanıklar olmasaydı draken olduğunu anlayamazdım.

Katlanmış tenteleri bir kenara iterek koyu renk saçlı adamın yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Ellerimi koluna koyarken göğsümde zonklayan ether'i yönlendirdim. Hiç tereddüt etmedim. Ne yaptığımı düşünecek zaman yoktu çünkü sadece üçünün yere in-

diğini, geri kalanının düştüğünü görmüştüm. Isı dalgalanarak kollarımdan parmaklarıma yayıldı, parmaklarımı adamın kol kaslarına bastırınca pul şeklindeki hafif ama belirgin çıkıntıları hissettim. Gümüş rengi bir parıltı ışıktan oluşan bir damarlar ağı şeklinde draken'ın üstüne yayıldı... sonra kayıp çadıra çarptı.

Kalbim deli gibi atarken bir kez daha denedim, İlkel özden daha fazla çekip draken'a daha da sert aktardım.

Yine aynı şey oldu, üstünden sekip gitti.

Diğer tarafta Kieran göründü, draken'ın boynuna dokundu. Bakışlarını gözlerime dikti. "Ölmüş."

Soluğum kesildi. "Onu geri getirebilirim. O kıza yaptığım gibi. Sadece daha kuvvetli denemem gerekiyor."

"Yapamazsın." Boğuk ses içimin ürpermesine neden oldu. Kieran'ın gözleri arkama, ölümlü formuyla Reaver'ın duruyor olması gereken yere kaydı. "İyileştirebilirsin ama ruh iki dünyaya ait bir yaratığı bir kez terk ettiğinde onu bir daha geri getiremezsin."

Kieran geriye doğru kaykıldı, gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdıktan sonra başını çökmüş çadırların bir diğerine çevirdi. Askerlerin ve kurtların birkaç küme halinde toplandığı yere...

Yine acı dolu bir çağrı işitildi.

"*Hayır.*" Reaver'a dönerek doğruldum. "Bir başkasında daha deneyebilirim."

"Yapamazsın." Reaver ölü draken'ın ayak ucunda diz çöküp başını eğdi.

"Neden olmasın?" diye bağırdım, içimde öfke ve şaşkınlık birbirine geçmişti. Kalbim hızla atıyordu, zor nefes alıyordum.

"İki dünyaya ait bir varlığı yalnızca Hayat İlkeli geri getirebilir." Sözlerindeki katilik karnıma yumruk yemişim gibi bir etki yaratmıştı. "Onlar öldü."

Onlar öldü.

Bu iki kelime kafamda dönüp dururken gözlerimi Reaver'a diktim. Sadece üç draken yere inip Reaver'a katılmıştı. Bu da demek oluyordu ki...

İçimden bir ürperti geçti. Havada on altı draken vardı. Uzun uykularından sırf ölmek için uyanmış on altı draken.

Olduğum yerde ağır ağır bir daire çizerken ellerimi açıp kapadım. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Senin suçun yok" dedi Kieran ayağa kalkarak.

Ama onları ben uyandırmıştım. Buraya ben getirmiştim. Peşimden gelmişlerdi...

Senin ve peşinden gelenlerin burada bulacağı tek şey ölüm.

Bacaklarım titriyor, gözlerim ve boğazım yanıyordu, topraktaki çatlakları gördüm; bazıları ince, bazıları ise insanı tökezletecek kadar genişti. Yarıklar ince bir örümcek ağı gibi toprağa yayılıyor, malikânenin duvarlarında devam ediyordu. Ay ışığında görebildiğim kadarıyla çatı zarar görmemişti. Yay şeklindeki ışık içinden geçmemiş gibi.

Yavaşça döndüğümde Naill ve birkaç askerin gözlerini çökmüş çadırların ötesine diktiğini gördüm. Tüylerim yeniden ürperdi, bakışlarını takip ettim. Kampın ötesinde çamlar artık yıldızlara doğru uzanmıyordu. Ağaçlar ve iğneli dallar öne eğilmişti ve yere değiyordu. Sanki devasa bir el onları bastırmıştı. Kieran'a baktım.

"Buna neyin neden olduğunu bilmiyorum." Elini yüzünden geçirdi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Ama hissettik" dedi Naill kehribar rengi gözleri parlayarak. "O adi görünmez seni öldürmeye kalktıktan ve Cas seni kulübeye getirdikten sonra. Sen uyandığın zaman olmuştu" dedi, kulübenin önünde ağaçları gördüğümü hatırladım. Onlar da yere eğilmişti. "Sen Yükselip tanrı olduğunda da bu türden bir fırtına olmuştu."

"O fırtına değildi" dedi Reaver, başımı ona çevirdim. "O bir... uyanıştı."

"Neyin uyanışı?"

Başını kaldırdı, gözleri... eskisi gibi değildi. Hâlâ masmaviydiler ama gözbebekleri ince yarıklar halini almıştı. "Ölümün."

Vessa'nın sözleri aklıma gelince bütün bedenim gerildi. "*Seni*" demişti. "*Seni bekliyorum. Ölümü bekliyorum.*"

Afallamış bir halde malikâneye doğru dönüp yürümeye baş-

ladım. Adımlarımı hızlandırdım. Koşmaya başladım, sabahlık arkamda dalgalanıyordu.

"Poppy!" diye bağırdı Kieran.

Koşarak malikâneye girip Büyük Salon'a, iki kapı ötedeki odaya yöneldim.

Kieran bana yetişti. "Ne yapıyorsun?"

"O." Karanlık odadan geçerken adımlarımı yavaşlattım. Naill ve diğerlerinin de peşimizden geldiğini biliyordum. "Vessa."

Kapıya varınca tokmağı tuttum. Massene girişindeki zincirlere yaptığım gibi kilidi erittim. Tokmak döndü, kapı açılınca burnuma bayat leylak kokusu çarptı.

Birden olduğum yerde durup derin bir nefes aldım.

Odayı dolduran kırmızımsı-siyah duman, cüppesinin içindeki Vessa'nın etrafında girdaplar çiziyordu, Isbeth'in gönderdiği yakut süslemeli kutudan da böyle dumanlar çıkmıştı.

"Neler oluyor?" Kieran kolunu uzatarak önüme geçti.

Vessa kocaman açılmış beyaz gözlerini tavandaki yanık izine dikmiş, kollarını iki yana uzatmıştı. Külle değil kanla, kendi kanıyla çizilmiş bir çemberin ortasında duruyordu. Kesilmiş bileklerinden kan akıyordu. Çalkalanan duman filizlerinin arasından çıplak ayaklarının yanında sivriltilmiş bir taş parçası durduğunu gördüm.

Yoğun, kaygan bir his derime sızmaya, ether göğsümde nabız gibi atmaya başladı. Kurtların koridorda tehdit dolu hırıltılar çıkardığını duyabiliyordum.

"Sen" diye soludum, öz içimde yükselen öfkeyle birleşti. Enerji damarlarıma aktı. "Bunu sen yaptın."

Vessa'nın kahkahası duman kasırgasına karıştı.

Görüş alanıma gümüşi-beyaz bir ışık dolmaya başlarken Kieran'ın kolunu itip ilerledim.

"Dikkatli ol" dedi Kieran, elini sabahlığımın arkasına bastırdı, titreşen dumanlar yüzüme çarpıp saçlarımı geriye uçurdu. "Burada boktan şeyler oluyor."

"Büyü" diye fısıldadı Perry arkamızdan. "Bu İlkel büyü."

"*Haberci*" dedi Vessa, kırmızı-siyah dumanlar girdaplar çizerken zayıf bedeni sarsıldı. "Altın taçlı kraliçe, bu malikâneye girdiğin zaman senin ve peşinden gelenlerin bulacağı tek şeyin ölüm olacağı sana söylenmişti." Dumanlar daha hızlı dönerek yayılmaya başladı. "Tanrıların ateşini dizginleyemeyeceksin. Hiçbir savaşı kazanamayacaksın."

Durumu anlayınca aldığım nefes ciğerlerimi ve boğazımı yaktı. "Isbeth" diye tısladım; öz, parmaklarımda kıvılcımlanmaya başlayınca başımı eğdim. Bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum ama nedenini biliyordum. "Bunu onun için yaptın."

"Ben Diyarların Gerçek Tacı'na hizmet ederim" diye bağırdı Vessa.

Dumanlar yükselerek tavana doğru uzanırken yer sarsıldı. O koku –bayat leylak kokusu– beni boğacak kadar arttı. Ama sarsıntının nedeni Vessa değildi.

Bendim.

"Bekleyerek hizmet ettim..."

"Hizmet ettin" diye sözünü kestim, sabahlığımın etekleri dalgalanmaya başladı. İsteğim zihnimde şekillenirken elimi havaya kaldırdım. Katıksız, kadim güç kolumdan aşağı kayarak dökülmeye başladı. Gölge rengindeki yıldız ışığı avucumdan çıkarak dumana çarptı. Ether fırtınayı yararak Vessa'nın göğsüne hücum etti. Ether'in parıltısı odanın içinde titreşirken Vessa geriye savruldu ama yere düşen sadece cüppesiydi. "Ve ölüm seni almaya geldi."

9

Kabul salonuna doğru yürürken sabahlık yerini pantolon ve paltoya bırakmıştı. Gece yarısıydı, on altı ejderhanın aceleyle yığılmış odunların üstüne yerleştirilmesinin ve kalan draken'lardan biri olan Nithe tarafından yakılmasının üzerinden saatler geçmişti. Geriye küllerden başka bir şey kalmayana dek odun yığınının yanında durmuştum. Bir parçam hâlâ orada duruyormuşum gibi hissediyordu.

Salona girince Reaver'ın oturduğu yere doğru yürüdüm, hâlâ ölümlü formundaydı, beline sardığı battaniye dışında çıplaktı, bir köşede oturuyordu. Bir şey söylememe fırsat bırakmadan, "Vessa ölü kokuyordu" dedi.

"Eh, ölü olduğu içindir" dedi Kieran.

"Hayır. Yanlış anladın. Ölüm kokuyordu" dedi Reaver. "Kokuyu buraya geldiğimizde almıştım, ara ara geliyordu ama hiç bu kadar güçlü değildi. Bu geceye kadar."

Karşısında yere oturuşumu izlerken gözbebekleri normale döndü. Sadece dördümüz değildik. Güvendiğimiz kişiler de yanımızdaydı, oturuyor ya da ayakta duruyor, bir şeyler içiyor ya da hiç kıpırdamıyorlardı, hâlâ yaşadıkları şokun etkisindeydiler. Yutkunarak boğazımdaki keder yumrusunu bastırdım, suçluluk duygu-

suyla Kieran'ı dinlemem gerektiği gerçeği içimde birbirine karışıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Ölüm İlkeli'nin özü. Onun kokusu. Yağlı. Karanlık. Boğucu" dedi Reaver, biraz ötemde duran Kieran'a baktım. İkimizin hissettiği de tam olarak buydu. "Bu çok anlamsız."

"Rhain'i mi diyorsun?" diye sordu Vonetta, sandalyelerden birine oturup dizlerini göğsüne çekmişti.

Reaver gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Rhain" diye açıklamaya başladı Emil, ellerini Vonetta'nın oturduğu sandalyenin arkasına koymuştu. "Olağan Kişiler ve..."

"Rhain'in kim olduğunu biliyorum. Onu daha bugün bildiğiniz tanrı olmadan önce tanıyordum" dedi Reaver.

Salonun girişinde duran Hisa'dan benimkine benzeyen bir şaşkınlık yayıldı. "Ondan önce Ölüm Tanrısı kimdi?" diye sordu.

"Ondan önce Ölüm Tanrısı yoktu. Sadece Ölüm İlkeli vardı."

Nyktos'un söylediklerini hatırladım. "Rhain, Nyktos'un yozlaştığını söylediği İlkellerden birinin yerini mi aldı?"

"Bir bakıma." Reaver başını yana eğip tavana bakarak gözlerini kapadı. "Sadece tek bir gerçek Ölüm İlkeli vardı ve bu –fırtına ve kadın– onu çağrıştırıyordu."

"Nyktos hem Hayat hem de Ölüm İlkeliydi" dedi Kieran.

"Yanılıyorsun."

Kieran çömeldi. "Yanılmıyorum."

"Evet, yanılıyorsun." Reaver başını eğerek gözlerini açtı. "Nyktos asla *gerçek* Ölüm İlkeli olmadı. Ondan önce bir başkası vardı. Adı Kolis'ti."

"Kolis mi?" dedi Naill, Emil'in etrafından dolaşarak. "Bu ismi hiç duymadım."

"Duyamazdın."

"Silinmiş tarih" diye mırıldandım omzumun üstünden diğerlerine bakarak. "Nyktos'un anlattıkları hakkında size ne demiştim, hatırladınız mı? Diğer İlkeller ve İlkellerle tanrılar arasında patlak veren savaş hakkında?" Reaver'a baktım. "Kolis'in adını bu yüzden duymadık, değil mi?"

Reaver başını salladı.

"*Kolis* isminin Solis'e çok benzediğini düşünen tek kişi olamam" dedi Vonetta.

Tek kişi değildi. Benim de dikkatimden kaçmamıştı.

"Bu Kolis'e ne olmuş?" diye söze karıştı Perry. Üzüntü içindeki Delano'nun yanında duran Atlantisli şimdiye kadar hiç konuşmamıştı. "Ya da diğer İlkellere?"

"İlkellerden bazıları Arcadia'ya geçti, Vadi'ye çok benzeyen ama ölmeden de girilebilen bir yerdir" dedi Reaver, diğerlerinden algıladığım şaşkınlık onların da Arcadia'ya benim kadar yabancı olduğunu söylüyordu.

"Bazıları?" dedi Perry.

"Bazıları" diye tekrarladı Reaver. "Diğerlerinin işi bitti. Yani öldüler. Varlıkları son buldu. Mazi oldular. Mortladılar. Artık..."

"Anladım" diye durdurdum onu. "Hepimiz anladık."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi draken ters ters. "Kolis ölmüş sayılır."

Ses tonunun beni sinirlendirmesine izin vermedim. On altı draken kaybetmişti, bazıları dostlarıydı. Hatta belki ailesiydi. Reaver hakkında çok az şey biliyordum, diğer draken'lar hakkında da. Ve şimdi çoğu ölmüştü. Sırtımdan bir ürperti geçti. "Ölmüş sayılır dediğine göre ölmedi Reaver."

"İcabına bakıldı. Uzun zaman önce gömüldü. Gömülmeseydi hiçbirimiz burada olmazdık. Ve onu serbest bırakabilecek tek şey Hayat İlkeli. Bu asla olmayacak. Onlar... onlar ezeli düşmanlardı."

Kalp atışlarım biraz yavaşladı. Uğraşmamız gereken en son şey tesadüfen uyandırılmış bir Ölüm İlkeli idi.

"Dur biraz." Reaver bir an kaşlarını çattıktan sonra bana baktı. "Vay canına, bunu fark etmem gerekirdi. Itiraf etmeliyim ki her zaman yeterli dikkati göstermiyorum. Hepiniz çok konuşuyorsunuz ve lafı dolandırıp duruyorsunuz."

Tam kaşlarımı çatarken Hisa'dan boğuk bir kahkahanın geldiğini duydum.

"Düşmanınınızın elindeki şu yaratıklardan bahsetmiştiniz. Yaraları kapanıp iyileşenleri diyorum."

"Evet." Kieran bir elini yere koydu.

"Onlar dirilebiliyor mu?"

Kieran başını yana eğdi. "*Yaraların kapanıp iyileşmesi* başka ne anlama geliyor olabilir?"

"Dirilmekle aynı şey değil" dedi Reaver sert bir sesle.

"Evet, diriliyorlar" diye söze girdim.

"Onlara Dönenler mi deniyor?"

"Evet." Salona bakındım. "Bunu daha önce senin yanında söylediğime eminim. Hem de birkaç kez."

"Dediğim gibi, konuşmalarınıza her zaman dikkat etmiyorum" dedi Reaver. "Dur tahmin edeyim. Onlar üçüncü oğullar ve kızlar."

"Evet" dedi Emil kelimeyi uzatarak. "Doğru. O şeylerin ne olduğunu biliyor musun?"

"Dönenler Kolis'in fino projesiydi. Kolis'in parlak başarısı" dedi Reaver. "Onları yaratmak için büyü kullandı, sadece onlarda işe yarayan bir büyü."

Vonetta sırtını dikleştirirken aklıma bulduğum kayıtlar geldi. "Neden sadece onlarda?"

"Çünkü üçüncü oğullar ve kızlar içlerinde ether kıvılcımı taşıyor."

"Anlamadım" dedi Kieran. "Anlamayan tek kişinin ben olduğumu da sanmıyorum."

"Bütün diyarlardaki her şey bir İlkelden gelir... eh, draken'lar hariç. Biz hiçlikten geliyoruz. Öylece var oluyoruz ve bu hep böyleydi" dedi Reaver, bu dediğinden, hepsinden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

"Ölümlüler ise bir İlkel ve bir draken'dan geliyor" diye bitirdim cümlesini onun yerine.

"İlk Hayat İlkeli olan Eythos'tan, senin büyük büyükbaban olarak da bilinir." Eliyle beni işaret edince gözlerim kocaman açıldı. "Ne? Nyktos'un yumurtadan çıktığını mı sanıyordun?"

Düşündüğüm bu değildi. Sadece ondan önce bir başkası olduğunun farkında değildim.

"Neyse, Eythos'un bir şeyler yaratmak gibi bir âdeti vardı. Bazıları bunun meraktan ve öğrenme açlığından ileri geldiğini söyler ama bence can sıkıntısından kaynaklanıyordu. Kim bilebilir ki? Çok uzun zaman önce öldü. Her neyse, Eythos Nektas'la yakındı, daha bize ölümlü formu verilmeden önce. Bir gün, kimbilir hangi nedenden ötürü –ben yine can sıkıntısından olduğunu iddia edeceğim– yeni bir tür yaratmaya karar verdiler. Eythos etini ödünç verdi, Nektas da ateşini. Sonuçta ilk ölümlü ortaya çıktı. Tabii daha fazlasını yaratmaya başladılar ve bunlar ve bunlardan üreyenler büyük ölçüde sıradandı. Ama Eythos ve Nektas'ın yaptığı şey bütün ölümlülerde bir öz kıvılcımı olduğu anlamına geliyordu. Genellikle... uykuda olan bir öz."

Reaver öne eğildi. "Üçüncü oğullar ve kızlardaki hariç. Öz onlarda uykuda değildir. Neden? Bilmiyorum. Belki de bu bir sayı meselesidir, çok fazla sayıda doğumdan sonra öz güçleniyordur. Kim bilir? Bir önemi yok."

Perry açısındansa büyük bir önem taşıyormuş gibi görünüyordu.

"Her iki durumda da bu ölümlüler senin duyguları okuyabilme yeteneğin gibi benzersiz güçlere sahiptirler. Seninki kadar güçlü olmayabilir. Çoğu farklı olduğunu fark etmeyebilir bile. Onlar ölümsüz değildir. Beslenmeleri gerekmez. Ölümlüler gibi yaşayıp ölürler."

Kayıtlarda gördüklerime dair tahminlerim doğruydu. "Öyleyse Yükselmişler, Ayin'i taklit etmişler."

Reaver başını salladı, bir şaşkınlık dalgası hissettim. "Bir zamanlar üçüncü oğulların ve kızların tanrılara hizmet etmek için Iliseeum'a girmesi onurlu bir gelenekti. İçlerindeki kıvılcım güçlü olduğu için isterlerse Yükselebiliyorlar, böylece ölümsüzlüğe erişiyorlardı."

"Başka şansları var mıydı?" diye sordu Naill.

"Eythos her zaman bir şans tanırdı" dedi Reaver. "Ama Kolis bu üçüncü oğulları ve kızları alıp ne ölü ne de canlı bir şeye, tamamen bambaşka bir şeye dönüştürdü. Bunu özüyle, arkadaşınızın dediği gibi büyüyle yaptı." Başıyla Perry'yi işaret etti. "İşler çığrın-

dan çıkmaya başladığında ben küçüktüm. Kolis'in ne yaptığı ortaya çıkmış ve savaş başlamıştı, ben diğer yavruların arasında saklanıyordum. Kolis'in icabına bakıldı ama şimdi... şimdi biri onun özünü nasıl kullanacağını öğrendi."

"Isbeth" dedim, yakıcı öfke damarlarıma pompalanmaya başladı. "Dük de Vessa da kehanetten haberdardı; Vessa, Gerçek Taç'a hizmet ettiğini söylemişti, yani Yükselmişler'e. Isbeth bu bilgiyi onunla paylaşmış olsa gerek, sadece tek bir kişiden almış olabileceği bilgiyi."

"Malec" dedi Kieran hırlayarak.

Reaver gözlerini kapadı. "Bu tür sırları paylaşması en yüksek dereceden ihanettir. Böylece Kan Kraliçesi'ne kardeşlerimi öldürecek gücü verdi." Yüz hatları sertleşti. "Tıpkı büyük ihtimalle Jade'i de öldürdüğü gibi."

Kaskatı kesildim. "Ölmemiş olabilir Reaver. Annem..." Gözlerimi kapatıp sözümü düzelttim. "Coralena küçükken beni Atlantia'ya getirmeye çalışan refakatçiydi. Bir Dönen'di ama Isbeth onu öldürdüğünü söyledi. Bu da Isbeth'in o zamanlar bir draken'ı olması gerektiği anlamına geliyor, tanrıların ateşine erişebiliyordu. Üstünden çok uzun zaman geçmedi."

"Evet, buna inanmak istiyorum ama tanrıların ateşi derken sadece püskürttüğümüz ateşten bahsedilmiyor." Çenesinde bir kas seğirdi. "Ateş bizim özümüzdür, kanımızdır. Bir Dönen bile buna bağışık değildir. Kan Kraliçesi'nin bir Dönen'i öldürmek için ihtiyacı olan tek şey, yaşı önemli olmaksızın, bir damla draken kanı."

Geriye doğru kaykıldım, içimi kasvet sarmıştı.

Reaver gözlerime baktı. "Kan Kraliçesi'nin öğrendiği bu tür bir büyünün, böyle bir gücün neler yapabildiğini az önce gördün. Sadece ölüm ve çürüme için kullanılabilir." Reaver'ın gözbebekleri incelip uzadı. "Bence Isbeth herkesin sandığından çok daha tehlikeli bir düşman."

Gecenin ilerleyen saatlerinde parmaklarımın arasında Casteel'in yüzüğüyle yatakta oturuyordum. Her şeyi bir kez daha düşünürken başım dönüyordu. Çok fazla şey vardı. Rüya olmayabilecek rüya. Vessa. Kaybettiğimiz draken'lar. Kan Kraliçesi'nin şu İlkelin, Kolis'in özünü nasıl kullanacağını öğrenmiş olduğu gerçeği. Reaver'ın Jadis'in çoktan öldüğüne dair inancı.

Kieran'a baktım. Karşıma oturmuş bir bıçağı biliyordu. "Bu gece on yedi draken kaybettim."

"*Biz* kaybettik" diye düzeltti Kieran usulca.

"Onları ben uyandırdım. Ben çağırdım. Bir aya varmadan da öldüler." Bir yumru genzimi yaktı. "Sen haklıydın."

"Ne söyleyeceğini biliyorum" dedi Kieran. "Draken'lara olan şey senin yüzünden değildi."

"Bu kez kibarlık eden sensin." Boğazımdaki keder yumrusu genişledi. "Seni dinleyip Vessa'dan kurtulmuş olsaydım bunu yapamayacaktı."

Kieran uzun müddet bir şey söylemedi. "Böyle bir şey yapabilecek güce sahip olduğunu bilemezdin ki" diye başladı, elleri hareketsiz kalırken başını kaldırıp bana baktı. "Nezaket kişiliğinin bir parçası. Seni muhteşem bir kraliçe ve tanrı yapacak şeylerden biri de bu. Sadece ne zaman kibar *olmaman* gerektiğini öğrenmen gerekiyor."

Başımı salladım, derin bir nefes alıp yüzüğe baktım. Dersimi çok korkunç bir yoldan almıştım. Bunu öğrenmem için draken'lar büyük bedel ödemişti.

Bir anlığına gözlerimi kapadım. Birkaç saniye geçti. "Reaver'ın, dokunuşumun iki dünyanın varlıkları üzerinde işe yaramadığını söylediğini duydun mu?"

Kieran yine başını kaldırdı. "Evet."

"Bu, kurtları diriltemediğim anlamına geliyor olabilir."

Kieran bıçağı ve taşı bir kenara bırakarak öne eğildi. "Sorun yok."

"Nasıl yok?"

"Neden olsun ki?" diye sordu Kieran, yüzü benimkinden bir-

kaç santim uzaktaydı. "Tüm hayatımı bu... ikinci şans olmadan yaşadım. Son derece özel ellere sahip biri olmadan."

"Ama ben bu ikinci şansın bir seçenek olmasını istiyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. O küçük kıza olan şey bir tesadüftü. Ne yaptığımın farkında değildim. Hayat İlkeli olmadığımı ve o tür bir yetkiye sahip olamayacağımı biliyorum ama..." Parmaklarımı Casteel'in yüzüğüne doladım. "Eğer bir şey olursa..."

"Olursa olur." Kieran dikkatle gözlerime baktı. "Buradaki herkes hayatının her an sona erebileceğini biliyor. Hepimiz ikinci bir şansa bel bağlamadan yaşadık ve hiçbirimiz başka türlü olmasını beklemiyoruz."

"Biliyorum..."

"Sen de beklememelisin."

Beklememem gerektiğini biliyordum ama Kieran'ı kaybetme düşüncesi? Vonetta'yı? Delano'yu? İçim buz gibi oldu, hem de hiç olmadığı kadar. Ve içimdeki o yer, o boşluk, büyüyordu.

Onları kaybedersem ne yapardım bilmiyordum.

Ama Kieran sessizliğe gömüldükten ve sonunda bıçağını kaldırıp uykuya daldıktan sonra Kieran'ın başına bir şey gelmesini engelleyecek tek şeyi düşündüm. Ne Casteel'in ne de benim ona veda etmemize gerek kalmaması için ömür süresini benimkine bağlayacak tek şeyi.

Birleşme'yi.

10

Yatak odasında ayakta dururken parmağımı yüzükte gezdiriyordum. Yüzük şimdi Perry'nin verdiği sade altın zincirin ucunda sallanıyordu. Perry önceden zinciri madalyonunu takmak için kullanıyordu, şimdi madalyonu zırhının içine dikmişti. Zinciri bana hediye etmesi büyük incelikti, artık Casteel'in yüzüğünü güvende ve kendime yakın tutabiliyordum.

İçimde gergin bir enerji uğulduyordu. Valyn ve generaller yakında burada olacaktı, planlarımızı uygulamanın en zor kısmına gelmiştik, onları planlarımıza uymaya ikna edecektik. Hepsine.

Sabırsızlanıyordum, üstüme oturan tuniğin yünlü kumaşı kaşındırıyordu, bunun giysiden mi yoksa endişeden mi kaynaklandığına emin değildim. Diz hizasındaki etekleri ve iki yandaki yırtmaçları altın iplikle işlenmiş tuniği ilk kez giyiyordum. Neredeyse Kieran'ın giydiğinin aynısıydı. Kieran'ınki daha kısaydı, kalçaya geliyordu ama onun da boynunda ve iki yanında altın işlemeler vardı.

Naill'e benim için yaptırdığım şeyi düşünüyordum. İğne iplikle harikalar yaratmıştı. Ama şimdi *onu* giymek rahatsız edici olurdu.

Ama bir hedefe hizmet edecekti.

"Poppy" dedi Kieran odanın öbür ucundan. Omzumun üstünden bakınca kız kardeşinin de yanında olduğunu gördüm.

"Geldiler. Yaklaşık iki yüz bin kişi" dedi Vonetta, ben kardeşlere bakarken. "Diğer ordular Kan Tacı'nın dikkatini oraya çevirmesi ihtimaline karşı muhafızlar ve geri kalan genç draken'larla birlikte Spessa's End'de konuşlandı. Valyn'le kısaca konuşup draken'lara olanlar hakkında bilgi verdim."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım yüzüğü tekrar tuniğin yakasından içeri, göğüslerimin arasındaki yerine kaydırarak. Gelişleri için hazırlanmış kabul salonuna gitmek üzere yürüdüm.

"Bekle." Vonetta başını kaldırdı, gözleri omzumun üstündeki kalın saç örgümde gezindi. "Taç nerede?"

Kaşlarımı çatarak arkamı işaret ettim. "Kutuda."

"Onu takmalısın."

"Kraliçe olduğumu hatırlamaları için taç takmama gerek yok."

"Ama iyi bir hatırlatıcı olur" dedi Kieran. "Daha önce hiç görüşmediğin generaller olacak. Çoğu taç giyme töreni dışında ilk kez huzuruna çıkacak."

Diğer bir deyişle Aylard gibi olabilirlerdi. Güvensiz ve soğuk. İçimi çektim, ordunun üst kademelerindeki çoğu kişinin büyük ihtimalle bana karşı soğuk ve temkinli davranması fikri beni üzmekten ziyade sinir etmişti.

"Öyleyse tacı alsam iyi olur." Döndüm, masanın üstünde, eski bir saç fırçasının yanında duran kutuya doğru yürüdüm. Daha önce Perry'nin puroları koymak için kullandığı basit kutunun hiçbir süsü ve oyması yoktu. Bir zamanlar Kral Jalara'ya ait olan yakut ve elmas süslemeli taç, yatak odasının köşesinde, çamurlu bir çift çizmenin altında duran sandıkta tutuluyordu, tam ona göre bir yerdi.

Küçük mandalı açtım, kapağı yavaşça kaldırırken kutudan hâlâ tütün kokusu geliyordu, koku hafifti ama nedense hoşuma gidiyordu. Altın taçlar bir kumaş yığınının üstünde yan yana duruyordu. Bir zamanlar bembeyaz olan bükülmüş kemikler şimdi loş ışıkta parlıyordu. Taçlar birbirinin aynısıydı. Biri kraliçenin. Diğeri

kralın. Birbirlerinden ayrılmamaları gerekiyormuş gibi hissediyordum. Belki de Kral Jalara'nın canını aldığım geceden beri tacı takmamamın nedeni de buydu. Casteel'in tacı başında değil de bu sandıkta kapalı dururken tacımı takmak doğru gelmiyordu.

"İzin verir misin?" Vonetta koluma dokundu.

Kımıldamadığımı o âna kadar fark etmemiştim, donup kaldığımı, taçlara dokunamadığımı. Başımı salladım.

Vonetta elini kutuya sokup soldaki tacı aldı. Daha kısa bir saç tutamını yüzümden geriye itti, aklıma Tawny gelince göğsüm sıkıştı. Peçenin altından görünmesin diye saçlarımı arkadan toplamama kaç kez yardım etmişti? Yüzlerce? Binlerce? Güçlükle yutkundum.

Tanrılar, şu anda bunu düşünemezdim. Düşünmemem gereken çok fazla şey vardı. Düşünürsem gerçekten *iyi* olmayacaktım. Güçlü olmayacaktım. Oysa şu anda korkusuz olmam gerekiyordu.

Vonetta altın tacı başıma yerleştirdi, taç beklediğimden daha hafifti. Alt kısımdaki ince altın dişler saçıma geçerek tacın yerinde durmasına yardımcı oluyordu. "İşte oldu" dedi Vonetta gülümseyerek. Ama ona bakınca kederin keskin tadını aldım. "Mükemmel."

Yanmayı geçirmek için hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

Ellerimi ellerinin arasına alıp sıkarken parlak gözleri sıcacıktı. "Her an gelebilirler."

"Kimsenin Isbeth'in ne gönderdiğini bilmesini istemiyorum" diye hatırlattım onlara.

"Biliyoruz" dedi Kieran. Elbette biliyorlardı.

Derin bir nefes daha aldım. "Hazırım."

Vonetta'nın gülümseyişinde şimdi daha az keder vardı, ellerimi bırakırken biraz daha güçlüydü. Tekrar küçük kutuya döndüm. Kapağı dikkatle kapatırken yalnız tacın görüntüsü içimi burktu. *Çok yakında* diye söz verdim kendime, elimi ahşabın üzerinde gezdirdim. Çok yakında taç yine Casteel'in başında olacaktı. Casteel yine yanımda olacaktı.

Hiçbir şey beni durduramazdı. Atlantisli generaller durduramazdı. Kan Kraliçesi durduramazdı. Çalıntı büyüsü de durduramazdı.

Çok daha havadar olan Kabul Salonu'na girerken Emil yanıma gelip başıyla selam verdi. Durup draken formunda bekleyen Reaver'a doğru baktım.

Salona nasıl girdiğini bile bilmiyordum.

Ellerimi gevşekçe birbirine kenetledim, şakırdayan zırh sesleri yaklaştıkça gerginliğim de artıyordu. Reaver başını kaldırdı, kıvrık boynuzları tavana değerken burun delikleri genişledi.

İçeri ilk giren Valyn Da'Neer oldu, miğferini sol kolunun altına almıştı. Reaver'ın varlığı bir an dikkatini dağıttı, sonra hemen diz çöküp başını eğdi. Başından beri yanımızda olduğu halde Hisa da aynını yaptı, siyah renkli kalın saç örgüsü zırhlı omzunun üstüne kaydı. Arkalarında başkaları da vardı ama Valyn başını kaldırınca istediğim halde gözlerimi kaçıramadım.

Acı verdiği halde.

Kendimi buna hazırlamam mümkün değildi. Valyn koyu renk saçlarını ve altın-bronz tenini annesinden almış olan küçük oğlundan daha açık saçlıydı ama çene hattı, düz burnu ve çıkık elmacık kemikleri kesinlikle tanıdıktı.

Valyn'e baktığımda tek gördüğüm Casteel'in parçalarıydı. Ama acıyı bastırmak için derin bir nefes alıp gözlerimi zorla diğerlerine çevirdim. İçeri Aylard'la birlikte üç adam ve iki kadın girdi. Perry'nin babası olan Lord Sven'i tanıdım. Şimdi gür bir sakalı vardı ve bu sakal sıcak yüz hatlarına sert bir hava katıyordu. Diz çökerlerken Naill ve Delano'nun da bize katılmış olduğu-

nu gördüm. Generallere dikkatle bakarken Naill'in yüzünde her zamanki çarpıcı gülümsemesi yoktu, salonun kıyısında dolaşan bembeyaz kurt da generallere bakıyordu. Ne Delano ne de Naill paranoyakça davranıyordu. Görünmezler hâlâ tehdit teşkil ediyordu.

Kieran omzuyla hafifçe omzuma dokununca bir zamanlar Casteel'in verdiği talimat aklıma geldi. "Kalkabilirsiniz."

Valyn kalkarken duyularımı açıp kayınpederime uzandım. Sur kadar güçlü, demirden ve taştan mental bir kalkanla karşılaştım. Göğsümdeki kadim güç uğultusu bana istersem onu kırabileceğimi, o kalkanları parça parça edebileceğimi söylüyordu. Ama bunu yapmam için bir neden yoktu.

Düşünmek için bile neden yoktu.

Kieran'ın eskiden verdiği öğüt kafamda yankılanınca duyularımı kendi iyiliğim için kullandım. Çene hizasında kesilmiş açık sarı saçları ve buz mavisi gözleri olan açık tenli kadına bakınca merak ve sıcak bir duygu algıladım. Boğazımda kararlılığın tuzlu tadını duydum.

Generallerin arasında bir kurt vardı.

Bunu gördüğüme sevinerek bakışlarımı diğerlerine çevirdim. Kurt generalinki gibi bir azimle karışmış tereddüdün limoni tadını aldım ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Ama koyu renk saçlı bir adamda ve parlak kehribar gözlü, kahverengi saçlı kadında altta daha sert, daha keskin bir huzursuzluk vardı. Güvensizliğe varan tereddütleri tıpkı Aylard'ınki gibiydi. Ve derinden geliyordu, özümdeki gücün uğultusuna karışıyordu. İçimde şüphelerinin beni aşıp yanımdaki kurtlara ve peşlerinden içeri girenlere uzandığına dair bir his vardı, şimdi temsil ettiğimiz şeye. Taca. Güce.

Gözümüzü bu ikisinden ayırmamalıydık.

Reaver köşesinden eski kralın bana doğru yürüyüşünü izliyordu. Valyn ellerimi ellerinin arasına alıp hafifçe sıktı. Bir şey söylemedi ama Eloana'ya hâlâ kızgın olmama ve Valyn'in Kan Kraliçesi'nin kim olduğunu bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim olmamasına karşın davranışı benim için büyük önem taşıyordu.

"Draken'ları duyduk" dedi Valyn, dönüp Reaver'a doğru bakarak. "En içten taziyelerimizi kabul edin."

Reaver hafifçe başını salladı.

"Bunun sorumlusu Kan Tacı ise on misliyle ödetmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız" dedi Valyn ellerimi bırakıp geri çekilerek. Ancak o zaman Reaver başını eğdi.

"Umarım yolculuğunuz zahmetsiz geçmiştir" dedim.

"Evet Majesteleri" dedi Valyn.

Neredeyse bana böyle hitap etmesine gerek olmadığını söyleyecektim ama başkalarının önünde ya da Atlantia'yla ilgili meseleler tartışılırken resmi unvanı kullanmak bir saygı belirtisiydi. "İçecek bir şeyler alır mıydınız?" dedim masayı işaret ederek. "Sıcak şarap ve su var."

Valyn'in yüzünde içten bir gülümseme belirince oğlununkilere eş derin gamzeleri görünür gibi oldu. "İyi olur." Omzunun üstünden arkasına baktı. "Sven'in de bir kadeh içmek isteyeceğine eminim."

"Kesinlikle" dedi Atlantisli Lord. Perry'nin babasının kaç yaşında olduğunu bilmiyordum çünkü kahverengi teni pek az yaşlanma belirtisi taşıyordu. Otuzlarında ya da kırklarında gibi görünüyordu ama bu yedi ya da sekiz yüz yıl yaşında olduğu anlamına da gelebilirdi. Onunla daha sonra eski büyü hakkındaki bilgisine dair konuşmayı kendime hatırlattım.

Emil masaya döndü. "Başka içki isteyen var mı?"

Aylard ve Atlantisli kadın dışında herkes başını salladı. Emil içkileri doldururken Kieran başını bana doğru eğdi. "Kurt Lizeth Damron. Onunla Sven arasında duran, general Odell Cyr" dedi sessizce; koyu renk saçları ve bana Düşes Teerman'ın yüzüklerine taktığı güzel, dumanlı kuvarsları hatırlatan esmer bir teni olan Atlantisliden söz ediyordu. "Aylard'ın yanında duran Lord Murin, bir şekil değiştirendir."

Bu, güvensizlik duygusu algıladığım erkeklerden biriydi. "Murin'in yanındaki kadın?" diye sordum Emil Valyn'e bir kadeh şarap uzatırken.

"O Gayla La'Sere."

Kieran'a dönerken Vonetta'yla göz göze geldim ve alçak sesle, "La'Sere ve Murin bize güvenmiyor" dedim.

"Anlaşıldı" diye mırıldandı Vonetta gözlerini ikisine dikerek.

Öne çıkarak yüzüme sıcak olduğunu, hissettirdiği gibi sahte olmadığını umduğum bir gülümseme oturttum. "Herhalde hepiniz yolculuk yüzünden yorgunsunuzdur ama görüşmemiz gereken çok şey var. Mesela Oak Ambler konusundaki planlarımız."

"Planlarımız mı?" dedi Murin. Deniz yeşili gözlerinin rengi büyüleyiciydi. "Planların çoktan yapıldığından haberim yoktu Majesteleri. Massene'yi aldığınızı da bilmiyorduk."

"Zaten bu yüzden yolculuktan çok bitkin olmadığınızı ve bu planları konuşabilmeyi umuyorum" dedim, Murin'in sinir olduğunu tenimdeki karıncalanmadan anladım. Gözlerimi gözlerine dikerek ben de ona dik dik bakmaya başladım. "Anladığım kadarıyla bu canınızı sıkıyor" dedim, şimdi buz gibi şaşkınlığının tadını alıyordum. Ya ne yapabildiğimi unutmuştu ya da yeteneğimi kullanmamı beklemiyordu. "Ama Massene'yi almak için bekleyemezdik. Masum ölümlüleri dönüştürüyorlardı, ayrıca kurtlardan üçünü de öldürdüler. Sadece bu da değil; kralınız, Kan Tacı'nın elinde. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Hayır, yok." Valyn kadehini indirirken Murin dişlerini sıktı. "Nedir bu planlar?"

"Oak Ambler'ın Solis için hayati önem taşıyan bir liman şehri olduğunu biliyoruz. Mallar gemiyle oraya sevk edildikten sonra kuzeybatı şehirlerine nakledilir çünkü bu kadar büyük yükleri deniz yoluyla taşımak Kan Ormanı'ndan geçmekten çok daha güvenlidir." Titremesinler diye ellerimi birbirine kavuşturarak Hisa'ya baktım. Komutan cesaretlendirmek için hafifçe başını salladı. "Ayrıca Masadonia ve Üç Nehir'in yanı sıra kuzeybatıdaki en büyük şehirdir."

"Öyle" dedi Valyn. "Oak Ambler, Solis'in doğu bölgeleri için can damarıdır."

"Limanları orduları için kullanamayacaklarından emin olmak

istiyoruz. Oak Ambler'ı ve Çorak Topraklar kıyılarını emniyete alırsak diğer şehirlerini savunmak için daha uzun bir yol izlemek zorunda kalacaklar" diye başladım. "İtiraf etmeliyim ki savaş stratejisinden pek anlamam ama Kan Tacı'nın güçlerini Eastfall'dan çekmeye çalışacağını tahmin edebiliyorum" dedim, Eastfall, Carsodonia'da askerlerin ve muhafızların eğitildiği bölgeydi. "Ve ordularının büyük bölümünün konuşlandığı Söğüt Ovaları'ndan."

"Ama Kan Kraliçesi sayesinde birkaç bin kraliyet şövalyesine sahip olduklarını biliyoruz" diye ekledi Kieran. "Gündüz yolculuk edemeyecek vampirler. Bu yüzden büyük ihtimalle şövalyeleri başkentte tutup ölümlülerden ve muhtemelen Dönenler'den oluşan güçleri Niel Vadisi'nden geçirecekler."

Lizeth'den bir tasvip uğultusu yayılırken Hisa söze girdi, "Limanları olan Pensdurth ve Masadonia dışındaki şehirlere yapılan ikmali kontrol edebilecek ve filolarının girişine engel olabileceğiz. Onların denizden saldırması bizim karada savunma yapmamızdan çok daha zor olur."

Cyr başını salladı. "Katılıyorum."

"İkmali kontrol etmekten söz ediyorsunuz" dedi Gayla, kaşlarının arasında kırışıklar belirmişti. "O şehirlerin ikmalini kesemez miyiz?"

Gözlerimi ona çevirdim. "Yiyecek ve diğer gereksinimlerin ikmalini kesmek bize fayda sağlamaz. Onları açlıktan öldüremeyiz. Yükselmişler yiyecek kaynaklarıyla Sur'un içinde güvende. Bu, sadece masumların zarar görmesine neden olur ve hiçbir Atlantislinin bunu isteyeceğini de sanmıyorum."

"İstemeyiz" dedi Sven, Gayla'nın kaşları daha da çatıldı.

"Ama bu şehirlerde menfaatimize olabilecek bir istikrarsızlık yaratmaz mı?" dedi Aylard, şekil değiştiren Murin bunu hararetle onayladı. "Ölümlüleri kendini savunmaya ve Yükselmişler'e karşı koymaya zorlamak?"

"Hayatlarının büyük kısmını Yükselmişler'in hâkimiyeti altında geçirmiş kaç ölümlü tanıyorsunuz?" diye sordum.

Aylard kaşlarını çattı. "Çok fazla tanıdığımı sanmıyorum ama

bunun, ölümlülerin kendi özgürlükleri için bizim onlar adına savaşacağımız kadar canla başla savaşmalarını istemekle ne ilgisi var?"

"Belki de ölümlülerin Kan Tacı'yla savaşacaklarına inanmıyorsunuz." Murin'in bakışları yüzümde dolaştıktan sonra yüzümün sol tarafına, yara izlerine dikildi. Eskiden biri onları ilk gördüğünde rahatsızlık duyardım ama bu, izlerin gücü ve hayatta kalmayı, kusursuz bir ciltten çok daha önemli iki şeyi, simgelediğini anlamadan önceydi. "Hayatınızın büyük kısmını onlardan biri olarak geçirdiğinize göre herhalde siz tanıyorsunuzdur."

Dikkatle vereceğim cevabı düşünürken Vonetta'dan yakıcı bir öfkenin yayıldığını hissettim. Çenesini kapatmasını söylemek yerine dürüst davranmanın daha iyi bir yaklaşım olacağına karar verdim. Aslında diğerini yapmak istiyordum. "Bir zamanlar Yükselmişler'in söylediği hiçbir şeyden şüphe etmezdim. Tutarsızlıkları fark edecek ya da onları gerçekten sorgulayacak kadar değil. Taktığım peçenin ve beni kapattıkları dairenin bir kafesten başka bir şey olmadığının bile farkında değildim" dedim, Valyn'in dikkatle beni izlediğinin farkındaydım, içkisini elinde unutmuştu. "Ama daha kralınızla tanışmadan önce bir şeyleri sorgulamaya başlamıştım. Bana mantıklı gelmeyen küçük şeyleri. Halka ve birbirlerine nasıl davrandıklarını. Nasıl yaşadıklarını. Bu küçük şeyleri sorgulayınca gerisi çorap söküğü gibi geldi ve inandığım *her şeyin* yalan olduğunu fark etmek sadece sarsıcı değil, aynı zamanda dehşet vericiydi. Bu, gözlerimi daha önce açıp gerçeği görmemek ya da bunu yapacak kadar cesur ve güçlü davranmamak için bir mazeret değil. Sadece gerçek."

Delano, Emil'in yanından dolaşıp Vonetta'ya yaklaşırken generalleri gözden geçirdim. "Yükselmişler'in hâkimiyeti altında doğup büyüyen ve benim sahip olduğum ayrıcalıklardan yoksun milyonların gerçeği de bu. Nesiller boyunca onlara sadece Atlantislilerin dönüşünden korkmaları değil, gecenin bir yarısı sevdiklerinin kaybolmasının ya da tuhaf şekilde ölmesinin ya kendilerinin ya da komşularının suçu olduğuna inanmaları da öğretildi. Öfkeli bir tanrının gazabını üstlerine çektiklerine inandırıldılar."

Gayla bir şey söylemeden huzursuzca kıpırdanırken Cyr şarabını bir yudumda bitirdi, rahatsız olduğu belliydi. "Onlar için Yükselmişler gerçekten tanrıların bir uzantısıdır. Karşı gelmek şöyle dursun, onları sorgulamak bile en kötü şekilde intikam alacaklarına inandıkları tanrılara saldırmak gibi bir şeydir. Sadece bu da değil, Alçalmış olduğundan şüphelenilenlere ya da sadece Ayin'i ya da ağır bir vergiyi sorgulayanlara bile ne olduğunu gördüler. Yasal yargılama yok. Gerçek kanıta gerek duyulmuyor. Cezalar hızlı ve ağır. Sorarım size, onlara vahşice saldıracak –daha önce de saldırmış– olanlarla kapana kısılmışken karşı koymalarını nasıl bekleyebiliriz?"

"Bekleyemeyiz." Cyr bir eliyle çenesini ovuşturarak gözlerini kıstı.

"Desteklendiklerini öğrenene kadar olmaz" diye ekledi Kieran sessizce. "Bu özgürlük savaşında yalnız olmadıklarını anlamaları gerekir. Onları düşman olmadığımıza –Kan Tacı'nın gücünü elinden alıp Ayin'e son vererek onlara yardım etmeye geldiğimize– ikna edebilirsek savaşacak gücü bulacaklardır diye düşünüyorum."

"Peki şehirlerini ele geçirmek üzereyken bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Murin.

Mavi-yeşil gözleri buz parçaları kadar sert olsa da ona gülümsedim. "Bir yolu onları açlıktan öldürmemek."

Murin'in dudakları ince bir çizgi halini aldı.

"Bir diğer yolu da kuşatma sırasında zarar görmemeleri için elimizden geleni yapmak" diye ekledim. "Ya da kayıp vermemeleri için."

Aylard boğuk bir sesle güldü. "Saygısızlık etmek istemem Majesteleri ama savaş stratejileri hakkında fazla bilginiz olmadığını söylemiştiniz. Çok *genç* olduğunuz için bu gayet olası" dedi bir kaşını kaldırarak. "Elbette kayıplar olacak. Massene'de şansımız yaver gitti ama Oak Ambler'ı alırken büyük ihtimalle masum insanlar ölecek. Bu sadece beklenen bir şey değil, aynı zamanda kaçınılmaz."

"Öyle mi?" dedim.

"Evet" diye doğruladı Aylard.

"Belki de *gençliğim* biraz daha iyimser bakmamı sağlıyordur." Başımı hafifçe yana eğdim. "Ya da farklı düşünmemi. Her iki şekilde de Büyükler Konseyi'nde kimse savaş istemiyor. Ben de öyle. Kralınız da. Bundan kaçınmak istiyoruz ama savaş kaçınılmaz. Bazı Yükselmişler ikna edilebilse bile Kan Tacı'nı ikna etmek mümkün değil. Ama bu, büyük bir can ve mal kaybı olması gerektiği anlamına gelmiyor. Bu ancak daha önceki gibi savaşırsak, şehirlere girip canını kurtarmak için kaçan insanları kesip biçersek olur."

"Kimse bunu yapmak istemez" dedi Gayla. "Ama bundan kaçınıp başarıya nasıl ulaşmayı planladığınızı anlamadım. Eski yöntemlerimiz zalimce olabilir ama etkiliydiler."

"Gerçekten de öyle miydiler?" dedim.

Pek çoğundan soğuk bir şaşkınlık dalgası yayıldı ama Valyn kaşlarını kaldırdı. "Bugün durduğumuz yeri göz önüne alırsak cevap hayır. Geri çekildik. Kazanmadık." Generallere baktı. "Bunu unutmamamız gerekiyor."

Generalleri alt etmeye faydası olmayacağını bildiğim için sırıtmamaya çalıştım. "Sorunuzun cevabına gelecek olursak, Redrock Kalesi'nin Dük ve Düşesine taleplerimizi kabul ederlerse kuşatmadan kaçınma şansı verdik."

Murin'in çenesinde bir kas seğirdi. "Talepleriniz nelerdi?"

"Gayet basittiler. Sadece beş tane" dedim. "Kan Tacı'nı ve Ayin'i içeren her şeyi kınamak. İstemeyenlerden beslenmekten vazgeçecekler ve emirlerindeki tüm Yükselmişler'e ve muhafızlara –ölümlü olsun vampir olsun– geri çekilmelerini emredecekler. Son olarak da, ölümlüler üzerindeki yetkilerinden vazgeçip onları Atlantia yönetimine bırakacaklar." *Geçici* olarak Atlantia yönetimine kısmını atladım. Ölümlüleri yönetmeye hakkımız olduğunu sanmıyordum ama bu Casteel'le konuşmam gereken bir konuydu.

"Peki bu taleplere ne cevap verdiler?" diye sordu Murin.

Kieran'a baktım, Kieran tuniğinin göğüs cebinden mektubu çıkardı. Bana uzattı. Parşömeni açtım, tek cümlelik yanıt açıkça görülüyordu.

HİÇBİRİNİ KABUL ETMİYORUZ.

"Elbette" dedi Murin alaycı bir sesle.

"Cevapları umut kırıcı olsa da şaşırtıcı değildi." Kâğıt parçasına bakarak İlkel özü çağırdım. Parmak uçlarımdan çıkan bir enerji kıvılcımı parşömene yayıldı. Kâğıt göz açıp kapayıncaya kadar küller halinde yere döküldü. Gösteriş yaptığımın bilinciyle başımı kaldırıp generallere baktım. Çoğu kocaman açılmış gözlerini küllere dikmişti. "Öyle değil mi Kieran?"

"Evet" diye doğruladı Kieran. "Bu yüzden Emil mektubu getirdikten sonra birkaç kişi geride kaldı. Ölümlü işletme sahipleriyle ve Alçalmış eğilimleri sergileyenlerle konuştular. Mümkün olduğunca çok ölümlüyle konuşup Ravarel'ler taleplerimizi kabul etmezse şehri yarın ele geçireceğimiz konusunda onları uyardılar."

Generallerden bir şaşkınlık dalgası daha yükselirken Aylard, "Bu arada ben bunların hiçbirini kabul etmedim" diye mırıldandı.

Bu adamdan gerçekten hiç hoşlanmıyordum.

Valyn'in yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. "Bunun akıllıca bir hamle olduğundan emin değilim." Hisa'ya baktı. "Sen bunu kabul ettin mi?"

"Evet." Hisa başını salladı. "Güçlerimiz arasında kalmadan şehri terk etmeleri için insanlara bir şans verilmiş olacak."

"Ama" dedi Gayla kelimeyi vurgulayarak, "geldiğimizi de öğrenmiş oldular."

"Bunu uzun süredir biliyorlardı" dedim.

Sven sakalını kaşıyarak generallerden uzaklaştı, üstünde şehrin kaba bir haritasının durduğu diğer masaya gitti. "Kraliçemiz onları bir kraldan mahrum bıraktığı an istila için hazırlanmaya başlamışlardır."

"Ama şimdi şehri ne zaman alacağımızı tam olarak biliyorlar" dedi Murin.

"Bu bir risk" dedim kabul ederek. "Almaya değeceğini düşündüğümüz bir risk."

"O harita?" Lizeth, Sven'in peşinden gitti, haritayı gösterirken Hisa'ya bir göz attı. "Sen mi çizdin?"

Hisa bir an sırıttı. "Evet."

"Anlamıştım" diye mırıldandı kurt general.

"Diyelim ki planınız işe yaradı. İnsanlar kaçıp şehri bize bıraktı." Valyn haritanın başında duranların yanına geldi. "Yükselmişler'i nerede bulacağız?"

"Yükselmişler ne zaman Masadonia'da ya da başkentte tehdit altında olsalar iç surlar tarafından korunan kraliyet konutuna çekildiler." Yanımda Delano'yla onlara doğru yürüdüm, Kieran ve Vonetta da iki yanımdaydı. "Şehri gündüz vakti ele geçirdiğimizde hepsinin değilse de çoğunun Redrock Kalesi'nde olacağını düşünüyorum."

"En zayıf anlarında." Murin sonunda yanımıza gelerek başını salladı.

"Saldırıda bulunan Yükselmişler'in de öldürülmesi gerek" dedi Hisa, büyük ihtimalle planın bu kısmı da hoşlarına gitmeyecekti. "Geri çekilen ve savaşmayanlar tutsak edilecek ve zarar görmeyecek."

"Onlarla konuşulması ve taleplerimize uyacakları konusunda onlara güvenip güvenemeyeceğimizin belirlenmesi gerekecek" dedim. "Yükselmişler'in hepsi kana susamış canavarlar değil. Bunu biliyorum. Abim öyle değildi."

Murin bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Peki kralımız? Bunu kabul ediyor mu? Hepsini?"

Parmaklarımı kıvırıp avuçlarıma batırdım. "Bu soruyu soruyorsanız kralınızı hiç tanımıyorsunuz demektir." Dik bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim, sonunda gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Düşüncesizce ve bir kraliçeye hiç yakışmayacak bir şey yapmayacağımdan emin olana kadar kendimi tuttum.

Onu yüzünden bıçaklamak gibi.

Murin dişlerini sıktı. "Başka beklenmedik yönerge var mı?"

"Var." Ona gülümsedim, Lord'dan gelen küçük yakıcı öfkenin tadını çıkardım. "Mümkünse evlere ve binalara hasar verilmeyecek. Kaçan insanların döndüklerinde eve ihtiyacı olacak. Sur'un dış duvarları da sağlam kalmalı. O, insanları Craven'lardan ko-

ruyor." Suçluluk duygusu damarlarımda yılan gibi sürünmeye başladı. Bir öfke nöbeti esnasında neredeyse koca bir bölümünü yıkacak raddeye gelmişken burada durup Sur'un öneminden bahsederek iki yüzlülük yapmıyor muydum? Yavaşça iç geçirdim. "İşimiz bittiğinde bu korumaya ihtiyaçları olacak. Kapıları yıkacağız. Bu kadarı yeterli olur."

"Tek bir kapıdan girmemek daha akıllıca olur" dedi Murin. "Aslında kalan draken'ları gönderip bu işi onlara bıraksak çok daha akıllıca olur."

Reaver gözlerini kıstı, bu sözlerden hiç de etkilenmediği ortadaydı. Ben de öyle.

"Surlarını yıkarsak ölümlülerin güvenini kazanmak kolay olmaz" dedim bunu dile getirmek zorunda kaldığıma bile şaşarak. "Evet, bizim için böylesi daha kolay olurdu ama bunu yaparsak ordumuzun daha büyük bir kısmının batıdan gelecek herhangi bir saldırıyı önlemek yerine, Oak Ambler'ı Craven'lardan ya da Sur'un yıkılmasından yararlanmak isteyen birilerinden korumak için burada kalması gerekir."

Onaylayan mırıltılar yükseldi ama Aylard'ın içinde kaynayan kızgın öfke genzime doluyordu. "Bence şu anda bizi ilgilendiren şey ölümlüler –güvenlerini kazanmak ya da iyiliklerini düşünmek– olmamalı" dedi Aylard. "Oak Ambler'a ihtiyacımız var. İhtiyacımız olan şey..."

"Bu iş bittiğinde barışa ihtiyacımız var." Gözlerimi Aylard'a dikerek uğuldayan enerjinin bir parça yüzeye çıkmasına izin verdim. Görüş alanımda gümüş rengi ışık belirmeye başladığı an Aylard bir adım geri çekildi. "Pek çok şeye ihtiyacımız var ama biz istilacı değiliz. Sahip olduğumuz gücü ve nüfuzu Kan Tacı'nı yok etmek ve kralınızı kurtarmak için kullanacağız. Bu iş bitince Solis halkıyla yan yana, barış içinde yaşamamız gerek. Bu süreçte onları savunmasız bırakarak ve evlerini yakarak Yükselmişler'in hakkımızdaki iddialarının doğru olduğunu kanıtlarsak bu asla olmayacak."

Murin'in solgun yanakları kızardı. "Affınıza sığınarak söylemek istiyorum ki korkarım ölümlü olmanın etkisinden hâlâ kur-

tulamamışsınız Majesteleri. Kendi halkınızın geleceğini ve güvenliğini güvence altına almaktan çok ölümlüleri düşünüyorsunuz."

Delano dişlerini göstererek hırladı, göğsümdeki ether uğuldamaya başlayınca gücün yüzeye çıkmasına engel olmadan öne çıktım. Gümüş rengi ışık görüş alanıma dolarken herkes soluğunu tuttu, ardından şokun buz gibi okları geldi. Generallerin çoğunun buna ilk kez tanık olduğunun farkındaydım.

Gerçekten kim olduğuma tanıklık ediyorlardı.

Biliyorlardı ama görmek... herhalde bambaşka bir şeydi. "Ölümlüler için endişelenmem kendi halkımı düşünmediğim anlamına gelmez. Onların geleceğini düşünmem *bizim* geleceğimizi düşündüğüm anlamına gelir; çünkü, istesek de istemesek de ikisi birbirinden ayrılamaz. Skotos Dağları'nın arkasına çekilmeyecek-sek bizi başarıya götürecek tek yol bu. Bu son savaş olacak."

Salonun içi enerjiyle yüklendi. Aylard kaskatı kesilmiş, altın rengi gözlerini kocaman açmıştı, Lizeth yavaşça diz çöktü. Bir elini kalbine, diğerini yere koydu.

"Meyaah Liessa" diye fısıldadı yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

Hepsi aynını yapıp önümde diz çöktü... generaller, Hisa, Valyn, Naill, Emil ve Contou kardeşler. İlkel öz etrafıma yayılıyordu. Reaver güçlü kanatlarını generallerin üstüne açtı.

Aylard'a baktım. Hepsine. "Kanımda İlkel tanrının ateşiyle doğdum. Hataya düşmeyin, her geçen gün kendimi bir öncekinden daha az ölümlü hissediyorum."

Sözlerimin doğruluğu iliklerime kadar işledi. İçimdeki o boşluklara kadar. O boşluklar her genişlediğinde kendimi... daha soğuk, daha bağımsız, daha az ölümlü hissediyordum. Bu değişecek mi ya da ilerleyecek mi bilmiyordum. Bunun Casteel'in yokluğundan, orada olan her şeyden ya da bambaşka bir şeyden kaynaklanıp kaynaklanmadığını da bilmiyordum. Ama şu anda gerçekten umurumda değildi.

"Ben ölümlü değilim. Atlantisli de değilim. Ben bir tanrıyım" diye hatırlattım onlara. "Ve ikisini de seçebilecekken ölümlüler ve Atlantisliler arasında bir tercih yapmayacağım." Ether'i geri çek-

tim, kolay olmadı. Sanki kendi başına karar vererek saldırmak istiyordu. Hepsine ne kadar ölümlü olmadığımı göstermek istiyordu.

Ama bu kısmen yalandı.

İlkel öz kontrol edilemez değildi. Benim bir uzantımdı. İstediği şey benim istediğimdi. İstediğim buydu.

Rahatsızlık duyarak gücü bastırıp duyularımı kapadım. Gümüş rengi ışık çekildi, hava sakinleşti. Reaver kanatlarını toplayıp iki yanına bastırdı. "Herhalde bir tanrı da böyle yapar, değil mi? Hepsini seçer."

Lizeth yavaşça başını salladı. "Bence de."

"Güzel." Elimle tuniğimi düzeltirken kesesindeki oyuncak atı yoklayıp göğüslerimin arasındaki yüzüğün damgasına odaklandım. "Desteğinizi istiyorum çünkü Oak Ambler'da yapacaklarımız gidişatı belirleyecek. Ölümlülere ve taleplerimizi kabul eden Yükselmişler'e nasıl davrandığımız diğer şehirlerde de konuşulacak. Ve duyulacak. Bu savaş bittikten çok sonra bile bize yardımcı olacak. Niyetimizin iyi olduğunu gösterecek, hatta..."

Etrafıma bakındım ve Cas'in öğrettiği gibi yapmam gerektiğini fark ettim. "Kalkabilirsiniz."

"Hatta ne?" diye sordu Valyn sessizce, ilk ayağa kalkan oydu.

Gözlerine bakınca omuzlarıma bir ağırlık çöktü. "Niyetimizi değiştirmek zorunda kalsak bile."

Gayla dikkatle yüzüme baktı, bu bakışlarda bir kavrayış okunuyordu. Bunun en iyi senaryo olduğunun farkında olduğunu anlamış gibiydi.

İşlerin ters gidebileceğini ve her iki tarafta da sayısız kayıp yaşanabileceğini bildiğimi. Ama yardımlarıyla bunun olmaması için her şeyi yapacaktım.

Oak Ambler'ı ne şekilde almayı planladığımızı ve Kan Tacı'nın İlkel enerjiyi kullanma yolunu nasıl keşfetmiş olabileceğini tartışırken salondaki gerilim yavaş yavaş azaldı. Ama Valyn bana döndüğünde bunun kısa süreceğini anladım. "Oak Ambler'ı aldıktan sonra ne olacak?"

"Yeniden diz çöksek iyi olur" dedi Emil içini çekerek. "Çünkü

bundan da hoşlanmayacaksınız ve Poppy yeniden tanrılık taslamaya başlayacak."

Vonetta gözlerini kısarak ters ters Emil'e baktı.

"Fikrimi açıkça belirtmek istiyorum" dedi Hisa, Vonetta'nın Emil'e baktığı gibi ben de Hisa'ya baktım. Hisa hiç oralı olmadan çenesini yukarı kaldırdı. "Bu kısım planın onaylamadığım yeni bir parçası."

"Kan Tacı'yla birçok farklı cephede karşılaşmak zorunda kalacağız" dedim. "Büyük bir güç batıya ilerleyip buradan Carsodonia'ya kadar olan şehirleri ele geçirirken Atlantia'nın Oak Ambler'ı elinde tutması gerekiyor."

"İyi fikir." Valyn gözlerini benden ayırmıyordu. "Ama planın nedir?"

Planı açıklama konusunda tereddüt etmiştik, özellikle de aramızda bir hain olup olmadığından emin olamadığımız için. Ama hem Kieran'a hem de Hisa'ya göre, Vonetta'yı kraliyet vekili olarak kabul etmeleri için bu atamayı resmi olarak ilan etmem gerekiyordu. Bu da kaçınılmaz olarak sorulara yol açacaktı.

Bu bilginin paylaşılması gerekiyordu. "Oak Ambler'ı ele geçirdikten sonra küçük bir grupla birlikte Carsodonia'ya gideceğim. Ama oraya gitme nedenim Kan Kraliçesi ya da başkenti almak değil. Kralımız için gidiyorum. Onu geri getireceğim."

Aylard kaskatı kesildi. "Bundan haberim yoktu."

"Kimse bunu duyduğuna şaşırmadı" dedi Murin sertçe.

"Buna razı gelemem" dedi Valyn. "Sen bir kraliçesin ama..."

"Lidersiz kalmayacaksınız. Vonetta kraliyet vekili rolünü üstlenerek benim adıma hareket edecek" dedim, bu daha da büyük bir şaşkınlığa, hatta generallerden birkaçında memnuniyetsizliğe neden oldu. "Emirlerine benim emirlerimmiş gibi itaat edilecek."

"Şu anda liderlik umurumda değil. Ben *senin için* endişeleniyorum" dedi Vayln, başımı ona çevirdim. "Sen kraliçesin ama aynı zamanda benim gelinimsin."

Bir an şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. "Carsodonia'da esir tutulan da *senin* oğlun."

"Bunu unutmuş değilim." Valyn yaklaştı. "Her an bunu düşünüyorum çünkü oğullarımın *ikisi de* orada."

Kalbim sıkıştı. "Öyleyse herkesten çok senin bana engel olman gerek. Kan Kraliçesi Casteel'i ne kadar çok elinde tutarsa, ve biz ne kadar çok şehri ele geçirirsek, Casteel'in içinde bulunduğu tehlike de o kadar artacak." *Onu yeterince tehlikeye atmamışım gibi.* "Bu riski göze alamam."

"Bunu yapmayı neden istediğini herkesten çok ben anlarım. Tanrılar biliyor ya oğullarımı yanımda istiyorum. İkisinin de güvende ve sağlıklı olmasını istiyorum. Ama ailemden kimse Carsodonia'ya gidip de gittiği şekilde geri dönmedi, tabii döndüyse." Valyn gözlerini gözlerime dikti. "Sana da aynı şeyin olmasına izin vermeyeceğim."

Ailem.

Valyn beni aileden biri olarak görüyordu. İçimde kontrolsüz duygular yükselirken boğazım sıkışmaya başladı. Onları bastırdım. Bastırmak zorundaydım.

"Yalnız olmayacak" dedi Kieran usulca. "Ne ben ne de içimizden biri ona bir şey olmasına izin verir. Buna kendisi de müsaade etmez."

Kieran'a bakarken Valyn'in kehribar rengi gözleri alev alevdi. "Bunu desteklemekle kalmıyor, bir de onunla gitmeyi mi planlıyorsun? Hem de danışman olarak. Senden bunu beklemezdim."

"Desteğimin kraliyet danışmanı olmamla pek ilgisi yok" dedi Kieran. "Casteel'in son tutsak edilişinde olduğu gibi oturup izlemeyeceğim. Ayrıca onu durdurmaya kalkarsam başarısızlığa uğrayacağımı biliyorum, o zaman tek başına gitmesine neden olurum. İkisinin de olması mümkün değil. Belki de bu beni danışman olarak kötü bir seçim haline getiriyor. Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Yanan gözlerimi kırpıştırıp boğazımı temizledim. "Bunun ne tür bir risk olduğunu biliyorum ama göze almaya hazırım. Ordularımız Solis'ten geçene kadar bekleyemem." Bir elimi göğsüme bastırarak tuniğimin altındaki yüzüğü hissettim. "Casteel o kadar bekleyemez."

Valyn başını yavaşça iki yana sallarken diğerleri onu izliyordu.

"Penellaphe" dedi Vayln usulca. "Oğlumu çok sevdiğini biliyorum. Onun için her şeyi yapacağını da. Güçlü olduğunu da biliyorum, hem de ordularımızın hepsinden daha güçlüsün. Ama bu çok büyük bir risk. Oğlum bu riski almanı asla istemezdi."

"Haklısın. Casteel böyle bir riske girmemi asla istemezdi, onun için bile. Hem de tutsak edilen ben olsaydım aynısını yapacağı halde. Ama beni durdurmaya da kalkmazdı."

Valyn bir anlığına gözlerini yumdu. "Öyleyse ben de seninle geleceğim."

"Kesinlikle olmaz" dedim, kalbim duracak gibiydi. Valyn gözlerini açtı. "Kan Kraliçesi seni ele geçirirse ne yapacağını iyi biliyorsun. Eloana, Isbeth'in ne yapacağını iyi biliyor."

Salona bir sessizlik çökerken Valyn gözlerini yine yüzüme dikti. Gerçeği söylediğimi biliyordu. Isbeth oğlunun ölümü ve Malec'in gömülmesi konusunda ikisini suçlamakla kalmıyor, bunu sırf Eloana'ya saldırmak için yapıyordu. Elimi Valyn'in kanına bulamayacaktım.

"Kraliçeniz olarak bunu yasaklıyorum" dedim, Valyn başını çevirdi, bu açık emrim, otorite beyanım karşısında şakağının altında bir kas seğirmeye başladı. "Yarın öğle vakti Oak Ambler'ı alacağız, sonra Atlantia orduları planladığımız gibi ilerlemeye devam ederken Carsodonia'ya gitmek üzere yola çıkacağım" dedim Valyn'e, hepsine. "Kararım kesindir."

11

Casteel

Bir kez daha.

Bitkinlik içinde bir elimi duvara dayayıp ayağımı elimden geldiği kadar sertçe yere vurdum.

Kemik çatırdayarak kırıldı.

"Çok şükür" diye mırıldandım soluk soluğa.

Bu kez hücreme giren Craven bir deri bir kemikti, iskelet gibiydi.

Yere çöktüm. Ya da bacaklarımın dermanı kesildi. İkisinden biri. Başım dönüyordu, elimi pıhtılaşmış kanların içine sokup kaval kemiğini çekip çıkardım. Bir ucu diğerinden daha sivriydi. Mükemmel. Sert çıkıntıları zincirlere sürterek daha da sivriltebilirdim.

Silah Dönenlere, hatta Isbeth'e karşı bile fazla işime yaramazdı. Sahte de olsa tanrı tanrıydı ama bir miktar hasar verebilirdi. Kanlı hasar.

Sonunda refakatçilerden birinin gelip yeniden canlanmadan Craven'ı alıp götüreceğini ve fazla dikkat etmeyeceğini bildiğimden gövdenin geri kalanını tekmeleyerek bir kenara attım.

Yeniden duvara yaslanarak soluklandım. Sadece birkaç saniyeliğine. Uyanık kalmam gerekiyordu, oysa tek istediğim uyumaktı. Rüyamda Poppy'yi görmek.

Ama o bir rüya değildi. En azından normal bir rüya değildi. Farklı bir şey olduğunu anlamam gerekirdi. Poppy çok fazla gerçek görünüyordu. Fazla gerçek gibiydi, fazla yumuşak ve sıcak. Gözlerini görene kadar rüya gördüğümüz aklıma gelmemişti.

Gözlerinin ne kadar farklı olduğunu görene kadar.

Anladığımda ise birbirimizden uzaklaşmaya başlamıştık ve ona söyleme fırsatını kaçırmıştım.

Ona ne söyleyecektim? Nerede tutuluyor olabileceğimi mi? Yerin altında bir yerlerde. Pek de işe yarayacak bir bilgi değildi ama Isbeth'in ne olduğunu söyleyebilirdim. Bir yarı tanrının tanrılar ve tanrıçalarla aynı zaaflara sahip olup olmadığını bir bilen çıkabilirdi. O zaman...

Birden kasıldım, kaslarım acıyla gerildi.

Beslenmem gerekiyordu.

Açlık içimi kemiriyordu, damlayan suyun sesini dinlerken gözlerim kapandı. Dalmış olmalıydım. Ya da bir anlığına kendimden geçmiştim. İkisi de olasıydı ama ayak sesleri beni hiçlikten çekip aldı. Gözlerimi açtım, Craven kemiğini arkama saklarken hücrenin karanlığına alışmam her zamankinden de uzun sürdü. Ayak sesleri ne Craven'larınki gibi tıkırtılıydı ne de refakatçilerinki gibi gürültülü. Ritmik, ağır adımlar kesilince gözlerimi girişteki boşluğa diktim. Önce gölgelerden başka bir şey görmedim ama baktıkça gölgelerin fazla koyu olduğunu fark ettim. Fazla yoğun.

Karanlıktaki şekli seçmeye başlayınca tüylerim diken diken oldu. Uzun boyluydu ama bunun dışında biçimsizdi. Gölge mumun zayıf ışığında içeri süzüldü... *pelerinli* gölge.

Gözlerimi ona diktim, kalbim deli gibi atmaya başladı. Pelerin siyah ve uzundu, daha çok bir kefen gibiydi, başlık iyice öne çekildiğinden yüz yerine koyu bir karanlık vardı. Görünmek istemediğim zamanlar Solis'te giydiğim pelerine benziyordu. Bana Karanlık Olan adını kazandıran pelerine.

Karşımda duran bir refakatçi değildi. Callum olamayacak kadar da uzundu.

Kımıldamıyordu.

Midem asitle çalkalanırken ben de kımıldamıyordum.

Pelerinli siluet ellerini kaldırarak başlığını indirdi.

Tüm bedenim kaskatı kesildi.

Adamların gözünden yaşamın çekildiğini görmüştüm. Elim yüzüm kan içinde, kendi döktüğüm kanın içinde durup tanınmaz hale gelmiş şeylere bakmıştım. Çoğu kişinin hiç unutamayacağı her türden şeyi görmüştüm ama hiç başımı çevirmek istememiştim. Poppy'nin gerçekte kim olduğumu öğrendiği geceye kadar. O güzel yeşil gözlerde beliren korku ve ihaneti ve hassas güveninin paramparça olduğunu görünce midem bulanmıştı.

Şimdi de öyle hissediyordum. Midem bulanıyordu. Bakışlarımı kaçırmak istiyordum. Ama tıpkı o gece Poppy'yle olduğu gibi gözlerimi karşımdaki şeyden kaçırmadım. Tanınmaz hale gelmiş başka bir şeyden.

Abimden.

Hissettiğim şey o gece Poppy'ye karşı duyduğum boğucu utanca hiç benzemiyordu. Yaşadığını görünce bir an rahatlama hissettim ama bu duygu çabucak yok oldu. Şimdi sadece öfke vardı ve inkâra yer bırakmıyordu.

"Adi herif" diye hırladım.

Malik gülümsedi. Bu tanıdığım gülümseme değildi. Gerçek değildi. "Evet..." Kolları iki yanına düştü.

Birkaç uzun saniye geçti. Gözlerimizi birbirimize dikmiştik. Ne gördüğünü hiç bilmiyordum. Umurumda da değildi.

"Bir asırdır *esir* tutulan biri için gayet iyi görünüyorsun" dedim sert bir sesle.

Malik gerçekten iyi görünüyordu. Omuz hizasındaki açık kahverengi saçları hatırladığımdan daha uzun ama tertemizdi. Hatta mum ışığında parlıyordu. Altın-bronz teni hiç de sararıp solmuş değildi. Kehribar rengi gözleri ölü gibi bakmıyordu. Pelerininin

kesimi iyiydi, samur rengindeydi ve geniş omuzlarına göre dikildiği belliydi. Yakından bakınca eskisine göre daha zayıf olduğunu görebiliyordum ama Malik benden birkaç santim uzun olsa da ben hep ondan daha yapılı olmuştum.

"Aynını senin için söyleyemeyeceğim" dedi.

"Sanırım öyle."

Yine sessizliğe gömüldü. Orada öylece duruyordu, yüzü ifadesizdi. Poppy'nin duyguları okuma yeteneği şimdi işe yarardı. Tabii Malik kalkanlarını kuşanmazsa. Oak Ambler'da karşılaştığımızda böyle yapmayı biliyor muydu? Poppy'nin onda bir şey hissedip hissetmediğini öğrenmeye vakit olmamıştı. İçinin de göründüğü kadar boş olup olmadığını öğrenmeye.

"Bana tek söyleyeceğin bu mu?" diye sordu sonunda.

Omuzlarım sinir bozucu bir kahkahayla sarsıldı. "Söylemek istediğim çok şey var."

"Söyle öyleyse." Malik yaklaştı, pelerinini savurarak diz çöktü. Deri çizmeleri göze batacak kadar temizdi. Daha önce hiç böyle lekesiz olmazlardı, hep çamur içinde ya da ahırlardan saraya gelirken kaçınılmaz olarak yapışan saman parçalarıyla kaplı olurlardı. Sargılı elime baktı. "Seni durdurmayacağım."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ziyaretini hak edecek bir şey yapmadım. Peki sen bunu hak etmek için ne yaptın *abi*?"

"Hiçbir şey yapmadım *Cas*."

"Hadi oradan."

Bakışlarını elimden yüzüme çevirdi. O alaycı gülüşü geri dönmüş, sol yanağındaki gamze ortaya çıkmıştı. "Burada olmamam gerekiyor."

Bir an, çok kısa bir an, içimde bir umut belirdi. Tıpkı o refakatçinin dediği gibi Malik asla olması gereken yerde değildi. Küçükken ders yapılacağı zaman hep onu bulmak zorunda kalırdık, bu Kieran'la aramızda bir oyun haline gelmişti. Malik'i önce kimin bulacağı üzerine bahse girerdik. Yemeğe hep geç kalırdı, genellikle mutfakta yiyecek içecekleri karıştırır ya da birileriyle oynaşırdı.

Birkaç kez annemizi Kirha'ya içinde henüz kraliçeyken büyükanne olacağına dair bir his olduğunu söylerken duymuştum. Yanılması herkesi şaşırtmıştı. Beni bile.

Ama içimdeki umut söndü. Olmaması gereken yerde olma kusuru, tanıdığım ve sevdiğim abimin hâlâ bu kalıbın içinde olduğunun bir işareti değildi. Bambaşka bir şeyin kanıtıydı.

"Sen ve sürtük o kadar yakın mısınız?" Boğazımdaki bağ sıkılaştı. Duvara yaslanarak gevşemeye çalıştım. "Cezalandırılmaktan korkmayacağın kadar?"

Yanağındaki çukur kayboldu. "Beni neyin korkutup neyin korkutmadığı kardeş olduğumuz gerçeğini değiştirmez."

"Her şeyi değiştirir."

Malik gözlerini yere indirerek sustu. Aramızda yine uzayan bir sessizlik oldu, tanrılar, tıpkı abime benziyordu. Onun gibi konuşuyordu. Yıllardır onu tekrar göremeyeceğimden korkuyordum. İşte buradaydı... ama değildi.

"Sana ne yaptı?" diye sordum.

Yüzü gerildi. "Bakayım eline."

"Siktir git."

"Kırıcı oluyorsun."

"Kırıcı olmak istemediğim fikrine *siktir git*'in hangi kısmından kapıldın?"

Malik kıkırdadı, sesi çok tanıdıktı. "Dostum, çok değişmişsin." Sol bileğimi tuttu, elimi çekecek oldum ama bu içinde bulunduğum durumda beyhude bir çabaydı. Malik gözlerini kıstı. "Yaramazlık etme."

"Uzun zamandır etmiyorum."

"Bundan şüpheliyim" diye mırıldandı sargımı açmaya başlarken. Parmakları sıcak ve nasırlıydı. Hâlâ kılıç kullanıyor muydu, Isbeth buna izin veriyor muydu? Yarayı açıp sargı bezinin yere düşmesine izin verdi. "*Hassiktir.*"

"Çok havalı, değil mi?" Küçükken ufak tefek çiziklerimi gözden geçirdiği zamanları hatırlasam da soğuk bir sesle güldüm. Ya-

ramazlık ettiğim zamanları. "Isbeth'in gözlerini açıp görmeni sağladığı *gerçek* bu mu?"

Yüzüme baktı, gözleri şimdi öncekinden daha parlaktı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Boynumu sıkan bağı görmezden gelerek öne eğildim. Bir anda yüz yüze geldik. "Seni pes ettirmek için ne yaptı?"

"Pes ettiğim fikrine nereden kapıldın?"

"Çünkü eskisi gibi değilsin. Olsaydın beni elinden kurtarmaya geldiğin canavarın yanında durmazdın. O pislik..."

"Isbeth'in ne yaptığını iyi biliyorum." Gözlerime baktı. "Sana bir şey soracağım Cas. Annemizin –muhtemelen babamızın da– Kraliçe Ileana'nın kim olduğu hakkında bize yalan söylediğini öğrendiğinde ne hissettin?"

İçime sıcak bir öfke yayıldı. "Sence?"

"Hiddet. Hayal kırıklığı" dedi biraz düşündükten sonra. "Öfkeden köpürmek. Benim hissettiklerim bunlardı."

Evet, böyle özetlenebilirdi.

"Bu yüzden mi Isbeth'le birlik oldun? Herkese ve krallığına bu yüzden mi ihanet ettin?" diye sordum. "Annemizle babamız bize yalan söylediği için mi?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Burada olmamın annemiz ve babamızla bir ilgisi yok. Gerçi dürüst davranmış olsalardı ikimiz de burada olur muyduk bilmem."

Kan Kraliçesi'nin gerçekte kim olduğunu bilmek her şeyi değiştirebilirdi. "Evet."

"Ama bunların hiçbiri yaranın enfeksiyon kaptığı gerçeğini değiştirmiyor."

"Yara umurumda bile değil."

"Olmalı." Çenesinde bir kas seğirdi, babamızınkiyle aynı yerde, şakağın hemen altında. "Şimdiye kadar iyileşmesi lazımdı."

"Yapma ya" dedim ters ters, boynumdaki pranga soluk borumu sıkıyordu.

"Beslenmen gerek."

"Tekrar *yapma ya* desem fazla mı gelir?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Kendini boğmaya devam mı edeceksin?"

"Siktir git." Arkama yaslandım, pranga yavaş yavaş gevşerken kesik kesik soluyordum.

"Eskiden bu kadar küfür etmezdin" dedi tekrar elime bakarak.

"Yeni edindiğin hassasiyetlerine mi dokunuyor?"

Bir kahkaha attı. "Artık hiçbir şey hassasiyetlerime dokunamaz."

"Buna inanırım işte."

Malik bir kaşını kaldırdı. "Sana kan verirsem ziyaretim ortaya çıkar."

"Ne o, cezalandırılmaktan mı korkuyorsun?"

O soğuk gözler yukarı baktı. "Cezalandırılan kişi ben olmam."

Boş midem tiksintiyle çalkalandı. "Bu Isbeth'in bana yaptıklarını umursadığın anlamına mı geliyor? Onun tarafında olduğun halde?"

"İstediğine inan." Elini pelerininin içine sokup bir kayışı çekiştirdi. Şifacıların yanında taşıdığı türden küçük bir deri çanta çıkardı. "Yardıma ihtiyacın olacağını düşündüm."

Hiçbir şey söylemeden küçük bir şişe çıkarışını izledim. Refakatçinin söyledikleri aklıma geldi. Neden burada olduğunu sorduğumda bir söz verdiğini söylemişti. Ve sıkıldığını. Ama elimin enfeksiyon kaptığını anlamıştı.

Anlaşılan Malik bunu bildiği için hazırlıklı gelmişti.

Refakatçiden beni kontrol etmesini mi istemişti? Yoksa refakatçi mi ona gitmişti?

"Kan olmadan vücudun ancak bir ölümlününki kadar işe yarar" dedi Malik. "Enfeksiyon yayılıp kanına karışır. Seni öldürmez ama gitmek istemediğin yeri daha çabuk boylarsın."

Nereden bahsettiğini gayet iyi biliyordum. New Haven'da Poppy ile o uçurumun kıyısındaydım ama daha önce tutsak edildiğimde o uçurumdan düşmüştüm.

Malik şişenin kapağını açınca içeri keskin bir koku doldu. "Bu Uçurum'un ateşleri gibi yakacak. Umarım eskiden yaptığın gibi bağırıp ağlamazsın." Bileğimi sıkıca tuttu. "Yoksa bu işin sonu senin için iyi olmaz."

"O şerefsiz parmağımı keserken bile bağırmadım, sen ne diyorsun?"

Şakağının altındaki kas bir kez daha seğirdi. "Öyleyse derin bir nefes alsan iyi olur."

Başıma gelecekleri bildiğim için dediğini yaptım. Malik gözlerime bakarak sıvıyı kısmen açıkta olan kemik ve sinirlerin üstüne döktü. Kahretsin, öyle bir bağırmak istedim ki. Aldığım nefes korkunç yanmayı bastırmakta hiç işe yaramadı. Dişlerimi o kadar sıktım ki azı dişlerimin kırılmaması hayret vericiydi. Acı yüzünden nefes almakta da Malik'in ne dediğini anlamakta da zorlanıyordum ama konuşuyordu çünkü dudakları hareket ediyordu, o yüzden acıyı bastırıp odaklanmaya çalıştım.

"Çok yakıyor, değil mi? Bu acıyı çekmeye değer. Bu şey bir mucize. Isbeth'in bunu nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Sormak da istemedim." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, korkunç acıya rağmen sivri dişlerinden birini ortaya çıkaran o yan yan gülüşü tanıdım. Bu *gerçek* bir gülüştü. "Ama enfeksiyonu atıp derinin iyileşmesini sağlayacak." Sustu. "Evet, işe yarıyor."

Dişlerim sızlayarak sıvının elimin üstünde fokurdayarak parmak eklemimin üstünde köpürüşünü izledim. Acı hayli azaldığından artık kafamı duvara vurmak istemiyordum. Köpükten yoğun, beyazımsı-sarı renkte bir irin aktı, köşeye attığım lanet Craven kadar kötü kokuyordu.

"Oralı bile olmadın." Malik şaşırmış gibiydi. "Sanırım çok daha kötülerini yaşadın." Yine kısa bir sessizlik oldu. "Büyük ihtimalle başkalarına çok daha kötüsünü yaşattın."

"Duydun mu?" dedim boğuk bir sesle.

"Evet ama Yükselmiş'e yaptıklarından bahsetmiyorum. Ya da şuradaki Craven'a. İşler sarpa sardı, değil mi?" Gözlerini elime

dikti. İrinin akışı yavaşlamıştı, artık sürekli, mide bulandırıcı bir akıntı halinde değildi. "Son zamanlarda ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Nasıl boktan bir şeye dönüştüğünü mü?"

Sert bir kahkaha attı. "Herhalde açıklık getirmem gerek. Son zamanlarda *kimi* düşünüyorum biliyor musun, demek istemiştim?"

"Seçenekler sınırsız."

"Shea'yı."

Adını duymak beni şaşırtmıştı. Bir küfürden daha kötüydü. Bir zamanların güzel hatırası artık bir hiçten ibaretti.

"Shea'nın ne yaptığını biliyorum. Bana söylediler. Önce inanmadım ama sonra seni ne kadar sevdiğini hatırladım. Bildiğinden ya da hak ettiğinden çok daha fazla." Şişeyi yaranın üstüne boşalttı.

Sıvı parmağıma yayılıp bir kez daha köpürürken tısladım ama bu kez bir önceki kadar köpürmemişti.

"O zaman yalan söylemediklerini anladım. Bana tuzak kurmuştu" diye devam etti gülerek. "Onu öldürdün mü?"

Çenemi gevşeterek güçlükle cevap verdim, "Evet."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Üzüldüğüne inanmak istedim. Ama inanmadım.

Şişeyi kenara koydu. "Seni tanıyorum, Shea'nın yaptıklarını bir sır olarak sakladın değil mi? Sadece Kieran biliyor."

Yaradan gelen koku şimdi o kadar kötü değildi. Acı da öyle. "Fark eder mi?"

"Pek sayılmaz." Elimi bıraktı. "Hepimiz boktan şeyler yapmak zorunda kalmışızdır, değil mi?"

"Yaptığımız boktan şeylerin hesabı tutuluyorsa sen kazandın demektir."

"Asıl sen kazanmışsın gibi görünüyor kardeşim." Çantadan küçük bir bez parçası çıkardı. "Aşkı buldun." Elimi çevirip damgayı ortaya çıkardı. "Kral oldun." Başparmağını sarmalın üstünde gezdirdi. "Bir zamanlar hayalini kurduğum hayatı yaşıyorsun."

Öfke geri döndü, acı kadar şiddetliydi. "Poppy asla senin olmazdı."

"Olabilirdi de" diye mırıldandı. Elimi daha da sıktı. "Bana yumruk atmak istiyormuş gibisin. Sert bir yumruk."

"Yanılmıyorsun" diye hırladım.

Bezi hafifçe parmağıma bastırırken sırıttı. "Ne tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

"Son yüzyılı hayatını yaşayarak, hem de hayalindeki hayatı yaşayarak geçirdiğin halde bana kızgınsın."

"Yaşamak mı?" dedim öfkeyle. "Tüm o yılları *seni* kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim. Sadece ben de değil. Kieran, Delano, Naill. Sayısız diğerleri. Seni geri getirmek için hayatını feda eden niceleri... tanımadığın iyi adamlar ve kadınlar seni kurtarmak için her şeylerini verdiler. Sen ise tüm bu süre boyunca kendi isteğinle bir fino oldun." Korkunç bir öfkeye kapılmıştım, Malik ise sözlerimden hiç etkilenmeden elindeki bezi bırakıp temiz bir sargı bezi çıkardı. Bunu görünce daha da kışkırtmak istedim. "Preela'ya ne olduğunu hiç merak ettin mi acaba?"

Malik kaskatı kesildi, gözbebekleri büyüdü.

"Çünkü ben ettim. Bağ onu zayıflattığı halde hâlâ seni kurtarmaya çalışıyordu. Kimse onu durdurmadı. Bir gece gizlice çıkıp gitti, onu bir daha hiç görmedik. Ama biliyorduk. Öldü, değil mi?" Suçluluk ya da keder gibi bir şey bulmak için dikkatle yüzüne baktım. Hiçbir şey yoktu. Preela, Malik'e bağlı bir kurttu, Kieran'la benim olduğum kadar yakındılar, beni aramaya giderken onunla gelmesini de bu yüzden istememişti. "Tam olarak ne zaman öldüğünü biliyorsundur."

Gördüm, kahretsin, tepki verdiğini gördüm. Gözümü kırpsaydım kaçıracaktım. İrkilmişti.

"Öldü." Şakağının altındaki kas daha da hızlı seğirmeye başladı. "Ama Carsodonia'ya vardıktan sonra. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama Preela buraya kadar onca yolu esir düşmek için gelmişti." Öne eğildi. "Karın sayesinde kafasını kaybeden canavar

onu öldürdü. Hem de acı çektirerek. Öldürmeden önce onunla eğlendi. Daha pek çokları Preela'yla eğlendi."

Kahretsin.

"Biliyorum çünkü o sırada izliyordum. Jalara'nın öldürdükten sonra onu parçaladığını, kemiklerini kırıp sivrilterek kan taşına dönüştürdüğünü gördüm." Bana bakarken gözlerinde sadece ince bir kehribar şeridi görünüyordu. "Kemiklerinden yedi kurt hançeri yaptı. Altısını buldum, yedincinin nerede olduğunu da biliyorum." Yavaşça başını salladı. "Evet, kimde olduğunu biliyorum."

Poppy'nin hançerinin Preela'nın kemiklerinden yapılmış olabileceğini düşünemiyordum bile. Sorumun cevabı buydu.

Onu pes ettiren şey.

Buydu. Ve tahmin ettiğimden çok daha önce olmuştu.

Onu suçlayamazdım.

İşte o anda fark ettim ki Malik, Redrock Kalesi'nde olanlardan hiç etkilenmemiş değildi. Malik orada bir tür duygu belirtisi göstermişti. İki kez. Isbeth o refakatçiyi çağırdığında ve şövalyelerinden birine onu bıçaklattığında Malik ileri atılacak gibi bir hareket yapmıştı. Dişlerini de sıkmıştı, tıpkı babamız Alastir'le Solis'e savaş açmak üzerine konuşurken yaptığı gibi; Malik buna kesinlikle karşıydı. Isbeth, Ian'ı öldürdüğü zaman da şoke olmuştu. Bunu beklemiyordu.

Bir şeyden etkilendiğini üçüncü kez görüyordum.

"Sana elimin enfeksiyon kaptığını söyledi, değil mi?" diye sordum. "Refakatçi."

Gözbebekleri biraz daha büyüdü.

"Buradayken bazı çılgınca şeyler söyledi."

Malik gözünü bile kırpmadan gözlerime bakıyordu. "Ne gibi?"

"Uyanışla ve Isbeth'in diyarları yeniden yaratacak kadar güçlü bir şey yaratmasıyla ilgili bir şeyler saçmaladı."

Malik seğiren kası dışında tamamen kıpırtısızdı.

Huzursuzluğun soğuk parmakları enseme dokundu. "Neden bahsediyordu *abi*?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Neden bahsettiğini kim bilebilir? Kendisi biraz..."

Dikkatle yüzüne baktım. "Biraz tuhaf mıdır?"

Malik bir kahkaha attı, karnıma yumruk yemiş gibi oldum çünkü gülüşü çok içtendi. Gözlerinin kehribarı daha görünür hale geldi. "Evet." Dişlerini altdudağına sürttü. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Bunu hak ettim. Hem de sandığından daha çok. Ama ondan nefret etmen için bir neden yok."

"Umurumda bile değil."

"Umurunda olduğunu söylemedim ama o sana hiçbir şey yapmadı, ayrıca seni aramak ve nasıl bir enkaza dönüştüğünü görmek için büyük risk aldı. Onu korumak için bir nedenin olmadığını biliyorum ama biri buraya gelip seninle konuştuğunu öğrenirse onun için hiç iyi olmaz."

"Bundan bana ne?" dedim meydan okur gibi, bunu neden önemsediğini öğrenmek istiyordum.

"Çünkü tıpkı senin sevgilin gibi" dedi alçak sesle, "hayatta onun da pek az seçeneği vardı. O yüzden öfkeni ondan çıkarma. Tek istediğim bu ve bugüne kadar senden hiçbir şey istemedim."

Gerçekten istememişti.

Hep ben ondan bir şeyler istemiştim. Ama o farklı bir hayattı.

O kalkanlı gözleri inceledim. Çok zayıf olmasaydım zorlama kullanabilirdim, Malik bunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Artık kimseden hoşlanmak elimden gelmiyor" dedi. "Ama ona borçluyum."

Bunu o kadar duygusuz bir sesle söylemişti ki içim buz kesti. Kendimi duvara bıraktım. "Senden ümidimi hiç kesmedim Malik" dedim bezgin bir sesle. "Seni unutup hayatıma bakmadım."

"Şimdiye kadar." Elimi sarmaya başladı. "Penellaphe'ye kadar."

"Bunun onunla ilgisi yok."

"Her şeyin onunla ilgisi var" diye mırıldandı.

"Saçmalama." Başımı iki yana salladım. "Bana yaptıklarından sonra, sana yaptıklarından sonra, Kan Kraliçesi'yle görüşmeyi neden düşündüm sanıyorsun? Sadece Atlantia yüzünden değildi. Sadece Kan Tacı'nın ölümlülere yaptıkları yüzünden değildi. Bunlar ikincil şeylerdi. Asıl mesele daima sendin. Oak Ambler'a senin için pazarlık yapmaya geldim. Poppy de aynı nedenle geldi, üstelik seni tanımıyordu bile."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi, kaşlarını çattı. "Hayır, beni tanımıyordu." Sargı bezini yaraya doladı. "Daha doğrusu hatırladığı buydu."

Başımı yana eğdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yakında anlayacaksın." Malik sargı bezinin ucunu sıkıştırdı. "İçimde çok geçmeden kraliçene kavuşacağına dair bir his var."

12

Poppy

Parmaklarımı bıçağın kurt kemiğinden yapılmış soğuk sapında gezdirirken onu bana on altıncı doğum günümde hediye eden adamı düşünerek hafifçe gülümsedim.

Vikter da ben de doğum günümün *ne zaman* olduğunu bilmiyorduk. O da Casteel'le aynı şeyi söylemişti: Bir gün seç. Ben de yirmi nisanı seçmiştim.

Vikter'ın bu bıçağı nereden bulduğunu bilmiyordum. Daha önce bir benzerini hiç görmemiştim. Bıçağı bana verirken elini elimin üstüne koymuş ve, *"Bu silah senin kadar eşsiz. Ona iyi bak, karşılığını verecektir"* demişti.

Vikter'ı kedere boğulmadan düşünebildiğim için rahatlayarak daha da gülümsedim. İçim hâlâ hüzün doluydu. Her zaman da öyle olacaktı. Ama hafiflemişti.

"Umarım benimle gurur duyuyorsundur" diye fısıldadım. Atlantia ordularına komuta etmeyi seçmekten, askerlerle aynı riskleri almaktan ve bu savaşın arkasında bırakacağı izler ne olursa olsun taşımaya kararlı olmaktan gurur duyuyordum. Ne de olsa bunun önemini bana o öğretmişti.

Masadonia'daki evlerin kapısına sıkıştırılan o beyaz mendillerin ne anlama geldiğini ve Vikter'ın o evlerde yaşayan ve yapılması gerekeni yerine getiremeyen ailelere nasıl yardım ettiğini tesadüfen keşfettiğimde olduğu gibi. O lanetlenmişlere –bir Craven'ın ısırığıyla enfekte olmuşlara– ailelerine ve yanlarına yaklaşan herkese saldıracak bir canavara dönüşmeden önce hızlı, onurlu bir ölüm bahşediyordu. Yükselmişler'in lanetlenenler için uyguladığı halka açık infaz yerine huzurlu bir ölüm.

Bir defasında bunca ölümle çevrili olup da nasıl etkilenmediğini sormuştum. Verdiği cevabı uzun süre anlamadım.

"Etkilenmiyor değilim. Ölüm ölümdür. Ne kadar haklı olursa olsun cinayet cinayettir Poppy. Her ölüm arkasında iz bırakır ama kimsenin benim almayacağım bir riski almasını bekleyemem. Bir başkasından sırtlanmayı reddettiğim bir yükü taşımasını ya da benim hissetmediğim bir izi hissetmesini de isteyemem."

Sonunda enfekte olanların gerçek sayısını –genç olsun yaşlı olsun– görünce ne demek istediğini anladım. Yılda birkaç düzine infaz gerçekleştiriliyordu ama gerçekte enfekte olan yüzlerce kişi vardı. Yüzlerce ölümlü, daha güçlü, daha hızlı ve yaralara ölümlülerden çok daha dayanıklı olan Yükselmişler'in yapmayacağı şeyi yaparken lanetleniyordu.

Anladığımı sanmıştım. Ama şimdi? Kurt hançerini bacağımdaki kınına koydum. Şimdi Vikter'ın sözlerinin lanetlenmişlere yardım etmekten çok daha fazlasını ifade ettiğini anlıyordum. Vikter bir Alçalmış değildi ama geriye bakınca Yükselmişler'den bahsettiğini düşünüyordum. Hizmet edenlerden çok fazla şey isterken onlar için çok az şey yapan Kan Tacı'ndan bahsediyordu.

Bir Bakire de olsam kraliçe de, ölümlü de olsam tanrı da, asla göze almadığım riskleri başkalarının almasını isteyen birine dönüşmeyecektim. Diğerlerinden böyle bir yükü sırtlanmalarını beklerken Vikter'ın sözünü etiği o *izleri* taşımayı da reddetmeyecektim.

Göğsümden çaprazlamasına geçen ince kayışı sıkılaştırıp demir ve gölge taşından yapılmış kısa bir kılıç aldım. Altın Atlantia si-

lahlarından çok daha hafif olan bıçağı, sapı aşağı bakacak şekilde sırtımdaki kının içine soktum.

Haritanın üzerine yerleştirilmiş olan diğer silahlar pencereden içeri sızan sabah güneşinin ışığında parlıyordu. Bir ayağımı sandalyeye koyarak çelik bıçağı aldım. Parmaklarım dizliklerimi yerinde tutan kayışların üstünde gezindi. Hançeri çizmemin içine kaydırdım, ayak değiştirip aynı hançerden bir tane de diğer çizmemin içine soktum. Sonra sapı ancak kolum genişliğinde, gölge taşından yapılmış ince bir mıh aldım. Onu da kolumdaki kına yerleştirdim. Bu Vonetta'nın favorilerindendi. Normalde ölümlü formundayken her kolunda bundan birer tane taşırdı. İkinci kısa kılıcı ilkiyle çaprazlanacak ve sapı sol kalçama gelecek şekilde sırtıma yerleştirdim. Korkunç görünümlü, kıvrık bir bıçak olan sonuncusunu da elime alıp kendime bakarak nereye yerleştireceğimi düşündüm.

"Sence yeterince silahın yok mu?"

Başımı kaldırınca Valyn'in eşikte durduğunu gördüm. Dün yanımızdan ayrıldığından beri onu görmemiştim.

Boğazım yanarken kendime bir göz attım. "Hiçbir zaman yeterli geleceğini sanmıyorum."

"Normalde bu dediğine katılırdım" dedi Valyn, eli üzerinde *görebildiğim* üç kılıçtan birinin kabzasındaydı. Altın ve çelikten yapılmış zırhın daha fazlasını gizlediğine emindim. "Ama o savaş alanındaki en ölümcül silah sen olacaksın."

Orak şeklindeki hançeri aşağı indirirken midem allak bullaktı. "Umarım o tür bir silahı kullanmak zorunda kalmam."

Valyn bana bakarken başını öyle tanıdık bir şekilde yana eğdi ki kalbim sıkıştı. "Bu konuda ciddisin."

"Evet." Neden bilmem ama Valyn'in söylediği içime dert olmuştu. Neden bu kadar çok silah almıştım? Bilinçsizce yaptığım seçimlere bir anlam vermeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Demek istediğim... sahip olduğum yetenekler iyileştirmek için kullanılabilir. Onları bunun için kullanmayı tercih ederim." Orak şeklindeki hançeri belime yerleştirirken yüzüne baktım. "Tabii savaşmak için

kullanmak zorunda kalmadığım müddetçe. Buna mecbur kalırsam da hiç tereddüt etmem."

"Edeceğini düşünmedim zaten." Valyn bana bakmaya devam ediyordu ama baktığı yara izleri değildi. "Şey gibi görünüyorsun..."

Nasıl göründüğümü biliyordum.

Elbisemin... *beyaz* elbisemin koluna bakarken dudaklarım kıvrıldı. New Haven'daki o gece, artık Bakire olamayacağıma karar verdiğimde, kendime bazı sözler vermiştim. Bunlardan biri de bir daha asla beyaz giymeyeceğimdi.

Bugün Naill ve Sage'in yardımıyla bu sözü çiğnemiştim. Keten elbise Kieran'ın tuniklerinden yapılmış iki elbiseden biriydi, dizime kadar geliyordu ve bacağımdaki kurt hançerine erişebilmem için iki yanı açık bırakılmıştı. Elbisenin altına Sage'den ödünç aldığım kalın bir tayt giymiştim. Kurt benden en az bir-iki beden küçük olduğu için taytın dikişleri gevşetilip yeniden sağlamlaştırılmıştı. İkisi de bembeyazdı, omuzlarımı ve göğsümü saran zırhlar da öyle. Naill ince zırhın üstüne beyaz kumaş dikmeyi bile başarmıştı. Harika bir iş çıkarmış, tam ondan istediğimi yapmıştı, sonra da başarısını ikiye katlamıştı. Bir elbise daha vardı. Bir tayt daha.

Elbiseden tüm benliğimle nefret ediyordum.

Ama giydiğim şey bir amaca hizmet edecekti. Ben ölümlüler için bir kraliçe değildim. Yaldızlı taç onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Anlam taşıyan şey Bakire'nin giydiği beyazlardı.

"Bakire'nin nasıl göründüğünü düşünüyordun? Yalnız normalde zırh yerine peçe takıyordum ve..." Yanaklarıma yeniden ateş bastı. "Bu kadar çok silahım da yoktu."

Başını hızla iki yana sallayınca arkadan bağladığı saçlarından bir tutamı yerinden kurtuldu. Yanağına düştü "En sevdiğim tablolardan biri gibi göründüğünü söyleyecektim."

"Ya." Huzursuzca kımıldandım.

"Tanrıça Lailah'nın tablosuna. Fiziksel görünüm olarak değil, zırhın ve dik duruşun yüzünden. Güç. Aslında sarayda bir

tablo var. Görme şansın oldu mu bilmiyorum, Huzur ve İntikam Tanrıçası'nın bir tablosu. Üstünde beyaz bir zırh var."

"Görmedim."

"Bence hoşuna gider."

Elimde olmadan aklımdan Casteel'i ve beni böyle görse ne düşüneceğini geçirdim. Silahlar hoşuna giderdi. Hem de çok. Ya elbise?

Muhtemelen yırtıp ateşe verirdi.

Casteel'i düşününce aklıma rüya geldi, ne anlama geliyor olabilirdi? "Sana sormak istediğim bir şey var."

"Sor."

"Kieran kalp eşlerinin birbirlerinin rüyasına girmesinin mümkün olup olmadığını senin bilebileceğini söyledi."

"Bunu iddia eden bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Buna aslında..." Valyn'in alnı kırıştı. "Ruh yürüyüşü diyorlar. Birinin rüyasına girmek gibi değil. Ruhların rüyalarda bile birbirini bulabildiğini söylüyorlar." Yüzü gevşedi. "Bu tür bir şey mi oldu?"

Rüyanın detaylarına girmemek için tüm gücümü kullandım. "Son derece gerçekmiş gibi gelen bir rüya gördüm. Normal bir rüya gibi değildi, sanırım Casteel de ben uyanmadan hemen önce farklı bir rüya olduğunu anladı. Yanılıyor da olabilirim, normal bir rüya görmüş de olabilirim."

"Sanırım tam olarak düşündüğün şekilde. Kalp eşleri arasındaki ruh yürüyüşü" dedi Valyn. "Oğlum senin kalp eşi olduğuna inandığını söylemişti, söylemesine de gerek yoktu ya. Nyktos Odaları'ndaki saldırıdan sonra uyanıp da seni götürdüklerini anladığı zaman bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Carsodonia'ya gitme planından bahsederken bunu senin gözlerinde de gördüm, sesinde duydum. Siz ikiniz pek az kişinin yaşayabileceği bir şey buldunuz."

"Evet" diye fısıldadım nefesim kesilerek.

Valyn gülümsedi ama derin derin içini çekerken yüzündeki ince çizgiler derinleşti. "Seni görmeye gelirken Kieran'a rastladım" dedi Valyn, bunu duyunca içim rahatladı. "Seninle konuşmak is-

tememin onu endişelendirdiğini anladım. Ailesi dışında bu kadar sadık olduğunu gördüğüm tek kişi Casteel. Bu tür bir sadakat her tür bağı aşar... bir İlkel *notam*'ı bile." Başını bana çevirdi, altın rengi gözleri duygularını ele vermiyordu. "O sizin için bir nimet. Her ikiniz için de."

"Biliyorum." Duyularımı Valyn'e açınca bana Sur'u hatırlatan şeye çarptım. Kalkanlarında olması gerektiğini düşündüğüm çatlakları bulma dürtüsü kendini yeniden gösterdi. Elimi yüzük yerine belimdeki keseye uzatarak oyuncak atı sıktım ve bu isteği bastırdım. "Eğer buraya beni Carsodonia'ya gitmemem için ikna etmeye geldiysen, ben... ben endişeni takdir ediyorum... hem de sandığından daha fazla" dedim. "Ama bunu yapmak zorundayım."

"Keşke fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı ama çok inatçısın. Oğlum gibi. Her iki oğlum gibi." Bir sandalyenin arkalığına dokundu. "Oturmamda sakınca var mı?"

"Elbette hayır." Gidip karşısındaki yumuşak koltuğa oturdum.

"Teşekkür ederim." Valyn sağ bacağını uzatarak otururken zırh gıcırdadı. "Fikrini değiştiremeyeceğimi biliyorum ama endişeleniyorum. Pek çok şey olabilir. Pek çok şey ters gidebilir. Onlarla birlikte seni de kaybedersek..."

"Onları kaybetmedik. Nerede olduklarını biliyoruz. Onları bulacağım" dedim. "Belki Malik..." derin bir nefes alıp oyuncak atı yeniden sıktım. "Belki Malik'i kaybetmiş olabiliriz. Ama Casteel'i kaybetmedik. Onu geri getireceğim ve gerekirse daha önce istediğin gibi yapacağım."

Valyn hafifçe iç geçirdi, kendini toplamak için birkaç saniyeye ihtiyacı var gibiydi.

Yavaşça sol elimi uzatıp avucumu gösterdim... evlilik damgamı. "Yaşıyor. Bazen bunu hatırlamam gerekiyor" diye fısıldadım. "Yaşıyor."

Valyn küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süre yüzüme baktıktan sonra gözlerini kapadı. Duyularımı açık tuttum ve bir an bir şey algılar gibi oldum, bana Tawny'nin arada bir kahvaltıda ye-

diği ekşi mangoları hatırlatan bir şey. Suçluluk duygusu muydu? Utanç mıydı? Emin olamayacağım kadar kısa sürmüştü.

"Olup bitenlerin arasında vakit olmadı ama konuşmamız gereken bir şey var. Yarının garantisi olmadığını bilecek kadar çok yaşadım" dedi Valyn, göğsüm sıkıştı. Her şeyin mümkün olduğunu biliyordum ama başına böyle bir şey geldiğini düşünmek istemiyordum. "Evaemon'a döndükten sonra eşimle ne konuştuğunu biliyorum" dedi Valyn.

Bedenimdeki bütün kaslar gerildi ama oyuncak atı tutan elim gevşedi.

Valyn arkasına yaslanıp dizini ovuşturdu. "Ona kızgındın."

"Hâlâ kızgınım. Aptalca bir şey yapmadan elimi keseden çektim, kazayla onu ateşe vermek gibi. "Kızgınlığım geçmedi."

"Hakkın da var. Casteel ve Malik'in de öyle, eğer..." İçini çekti. "Buraya Eloana'nın adına konuşmak için gelmedim, sadece kendi adıma konuşacağım. Eminim Kan Kraliçesi hakkındaki gerçeği bilip bilmediğimi merak ediyorsundur."

Ellerimi bacaklarıma bastırdım. "Evet. Uyuyamadığım gecelerde düşündüklerimden biri de bu" dedim. "Biliyor muydun? Alastir'in bildiğine bahse girerim."

"Alastir biliyordu" diye doğruladı Valyn, Alastir çoktan parça parça olup büyük ihtimalle kurtlar tarafından yenmemiş olsaydı bir kez daha bıçaklayabilmek için cesedini mezarından çıkarabilirdim. Defalarca. "O benden önce biliyordu."

İçimi bir şaşkınlık kapladı ama reaksiyonlarıma güvenmiyordum. "Gerçekten mi?"

"Isbeth'in öldüğünü sanıyordum, ya savaştan önce ya da savaş esnasında. Yıllarca buna inandım" dedi Valyn, hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan duruyordum. "Eloana ondan da Malec'ten de hiç bahsetmezdi, ben de üstüne gitmezdim çünkü onun için zor olduğunu biliyordum. Malec hak etmediği halde bir parçasının onu sevdiğini biliyordum. Beni sevdiği halde o parçasının daima onu seveceğini de."

İşte bu beni gerçekten şaşırtmıştı. Valyn, Eloana'nın bana itiraf

ettiği şeyi biliyordu ve bunu bildiği halde ona olan sevgisinin azaldığını hiç sanmıyordum. Birden içimde adama karşı bir saygı uyandı. Çünkü, Casteel, Shea için böyle hissetseydi kıskançlıktan kudururdum.

"Isbeth'in Casteel'i ilk ele geçirişine kadar Eloana bana Solis Kraliçesi hakkında öğrendiği gerçeği söylemedi" diye devam etti Valyn, şakağının altındaki kas yeniden seğirdi. "Ben..." Soğuk bir kahkaha attı. "Öfke o andaki hislerimi anlatmak için hafif kalır. Gerçeği bilseydim asla geri çekilmezdim. Savaşı bu şekilde bitiremeyeceğimizi bilirdim. Geçmişteki kişisel sorunlar yüzünden savaşın bitmesine imkân olmadığını bilirdim, belki Eloana'nın bunu uzun süre sır olarak saklamasının nedeni de buydu. Belki de bu yalan her şeyi bir arada tutan sarsılmaz bir gerçeğe dönüşmüştü. Bilmiyorum, tek bildiğim şimdi gerçeği söylemem gerektiği. Başta bilmiyordum ama Isbeth hakkındaki gerçeği uzun süredir biliyorum. Durum çok... zor ve karmaşık."

"Bu bir mazeret değil."

"Haklısın" dedi sessizce. "Ama durum bu."

Öfke kanımda ve göğsümün ortasında kaynıyor, o soğuk, boş yerlerime sızıyordu. "Madem uzun süredir biliyordun Malik'i uyarabilirdin. Casteel ve bana söyleyebilirdin. Gerçeği bilseydik daha hazırlıklı olabilirdik. Isbeth'le pazarlık yapmak için bir neden olmadığına karar verebilirdik" dedim, Isbeth'in adı geçince yüzü gerildi. "Bilseydik Malec'in yerini tespit ederek elimizi güçlendirebilirdik. İkiniz de istediğiniz an gerçeği söyleyebilirdiniz. Ama o zaman Atlantia'nın yalanlardan oluşan temelleri çatlamış olacaktı. O yüzden durumun ne kadar zor ya da karmaşık olduğu hiç umurumda değil. İkiniz de gerçeği söylemediniz çünkü bunun sizi nasıl etkileyeceğinden, insanların size ne gözle bakacağından korkuyordunuz. Solis kraliçesinin, kraliçelerinin öldürmeye kalktığı metres olduğunu öğrendikleri zaman halkın sizi yine destekleyip desteklemeyeceğini bilmiyordunuz. Isbeth'in vampir olmadığını öğrendikleri zaman. İlk Yükselmiş olmadığını. Atlantia'nın da tıpkı Solis gibi yalanlar üzerine kurulduğunu."

"Ben... bunların hiçbirine itiraz edemem" dedi Valyn gözlerime bakarak. "Zamanı geri almak mümkün olsaydı doğru olanı yapardık. Onun hakkında gerçeği söylerdik."

"Onun adı Isbeth." Parmaklarımı bacaklarıma batırdım. "Adını söylememek o olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Valyn önüne bakarak başını salladı. "Adını söylemeyi de kolaylaştırmıyor. Ya da senin annen olduğunu düşünmeyi. Senin bir ilah olduğuna, Malec'in ilişki kurduğu ölümlülerden birinin soyundan geldiğine inanıyorduk. Sen söyleyene kadar Malec'in ne olduğunu bilmiyorduk." Duraksadı. "Ama baban olmadığını öğrenmek beni sevindirdi. *İkizler*. Malec ve Ires. Bu neden ona benzediğini de açıklıyor."

Malec'in tanrı olduğunu söylediğimde Eloana'nın yaşadığı şok yapmacık olamayacak kadar şiddetliydi. Bunu bilseydi Isbeth hakkındaki gerçeğe dair tavrı değişir miydi diye sormak istedim ama yapmadım. Ne anlamı vardı ki? Cevabı hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

"Eloana sana Isbeth ve Malec'in oğlundan bahsetti mi?" diye sordum, Eloana'nın söylediklerini hatırlayarak.

"Evet." Elini çenesinde gezdirdi. "Alastir söyleyene kadar çocuktan haberi olmadığını söylediği zaman ona inandım."

Ben buna inandığımdan emin değildim. Çünkü Alastir'in Malec'in soyundan geldiğine inandıkları bir çocuk bulduğunu, danışmanlarının –*dostlarının*– bu çocuğu, ki *ben* oluyordum, öldürülmek üzere Craven'lara terk ettiğini biliyorlardı. Alastir'in Atlantia'nın çıkarı için hareket ettiğine inandıklarından bu dehşet verici davranışı sorun etmemişlerdi.

Alastir'in yaptığı şey için onları suçlamamıştım. Hâlâ suçlamıyordum. Onları bildikleri şeyden ve bu bilgiyle yapmayı, daha doğrusu yapmamayı tercih ettikleri şeyden sorumlu tutuyordum.

"Çok pişmanım" dedi Valyn boğuk bir sesle. "Karım da öyle. Bağışlanmayı beklemiyorum. Eloana da beklemiyor."

Bunu bilmek güzeldi çünkü ikisi hakkında da ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama bağışlamak benim için hiçbir zaman sorun

olmamıştı. O kolaydı. Bazen fazla kolaydı. Yaptıkları şeyi neden yaptıklarını anlamak ve kabullenmekten ibaretti ve benim bununla uzlaşacak vaktim olmamıştı. "Öyleyse beklediğin nedir?"

"Hiçbir şey." Tekrar gözlerime baktı. "Sadece gerçeği bilmeni istedim. Bu konunun aramızda konuşulmadan kalmasını istemedim."

Benimle arasını düzeltmekten öte bir neden olabileceğini düşünüyordum. Oğullarını bir daha hiç görememe ihtimaline karşı gerçeği bilmemi istemişti. Böylece onlara bana anlattıklarını söyleyebilecektim.

Sessizlik uzuyordu, ne diyeceğimi de ne yapacağımı da bilmiyordum. Sessizliği bozan Valyn oldu. "Vakit geldi sayılır, değil mi?"

"Evet" dedim. "Umarım her şey bittikten sonra yeniden görüşürüz."

Yüzünde tekrar beliren gülümseme derin çizgileri biraz hafifletti. "Görüşeceğiz."

Malikâneden çıktık, Emil ve taç muhafızlarından küçük bir grup birden ortaya çıkıp iki yanıma geçti. Arazinin kıyısında bekleyen askerlere doğru yürürken Valyn elini uzatıp omzumu sıktıktan sonra uzaklaştı.

Askerler geldiğimi görünce kılıç tuttukları ellerini kalplerine götürüp eğildiler. Bakışlarının, güvenlerinin baskısı adımlarımı ağırlaştırdı. Bütün vücudum uğulduyordu ama kararlılıklarının tuzlu tadı sinirlerimi yatıştırdı. Havalı konuşmalar olmayacaktı, seremoniye ve güç gösterisine gerek yoktu. Bugün ne yapacaklarını biliyorlardı.

Ön tarafta Setti ve diğer bir atın yanında duran Kieran'a yaklaştım. Şimdi sadece Emil peşimden geliyordu. Taç muhafızları bölüklerine katılmıştı.

Kurt omzunun üstünden baktı. Başını çevirip geldiğimi görünce şaşkınlığının serin bir su gibi üstüme sıçradığını hissettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç" dedi boğazını temizleyerek. "Giydiğin şeyden nefret ediyorum."

"Kulübe hoş geldin."

"O kulüpten olmak istemiyorum." Başını önüne çevirip Sven ve Cyr'ın yanına giden eski krala baktı. "Her şey yolunda mı? Valyn'in odana girdiğini gördüm de."

"Evet." Setti'nin dizginlerini Kieran'dan alıp eyeri tutarak atın sırtına çıktım. Yerime yerleşirken gözüme kurt general ilişti. Lizeth askerlerin arasından taç muhafızları komutanına doğru ilerliyordu. Hisa planlarımıza uyulmasını garanti altına almak için Valyn ve generallerle birlikte kalacaktı.

Hisa atını bırakıp Lizeth'i başının arkasından tuttu. Parmaklarını sarı saçlara doladı. Bedeninden endişe yayılıyordu. "Dikkatli ol."

Dişi kurt alnını Hisa'nın alnına bastırdı. "Ama cesur ol" dedi onu öperek.

"Daima" dedi Hisa.

"Ama cesur ol" diye fısıldadım başımı çevirerek. Dikkatli ol ama cesur ol.

Bugün hepimiz böyle olacaktık.

13

Oak Ambler'ı çevreleyen Pinelands'a, eğilmiş ilk ağaç sıralarının ötesine, yaptığımız kısa yolculuk sessiz geçiyordu. Yola saçılmış iğnelerin ve ince dalların çıtırtısından başka ses yoktu. Dalların arasından süzülen güneş ışığı olacaklarla hiç örtüşmeyen bir huzur bahşediyordu.

Eyerde dimdik oturuyor, Setti'nin dizginlerini tam Casteel'in öğrettiği şekilde tutuyordum. Zırh inceydi ve vücudumu sımsıkı sarıyordu, özellikle de göğsümü ve sırtımı saran kısım, ama pek rahat olduğunu söyleyemezdim. Zırh bir zorunluluktu. Çoğu yara benim için ölümcül olmayabilirdi ama gereksiz yere güçten düşmeyi planlamıyordum, özellikle de ether kullanmamı gerektirecekse.

Atıyla sağımdan gelen Emil'i hiç bu kadar ciddi görmemiştim, durmadan sık ağaçları gözden geçiriyordu. Kieran sağımdaydı. Oak Ambler'a sadece üçümüz gidiyorduk.

Daha doğrusu görünen oydu.

Sur'dakilere doğru olanı seçmeleri için bir şans vermek istiyordum. Bir orduyla ortaya çıkmak hemen savunmaya geçmelerine neden olurdu, o zaman kapıları açıp çıkmak isteyenlere de izin vermezlerdi.

Ama yalnız değildik.

Kurtlar ormana yayılmıştı, çamların arasına saklanmış olabilecek Solis askerlerine bakınarak ses çıkarmadan ilerliyorlardı.

Setti suları ve çamurları sıçratarak yolu kesen küçük bir dereden geçerken göğsüme çöken ağırlık nabız gibi atan ether'i harekete geçirdi. Kan Kraliçesi Ian'ı öldürüp Casteel'i ele geçirdiği zaman savaşın eşiğindeydik. Savaş ben Kral Jalara'yı öldürünce başlamıştı. Ama bu... *bu* ilk çarpışmaydı. Kalbim ağır ağır çarparken dizginleri daha da sıkı kavradım.

Gerçekten savaştaydık.

Nedense şimdiye dek bunun Massene'den farklı olduğunu idrak edememiştim. Bu gerçek *savaştı*. Onca plan yaptıktan ve bekledikten sonra *şimdi* gerçeküstü geliyordu.

Ya kimse bize güvenmezse? Ya hepsi, Alçalmışlar bile, şehirde kalırsa? Önlemek istediğim türden bir katliam olasılığı her geçen dakika daha da artarken kalbim hızla atmaya başladı.

Elimde olmadan Casteel yanımda olsaydı moralimi düzeltecek bir şeyler söylerdi diye düşünüyordum. Bizi bekleyen şeye rağmen yüzümü güldürürdü. Büyük ihtimalle beni sinir edecek şeyler de söylerdi... ve gizlice beni heyecanlandırırdı.

Ve zırha ve silahlara kesinlikle ama *kesinlikle* bayılırdı.

"İşte" dedi Kieran sessizce. "İleride, solda."

Ne gördüğüne dair tahmin yürütemeyecek kadar korkmuş bir halde ağaçların arasından süzülen güneş ışığını gözden geçirdim.

"Onları görüyorum" dedi Emil tam gördüğüm anda.

Ölümlüler.

Toprak yolun iki yanından yürüyorlardı, kalabalıktılar, belki yüz kişi kadar. Bizi görünce yavaşlayıp açılarak yoldan uzaklaştılar. Rahatlamaya benzer bir duygu bulmaya çalıştım ama Oak Ambler'da yaşayan on binlerin yanında ilerideki grup hayli küçük kalıyordu.

Aldığım derin nefes kemiklerime işleyen hayal kırıklığını sildi. Yüz kişi hiç olmamasından daha iyiydi.

Çoğu sırtında ve kollarında büyük çuvallar taşıyan ölümlülere yaklaşırken Emil atını Setti'ye yaklaştırdı. Göz ucuyla eldivenli

elini kılıcının kabzasına kaydırdığını gördüm. Kieran'ın gerildiğini hissettim. Onun da elini silahına yaklaştırdığını biliyordum.

Duyularımı ölümlülere açtım ve ânında pişman oldum. Tek hissedebildiğim endişe ve korkunun ezici karışımıydı. Ne hissettikleri asık yüzlerinden belli oluyordu, büyük ihtimalle hayatlarının daha yirmili ya da otuzlu yaşlarında olan ölümlülerin çarpılmış yüzleri... Yıllarca Yükselmişler'in hâkimiyeti altında yaşamış ölümlülerin.

Yavaşladıktan sonra durup sessizce geçişimizi izlediler. Bakışlarının ağırlığı üstüme çökmüştü, içlerinden birkaçı o kadar endişeliydi ki duygularını yansıtarak etrafımızı saran havayı yoğunlaştırıyordu. Duyularımı kapatmayı başardım.

Yıllarca bakılması yasaklanmış ve peçeyle gezmiş biri olduğumdan buna hâlâ alışamamıştım. Görülmeye. Vücudumdaki bütün kaslar bu kadar bakışın altında seğirmeye başlamıştı ve huzursuzluğumu belli etmemek için tüm gücümü harcıyordum.

Onlara bakarken gülümsemedim. Aptal gibi görünmekten korktuğum için değil –ki farklı koşullar altında bu beni endişelendirirdi– ama kimse korkudan ya da şüpheden dolayı doğrudan gözlerime bakmadığı için bu doğru olmazmış gibi geliyordu.

Grubun kıyısındaki küçük çocuk hariç.

Küçük kız gözlerime bakıyordu, yanağını babası olduğunu düşündüğüm bir adamın omzuna yaslamıştı. Ne gördüğünü merak ediyordum. Bir yabancı mı? Yüzünde yara izleri olan bir kraliçe mi? Rüyalarına girecek bir yüz mü? Yoksa bir kurtarıcı mı görüyordu? Bir dost? Umut? Çocukla babasının yanında yürüyen anneye baktım, elini küçük kızın sırtına koymuştu, o zaman bu riski almalarının nedeni bu mu diye merak ettim. Kızları için farklı bir gelecek istedikleri için.

"Poppy" dedi Emil sessizce, bakışlarımı ona çevirdim. Setti'yi yavaşlattım.

İleride bir adam, boyu, krem rengi yün paltosunun ancak beline kadar gelen bir çocuğun elinden tutan solgun yüzlü bir kadının yanından ayrılarak bize doğru yaklaştı.

"Lütfen. Kötü bir niyetim yok" dedi adam boğuk bir sesle, kelimeler titreyen dudaklarından telaşla dökülüyordu. "A-adım Ramon. Ayin için daha yeni geldik. Bir hafta bile olmadı." Adam Kieran ve Emil'e bakarken karnıma bir ağrı girdi. "İkinci oğlumuzu aldılar. Adı Abel."

Karnım daha da ağrımaya başladı. Solis'in her yerinde Ayinler aynı zamanda yapılırdı... gerçekten yapıldığı zaman. Bazen araları yıllarca, hatta on yıllarca uzardı. İkinci oğulların ve kızların çeşitli yaşlarda saraya verilmesinin nedeni de buydu. Rahip ve rahibelere verilen üçüncü oğullar ve kızlar için de aynısı geçerliydi. Aynı yıl içinde iki Ayin düzenlendiğini hiç görmemiştim.

"Abel... diğerleriyle birlikte olacak. Theon Tapınağı'nda" diye devam etti adam. "Şehirden ayrılmadan önce onlara ulaşamadık."

Şimdi anlıyordum. Neden korktuğunu, bu gruptaki diğer bir çoğunun neden korktuğunu anlayınca kendime geldim. "Tapınakları kuşatmaya almayacağız."

Adamın duyduğu rahatlama o kadar şiddetliydi ki kalkanlarımı delip geçen bahar yağmurunun tadını aldım. Adamı saran titreme kalbimde yankılandı. "Eğer... onu görürseniz... daha bir bebek ama benimkine benzeyen saçları ve annesinkilere benzeyen kahverengi gözleri var." Bakışlarını üçümüz arasında dolaştırdıktan sonra omzundaki çuvalı indirip açtı.

Elimi kaldırıp kılıcına davranan Emil'i durdurdum. Ramon farkına varmadan çuvalı karıştırıyordu. "A-adım Ramon" dedi bir kez daha. "Annesinin adı Nelly. Oğlum adlarımızı biliyor. Aptalca geldiğini biliyorum ama tanrılar şadihimdir ki adımızı biliyor. Bunu ona verir misiniz?" Doldurulmuş, kahverengi bir kürk çıkardı. Küçük, yumuşak bir oyuncak ayı. Çuvalı yerde bırakarak yaklaştı, her hareketini dikkatle izleyen Kieran ve Emil'e endişeli gözlerle bakıyordu. "Bunu ona verebilir misiniz? Biz geri dönüp onu alana kadar onunla avunur. Onu terk etmediğimizi anlar."

Oyuncak ayıyı alırken gözlerim yanıyordu, soluğum kesilmişti. "Elbette" diye fısıldadım.

"T-teşekkür ederim." Ellerini kavuşturarak selam vererek geri çekildi. "Teşekkür ederim Ekselans."

Ekselans...

Bir ölümlünün ağzından çıkınca farklı gelmişti. Adeta bir hayır duası gibi. Oyuncak ayıya baktım, tüyleri yoluk yoluk olsa da yumuşaktı. Siyah düğmeden gözleri sağlam dikilmişti. Lavanta kokuyordu.

Ben onların kraliçesi değildim.

Ben dualarına bir cevap değildim çünkü o duaların benden uzun süre önce yanıtlanmış olması gerekirdi.

"Diana" diye bağırdı biri Ramon'un arkasından, başımı kaldırdım. "İkinci kızımız. Diana. Onu aylar önce Ayin esnasında aldılar. On yaşında. Onu terk etmediğimizi ona söyler misiniz? Onu bekleyeceğimizi söyler misiniz?"

"Murphy ve Peter" diye bağırdı bir başkası. "Oğullarımız. İkisini de son iki Ayin'de aldılar."

Biri başka bir isim haykırdı. Bir üçüncü kız. Bir ikinci oğul. Kardeşler. Iğneli dallara haykırılan isimler etrafımızda yankılanırken Emil ve Kieran'ın yüzü her isimde biraz daha sertleşiyordu. O kadar çok isim vardı ki acı ve umuttan oluşan bir koro haline geldiler, son isim de haykırıldığında kalbim kurumuştu.

"Onları bulacağız" dedim. Sonra derinlerde, o soğuk boşluğun yanındaki bir parçam büzüşürken daha yüksek sesle tekrarladım, "Onları bulacağız."

İsimlerin, ansızın loş ışıkla aydınlanmış soğuk taş bir duvara kazındığını gördüğüm isimlerin yerini minnettarlık dolu haykırışlar alırken ayıyı sımsıkı tuttum.

Yanından geçerken arka taraftaki bir kadın, "Başkaları da var" dedi. "Kapılardan çıkmaya çalışan başkaları da var."

Duyduğum rahatlama tüm o isimleri gölgede bıraktı. Sırtımı dikleştirdim. Setti'yi mahmuzlarken boğazıma bir yumru oturdu. Kan Tacı'nı çok yakın arayla iki Ayin düzenlemeye iten şeyin ne olduğunu düşünmek istemiyordum.

Bunun ne anlama geldiğini.

Birkaç metre ilerlemiştik ki Emil, "Ne diyeceğimi bilemiyorum" dedi. Kehirbar rengi gözleri donuktu. Boğazını temizledi. "Peş peşe iki Ayin ha? Bu normal değil."

"Evet" dedim ayıyı Setti'nin sırtındaki çantalardan birine koyarken.

"Hayra alamet olamaz."

Hayır, olamazdı.

"Onlara söz vermemek gerekirdi" dedi Kieran sessizce.

"Onları bulacağımıza söz verdim" dedim boğuk bir sesle, elimi belimdeki keseye uzatıp içindeki oyuncak atı hissedene kadar sıktım. "Sözünü verdiğim tek şey bu."

Kieran başını bana çevirip gözlerime baktı. "Elimizden geldiğince çok kişiyi kurtaracağız ama herkesi kurtarmamız mümkün değil."

Başımı salladım. Ama Ayin düzenleneli daha bir hafta olmuşsa umut var demekti. Çocuklar hâlâ hayatta olabilirdi.

Kendime bunu söyleyip duruyordum.

Seyrelen ağaçların arasından görünen küçük çiftliklerde ve kulübelerde ürpertici bir sessizlik hâkimdi, kapılar ve pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Görünürde hiç hayvan yoktu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Sahipleri içeride miydi? Yoksa Sur'un dışında yaşayarak her gece şehirdekilerin ihtiyaçlarını karşılamak için hayatlarını tehlikeye atarken çoktan Craven saldırılarında ölmüşler miydi?

Az sonra Sur'u gördüm. Elysium Tepeleri'nden çıkarılan kireçtaşı ve demirden inşa edilen devasa duvar, liman şehrini bütünüyle çevreliyordu. Refakatçi beni durdurmadan önce yıktığım kısım göründü. Tamamen yıkılmadığını görünce içim rahatladı. Üç metre kadarı ayaktaydı ve yapı iskelesi yıkılan üst kısmı çoktan kaplamıştı. Yine de içim bir kez daha suçluluk duygusuyla yandı. Bu duyguyu bir kenara bırakmaya çalıştım. Vicdan azabı içinde yuvarlanmak daha sonraya kalmalıydı.

Gözlerimi kapatarak Delano'nun eşsiz, enerjik ve tüy gibi hafif damgasını aradım. Bulunca yolu açtım. Delano hemen karşılık vererek zihnime dokundu. *Meyaah Liessa?*

Kapılara az kaldı dedim.

Seninleyiz.

Gözlerimi açtım. "Delano ve diğerleri nerede olduğumuzu biliyor."

Emil de Kieran da atlarının yanındaki kalkanları kaldırdı. Birkaç muhafızın devriye gezdiğini görebiliyorduk ama fazlası olduğunu biliyordum, muhtemelen Sur'un dibindeydiler. Ama kızgın güneş doğruca siperlerdekilerin üstüne vuruyordu. Henüz bizi fark etmemişlerdi.

Ama birazdan fark edeceklerdi.

"Sen de duyuyor musun?" Kieran kaşlarını çatarak başını yana eğdi.

İlk başta üstümüzdeki ağaçlarda kanat çırpan kuşların ötüşmelerinden başka bir şey duymadım ama sonra uzaktan gelen bağırtıları ve *acı* dolu haykırışları fark ettim.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. "Hâlâ şehirden çıkmaya çalışanlar olsa gerek."

"Büyük bir kalabalıktan geliyor gibi, bu Sur'da neden bu kadar az muhafız olduğunu da açıklıyor" dedi Emil miğferini başına geçirirken. "Yani şimdilik."

Kieran bana baktı. "Hâlâ onlara bir şans vermek istiyor musun?"

Hayır.

Gerçekten istemiyordum.

Ağzıma yine o tat doldu. İçimdeki o gölgeli, soğuk yerden gelen tat. Ölümün tadı. Başımı kaldırıp muhafızlara bakarken boğazım bu tatla kaplandı. O acı dolu feryatlara neyin neden olduğunu biliyor olmalıydılar. Onları yere sermek istiyordum.

Ama planımız bu değildi.

"Evet." Setti'yi mahuzladım, Emil ve Kieran da beni takip etti, kalkanlarımız elimizde ağaçların arasından geçip Sur'un dibindeki açıklığa çıktık.

Bir kulenin yanındaki muhafız bizi hemen gördü. Okunu bize doğrulttu. "Durun!" diye bağırdı, birkaç muhafız hızla dönüp siperdeki okları atışa hazırladı. "Daha fazla yaklaşmayın."

Setti onu durdurduğum için huzursuzlandı. Damarlarımdan adrenalin akarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hareket geçen ether titreşirken derim uğulduyor, kafamın arkasından ve ensemden ürpertiler geçiyordu. Dehşet, korku ve beklenti içimde çarpışırken her nasılsa sakin bir sesle konuşmayı başardım. "Sur'un komutanıyla konuşmak istiyorum."

"Sen kimsin de böyle bir talepte bulunuyorsun?" diye bağırdı diğer muhafızlardan biri, duyularımı açıp muhafızlara doğru uzanmalarına izin verdim.

"Belki de kalkanlardaki armayı görmemişlerdir" diye mırıldandı Kieran, kalkanı Emil'in kıs kıs gülüşünü bastırdı. "Belki de tacını takmalıydın." Kısa bir sessizlik. "Tavsiye ettiğim gibi."

Taç ait olduğu yerdeydi, kralın tacının yanında.

Dizginleri daha sıkı kavradım. "Komutanınıza Atlantia kraliçesinin onunla konuşmak istediğini söyleyin."

Muhafızların yaşadığı şok damağımda buz gibi tat bıraktı. "Yok daha neler" diye bağırdı biri ama son derece huzursuz olduklarını seziyordum. Beyaz giysilerimin ve bunun ne anlama geldiğinin farkındaydılar. Geleceğimizi billiyor olmalıydılar. "Hiçbir kraliçe doğruca kapımıza dayanacak kadar aptal olamaz."

Kieran kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Belki de bunu yapacak kadar cesur olan yoktur" dedim.

"Hayır. Sen kraliçe falan değilsin. Sadece iki Atlantisli pislik ve bir de Atlantisli sürtük" dedi açık renk saçlı muhafız.

"Umarım" diye homurdandı Emil, "bir ara bunu öldürürüz."

Yay kirişinin sağır edici şakırtısı cevap vermeme fırsat bırakmadı.

Kieran hemen atıldı, refleksleri herhangi bir ölümlününkinden çok daha iyiydi. Göz açıp kapayana kadar kalkanını kaldırdı. Ok kalkandan sekti.

"Sana ok attılar!" diye haykırdım.

"Evet farkındayım." Kieran kalkanını indirdi.

Başımı öfkeyle Sur'a çevirdim. "Bunu bir daha yaparsanız olacaklardan hiç hoşlanmayacaksınız."

"Aptal sürtük." Muhafız gülerek bir ok daha aldı. "Ne yapacaksın?"

"Dur!" Bir muhafız mazgallı siperlerden koşarak okçunun kolunu tuttu. Oku çekip aldı. "Seni ahmak" dedi diğeri kolunu çekip kurtarırken. "Eğer gerçekten kraliçeyse kellen gitti demektir."

Bir ok daha atsaydı kellesi gidecek kadar yaşamayacaktı.

"Komutanla konuşmak istiyorum" dedim bir kez daha.

"Dinliyorum" diye gürledi bir ses, Sur'un tepesinde bir adam belirdi, omuzlarındaki beyaz harmani pozisyonunu simgeliyordu. "Ben Komutan Forsyth."

"Şu işe bak" dedi Kieran. "Arkadaşlarıyla gelmiş."

Yanında bir sürü arkadaşı vardı. Düzinelerce okçu siperlere koşup okları hazırladı.

"Atlantia kraliçesi mi?" Forsyth çizmelerinden birini Sur'un kenarına dayadı, kolunu dizine koyarak aşağı eğildi. "Massene'de olduğunuza dair söylentiler duymuştum. Ne o zaman ne de şimdi inandığımı söyleyemem."

Bakire peçesi taktığım zamanlarda kimse yüzümde yara izleri olduğunu bilmiyordu. Ama ortadan kayboluşumdan sonra kimlik tespiti için görünüşüme dair detaylar çok uzaklara ulaşmıştı. O pozisyondan izlerimi görmeleri mümkün değildi, kaldı ki Yükselişimden sonra izler biraz silikleşmişti.

"Bu o" dedi yeni okçulardan biri siperin ilerisinden. "Sur'a saldırdığı gece buradaydım. Sesini tanıdım. O sesi asla unutamam."

"Anlaşılan onları hayli etkilemişsin" dedi Kieran.

Çayırdan esen rüzgâr şehrin kötü kokusunu taşırken içimde onları yine etkileyecekmişim gibi bir his vardı. "Öyleyse neler yapabileceğimi biliyorsunuzdur."

Forsyth gevşekçe durmaktan vazgeçip toparlanarak sırtını dikleştirdi. "Ne olduğunu biliyorum. Burada onları kurtarmaya ya da dehşet saçmaya geldiğine inanan insanlar var. Yükselmişler'in korumasından ayrılmaları gerektiği haberini yayarak ortalığı telaşa verdin. Senin yüzünden çoğu kendi yurdunun sokaklarında ölecek. Senin yalanların yüzünden."

Öz içimde bir kez daha alevlendi. Komutana odaklanarak duyularımın ona ulaşmasına izin verdim. Aldığım tat Oak Ambler'a doğru yola çıkmadan önce yanlarından geçerken askerlerimizden aldığımla aynıydı. Kararlılığın tuzlu tadı.

"Duyan da Dük bizzat halkını savunacak sanır" dedi Kieran.

"Yükselmişler güneş ışığını reddederek tanrıları onurlandırıyorlar" dedi Forsyth sertçe. "Ama sen tanrısız bir krallıktan olduğun için bunu anlayamazsın."

"Üzücü bir ironi" dedi Emil sessizce.

"Neden güneşe çıkmadıklarını biliyorsun" dedim, sur komutanlarının tam olarak neyi koruduklarının farkında olduklarını sanmıyordum. Fosyth başını geriye attı, ekşi bir tat alır gibi oldum. Suçluluk duygusu muydu? Bunu fırsat bildim. "Ama burada siz varsınız. Halkı siz ve muhafızlarınız koruyorsunuz. Duyduğuma göre şehirden ayrılmak isteyenleri. Nedeninin bir önemi olmasa gerek, değil mi? Gitmelerine izin verilmeli."

"Sen de ben de biliyoruz ki mesele bu değil *Haberci*" dedi komutan, bir an soluğum kesilince Emil bakışlarını bana çevirdi. "Evet, dediğim gibi, senin ne olduğunu iyi biliyorum. Haberci, Ölüm ve Yıkım Getiren. Bu insanların bir kısmı tersine ikna edilmiş olabilir ama ben doğrusunu biliyorum. Çoğumuz biliyoruz."

Yüce tanrılar. Oak Ambler halkına –Solis halkına– kehanetten bahsedilmişse... şu anda olasılıkları düşünemezdim. "Kehanetlere inanır mısın?"

"Ben bildiğime inanırım. Daha önce de bize bir kez saldırdın" dedi Forsyth. "Sen kurtarıcı değilsin."

Bir taraftan onu ikna etmenin mümkün olmadığını biliyordum. Haberci olduğuma inananların hiçbirini ikna edemeyebilirdim. Yine de denemek zorundaydım. "Gitmek isteyenlerin kılına bile dokunulmayacak. Sur'u terk edin" diye emrettim, bir yandan da beni dinlesinler diye dua ediyordum. "Kapıları açıp insanların kendi seçimlerini yapmasına..."

"Yapmazsak ne olur? Kapıları yıkabilseydin şimdiye kadar ya-

pardın" dedi komutan sert bir sesle. "Bu kapıları hiçbir şey yıkamaz." Başını çevirdi.

Emil ve Kieran'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum, okçulara baktım, çoğu endişeyle bakışsa da hiçbiri kımıldamadı. Derime geçen o izleri şimdiden hissedebiliyordum. Olacaklar için kalbim acıyordu.

"Öyle olsun" dedim dileğimin içinde kabarmasına izin vererek.

Rüzgârla yankılanan uzak bir gümbürtü yanıt verdi.

14

Komutan Forsyth bir kuş sürüsünün ansızın gökyüzüne dağıldığını görünce durup yavaşça döndü. Sur'daki bütün muhafızlar susup çamların üstünden süzülen gölgeye baktı. Draken ağaç sınırını geçip ortaya çıkınca bağırışlar duyuldu.

Kül rengi pulları olan Nithe yaklaşık Setti'nin büyüklüğündeydi, attan biraz daha büyüktü. Geceyarısı rengindeki kanatlarını açıp yavaşça alçalmaya başladı. Gök gürültüsünü andıran boğuk bir sesle kükreyince muhafızlar ve komutan deli gibi kaçmaya başladı.

"Artık çok geç" diye mırıldandı Emil.

Başımı çevirmedim.

Yapmak istedim.

Ama kendimi *dileğimin* sonucunu izlemeye zorladım.

Nithe mazgallı siperlerin üstünden uçarken ateş ve enerjiden oluşan bir dalga havayı aydınlattı. Komutan ve muhafızlar bir anda kıvranan gölgelerden ibaret hale geldi. Alevler çekildiğinde yok olmuşlardı.

Nithe yükseldi, hızla bir yay çizerken üstümüze daha büyük bir gölge düştü. Reaver alçalırken arkasından üçüncü bir draken geliyordu, yeşilimsi-kahverengi gövdesi neredeyse Reaver'ınki

kadar büyüktü. Aurelia duvar boyunca uçarak Sur'un üstüne ateş püskürttü, muhafızları merdivenlere ulaşmalarına fırsat vermeden yakaladı. Bağırtılar yükseldi. *Çığlıklar*. Başımı çevirmedim.

Reaver önümüze indi, inişinin sarsıntısından atlarımız birkaç adım geriledi. Boynunu uzatarak kapılara ateş püskürdü. Demir ve kireçtaşının üstünü gümüş rengi alevlerden bir duvar kaplarken yüzümüze sıcaklık vuruyordu. Reaver kanatlarını açarak kapılara ateş püskürtmeye devam etti.

Sonra alevler söndü. Reaver kanatlarını geriye savurup havalandı, bir zamanlar kapıların olduğu yerde şimdi sadece kavrulmuş toprak vardı.

Gözlerimi dumanlarla dolu açıklığa diktim, draken'lar Sur'un üstüne kondu; kalın tırnaklarını taşlara geçirip ötedeki şehre bakmaya koyuldular. Şimdi sessizlik hâkimdi. Çığlıklar yoktu. Bağırışlar yoktu.

Sonra hisardan boru sesleri gelmeye başladı, sesleri mutlak sessizlikte şoke ediciydi. Reaver başını oraya çevirdi ama bekledi. Nithe ve Aurelia da aynını yaptı. Çünkü *biz* bekliyorduk.

"Dumanın içindeler" dedi Kieran. "Hazırlanın."

Kalbim deli gibi atmaya başladı, elimi belimdeki kılıca atarken dumanın içinde birkaç şekil belirdi ama Aurelia yumuşak bir ses çıkardı. Durdum. Çıkardığı ses nazikti, uyarı taşımıyordu.

"Bekleyin" dedim yavaşça yükselip dağılan dumanları inceleyerek. "*Tanrılar*." Kapının arkasındaki, dumanın içindeki, kalabalık ortaya çıkınca nefesim kesildi. "Binlerce" diye fısıldadım, boğazım tıkanıyor, gözlerim yanıyordu. Duygulara bu kadar kapılmamam gerektiğini biliyordum. Şimdi bunun sırası değildi ama kendime engel olamıyordum.

Kieran uzanıp elini elimin üstüne koydu. Sıktı. "*Binlerce*" diye doğruladı. "Binlerce kişi kurtulacak."

Kalabalık ilerlemeye başladığında içime büyük bir rahatlama yayıldı, bazıları şehri daha önce terk edenler gibi yanlarına alabildikleri eşyaları kollarında ve sırtlarında taşıyorlardı. Bazıları sadece çocuklarını kucaklamıştı. Bazıları yaşlı ölümlüleri ve hastaları

sırtlamıştı. Kan ve yara bere içindeki yaralıları. Yavaşça bize yaklaşırlarken draken'ların dikkatli bakışları altında adımları çekingendi. Havaya yayılan korkunun acı tadı genzimde toplanıyordu. Ardından şüphe geldi, tadı keskin ve limoniydi, draken'ların kısmen yükselen dumanlar tarafından gizlenen şekillerini ilk kez görmüştü. Daha hafif bir şey de vardı. Daha taze. *Hayret*. Sonra fısıltılar duydum.

Bakire.

Seçilmiş.

"Sorun yok" dedim onları rahatlatmak için, sesim boğuk çıkıyordu. "Massene'ye doğru yürüyün. Orada güvende olacaksınız."

Daha fazlasını söylemek, daha fazlasını *yapmak* istiyordum ama acıya çok benzese de korkularına dayanamıyordum. Gerçi hepsi korkmuyordu.

"Anne! Bak!" diye bağırdı küçük bir çocuk draken'ları göstererek. Yanımızdan hızla geçerlerken draken'ları görmeye çalışıyordu, annesinin eline asılırken gözleri korkuyla değil hayretle doluydu. "Baksana!"

Son ölümlünün de Sur'dan çıkıp çayırı geçerek ormana girmesi sanki asırlar sürmüştü. Sonra düşüncelerimde o enerjik dokunuşu hissettim. Ormanın derinliklerinden şehirden kaçanların huzursuz mırıltıları geldi. Omzumun üstünden arkama baktım. Tiz bir uluma sessizliği böldü, ardından başka ulumalar da gelerek iğneli dalları sarstı. Kurtlar ağaçların arasından koşup ödü kopmuş ölümlülerin yanından geçerken hava ulumalar ve çağrılarla çınlıyordu, ölümlülerin birçoğu yere çökerek olduğu yerde donup kalmıştı.

"Sanırım hepsi bu kadar Ekselans." Emil elindeki kalkanı düzeltti.

Ordular Sur'a yaklaşırken yere çarpan nalların sesi kalbimin ritmiyle uyum içindeydi. Bakışlarımı uzaktaki Redrock Kalesi'ne çevirdim. Uçurumun yanındaki kale güneş ışığında kavrulmuş kan gibi parlıyordu.

Kurtlar pençelerden ve dişlerden bir ordu halinde ağaç sınırından çıktı. Sage, Emil'le ikimizin arasından geçerken tüyleri oniks

gibi parlıyordu. Onu Arden izledi. Vonetta ve Delano da onlara katılarak kurtları şehre yönlendirdi.

Setti'nin dizginlerini sıkıca tutarken aldığım nefes ciğerlerimi doldurmaya yetmedi. Kieran öne eğilip kılıçlarından birini çekti. Başını bana çevirdi. Göz göze geldik, başını salladı. Kurmalı yayımı çıkardım.

"Vakit geldi." Dizlerimi Setti'nin iki yanına bastırdım, güçlü toynakları yeri dövmeye başladı.

Hızla ilerleyerek açık kapıdan geçip Oak Ambler'a girdik, Kan Kraliçesi'yle aramızdaki mesafe bir şehir daha azalmıştı.

Sur'dan çıktığımız anda üstümüze büyük gölgeler düştü. Başımı kaldırınca Reaver'ın üstümüzde uçtuğunu gördüm, iki yanında Nithe ve Aurelia vardı. Binaların üstünden uçarlarken kanatları neredeyse çatılara değecekti.

Sonra *ses* geldi.

Uzakta borular çalıyordu. Atlantia askerleri kapıdan geçerken binlerce at arkamızdan şehre doğru ilerliyor, nallarıyla kaldırım taşı döşeli sokaklarda gümbürderken kesik kesik soluyorlardı. Draken'ların kanatlarından savrulan rüzgâr üstümüzde ıslık çalıyordu. Uzaktan belli belirsiz bağırtılar duyuldu. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Setti'nin dizginlerini ve kurmalı yayı tutarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. İşyerleri ve yıkık dökük evlerle dolu dolambaçlı dar sokaklardan dörtnala geçerken atların hızından kaynaklanan güç, kısa saç tutamlarını yüzümden geriye savuruyordu. Binaları bir bulanıklık halinde görüyordum ama terk edilmiş arabaların üstünden atlayarak ilerleyen kurtlarla birlikte yanlarından geçerken, birkaç kez dar sokaklara kaçışan insanları ve ellerinde ahşap kılıçlar, sopalar ve acınası kalkanlarla işyerlerinin önünde ekmek teknelerini korumak için ölmeye hazır bekleyenleri görür gibi oldum. Aklımızda tek bir hedefle Oak Ambler'ın aşağı kısmına akın ettik. Redrock Kalesi.

Dolambaçlı sokaklar genişleyip tenhalaşmaya başladı, kurtlar hızla yayıldı, tırnakları şimdi toprağa ve taşlara geçiyordu. Oak

Ambler'ın içlerine yaklaşırken evler daha büyük ve aralıklıydı, iş yerleri daha yeni binalarda faaliyet gösteriyordu. Sokaklarda lamba direkleri sıralanıyordu. Kaldırım taşlarının yerini yeşil çimenler ve küçük dereler almıştı, hepsi de parlak, siyah Theon Tapınağı'nın ve kızıl taşlı Redrock Kalesi'nin eteğinde yer alıyordu.

Ve borular –lanet olası borular– çalmaya devam ediyordu.

İleride güneşin altında fildişi gibi parlayan taş bir köprü belirdi, geniş ama sığ derenin diğer tarafında güneş... dizi dizi kalkanın ve kılıcın üstüne vuruyordu. Muhafızların ve askerlerin. Bekliyorlardı. Muhafızların ve askerlerin büyük bölümü Yükselmişler'in evlerini ve Oak Ambler'ın en zenginlerini koruyorlardı.

Diğer herkesi kendi başının çaresine bakmaya bırakmışlardı.

Ağzım kurumuş, midem düğüm düğüm olmuştu, korku ve adrenalin çarpışıyor, zıplayarak birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı, sonunda hareketlerime sadece dürtülerim yön vermeye başladı.

"Kalkanlar yukarı!" diye bağırdı Hisa arkadan. "Kalkanlar yukarı!"

Havaya fırlayan oklar bana nedense çamlardan havalanan kuşları hatırlattı. Her şey yavaşladı, kalbim, bedenim ve dışımdaki dünya. Ya da her şey o kadar hızlanmıştı ki yavaş gibi geliyordu. Draken'lar yükselerek okların menzilinden çıktı, atlarımızı taşlardan ve kalkanlardan seken okların ulaşamayacağı şekilde köprünün diğer tarafında mevzilenmiş Solis askerlerine ve muhafızlarına doğru sürdük.

Kurtlar dereden geçerken duyularımı kapattım. Suları sıçratarak onları takip ettik.

"Kahretsin!" Kieran arkaya kaykıldı, derenin diğer tarafındaki askerler atların ve kurtların etini delip geçecek bir dizi kılıcın altında bir duvar oluşturmak için kan kırmızısı kalkanlarını yere indirip yan yana dizilerek pozisyon almıştı.

Sıçrayan suların içindeki kurtların arasında Vonetta'yı, sonra da Delano'yu buldum, diğerlerinin önünde gidiyorlardı ve derenin yarısını neredeyse geçmişlerdi. Yavaşlamadılar. Yaralanmala-

rına, hatta bazılarının ölümüne neden olacak şeye doğru koşmaya devam ederken hiçbir korku belirtisi göstermiyorlardı.

Buna izin veremezdim.

Başımı kaldırıp draken'lara baktım, daha dileğim zihnimde şekillenmeden harekete geçtiler.

Nithe sert bir dönüş yaparak diğerlerinden ayrıldı. Kurtların önüne doğru alçaldı. Ardından bir an gümüş rengi bir ışık parladı, sonra da ateş askerlerin üstüne yayıldı.

Çığlıklar. Kızgın enerji zırhlarını ve giysilerini, derilerini ve kemiklerini yakarken kalkanlarını ve silahlarını atarak kaçmaya çalışan askerlerin görüntüsü dehşet vericiydi. Nithe yükselirken daha geniş bir ateş püskürterek muhafızların ikinci ve üçüncü sırasını da temizleyip yolu açtı, dereyi geçerken kül ve kor bulutundan başka bir şey görmüyorduk. Ellerimi, yanaklarımı ve kurtların kürkünü kaplayan küllerin neyin külü olduğunu düşünmek istemiyordum. Bunu sonraya bırakmak zorundaydım.

Bir ok yağmuru daha başladı, bu kez daha alçaktan geliyorlardı. Reaver dikenli kuyruğuyla rüzgârı savurarak hızla uzaklaştı. Oklar havayı yararken Kieran atını Setti'ye doğru sürüp eğilerek kalkanını kaldırdı. Bir an her yer karardı, Kieran'ın kalkanına çarpan okların sesini duyunca kalbim hızla atmaya başladı.

"Teşekkürler" dedim soluk soluğa.

Kieran doğrulurken yüzünde o vahşi gülümseme belirdi, elini aşağı uzatıp draken'ın ateşiyle kavrulmuş bir mızrağı yerden aldı. "Ortalık karışmak üzere *meyaah Liessa*."

Gerçekten de öyle oldu.

Theon Tapınağı'nın arazisi, heybetli bir kaleye benzeyen hisar ve bunlarla Redrock Kalesi'ni çeviren Sur'un arasındaki topraklar savaş alanına döndü.

Kurtlar askerlerin ve muhafızların üstüne atladı, kalkanlarını ve kılıçlarını bir kenara savurarak yere devirip tiz çığlıkları kesti. Atlantia askerleri araziye akın ederken beyaz-altın sarısı harmanileri gölge taşından yapılmış tapınakla tam bir tezat oluşturuyordu. Tapınağın bahçesine dolarlarken altın rengi kılıçları demirle çarpışıyordu.

Bunun farklı türden bir katliam olduğunu görebiliyordum. Oak Ambler güçleri sayıca azınlıkta kalıyordu.

Ravarel'lerin gözcüleri vardı, ordularımızın büyüklüğünden haberdar olsalar gerekti. Bunun beyhude bir girişim olduğunu biliyor olmaları lazımdı. Yine de teslim olmak yerine buna göz yummuşlardı.

Peşimizde draken'larla ilerlerken Emil ve Kieran kılıcını sağa sola savuruyordu. Az sonra Vonetta ve Delano da bize katıldı, tıpkı Sage ve diğer birkaç kurt gibi. Yolu geçip Redrock Kalesi'nin bulunduğu ağaçlarla dolu tepeye çıkmaya başladık. Sur'un iç duvarlarının kapılarından askerler ve muhafızlar dökülmeye başladı.

"Okçular" diye bağırdı Emil, Sur'un siperlerinden yağan oklar yola, kalkanlara ve bedenlere saplanırken kalkanını yukarı kaldırdı. Oklar hedefi vurduğunda yükselen acı dolu ulumaları duyunca soluğum kesildi.

"Siper alın!" diye bağırdım kurtlara, Reaver ileri süzüldü, gölgesi Sur'un kapılarına doğru kaçmaya çalışan muhafızların üstüne düştü. Nithe ve Aurelia Reaver'ın peşinden giderken orada mevzilenmiş okçular başını gökyüzüne kaldırdı.

Kurtlardan bazıları okları atlatarak ağaçlara doğru koşarken diğerleri de düşenlerin arasına saklandı. Hareketlerimi içgüdülerim yönlendiriyordu. Göğsümde dönüp duran ether'e ulaştım. Öz hemen yanıt verdi, birkaç okçu yaralı kurtlara ve onları koruyanlara nişan alırken ether damarlarıma dolup midemi bulandıran adrenalin akınına son verdi.

Ether kullanmanın beni ne kadar zayıflatacağı konusunda endişelenmedim, duvardaki okçuların kim olduğunu da düşünmek istemedim. Savaştaydık. Kendime bunu hatırlatıp duruyordum. Savaştaydık.

Zihnimde gümüş rengi bir ether ağı şekillendi, duvardaki okçuların üstünü kaplayıp aralarına sızdı. O metalik tat ağzımda birikirken ether'in tam olarak ne yaptığını –ne yaptığımı– bilmiyordum. Tek bildiğim mümkün olduğunca çabuk ve acısız olmasını istediğimdi. Sanırım öyle de oldu. Muhafızlar ok mazgallarının

başında yere yığılırken hiç ses çıkarmadılar, kimi ileri kimi geriye doğru devrildi, surun dibinde yere çakılmadan önce ölmüşlerdi.

Bu tür bir güç...

Ether'i geri çekerken bu güç karşısında afallamıştım ama şimdi bunu düşünmeye vakit yoktu. Dışarıdaki birkaç muhafız ve asker kutlara doğru koşarken kapı kapandı.

İç surda Redrock Kalesi'ni ve dışarıda kalanları umursamayan Yükselmişler'i koruyan en az dört kat asker ve muhafız vardı. Kendilerini dış sur kadar kalın duvarların, onları istilalardan ve üstünlük tasladıkları insanlardan koruyan taşların arkasında korumaya çalışacaklardı.

Aklıma kraliyeti halktan ayıran duvarların olmadığı Evaemon'daki saray ve ne kadar erişilebilir olduğunu görünce duyduğum hayret geldi.

Kahverengi bir şey görür gibi oldum. Kurmalı yayı kaldırıp Spessa's End yolunda Casteel'in öğrettiği gibi doğrulttum. Nişan alıp normal oktan daha kalın olan kısa oku fırlattım.

Hedefi vurdu, Vonetta'ya ulaşamadan muhafıza saplandı. Muhafız sırtüstü devirilirken Vonetta koşarak yanından geçip havaya sıçrayarak bir diğer muhafızı yere serdi. Gökyüzünde Reaver'ı buldum. "Onu yerle bir et" diye mırıldandım, kurmalı yayı koşarak Delano'ya doğru giden bir askere doğrulttum. "Sur'u yerle bir et."

Oku fırlatıp adamı vurdum. Adam yere devrilirken beyaz kurt kılıcını yaralı bir kurda indirmek üzere olan bir muhafızın kolunu ısırdı. Delano haykıran adamı geri çekip başını sertçe salladı. Bembeyaz tüylerin üstüne kanlar saçıldı.

"Geri çekilin" diye bağırdı Kieran kurtlara, ben de *notam* aracılığıyla mümkün olduğunca çok kurda ulaşmaya çalışıyordum. "Geri çekilin!"

Kurtlar duvarın kıyısından geri çekilirken Reaver kızgın güneş ışığını yararak sertçe Sur'un üstüne doğru dalışa geçti. Püskürttüğü şiddetli ateş taşlara çarptı. Ateşin gücü altında taş parçaları havaya saçıldı. Yukarıdan bir ateş daha geldi, sonra bir üçüncüsü daha, draken Atlantislilerin arkasına saklandığı duvarın üstünde uçarken

püskürttüğü ateşle yapıyı yok etti, böylece Redrock Kalesi'yle halkın arasında hiçbir şey kalmadı... olması gerektiği gibi.

Duman dağılıp taş parçaları yağmayı bırakınca Setti'yi mahmuzladım. Kurtlar ağaçların arasından fırladı, ne kadar aptalca da olsa taş avluya girene kadar nefesimi tuttum. Nefesimi salarken bakışlarımı avluda kaçışan askerlerde ve muhafızlarda gezdirdim, kalenin ana kapılarına doğru koşuyorlardı, kapılar demirle sürgülenmişti.

Kieran atını durdurup eğilerek Setti'nin dizginlerini aldı. Başımı çevirmiştim ki yeşilimsi-kahverengi bir draken tam önümüze kondu, kuyruğu atlarımızın burnundan ancak birkaç santim ötedeydi. "Yüce tanrılar" dedi Kieran boğuk bir sesle. "Mekansal farkındalık nedir bilmiyorlar."

Gerçekten bilmiyorlardı.

Aurelia geniş kanatlarını arkaya atarak başını ileri uzattı, muhafızlara gümüş rengi bir ateş püskürterek çoğunu öldürdü. Draken'lar yoruluyor olmalıydı ama nasıl toparlandıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Muhtemelen bu soruyu önceden sormalıydım.

Birkaç düzine muhafız daha avluya akın ederek kaleyi çevirdi. "Draken'ı geri çağırıyorum" dedim, Aurelia başını çevirirken Kieran nedenini sormadı.

"Hadi" dedim. Redrock'ın öne bakan kulelerinde hiç ok yağı görünmediği için okçu tehlikesi de yoktu. Ve Sur'un içindekiler de... eh, artık endişelenmemizi gerektirmiyorlardı. "Güvenli bir yer bulup dinlen."

Aurelia homurdanır gibi boğuk bir ses çıkarsa da havalandı. Reaver ve Nithe'nin de aynını yaptığını gördüm ama fazla uzaklaşmadılar. Nithe ve Aurelia avlunun denize bakan tarafındaki devasa meşelere ve kayalara doğru çekildi. Ama Reaver...

Kırmızı kulelerden birine doğru uçtu, hayli toz kaldırarak tırnaklarını taşa geçirip kulenin etrafına dolandı. Boynunu uzatıp avluya baktı, kulağı sağır edecek kadar yüksek sesle kükreyince çok sayıda asker farklı yönlere kaçıştı, diğerleri olduğu yerde kalıp kalkanlarıyla başlarını korudular.

"Güvenli bir yer bulup dinlen?" Emil bana baktı, altın rengi gözleri kocamandı. "Ve o bunu mu seçti yani?"

"Söylerken aklımdaki tam olarak bu değildi ama Reaver her zamanki gibi... Reaver işte."

Kieran sessizce gülerken bakışlarımı Redrock Kalesi'nin geniş merdivenlerine konuşlanmış askerlere çevirdim. En az yüz kişi olmalıydılar, kalkanlar yan yana sıralanmış, mızraklar hazırlanmıştı. Kurtlar duvar kalıntılarının üstünden geçerek ilerlerken kımıldamadılar.

Arkamızda, askerlerimiz tepeye varıp avluya dolmaya başlamıştı. Gözüme Valyn ilişti, zırhlı göğsünde kan lekeleri vardı. Hisa atıyla Valyn'in yanında ilerlerken göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Onları görünce içim rahatladı.

Kieran kılıcı elinde atını ileri sürdü. "Savaşımız sizinle değil. Şu kapıların arkasındakilerle. Teslim olursanız size zarar verilmeyecek. Tıpkı şehri terk edenlere de zarar gelmeyeceği gibi."

Kalkanlarla mızraklara dönüp kurmalı yayımı doğrulttum. "Size söz veriyoruz."

Muhafızlar ve askerler kıpırdamadı ama birkaçının mızrağını indirdiğini gördüm. *Lütfen* dedim içimden. *Lütfen sözümü dinleyin.*

Reaver kuleden dumanlı soluğunu salıp yerdeki kurtlarınkine benzeyen bir gümbürtüyle hırladı, kurtlar kan içindeki sivri dişlerini göstererek saf tutmak için fazla genç yüzlere sahip olan askerlerin önünde volta atıyorlardı. Bu askerlerin bugün ölmesi gerekmiyordu.

Ölmüş olanların da bugün ölmesi gerekmiyordu.

Duyularımı onlara açınca hemen güvensizliğin tuzunu ve korkunun acı tadını aldım, gözlerini bana dikmişlerdi, muhtemelen sahte bir tanrı olduğuna inandıkları kişiye bakıyorlardı.

"Bir zamanlar Bakire'ydim, Seçilmiş'tim ama beni hiçbir tanrı seçmedi" dedim kurmalı yayı Setti'nin kayışlarından birine asarak. "Yükselmişler seçti çünkü ne olduğumu biliyorlardı."

İnsanlara kim olduğumu hatırlatmak için beyaz giymiştim.

Neye dönüştüğümü onlara gösterme vakti gelmişti.

İlkel tanrıların özünün yüzeye çıkmasına izin vermek altın zincirleri ve peçeyi çıkarmak gibiydi. Gerçekleşmesine ne kadar izin

verirsem o kadar doğal geliyordu. Bunun beni zayıflatacağını sanmıyordum çünkü artık kim olduğumu saklamıyormuş gibi hissediyordum. Adeta bir rahatlama duyuyordum.

Göğsümdeki uğultu nabız gibi atarak damarlarıma yayılmaya başladı. Gücün uğultusu derime, gümüşi-beyaz bir halenin belirdiği yere doğru ilerledi.

Bir şaşkınlık dalgası dondurucu bir yağmur gibi karşımdakilerin üstüne yağdı. "Ben Haberci değilim. Tanrıların Kralı'nın kanını taşıyorum ve şu duvarların içinde oturanlar ne tanrılarla ne de tanrıların adına konuşuyorlar. Düşmanınız onlar. Biz değiliz."

Kimse kımıldamadı.

Sonra...

Kalkanlarını ve mızraklarını taş basamaklara atıp *teslim oldular*.

Hissettiğim rahatlama o kadar büyüktü ki adeta başım döndü. Ether'i geri çekerek Setti'nin boynunu okşadım, sonra bacağımı eyerden aşırarak yere indim. Adamlara doğru yürümeye başladım, Emil ve Kieran da hemen peşimden geldi, bunca zaman gergin olduğum için bacaklarım ağrımıştı.

Adamlar kurtların ve Reaver'ın dikkatli bakışları altında gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Birkaçı yere çöküp titreyen ellerinden birini göğsüne, diğerini yere koymuştu. Diğerleri şaşkınlık için ayakta duruyordu.

"Şu anda bilmem gereken tek şey Ravarel'lerin ve Yükselmişler'in kalenin neresinde bulunduğu" dedim.

"Odalarda" dedi Sur muhafızlarının siyah üniformasından giymiş genç bir adam titreyen bir sesle. "Yeraltı odalarına indiler."

Vonetta yanına birkaç kişi alarak Theon Tapınağı'nı ele geçirmeye –ve çocukları bulmaya– giderken ben de Kieran, Emil ve

birkaç kurtla birlikte Redrock Kalesi'nin altındaki odalara indim, Valyn ise Hisa ve birkaç askerle birlikte Redrock'u arıyordu.

Kraliyet armasını taşıyan sancaklara ve Büyük Salon'a giden koridora bakmadım. Yapamazdım. Ian'ın son nefesini nerede verdiğini hatırlamak istemiyordum.

Ve Casteel'i en son nerede gördüğümü.

Bu nedenle son seferinde refakatçinin bizi geçirdiği koridordan gittik. Dışarıda konuşan Sur muhafızı yolu gösterirken zihnim yeraltı odalarının birinde gördüğüm şeyi düşünmekle meşguldü.

Kafesi.

Babamı.

Hâlâ orada olma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum. Isbeth'in onu neden yanında getirdiğini bile anlamıyordum ama babamı geride bırakacağını hiç sanmıyordum.

Dar merdivenlerden inerken Tasos, muhafız, yavaşlayınca Emil, "Yürümeye devam et" dedi sakin bir sesle.

"A-affedersiniz." Kurt formundaki Arden burnuyla dürtünce Tasos adımlarını hızlandırdı. "Burada muhafızlar olması lazım da o yüzden." Yutkundu. "En az on kişi."

Kieran'a baktım. Bu tuhaftı. "Dışarıya çıkıp çarpışmaya katılmış olabilirler mi?"

"Hayır. Merdivenleri tutmaları emredilmişti" dedi Tasos. "İçeriden yeraltı odalarına inmenin tek yolu bu."

Gizlice girdiğimiz bölüme geçmiş olmaları mümkün mü? Merdiven boşluğundaki dönemeçte Delano'nun sorusu zihnimde fısıldadı.

Sonra burnumuza koku geldi.

Ölümün mide bulandıran tatlı kokusu.

"Bu da ne?.." Meşalelerle aydınlatılmış dar bir koridora girdiğimizde Tasos'un sözü yarıda kaldı.

"Kahretsin" diye homurdandı Kieran, elimi kılıçlar yerine alışkanlıktan kurt hançerine attım.

Kırmızı. Çok fazla kırmızı. Taş zemine yayılmış, duvarlara sıçramış ve cesetlerin altında birikmişti.

"Şey" dedi Emil yerdeki gölge taşı kılıçlardan birine bakarak. "Sanırım bunlar muhafızlar."

"Evet" dedi Tasos olduğu yerde kalarak, kolları iki yanında kaskatıydı.

"Yükselmişler yapmış olabilir mi?" diye sordu Emil bana bakarak.

Tasos başını birden ona çevirdi, şaşkınlığı genzimde buz patlaması gibiydi. Yükselmişler'in ne olduğuna dair hiçbir fikrinin olmadığı açıktı.

"Yapmaları için bir neden göremiyorum." Kanlardan kaçınmaya bile kalkmadan yürüdüm. Kaçınmak imkânsız olurdu. Emil her zamanki gibi hemen arkamdaydı.

Kieran yerdeki muhafızlardan birinin yanına çömeldi. "Bunun bir vampirin işi olduğunu sanmıyorum."

"Vampir mi?" diye fısıldadı Tasos.

Yükselmişler'in ne olduğunu açıklamaya vakit yoktu. Hiçbirimiz oralı olmadık.

"Şuna bakın." Kieran gevşek bir kolu havaya kaldırdı, Delano da yanlarına gelmişti. Siyah üniforma yırtılıp parçalanmıştı, alttan görünen deri de daha iyi durumda değildi.

Kaskatı kesildim. Meşalenin titreşen ışığında bile yaraları tanıdım. Onları bedenimde görmüştüm. Pürtüklü ısırık izleri. Dört diş. Dönüp başka bir cesedi gözden geçirdim. Midem bulandı, güçlükle yutkundum. Adamın göğsü pençelerle parçalanmış, pembe kasları ve dokuları ortaya çıkmıştı.

Kurt hançerini kınından çekerken tüylerim diken dikendi.

Arden kulaklarını geriye yatırıp koridorda yankılanan bir hırıltı çıkararak yürümeye başladı. Aynı anda Kieran'ın başı hızla koridorun ikiye ayrıldığı yere döndü. Delano dişlerini göstererek hafifçe hırladı.

Görmeden sezmişlerdi, ilerideki koridordan ince filizler halinde sızıyordu.

Sis.

Ve bu sisin içinde tek bir şey olabilirdi. Bu yaralardan sorumlu olan şey.

Craven'lar.

15

Vikter bir defasında sisin Craven'ları gizleyen bir kalkandan daha fazlası olduğuna inandığını söylemişti. Nefes almadıkları için ciğerlerini dolduran sisti. Terlemedikleri için gözeneklerinden sızan sisti.

O zaman bana hiç mantıklı gelmemişti ama şimdi Skotos Dağları'nda ve Iliseeum'da ilkel sisi gördükten sonra Vikter haklı mıydı diye düşünüyordum. Bu ilkel sis Craven'ları çevreleyen şeyle ilgili olabilir miydi?

Bunu daha sonra düşünmem gerekecekti çünkü sis koridorun sonunu doldurup duvarların yarısına kadar yükselmişti. İçindeki koyu şekilleri görebiliyorduk. Çok sayıda koyu şekil...

Arden sise doğru koşmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Ama çok geçti. Sis onu yuttu, hırıltıları tüyleri diken diken eden çığlıklar arasında kayboldu.

"Kahretsin!" Kieran yerdeki gölge taşı kılıçlardan birini alırken birini de Emil'e doğru tekmeledi. Doğruldu.

Tasos'u yakasından tuttum, silahsız muhafızı geriye iterken Emil gölge taşından yapılmış bir mızrak aldı. "Geri çekilin" diye

emrettim, muhafızın bir silah alıp bizim yerimize Craven'lara karşı kullanacağına güvenmiyordum.

Bir Craven ileri atıldı, inanılmayacak kadar hızlıydı ve inanılmayacak kadar *genç*. Kanla kaplı yüzünde ölümün gri solukluğu vardı, kırmızı gözlerinin altında da şimdiden gölgeler belirmişti. Ama siyah tuniği ve pantolonu sağlamdı. Sisin içinden bir Craven daha çıktı, tiz bir sesle uludu. Bu bir kadındı, tıpkı adam gibi giyinmişti. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Hiçbirinin saçları yoluk, derileri parçalanmış değildi.

Hepsinin boğazında korkunç yaralar vardı.

"Orospu..." Emil elindeki mızrağı çevirdi "... *çocuğu.*" Mızrağı fırlatıp erkek Craven'ı göğsünden vurdu.

Yaratık fırıldak gibi dönerek geriye savruldu. Yerini bir başkası alırken koşmaya başladım, kolumu Craven'ın çenesinin altına doğru uzattım. Kanlı dişler beni ısırmaya çalıştı. Kadın... tanrılar, benim yaşımda olmalıydı, belki de daha gençti. Boğazındaki *ısırıktan* yanağına yayılan siyah damarlar olmasa güzel sayılırdı.

Bir de esasen ölü olduğu gerçeği olmasa.

Gölge taşını göğsüne sapladığım anda içimi sıcak, yakıcı bir acı sardı. Acı bana ait değildi. *Arden*. Hançeri çekip çıkararak geri sıçradım, Emil kafası kopmuş bir Craven'ı kenara fırlattı.

Emil yerden bir kılıç almak için eğilince Delano üstünden atlayıp Craven'ın göğsüne çöktü. Tırnaklarıyla Craven'ı parça parça ederken ben de sisin içinde Arden'ı aradım. Tiz sesler yüzünden onu duyamıyordum.

Kalbim deli gibi atıyordu, hançeri bir Craven'ın göğsüne saplarken duyularımı iyice açarak Arden'ın eşsiz damgasını aradım. Deniz gibi tuzluydu ve bana Saion's Cove'u hatırlatıyordu. Onu bulamadım. Hissedemedim. İçimde panik baş gösterdi.

Kieran küfrederek kılıcını bir Craven'a sapladı, sonra duvardan sekerek üstüne atılan başka bir Craven'a döndü. Hemen fırladım, bacağımı savurarak Craven'ın karnına bir tekme indirdim. Darbenin altında neden çürümüş bir Craven gibi göçmediğini, gülümserken kanlı yüzü kırışan bu yaşlı adamın nasıl olup da bir

gün önce hayatta olduğunu düşünmemeye çalıştım. Craven'ı bir tekmede duvara yapıştırdım. Bir çığlık attı, hızla koşup direkt kafasına indirdiğim yumrukla sesini kestim. Hızla dönerken sis bacaklarımın etrafında çalkalanıyordu.

"Teşekkürler" diye homurdandı Kieran.

"Arden'ı bulmamız gerek." Koşarak yanından geçtim, bir Craven beni tutmaya çalışınca küçük bir çığlık attım. Kolunun altından geçip hızla döndüm, hançeri yaratığın ense köküne saplayarak omuriliğini kestim. Yoğun, çalkalanan sisi araştırarak döndüm.

Üç Craven bir araya toplanıp bir zamanlar gümüşi ve beyaz renk ama şimdi... kırmızı olmuş bir şeyin başında diz çökmüştü.

Kalbim durdu. Hayır. Hayır. Hayır.

Korku beni hareket etmeye zorladı. Craven'lardan birini saçlarından tutup çekerek bıçağı boynuna sapladım. Açılan ağzında kanların parladığını gördüm. Çığlığımı bastırarak bir diğerini tutup kenara fırlattım. Kieran oradaydı, kılıcını Craven'ın kafasına indirdi. Emil koşup bıçağını üçüncü Craven'ın boynuna saplarken ben de Arden'ın yanında diz çöktüm.

"Ah tanrılar" dedim soluk soluğa, hançeri elimden bıraktım. Arden çok hızlı nefes alıyordu ve yaralar, ısırıklar...

"Onu koruyun" dedi Kieran karşımda kanların içine çömelerek.

Delano arkamda beklerken Emil de etrafımızda daire çiziyordu. Ellerimi Arden'ın gür tüylerine bastırdım, göğsünün yükseldiğini, sonra da durduğunu hissettim. Nefesini salmadı. Nefes almıyordu. Kalbim teklemeye başladı. Etrafımızdaki sis yavaşça dağılırken bakışlarımı başına çevirdim. Arden'ın gözleri açıktı, donuk bakıyordu. Bakışları bir yere sabitlenmişti.

"Hayır" diye fısıldadım. "Hayır. *Hayır.*"

"Kahretsin" Kieran fırlayıp elini Arden'ın boynuna koydu. *"Kahretsin."*

Reaver'ın ne dediğini biliyordum ama denemek zorundaydım. Mecburdum, yoksa çok geç olacaktı. İlkel özü çağırınca kollarımı saran karıncalanma parmaklarıma doğru yayılmaya başladı. Gümüşi-beyaz bir ışık tüylerin üzerine aktı...

Geri kalan Craven ağıt yakar gibi sızlanıyordu, ses öncekinden daha tiz ve yüksekti. Emil hırladı, sendelediğini, sonra dengesini yeniden sağladığını hissettim. Arkamızda bir gövde yere devrildi, sonra da başını vurdu. Ether'i Arden'ın bedenine yönlendirerek tüm benliğimle ona odaklandım. *Nefes al. Diril. Nefes al.* Tıpkı araba çarpan küçük kızda olduğu gibi kelimeleri durmadan tekrarladım. Hale parlak bir ether ağı halinde Arden'ın bedeninin üstüne yayıldı, sonra matlaşmış kürkün altına, parçalanmış deriye ve ete sızdı. Çok geç kalmamıştım. Geç kalmış olamazdım. *Nefes al. Nefes al*. Sahip olduğum tüm harika ve mutlu anıları Arden'a yönlendirdim. Daima annemizle babamız olacak insanlarla birlikte, Ian'la sahilde geçirdiğimiz günleri düşündüm. Balçıklı toprağın üzerine diz çöküp altın rengi güzel gözlere bakarken parmağıma bir yüzük geçirildiğinde neler hissettiğimi. Kapalı göz kapaklarımın arkasında bütün dünyam gümüş rengi ve beyaza dönüşürken ether derinlerimde nabız gibi atıyor...

"Poppy" diye fısıldadı Kieran.

Hiçbir şey olmuyordu.

Tiz çığlık kesildi.

Kalbim parçalanarak Arden'ın gözlerine baktım. Hâlâ boş ve cansızdılar. Göğsü kımıldamıyordu. Daha çok odaklandım, ellerim titriyordu, sis çekilip dağıldı. Çok fazla kan vardı.

Kieran'ın eli Arden'ın üstünden kayıp benimkine kapandı. *"Poppy."*

"İşe yaramasını istiyorum. İşe yaramasını..." Dudaklarımdan perişan bir çığlık döküldü.

"Dur" dedi Kieran sessizce, ellerimi, kan içindeki ellerimi kaldırdı. Dudaklarını parmaklarıma bastırdı. "Öldü. Bunu biliyorsun. Öldü."

Titremeye başladım, Delano dönüp hafifçe mızıldanarak Arden'ın patisini dürttü. Boğazımdan yükselen keder mayhoş ve keskindi. Onlardan geliyordu. Benden geliyordu. Kürk inceldi, kan içinde solgun bir beden ortaya çıktı. Arden ölümlü formuna dönmüştü.

Ellerimi kurtararak geriye doğru kaykılıp gözlerimi kapadım. Gözyaşları boğazımı yakıyordu. Arden'ı diğerleri kadar iyi tanımıyordum ama Evaemon'da benim gölgem olmuştu. Onu yeni yeni tanıyordum. Onu seviyordum. Bunu hak etmemişti.

Diğerleri biraz geri çekildi, Kieran ve Delano dışında. Onlar Arden ve benimle kaldı, buz gibi keder ve içimdeki soğuk ve karanlık boşluk ısınırken diz çöktüğüm yerde gözlerimi kapamıştım.

"O Craven'lar birer hizmetkârdı" dedi Emil boğuk bir sesle. "Öyle değil mi?"

"Evet" dedi Tasos. "Bu Jaciella. Ve Rubens. Dün ikisi de hayattaydı. Tıpkı..." diye devam etti Tasos, bir zamanlar Yükselmişler'e hizmet edenlerin isimlerini sayarak.

"Bunu onlar yaptı" dedi Kieran sessizce. Sıcak ama yine de buz gibi öfkesi bana ulaşıp artmakta olan hiddetimle birleşti.

Elimi Arden'ın kolunda gezdirerek gözlerimi açtım. Kolları kuruydu. Hemen hemen.

Kieran'ın gözbebeklerinin arkasındaki beyaz hale parladı, ağzıma yine o tat geldi. Bu kez göğsümde, kalbimde ve benliğimin özünde atmaya başladı. "Bulun onları" dedim sertçe, elimi uzatıp hançerimi aldım. "Bulup bana getirin."

Başka hizmetçiler de dönüştürülmüştü ama onlar bir şekilde güneş ışığından kaçınarak yeraltı odalarından çıkmayı başarmıştı. Valyn ve Hisa, Redrock Kalesi'nin ikinci ve üçüncü katında birkaç tanesinin daha işini bitirmişti.

Merdivenlerden inerken onlara rastlamadığımız için şanslıydık.

Ama şansımız uzun sürmemişti.

Gözlerimi muhafızların ve ölü Craven'ların yanında yatan,

üstü beyaz bir örtüyle örtülmüş Arden'a dikmiştim. Saydım. On sekiz. Yükselmişler on sekiz ölümlüyü dönüştürmüştü. Bazıları karşı koymuş gibi görünüyordu. Bunu morarmış parmaklarda ve kırılmış tırnaklarda görebiliyordum. Dönüştürülmüş ölümlülere de diğer herkes gibi saygı gösterilecekti.

Koridorda ayak sesleri yankılandı, başımı çevirince Emil ve Valyn'i gördüm. "Yükselmişler'i buldunuz mu?"

Valyn başını iki yana salladı. "Bence şehirden ayrıldılar."

Kieran bir küfür savururken Emil başını salladı. "Adi pislikler ölümlüleri dönüştürüp tuzak kurup gitmiş."

Dudaklarım aralandı. "Bundan nasıl emin olabiliriz?"

"Buradaki bütün odalara baktık, iç duvarların yakınındaki evler de yeraltında odaları var mı diye araştırıldı" dedi Valyn, yüzü gergindi. "Ama bence gittiler."

Tüm benliğimle ona odaklandım, duyularımı açtığımda etrafını çeviren kalkanın daha da kalınlaştığını sezdim. "Ne buldunuz?"

Uzun bir müddet ikisi de cevap vermedi, sonra Valyn, "Mesaj olduğunu düşündüğüm bir şey" dedi.

"Nerede?"

"Soldaki koridorun sonundaki odada" dedi Valyn, yürümeye başladım. Delano hemen arkamdan geliyordu. Yanından geçerken Valyn kolumu tuttu. "Görmek isteyeceğini sanmıyorum."

İçimde korku baş gösterdi. "Ama görmem gerek."

Valyn gözlerime baktıktan sonra kolumu bıraktı, Kieran'a dönüp sessizce, "Bunu görmemesi gerek" dedi.

Kieran beni durdurmaya kalkmadı çünkü durdurmaması gerektiğini biliyordu.

Kapısı açık duran odaya doğru yürürken koridor sessizdi, odanın yere koyulmuş mumlar tarafından aydınlatıldığını şimdiden görebiliyordum. Kapıya yaklaşınca yavaşladım, içeri bakınca da durdum.

Önce bacakları gördüm.

Şarap sandıklarının arasında hafifçe sallanan düzinelerce bacak. Yavaşça başımı yukarı kaldırdım. İnce baldırlar. Dizlerde, ba-

cakların iç tarafında ısırık izleri. Ürperdim. Parçalanmış bilekler. Yarılmış göğüsler. Beyaz bir tül peçe. Peçeleri sabitleyen altın zincirler... tavandan sarkarak *onları* sabitleyen altın zincirler.

Kieran yanımda kaskatı kesilmişti, Delano bacaklarıma sokuldu. Nefes alamıyordum. Çalkalanan ether'den, kaynayan öfkeden başka şey düşünemiyor, hissedemiyordum. Bu insanlar... bu *kızlar*...

Titreyen elimi karnıma bastırırken arkalarındaki duvara yazılmış ve bir dizi mumla aydınlatılmış yazıyı gördüm. Kelimeler kurumuş, pas rengi kanla yazılmıştı.

Özgürlüğe kavuşturacağın tek şey ölüm.

Kızlardan birinin eli seğirdi.

İrkilerek bir adım geriledim, Kieran o zaman hareket edip kolunu omuzlarıma doladı. Seçme şansı tanımadan beni odadan çıkarıp kapıdan uzaklaştırdı. Ona karşı koymayacaktım çünkü bu...

Kieran'ın elinden kurtularak duvara yaslandım, gözlerimi yumdum. Onları hâlâ görüyordum, kanı çekilmiş cesetleri.

"Poppy." Kieran'ın sesi fazla yumuşaktı. "Onlar..."

"Biliyorum" dedim sertçe, midem bulanıyordu. Craven'a dönüşeceklerdi. Zaten çok yaklaşmış olmalıydılar.

"Biz hallederiz." Emil'in boğuk sesini duydum. "Cesetlerini örtüp çabucak icabına bakarız. Yakında huzura erecekler."

Ağzım çok ıslak geliyordu. "Teşekkür ederim."

Özü –öfkeyi– bastırmaya odaklanırken ortalığa sessizlik hâkimdi. Öz derime baskı yapıyordu, bir an patlayıp kaleyi yerle bir ettiğini hayal ettim. Şehri. Bu enerji patlaması bile öfkemi yatıştırmaya yetmezdi. Güçlükle yutkunarak içime kapandım. Kolay değildi. İçimden bir ürperti geçti.

Delano bacaklarıma yaslandı, endişesi etrafımda toplandı. *Poppy?*

"Ben iyiyim" diye fısıldadım, elimi uzatıp başına dokundum. Ancak... hiçbir şey hissetmez olunca derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

"Neden orada yalan söyledin? Delano'ya?"

Theon Tapınağı'nın daire şeklindeki merdivenlerinin dibinde durup başımı kaldırarak Kieran'a baktım. *Orada*. Arden'ın son nefesini verdiği o yeraltı odalarında. *Orada* kanlarını içtikleri hizmetçileri Craven'a dönüşmeye terk etmişlerdi. *Orada* kızları bir mesaj olarak bırakmışlardı.

Orada içimde birkaç iz kalmıştı.

Ve içimde gün sona ermeden derime işleyecek başka izler de olacağına dair bir his vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, Valyn'in çoktan merdivenleri çıkıp askerlerden biriyle konuşmaya başladığını fark ettim. Delano'nun nereye gittiğini bilmiyordum.

Kieran kollarını birbirine kavuşturdu. "Poppy."

İçimi çekerek tapınağın girişine baktım. Valyn ilerlemişti ve şimdi Cyr'le konuşuyordu. Daire şeklindeki geniş yapının sadece birkaç dar uzun penceresi vardı. "Ben..."

Kendimi hasta gibi hissediyordum. Fiziksel olarak değil. Yorgundum ama o da fiziksel değildi. Banyo yapmam gerekiyormuş gibi geliyordu... hayır, *duş almam* gerekiyordu. Bu günün bütün saniyelerini, dakikalarını ve saatlerini yıkayıp temizlemek için. Siyah kapıların pürüzsüz yüzeyine bakarken endişe içindeydim. O kapıların arkasında bekleyen şeyden korkuyordum. Vonetta ve diğerlerinin bulduğu şeyden.

En çok da, Casteel'in yanımda olmasını istiyordum, o zaman neler hissettiğimi ona anlatabilirdim. Casteel yükümün birazını sırtlanırdı. Bu izlerin birazını alırdı. Dehşet dolu güne rağmen beni gülümsetir, hatta güldürürdü. Kafamı dağıtıp sızlayan soğuğu dağıtırdı.

"Kendimi toplayacağım" dedim boğuk bir sesle.

Kieran dikkatle yüzüme baktı. "O kızlara yaptıkları. Mesaj. Hepsi kafanı karıştırmak için. Buna izin veremezsin."

"Biliyorum."

Ama karıştırmıştı. Çünkü Massene'deki ölümlüleri benim öldürmüş olmamam bir anlam taşımıyordu, kurtları ve draken'ları, hizmetçileri ve o kızları. Sonuçta benim yüzümden ölmüşlerdi.

Gözlerimi kısarak öğle sonrası güneşinde parlayan gölge taşına baktım. Tapınağın ötesinde, büyük bir malikânenin önündeki birkaç Atlantia askerinin altın rengi zırhını görebiliyordum. Şimdiye kadar malikânelerde hiç vampir kalmamıştı. "Sence bütün Yükselmişler gitmiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum." Kieran kolunu koluma sürttü. "Ama bir yerlerde saklanıyor olmaları ihtimaline karşı hazırlıklı olmamız gerek."

"Bence de" diye fısıldadım. "Oraya girmemiz gerek."

"Evet." Kieran bakışlarımı takip ederek derin derin iç geçirdi. "Girmemiz gerek."

Duyularımı açıp yayılmalarına izin verdim. Kederin keskin tadını aldım, bir de daha ağır bir şey vardı, endişe gibi. Korkunun tadını aldım. Kieran tapınakta bizi neyin beklediğini görmek için hiç de sabırsızlanmıyordu. "İyi misin?"

"Olacağım."

Gözlerimi kıstım.

Kieran hafifçe sırıttı, yüzünden bir an alaycı bir ifade geçti. Başka bir şey söylemeden tapınağın basamaklarının tepesinde bekleyen Valyn'in yanına gittik.

"Tapınağın altında tüneller var" dedi Valyn askerlerden birine başıyla işaret ederek, askeri Aylard'ın bölüğünden tanıyordum. "Lin az önce onlardan söz ediyordu."

Lin yutkundu. "Kutsal odanın ilerisindeki odada gizli bir geçit vardı" dedi. "Yeraltındaki tüneller ağına açılıyordu, bir hayli geniş bir ağ. Orada odalar vardı."

İçimde bu tünellerin Redrock'ın altındaki doğruca kayalıklara çıkan tünellere bağlandığına dair bir his vardı. Oak Ambler'a ilk

gelişimizde tünelleri ölümlüleri kimseye görünmeden götürüp getirmek için kullandıklarından şüphelenmiştik. Bu aynı zamanda Yükselmişler'in, eğer kaldıysa, tünelleri kimseye görünmeden kullanabileceği anlamına da geliyordu.

"Odalar... vardı Ekselans. Ama..." Lin cümlesini tamamlamadı.

"Ne?" dedi Kieran, duyularımı açtım, mayhoş bir tat aldım. Huzursuzluk.

"Ne gördün?" Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Bizim diğer odada gördüğümüz gibi bir şey buldularsa buna dayanabileceğimi sanmıyordum. "Çocuklar mı buldunuz?"

"Henüz değil ama beyaz cüppeli adamlar ve kadınlar bulduk."

Muhtemelen rahipler ve rahibelerdi. "Neredeler?"

"Onları mabede koyduk." Lin bir elini yüzünden geçirdi, basamakları çıktım. "Tüneller ve odalar şu anda hâlâ aranıyor."

İki asker kapıyı açarken ellerimi yumruk yaptım. Tapınağın kabul salonuna girdik, kenarda duran başka bir askerin yanından geçtik, gözlerini duvara dikmişti ve yüzünde sert bir ifade vardı.

Güneş ışığı dar pencerelerden içeri süzülüp gölge taşı döşemelere vuruyordu. Duvarlarda düzinelerce altın şamdan vardı, mabede girerken mumların alevi hafifçe dalgalanıyordu. İçeride sıralar yoktu. Sadece siyah renkte kalın kolonlarla çevrelenmiş bir platform vardı.

Platformun önünde oturuyorlardı. Altı kişiydiler, Solis rahip ve rahibelerinin beyaz cüppelerinden giymişlerdi. Başlarını eğmişlerdi. İki kadın. Dört erkek. Saçı olanlar ya kısacık kestirmiş ya da dantelli beyaz başlıkların içine toplamıştı. Biçimsiz cüppeler yüzleri, elleri ve ayakları dışında bedenlerini örtüyordu.

Kel bir kafa kalktı, arkama doğru baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. Ona doğru yürürken gözlerini faltaşı gibi açmış beni izliyordu. "Kim olduğunu biliyorum."

Önünde sessizce durdum, diğer rahip ve rahibeler de başını kaldırdı. Zihnimde pek düşünmediğim birinin yüzü belirdi. *Analia*. Masadonia'da *eğitimimden* sorumlu olan ama elini bir terbiye biçimi olarak kullanmayı tercih eden rahibe. Kadının kendine has

bir gaddarlığı vardı ve karşımda duranların da onun kadar acımasız olup olmadığını bilmiyordum. Ama Analia'nın da bu tapınaklarda hizmet eden diğerlerinin de Yükselmişler ve Ayin hakkındaki gerçeği bildiğini sanmıyordum. "Adın ne?"

"Bana Framont derler" dedi rahip. "Ve sen de... Ten ve Ateş Kraliçesi dedikleri kişisin. Daha sen doğmadan evvel gelişini beklemeye başlamıştık."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Valyn arkamızdan yaklaşarak.

Rahip ona bakmadı. Gözlerini benden ayırmıyordu, kaskatı kesilmiştim. Ne demek istediğini anlar gibiydim. "Kehanet."

Framont başını sallarken Kieran bana biraz daha yaklaştı. "Amacını gerçekleştirmenin zamanı geldi."

"*Amacım* mı?" dedim. "Benim amacım Kan Tacı'nı yok etmek..."

"Ve diyarları birleştirmek." Sözleri karşısında içim buz kesti. Vessa diyarları yeniden kuracağımı söylemişti. Rahibin yuvarlak yüzüne adeta çocuksu bir gülümseme yayıldı. "Evet, amacın bu. Sen doğumundan çok önce sözü edilen Seçilmiş'sin. Geleceğin haber verilmişti. Vaat edilmişti."

"Neden bahsediyor bu?" diye homurdandı Cyr arkamda.

Kieran Valyn'e şöyle bir baktı. "Redrock'ın altındaki tüneller... büyük ihtimalle bu tapınağa çıkıyor. Hemen korumaya alınmaları gerek." Kieran'ın sözleri çok daha ağır bir manayla doluydu. "Deniz kıyısındaki kayalıklara çıkıyorlar."

Valyn ne demek istediğini anladı. Eski kral olduğu yerde döndü. "Redrock'ta emniyeti sağlamak için elinizden geleni yapmanızı istiyorum. Kalenin altındaki bütün tünelleri kontrol edip çıkışları tutun."

Valyn birkaç saniye içinde tapınakta general ve asker bırakmamıştı. Sadece Hisa kalmıştı ve bu akıllıca bir hamleydi. Valyn ve Hisa Görünmezleri bulup ortaya çıkarmış olsalar da yöntemleri mükemmel değildi. Bunu Evaemon yolunda uğradığımız Görünmez saldırısından biliyorduk. Ama bunun ötesinde kehaneti duyanlar benden bahsedildiğini anlardı.

"Kehanetlerden bahsediyorsun" dedim tekrar rahibe bakarak. "Büyük komplocudan..."

"'*İlkellerin teninden ve ateşinden doğmuş olan büyük komplocudan*" dedi rahip. "Ve '*Haberci, Ölüm ve Yıkım Getiren olarak uyanacak olan...*'"

"Ben bir şeyden doğmadım" diye sözünü kestim.

Rahibin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Fiziksel anlamda değil."

"Nasıl? Solis'teki bir rahip asırlar önce bir tanrı tarafından söylenmiş bir kehaneti nasıl duydu?" diye üsteledi Valyn zaten bildiği halde. Isbeth. "Sadece bir avuç Atlantislinin duyduğu bir kehaneti?"

"Çünkü biz daima Diyarların Gerçek Kralı'na hizmet ettik." Framont ancak o zaman Valyn'e baktı. Gülümseyişi alaycı bir şekle büründü. "Atlantisliler ise daima bir yalana hizmet ettiler."

Valyn kaskatı kesildi, sonra öne çıkacak oldu. Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "Gerçek Kral mı?"

"Evet." Framont kelimeyi bir hayır duası gibi söylemişti.

Rahipler ve rahibeler tanrılara hizmet ettiklerine inanıyor olabilirdi ama Kan Tacı'na bağlıydılar, Gerçek Taç derken onlardan bahsettiklerine emindim. Tanrılar hakkında inandıkları şeyler onlara Yükselmişler tarafından aktarılmıştı. Bu da Framont'un Gerçek Kral olduğuna inandığı kişinin Isbeth'in inandığıyla aynı olduğu anlamına geliyordu.

Bu da tek bir kişi olabilirdi.

Öfke içimi sararken üstdudağım kıvrıldı. "Kan Kraliçesi çağrı mektubunda Gerçek Taç'tan bahsediyordu" diye açıkladım Valyn'e. "Sence Gerçek Kral olarak kimi görüyor olabilir?"

"Malec" dedi Valyn öfkeyle.

Mantıklıydı, özellikle de Isbeth şimdi Malec'in hayatta olduğunu öğrenmişken. Sırtımdan bir ürperti geçti. Ya Isbeth Malec'in nereye gömüldüğünü öğrendiyse?

Tanrılar Nyktos Odaları'nın altında tutulan ilahlar gibi öldürülemezdi ama beslenemezlerdi de. Ve Reaver'a göre Malec'in nor-

mal bir tanrıdan daha fazla beslenmesi gerekiyordu. Malec muhtemelen tanınmaz hale gelene dek zayıflamış olacaktı. Bir noktada bilincini de yitirmiş olabilirdi.

Ya Isbeth fırtınayı yaratmak için Kolis'in özünü kullanmadıysa? Ya bunu yapan Malec ise? İmkânsız gibi geliyordu ama...

"Gözünü ondan ayırma" dedim Hisa'ya, sonra Valyn'e işaret edip rahip ve rahibelerden birkaç metre uzaklaştım. Kieran da peşimden geldi, alçak sesle konuşurken dikkatle beni dinlemeye başladı. "Söylediklerinin ne kadarı doğru bilmiyorum. Eloana'nın Malec'i nasıl gömdüğüne dair bir şeyler biliyor musun?"

"Eski büyüyü kullanmış –tam olarak hangi türü kullandığını bilmiyorum– bir de kemik zincirleri" dedi Valyn, aklıma sert kemiklerden ve eski köklerden yapılmış zincirler gelince içimi kaplayan ürpertiyi bastırdım. Nyktos ölü ilahların kemiklerine böyle bir güç bahşederek içinde ether taşıyan her varlığı etkisiz hale getirecek bir yöntem geliştirmişti. Etime batan kemiklerin yarattığı hissi hatırlamak için fazla derin düşünmeme gerek yoktu. "O zincirlerden kurtulmasının tek yolu birinin onları çıkarması."

Isbeth Malec'in nereye gömüldüğünü öğrenmiş olabilir miydi? Emin olmam gerekiyordu. Malec benim gizli kozumdu. Casteel'i hayatta tutan şey buydu. "Malec'in tam olarak nereye gömüldüğünü ve Eloana'nın almış olabileceği tedbirleri öğrenmemiz gerekiyor."

Kieran kaşlarını çattı. "Kan Kraliçesi onu bulmuş olsa bile Craven'ları geçmeleri gerekirdi. Ki bu Isbeth için bile imkânsız bir şey."

"Bunca zaman sonra? Yüzlerce yıl sonra?" dedi Valyn. "Bilinci yerinde olamaz. Atlantia'dan intikam almak şöyle dursun kim olduğunu hatırlayacağını bile sanmıyorum."

"Öyle olması gerekir ama o... bir tanrı. Tanrıların Kralı'nın ve konsortunun oğlu. Uyanıp kendine gelecek vakti bulursa neler yapabileceğini bilmiyoruz." Ve kan, çok fazla kan. Başımı çevirip beyazlar içindekilere bir göz attım. Framont yüzlerce dileği aynı anda gerçekleşmiş gibi hâlâ gülümsüyordu. Kan Kraliçesi'nin böy-

le bir güven yaratmak için rahip ve rahibelere ne söylediğini bil. mek mümkün değildi. "Söyledikleri manipülasyondan başka bir şey olamaz. Ama..."

"Ama emin olmamız gerek" dedi Vonetta. "Burada işimiz bitmez bitmez Evaemon'a haber göndereceğim."

Başımı sallayarak asıl konuya döndüm, bu arada pek çok şey kafamı kurcalıyordu. Kehanetin bahsettiği büyük komplocunun Malec olması mantıklıydı... yine de değildi. Pek çok nedenden. Öncelikle: Uyanmasıyla ne gibi bir ilgim olabilirdi ki? Framont'a sorduğumda keyifle gülümsemekle yetindi. İçimizde zorlama'yı kullanabilecek kimse olmadığından ondan daha fazla bilgi alamayacağımızı biliyordum.

Ayrıca halletmem gereken çok daha önemli bir şey vardı. Şimdilik diğer her şeyi bir kenara ittim. "Çocukların nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Onlar tanrılara hizmet..."

"Sakın" diye kestim sözünü. "Sakın bana yalan söyleme. Ayin'in arkasındaki gerçeği biliyorum. Alınanların tanrılara ya da Tacın Gerçek Kralı'na hizmet etmediğini biliyorum. Bazıları Dönen denen şeye dönüştürülüyor. Bazılarının kanı içiliyor. Bunların hiçbirinin hizmet etmekle ilgisi yok."

"Ama öyle" diye fısıldadı Framont, gözleri şevkle ışıldadı. "Hizmet ediyorlar. Tıpkı senin gibi. Tıpkı senin de yapacağın..."

"Yerinde olsam ağzımdan çıkacakları iyi düşünürdüm" diye uyardı Kieran.

Framont ona baktı. "Bana zarar mı vereceksin? Beni ölümle mi tehdit ediyorsun? Ben böyle şeylerden korkmam."

"Ölümden çok daha kötü şeyler de var. Sinirlendiği zaman o mesela." Kieran başıyla beni işaret etti. "O zaman bir şeyleri bıçaklamaya bayılır. Ama öfkelenirse? İşte o zaman bir tanrının neler yapabileceğini görürsün."

Rahibin gözleri bana döndü, yapmacık yapmacık gülümsedim. "Gerçekten bıçaklama eğilimim var. Ayrıca şimdiden bir sürü şeye sinir oldum. Ayin'de teslim edilenler nerede?"

Cevap vermeye fırsatı olmadı.

"İkisini daha bulduk" dedi Naill yan kapıdan girerek. "Ölümlü değiller. Yükselmişler."

Dişlerimi sıktım. "Yükselmişler'i yanınızda mı sakladınız?"

"Yükselmişler tapınaklara hizmet eder, Gerçek Kral'a hizmet eder" dedi Framont. "Daima da böyleydi."

"Sen bunu bilmiyor muydun?" diye sordu Valyn.

Başımı iki yana salladım. "Onlarla fazla vakit geçirmedim" dedim. "Yükselmişler'in içinizde olduğunu kim biliyordu?"

"Sadece güvenilir olanlar." Framont gerçekten rahatsız edici olmaya başlayan bir hayretle bana baktı. "Sadece kraliyet."

Öyleyse düşes biliyordu. Onlar da kraliyetin bir parçasıydı.

Vonetta bir başka rahibeyle birlikte içeri girince Kieran başını eğdi. "Diğeri nerede?"

"Yakalandığına pek sevinmedi" dedi Vonetta alaycı bir sesle.

Vonetta'nın tuttuğu rahibe birden öne doğru tökezleyerek bir gün ışığı huzmesinin içine girdi. Çığlık atarak geri sıçradı. Cüppesinden ince dumanlar çıkıyordu ve havayı yanık et kokusu kaplamıştı. Vonetta'ya döndüm.

"Ne?" Kaşlarını kaldırdı. "Ayağım takıldı."

Ters ters yüzüne baktım.

Vonetta içini çekti. "Beni ısırmaya kalktı." Rahibeyi kolundan tutup çekerek diğerlerinin yanına itti. "Hem de birkaç kez."

"Peki bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

Vonetta başını hafifçe iki yana salladı. "Birkaç kişi hâlâ aşağıda, aramaya devam ediyorlar."

"Ben size gösteririm" dedi rahibelerden biri, başımı hemen ona çevirdim. "Sizi onlara götürürüm."

16

"Eğer bu bir tuzaksa" dedi Kieran, "olanlar hiç hoşuna gitmeyecek."

"Tuzak değil." Rahibe sonunda başını kaldırdı, genç bir kadın olduğunu gördüm. Tanrılar. Benden fazla büyük değildi. Gözleri peygamber çiçeği mavisiydi. Framont'un gözleri gibi kocaman açılmışlardı ve merak doluydular.

Duyularımı açıp kadına uzandım. Korku hissetmedim. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Hiçlik... değildi. Bir Yükselmiş'i okumaya çalıştığımda hissettiğimden pek de farklı olmayan bir boşluktu.

"Neden şimdi bizi onlara götürmeye razı oldun?" diye sordum.

"Çünkü vakit geldi" dedi kadın usulca.

Kalbim teklerken gözlerimi kadına diktim, verdiği cevap... tüm bunlar gözümü epey korkutmuştu. "Göster bana."

Rahibe ayağa kalkıp hâlâ yerde olanların yanından geçti, başını önüne eğmişti. Vonetta ve Naill, Yükselmişler'i yukarıda Valyn'e ve dışarıda bekleyen askerlere bırakmışlardı. Tam mabetten çıkarken gelen Hisa ve Emil'le birlikte bize katıldılar. Boş odaya girip duvarda beliren dar ve uzun yarıktan geçerken hepsi kılıcını çekmişti.

Duvara dizili meşalelerin turuncu ışığı dik toprak basamaklara ve basamakların dibindeki geniş odaya vuruyordu. Basamakların ötesinde açıklığa bağlanan dokuz tünel vardı, her biri ateşin soluk ışığıyla aydınlanıyordu.

"Burası kovana benziyor" diye mırıldandı Hisa daire şeklindeki alanı ve çok sayıda açıklığı gözden geçirerek.

Rahibenin cüppesinin toprak zeminde çıkardığı hışırtılardan başka ses yoktu, rahibe sağ taraftaki bir tünele girince toprak yerini taşa bıraktı ve koridor bir kez daha ikiye ayrıldı. Yolun yarısında diğerleriyle karşılaştık, aldığım topraksı rahatlama hissine bakılırsa herhalde kaybolmuşlardı. Yerin altına indikçe sıcaklık hatırı sayılır derecede düşüyordu, sonunda herhangi bir ölümlünün böyle bir soğukta hayatta kalabileceğine inanmakta zorlanmaya başladım. Hava kuruydu ama soğuk insanın iliklerine işliyordu. Parmaklarım soğuktan sızlamaya başlamıştı.

Rahibe duvardaki meşalelerden birine uzandı. Naill yaklaşıp aptalca bir şey yapması ihtimaline karşı kılıcını kadına doğrulttu.

Ama kadının tek yaptığı yürüyüp meşaleyi bir diğer meşaleye dokundurmak oldu. Birleşen alevler duvarı daha da aydınlattı. Durdum. Kieran da durdu. Kayanın üstünde işaretler vardı, bu kırmızıya çalan pembe renkli bir kayaydı.

Kieran elini uzatıp parmaklarını bir işaretin üzerinde gezdirdi.

Rahibe elindekiyle başka bir meşaleye daha dokunup zincirleme bir reaksiyonu ateşledi. Yan yana dizilmiş tüm meşaleler yanarken hava keskin çakmaktaşı kokusuyla doldu. Yeraltı tünelleri birden titreşen alevlere boğulmuştu.

"Bu da ne böyle?" dedi Kieran gözlerini ileri dikerek.

Vonetta'nın yanından geçip daire şeklinde, geniş bir açıklığa girdim. Mağaraya daha önce su ya da başka bir şey akmış olmalıydı, tavanda çentik çentik şekiller oluşmuş, aşağı doğru uzanan spiral şeklindeki tuhaf oluşumlar boydan boya kırmızı mineral türü bir şeyle kaplanmıştı.

"Sarkıtlar" dedi Naill, birkaç kişi dönüp ona baktı. Naill başıyla tavanı işaret etti. "Bunlara sarkıt deniyor."

"Uydurma bir kelimeye benziyor" dedi Emil.
Naill bir kaşını kaldırdı. "Değil."
"Emin misin?" dedi Emil meydan okur gibi.
"Evet" dedi Naill soğuk bir sesle. "Bir kelime uyduracak olsaydım daha... ilginç bir şey bulurdum."

Emil şöyle bir güldü. "*Sarkıt*'tan daha mı ilginç?"

Yürürken ayağımın altında dal çıtırtısına benzeyen bir ses geldi, "Dikkatli ol" dedi Vonetta, "Yerdekilerin taş ya da dal parçası olduğunu sanmıyorum."

Yere baktım. Yerde fildişi rengi parçalar vardı, sağa sola saçılıp ince, uzun ve daha koyu renk bir şeylerle karışmışlardı... kemiklerle. Bunlar kesinlikle kemikti.

Ah tanrılar.

Kieran ayağının ucuyla bir bez parçasını kenara itti, bezin altından bir çene kemiği parçası çıkınca tiksintiyle homurdandı. "Bunlar hayvan kemiği değil."

"Hayvanlar Gerçek Kral'a hizmet etmez" dedi rahibe ileri süzülerek.

Öfkeden midem bulanıyordu, tam bir şey söyleyecektim ki rahibenin yanından geçtiği bir şey dikkatimi çekti.

Sanki yer yarılmış, mağaranın tabanındaki karanlık delikten yılana benzer kökler fırlamıştı. Kökler kemiklere doğru uzanıyordu, fazla küçük kemiklere. Elimden geldiğince yerdeki kalıntılara basmamaya çalışarak dikkatle yürüdüm. Köklerin üstünde ve altında bir şeyler vardı. Kuru ve pas rengi bir şeyler. Her yerdeydiler, yerlere saçılarak kurumuş gölcükler oluşturmuşlardı. Duvarları ve tuhaf kaya oluşumlarını kaplayan kırmızımsı şey de buydu.

Kieran yere eğilip parmağını maddenin üstünde gezdirirken kolu benimkine değdi. Dişlerini sıkarak yüzüme baktı. "Kan."

Rahibe mağaranın diğer ucuna varıp meşalesini duvara dokundurdu. Yine bir dizi meşale yandı. Dar açıklığa ve bir diğer yeraltı odasına ışık saçıldı.

İşte o zaman onu gördük.

"Yüce tanrılar" dedi Hisa boğuk bir sesle, sonra yerlere kadar eğildi.

Ağzımı açtım ama bir şey söyleyecek halde değildim. Kapıya mıhlanmış olanların ve o gün gördüğüm öldürülmüş kızların hayatımda gördüğüm en dehşet verici şeyler olduğunu sanıyordum.

Yanılmıştım.

Bazıları uzun, bazıları çok ama çok *minik* olan kanı çekilmiş uzuvlardan gözlerimi alamıyordum. Kimi beyaz kimi kırmızı renkte soluk giysi yığınları, üzerinde yer yer saçların kaldığı kurumuş derileri ve bükülüp pörsümüş kollarla bacakları zar zor bir arada tutuyordu. Bazıları Ayin'in kırmızı tören giysileri içinde yan yana yatıyordu, kıyafetleri yeniydi, daha çürümeye bile başlamamışlardı. Hiç koku olmamasına şaşırmıştım, belki de soğuk ya da başka bir şey yüzündendi.

Mezar çukuruna bakarken kalbim deli gibi atmaya başladı. Gördüğüm kesinlikle buydu. Ne zamandır kullanıldığını ancak tanrıların bildiği, gelişigüzel bırakılmış kalıntılarla dolu bir mezar.

Rahibe meşaleyi duvardan fırlamış bir kancaya yerleştirip ellerini önünde gevşekçe birleştirdi. "Hepsi büyük bir amaca hizmet ettiler."

Yavaşça, neredeyse acı verecek kadar yavaşça, ona döndüm. Ether göğsümde nabız gibi atarak şişiyor, bedenimden taşıp duvarlara sürtünüyordu. İçerisi boğucu bir dumanla dolmuş gibi havasızdı ama ateş falan yoktu. İçimde yanan ateş dışında.

"Hepimiz gibi" diye devam etti rahibe yumuşak bir sesle, *neşeyle*, muhteşem bir hayalden bahsediyormuş gibi yüzü aydınlandı. "Kanı kül ve buzla dolu olan senin de yapacağın gibi."

Rahibeye doğru yürüdüm, İlkel öz derimde kıvılcımlanıyordu, ne var ki bir kol önümü kesti. "Yapma" dedi Kieran öfkeyle. "Enerjini ona harcama. Değmez."

Ellerimi yumruk yaptım, rahibe gülümseyerek gözlerini kapadı. Huzur. Onda hissettiğim buydu. Pandispanya gibi yumuşak ve hafifti. *Huzur*.

Aldığım nefes hançerlerle doluydu. "Ona bu kadar hevesle beklediği şeyi verin."

Geri çekilip sertçe dönerek yürümeye başladım. Duyduğum tek şey ete inen kılıcın sesiydi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Tapınak boş" dedi Valyn sakin bir sesle, gözlerini yere dikkatle yerleştirilmiş cesetlere dikmişti, paçavralara sarılı, karınları çökmüş, derileri solup büzüşmüş çok küçük cesetlere. Hastalıklı sığırlardan daha kötü muamele edilmiş bedenlere.

"Yetmiş bir" dedi Kieran. "Yetmiş biri..."

Körpe.

Bu yetmiş biri beklenmedik son Ayin'de ve ondan bir öncekinde alınmış olmalıydı. Bu sayının içinde üçüncü oğullar ve kızlar da olsa gerekti. Bu da ikinci sırada doğanlardan hiçbirinin normalde olduğu gibi saraya verilmediği anlamına geliyordu. Ayrıca pek de uykuda olmayan hayat kıvılcımını taşıyanların öldürüldüğünü gösteriyordu.

Daha da kötüsü askerlerin yaşça daha büyük yüzlercesini dışarı taşımış olmasıydı.

Hiç böyle bir şey görmemiştim.

Yükselmişler'in öldürdüğü kişilerin isimlerinin duvarlara kazındığı New Haven yeraltı odaları bunun yanında hiç kalırdı.

Çünkü bu cesetlerden çoğu *çocuklara* aitti. Redrock'ın altındaki odadakiler gibi yaşça büyük olan pek az kişi vardı. Ama bunlar masum çocuklardı. Bazıları bebekti. Lavanta kokan o yumuşak oyuncak ayıyı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Genzim yanıyordu, boğazıma bir yumru oturmuştu, tadını aldığım yakıcı öfke ve acı keder sadece bana ait değildi. Kaynağını arayınca Casteel'in babasını buldum. Yüzünden bir şey anlaşılmı-

yordu ama duyguları kalkanları parçalayarak dışarı fırlamış, benimkilere karışmıştı.

"Yerdeki şu açıklık" dedi Naill boğazını temizleyerek. Mesafe tanık olduğu şeyi silebilirmiş gibi bir adım geriledi. "Bir çeşit kuyuya benziyordu. Derin bir kuyuya. Çok derin. İçine taşlar attık. Düşme sesi duymadık."

Yani daha fazlası olabilirdi. Kuyuya atılmış ya da düşmüş cesetler. Tanrılar aşkına.

Gözlerimi açıp arkamda sessizce duran Atlantia askerlerine baktım ve duyularımın uzanmasına izin verirsem ne hissedeceğimi anladım. Dehşet. Silip atamayacağım kadar güçlü bir dehşet. Hepsi Yükselmişler'in ne yaptığını, neler yapabileceğini biliyordu ama birçoğu bunu ilk kez *görüyordu*.

"Burayı ne yapacağız?" dedi Vonetta, sırtı tapınağa dönüktü.

"Yapabileceğimiz tek bir şey var." Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Az sonra bulutların arasından mora çalan siyah renkte bir draken çıktı. Şehirde kalanların şaşkınlık dolu çığlıkları vadide yankılanırken Reaver geniş kanatlarını açarak üstümüzden süzüldü. "Yakacağız" dedim, beni duyamasa da isteğimi yerine getireceğini biliyordum. "Yakıp kül edeceğiz."

Reaver kanatlarını hızla çırparak yükselirken Valyn sordu, "Peki ya onlar?"

Beyazlar içindeki rahip ve rahibelere döndüm. İki Yükselmiş'in icabına zaten bakılmıştı. Duyularımı alabildiğine açtım. Hiçbiri suçluluk, hatta pişmanlık bile duymuyordu ve bu ikisi birbirinden çok farklı şeylerdi. Pişmanlık sonuçlarla yüzleşme vakti geldiğinde ortaya çıkardı. Suçluluk ise kişi günahlarının bedelini ödese de ödemese de orada olurdu. Onlarda hissettiğim şey yerine bu ikisinden birini duyuyor olsalardı bir şey değişir miydi bilmiyordum.

Duydukları şey huzurdu.

Tıpkı rahibe gibi yaptıklarından dolayı huzur içindeydiler.

Sadece kenara çekilip hiçbir şey yapmamış değillerdi. Kontrol edemedikleri bir çarkın dişlilerinden biri değillerdi. Çarkın bir parçasıydılar ve kandırılmış olmaları da bir şey değiştirmezdi. Ço-

cukları bir tanrıya ya da Gerçek Kral'a hizmet etsinler diye değil, Yükselmişler'i beslemek için almışlardı.

"Diz çöksünler." Yürürken elimi bacağımdaki kurt hançerime attım. "Yüzlerini cesetlere dönsünler."

Askerler dediğimi yaparken Valyn peşimden geldi. "Bunu senin yapman..."

"Hiçbirinizden yapmayacağım bir şeyi yapmanızı istemeyeceğim." Diz çökmüş Framont'un önünde durdum. Gözleri kapalıydı. "Gözlerini aç. Onlara bak. Hepiniz. Onlara bakın. Bana değil. *Onlara.*"

Framont dediğimi yaptı.

Reaver taş tapınağın etrafında dönerek gazabını serbest bırakırken karanlık gökyüzü gümüş rengi bir ateşle aydınlandı. "Bu diyardan ayrılıp Uçurum'a girmeden önce gördüğünüz son şey onlar olsun istiyorum, şüphesiz hepinizin gideceği yer orası. Hafızanıza kazınan son şeyin bu cesetler olmasını istiyorum çünkü bugünden sonra ailelerinin hatırlayacağı son şey bu cesetler olacak. Onlara bakın."

Rahibin gözleri cesetlere kaydı. Bu kez huşuyla dolmamışlardı. Hiçbir şeyle dolu değillerdi. Cesetlere baktı ve gülümsedi.

Gülümsedi.

Kolumu havaya savurdum. Gölge taşı hançerle boğazını keserken beyaz zırhım kırmızıya boyandı.

Redrock'ın kabul alanı ve ziyafet salonu gece olunca revire dönüşmüştü. Yaralı askerler ve kurtlar portatif karyolalara yatırılmıştı. Üstünde Kan Tacı Kraliyet Arması olan bayraklar salondan ve kalenin her yerinden sökülüp alınmıştı.

Yaralı bir Oak Ambler muhafızı ya da Solis askeri yoktu. Yaralanıp da hayatta kalan olmamıştı. Teslim olanlar hisarın hapishanesinde koruma altındaydı, şimdi çoğu boş olan karyolaların arasından geçerken kaç kişinin hayatını kaybettiğini düşünmemeye çalışıyordum. Tıpkı Theon Tapınağı'nın altında olanları düşünmemeye çalıştığım gibi, çocuklara yapılanları.

Bunları düşünmeye içim elvermiyordu.

Bu yüzden bir yaralıdan diğerine geçerek onları iyileştiriyordum. Bunu Yükselişimden önce gelişmiş bir yetenek olduğu için beni pek fazla zayıflatmayacağını düşünerek yapıyordum.

Bu elbette tehlike oluşturacak kadar yanlış bir düşünce de olabilirdi ama bana faydalı bir şey yapma fırsatı veriyordu, bu arada bir grup, Oak Ambler halkına yarın evlerine dönebileceklerini haber vermeye gitmişti.

Sabah herkesle konuşmayı planlıyordum. Hepsiyle. Ailelerle. Ramon ve Nelly ile. Adımlarım kurşun gibi ağırdı.

"Yorgun görünüyorsun *meyaah Liessa*" dedi Sage beni görünce, yaralıların sonuncusu oydu. Karyolaya yayılmıştı, kısa siyah saçları diken dikendi. Koltuk altlarına sıkıştırılmış ince bir çarşaf bir ok saplanmış bacağı dışında tüm vücudunu örtüyordu. Ok daha fazla kanama olmaması için yerinde bırakılmıştı ve çok acı veriyor olmalıydı. Yanına daha önce gelmek istemiştim ama her defasında elini sallayarak beni uzaklaştırmıştı, ta ki herkes, yaraları daha hafif olanlar bile, iyileştirilene dek.

Artık zırh takmadığım için mutluluk duyarak yanında yere oturdum. "Zor bir gün oldu."

"Hem de fazlasıyla." Dirseklerine yaslandı. Alnı boncuk boncuk terlemişti. "Daha böyle çok günümüz olacak." Bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Öyle değil mi?"

Nereye baktığını biliyordum. Effie adında bir kurt getirmişlerdi. Durumu kötüydü, göğsüne bir mızrak saplanmıştı. Yanında diz çöktüğümde öldüğünü biliyordum ama çocukça bir umut beni yine de denemeye itmişti. Yeteneğim ölen Atlantis askerinde işe yaramıştı. Son nefesini verdiğini sadece Naill ve benim gördüğüm

genç bir adamdı. Hemen geri dönmüştü, biraz sersemlemiş ve kafası karışmıştı ama yaşıyordu. Kurt için aynısı geçerli değildi. *Arden* için de.

Revaer'ın söylediğini yanlış anlamamıştım. İki dünyaya ait olanları sadece Hayat İlkeli geri getirebilirdi.

Beş kurt ve yüze yakın Atlantis askeri kaybetmiştik. Yaraları iyileştirilmeseydi daha da fazlasını kaybedecektik. Yine de her kayıp katlanılmaz geliyordu.

"Üzgünüm" dedim, Casteel'in bir defasında söylediklerini düşününce kalbim buruldu. İki Krallar Savaşı'nda kurtların neredeyse yarısı ölmüştü. Eski sayılarına daha yeni yeni ulaşmaya başlamışlardı. Onları yeniden bu kadar kayba sürüklemek istemiyordum.

Sage yüzüme baktı. "Ben de üzgünüm."

Göğsüme bir ağırlık çöktü, beyaz bluzun uzun kollarını yukarı çektim. Aşağı düşüp duruyorlardı. "Naill?" Omzumun üstünden arkama bir göz attım. "Yardımına ihtiyacım var."

"Tabii." Naill yanıma çömeldi, benden çok daha zarifti ve zırhı hâlâ üstündeydi. Ruhumda hissettiğim yorgunluk onun ağzının etrafındaki çizgilere kazınmıştı, oku dikkatle kavradı. Ne yapılacağını artık öğrenmişti. "Çekeceğim zaman haber ver."

Sage'in gözlerine baktım. "Canın yanacak."

"Biliyorum. Okla ilk vuruluşum değil."

Kaşlarımı kaldırdım.

Sage sırıttı. "Fiyaskoyla sonuçlanan bir meydan okumaydı. Uzun hikâye. Belki bir ara anlatırım."

"Çok isterim." Ok içeren bir meydan okuma bende merak uyandırmıştı. "Acını elimden geldiğince çabuk geçireceğim ama..."

"Evet, Naill oku çekerken acı hissedeceğim." Sage derin bir nefes aldı. "Ben hazırım."

Ellerimi okun iki yanına yerleştirerek ether'i çağırdım ve işe koyuldum. "Şimdi."

Naill deneyimden kaynaklanan bir el çabukluğuyla oku çekip

çıkardı. Sage tüm bedeni kasıldığı halde sesini çıkarmadı. Sonunda rahatlayarak içini çektiğini duydum, bacağındaki pürtüklü delik kapandı, derisi şimdi pespembeydi.

"Bu hayli" –Sage kocaman açılmış gözlerini kıpıştırdı– "etkileyiciydi."

"Ama daha iyisin, değil mi?"

"İnanılmayacak kadar." Dikkatle dizini büktü, sonra bacağını yeniden uzattı. "Bunu yaparken seni defalarca izledim. Yine de gerçekten... etkileyici."

Geriye kaykılarak hafifçe gülümsedim. "Ben şifacı değilim, o yüzden yaranın ne kadarının hemen iyileştiğini bilmiyorum. Yerinde olsam birkaç gün kendimi fazla zorlamazdım."

"Koşmak ya da dans etmek yok..." Sage'in sözü yarıda kaldı, omzumun üstünden arkama doğru bakarken gözleri kocaman açıldı. "Bu da ne?.."

Naill'le birlikte bakışlarını takip ettik. Atlantisli boğuk bir ses koyuverirken ağzım açık kalmıştı.

Koridorda uzun boylu, sarışın biri yürüyordu, sarındığı çarşafı kalçasında düğümlemişti, yani hemen hemen. Uzun bacaklarıyla attığı her adımda çarşaf kayıp düşecek gibi duruyordu.

"Reaver" diye fısıldadım, onu görünce biraz afallamıştım.

Naill aynı sesi yine çıkardı.

"Bu draken mı?" diye sordu Sage, o zaman Sage'in onu daha önce ölümlü formunda görmediğini fark ettim.

"Evet."

"Gerçekten mi?" Sage, Reaver'a baktı. "Nefis."

Naill dönüp Sage'e baktı, ağzı açık kalmıştı. "Ateş püskürtebiliyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

Neyse ki Naill cevap vermedi çünkü Reaver yanımıza varmıştı. Diğer ikisini başıyla selamladıktan sonra bana dönüp hafifçe eğildi, çarşaf biraz daha kaydı.

"Sana giyecek bir şeyler bulmamız lazım" dedim Kieran'dan istediğim şeyi hatırlayarak. Reaver'ın dükün kıyafetlerine sığacağın-

dan emin değildim. "Mümkün olduğunca çabuk." Sonra aklıma diğer draken'lar geldi. "Bir sürü giysi bulmamız gerek."

"Siz insanların çıplaklık hakkındaki endişeleri çok can sıkıcı" dedi Reaver.

"Benim çıplaklıkla hiç sorunum yok" dedi Sage. "Söyleyeyim dedim."

Reaver sırıttı.

Kalbim yine tekler gibi oldu çünkü dudaklarının yukarı kıvrılışının o ilginç yüz hatlarına çarpıcı bir hava kattığını düşünürken yanılmamıştım.

Başımı iki yana salladım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Revaer bana baktı. "Aurelia ve Nithe'in Thad'ın yanına döndüğünü haber vermek istedim" dedi, kampta bırakılan diğer draken'lardan bahsediyordu. "Ölümlüler tarafından görülme ihtimalleri daha düşük olacağından bu gece Redrock'a geri gönderilecekler."

"İyi düşünülmüş." Bu benim aklıma gelmemişti. "Peki sen?.."

yağa kalktığım anda içimden bir akım geçti. Yer kayar gibi oldu. Belki de kayan bendim. "Oha."

Naill hemen yanıma gelip elini koluma koydu. "İyi misin?"

"Evet. Biraz başım döndü de." Gözümün önünde yanıp sönen ışıkları gidermek için gözlerimi kırpıştırınca Sage'in de ayağa kalktığını gördüm. "Henüz kalkmaman gerekiyor. Ben iyiyim."

Sage oturmaya yeltenmeden bana bakıyordu.

"Yorucu bir gündü" dedim tekrar. Gerçekten yorgundum. Hepimiz yorgunduk.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Reaver, başımı ona çevirdim.

Kaşlarımı çattım. "Sabahtan beri yemek yemeye fırsat bulamadım. Çok meşguldüm."

"Yemeğe zaman ayırmalısın" dedi Reaver. "Hemen."

Başım fırıl fırıl döndüğü için itiraz edemedim, böylece kendimi üstünde sadece düştü düşecek bir çarşaf olan draken'la birlikte mutfakta önceki günden kalmış olması gereken bir tabak dilimlenmiş jambonu paylaşırken buldum.

Draken'ların gerçek yemek yediğini de öğrenmiş oldum. Tanrılara şükür.

Naill, Reaver ve benim kendi başımızın çaresine bakabileceğimizden emin olunca Hisa'ya bakmaya gitmişti. Ortalık sessizdi. Herhalde tıka basa yemekle meşgul olduğum için.

Peki buna tanık olup ne kadar çok yediğim hakkında yorum yapacak Kieran neredeydi?

Redrock Kalesi'ne geldiğimden beri hiç bu kadar acıkmamıştım.

Ama hâlâ yapılması gereken bir sürü şeyi düşününce iştahım kapandı. Halkla konuşmam gerekiyordu. Zavallı çocukların aileleriyle. Hapsedilmiş tutsaklarla. Liste uzayıp gidiyordu. Yapılacak çok şey vardı.

Hiç deneyimim olmayan bir sürü sorumluluk.

Mutfağa bakınıp buranın tezgâhta çalışan aşçılarla, ocaklardan yükselen buharlarla, telaşla içeri girip çıkan insanlarla nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım. Sonra hizmetçilerin Yükselmişler hakkındaki gerçeği bilip bilmediğini merak ettim. Hiçbir şeyden haberleri yok muydu? Yoksa bazıları ölümlülerin getirilmesine yardım edip kızarmış et yerine onları mı pişirmişti?

Tanrılar, ne kötü bir düşünceydi.

"Burada yemek yemek sana tuhaf gelmiyor mu... onların yemeğini yemek? Önce şehirlerini ele geçirmişiz, şimdi de yemeklerini yiyormuşuz gibi?"

Tezgâhta yanımda oturmakta olan Reaver başını yana eğdi. "Aklıma bile gelmedi."

"Ya." Gözlerimi et parçasına diktim. Belki de bu yüzden endişelenmek normal değildi. Büyük ihtimalle değildi. Ama düşünmek istediğim şey yerine neden bununla uğraştığımı biliyordum. Savaşmayı bıraktım. "Yerin altındaki kızı ve o çocukları aklımdan çıkaramıyorum. İkisini de unutamıyorum. Tapınakta hizmet edenlerin nasıl huzur içinde olduğunu, ister ölümlü ister Yükselmiş olsun birinin nasıl böyle şeyler yapabildiğini anlayamıyorum."

"Belki de anlamamız gerekmiyordur" dedi Reaver, yüzüne bir göz attım. "Belki de bizi onlardan ayıran budur."

"Olabilir" diye mırıldandım. "Framont –rahip– Diyarların Gerçek Kralı diye birinden bahsetti, çocuklar ona hizmet etmek için öldürülmüş gibi konuştu."

"Diyarların Gerçek Kralı Nyktos'tur ve böyle şeyleri onaylamaz."

"Bence de." Etimi bitirip elimi beze uzattım. "Ama Nyktos'tan bahsettiğini sanmıyorum. Belki de... Malec'ten bahsediyordur."

Reaver kaşlarını kaldırdı. "Buna inanıyorsa çok yazık."

Sırıttım ama fazla uzun sürmedi. Aramızda bir sessizlik oldu, o arada Arden ve Effie'yi gördüm. Adını bilmediğim askerleri ve ölümlüleri. "Bugün insanlar öldü" diye fısıldadım.

"Her zaman insanlar ölür." Reaver elini uzatıp sepetten bir elma aldı. "Özellikle de savaşta."

"Bu, durumu kolaylaştırmıyor."

"Ama gerçek bu."

"Evet." Ellerimi sildim. "Bugün Arden öldü."

Reaver elmayı indirdi. "Biliyorum."

"Onu hayata döndürmeye çalıştım."

"İki dünyadan olanlar üzerinde işe yaramayacağını söylemiştim."

"Yine de..."

"Yine de denemek zorundaydın" diye cümlemi tamamladı, başımı salladım. Elmasını ısırdı. "Sınırlamalardan o da hoşlanmaz."

"Kim?"

"Konsort." Elmayı çevirip diğer tarafından ısırdı.

"Sınırlamalarla ilgili bir sorunum yok."

Reaver uzun uzun yüzüme baktı. "Seni tanıyalı çok olmadı ama sınırlamalardan hoşlanmadığını biliyorum. Hoşlansaydın yapamayacağını bile bile bir kurdu hayata döndürmeye çalışmazdın."

Buna diyecek lafım yoktu.

Maşrapaya uzanıp bir yudum aldım. "Herhalde Hayat İlkeli ölüleri diriltmemden pek hoşlanmıyordur, değil mi?"

Reaver güldü, sesi boğuk ve güçsüzdü.

"Komik olan nedir?"

"Hiç." Reaver elmayı bıraktı. "Yaptıkların Nyktos'u ikilemde bırakıyordur. Bir yandan yeniden hayat bağışlamandan hiç memnun değildir. Diğer yandan doğal işleyiş onu endişelendiriyordur. Hayatın ve ölümün doğası ve bu tür müdahalelerin dengeyi... *adaleti* değiştirmesi yüzünden." Dudakları hafifçe yukarı kıvrılınca sert yüz hatları yumuşadı. "Konsort'a ve harekete geçip geçmeme kararını vermesine gelince, Konsort endişelerini tartar, onları bir kenara atar, kimsenin görmemesi için dua ederek yapacağını yapardı." Reaver siyah kirpiklerini kaldırarak yan yan baktı. "Tanıdık geldi mi?"

"Hayır" diye homurdandım, Reaver kıkırdadı, sesi yine kahkaha atarkenki gibi boğuktu. "Nyktos uyumazken Konsort neden bu denli derin uykuda?"

Reaver elmasına baktı, uzun müddet konuşmadı. "Çünkü Konsort'u durdurmanın tek yolu bu."

17

Kaşlarımı kaldırdım. "Durdurmak derken neyi kastediyorsun?"

"Pişman olacağı bir şey yapmasın diye" dedi Reaver, midem birden allak bullak oldu. "Oğullarının ikisi de elinden alındı. İkisi de ölmüş olmayabilir ama gerçekten hayatta da değiller, değil mi?"

Hayır. Değillerdi.

"Konsort öfkeli. Kim olduğunu unutacak kadar kızgın. Telafi edilemeyecek zararlar verecek kadar kızgın."

Anne olmanın ve çocuğunun elinden alınmasının ne demek olduğunu bilmiyordum ama Ian öldüğünde ne yaptığımı biliyordum. Casteel'in götürüldüğünü öğrendiğimde ne yaptığımı biliyordum. Yani az da olsa öfkesini anlayabiliyordum.

Reaver'ın bakışları kemerli geçide kaydı. "Başkente ne zaman gideceğiz?"

"Yarın halkla konuşacağım." Boğazım kurudu. "Ve ailelerle."

"Bu... hiç kolay olmayacak."

"Hayır, olmayacak." Maşrapayı tezgâha bıraktım. "Öbür gün de yola çıkacağız."

"Güzel." Reaver bir an sustu. "Ires'i unutmamamız gerek."

"Unutmadım."

"Geri dönmek zorunda." Reaver'ın gözleri girişe sabitlendi. "Senin kurt geliyor."

"Daha önce de söylediğim gibi, o *benim* kurdum değil" dedim sertçe, tam o anda kapıda Kieran belirdi.

Adımını atacakken donup kaldı, gözleri hafifçe büyüdü.

"Şaşırdın mı?" dedi Reaver.

Kieran'ın yüzünde ancak can sıkıntısı olarak nitelendirilebilecek bir ifade belirdi. "Pençelerinle dişlerini karıştırmadığını görmeye alışkın değilim de."

"Kendini daha iyi hissedeceksen hemen yapabilirim" dedi Reaver elmasını ısırarak.

"Gerek yok." Kieran ona şöyle bir baktıktan sonra bana döndü. "Çarşafla geziyor."

"Bu yüzden giysiye ihtiyacı olduğunu söylemiştim."

Reaver elmasını yerken kaşlarını çattı. "*Onun* giysilerini giymemi mi bekliyorsun?"

"Giysilerimin nesi varmış?" dedi Kieran.

Reaver bir kaşını kaldırarak Kieran'ın az evvelki bakışını taklit etti. "Bana olacaklarını sanmıyorum. Omuzlarım seninkilerden daha geniş."

"Hiç sanmam" dedi Kieran.

"Göğsüm de."

Kieran kollarını kavuşturdu. "Bu da doğru değil."

"Bacaklarım da püf desen kırılacak kadar ince değil" diye devam etti Reaver.

"Sen ciddi misin?" Kieran kendine bir baktı. Bacakları hiç de öyle ince falan değildi.

"Reaver." İçimi çektim.

Reaver çıplak omuzlarından birini kaldırdı. "Öylesine söylüyorum."

"Öylesine saçmalıyorsun. İkiniz hemen hemen aynı boyda ve cüssedesiniz."

"Galiba gözlerin pek iyi görmüyor" dedi draken, gözlerimi devirdim.

"Galiba senin de tavırlarına çeki düzen vermen gerekiyor" dedi Kieran.

"Çok et yedim" dedim Reaver'ın karşı atakta bulunmasına fırsat bırakmadan. İkisi de bana baktı. "Hem de çok. Görsen benimle gurur duyardın."

"Bunu duyduğuma sevinmekle birlikte" dedi Kieran, "biraz damdan düşer gibi söyledin Poppy."

"Evet, ben de kendimi damdan düşmüş gibi hissediyorum." Tezgâhtan kalktım. "Beni mi arıyordun?"

"Başka ne yapabilir ki?" diye sordu Reaver.

Kieran gözlerini kısarak draken'a baktı. "Üstümde çarşafla oturup elma yemeyi içermeyen herhangi bir şey."

"Yani pek de bir şey yapmıyormuşsun" dedi Reaver alaycı bir sesle.

"Reaver" dedim ters ters bakarak. "Kieran'ı kışkırtmayı bırak."

"Ben öyle bir şey yapmadım" dedi draken. "Bir kurda göre... aşırı hassas, o kadar."

Kieran kollarını çözüp Reaver'a doğru yürüdü.

Elimi kaldırdım. "Yine başlamayın."

"Başlamak mı?" Kieran bana döndü. "Tam olarak neye başlamışım? Ben sadece yürüyordum."

"Gördün mü?" Reaver elmanın çöpünü az ilerideki tenekeye fırlattı. "Çok hassas."

"Senin de kesmen gerek" dedim ellerimi belime dayayarak. "Anlıyorum. Kieran neredeyse kuyruğuna basıyordu." Kurda döndüm. "Reaver da neredeyse elini ısırıyordu. Sızlanmayı kesip bu konuyu kapatın."

"Neredeyse bacağıma basıyordu" diye düzeltti Reaver. "Kuyruğuma değil."

"O da neredeyse kolumu koparıyordu." Kieran gözlerini kıstı. "Elimi değil."

Ters ters baktım. "Siz ikiniz... ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Tam cevap verecekti ki gözlerimi kısarak Kieran'a baktım. Akıllılık edip çenesini kapadı. "Ee, beni mi arıyordun?"

"Evet" dedi, Reaver da ağzını açmayarak akıllılık etti. "Özel ellerine ihtiyacım var."

Diğer bir deyişle iyileştirilmesi gereken biri vardı. Kieran değildi. Acı çektiğine dair bir his algılamıyordum. Sadece yakıcı bir öfke vardı. "Yaralanan kim?"

"Perry."

"Perry mi? Massene'de bir şey mi olmuş?" Derin bir nefes aldım. En azından şimdi Delano'nun nereye kaybolduğunu biliyordum. "Massene'de kalmamış, değil mi?"

"Hayır."

"Tanrılar." Yürümeye başladım. "Yarası çok mu kötü?"

"Omzuna ok saplanmış, bir yandan girip diğer yandan çıkmış" dedi Kieran. "Perry yüzeysel bir yara olduğunu söylüyor ama hiç de öyle görünmüyor. Öyle ise bir-iki güne iyileşir ama Delano endişeleniyor."

Perry'nin neden beslenmediğini soracaktım ki Casteel'in ihtiyaç duyduğunda birinin kanını emmek istemediğini hatırlayarak sustum. Benim için hissettikleri, hem de daha bunu kabul etmeye yanaşmadan önce, ben Yükselene ve uyandıktan sonra beslenme ihtiyacı duyana dek aşamadığı zihinsel bir engel haline gelmişti. Aynısı Perry için de geçerli olabilirdi.

"Hadi gidelim" dedim.

"Demin başı dönüyordu" dedi Reaver. Başımı hızla ona çevirdim. Reaver hiç oralı değildi. "Onca yaralıyı iyileştirmekten."

"Ne?" Kieran açık renk gözleriyle dikkatle bana baktı.

"Ben iyiyim. Yemek yememiştim, zaten o yüzden muhtemelen yarım domuz edecek kadar et yedim."

Kieran ikna olmamıştı. "Belki de bu işe karışmamalısın. Perry sonunda iyileşecektir..."

"Acı çekmesini ya da Delano'nun onun için endişelenmesini istemem. Bir şeyim yok. Kendimi iyi hissetmeseydim sana söylerdim."

Kieran'ın çenesinde bir kas seğirdi. "İçimde yalan söylediğine dair bir his var."

"Bu konuda hemfikiriz" diye söze karıştı Reaver.

"Sana fikrini soran olmadı" dedim sertçe.

"Yani?"

Yavaşça içimi çektim. "Sanırım draken formundayken senden daha çok hoşlanıyorum."

"Çoğu kişi aynı fikirde." Reaver sepetten bir elma daha aldıktan sonra çarşafıyla yanımızdan geçip gitti. "Biraz kestireceğim." Kemerli girişte durdu. "Çoğu kurt kadar nazik olmadığını biliyorum ama lütfen ben uyurken üstüme basmamaya dikkat et." Son atışını da yaptıktan sonra mutfaktan çıktı.

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorum" diye homurdandı Kieran.

"Çok şaşırdım." Kieran'a döndüm. "Perry nerede?"

Bakışlarını kapıdan çekip alması yarım dakika sürdü. İçimde bu süreyi kendini draken'ın peşinden gitmemeye ikna etmekle geçirdiğine dair bir his vardı. "Başın mı dönüyordu?"

"Biraz. Fazla hızlı kalktım, ayrıca yorucu bir gündü, uykusuzdum ve pek bir şey yememiştim. Olur böyle şeyler."

"Tanrılara bile mi?"

"Sanırım öyle."

Kieran dikkatle yüzüme baktı, neredeyse Casteel kadar ısrarlı bakıyordu. Sanki söylemediğim şeyleri bulmaya çalışıyordu. "Neredeyse bir domuzu mideye indirdikten sonra da açlık hissediyor musun?"

Bunu söylememem gerekiyordu ama Kieran'ın nereye varmak istediğini anlamıştım. "Beslenmeye ihtiyacım yok. Beni Perry'nin yanına götürür müsün?"

Kieran sonunda pes edip beni arka taraftaki merdivenlerden birine götürdü. "Perry savaşabilir" dedi, neden geride kalmadığını sorduğum zaman. "Kılıç ve yay eğitimi aldı. Ayrılış'tan sonra hemen hemen bütün Atlantisliler alır."

Bunu bilmiyordum.

Artık hâkimiyetim ve sorumluluğum altında olan insanlar hak-

kında hâlâ bilmediğim pek çok şey vardı. Tanrılar, kalbimin hızla çarpmasının nedeni de bu değil miydi?

"Bu şekil değiştirenler ve ölümlülerden doğanlar için de geçerli mi?" diye sordum. "Bir zorunluluk mu?"

"Eli ayağı tutan herkes için geçerli." Kieran penceresiz, dar merdivenlerden ağır ağır çıkıyordu. "Ama orduya katılmak zorunda değiller. Bu onlara kalmış. Böylece herkes kendini koruyabiliyor. Perry de herhangi bir asker kadar hünerli. Biraz paslanmış olabilir ama bu babasının sahip oldukları topraklarla ve nakliyatla daha çok ilgilenmesini istemesinden kaynaklanıyor."

"Perry'nin istediği bu mu?"

"Sanırım." Kieran ikinci kata açılan kapıyı açtı, gaz lambalarıyla aydınlatılmış geniş bir koridor göründü. "Ama herkes savaşırken geride kalmak istediğini sanmıyorum."

Ama herkes savaşmıyordu. Genç Atlantisliler ulak ve yardımcı olarak hizmet ediyordu. Yemeklerin hazırlanmasına yardım edip ayak işlerine koşturuyorlardı.

Kieran önden yürüyüp aralık duran bir kapının önünde durdu. Parmak eklemleriyle ahşaba vurdu.

"Girin" dedi boğuk bir ses, Delano'ydu.

Kieran kapıyı itip içeri girdi. Peşinden giderken içeriye çabucak bir göz gezdirdim. Oda küçüktü ve en gerekli eşyalarla döşenmişti ama hızla yaklaşan gecenin içeri sızmasına izin veren kayalıklara bakan büyük pencere sayesinde havadardı. Bitişiğinde banyo vardı, neredeyse bir ay kampta yaşadıktan, ardından Massene'deki malikânede çadır hayatından pek de farklı olmayan bir yaşam sürdükten sonra banyo mutluluk verici bir fırsat olmalıydı.

Perry bir yatakta kaskatı yatıyordu, sırtı yastıklarla desteklenmişti. Çıplak omzundaki yarayı kapatan sargı bezi pembeye dönmüştü. Kasılmış çenesini ve alnındaki teri gördüğüm anda acı çektiğini anladım. Acısı derimi yakıyordu. Yatağın yanındaki sandalyede oturan Delano başını çevirip bana baktı. Beni görünce duyduğu rahatlama topraksı ve keskin bir tada büründü.

"Ona söylemek zorunda değildin" dedi Perry, kehribar rengi

gözleri Kieran'dan bana kaydı. "Ben iyiyim. Bunu ona da söyledim." Delano'ya baktı. "Sana söylemiştim."

"Biliyorum ama yine de geldim. Boşu boşuna acı çekmene gerek yok."

"Yapacak onca işin varken benimle uğraşman gerekmiyor" diye itiraz etti Atlantisli.

"Dostlarıma yardım etmek için daima vaktim var." Yatağa yaklaşınca Delano'nun kucağında açık duran bir kitap gördüm. "Ne okuyorsun?"

Delano'nun yanakları pembe pembe oldu. "Şey, aslında Perry bu kitabı Casteel'le kaldığınız kamarada bulmuştu."

Gözlerimi kocaman açarak tekrar kucağındaki kitaba baktım. O gemide sadece tek bir kitap olabilirdi.

O lanet olası günlük.

"Willa'nın gerçekten enteresan bir yaşamı varmış." Perry yattığı yerden hafifçe sırıttı. "Bu kadar enteresan olduğunu bilmiyordum."

"Gemiye binerken o seks kitabını yanına mı aldın?" diye sordu şimdi pencerenin önünde durmakta olan Kieran.

"Ben değil. Casteel almıştı."

"Külahıma anlat" diye mırıldandı Kieran, gözleri keyifle parlıyordu.

"Her neyse" diye homurdandım yatağın öbür tarafına geçerek, dikkatle oturup elimden geleni yaparken Casteel'in *yemeğini yerken* bana günlüğü nasıl okuttuğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Elimi uzatmıştım ki, "Bir şey soracağım" dedi Perry. "Wilhelmina'yla tanışmadan önce günlüğü okumuş muydun?"

"Evet. Günlük Masadonia'nın şehir kütüphanesindeydi, nedimeler de sürekli kitap hakkında fısıldaşıyordu" dedim, Dafina ve Loren için duyduğum üzüntüyü bastırmaya çalışarak. "Bir şekil değiştiren ve kâhin olması bir yana, Willa'nın Atlantisli olduğunu bile bilmiyordum. Casteel de öyle. Yani Evaemon'da onunla tanıştığımız zaman yaşadığımız şoku tahmin edebilirsin."

"Tahmin edebiliyorum." Perry yüzünü buruşturarak hafifçe kıkırdadı. "Bahse girerim Casteel iyi makara yapmıştır."

Hafifçe gülümseyerek ellerimi sargının hemen altına yerleştirdim. Öz hemen titreşerek *özel ellerime* doğru akmaya başladı. Işığın parmaklarımdan dökülüp kayboluşunu izledim. Gümüş rengi ışık Perry'nin esmer tenini normalden daha soğuk bir tona çevirdi. Kolundaki gergin kaslar saniyeler içinde gevşedi. Başımı kaldırıp yüzüne bakınca dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldığını gördüm.

Delano sargıya uzandı. Büyük bir özenle sargı bezini kaldırdı. Sonra derin derin içini çekti. Gözlerime bakıp dudaklarını oynattı, *"Teşekkür ederim."*

Başımı sallayarak ellerimi Perry'den çektim, Delano bir elini Perry'nin yanağına koydu. Alnını Atlantislinin alnına dayayıp onu öptü. Duyularım hâlâ açık olduğu için ilk kez tatmadığım pürüzsüz tat dilimde oynaştı. Çikolata ve çilek.

Aşk.

Deliksiz uyuyamıyor, daha saatler önce ölümlü olan Craven'lar tarafından koridorda parçalanan muhafızları görerek ikide bir sıçrayarak uyanıyordum. Durmadan Arden'ın öne atıldığını, sonra onu bulduğumu ve kürkünün beyazdan çok kırmızı olduğunu görüyordum. Yavaşça sallanan bacaklar ve peçeli yüzler peşimi bırakmıyordu. Ve o cesetler. Askerler tarafından dışarı taşınan cesetler. Hepsi tekrar tekrar zihnimde canlanıyordu.

Craven'ların tiz çığlıkları da öyle. Yan tarafıma dönüp gözlerimi boşluğa diktim. Tenim buz gibiydi. İçim yeraltındaki mezarlar kadar soğuktu. Bacaklarımın arkasına yaslanmış sıcaklığa, kurt formunda uyuyan Kieran'a odaklanmaya çalıştım ama aklım başka şeylere takılıp kalmıştı.

Kimdi o kızlar? Ayin'de alındıklarını sanmıyordum. Öyle olsaydı tapınakta olmaları gerekmez miydi? Burada öldürülen hizmetçilerin çocukları mıydı? Evlerinden mi çalınmışlardı?

Peki tapınağın altında bulduklarımızın ruhları burada sıkışıp kalmış mıydı? Bir ruhun serbest kalıp Vadi'ye girmesi için cesetlerin yakılması gerektiğine inanılıyordu. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum, yoksa cesedin törenle yakılması ölenden çok geride kalıp yas tutanlar için miydi? Tek düşünebildiğim yerin altında hayatını kaybeden o zavallı çocuklardı, yapayalnız, korkmuş ve buz gibi...

Derin bir nefes alarak elimi kaldırıp Casteel'in yüzüğünü tuttum. İnsan nasıl böyle bir şeyin parçası olabilirdi? Bunu mazur gösterecek kadar derinden neye inanıyor olabilirlerdi? Hayatta kalmalarına izin veren neydi? Nefes almalarına, yiyip içmelerine, uyumalarına? *O* nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Bunun bir parçası olmuştu. Sebebi olmuştu. O rahip ve rahibeleri emirlerini yerine getirmeye ikna etmişti. Yükselmişler'in de Craven'lar kadar korkunç bir şeye dönüşmesini sağlamıştı.

Ben nasıl Isbeth'in bir parçası olabilirdim? Ama öyleydim. Gerçek olmasını ne kadar istemesem de onunla aynı soyu paylaşıyordum. Nasıl benim annem olabilirdi? Her zaman böyle miydi? Ölümlüyken de? Oğlunu ve kalp eşini kaybettiği için mi bu hale gelmişti? Böyle bir kaybın verdiği acı onu intikamdan başka bir şeyi umursamayan bir canavara mı çevirmişti?

Casteel'in yüzüğünü elimde daha sıkı tutarken boğazım kurumuştu. Bir gün ben de onun gibi olabilir miydim? Casteel'e bir şey olursa. Eğer... öldürülürse sadece ölümü özgürleştiren bir gazap ve zehire dönüşmez miydim?

Buna zaten çok yaklaşmıştım.

Acıdan kendimi kaybedecek kadar yaklaşmıştım. Üstelik Casteel hâlâ hayattaydı. İçimde Isbeth'in kanını taşıdığım için mi böyle olmuştu? Bu büyük ihtimalle ona benzeyeceğim anlamına mı geliyordu? Yoksa kalp eşi bağı yüzünden miydi? Casteel'in sözünü ettiği gibi hayattan vazgeçip ölmezlerse diğer yarısını kaybedenlerin yaşadığı bu muydu?

Gecenin sessiz karanlığında bunun ihtimal dahilinde olduğunu kabul ettim. Ben de ileride Isbeth'e benzeyebilirdim. Ama beni daha çok korkutan şey ondan daha kötü birine dönüşmekti.

Belki onun istediği de buydu. Belki de planladığı buydu ve ben gerçekten Haberci'ydim. Ölüm ve Yıkım Getiren.

Belki sebep sadece Isbeth'in soyu değildi. Belki Konsort'un soyu da bir nedendi. Uyanık kalırsa yapabilecekleri yüzünden oğullarından hiç değilse biri ona geri verilene kadar uyumuştu. Onu gördüğüm garip anlarda öfkesini hissetmiştim. Acısını. Sanki bir şeyleri *fesheden* türdendi.

Ve öfkeyi hissettiğimde ölümün tadını almıştım.

Gözlerimi sımsıkı kapayarak kapalı duran elimi dudaklarıma götürdüm. Yüzük etime batınca ağzımı açıp ses çıkarmadan çığlık attım, ağzımın kenarları acıyana, boğazım yanana, tüm bedenim çığlığın gücüyle sarsılana kadar bağırdım. O kadar çok bağırdım ki sonunda *notam* aracılığıyla hissettikleri Kieran'ı uyandırmakla kalmadı, ölümlü formuna dönmesine de neden oldu. Kolumun üstüne ağır, sıcak bir kol kapandı.

Kieran hiç konuşmadan diğer bir kolunu kaskatı omuzlarımın altından geçirip üstüme eğildi. Hiçbir şey söylemedi, yüzüğü tutmaya devam ederken ellerimi yüzüme götürüp ağzımı ve gözlerimi kapadım, Kieran başımı çenesinin altına kıstırdı. Sessizce çığlık atmayı bıraktım ama ağlamadım. Ağlamak istemiyordum. Gözlerim de boğazım da yanıyordu. Ama ağlayamazdım. Ağlarsam bir daha durabileceğimi sanmıyordum. Çünkü içime bir korku yerleşmeye başlamıştı. Dük Silvan sokakları kana bulayacağımı söylediğinde duyduğum türden bir korku.

Orada ne kadar yattık bilmiyordum, sonunda ne yapmam gerektiği kafama dank etti. Titrememem kesildi. Boğazım artık yanmaz oldu.

Yüzüğü bırakmadan ellerimi indirdim. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Kieran cevap vermedi ama beni kollarında daha da sıktı, sırtımda kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Bundan hiç hoşlanmayacaksın. Hatta benden biraz nefret bile edebilirsin" dedim.

"Poppy" diye fısıldadı Kieran.

"Ama bu konuda güvenebileceğim tek kişi sensin" diye devam ettim. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Derin bir nefes aldım. "Casteel'i kaybedersem... kaybedersek, ona bir şey olursa..."

"Kaybetmeyeceğiz. Böyle bir şey olmayacak."

"Olmasa bile kendimi kaybedebilirim. Dün gördüğümüz gibi bir yıkıma sebep olabilecek bir şeye dönüşürsem..." diye fısıldadım.

"Hayır. Öyle bir şeye dönüşmeyeceksin."

"Bunu bilemezsin. Ben de bilemem."

"Poppy."

"Kendimi her gün biraz daha az ölümlü gibi hissettiğimi söylemiştim ya? Yalan söylemiyordum Kieran. Sanki içimde bir... sınır var ve onu bir kez geçince başka bir şeye dönüşüyorum. Daha önce de oldu. Nyktos Odaları'nda. Saion's Cove'u yok edebilirdim" diye hatırlattım. "Uyanıp da Casteel'in götürüldüğünü öğrendiğim zaman Oak Ambler'ı yakıp yıkabilirdim. Bunu yapmayı çok istedim."

"Sana ulaşırım. Cas sana ulaşır" dedi Kieran.

"Yanımda hep biri olmayacak." Casteel'in yüzüğünü sıkan parmaklarımı gevşetmeye çalıştım. "Belki de öyle bir an gelecek ki kimse bana ulaşamayacak. Böyle bir şey olursa senden..."

"Hassiktir."

"Beni gömmeni istiyorum. Casteel bunu yapamaz. Bunu biliyorsun. Yapamaz. Beni durdurmanı istiyorum. Nasıl durduracağını biliyorsun. Yeraltında kemik zincirler var..."

"Zincirlerin nerede olduğunu biliyorum." Öfkesi boğazımı yaksa da acısı kadar şiddetli değildi. Bunun için kendimden biraz nefret ettim.

Kendimden çok nefret ettim. Ama başka seçenek yoktu. "Eloana'nın Malec'i gömerken yaptığı her şeyi öğrenemezsek bunu senin öğrenmen gerekiyor. Beni gömüp Eloana'nın yaptıkla-

nnu yap. Lütfen. Casteel sana kızacaktır ama anlayacaktır da. Enin-de sonunda anlar."

"Bok anlar" diye hırıldadı Kieran.

"Ama seni öldürmez. Sana bunu asla yapmaz." Güçlükle yut-kundum. "Çok üzgünüm. Gerçekten. Senden böyle bir şey istemek hoşuma gitmiyor. Bunu senin üstüne yıkmak istemiyorum."

"Ama yıkıyorsun." Sesi boğuklaştı. "Yaptığın şey tam olarak bu."

"Çünkü şehirleri yerle bir edecek bir şeye dönüşemem. Buna rağmen yaşayamam. Biliyorsun. Sen de bunu yapmama izin ve-rip de yaşayamazsın. Casteel de öyle." Kolunu tuttum. "Belki de böyle bir şey olmaz. Buna izin vermemek için elimden geleni ya-pacağım. Ama ya olursa? O zaman doğru olanı yapacaksın. Bunu biliyorsun. Ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın."

Kieran beni kollarında daha da sıktı. Cevap vermedi. Uzun za-man sustu. "Bence kendine haksızlık ediyorsun Poppy. Böyle bir şeye izin vereceğini hiç sanmıyorum" dedi kolunu kaydırıp eli-mi tutarak. Parmaklarını parmaklarıma doladı. "Ama yanılıyor-sam..."

Nefesimi tuttum.

"Dediğini yapacağım." Kieran titredi. "Seni durduracağım."

18

"Oak Ambler halkı bekliyor" dedi Valyn ertesi akşam, Redrock Kalesi'nin merdivenlerinden çıkıyorduk. "Son derece sakin görünüyorlar, bu iyi."

Aynı fikirde olduğumu söylemek istedim ama Oak Ambler'a gelirken gördüğümüz ana babaların keder dolu hıçkırıkları boğazımı tıkadı. Şehre diğerlerinden önce getirilmiş ve ceset kalıntılarının özenle kefenlendiği tapınağa götürülmüşlerdi. Umutları yerini çaresizliğe bırakırken tek yapabildiğim izlemek olmuştu. Her birinin dünyası paramparça olurken. Odun yığınının üstünde çocuğunu görenlerin çıkardığı sesler, parça parça olmuş benliklerinin derinlerinden kopan acı dolu çığlıklar bir ölümlünün çıkarabileceği seslere benzemiyordu.

Bunu görmeden, duymadan, tatmadan duramıyordum.

Oyuncak ayıyı Ramon ve Nelly'ye geri vermiştim. Özür dilemiştim. Bunu belki yüz kez söylemiştim ama hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir işe yaramıyordu. Bunun bir daha asla olmayacağına söz vermiştim ve bunda ciddiydim. Ama bunun da onlara faydası yoktu.

"Herkes burada mı?" diye sordu Vonetta tepedeki küçük oda-

ya girdiğimizde. Naill dar kapı eşiğinde oyalanıyor, merdivenlerden bir şeyin gelmesini bekliyormuş gibi kapıyı bloke ediyordu.

"Görebildiğimiz kadarıyla evet" dedi Lord Sven. Uçurumun kenarındaki meşelere bakan kare şeklindeki küçük pencerelerden birine doğru yürüdüm. Ağaçların arasından draken'ları gördüm. "Burada kaç kişinin yaşadığına dair bir fikir edinebilir miyiz diye bakması için adamlarımdan birini hisar kayıtlarını incelemeye gönderdim."

"Bu sabah Sur'da küçük bir ölümlü grubu vardı... kalanlardan bazıları" dedi General Cyr. "Şehirden ayrılmak istediklerini belirttiler."

"Öyleyse ayrılmaları gerekir" dedi Vonetta.

"Katılıyorum" dedi Emil.

Bunu takip eden sessizlikte Kieran omzuma dokundu. Bütün sabah çok sessizdi. Dün gece ondan istediğim şey yüzünden kızgın değildi. Ondan böyle bir öfke algılamıyordum. Uyandığımdan beri bana kızgın olup olmadığını sorduğum kırk seferde yalan söylediğini de sanmıyordum. Yorgun ve sıkıntılıydı.

Pencereden odaya dönerken boğazımı temizledim. Sven ve Valyn bana bakarak beklediler. "İstedikleri buysa gitmelerine izin verilmesi gerekir."

Valyn de Cyr de bundan pek hoşlanmışa benzemiyordu.

Tekrar yutkunarak boğazımdaki yumruyu biraz daha aşağı ittim. "Ailesine yakın olmak ya da daha iyi fırsatlar peşine düşmek için şehirden ayrılmak isteyenlerin kraliyetten izin alması gerekirdi" dedim haftada bir düzenlenen şehir konseyi toplantılarında Teerman'ların önüne getirilen talepleri hatırlayarak. "Nadiren izin verilirdi. İnsanlar Atlantia'da olduğu gibi Solis'te de bu temek özgürlüğe sahip olmalıdır."

"Aynı fikirdeyim ama savaş esnasında mı? Üstelik Craven tehlikesi varken?" dedi Lord Sven. "Bu özgürlüğü tanımak için pek de iyi bir zaman olmayabilir."

"Tereddütünüzü anlıyorum. Bu seçimin doğuracağı tehlikeler sebebiyle kimsenin şehirden ayrılmamasını tercih ederim. Ama

engel olursak bunun geçici bir durum olduğuna ya da haklarını bastırmaya devam etme niyetinde olmadığımıza inanmaları için bir sebep kalmaz." Siyah saçlı generale baktım. Cyr alayının bir kısmıyla birlikte limanı ve civar toprakları korumak için Oak Ambler'da kalacaktı. Kuvvetlerinin geri kalanı Valyn'inkilere katılacaktı. "Onlara riskleri hatırlatmalı ama gitmekte ısrar ederlerse izin vermeliyiz."

Cyr başını salladı. "Elbette."

"Burada yaptıklarımız diğer şehirlerde duyulacak" diye hatırlattım ona... herkese. Kendim de dahil. "Solis halkının güvenini böyle kazanacağız."

Herkes başını salladı, balkon kapısına baktım. Aşağıdaki avluda ve Redrock çayırlarında toplanan kalabalığın uğultusunu duyabiliyordum. Kalbim tekler gibi oldu. "Onlarla konuşma vakti geldi."

"Sizi dışarıda bekliyoruz." Sven eğilerek selam verdikten sonra balkona çıktı. Cyr ve Emil de peşinden gitti.

"Bunu şimdi yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Valyn arkada kalarak.

"Sence yapmamalı mıyım?"

"Bence yapabileceğine inandığın şeyi yapmalısın" dedi son derece resmi bir tavırla. "Ama bence bugün gereğinden de fazlasını yaptın."

Ailelerle yapılan toplantıdan söz ediyordu. Avucumu keseye bastırarak oyuncak atı yokladım. Ben ailelerle konuşurken Valyn de oradaydı. Kieran ve Vonetta da. O acı dolu çaresizliğe tanık olmuşlardı. "Tüm bunlar bir kraliçenin vazifesi değil mi?"

"Öyle olmak zorunda değil. Bunu söyleyen bir kural yok." Valyn'in cevabı da bakışları kadar yumuşaktı. "Tüm sorumluluğu sen yükleneceksin diye bir kanun yok. Bu yüzden bir danışmanın var." Sonra başıyla Vonetta'yı işaret etti. "Bu yüzden bir vekilin var."

Kieran'a baktım, kurt bir omzunu kaldırdı. "Doğru söylüyor. İçimizden biri insanlarla konuşabilir."

Bunu herkes yapabilirdi –muhtemelen benden de iyi yapardı– ama... tekrar Valyn'e baktım. "Hâlâ kral olsaydın o ailelerle başka birinin konuşmasına izin verir miydin? O insanlarla?"

Valyn ağzını açacak oldu.

"Doğruyu söyle" diye atıldım.

İçini çekerek eliyle saçlarını geriye itti. "Hayır, bunu kendim yapardım. Başka birinin..."

"O izleri taşımasını istemez miydin?" diye mırıldandım, Valyn başını yana eğdi. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Teklifin için minnettarım." Gerçekten minnettardım çünkü bunu iyi niyetle söylediğini biliyordum. "Ama bunu benim yapmam gerek."

Yüzünde gurura benzer bir ifade belirdi. "Öyleyse sen yapacaksın."

Pek başaramasam da derin bir nefes almaya çalıştım. Sinirlerim gerilmişti. "Ben... daha önce hiç bu kadar büyük bir kalabalığa konuşmadım." Avuçlarım terliyordu, elimde olmadan Casteel burada olsaydı ben sakinleşene kadar bu işe öncülük ederdi diye düşünüyordum. Yapabileceğimden şüphe ettiğinden ya da kendisinin daha iyi yapacağını düşündüğünden değil, bu konuda tecrübem olmadığını bildiğinden. Geride bekleyen Valyn'e bir göz attım. "Onlara ne söyleyeceğimden bile emin değilim."

"Gerçeği" dedi Valyn. "Geldiğimizde bize ne söylediysen onu söyle. Bir istilacı olmadığını. Buraya toprakları ele geçirmek için gelmediğini."

Göğsüm biraz gevşedi, başımı sallayarak kapıya döndüm.

"Penellaphe" diye seslendi Valyn beni durdurarak. "Oğlum seni bulduğu için gerçekten çok şanslı."

Boğazımdaki yumru geri geldi ama bu kez bambaşka bir nedenden ötürüydü. Bu sefer derin bir nefes aldığımda ciğerlerimi doldurmayı başardım. "Ikimiz de şanslıyız" dedim, tenime değen yüzüğün ısındığına yemin edebilirdim.

Tekrar kapıya dönüp sırtımı dikleştirdim, Vonetta başını bana doğru eğip fısıldadı. "Sen başarırsın."

Elini tutup sıktım. "Teşekkür ederim."

Vonetta da elimi sıktı, sonra yürüyüp serin havaya ve parlak öğleden sonra güneşine çıktım. Peşimde diğerleriyle taş korkuluğa yürürken kalbim deli gibi atıyordu. Bir sessizlik dalgası avludaki kalabalığa, çayırların ötesine, oradan da kalabalık sokaklara doğru yayıldı. Titreyen ellerimi taşın üstüne koydum, varlığımın her zerresi binlerce gözün yukarı çevrildiğinin, Bakire'nin beyaz giysileri ve Atlantislilerin altın rengi harmanisi içindeki bana baktığının farkındaydı. Taç takmamıştım çünkü onların kraliçesi değildim.

Sonra titreyen ama yüksek bir sesle Atlantia halkına daha önce generallere söylediğim şeyleri söyledim. Herkesin duyabileceği bir sesle. "Biz istilacı değiliz. Biz işgalci değiliz. Buraya Kan Tacı'nı ve Ayin'i ortadan kaldırmak için geldik."

Günün ilerleyen saatlerinde, Oak Ambler halkına konuşma yaptıktan ve yarın ve daha sonrası için yaptığımız planları kesinleştirmek üzere generallerle toplandıktan sonra, bir gece önce uyuduğum yatak odasının bitişiğindeki oturma odasını arşınlıyordum. Valyn de bir müddet önce bize katılmış, Kieran'la bir kadeh viski içmişti. Benimki dokunulmamış şekilde masada duruyordu. Kafamda çok fazla düşünce vardı ve tok olmama rağmen midem bulanıyordu.

"Otursana" dedi Kieran yerleştiği koltuktan.

"Hayır."

"Volta atman daha çabuk yarın olmasını sağlamayacak" dedi Kieran; yarın gidecek olmam, bir aşağı bir yukarı yürüyerek taş zemini aşındırmamın temel sebeplerinden biri bile değildi. Sabahtan kalan kederin tadını hâlâ alabildiğim içindi. Oak Ambler halkında hâlâ hissettiğim belli belirsiz umut yüzündendi. Genzimde

tadı kalan şey aynı zamanda halkın uyanan öfkesiydi. "Ayrıca sinirlerimi bozuyor."

Durup Kieran'a döndüm. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Kieran kadehini dudaklarına götürürken bir ayağını kaldırıp önündeki pufun üstüne koydu. "Yalnız gerçekten dikkat dağıtıcı, biraz daha içersem sürekli gezindiğin için midem bulanacak gibi hissediyorum."

"Öyleyse neden içmeyi bırakmıyorsun?" dedim öfkeli bir sesle. Odanın kemerli kapısında duran Hisa'dan şekerli bir keyif tadı yayıldı.

Valyn kaşlarını kaldırarak kadehini ağzına götürdü, kesin sırıtışını saklamaya çalışıyordu, kendimi son derece gürültülü bir şekilde Kieran'ın karşısındaki koltuğa bıraktım. "Şimdi mutlu musun?"

"Sanırım bir yerini acıttın" dedi soğuk bir sesle.

"Asıl birazdan yumruğu yiyeceğin için senin bir yerlerin acıyacak" dedim sertçe.

Kieran sırıttı. "Hafifçe okşamaktan bahsediyorsun, değil mi?"

Gözlerimi kıstım.

"O rahibin söylediklerini düşünüyordum da. Massene'deki kadın hakkında anlattıklarınızı" dedi Valyn, akıllılık edip konuyu değiştirerek. "Gerçekten Malec'ten bahsediyorlarsa o zaman sence komplocu Isbeth mi oluyor?"

"Bilmiyorum. Komplocu Isbeth mi, Malec mi, yoksa tüm bunlar saçmalıktan ibaret mi bilmiyorum" dedim derin derin iç geçirerek. "Bunların bir Ayin daha düzenlemeleriyle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum. Isbeth'in Dönenleri neden yarattığıyla ya da neden bunda bir rolüm olduğuna inandıklarıyla. Hiçbiri Isbeth'in planlarına göre hareket edeceğimi düşünüyor olamaz."

"Diyarları yeniden kurmak Atlantia'yı ele geçirmek anlamına gelebilir" dedi Valyn biraz düşündükten sonra. "Ne de olsa bir bakıma bunu yapıyoruz... iki krallığı bir araya getiriyoruz. Framont'un sözünü ettiği şey bu olabilir."

Olabilirdi ama içimde bir şeyleri gözden kaçırıyormuşum gibi bir his vardı.

"Evaemon'a haber gönderdim. Yeniden bir araya geldiğimizde bir yanıt almayı umuyorum" dedi Valyn, başımı salladım. "Hâlâ Kan Ormanı'ndan gitmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Yakınından geçeceğiz" dedi Kieran. "En güvenli yol bu. Onlar bizi görmeden önce Carsodonia'ya mümkün olduğunca yaklaşmak istiyoruz. Bu avantajdan faydalanmak istiyoruz."

Doğruca New Haven'dan ya da Beyaz Köprü'den gidersek görülme riskimiz artıyordu. Bu yüzden kıyıdan gidip Kan Ormanı'nın eteklerinden geçmeyi, Üç Nehir ve Beyaz Köprü arasından ilerleyip Niel Vadisi üzerinden Söğüt Ovaları'na ulaşmayı, oradan da Elysium Tepeleri'ne girmeyi planlamıştık. Ordular arkamızdan gelecek ve Vonetta liderliğinde bu şehirleri ele geçireceklerdi.

"Seçtiğiniz yolda da tehlikeler olacak" dedi Valyn. "Oak Ambler'ı kuşattığımız yakında başkentte duyulacak. Kan Tacı ordularını harekete geçirecek. Yollarda devriyeler olacak."

"Biliyoruz" dedi Kieran. "Yapmak üzere olduğumuz şey gerçekten tehlikeli."

Valyn kımıldanarak dizini büktü. "Tahminleriniz doğruysa Carsodonia'ya varmanız yaklaşık on beş gün alır."

"Aşağı yukarı" dedi Kieran. "Tabii yeterince hızlı gidebilirsek."

"Biz o zamana kadar Üç Nehir'e varmış oluruz" diye devam etti Valyn. "Orada buluşuruz, sizinle ve..."

"Ve Casteel'le. O da yanımda olacak" dedim.

Valyn umutla içini çekti. "Buna inanıyorum. Çünkü sana inanıyorum" dedi gözlerime bakarak. "Sana bir söz vermek istiyorum. İstediklerinin yerine getirilmesi için elimden geleni yapacağım. Vekilin hiçbir generalle sorun yaşamayacak. Hiçbir suru yıkmayacağız. Masumların hayatını kaybetmesine neden olmayacağız."

Şimdi umutla içini çekme sırası bana gelmişti. "Teşekkür ederim."

Valyn başını salladı. "Carsodonia'ya vardıktan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz? Casteel'i nasıl bulacaksınız?"

"Bunun üzerinde hâlâ çalışıyoruz" dedi Kieran, neredeyse gülecektim çünkü *üzerinde çalışmak* kolayca *bilmiyoruz* şeklinde tercüme edilebilirdi.

Kaygının kremaya benzer yoğun tadı genzime doldu, bakışlarımı Kieran'dan Valyn'e çevirdim. Endişe patlamasının kaynağı oydu ve... bu adamın duygularını okuyabilmek nadiren gerçekleşen bir şeydi.

"Casodonia'nın yakınından bile geçmeyeli uzun zaman oldu" dedi Valyn. "O zamanlar büyük bir şehirdi. Aranacak çok fazla yer var. Çok fazla Yükselmiş var. Çok fazla kraliyet şövalyesi var."

"Biliyoruz" ded Kieran, içkisini elinde unutmuştu.

"Hem bir de uğraşmanız gereken Kan Tacı var" diye devam etti Valyn. "O şehirde özgürce dolaşamayacaksınız."

"Biliyoruz" dedi kurt tekrar. "Yüksek rütbeli Yükselmişler'den, hatta refakatçilerden, birini yakalayıp konuşturmayı düşündük. İçlerinden biri Casteel'in nerede tutulduğunu muhakkak biliyordur."

Refakatçilerin Kan Kraliçesi'nin yanından pek ayrılmadığını da konuşmuştuk. Ayrıca Kan Kraliçesi'nin yaptığı her şeyi destekleyen yüksek rütbeli bir Yükselmiş bulmamız gerektiğini de konuşmuştuk, bu da büyük ihtimalle ölüm tehdidinden çok kraliçelerine itaatsizlik etmekten korkacakları anlamına geliyordu.

Ne yapacağımıza ilişkin çeşitli fikirlerimiz vardı ama aklımıza gelen hiçbir şey Casteel'i milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde nasıl bulacağımıza dair büyülü bir çözüm getirmiyordu.

Büyülü.

Ayağa fırladım, Valyn ve Kieran irkildi. "Büyü."

"Büyü mü?" dedi Valyn kaşlarını kaldırarak.

"İlkel büyü." Hisa'ya döndüm. "Sven'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım oğluyla birlikte koridorun sonundaki odalardan birinde."

"Aklında ne var?" Kieran içkisini bir kenara bıraktı.

"Perry babasının İlkel büyü hakkında çok bilgili olduğunu söylemişti, hatırladın mı?" dedim, yüzünden anladığı belli olunca rahatladım. "Ve büyüyle neredeyse her şeyin mümkün olduğunu. Neden Casteel'in yerini bulmamıza yardımcı olabilecek bir büyü olmasın?"

Sven oğlunun karşısındaki koltukta otururken kendimi tokatlamak istiyordum. İlkel büyüyü neden şimdiye kadar düşünememiştim?

"Kayıp eşyaları bulmak için kullanılan eski büyüler hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum" dedi Sven, ben odaya dalıp birini bulmak için kullanılabilecek bir büyü bilip bilmediğini sorduğum zaman. Çenesindeki sakalları sıvazladı. "İzin ver biraz düşüneyim. Değer verilen bir yüzük gibi kayıp eşyaları bulmak bir insanı bulmaktan çok farklıdır. Biraz düşünmem gerek. Bir sürü kitap okudum. Bir sürü günlük. O eski büyülerden hepsinde söz ediliyordu."

"Tamam." Başımı sallayıp yine volta atmaya başladım. Ama bu kez Hisa'nın bizi götürdüğü odaya kadar peşimden gelen Kieran ve Valyn arasında gidip geliyordum. "Ne kadar istersen düşünebilirsin."

Sven başını sallayarak çenesindeki sakallarla oynamaya devam etti. Saniyeler yerini dakikalara bırakırken Atlantisli lord gözlerini kısmış kendi kendine mırıldanıyordu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Oğlu kalktı, servis masasına gidip içinde kehribar rengi bir sıvı olan şişeyi aldı. Kadehe içki koyarken bir gün önce omzuna ok yiyen o değilmiş gibi hareket ediyordu. Kadehi babasına götürdü. "Al. Genelde işe yarar."

Sven sırıtarak kısa kristal kadehi aldı. Volta atmayı bıraktığımı fark ederek bana baktı. "Viski mideyi ve beyni ısıtır" dedikten sonra içkisinden bir yudum aldı, içerken dudakları geriye çekildiği için sivri dişleri ortaya çıkmıştı. "Evet, bu kesinlikle ısınmamı sağlayacak."

Perry kıkırdayarak tekrar Delano'nun yanındaki koltuğa oturdu.

Beyni ısıtmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Yeniden volta atmaya başladım ama Kieran elini omzuma koyarak beni durdurdu. Ters ters baktıktan sonra bir kolumu belime dolayıp topuklarımın üstünde ileri geri sallanmaya koyuldum.

"Şu yer tespit etme büyüsünü düşünüyorum da" dedi Sven, sallanmayı kestim. "Büyüyü hatırlıyorum çünkü bir defasında kaybettiğim eski kol düğmelerimi bulmak için az kalsın onu kullanacaktım. Ama kullanmadım." Başını kaldırdı. "İlkel büyü yasaklanmıştır. İnsanın yazgısını değiştirebilir. Hepsi değil ama bazıları bunu yapabilir ve bir çift kol düğmesi için Arae'leri kızdırmak istemezsin. Onları hiç bulamadım."

Kader Perileri'ni kızdırmak umurumda değildi, gerçekten varlarsa tabii. Görünmezler ve Kan Kraliçesi İlkel büyüyü kullanmıştı ve Kader Perileri'nin gazabına uğramamışlardı.

"O büyüde ne var baba?" dedi Perry bana göz kırparak. "Neden onu düşünüyorsun? Sadece kol düğmeleri yüzünden olamaz."

"Evet." Sven yan yan gülümsedi. "Büyünün dili yüzünden. Eski Atlantis dilindeydi, yani tanrıların dili. Ama şöyle bir şey yazıyordu..." Parmakları kıpırtısız kaldı. "Bir zamanlar *değer verilen* bir şeyi bulmak için... *ihtiyaç duyulan* şeyin yerini tespit etmek için." Oğluna baktı. "Sadece bir nesneye atıfta bulunduğundan bahsetmiyor."

"Birkaç kol düğmesine de bir insana da değer verilebilir ve ihtiyaç duyulabilir" dedi Perry, kendimi sessiz kalmaya zorladım. Sven'in bunları hatırlaması için gereken bir süreç var gibiydi ve oğlu bunu iyi biliyordu. "Büyü için neler gerektiğini hatırlıyor musun?"

Sven uzun müddet cevap vermedi. "Evet, son derece basit bir büyüydü. Sadece birkaç nesne gerekiyordu. Üzerine yazılacak bir parça parşömen. Eşyanın ait olduğu kan –bizim durumumuzda kişinin– ve aynı kişiye ait başka bir değerli eşya."

"Eh, bunları bulmak biraz zor" dedi Kieran. "Öncelikle kanını almak için Cas'e ihtiyacımız var."

"Şart değil" dedi Sven. "Kanın damarlarından alınması gerekmiyor."

"Onun kanını içmiş birinden de alınabilir" dedim.

Sven başını salladı. "Ya da bir akrabasından. Ama senin kanın işimizi görür."

İçim rahatladıysa da çok uzun sürmedi.

"Ama değer verdiği bir eşyaya da ihtiyacımız var" dedi Delano öne eğilerek.

"Poppy?" dedi Kieran, sonra hemen ekledi, "Tabii bir eşya olduğunu ya da bir eşya gibi Cas'e ait olduğunu falan düşünmüyorum ama..."

"Gerçek bir nesne olması gerekiyor" diye söz karıştı Sven. "Ona ait bir şey."

"Günlük?" dedi Perry.

"Günlük mü?" dedi Valyn.

Kimsenin detaya girmesine izin vermeden atılırken yüzüm yanıyordu. "Günlüğe değer verdiğini düşünsem de teknik olarak onun sayılmaz. Günlük... *dur biraz.*" Kollarımı çözüp elimi belimdeki keseye uzattım. Keseyi yerinden çıkarırken kalbim deli gibi atmaya başladı. "Bende ona ait bir şey var." Keseyi kapalı tutan ipleri çekerek açıp minik tahta atı çıkarırken yutkundum. "Bu."

"Tanrılar" dedi Valyn. "Bunu uzun zamandır görmemiştim."

Kieran gözlerini ata dikti. Kesede ne olduğundan haberi yoktu. Hiç sormamıştı. Boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Bunu Casteel'e Malik yapmıştı. Bir tane de bana yapmıştı."

"Saraydan ayrılırken bunu neden yanıma aldığımı bilmiyorum." Oyuncak atı elimde sıkıca tuttum. "Aldım işte."

"Bu işe yarar" dedi Sven. "Casteel'in tutulduğu yerin yakınında olmanız gerekiyor. Bir bina. Mahalle. Nerede tutulduğunu bilmiyoruz ama alanı daraltabilirsek büyü işe yarayabilir."

Casteel'i bulmanın yolu büyü değildi ama hiç yoktan iyiydi. Alanı daraltabilirsek kesinlikle işe yarayacak bir şeydi.

Casteel'e rüyalarımda bir daha ulaşabilirsem belki bu bilgiyi ondan alabilirdim.

Gözlerimi ata diktim, artık Arae'lerin gerçek olmadığından o kadar emin değildim ve Kader Perileri'nin bu işte parmağı olup olmadığını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ne olursa olsun umudum vardı ve bu çok kayda değer ve kafa karıştırıcı bir şeydi.

Hassas.

Bulaşıcı.

Kırılgan.

Ama nihayetinde güzel.

Kapının girişinden hafif bir öksürük sesi gelince gözlerimi şimdi Hisa'nın yanında durmakta olan Lin'e çevirdim. "Böldüğüm için özür dilerim Ekselans ama kapıda birileri var ve sizinle konuşmak istiyorlar. Atlantia'dan geldiklerini söylüyorlar ama ikisini de tanımıyorum."

Hisa kaşlarını çatarken ben de Kieran'a baktım. "İsimlerini sordun mu?"

Lin başını iki yana salladı. "Özür dilerim. İsimlerini söylemediler."

Merakım kabardı. Evaemon'dan kimin gelmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Şimdi neredeler?"

"Redrock'a kadar kendilerine eşlik edildi, her an gelebilirler."

Sven'e dönüp yardımından ötürü teşekkür ettim ve odadan çıktım. Kieran ve Delano da peşimden geliyordu, Valyn de öyle.

"Bu çok tuhaf" dedi Kieran.

"Bence de." Geniş koridorda Hisa, Lin'le birlikte önümüzden gidiyordu. "Atlantia'dan gelip de zaten yanımızda olmayan kim olabilir?"

Muhafızlar kapıyı açtı, solmakta olan güneş ışığına çıktık. Bakışlarım kurulmuş olan çadırları ve iç duvarlardan kalan molozları taradıktan sonra küçük bir at arabasının yanındaki iki kişinin üstünde durdu. Sapsarı saçları, altın rengi teni ve benzersiz güzelliğiyle Gianna Davenwell'i hemen tanıdım. Alastir'in yeğenini görmek bende şoke etkisi yaratmıştı. Başkenti korumak için Evaemon'da kalan birkaç kurttan biriydi ama yanındaki kişi pele-

rininin başlığını indirdiğinde gördüğüm esmer ten ve kar beyazı gür bukleler ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına neden oldu.

"Vay canına" diye homurdandı Kieran.

Sendeleyerek Kieran'ın yanından uzaklaşırken kalbim önce tekledi, sonra hızla çarpmaya başladı. *"Tawny?"*

19

Olduğum yere çakılıp kalmıştım ki Tawny *gülümsedi.*

Ve *konuştu*. "Poppy."

Yerimden fırlarken Kieran'ın beni tutmak için elini uzattığını zor fark ettim ama istediğim zaman hızlı olabiliyordum.

Çadırların arasından hiç durmadan koştum. Onunla ilk karşılaştığımızdakine benzer şeyler hissettiğimden hiç tereddüt etmedim. Birbirimize sarıldık, birkaç dakika boyunca odaklanabildiğim tek şey buydu. Tawny kollarımdaydı. Sapasağlamdı ve *konuşuyordu*. Hayattaydı ve buradaydı. Elimi saçlarına dolayıp ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yumarken boğazım tıkanıyordu.

"Seni özledim" dedim boğuk bir sesle.

"Ben de seni özledim." Beni kollarında sıktı.

Derin bir nefes almaya çalışırken aynı anda birkaç şeyin farkına vardım. Kieran yakınımdaydı. Delano'nun bacaklarıma ve kazayla Tawny'ninkilere de sürtündüğünü hissettim. Temkinli davranması tıpkı Kieran'ın verdiği tepki –beni durdurmaya çalışması– gibi kafamı karıştırmıştı ama asıl endişe verici olan Tawny'nin nasıl göründüğüydü. Eskisinden daha zayıftı, omuzları ve vücudu daha çelimsizdi, ama Tawny öteden beri inceydi. Uyuduğu sürece kilo

vermesi şaşırtıcı değildi ama beni en çok şoke eden teniydi. Teni-nin soğuğu uzun kollu tuniğinden dışarı sızıyordu.

Geri çekilip yüzüne baktım. Söylemek üzere olduğum şeyi bir kenara bıraktım. "Gözlerin" diye fısıldadım. Gözleri bir Dönen'in-kinden daha da soluktu, gözbebeği dışında neredeyse bembeyazdı.

"*Benim* gözlerim mi?" Tawny kaşlarını kaldırdı. "Sen gözbe-beklerinin arkasındaki parıltıyı gördün mü?"

"Evet. Benimkiler de farklı. Sebebi..."

"İlkel öz" dedi Tawny arkamda duran Kieran'a bakarak. "Ne olduğunu biliyorum."

"Nasıl?.." Gianna'ya doğru baktım. Kurdun gözlerimi böyle gördüğünü sanmıyordum. "Biri sana gözlerimden mi söz etti? Öz-den?"

"Hem evet hem hayır." Tawny buz gibi ellerini kollarımdan kaydırıp ellerimi tuttu. "Ya benim gözlerim? Saçlarım? Neden böyle olduklarını bilmiyorum. Gölge taşı yüzünden olduğunu dü-şünüyorum ama gayet iyi görebiliyorum. Kendimi iyi hissediyo-rum." Başını yana eğince beyaz buklelerinden biri esmer yanağına düştü. "Burada olduğum için şimdi kendimi çok daha iyi hissedi-yorum." Dikkatle onu izleyen Delano'ya baktı. "Her ne kadar beni yemek istiyormuş gibi görünse de."

Bir kahkaha attım. "Affedersin." *Notam* aracılığıyla Delano'ya ulaşıp endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söyledim. "Kurtlar bana karşı son derece koruyucu davranıyor da."

"Gianna da öyle demişti" dedi Tawny, kurt bana iliklerime ka-dar hissettiğim tuhaf, kısa bir işaret gönderdi.

Omzumun üstünden Kieran'a baktım. Kieran bana bakmıyor-du. Vücudu gergindi. Tüm dikkatini Tawny'ye vermişti. Gen-zimde ihtiyatın keskin tadını duydum. Yakınımda duran tek kişi Kieran değildi. Hisa ve Valyn de Kieran'ın hemen arkasındaydı. Tedirginlik ağır bir bulut gibiydi... *bir dakika*. Yavaşça yeniden Tawny'ye döndüm, duyularımı açtım ve...

Hiçbir şey hissetmedim.

Hem Tawny'nin benden saklanmadığını biliyordum. Bu konu-

da hiçbir zaman iyi olmamıştı. Duyguları yüzünde açıkça yazmasa bile daima yüzeye yakın olurdu. Kalbim duracak gibiydi, kendimi biraz daha zorladım ama hiçbir şey bulamadım, bir duvar bile.

Ellerini sıktım. "Hiçbir duygunu algılayamıyorum."

Tawny'nin süt beyazı gözleri tekrar bana döndü, hissetmesem de alnının ince çizgilerinde beliren endişeyi gördüm. "Neden bilmiyorum. Yani biliyorum ama..." Gözlerini bir anlığına kapadı. "Şu anda bunların bir önemi yok. Bildiğim tek bir şey var." Göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. "Seninle özel olarak konuşmak istediğim bir şey var. Vikter'la ilgili."

Gözlerimi kırpıştırarak geri çekildim. "Vikter mı?"

Tawny başını salladı. "Onu gördüm."

Pek de özel konuştuğumuz söylenemezdi.

Tawny'yle birlikte kabul salonlarından birine çekilmiştik ve Nyktos bile çıkıp gelse Kieran'ı orada olmaktan alıkoyabileceğini sanmıyordum. Kieran yanımda otururken Delano da kurt formunda ayaklarımın dibine yerleşmişti. Geride duran Gianna'nın Tawny için gerçekten endişeleniyormuş gibi bir hali vardı. Tawny ikisinin varlığına da itiraz etmemişti ama gergin olduğu belliydi, dizlerini sıkıca birbirine yapıştırmıştı ve buklelerinden birini parmağına dolayıp duruyordu, ne zaman endişeli olsa böyle yapardı.

Delano ve Kieran'ın kaskatı duruşlarının ve sessizce tetikte beklemelerinin muhtemelen bununla çok ilgisi vardı. Kieran salona girmeden önce beni durdurup bir kenara çekmişti. Alçak sesle konuşsa da ben Tawny'ye bakarak dinlerken sözleri gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. "Onda bir sorun var" demişti. "Bunu hepimiz hissedebiliyoruz."

Haklıydı.

Tawny'de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama yine de oydu. Saçları ve gözleri, soğuk teni ve duygularını okuyamayışım hatırladığım gibi değildi ama bunun dışında her şeyiyle kendisiydi. Bir gariplik hissetmem onda bir *sorun* olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece değiştiği anlamına geliyordu.

Bunu herkesten çok ben anlıyordum.

"Uyanır uyanmaz seni bulmam gerektiğini anladım" dedi Tawny bir bardak suyu elinde tutarken. Sanırım herkes kendimde olmadığımı düşündü. Willa, Casteel'in annesi" dedi Kieran'a bir göz atarak. "Böyle düşündükleri için onları suçlayamam. Gerçekten de biraz..."

"İsterik?" dedi Gianna onun yerine.

Tawny hafifçe sırıttı. "Evet, biraz. Gitmemi istemediler ama bilirsin ki istediğimi yapmak konusunda son derece ısrarcı olabiliyorum."

Ah, hiç bilmez olur muydum.

"Neyse, Gianna benimle birlikte gelmeye gönüllü oldu" diye ekledi Tawny.

"Yanında biri olsa da olmasa da gidecekti." Gianna kanepenin kolçağına oturdu. "Böyle bir yolculuğu tek başına yapması çok tehlikeli olurdu, özellikle de kimsenin senin nerede olduğuna dair bir fikri yokken."

"Teşekkür ederim" dedim, onu baratlara yem olma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktığım için kendimi biraz suçlu hissetmiştim.

Gianna başını salladı.

"Nasıl uyandın?" diye sordu Kieran. "Willa ya da Eloana'nın yaptığı bir şey sayesinde mi?"

"Aslında... bilmiyorum, yani... uyanmamam gerektiğini düşünmem dışında." Tawny'nin eli titreyince kupasındaki buharlı içecek etrafa sıçradı. "Mantıklı olmadığını biliyorum ama ölmek üzereymişim gibi hissediyordum. Ölmek üzere olduğumu biliyordum, ta ki Vikter'ı görene kadar. Sanırım ya Vikter ya da Kader Perileri bunu önleyecek bir şey yaptı."

"Kader Perileri" diye mırıldandım, neredeyse gülecektim. "Arae'leri mi diyorsun? Sen onlara inanmazdın."

"Evet, ama fikrimi kesinlikle değiştirdim" dedi gözlerini kocaman açarak.

Nefesim yeniden kesildi. "Vikter'ı nasıl gördün?"

"Onu rüya olmayan bir rüyada gördüm. Bunu başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum." Tawny kupasından bir yudum aldı. "Oak Ambler'da olanları hatırlıyorum, bıçaklanmanın acısını. Sonra uzun müddet hiçbir şey olmadı, o âna kadar. Gümüş rengi bir ışık gördüm. Vadi'ye girdiğimi sanıyordum ki onu gördüm. Vikter'ı."

İçimden bir ürperti geçti.

Delano bacaklarıma yaslandı, "Rüya olmadığını nasıl anladın?" diye sordu Kieran.

"Vikter senin kim olduğunu doğruladı –yani bir tanrı olduğunu– ve ben bunu biliyordum. Isbeth bunu ağzından kaçırmıştı ama ben ona inanmamıştım, Ian ise inanmıştı. Ah Poppy, ona olanlar yüzünden çok üzgünüm."

"Evet" diye fısıldadım, boğazım yanıyordu. "Ben de."

"Isbeth ve planları hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye atıldı Kieran.

"Diyarları yeniden kurarken Poppy'nin ona yardım edeceğine inanması dışında pek bir şey bilmiyorum" dedi Tawny, bu kelimeleri bir kez daha duyunca sertçe içimi çektim. "Zaten bunun ne demek olduğunu da anlamadım. Onunla fazla vakit geçirmiyordum. Carsodonia'ya neden çağrıldığımı bile tam olarak anlamadım, sadece benim de götürülmemden korktuklarını çünkü seninle ne kadar yakın olduğumuzun bilindiğini söylediler. Bana mantıklı gelmemişti ama Wayfair'e gidip de o... refakatçileri ve Dönenleri görünce" dedi ürpererek, "oranın güvenli bir yer olmadığını anladım. Isbeth bana annen olduğunu söyleyince de aklını kaçırdığını düşündüm." Tawny başını iki yana salladı. "Ama Vikter bana bilemeyeceğim şeyler anlattı. Skotos Dağları'nda sana zarar gelmesini önlemek için uyanan bir tanrıdan bahsetti. Şüphelerinde haklı ol-

duğunu söyledi. Seni durduranın Aios olduğunu. Evliliğine onay verenin sadece Nyktos olmadığını da söyledi. Konsort'un da onayladığını söyledi."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Ayrıca ben de onaylıyorum. Kimse sormasa da." Tawny bana öyle tanıdık bir gülümsemeyle baktı ki içimde bir şeyler hafifledi. Ama kısa sürdü. "Vikter ayrıca Casteel'i götürdüklerini söyledi."

Boğazım daha da çok yanmaya başladı. "Evet ama onu geri getireceğim..."

"Carsodonia'ya gidip onu kurtaracaksın" dedi Tawny sözümü keserek, gözlerimi kırpıştırdım. "Biliyorum. Vikter söyledi."

"Tamam." Derin bir nefes almaya çalıştım. Tawny'nin tüm bunları bilmesine imkân yoktu. "Vikter bir ruh muydu?"

"Hayır." Tawny başını iki yana salladı. "Bir *viktor*'du."

İrkildim. Bunu söyleyiş şekli ulaşamadığım bir yerdeki anıları harekete geçirmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Umarım bunu anlaşılacak şekilde açıklayabilirim." Tawny içini çekti. "Bir *viktor* doğuştan bir amaca sahiptir, bu da Kader Perileri'nin büyük bir değişim ya da bir amaç getireceğine inandığı birini korumaktır. Anladığım kadarıyla hepsi görevinin farkında değil ama yine de gerektiğinde o kişinin yanında oluyorlar, Kader Perileri onları bir araya getiriyor. Sanırım bazı *viktorlar* ise bunun farkında ve korudukları kişinin hayatına dahil oluyor. Görevlerini yerine getirirken ya da başka nedenlerle öldüklerinde Lotho Dağı'na geri dönüyorlar."

"Nereye?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Arae'lerin oturduğu yere" dedi Tawny. "Ruhları Lotho Dağı'na dönüp yeniden doğmayı bekliyor."

"O dağın Iliseeum'da olduğu yazıyor" dedi Kieran, ama tek yapabildiğim aval aval Tawny'nin yüzüne bakmaktı.

"Yani Vikter'ın da onlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?" Tawny başını sallayınca düşüncelerim birbiriyle yarışmaya başladı. "Vikter başından beri tanrı olduğumu biliyor muydu? Peki ona ne oldu?"

Tawny eğilip bardağını sehpanın üstüne koydu. "Vikter'ın dediğine göre *viktorlar* yeniden doğduğunda, ruhları yeniden ölümlü formuna büründükleri Lotho Dağı'na döndüğünde olduğu gibi, önceki yaşamlarına dair hiçbir şey hatırlamıyorlar. Ama bazı *viktorların* kim olduklarını ve kimi korumak ya da yönlendirmek için gönderildiklerini anlamaları önceden tayin edilmiş. Leopold gibi. Vikter bunu anladığını, bu yüzden de sen daha doğmadan Coralena'yı aradığını söyledi."

İçimden yine bir şok dalgası geçti, zihnimin kuytularında tuhaf bir his bir kez daha harekete geçti. Bunu zaten biliyormuşum gibi bir his. Ama bilmiyordum. "Yani birbirlerini sevdikleri için birlikte değiller miydi?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama birlikteliklerinden Ian doğmuş. Ian bana annesiyle babasının onlar olduğunu söyledi. Tabii bu birbirlerine âşık oldukları anlamına gelmez ama aralarında kesinlikle bir şey varmış, ayrıca *viktor* olmanın âşık olamayacağın anlamına geldiğini sanmıyorum."

Yavaşça başımı salladım. Vikter'in karısına âşık olduğunu biliyordum. Ondan her bahsettiğinde duyduğu keder o kadar gerçekti ki ancak aşktan kaynaklanıyor olabilirdi. Ve o anda Coralena ve Leopold'un –annemle babamın– gerçekten birbirlerine âşık olduklarına inanmayı seçiyordum.

"Vikter biliyor olmalıydı." Kieran gözlerime baktı. "Kraliyet muhafızlarına katıldı, senin özel koruman oldu ve kendini koruyabilmen için elinden gelen her şeyi yaptı. Sur muhafızlarının çoğundan daha iyi dövüşebilmen için. Tüm bunların yanı sıra adı da tesadüf olamaz."

Hep Vikter'ın beni bir daha Lockswood'daki o geceki kadar çaresiz olmak istemediğimi bildiği için eğittiğine inanmıştım ama bunu Yükselene ve Ayrılış'ı tamamlayana kadar hayatta kalmamı sağlamak için de yapmış olabilirdi.

"Amacını gerçekten biliyorduysa neden ona söylemedi?" dedi Kieran, Tawny'ye dönerek. "Bu her şeyi çok daha kolaylaştırabilirdi."

"Bilse bile yapamazdı çünkü *viktorlar* sorumlulukları altındaki kişiyi korumak için o kişinin yanında olsalar bile nedenlerini açıklayamazlar. Vikter'ın bana söyleyemediği pek çok şey vardı, Kader Perileri ve dengeyle ilgili şeyler, o yüzden söylediklerine çok dikkat ediyor, kelimelerini özenle seçiyordu" dedi Tawny omuzlarını kaldırarak. "Zaten bu yüzden önceki hayatlarını hatırlamayarak doğuyorlar ve anladığım kadarıyla korkunç şeyler yapmaya yazgılı ölümlülerin bile *viktorları* olabiliyor. Vikter gerçeği söyleyemezdi."

Vikter'ın gerçekte kim olduğumu ya da Hawke'ın Casteel olduğunu bildiği gerçeği karşısında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ya da hayatıma bir amaç uğruna girdiği konusunda: Beni korumak için. Son sözlerinden bazıları aklıma gelince kalbim parçalanır gibi oldu. *Seni koruyamadığım için özür dilerim.* Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünmesi şimdi yepyeni bir anlam kazanmıştı. Elimi uzatıp başını dizime koyan Delano'nun kulaklarının arasını okşadım. "İyi görünüyor muydu? Eskisi gibi miydi?"

"Tam..." Tawny bakışlarını Delano'dan ayırdı, "hatırladığım gibiydi. Onu son görüşümüzdeki gibi değil, daha önceki gibiydi." Tawny gülümsedi, gülüşü bir parça hüzünlüydü. "İyi görünüyordu Poppy, ayrıca seninle gurur duyduğunu söylememi istedi."

İçime akın eden şiddetli duygular yüzünden boğazım tıkanmıştı, derin bir nefes aldım. Ağlamamak için gözlerimi kapadım. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hem evet hem hayır" dedi Tawny.

"Bunun pek de yardımı olmadı" dedi Kieran.

Tawny'nin beyaz gözleri Kieran'a kaydı, bakışları geçmişte pek çok lorda attığını gördüğüm bakışlara benziyordu. Bu bakış Kieran'ı tarttığını ve gördüklerinden etkilenip etkilenmediğinden emin olmadığını söylüyordu. "Hayır, olmadı."

"Yani Vikter sana *viktorlar* hakkında her şeyi anlatıp Poppy'nin hayatında olup bitenlerden bahsetti ama Kan Tacı'nın planlarına dair önemli bir şey söyleyemedi, öyle mi?"

"Denge ve Kader Perileri yüzünden söylemediği şeyler olduğundan bahsederken beni dinliyor muydun, yoksa ne dediğimi

anlamadın mı bilemiyorum" dedi Tawny yine tanıdığım bir ses tonuyla. Gianna gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı, oysa ben açıkça gülümsüyordum. "Belli ki bütün sırları açıklayamazdı."

Kieran gözlerini kıstı. "Evet, belli."

Tawny kaşlarını kaldırarak Kieran'a baktı.

"Peki ne söyleyebildi?" diye sordum yaklaştığını hissettiğim tartışma patlak vermeden.

"Tanrıça Penellaphe'nin bahsettiği kehanetten söz etti."

Hem hüsrana, hem de korkuya kapılmıştım. Bu kehaneti duymaktan bıkıp usanmıştım. "Kehanetin ne olduğunu biliyorum."

"Peki tamamını biliyor musun?" dedi Tawny. "Bildiğini sanmıyorum. Daha doğrusu Vikter bildiğini düşünmüyordu."

Vikter'ın adını duymak ve Tawny'nin onunla ya da çok şey bilen biriyle konuştuğuna dair bir kanıt daha duymak yine şok ediciydi. "Sana ne söylendi?"

"Tamamını hatırlıyorum. Normalde akşam yemeğinden birkaç saat sonra ne yediğimi bile hatırlayamazken bunu nasıl hatırlayabildiğimi hiç bilmiyorum" dedi Tawny, hafızasının iyi olmadığını herkes bilirdi. *"Altın taçların... altın taçların çaresizliğinden ve ölümlü bedenden doğan büyük bir ilkel güç karaların ve denizlerin, göklerin ve diyarların varisi olarak yükseliyor. Kıvılcımdaki bir gölge, alevdeki bir ışık tendeki ateşe dönüşecek. Yıldızlar gökyüzünden döküldüğünde, büyük dağlar parçalanıp denizlere yürüdüğünde ve eski kemikler tanrıların yanında kılıçlarını kaldırdığında sahte olanın ihtişamı elinden alınacak, ta ki ölümlüler diyarında aynı kötülüklerden, aynı büyük ve İlkel güçten iki kişi doğana kadar."* Tawny derin bir nefes aldı. *"Vaat edilmiş kralın yazgısındaki kanı ateşle dolu ilk kız. Ve gelecek kralın diğer yarısı olan kanı kül ve buzla dolu ikinci kız. Diyarları yeniden kurup sonun habercisi olacaklar. Son Seçilmiş kanı dökülünce ilkellerin teninden ve ateşinden doğmuş olan büyük suikastçı tanrıların bahşettiği topraklara Ölüm ve Yıkım Getiren olarak uyanacak. Sakının çünkü son batıdan gelip doğuyu yok edecek ve arada ne varsa harabeye çevirecek."* Tawny sözlerini bembeyaz buklelerinden biriyle oynayarak bitirdi. "Bu kadar."

"Evet" diye mırıldandı Kieran hafifçe öksürerek. Bana baktı. "Bu daha uzun."

Gerçekten öyleydi. "Birinci ve ikinci kızlar mı? Bana ikinci kız deniyor ama birinci kim? Hem bunu hangi anlamda söylüyor?"

"Bilmiyorum. Üzgünüm." Tawny kaşlarını çattı. "Vikter ne anlama geldiğini söyleyemedi, sadece bunu duyman gerektiğini söyledi. Senin anlayacağını söyledi."

Boğuk bir sesle güldüm. "Bana biraz fazla güveniyor çünkü..." Sözümü yarıda kestim, aklım Tawny'nin söylediklerinin belli bir yerine takılmıştı. "Bir dakika. Vaat edilmiş kral mı?"

Kieran geri çekildi. "Malik mi?"

"Carsodonia'dayken Malik'i hiç gördün mü?" diye sordum.

Tawny başını iki yana salladı. "Hayır. Malik diye birini tanımıyorum."

"İkinci kız derken benden bahsediyorsa Malik olmalı" dedim. "Casteel de kral."

Kieran başını salladı. "Evet ama kül ve buzla dolu kan ne oluyor?"

Göğsümde ether'le karışan soğukluğu düşündüm. "Bunun ne anlama geldiğini de diyarları yeniden nasıl kuracağımı da bilmiyorum, yalnız ya da biriyle birlikte. Hiçbir şeyin habercisi olmayacağım."

"Ben de bilmiyorum" dedi Tawny. "Sahte olanın kim olduğunu da bilmiyorum."

Aklıma bir şey gelince kaskatı kesildim. "*Viktorların* korkunç şeyler yapmaya yazgılı olanları bile koruduğunu söylemiştin ya..."

"Ne diyeceğini biliyorum" diye sözümü kesti Kieran, bir gece önce ondan istediğim şeyi düşündüğünü biliyordum. "Sen korkunç bir şey yapmaya yazgılı değilsin."

"Doğru söylüyor" diye atıldı Tawny. "Vikter kötü bir şey yapacağına inanıyormuş gibi konuşmadı."

Kieran'ın bakışlarını üstümde hissederek başımı salladım. Boğazımı temizledim. "Bütün söylediği bu kadar mıydı?"

"Hayır. Bir şey daha söyledi ama bunu sadece senin duyman

gerekiyormuş, başka kimse duymamalıymış." Kieran'a, sonra da Delano'ya baktı. "Üzgünüm."

Kieran'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Bundan hiç hoşlanmadım." Tawny'ye çabucak bir göz attı. "Gücenmece yok."

Tawny bir omzunu kaldırdı. "Ben de olsam hoşlanmazdım. Çok meraklıyımdır."

Hafifçe sırıttım. "Ne olduğunu duymam gerek. Vikter bana zarar verecek bir şey söylemez."

"Zaten söyleseydi –ki söylemedi– sana söylemezdim" dedi Tawny, sonra da dudaklarını büzdü. "Poppy'nin duyması gereken bir şey olmadığı sürece. Hawke'ı... şey, yani Casteel'i bulmak için Kızıl İnci'ye dönmeyerek kötü bir seçim yapmak üzereyken olduğu gibi. Neyse, bunu yapmasını ben söylemiştim."

"Ah, tanrılar aşkına Tawny." Başımı hızla ona çevirdim.

Kieran başını yana eğdi. "Gerçekten dönmeyecek miydin yani?"

"Hayır." Onu hafifçe ittim. Gianna sırıtarak Delano'yla birlikte ayağa kalktı. "Şimdi bunlara girmeyelim. Üzgünüm. Herkes dışarı."

Kieran bir kaşını kaldırdı. "Bu bir emir mi?"

"Evet" dedim. "Bunu sen de biliyorsun."

"Neyse" diye homurdandı Kieran kalkarken. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

"Tamam."

"Ee" dedi Tawny kelimeyi uzatarak. "Neden kocandan bekleyeceğim şekilde davranıyor?"

Birden yanaklarım yanmaya başladı. "Kieran kraliyet danışmanı."

Tawny aval aval yüzüme baktı.

"Ve bir dost. Yakın bir dost... ama öyle değil" diye ekledim çabucak Tawny'nin yüzünün merakla parladığını görerek. "Aslında nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Karışık."

"Sanırım öyle" diye mırıldandı Tawny. "Ve bu karışıklığın tüm detaylarını duymak için sabırsızlanıyorum."

Bir kahkaha attım, sonra ağlamak üzere olduğumu fark ettim çünkü bu Tawny'ydi. Benim Tawny'm. "Sana her şeyi anlatırım."

Tawny başını salladı. "Ama daha sonra mı?"

"Daha sonra. Yarın yola çıkmam gerekiyor" dedim gideceğimden ve birlikte çok az zaman geçireceğimden ötürü üzülerek. Bu hiç adil değildi ama şu anda burada olduğu için mutluydum. "Casteel'i kurtarmam gerek."

"Anlıyorum." Dikkatle gözlerime baktı. "Seni bulduğumuz için çok mutluyum."

"Ben de." Tam konuşmaya başlayacakken durdum, sonra yeniden başladım. "Yükseliş hakkında bir şeyler öğrendin mi? Üçüncü doğanlara ne olduğu hakkında?"

"Evet" diye fısıldadı. "Wayfair'e vardığımda Ian bana söyledi. Ona inanmak istemedim. Bu korkunç yalana inandığımı, o yalanın bir parçası olduğumu kabullenmek istemedim."

"Bilmiyordun ki. Hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Yine de bu bir işe yaramıyor, değil mi?"

Gözlerine bakarak başımı iki yana salladım. "Hayır, yaramıyor."

Tawny dizleri sehpaya değecek kadar eğildi. "Sanırım neden bende bir duygu algılayamadığını biliyorum. Galiba bunun nedeni ölmek üzere olmam Poppy. Arae'lerin ya da Vikter'ın yaptığı her neyse sadece süreci durdurabildi. Bana bir bak. Saçlarıma. Gözlerime. Tenim ne kadar soğuk. Bence ölüyüm ama... değilim de."

Kalbim tekledi. "Sen ölü değilsin Tawny. Nefes alıyorsun, değil mi? Yemek yiyorsun? Düşünüyorsun. Hissediyorsun." Başını sallayınca derin bir nefes aldım. "Öyleyse önemli olan her yönden hayattasın demektir."

"Doğru" diye mırıldandı. "Ama Yükselmişler de bunların hepsini yapabiliyor."

"Sen bir Yükselmiş değilsin." Gözlerimi yüzünün güzel hatlarında gezdirdim. "Sana ne olduğunu çözeceğiz. Biri biliyor olsa gerek."

"Çözeceğiz." İçini çekerek gözlerime baktı. "Vikter bana kimsenin Konsort'un adını bilmesine, bilenlerin de bunu ölümlüler diyarında söylemesine neden izin verilmediğini açıkladı."

Dudaklarım aralandı. "Tamam, bunu hiç beklemiyordum."

Tawny güldü. "Evet, ben de öyle ama Vikter onun adının güç olduğunu, adını söylemenin yıldızların gökyüzünden yere dökülmesine ve dağların denizlere devrilmesine neden olacağını söyledi."

Tawny'nin Reaver'ın söylediklerini tekrarladığını duyunca kaskatı kesildim.

"Ama sadece Konsort gibi doğmuş ve büyük bir İlkel güce sahip biri tarafından söylendiği zaman."

"Ben... ben bir İlkel değilim" dedim, Konsort'un neden ve nasıl ölümlüler diyarında adını kimsenin söyleyemeyeceği kadar güçlü olabildiğini hâlâ anlamıyordum.

"Bilmiyorum. Keşke Vikter daha fazlasını söyleyebilseydi ama şunu söyledi." Tawny sehpanın üzerine doğru daha da eğildi. "Konsort'un adını senin zaten bildiğini söyledi."

Ertesi sabah Redrock Kalesi'nden çıktığımda gökyüzü kapalıydı, oyuncak at kesesinde, parşömen parçası ve kalem çantadaydı, Sven'in dediğine göre İlkel büyüyü yapmak için söylemem gereken kelimeler de hafızama kazınmıştı. Örgülü saçlarım geniş kenarlı bir şapkanın altına toplanmıştı. Hepimiz genelde Solis avcılarının giydiği gibi kahverengilere bürünmüştük, pelerinlerimizde Kan Tacı'nın sur muhafızlarından alınan kırmızı arması vardı, ortasından ok geçen bir daire. Armanın sonsuzluğu ve gücü temsil etmesi gerekiyordu ama daha çok korkunun ve baskının bir sembolüydü.

Armayı takmaktan da beyaz Bakire giysilerini giymek kadar nefret ediyordum ama Avcılar Solis'te serbestçe dolaşırken, şehirden şehire mesaj ya da mal taşırken görülen tek gruptu.

Kurtlar sinirli sinirli dolanıp duruyordu, bizimle gelemedikleri için kapıldıkları huzursuzluk keskin ve limoniydi. Planlarımızın onları tedirgin etmesi hiç hoşuma gitmiyordu ama hepsi ölümlü formunda olsa bile bu çok dikkat çekici ve riskli olurdu.

Isbeth onları öldürtürdü.

Yanımda duran Tawny'ye döndüm. Dün günün geri kalanını birlikte geçirmiştik, ona daha önce anlatılmamış olan her şeyi anlatmıştım, o da bana Vikter'ı gördüğünde neler hissettiğini anlatmıştı. Bu bana benim de Vadi'nin kapısında olduğum ve konsortu gördüğüm zaman hissettiklerimi hatırlatmıştı. Vikter'ın neden Konsort'un adını bildiğimi düşündüğü hakkında hâlâ bir fikrim yoktu.

Tawny bana gülümsedi. "Dikkatli ol."

"Elbette."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. Teninin soğuğu eldivenlerimin içine sızdı. "Teerman Kalesi'nden gizlice kaçıp anadan üryan yüzmeye gittiğimiz zamanki kadar dikkatli mi?"

"Ondan bile dikkatli." Sırıttım. "Sen de dikkatli ol. Vonetta ve Gianna'nın yanından ayrılma."

Vonetta'nın beklediği yere doğru bir göz attı. "Muhtemelen sinirlerini bozacağım."

"Hayır, bozmayacaksın." Ellerini sıktım. "Vonetta çok iyidir. Onu seveceksin."

Tawny yaklaşıp sesini alçalttı. "Onlara alıştın mı? Kötü anlamda söylemiyorum. Gianna'yı şimdiye dek şekil değiştirirken defalarca gördüm ve çıplaklık meselesi bir yana bunu nasıl yaptıklarını bir türlü aklım almıyor."

Güldüm. "Gözümüzün önünde ölen Vikter'ı gördün de bir kurdu mu aklın almıyor?"

Tawny bana bilmiş bilmiş baktı.

"Tamam, hayır, bazen hazırlıksız yakalandığım oluyor. Ama sen bir de draken'ları şekil değiştirirken gör."

Tawny'nin gözleri büyüdü. "Sabırsızlanıyorum."

Gözlerden uzak durdukları için henüz draken'ları görmemişti, Reaver da ölümlü formundaydı. Bu yakında değişecekti.

"Gitmen gerek" dedi Tawny, altdudağı titriyordu.

"Evet" dedim onu çekip kucaklayarak. "Bu daha önceki gibi olmayacak."

"Söz mü?"

"Evet." Tam çekilecekken durup ona daha sıkı sarıldım. "Benim için daima harika bir dost oldun Tawny. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur."

"Biliyorum" diye fısıldadı Tawny. "Hep biliyordum."

Tawny'den ayrılmak zordu ama buna mecburdum. Soğuk yanağından öpüp Üç Nehir'de görüşmeye söz verdikten sonra Emil'le birlikte beni bekleyen Vonetta'nın yanına gittim. Gözüme Reaver ilişti, üstünde Kieran'dan ödünç alındığı anlaşılan siyah bir pantolon ve sade bir kazak vardı, küçük bir cephaneliği gizleyen tentesinin altına birkaç sandık da viski yerleştirilmiş olan arabaya bir at daha bağlıyordu. İçki fikri Emil'den çıkmıştı. Viski fazla meraklı olanlar ya da çok soru soranlar için dikkat dağıtmak amacıyla kullanılabilirdi.

"Seninle gelmemek beni sinir ediyor." Vonetta kollarımı tuttu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni de sinir ediyor ama yokluğumda işleri idare edeceğine güveniyorum."

"Hey" diye haykırdı Emil elini göğsüne bastırarak. "Ben de buradayım."

"Dediğim gibi, benim yerime liderlik edeceğine güveniyorum" diye tekrarladım Vonetta'ya bakıp hafifçe sırıtarak.

Emil içini çekti. "Ne kabalık."

Vonetta gözlerini devirdi. "Tam bir çatlak."

"Benim çatlaklığıma bayılıyorsun" dedi Atlantisli.

"Yerinde olsam Kieran'ın bunu duymasına izin vermezdim" diye takıldım, Vonetta'ya sarılmak istiyordum. Bu yüzden bunu ne kadar istediğimi düşünmek yerine yaptım. "Tawny'ye göz kulak olur musun?"

"Elbette." Vonetta da hiç tereddüt etmeden bana sarıldı. Gözlerimi kapatıp Tawny'ye sarılırken yaptığım gibi bu duygunun tadını çıkardım. "Üç Nehir'de görüşürüz."

"Görüşürüz."

Geri çekildim, neden birden ağlamak istediğimi düşünerek Emil'e döndüm, Emil özenle reverans yaptı. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Doğrulunca elimi tutup yaklaştı. Başını eğip dudaklarını alnıma bastırdı. "Gidip kralımızı getir kraliçem" diye fısıldadı.

Nefesim kesildi. Emil elimi bırakınca başımı sallayarak geri çekildim. Kieran kız kardeşiyle konuşuyordu, dönüp gitmek çok zordu, durup Delano, Naill ve Perry'yle vedalaşmak da öyle. Delano hep çok içten sarılırdı. Onları Üç Nehir'de görene kadar her şey olabilirdi. *Her şey.*

Atımın yanına gidip dizginleri aldım. Adı Winter'dı. Büyük, beyaz ve güzel bir attı ama Setti değildi. Onu Carsodonia'ya götürmenin akıllıca olmayacağını düşünmüştüm. Redrock'ın girişine baktım, Vonetta'nın Tawny ve Gianna ile konuştuğunu görünce rahatladım. Tawny iyi olacaktı. Hepsi iyi olacaktı.

Kieran arkamdan yaklaşıp koluma dokundu. "Hazır mısın?"

"Evet" dedim eyere çıkarak. Bakışlarım grubun –arkadaşlarının– ötesine, görkemli malikânelerin bulunduğu aşağıdaki vadiye kaydı. Oak Ambler'dan çıkıp şimdi Atlantia bayraklarıyla donatılmış olan Sur'u geride bırakırken bir parçam buraya bir daha hiç dönmemeyi diliyordu. Belki böyle düşünmekle korkaklık ediyordum ama şehre bir daha adım atmak istemiyordum, oysa asla gerçekten ayrılamayacağımı biliyordum.

Bir parçam Theon Tapınağı'nın hâlâ tütmeye devam eden küllerinde kalacaktı. Yanmış ve yıkılmış olarak.

20

Casteel

Şırıldayan suyun sesi ve leylakların ağır, tatlı kokusuyla gözlerimi açtım. Mor renkli çiçekler duvarlara tırmanarak tavanı kaplıyordu. Benek benek içeri sızan gün ışığından buharlar yükseliyordu. Sular kayaların arasında çağlayıp duruyordu.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Yorulana dek kemiği bilemekle uğraşmıştım. Sonuç olarak şu anda orada değildim. En azından mental olarak. Mağaradaydım. Poppy'nin benim mağaram dediği yerdeydim. Ama şimdi *bizim* mağaramızdı. Bir cennetti.

Kalbim hızla atmaya başlayınca şoke oldum. Günlerdir böyle atmamıştı. Bu beni endişelendirmeliydi. Dikkate almam gereken bir uyarıydı ama alamazdım. Şimdi olmazdı.

Hafifçe arkama dönerek suyun girdaplı yüzeyini ve incecik buharları gözden geçirdim. "Poppy?" dedim hırıltılı bir sesle, kuruyan boğazım yüzünden zorlanarak yutkundum.

Cevap gelmedi.

Kahrolası midem de kalbime uyarak gümbürdemeye başladı. Poppy neredeydi? Ilık suyun ve nemli havanın içinde sallanarak tekrar döndüm. Poppy yoksa neden buradaydım? Uyanıp da ken-

dimi burada yapayalnız bulmak neredeyse zalimceydi. Yoksa bu yeni bir ceza türü müydü?

İşlediğim günahların cezası. Söylediğim yalanların. Benim yüzümden yitirilen hayatların. Kendi ellerimle aldığım canların. Niyetim ne olursa olsun bu yaptıklarımın bir gün geri döneceğini, ektiğimi biçeceğimi hep biliyordum. Daha iyi biri olmayı ne kadar istesem de.

Poppy gibi inanılmayacak kadar güçlü, meraklı, zeki ve nazik birini hak etmek için. Poppy onun kadar iyi birini hak ediyordu. O ben değildim. Gözlerim kapandı, göğsüm sıkışıyordu. O asla ben olmayacaktım. Bunu biliyordum. Başından beri biliyordum. Kızıl İnci'de altımda kimin olduğunu fark ettiğim andan beri.

Hakkım olmayan bir yerde olduğumu biliyordum.

Benim gibi biri –onu seven kadını öldürebilecek kapasiteye sahip biri– bir *tanrıçaya* layık değildi. Shea'nın bana ya da krallığına ihanet etmiş olmasının bir önemi yoktu. Yıllar sonra, nedeni ne olursa olsun, olanlar ve tüm acaba'lar hâlâ içimi kemiriyordu. Başım önüme düştü, gözlerimi açıp ellerime baktım, bu cennet köşesinde bütün olan ama yine de pütür pütür ve yara izleriyle dolu ellerime. Bu iki el Shea'nın ve daha nicelerinin canını almıştı, sonsuza dek kanla lekelenmemiş olmaları mucizeydi.

Ama ben sonsuza dek Poppy'ye aittim.

Ben onu ararken o *beni* Kızıl İnci'de bulmuştu. Onu ele geçirmeyi planlıyordum ama o beni Masadonia'yı çevreleyen Sur'da yakalamıştı. Onu kullanmaya hazırdım ama söğüdün altında beni kolayca avucuna almıştı. Her şeyi yapmaya hazırdım ama New Haven'da gece kalmamı istediğinde her şeyim olmuştu.

Bana sahip olmuştu.

Hem ne olduğumu, kim olduğumu, ne yaptığımı öğrendikten sonra da beni bırakmamıştı. Beni sevmişti.

Daha iyi bir adam, benim gibi elini kana bulamamış bir adam, çekip giderdi. *İyi* birini bulması için onu bırakırdı. Onu hak eden birini.

Ama ben öyle bir adam değildim.

"Cas?"

Yüce tanrılar, sesini duyunca tüm bedenim sarsıldı. Nefesim ciğerlerimde takılıp kaldı. Önce hareket bile edemedim. Olduğum yerde kilitlenmiştim. Bunu sadece sesi yapmıştı. *Onun sesi.*

Vücudumu tekrar kontrol etmeye başlayınca köpüren suyun içinde döndüm. O zaman onu gördüm, onu görünce...

Orada duruyordu, sular yuvarlak kalçalarının etrafında köpürüyor, karnının yumuşak kıvrımlarına vuruyordu. Dudaklarım göbeğinin üstündeki o soluk pençe izlerinde gezindiğini hatırlayarak sızladı, dizlerimin üstüne çöküp o izlere tapma isteği beni neredeyse suyun altına çekiyordu.

Sol şakağında uzanarak kavisli kaşını kesen soluk pembe izlere baktım, bu iyileşmiş yaralar da burnunun üstünde dans eden çiller kadar güzeldi. Yara izleri narin elmacık kemiklerinin ve vakur alnının gücünü daha da ortaya çıkarıyordu. Ve o gözler...

Gözleri iri iriydi, kirpikleri gürdü, eskiden büyüleyiciydiler, bana parıldayan bahar çimenlerini hatırlatırlardı. Şimdi ise gözbeneklerinin arkasındaki gümüşi parıltı ve yeşile yayılan ince filizler göz alıcıydı. Gözleri... ruhuma açılan pencereler gibiydi.

Ona doya doya baktım, dudaklarım aralansa da nefesimi salamadım. O güzel şarap kızılı saçları omuzlarından suyun üstüne dökülüyordu. Dolgun göğüsleri birbirine dolanmış buklelerle dalgaların arasından dışarı fırlayarak baştan çıkarıcı gül pembesi tenini ortaya seriyordu. Kalbim tekliyordu, o inatçı, hafif sivri çeneye ve insanın aklını başından alan kiraz gibi taze ve dolgun dudaklara bakarken gerçekten de kalbim duracak gibiydi. Aletim o kadar çabuk sertleşti ki ciğerlerimdeki hava boşanıverdi. O dudaklar...

Olabilecek en iyi işkenceydi.

Hayatım boyunca konuşmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım.

"Ben de seni bekliyordum."

O ağız... köşeleri yukarı kıvrıldı, yüzüne yayılan gülümseme beni benden aldı.

Daima.

Ve sonsuza kadar.

Poppy ileri atılınca suyun içinde yürümeye başladım. Aynı anda birbirimize ulaştığımızda sular delice çalkalanıyordu.

Onu kollarıma aldım, sıcak, yumuşak tenini hissedince kalbim neredeyse duracaktı. Durmuş da olabilirdi. Bilmiyordum.

İpeksi saçlarını avucuma alarak başımı eğip ona sarıldım. Ben sıkıca sarılırken o da kollarını belime doladı. "Kraliçem" diye fısıldadım başı dudaklarıma sürtünürken. Derin bir nefes aldım, leylak kokularının arasında burnuma yasemin kokusu geldi, onun kokusu.

"Kralım." Poppy titreyince onu kendime iyice bastırdım.

Gözlerimi kapadım. "Bana öyle dememelisin." Kafasını tekrar öptüm. "Kendimi bir şey sanmaya başlayacağım."

Poppy *güldü*. Tanrılar, gülünce tam da dediğim gibi oldu. Kendimi önemli hissettim. Güçlü. Çünkü bu ses nadiren duyulduğu halde onu güldürebiliyordum.

"Öyleyse sen de bana kraliçem deme."

"Ama sen önemlisin." Saçlarını tutan elimi gevşettim. Parmaklarımı tutamların arasından geçirirken yumuşaklığına hayret ettim. Gerçekliğine. "Bir tanrıçasın. Bu arada şunu belirtmek isterim ki... biliyordum. Belki de sana..."

Poppy geri çekildi, gözleri kocaman açılırken başını arkaya atıp bana baktı. "Sen... biliyor muydun?"

Tanrılar, o gözler... Gümüş rengi filizlerle bezenmiş yeşil büyüleyiciydi.

"Casteel?" Elini –kılıç ve hançer kullanmaktan hafifçe nasırlaşmış avucunu– göğsüme bastırdı.

"Gözlerin..." Elimi yanağına kaydırdım. "Gözlerin büyüleyici. Hem de neredeyse o tombul küçük..."

"*Casteel*." Yanakları kızarıp pembenin çok hoş bir tonuna büründü.

Kıkırdadım, dudaklarının nasıl aralandığını görünce yeniden gülmek istedim. "Evet, bir tanrıça olduğunu biliyorum."

"Nasıl?" Bir anda yüzündeki yumuşaklık kayboldu. Çenesi avucumun altında sertleşti. Gözleri de öyle. Çatlamış zümrüt mü-

cevherlere dönüştüler. Değişim şok ediciydi... ve gerçekten *seksiydi*. "Kan Kraliçesi."

"Malec'in bir tanrı olduğunu söylediği an anladım. Bu senin de tanrı olduğun anlamına geliyordu."

"Malec benim babam değil. Babam Ires" dedi Poppy. "Malec'in ikizi. Kafeste gördüğümüz mağara kedisi."

Şaşkınlıktan afalladım ama mantıklıydı. Isbeth, Malec'in nerede olduğunu bilmiyordu. Hâlâ hayatta olduğunun bile farkında değildi, en azından teknik olarak. Malec'in nerede olduğunu sorduğunda bunu anlamalıydım.

"Isbeth babamı ve seni kaçırdı" dedi Poppy, yutkunurken gırtlağı inip kalktı. "O..."

"Isbeth'in bizim için hiçbir önemi yok" dedim, gözlerinde beliren acıdan nefret ediyordum. "Hem de hiç."

Parmakları göğsümde kıvrılırken dikkatle yüzümü inceledi. "Bu gerçek" diye fısıldadı.

Başımı salladım, başparmağımı yanağındaki pütürlü yara izinde gezdirdim. "Kalp eşleri."

Dudakları titredi. "Söylemek istediğim bir sürü şey var. Sana sormak istediğim bir sürü şey. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Gözlerini bir anlığına kapadı. "Hayır. Biliyorum. İyi misin?"

"Evet."

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum." Kesinlikle söylüyordum.

Bileğimi tuttu, nedenini biliyordum. Ne görmek istediğini biliyordum ve göreceği şey gerçek değildi. "Yapma" dedim, donup kaldı, gözleri yaşardı. "Sen iyi misin?"

"Bunu cidden soruyor musun?" Sesi şaşkınlık doluydu. "Esir tutulan ben değilim."

"Hayır, sen savaşta olansın."

"Aynı şey değil."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim."

Gözlerini kıstı. "Ben iyiyim Casteel ama Isbeth'in gönderdiği şeyi aldım ve..."

Poppy'nin neler hissetmiş olabileceğini düşününce derin bir öfkeye kapıldım. "Ben buradayım. Sen de buradasın. Ben iyiyim Poppy."

Mücadele ettiğini görebiliyordum. Kazandığı savaşı görüyordum, elbette kazanacaktı. O kadar güçlüydü ki.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Seni almaya geliyorum."

Bu üç kelime çelişkili duyguların akınına yol açtı. Beklenti. Korku. Onu gerçekten kollarıma alıp sesini bu rüyanın dışında duyma isteği. Gülümsediğini görüp sorularını, düşüncelerini, her şeyini dinlemek. Bu istek büyük bir endişeyle savaşıyordu çünkü Kan Kraliçesi'nin ne planladığını tam olarak bilmiyorduk. Bunun Poppy'yle ne ilgisi olduğunu da.

"Üç Nehir'e yaklaştık" dedi Poppy.

Vay canına, gerçekten çok yakındaydı.

"Kieran yanımda" dedi, kalbim... kahretsin, yine hızlı hızlı atıyordu. "Draken'lar da." Yüzü gerilip soldu. "Aslında yanımda sadece Reaver var. Ama bir de İlkel büyü..."

"Bir dakika. Ne dedin?" Gözlerimi yüzüne diktim, başparmağım dudağının hemen üstünde kıpırtısız kaldı. "Draken'lar mı? Artık yanındalar mı?"

"Evet. Onları çağırabiliyorum."

"Vay canına" diye fısıldadım.

"Evet" dedi Poppy. "Bence Reaver'ı seveceksin." Burnunu o sevimli şekilde kırıştırdı. "Belki de sevmezsin. Kieran'ı ısırmaya kalktı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir draken Kieran'ı ısırmaya mı kalktı?"

Poppy başını salladı.

"Benim Kieran'ımı?"

"Evet ama şu anda Reaver onu yeniden ısırmaya kalkarsa Kieran hak etmiş demektir. Uzun hikâye" diye ekledi çabucak. "Biz... çok kayıp verdik..." Nefesi kesildi, gözlerindeki acıyı görünce göğsüm sızladı. "Draken'lar. Kurtlar. Askerler. Arden'i kaybettik."

Kahretsin.

Dudaklarımı alnına bastırdım. Arden iyi bir adamdı. Kahretsin. Ve draken'ların şimdiden öldüğünü duymak. Tanrılar.

Poppy derin bir nefes daha aldıktan sonra geri çekildi. "Nerede tutulduğun hakkında bir şeyler söyleyebilir misin? Herhangi bir şey."

"Ben..."

"Ne?" Poppy altdudağını ısırınca dikkatim oraya yöneldi. "Beni yeniden bırakacak mısın?"

"Seni asla bırakmam" dedim hemen.

Bana yaslanırken bakışları yumuşadı. Kolumu beline doladım. "Bir şeyler söyleyebilir misin? Küçük bir detay bile olabilir Casteel."

Emin değildim. "Bunu istemiyorum..."

"Neyi?"

"Carsodonia'ya yaklaşmanı istemiyorum" dedim. "Onun yakınında olmanı..."

"Isbeth'ten korkmuyorum" diye sözümü kesti.

"Biliyorum." Başparmağımı alnında kaydırdım. "Sen kimseden, hiçbir şeyden korkmazsın."

"Bu doğru değil. Yılanlardan ödüm kopuyor."

Dudaklarım titredi. "Ve baratlardan."

"Onlardan da korkuyorum. Ama Isbeth'ten? Kesinlikle korkmuyorum. Seni almaya geliyorum, sakın beni korumak gibi şovenist bir nedenden ötürü bir şeyler saklamaya kalkma."

"Şovenist mi?" Sırıttım. "Seni koruma isteğimin aşktan kaynaklandığını sanıyordum."

"Casteel" dedi uyarır gibi.

"Sanırım beni bıçaklamak istiyorsun."

"İsterdim ama seni bıçaklamamdan hoşlandığın için istediğim etkiyi yaratmıyor."

Bir kahkaha attım, sonra lanet olasıca soluğum kesildi çünkü Poppy yine aynı şeyi yapmıştı. Güldüğümü duyunca yumuşamıştı. Bu sese hasret kalmıştı. Bunu ağzının hatlarında ve gözlerinde görebiliyordum.

Kahretsin.

"Yer altındayım. Tam olarak nerede olduğumu bilmiyorum

ama sanırım..." Refakatçiyi düşündüm. "Sanırım bir tünel ağının bir parçası."

Poppy burnunu kırıştırdı. "Kayalıklardan Redrock'a giden yeraltı yollarını hatırlıyor musun? Oak Ambler'daki Theon Tapınağı'nın altında da tüneller vardı. Redrock Kalesi'ne ve bazı malikânelere bağlanan geniş bir tüneller ağı" dedi Poppy, sonra hemen onu nasıl keşfettiğini anlatmaya koyuldu. "Onlar da böyle olabilir mi?"

"Olabilir." Ensemde soğuk parmakları hissedince çenem gerildi. Birden paniğe kapıldım. Başımı eğip Poppy'yi öptüm. Dudaklarının dokunuşu. Tadı. Poppy uyuşturucu gibiydi.

"*Cas*" diye mırıldandı dudaklarını ağzımdan ayırmadan, o zaman içimde ne varsa gerildi. "Konuşmamız gerek."

"Biliyorum. Biliyorum." Konuşulması gereken şeyler vardı. Önemli şeyler. Günleri ve geceleri nasıl geçiyor bilmek istiyordum. Kieran'ın nasıl olduğunu. Oak Ambler kuşatması hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Kimi bıçakladığını... çünkü kesin birilerini bıçaklamıştı. Pek çok kişiyi. İyi olduğunu bilmek istiyordum. Korkmadığını. Kendini cezalandırmadığını. Ama buradaydı, karşımdaydı ve ben tenime işleyen soğuğu hissedebiliyordum. Sadece bir serinlikti ama ikimizden biri uyanıyordu ve bunun ne kadar hızlı olabileceğini biliyordum.

Onu yeniden öptüm.

Yumuşak bir öpüş değildi. Onu hissetmek için öptüm. Bana ne kadar sahip olduğunu göstermek için. Dilimin ucunu dudaklarının birleştiği yerde gezdirince ağzını açtı. Her zamanki gibi beni içeri aldı, neredeyse gerçeği kadar güzel bir öpüşmeydi. *Neredeyse*. Ensemdeki soğuk öpücüğü hissedene kadar onu öptüm, sonra başımı kaldırdım.

Başını kaldırıp bana bakınca gözlerindeki sarhoşluğun yavaş yavaş silinip gittiğini gördüm, anladığını gördüm. Sona yaklaştığımızı anlamıştı.

"Hayır" dedi fısıldayarak.

Kalbim parça parçaydı, alnımı alnına dayadım. "Üzgünüm."

"Senin suçun değil."

Fazla zamanımızın kalmadığını ve ona söylemem gereken bir şey olduğunu düşünerek ürperdim. "Isbeth'in ne olduğunu biliyorum. O bir yarı tanrı."

"Bir ne?"

"Sahte tanrı. Kieran'a sor. Ya da Reaver'a. Draken yaşlı olmalı. Belki Isbeth'in zayıf yönünü biliyordur. Bir yarı tanrı tanrı gibidir... ama tanrı değildir."

"Tamam." Poppy başını salladı. "Isbeth ayrıca İlkel enerjiden nasıl yararlanacağını da öğrenmiş, bunun yarı tanrı olmasından mı yoksa Malec'in ona söylediği bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Ama dikkatli ol. Draken'ları öldüren o büyüdür."

"Ben daima dikkatliyim." Dudaklarımı burnunun ucuna bastırdım, sırtıma bir ürperti yayıldı, içimi bir açlık hissi kapladı. "İki kalp. Biz iki kalbiz." Dudaklarımı alnına sürerek gözlerimi kapadım. "Tek ruh. Tekrar kavuşacağız. Ne olursa olsun..."

Ne kadar bir arada tutmaya çalışsam da, Poppy'yi ne kadar kollarımda tutmaya çalışsam da, rüya parçalandı. Soğuk hücrede titreyerek uyandım, yapayalnız ve *açtım*.

Poppy

"Yarı tanrı" dedim. Belli belirsiz bir bulut sözlerimi takip etti. Hava kıyıdaki kadar soğuk değildi. Yakında, Beyaz Köprü ve Üç Nehir arasından geçtiğimizde daha da ısınacaktı ama ateş yakma riskini göze alamazdık.

Kan Ormanı'na çok yaklaşmıştık.

Lanetli toprakların yakınında kamp yaptığımız ikinci geceydi. Şimdiye dek sisten de Craven'lardan da eser yoktu ama şansımız

her an dönebilirdi. Bu yüzden dönüşümlü olarak dinleniyorduk ve pek azımız derin bir uyku çekebiliyordu.

Her nasılsa yolda geçen altı günün ardından uyumayı başarmıştım. Dokuz gece boyunca Casteel'e ulaşamadıktan sonra uyuyakalmıştım. Ama yorgundum. Çok yorgundum. Bunun zorlu yolculuğumuzla bir ilgisi olmadığını düşünüyordum. Bu beni gerçekten endişelendiriyor ve son günlerde ne kadar acıktığımı dünmeme neden oluyordu. Ne kadar su içersem içeyim boğazımdaki kuruluk geçmiyordu. Şu anda bir arabaya doğru konuşurken bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

Cevap yoktu.

Hayal kırıklığımı bastırarak parmaklarımı arabanın yan tarafına vurdum.

"*Ne*?" dedi hırıltılı bir ses.

"Yeni uyandım" dedim arabanın yanında yere çökerek.

"Tamam." Muşamba Reaver'ın sesini boğuyordu. "Peki bundan bana ne?"

"Poppy bir rüya görmüş" dedi Kieran beni izleyerek. Soğuk, sert toprağın üstüne benden çok daha zarifçe oturdu. "Cas'ı görmüş."

"Ve?"

Kieran arabayı devirmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyen gözlerle bana baktı. Bu eğlenceli olurdu ama ardından gelecek dramaya değmezdi.

"Casteel nerede tutulduğuna dair biraz bilgi verdi" dedim Reaver'a. "Yeraltında bir tünel ağında tutulduğunu düşünüyor, galiba Oak Ambler'daki gibi bir şey. Ayrıca bana Isbeth'in ne olduğunu söyledi. Bir yarı tanrı. Sahte bir tanrı. Kieran'a sormamı istedi ama onun hatırlayabildiği bir kocakarı masalından ibaret."

Bir sessizlik oldu, Reaver'ın yeniden uykuya daldığından korkmaya başladım. "Neymiş peki bu masal?"

"Gerçekten tekrar anlatmam gerekiyor mu?" dedi Kieran. "Bir *arabaya*? Ayrıca sen neden burada uyuyorsun? Çadırını kurup orada uyuyabilirsin."

"Çadırlar... beni boğuyor."

"Ama muşamba altında uyumak boğucu gelmiyor, öyle mi?"

"Hayır."

Tamam. Bu hiç mantıklı değilse de konumuzla ilgisi yoktu. *"Ki-*

eran."

Kieran içini çekti. "Her neyse. Annem eskiden Vonetta ve bana gönlünü başkasının eşi olan birine kaptıran bir kızın hikâyesini anlatırdı. Kız kendisinin çok daha değerli olduğuna inanıyor ve her gün dua ediyormuş. Sonunda Aios olduğunu söyleyen bir tanrı gelmiş ve ailenin ilk doğan çocuğunun karşılığında ona istediğini vereceğine söz vermiş. Bu kızın en büyük abisiymiş. Yani kızın abisini öldürmesi gerekiyormuş. Kız da öldürmüş. Ama elbette gelen Aios değilmiş. Onu kandırıp kardeşini öldürten bir yarı tanrıymış."

"İkinci kez dinleyince bile pek mantıklı gelmiyor" dedim. "Mesajı aldım tabii. Kendini birine zorla sevdiremezsin, değil mi? Bunu bir tanrı bile yapamaz, yapmamalı da. Ama bir yarı tanrı bunu neden yapsın? Neden bir kadına abisini öldürtsün?"

"Yarı tanrılar bunu yapabildiği için?" dedi Kieran omuz silkerek. "Hiçbir fikrim yok. Hikâye hiçbir zaman açıklanamadı, zaten gerçeğe dayandığını da sanmıyorum."

Yakamın altındaki zinciri bularak yüzüğü elime aldım. "Bu masalın biraz daha detaylandırılmaya ihtiyacı var."

"Eminim böyle bir hikâyenin yazarı senin fikrini dikkate alır" dedi boğuk bir ses arabanın içinden. "Aslında hayır, muhtemelen almaz. Yarı tanrılar gerçek ama sayıları çok az" dedi Reaver "O kadar az ki ben hiç görmedim."

"Peki bir yarı tanrı tam olarak ne oluyor?" diye sordum.

"Doğmamış, yaratılmış bir tanrı. Bir tanrı tarafından Yükseltilmiş ama üçüncü oğullardan ya da kızlardan olmayan ve seçilmiş addedilmeyen bir ölümlü. Az sayıdaki bu kişiler yarı tanrı olarak görülüyordu."

Kieran bana bir bakış attı. "Zayıf yönlerini biliyor musun?"

"Dediğim gibi, hiç yarı tanrı görmedim. Seçilmiş olmayan bir ölümlüyü Yükseltmek yasaklanmış olduğu için pek az kişi bu yasayı çiğnemeye cesaret edebilirdi." Yine bir sessizlik oldu. "Çoğu

Yükselişten sağ çıkamadı ama çıkanlar her açıdan birer tanrıydı. Herhalde zayıf yönleri de herhangi bir tanrınınkiyle aynıdır."

"Yani ancak başka bir tanrı ya da İlkel tarafından ya da kafalarına veya kalplerine saplanan gölge taşıyla öldürülebilirler." Arkama yaslandım. "Güzel haber."

"Evet." Kieran gözlerime baktı. "Artık Isbeth'i nasıl öldüreceğimizi biliyoruz."

Gerçekten güzel bir haberdi ama Isbeth temelde bir tanrı ise iş ether'i –ve tabii diğer her şeyi– kullanmaya geldiğinde yılların deneyimine sahip demekti.

"Harika. Şimdi siz ikiniz gidip başka bir yerde çene çalabilirsiniz, ben de uykuma dönebilirim" dedi Reaver.

Kieran gözlerini kıstı. "Neden uyuyacak başka bir yer bulmuyorsun?"

"Sen neden sikt..."

"Tamam" diye söze girdim, Kieran alçak sesle hırladı. Hafiften başım ağrımaya başlamıştı. Son birkaç gündür ara ara başım ağrıyordu ama bu defakinin Reaver'la konuşmaktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığına emin değildim. "Tek bilmek istediğim buydu."

"Tanrılara şükür." Birden arabanın üstünde Reaver'ın elleri göründü. Sevinçle dua ediyormuş gibi ellerini salladı.

Derin bir nefes alarak kalktım. Kieran'la birlikte yakındaki çadırımıza yürüdük. Her şeyi kafamda tekrar gözden geçirdim. Casteel'in madenlerde ya da başka bir yerde değil de Carsodonia'nın altında tutulduğunu düşünmesi bizim için yeni bir bilgiydi. Tıpkı Isbeth'in yarı tanrı olması gibi... diğer tanrılar gibi öldürülmesi mümkün bir sahte tanrı.

Çadıra varmadan durdum. Nöbet sırası Kieran'daydı ama tekrar uyuyamayacağımı biliyordum. "Nöbeti ben devralabilirim."

Kieran yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak dalgın dalgın başını salladı. "Casteel nasıldı?" diye sordu, daha önce sorma şansı olmamıştı. "Nasıl görünüyordu?"

"İyi görünüyordu. Mükemmeldi" diye fısıldadım göğsüm sıkışarak. İlk seferinde olduğu gibi teninde yeni kesikler görme-

miştim. Bu rüyada daha zayıf görünmüyordu. Yanakları kısa sakallarla kaplı değildi. Otuz dokuz gün önce son gördüğümde hatırladığım gibiydi. Ama görünüşünün aldatıcı olduğunu biliyordum. O kısım hiç de gerçek değildi ve ruh yürüyüşünde olduğumuzun farkında olduğu için mi bu kez kendini farklı gösterebildiğinden emin değildim. "İyi olduğunu söyledi" dedim.

Kieran gülümsedi ama rahatlamanın tadını alamadım. Çünkü o da tıpkı benim gibi Casteel'in iyi olamayacağını biliyordu.

Yüzüğe dokunarak gözlerimi kapadım.

"Kahretsin" diye homurdandı Kieran. "Bak."

Gözlerimi açtım, Kieran'ın baktığı yere, Kan Ormanı'yla aramızdaki boş araziye baktım, yoğun sis bulutları toplanarak yerde girdaplar çiziyordu.

"Craven." Şansımız dönmüştü. Elimi hançerime attım.

"Başlarım böyle işe" diye bağırdı Reaver muşambayı kenara atıp çırılçıplak ayağa kalkarak. Arabadan atlayıp çömeldi. "Ben hallederim."

"O çıplak kıçıyla ne yapacağını zannediyor bu.?.." Reaver tüm vücudundan kıvılcımlar saçarak draken formuna geçince Kieran'ın cümlesi yarıda kaldı. "Peki, tamam, bunu yapacakmış."

Bir Craven'ın tiz çığlığı sessizliği deldi, ardından gümüşi-beyaz bir ışık geceyi aydınlattı ve döne döne karanlığı ve Craven'ları parçalayıp geçti.

Casteel

Kafama dökülen buz gibi su vücudumda acı verici bir şok dalgası yaratınca hızla döndüm. Ciğerlerim tenime işleyen buz gibi soğuktan kilitlenirken gözlerimi açıp havayı içime çektim.

"Uyandı" dedi soğuk bir ses.

"Amma uzun sürdü" dedi daha yumuşak, daha boğuk bir ses. Sesi tanıyınca gerildim. Baş belası.

Kan Kraliçesi.

Sırtımda sivri kemikleri hissederek yüzümden süzülen suları uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırarak bekledim... karşımdaki şekillerin bir anlam ifade etmesini bekledim. Onları odak noktama almayı bekledim.

Callum yanımda diz çöktü, bacağının yanında bir kova vardı. Yüzü hâlâ bulanıktı ama kıvrılmış dudaklarındaki tiksintiyi görebiliyordum. "Pek iyi görünmüyor Majesteleri."

Bakışlarım Callum'un arkasında bekleyen kişiye kaydı. Kan Kraliçesi dimdik duruyordu, geceliğinin ince kumaşı dar kalçalarına yapışmıştı. Gözlerimi tekrar kırpıştırmak zorunda kaldım çünkü ilk bakışta üstünün çıplak olduğundan neredeyse emindim. Yanılmıştım. Yani hemen hemen. Geceliğin korsajı ikiye ayrılmıştı, kumaşın daha kalın parçaları şeffaf dantellerle bir arada duruyor ve göğüslerinin ancak en dolgun kısımlarını örtüyordu. Midem bulandı.

"Leş gibi kokuyor" dedi Isbeth.

"Siktir" diye homurdandım, yeteri kadar doğrulup sağ elimi kalçama, kemiğe yaklaştırdım.

"Çok isterdim." Isbeth başını yana eğdi, başının tepesinde toplanmış saçları ateşin ışığında koyu kızılımsı parıltılara büründü. Neredeyse Poppy'ninkiler gibi. *Neredeyse*. "Ancak yıkanmayı ve yemek yemeyi reddettiğin çok açık."

Yemek mi? Ne zaman yemek getirilmişti ki? O zaman birkaç adım uzağımda bir tabak gördüm. İçinde bir parça peynir ve biraz bayat ekmek vardı. Yemeğin ne zaman geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kafamdaki bulutların arasında Poppy'nin rüyamda söylediği şey belirdi. Ağzımı açarak yüzümü buruşturdum. Orospu çocuğu ağrıyordu. Bütün yüzüm ağrıyordu. Dişlerim. Sivri dişlerim. Hepsi zonkluyordu. Bakışlarımı kraliçeye çevirdim. İhtiyacım sadece

Poppy'yle birlikte mağaradayken ortadan kalkıyordu, sadece orada kendim gibi hissediyordum.

"Oak Ambler'da gördüğüm şeyi düşünüyordum" dedim zihnimin bir anlığına netleşmesinden faydalanarak.

Isbeth bir kaşını kaldırdı.

Acı içinde yutkundum. "Bir kafeste kocaman gri bir kedi görmüştüm."

Isbeth sertçe içini çekerken burun delikleri genişledi, bir adım yaklaştı. "Onu ne zaman gördün?"

"Ah, biliyorsun" –hafifçe öne eğildim– "Redrock Kalesi'ni gezerken."

"Yanında başka kimse var mıydı?"

"Olabilir." Yüzüne baktım. "Ne bok yemeye bir kediyi kafeste tutuyorsun? O da... beslediğin hayvanlardan biri mi?"

Kan kırmızı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Favorim değil. O sen olurdun."

"Gurur duydum" diye hırladım, Isbeth daha da gülümsemeye başladı. "Kedi pek iyi görünmüyordu."

"Kedi gayet iyi."

Parmak uçlarımı kemiğe dokundurdum. "Ama yaşlı olmalı. Poppy'nin sözünü ettiği kedi oydu sanırım, küçükken gördüğü kedi."

Isbeth kaskatı kesildi.

"Onu Wayfair Kalesi'nin altında gördüğünü söylemişti."

"Penellaphe meraklı bir çocuktu."

"Kedi hâlâ sende mi?"

Isbeth bakışlarını yüzüme dikti. "Penellaphe'nin yıllar önce gördüğü yerde duruyor" dedi, hissettiğim vahşi tatmin duygusu karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ama aç olabilir. Belki aldığım bir sonraki parmağı ona yediririm."

"Neden gelip şimdi almıyorsun? Altın çocuğunu gönderme, sen gel."

Callum kaşlarını çattı. "Ben *çocuk* değilim."

"Ya da refakatçilerinden birini" diye devam ettim dik bakışlarına

karşılık vererek. "Yoksa çok mu korkuyorsun? Çok mu zayıfsın?"

Isbeth başını arkaya atıp güldü. "Korkmak mı? Senden? Sende beni korkutan tek şey leş kokun."

"O senin düşüncen" diye mırıldandım. "Ama gerçeği biliyorum. Buradaki herkes biliyor. Cesaretin senden daha güçlü olanları zincire vurmandan geliyor."

Isbeth gülmeyi kesti. "Benden güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

"Elbette." Gülümserken elimi kemiğin üstüne koydum. "Ne de olsa anneme çekmişim."

Isbeth ters ters baktıktan sonra üstüme atıldı, ben de bunu bekliyordum çünkü bazı şeyler hiç değişmezdi. Hassas egosu da bunlardan biriydi.

Isbeth'in eli gölge taşından yapılmış pranganın hemen üstünden boğazımı kavradığı anda kemiği arkamdan çekip çıkararak saplayıverdim.

Isbeth'in gözleri kocaman açıldı, bütün bedeni sarsıldı.

"Bu Poppy'nin abisi için" dedim sert bir sesle.

Isbeth yavaşça başını eğip göğsünün ortasına saplanmış kemiğe baktı. Lanet olası kalbini bir santimle ıskalamıştım.

Başını kaldırıp gözlerime baktı, koyu renk gözleri parladı. "Of" diye tısladı beni geriye iterek. Sertçe.

Kafam duvara çarptı, acı gözlerimin arkasında yüzlerce yıldız patlamasına neden oldu. Yana doğru kaydım, yere devrilmeden kendimi toparladım.

"Bu gerçekten çok gereksizdi." Isbeth göğsünü şişirerek elini uzatıp kemiği tuttu. Refakatçiler içeri dolmuştu ama Isbeth onları durdurdu. Sadece Callum diz çöktüğü yerde kaldı, gözleri büyülenmiş gibi sabitlenmişti. "Sadece beni kızdırmaya yaradı."

"Ve elbiseni mahvetmeye" diye ekledim. Başımın ağrısı açlığımı, beslenip son zamanda aldığım zararı giderme ihtiyacımı daha da artırdı.

Isbeth'in dudakları geri çekilince kanla kaplanmış dişleri ortaya çıktı. "O da var tabii." Kemiği çekip bir kenara fırlattı. "Sandı-

ğının aksine seni öldürmek istemiyorum, şu anda bunu yapmak beni çok ama çok mutlu edecek olsa bile. Bana canlı lazımsın."

Konuşmaya devam etti ama onu bölük pörçük duyabiliyordum. Kalp atışları hızlanmıştı. Kanının kokusu güçlüydü. Altın Dönen'in kalbini bile duyabiliyordum. Sessizce Isbeth'in arkasında duran refakatçilerin düzenli kalp atışlarını bile hissediyordum.

"Kana ihtiyacı var" dedi Callum.

Güm. Güm. Güm.

"Davranışlarına çeki düzen vermeye ihtiyacı var" dedi Isbeth sertçe.

Güm. Güm. Güm. Güm.

"Buna itiraz edemem. Ama gözlerine baksana. Neredeyse simsiyah." Callum ayağa kalkmaya yeltendi. "Çok geçmeden kan içmezse..."

"O gırtlağını mı parçalarım?" diye tamamladım cümlesini. "Bağırsaklarını da açılan deliğe sokarım."

Callum dudaklarını büzerek bana baktı. "Çok güzel bir tablo çizdin. Teşekkür ederim."

"Siktir git" diye hırladım.

"Eh, bugünkü favori kelimeni biliyoruz." Isbeth içini çekip karnından akan kanı sildi. "Neden bu kadar zorsun bilmiyorum. Sana yiyecek, temiz su ve" –bir Craven'ın cansız yattığı yere baktı– "az çok güvenli bir sığınak sundum. Karşılığında ise tek bir parmak aldım. Yine de beni bıçakladın."

Söylediklerindeki saçmalık, başlamak üzere olan kan açlığının pusunu biraz dağıttı.

"Bu arada kızım liman şehrimi benden aldı" diye devam etti Isbeth, bütün bedenim gerildi. "Aa, görüyorum ki bu ilgini çekti. Evet. Penellaphe Oak Ambler'ı ele geçirdi ve içimden bir ses birkaç Yükselmiş'imi yitirdiğimi söylüyor."

Dudaklarımın yukarı kıvrılmaya başladığını hissettim.

"İstediğin kadar gül." Isbeth eğildi, kapkara boyanmış gözlerinde kurnaz bir bakış vardı. "Bu haberden rahatsız olmuş gibi bir halim var mı?"

Odaklanmam biraz zaman aldı. Hayır, öyle bir hali yoktu.

"Oak Ambler zaten düşecekti" dedi sesini alçaltıp fısıldayarak, kalp atışları yüzünden dediklerini güçlükle duyuyordum. "Düşmek zorundaydı."

Hafif bir gürleme sesi hücreyi doldurunca birden doğruldu, kırmızı dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. Dudaklarım geriye çekilmişti ve o ses... benden geliyordu.

"Ah, tanrılar aşkına." Isbeth parmağını şıklatarak refakatçilerden birini yanına çağırdı. Refakatçinin elinde bir şey vardı. Bir kadeh. "Tut onu."

Callum hızlı davrandı ama onu gördüm. Kendimi yana atarak ayağa kalktım, dirseğimle Dönen'in çenesine vurunca sürtük irkildi. Altın çocuk inleyerek geriye doğru sendeledi. Bunların tadını çıkaracak vakit yoktu. Isbeth'in üstüne atladım. Boynumdaki zincir gerilip beni geriye çekti. Tekrar atıldım, boğazımdaki prangının ne kadar sıkı olduğunu umursayacak noktayı geçmiştim. Ayak bileklerimi sıkan prangaların verdiği acıyı da umursamıyordum. Zincirlere iyice asıldım...

Bir kol göğsüme dolanıp beni geri çekti. Callum çizmesiyle bacağıma vurarak homurdandı, "Canımı yaktın." Geleceğini tahmin etmem gereken hareket lanet olası bacağımı yerden kesiverdi.

Dizlerimin üstüne düşerken refakatçilerden biri kollarımdaki zincirleri tutup büktü. Kollarımı göğsümde çaprazlanmaya zorlayıp oraya sabitledi, o esnada çeneme geçen parmaklar başımı sertçe geriye çekti.

"Bitirin şu işi" diye emretti Isbeth.

Görüş alanıma bir anlığına başka bir refakatçi girdi, Dönen'in elinden kurtulmak için çırpınmaya başladım, kafamı geriye atınca ayaklarım yerde kaydı. Callum'un kafası geriye savrulurken acı dolu tıslamayı duyunca dudaklarımdan vahşi, boğuk bir kahkaha koptu. Tüm ağırlığımla iterek onu duvara çarpınca zincirleri tutan refakatçi öne doğru sürüklendi.

"Tanrılar" diye inledi Callum arkamda kımıldanarak. "Hâlâ çok güçlü."

"Elbette güçlü" dedi Isbeth. "İlk soydan geliyor. Onlar daima güçlüdür. Savaşçıdırlar. Başka hiçbir soy beni bıçaklayacak kadar cesur –ya da aptal– olamaz. Kana susamış bir hayvana dönüşmelerine sadece saatler kalmış olsa bile. Bahse girerim damarlarında kızımın kanı da vardır."

Sonra her şey siyahın, acının, topraksı ve *kömürleşmiş* bir şeyin birbirine karıştığı bir bulanıklığa dönüştü. Parmaklar çenemi sertçe tutarak ağzımı açmaya çalışıyordu. Biri burnumun altına bir kadeh tuttu, demir kokusu dilime, ağzıma dolduktan sonra boğazımdan aşağı aktı.

Vücudumdaki her bir hücre açılıp hassaslaşırken ve açlıkla haykırırken bile kanın ılık yoğunluğunda öğürerek tıkanıyordum.

"Bir şey itiraf etmeliyim sevgili damadım." Isbeth'in sesi alevden bir kırbaç gibiydi. "Asla olmak istemediğim şey ne biliyor musun? Bir İlkel. O zayıflığı asla istemedim."

Daha yakınımdaydı. Muhtemelen tekrar üstüne atılmama yetecek kadar yakınımdaydı ama kan karnıma inince tüm bedenim kasılmaya başladı.

"Bir tanrı tıpkı bir Atlantisli gibi öldürülebilir. Kalbini ve beynini yok edersin. Ama bir İlkel? Onu önce zayıflatman gerekir. Bir İlkeli nasıl zayıflatacağını biliyor musun? Son derece acımasızca. Aşkla. Aşk bir silah olarak kullanılabilir, varlığına son verecek bir bıçağa dönüşebilir." Etrafımda yumuşak bir kahkaha yankılandı. İçimde. "İlkeller hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. İtiraf etmeliyim ki ben pek az bilgiye sahibim. Malec'im olmasaydı gerçeği asla öğrenemezdim. Bir İlkelin ölümlüler diyarında *doğabileceğini* asla bilemezdim."

Ölümlüler diyarında doğan İlkel mi?

"Şimdi bildiğin tanrılar Iliseeum'a ve ölümlüler diyarına hükmetmek için yükselip İlkellerin çoğunu ihtişamlı ölümsüzlüklerine zorladığında, Kader Perileri'nin görüp işittiği bir dalga etkisi meydana geldi. En büyük güçlerin yeniden doğuşu için bir kıvılcım bırakmayı unutmadılar. Sadece Hayat İlkeli'nin dişi soyunda tutuşabilecek bir yaşam kıvılcımı."

Başımı kaldırdım, birden Isbeth'i keskin bir netlikte gördüm. Söylediği, *ima ettiği* şey... Isbeth bir tanrı doğurmamıştı. Bir...

Kan damarlarımı öptüğünde gerilen kaslarım acı verecek bir sertliğe ulaştı. Sanki bir şey alev almak üzereydi ama duyularımı aydınlatıyor, beni yavaş yavaş uçurumun kıyısından geri çekiyordu.

Kadeh yok oldu, boğazım daha fazlasını yutmak isterken içimden acı dolu bir inilti koptu ama daha fazlası yoktu. Hepsi bu kadardı.

Ama yetmemişti.

Az gelmişti.

Isbeth şimdi daha da yakınımdaydı, bakışları tenime batan paslı çiviler gibiydi. "Rengi yerine gelmeye başladı. Bu kadar yeter. Şimdilik."

Isbeth'e bakmak isterken gözlerimin kapandığını fark ettim. Gözlerimi zorla açıp ona baktım.

Isbeth gülümsedi, dudaklarının hafifçe kıvrılışı göğsümü parçaladı. Neredeyse utangaç, masum bir gülümsemeydi, tıpkı Poppy'de gördüğüm gibi.

Karnım yine ağrımaya başladı, bu kez öncekinden de beterdi. Damarlarımda dolaşan az miktardaki kan sadece uyuşukluğu gidermişti. Hepsi buydu. Hiçbir şeyi ertelememişti.

Isbeth bunu biliyordu. O bir parçacık kan tadının ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Elim yanıyordu. Bacaklarım. Vücudumdaki sayısız kesik eşek arılarının saldırısına uğramışım gibi sızlıyordu. Ve açlık... gittikçe artıyordu.

Göğsümdeki hırıltı ulumaya dönüşürken zincirlere asılarak ayağa fırladım. Parçalanmaya başladım, artık hiçbir benlik duygusuna sahip olmayan parçalara bölünüyordum.

Açlık.

Açlıktan ibarettim.

Açlıktan.

21

Poppy

Ertesi gece uyuyamayınca çadırın önündeki kayaya oturdum, ayaklarım havada sallanırken uzaktaki kan ağaçlarının kıpırdanan dallarını seyrettim. Küçük çadır kümemizi ve arabamızı altına sakladığımız meşe ağaçlarında gece kuşları ötüşüyordu. Kieran çadırın içinde, ölümlü formunda uyuyordu. Az önce baktığımda uyuduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Benim zihnim kapanmak bilmiyor diye onun da uykusuz kalmasına gerek yoktu.

Huzursuzdum.

Yine acıkmıştım.

Susamıştım.

Bakışlarımı manzarada gezdirdim. Kan Ormanı'nın tuhaf bir güzelliği vardı, özellikle de şafak vakti ve gün batımında gökyüzü mavinin ve pembenin açık tonlarına büründüğünde. Uçsuz bucaksızdı. Çoğu kişinin ormanın Masadonia ve Carsodonia'nın kenar mahalleleri arasındaki mesafeyi kaplayacak kadar büyük olduğunu fark ettiğini sanmıyordum. Niel Vadisi kadar uzundu ve Malec orada bir yerde gömülüydü.

Öyle umuyordum.

Gerçi orman seyrelmeye başlamıştı. Ağaçların arasından yer yer ufuk görünüyordu. Daha da ötede başkent vardı.

Casteel'in beklediği yer.

Onu son gördüğümden beri kırk gün geçmişti. Oysa bana çok daha uzun gelmişti, her gün bir hafta gibi geliyordu. Hiç değilse aylık regl dönemim Oak Ambler'da sona erdiği ve ormanda bir de bununla uğraşmak zorunda kalmadığım için şükretmeliydim.

Bu Kan Ormanı'nın kıyısında kamp yaptığımız son geceydi. Yarın Batı Geçidi'ne varacaktık. Sonra Söğüt Ovaları'nda Elysium Tepeleri'nin başladığı yere kadar yaklaşık iki günlük bir yolculuk yapacaktık. Kieran'a göre tepelerden geçip madenlerin Sur'a bağlanan diğer kısmına ulaşmak sadece bir –bilemedin iki– gün sürecekti. Kalbim beklentiyle deli gibi atıyordu.

Ama buradan güneybatıya devam edersek bir günde Niel Vadisi'ne, sonra bir buçuk gün içinde Carsodonia surlarına varırdık. Buradan gidersek Casteel'le aynı şehirde olmamız ancak iki gün sürerdi. Dört değil.

Ne var ki düz devam edemezdik. O zaman kapılardan geçme şansımız olmazdı. Yolu uzatırsak şansımız daha da artacaktı.

Sonra Carsodonia'ya girecektik ve...

Birden ensem ürperdi, tüylerim diken diken oldu. Havanın soğuğundan değildi. Daha çok *uyarının* ağır baskısı gibiydi. İlkel öz göğsümde zonkluyordu.

Kayanın üstünden kayıp ayaklarımı yere bastım. Kan Ormanı'nı gözden geçirerek sis aranırken elimi uzatıp kurt hançerimi kınından çıkardım. Gözlerimle durmadan etrafı tarayarak ses çıkarmadan yürüdüm. Sis yoktu, Craven'ların sessizliği parçalayan tiz çığlıkları yoktu ama enseme baskı yapan o his kaybolmamıştı.

Dur biraz.

Etraf tamamen sessizdi. Az önce sallanan ağaçlar şimdi kıpırtısızdı. Karaağaçlara baktım. Gece kuşları ötmüyordu. Tek bir kıpırtı yoktu. Ama o his, o ağır uyarı devam ediyordu. Soğuk bir öpücük enseme dokundu. Elimi arkaya uzatıp ensemi tuttum. Yüzlerce göz üstüme dikilmiş gibi hissediyordum.

Yavaşça dönerek ağaçların arasındaki ve daha ötedeki koyu gölgeleri gözden geçirdim ama hiçbir şey göremiyordum. Başını kaldırmış olan Winter'ın yanına gittiğimde içimden yine bir ürperti geçti. Winter kulaklarını havaya dikmiş, burun deliklerini açmıştı, sanki o da bir şey sezmişti.

"Her şey yolunda oğlum." Boynunun yan tarafını okşadım.

Bir rüzgâr yukarıdaki dalları hışırdatarak esip yalnızca izleniyor olmaktan değil, aynı zamanda yalnız olmamaktan da kaynaklanan o bunaltıcı hissi de beraberinde götürdü. Aynı şeyi Massene ve Pinelands'ta da sık sık hissetmiştim. Bunaltıcı his sırtımdan kalktı. Ensemdeki soğuk dokunuş geçti. Bir kuş hafifçe öttü, az sonra başka bir kuş ötüşüne karşılık verdi. Sesler geri döndü.

Yaşam geri döndü.

Gözümü kan ağaçlarının kızıla çalan siyah yapraklarından ayırmadan çadıra yaklaştım. Dakikalar başka bir tuhaflık olmadan geçti. Atın verdiği tepkiyi görmeseydim hayal gücümün bana oyun oynadığını sanabilirdim.

Çok geçmeden Reaver gecenin kalanı için nöbeti devralmak üzere arabasından kalktı. Uyuyabileceğini söylemeye çalıştım ama çadırımı gösterdikten sonra dönüp gitti.

Çadıra doğru gittim ama içine girmedim. Yapmam gerekeni yapıp uyumak yerine yine volta atmaya başladım. Zihnim bir türlü sakinleşmiyordu ve çok *açtım*.

Ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Beslenmem gerekiyordu.

Tanrılar.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Daha önce böyle bir açlık yaşamadığım halde vücudum bana söylüyordu. Beklemenin durumumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacağını da biliyordum. Zayıf düşecektim. Ya atlatırsam? Casteel'in ne hale geldiğini hatırlıyordum. O uçurumdan düşmemişti ama kan açlığına kapılırsam kimseye faydam olmayacağını biliyordum. Bunu erteleyemeyeceğimin farkındaydım.

İnledim.

Ama bir yandan kendimi çok tuhaf hissediyordum. Evet Kieran kendini teklif etmişti ve onun kanını içmenin yanlış ya da rahatsız edici olacağını düşünmüyordum. Ama beslenmeye dair deneyimlerim, gerçekten hatırladıklarım... başka şeyler de içeriyordu.

Sadece Casteel'e karşı hissettiğim, yalnız onunla yaşadığım şeyler.

Ya Kieran'ın kanı da Casteel'inkiyle aynı reaksiyonlara yol açıyorsa... ki bu afrodizyaktan başka bir şey değildi. *Hayır* dedim kendi kendime. Bu Atlantis kanının yol açtığı bir etkiydi. Casteel kurt kanının da aynı etkiyi yarattığından hiç söz etmemişti.

Aklıma bir şey gelince başımı önüme eğdim. Casteel diğer Atlantislilerden beslenince de aynı içgüdüsel reaksiyonu gösteriyor muydu? Mesela Naill'den? Emil'den?

Bunu gerçekten merak ediyordum... yani öylesine.

Casteel'in yüzüğünü tutup dudaklarıma götürdüm. Ne olursa olsun beslenirken yakınlaşma olması gerekiyordu. Peki ya Kieran'ın kanının tadını beğenmezsem? Onu gücendirmek istemezdim...

"Ne yapıyorsun?"

Kieran'ın sesini duyunca şaşkınlıktan haykırmamak için kendimi zor tuttum, başımı hızla Kieran'a çevirerek yüzüğü indirdim. Kieran yalınayak eğilerek çadırdan çıkarken gaz lambasının soluk ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu. Bir koluyla çadırın perdesini tutmuştu. "Asıl *sen* ne yapıyorsun?" dedim.

"Otuz dakikadır volta atışını izliyorum..."

"Otuz dakika olmadı." Yüzüğü yeniden paltomun yakasına bıraktım.

"Ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmayışın biraz endişe verici." Kenara çekildi. "Dinlenmen gerek. Benim de dinlenmem gerek."

"Seni durduran yok" diye homurdandım, oysa buna benim engel olduğumu gayet iyi biliyordum. Ben uyursam o da uyuyordu. Uyumazsam uyumuyordu. Bu da normalden en az üç kat daha sinir bozucu olduğum anlamına geliyordu. Bu yüzden ağır adımlarla yürüyüp kolunun altından geçerek çadıra girdim.

"Eğlenceli bir gece olacak" diye mırıldandı Kieran.

Ne demezsin diye düşündüm, paltomu omuzlarımdan yere atıp kendimi yatağa bıraktım.

Kieran çadırın perdesini bırakırken yüzüme baktı. Eğilerek yürümek zorunda kalarak yanıma yaklaştı. "Ne oldu?"

"Hiç."

"Şunu bir daha deneyelim." Kieran soğuk, sert toprağa aldırmadan yatağın yanına bağdaş kurup oturdu. "Sana ne olduğunu soracağım..."

"Zaten sordun."

"... sen de dürüstçe cevap vereceksin." Az sonra saç örgümü çektiğini hissettim. "Tamam mı?"

"Tamam." Başımı ona çevirdim, gözlerimi tuniğinin yakasına diktiğimde yanaklarıma ateş bastığını ve midemin çalkalanmaya başladığını hissettim. "Açım."

"İstersen sana bir şeyler..." Kieran'ın ağzı açık kaldı. "Of."

"Evet" diye fısıldadım gözlerine bakarak. "Sanırım beslenmem gerek."

Kieran yüzüme bakakaldı. "O yüzden mi kendini yere attın?"

Gözlerimi kıstım. "Kendimi yere falan atmadım. Yatağa attım. Ama evet. O yüzden."

Dudakları seğirdi.

Gözlerimi daha da kıstım. "Gülme."

"Tamam."

"Gülümseme de."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Poppy, neden bu kadar..."

"Saçmalıyorum." Öyle hızlı doğruldum ki Kieran geriye sıçradı. "Biliyorum."

"Neden bu kadar sevimlisin diyecektim."

Gözlerimi devirdim. "Arkadaşımın kanını içmek istemenin hiç de sevimli bir yanı yok. Hem de danışmanım ve kocamın en iyi dostu olan arkadaşımın. Bu çok tuhaf."

Kieran boğuk bir kahkaha attı, bir yetişkine yaraşacağı gibi ko-

luna bir yumruk indirmeye kalktım. Elimi yakaladı. "Bunda bir tuhaflık yok, kendini sağa sola atman dışında."

"Vay be" diye homurdandım, genzimde Kieran'dan yayılan keyfin şekerli tadını duydum.

Kieran başını bana doğru eğerken buz mavisi gözleri ışıldıyordu. "Bu son derece doğal bir ihtiyaç. Şu anda sana öyle gelmeyebilir çünkü senin için daha çok yeni, oysa ben hayatımı Atlantislilerin yanında geçirdim. Bunda bir tuhaflık ya da kötülük yok." Dikkatle gözlerime baktı. "Aslında seninle gurur duyuyorum."

"Neden?"

"Beslenmen gerektiğini bana söylediğin için. Açıkçası bunu yapacağını sanmıyordum. Zayıf düşene ya da durumun daha da kötüleşene kadar bekleyeceğini düşünüyordum."

"Teşekkürler" dedim.

"İltifat ediyorum." Parmaklarını bileğimden elime kaydırdı. "Keşke seni gömmemi isterken de bu kadar zorlansaydın."

"Senden bunu istemezdim ama..."

"Biliyorum" dedi Kieran içini çekerek. "Cas'in kanını içmiştin, değil mi? Yükseldiğin zaman dışında?"

Başımı sallayarak birleşmiş ellerimize baktım. Eli Casteel'inkiyle aynı büyüklükteydi, teni birkaç ton koyuydu. "Oak Ambler'a giden gemide" dedim. "O zaman kendimi şimdiki gibi hissetmiyordum, açlık, boğaz kuruluğu, baş ağrısı falan yoktu, gerçi bunların durumumla bir ilgisi olup olmadığından bile emin değilim."

"Cas'in de arada bir baş ağrıları olurdu. Genelde acıkmadan önce."

Eh, bu her şeyi açıklıyordu. "Ne olur ne olmaz diye bana kanını içirmişti. İyi ki de içirmiş, yoksa daha erken beslenmem gerekecekti."

"Çok ether kullandın, özellikle de Pompay'dayken pratik yaparak." Kieran elimi sıktı. "İdman yapmamış olsaydın muhtemelen daha çok dayanırdın."

"Casteel'in beslenmeden bir aydan fazla idare edebildiğini biliyorum, tabii yaralanmamışsa, iyi yemişse ve..." İçimi çektim. "Senin ce beslenmesine izin vermişler midir?"

Kieran gözlerime baktı. "İlk seferinde vermişlerdi."

"Ama ilk seferinde onu aç bırakmışlardı. Beslenirken öldürme noktasına gelecek kadar. İkimiz de bunu biliyoruz. Casteel'in ne hale geldiğini ikimiz de biliyoruz." Acımı bastırmak için gözlerimi kapattım. "Onu rüyamda ilk gördüğümde daha zayıftı. Her tarafında kesikler vardı. Bu kez öyle değildi ama sanırım... ruh yürüyüşünde olduğumuzu bildiğinden ve endişelenmemi istemediğinden görünüşünü değiştirebiliyor."

"Casteel gemide beslenmişti, değil mi?"

Başımı salladım.

"Öyleyse en kötü ihtimalle son beslenmesinin üzerinden kırk gün geçmiş oluyor" dedi Kieran.

Başımı hızla kaldırdım. "Demek hesabını tutuyordun."

"Sen tutmuyor musun?"

"Evet" diye fısıldadım.

Kieran gülümsedi ama kederin keskin, acı tadını aldım. "Casteel'in yaralandığını biliyoruz ama az kaldı. Artık geldik sayılır. Casteel kurtulacak. Bunun için her şeyi yapacağız."

Elini sıktım.

"Cas'ten beslenmeyi tercih edeceğini biliyorum, keşke burada olsaydı. Bir sürü nedenden ötürü Poppy. Ama burada değil ve senin beslenmen gerek." Diğer elini kaldırıp yanağıma koydu. Teni sıcaktı. "Sadece Cas için değil. Elbette onu kurtardığımızda sana ihtiyacı olacak ama daha da önemlisi kendin için beslenmelisin. Hadi, halledelim şu işi." Elini yanağımdan çekti. "Tamam mı?"

"Tamam." Bunu işleri zorlaştırmadan yapabilirdim. Ben bir kraliçeydim. Sırtımı dikleştirdim. Ben bir tanrıydım. Omuzlarımı geriye attım. Bunu durumu tuhaflaştırmadan yapabilirdim.

Ya da daha da tuhaflaştırmadan.

Kieran elimi bırakmadan silah yığınının içindeki hançere uzandı. Normalde çizmesinin içinde taşıdığı ince çelik hançeri aldı.

"Beslenme esnasında yakınlaşma olabilir" diye hatırlatınca tekrar gözlerine baktım. "O sırada ne hissettiğinin ya da hissetmediğinin bir önemi yok. Önemli olan bunun –hepsinin– doğal oldu-

ğunu bilmen. Bunda utanılacak bir şey yok. Yargılama yok. Bunu biliyorum. Cas de biliyor. Bunu bilmen gerek Poppy."

Tüm bunlar benim için çok yeniydi. Her şey yeniydi ama Casteel ya da Kieran söz konusu olduğunda utanacak bir şeyim olmadığını gerçekten biliyordum. Belimdeki ve gerildiğini bile farketmediğim göğsümdeki baskı azaldı. Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Benimle güvendesin."

Bunu da biliyordum.

Kieran ellerimizi çevirdi. Bıçağın ucunu bileğinin iç tarafına dayayınca hafifçe midem bulandı. Bir parçam tanık olduğu şeye, hayatımdaki bu değişime inanamıyordu. Bir yanım ise hâlâ altı ay önceki, kan içmeyi aklından bile geçirmeyen, düşüncesinden bile kusacak olan kişiydi.

Ama geçmişteki öbür ben, bugün olduğum kişiyi ya da yapmam gerekeni yapmamı engelleyemiyordu.

Kan içmeye alışkın değildim. Kraliçe ya da tanrı olmaya alışkın değildim. Başkaları bir yana kendim için bile özgürce karar vermeye alışkın değildim. Alışmam gereken çok şey vardı ve diğer her şeyde olduğu gibi buna alışmak için de fazla zamanım olmamıştı.

Sadece yapmak zorundaydım.

Kieran hiç kıpırdamadan bıçağı derisine bastırdı, bileğine çabucak bir çizik atınca kan akmaya başladı. İrkildim. Elimde değildi. Keşke sivri dişlerim olsaydı diye düşündüm. Bir ısırık çok daha az acı verici olurdu. Gerçi ne yaptığım hakkımda hiçbir fikrim olmadığından benim ısırığım çok daha acı verici de olabilirdi.

Ama o beş santimlik kesik bana Casteel'de gördüğüm kesikleri hatırlattı, keşke bunu da düşünmeseydim diye geçirdim içimden.

Kieran elimi bırakmadan bileğini kaldırdı. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Ne zamandır böyle attığından emin değildim. Kieran'ın kanının kokusunu aldım, o ağır demir kokusu yoktu. Hayır, Kieran'ın kanı orman kokuyordu, topraksı ve keskindi, tıpkı damgası gibi.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ağzımın sulanması

mı gerekiyordu? Karnımın guruldaması? Bunların hiçbiri olmadı. Olan şey son derece *sıradandı*. Onu ancak böyle tarif edebilirdim. Sanki yeni bir içgüdü birden uyanıp endişeleri yatıştırmıştı. Kadim bilgi idareyi eline almış bana yol gösteriyordu. Başımı eğdim.

Yavaşça dudaklarımı, sonra da dilimin ucunu sıcak kana dokundurdum, birden sarsıldım, neredeyse Casteel'in kanını tattığımda hissettiğim kadar güçlü bir sarsıntıydı. Ama Kieran'ın kanının tadı damgası gibiydi, toprak ve orman kokusunu içine çekmek gibiydi. Kanı genzime dokunduğu anda o amansız kuruluk geçti, göğsüm viskiden ilk yudumu almışım gibi ısındı. Isı göğsümdeki soğuğu bastırdı, beslenme ihtiyacıyla pek ilgisi olmadığından korktuğum soğuğu.

Gözlerim kapandı. Yoğun sıcaklık karnıma inince birden Kieran'ın bileğine yapışıp kanını doya doya içme dürtüsüne kapıldım. Damarlarıma, sonra da tenime yayılan bir karıncalanma hisseyle sarsıldım. Sanki... kaybolduğunu bile fark etmediğim his tenime tekrar dönüyordu.

"İçmen gerek." Kieran elimi daha sıkı tuttu. "Yudumlayarak değil. Sen böyle yapıyorsun. Yudumluyorsun."

Haklıydı, bu da sinir bozucuydu ama kendimi o dürtüye bırakıp ağzımı kesiğe yapıştırarak *içmeye*, kanını içime çekmeye başladım. Yine sarsıldığımı hissettim, bu daha etkili ve kendince güçlü bir sarsıntıydı. Casteel'le olduğundan farklıydı ama yine de sarsıcıydı. Aynı anda göz kapaklarımın arkasında türlü renkler belirdi, yeşiller ve maviler girdaplar çizerek dönüyordu. Yutkunurken kollarımdaki ve bacaklarımdaki gerginlik geçti. Kieran'ın tadı toprak ve tazeydi. *Vahşiydi*. Daha kuvvetli emmeye başladım. Kanı...

Birden zihnimde çalkalanan renklerden doğan bir görüntü canlandı. İki genç adam vardı. Üstleri çıplaktı, dize kadar sıvadıkları pantolonlarıyla çamurlu suyun içinde yürüyorlardı. *Gülüyorlardı*. Gülerek ellerini suya daldırıp balık tutmaya çalışıyorlardı. Daha ince yapılı olsalar da, tenlerinde henüz yılların izi görülmese de Casteel ve Kieran olduklarını hemen anladım. Gençliklerine dair

bir anı... muhtemelen Casteel'in Ayrılış'a girmesinden hemen önce ya da sonrası.

Casteel birden doğruldu, ellerinde kıvranan bir balık vardı. "Usta bir avcı olduğunu sanıyordum" diye sataştı Kieran'a.

Kieran gülerek onu itti, ikisi de suya düştü ve balık yüzerek kaçıp kurtuldu.

Görüntü duman gibi dağılıp gitti. Bir anlığına belirip kaybolan başka şeyler gördüm, öyle hızlıydılar ki ne kadar uğraşsam da ne olduklarını anlayamadım. Sonra ateşi gördüm.

Şenlik ateşini.

Işıldayan yıldızlarla dolu gökyüzü, insanı sarhoş eden müzik ve çalkalanan, dönen gölgeler. Saion Cove'daki kumsal. Anıya yoğunlaştım. Meraka kapılarak duyularımı daha da açtım, dans eden yıldızları ve dumanı takip ettim ve sonunda... *kendimi* gördüm.

Sahildeydim, üstümde Casteel bana aşkının olanca sıcaklığı ve gücüyle baktığı zamanlardaki kadar güzel hissetmemi sağlayan o kobalt mavisi elbise vardı. Casteel'in kollarındaydım, sırtımı göğsüne yaslamıştım.

Nabzım hızlandı, aslında duyularımı kapatıp Kieran'ın anılarından çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım.

Yapmak istemedim çünkü Casteel'in başını boynuma eğip elini elbisenin ince kıvrımlarının altına sokarak parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırışını izliyordum. Dokunuşlarına karşılık verip kalçalarımı kıvırdığımı görünce nefesim kesildi. Görüntümüz hem edepsizce hem de utanç vericiydi... şehvetli, ahlaksızca ve *özgür*.

O kumsaldaki her şey *özgürlük* doluydu.

Ve Kieran... onu ve Lyra'yı izlediğimi görmekle kalmamıştı. İzlemişti de. Boğazıma tahrik olmanın baharatlı tadı doldu. Damarlarıma. Kalbim dik bir uçurumun kıyısında duruyormuşum gibi ağzıma geldi çünkü Kieran'ın anılarında gördüğüm... ya da *hissettiğim* tek şey bu değildi. Casteel'in boynumu ısırdığını ve bakışlarını kaldırarak acısını geçirmek için dudaklarını oraya bastırdığını gördüm. O da izlemişti, nabzımdaki zonklama göğsüme, karnıma ve...

"Çok meraklısın" diye mırıldandı Kieran.

Anıyı elimden kaçırarak gözlerimi açıp Kieran'a baktım. Gözleri kapalıydı, yüz hatları gevşemişti. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle aralanmıştı.

"Bu kadar meraklı olacağını tahmin etmeliydim" dedi ama kızgın görünmüyordu. Keyifli gibiydi, keyifli ve yeni uyanmış gibi.

Artık elimi tutmadığını fark ettim. Ben onun elini ve kolunu tuyordum, ağzımı tenine dayadığım yerin hemen altından.

Gür kirpikler aralandı, baygın mavi gözler gözlerime dikildi. "Gözlerinde çok fazla gümüş var." Parmaklarının ucuyla yüzüme dokundu. "Neredeyse yeşilleri göremiyorum."

Duyularım açıktı, kanının tadından başka dumansı bir şey daha vardı, geçmişle ya da şu anla ilgisi olup olmadığını bilemediğim bir şey, bunu hissetmeden önce duyularımı kapatmam gerektiğini biliyordum. Duyularımı hemen kapatıp düşündüm...

Durmam gerektiğini düşündüm. Bu kadarı yeterliydi. Boğazımdaki kuruluk geçmişti. Karnımı kemiren sızı dinmişti. Tüm duyularım coşmuş ama aynı zamanda rahatlamıştı. Doymuştu. Kieran da yeterince içtiğimi biliyor olmalıydı ama beni durdurmamıştı. Yavaş yavaş farkına vardım ki durdurmayacaktı. Casteel'in kanından çok fazla içmeme engel olurdu, daha önce de yaptığı gibi. Ya şimdi? Casteel gibi istediğim kadar içmeme izin verecekti.

Minik bir parçam içmeye devam etmek istiyordu. Kieran'ın topraksı tadına gömülmek. Ama yapamazdım. Onu zayıf düşürmek istemiyordum. Ağzımı kolundan kaldırdım. "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Kieran göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. "Teşekkür etmene gerek yok Poppy."

Kalbim hâlâ güm güm atıyordu. Bedenim de öyle. Üstümdeki kazak çok kalınmış gibi ateş bastığını hissettim. Casteel'le birlikteyken tutuşup alev aldığım zamanki gibi değildi. Bu farklıydı. Daha çok uykuya dalmadan hemen önceki o hoş sersemlik gibiydi.

Hâlâ Kieran'ın kolunu tutuyordum ve beni gördüklerimi söylemeye kışkırtanın ne olduğunu bilmiyordum. Kan yüzünden

miydi, yoksa kendimi hafiflemiş, ısınmış ve daha az boş hissettiğim için miydi? "Anılarını gördüm. Bunun olabileceğini unutmuştum." Dikkatle yüzüne baktım. "Casteel'le ikinizin gençliğini gördüm..."

"Elimizle balık avlamaya çalışıyorduk" dedi Kieran. "Malik bize meydan okumuştu. Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum. Birden aklıma geliverdi." Bir an sustu. "Tek gördüğün bu değildi."

"Hayır."

Yüzünde utançtan eser yoktu. "Söylersem sinirleneceksin."

Şu anda sinirlenmeyi becerebileceğimi hiç sanmıyordum. "Neden?"

"Kafamın içinde olduğunu anladığım zaman düşündüğüm şeyi değiştirdim" dedi, yakalayamadığım o hızlı görüntülerin Kieran'ın anılarını karıştırmasından mı kaynaklandığını merak ettim. "Kumsalı kasten düşündüm. Şoke olacağını tahmin ettim."

"Pislik" diye homurdandım.

"Ama sorun şu ki" diye devam etti Kieran beni duymamış gibi, "Şoke olduğunu hiç sanmıyorum. Bence ilgini çekti."

Yanılmıştım.

Sinirlenmeyi başarabiliyordum. Tam kolunu bırakacakken yarasının hâlâ kanadığını fark ettim.

Parmaklarımı Kieran'ın açtığı kesiğe yaklaştırınca kanının hissettirdiğinden çok da farklı olmayan sıcak bir karıncalanmanın kollarımı sardığını hissettim. Kieran'ın koluna yayılan yumuşak, gümüş rengi bir parıltı açtığı kesiğin içine sızmaya başladı.

Kieran hafifçe irkildi. "Bu çok... farklı."

Daha önce Kieran'ı hiç iyileştirmediğimi fark ettim. "Kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır." Yutkunurken gırtlağı inip kalktı.

"Umalım da aynı şeyi bir daha hiç hissetmeyesin." Kolunu bıraktım, Kieran bileğine baktı. İncecik bir kan çizgisinden başka bir şey yoktu, Kieran onu çabucak silince geriye büyük ihtimalle sabaha kaybolacak hafif bir pembelik kaldı.

"İlgini çektiği konusunda söylediğimi kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Yatağa geri dönüp yan tarafıma uzandım.

Kieran sırıtarak başını kolundan kaldırdı. "İkinizi izlediğimi bilmiyormuş gibi yapacaksın, Casteel ve sen de bizi izlemiyormuşsunuz gibi."

"Evet." Gözlerimi kapadım. Kalbim yavaşlıyordu, kanımdaki zonklama da öyle. "Bu arada, önemli değil. Yaranı iyileştirdim ya."

Sessizce güldü, hareket ettiğini hissettim. Fenerin kapatıldığını, Kieran'ın soyunduğunu duydum. Az sonra kurt formunda yanıma yattığını hissettim. Sonra da derin bir uykuya daldım.

Ama Casteel'i bulamadım.

22

Atlarımızı batıya ve güneye doğru sürmeye devam ederken şafağın grisi yerini çoktan güneşe bırakmıştı. Batı Geçidi olarak bilinen basık toprak yol Üç Nehir ve Beyaz Köprü'nün surlarını çevreleyen ormanlık araziden geçiyordu.

Kieran ve ben Reaver'ın idare ettiği arabanın yanından gidiyorduk. Sabahın büyük bölümünü konuşmadan geçirmiştik. Hepimiz tetikteydik, kaslarımız gerilmişti. Şimdiden bir grup Avcı'ya denk gelmiştik. Yanlarından geçerken başımı eğmiştim, geniş kenarlı şapka ve pelerin yüzümü gizliyordu, duyularımı açıp herhangi bir şüphe belirtisi aramıştım. Hiçbir belirti yoktu, başlarıyla selam verip aceleyle yollarına devam etmişlerdi, bize dikkat etmektense bir sonraki mevkilerine ulaşmaya odaklanmışlardı. Kimse bir surun önünde oyalanmak istemezdi, akşama daha saatler olsa bile.

Kieran'a bir göz attım. Gözlerini ormana dikmişti. O sabah uyandığımda aramızda tuhaf ya da rahatsız edici hiçbir şey olmamıştı. Kanını içmemişim gibi davranıyor değildim. Sadece bu bir sorun teşkil etmiyordu. Bakışlarını takip ettim, gözlerimi kısarak parlak yaprakları gözden geçirdim. Sabah yağmur yağmıştı. Uzun sürmese de yolda su birikintileri oluşturacak kadar yağmış-

tı. Ağaçların arasından Sur'un dibinde toprağın temizlenip tarım için arazi açıldığını gördüm. Arada bir gözümüze tarlada çalışan insanlar ilişiyordu.

"Onlar çocuk mu?" diye sordu Reaver nereye baktığımızı görünce.

Emin olamayacağım kadar uzaktaydılar. "Öyleyse de alışılmadık bir durum değil."

"Okulda falan olmaları gerekmez mi?"

Reaver'ın Solis'teki yaşam hakkında bir şey bilmediğini fark ederek, "Her çocuk eğitim göremiyor" dedim. "Sadece gücü yetenler çocuklarını okula gönderiyor, sayıları da pek fazla değil. Bu yüzden çocukların büyük kısmı çalışmaya başlıyor, bazıları daha on yaşına bile gelmeden. Bir meslek öğrenene ya da Sur'u korumak için muhafızlık eğitimi alana dek tarlalarda çalışıyorlar."

"Bu çok..." Reaver sözünü tamamlamadı.

"Korkunç?" dedim onun yerine.

"Ya Atlantia? Orası farklı mı?"

"Tamamen farklı" dedi Kieran. "Bütün çocuklar eğitim görüyor."

"Zengin olmasalar da mı?" diye sordu draken.

"Orada Solis'te olduğu gibi insanların gelirleri arasında uçurum yok. Atlantia çalışıp çalışamadıklarına ya da hangi beceri ve meslekleri öğrendiklerine bakmadan halkıyla ilgileniyor."

"Iliseeum nasıl bir yerdi?" Winter'ı yoldaki hayli büyük bir çukurun yanından dolaştırdım.

"Nereden baktığına bağlı" dedi. "Neyi güzel, neyi korkutucu bulduğuna göre değişir."

Kaşlarımı çattım, daha detaylı konuşmasını söylememe fırsat kalmadan atıldı, "Galiba ölümlüler diyarı son gördüğümden beri pek değişmemiş."

Kaşlarımı kaldırdım. "Buraya daha önce geldin mi?"

Başını salladı. "Şu anda bulunduğumuz bölge Lasania olarak bilinirken buradaydım."

"Lazanya mı?" Kieran kaşlarını yukarı kaldırırdı, ben ise kaşlarımı çatmıştım. Bu adı daha önce nerede görmüştüm?

"Hayır. Lazanya demedim. Lasania dedim. Le-sen-ya" dedi Reaver sertçe.

"Ben lazanya diye duydum" diye homurdandı Kieran. "Sen uyanıkken orası nasıl bir yerdi? Sözünü ettiğin şu *Lasania*?"

Reaver ağaçlara doğru bakıyordu, şapkasının siperliği yüzünden sert yüz hatları gölgeler içindeydi. "Ölümlüler diyarına pek sık girmedim. Sadece birkaç kez. Sadece gerektiği zaman. Ama bu haline çok benziyordu. Solis gibi. Konsort orada doğmuştu. Bir zamanlar prensesti, tahtın gerçek varisiydi."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Ne?"

"Konsort ölümlü müydü?" Kieran da benim kadar şaşkındı.

"Kısmen ölümlüydü" diye düzeltti Reaver bakışlarıyla tepemizde uçan kuşları takip ederek.

"İnsan nasıl kısmen ölümlü olabilir?" diye sordum.

"Tıpkı senin kısmen ölümlü olduğun gibi" dedi Reaver.

Ah. Tamam. Cevabımı almıştım.

Öne doğru eğilip sürücü koltuğunda oturan Reaver'a baktım. "Konsort nasıl kısmen ölümlüydü Reaver?"

Reaver bunu bilmememiz tuhafmış gibi içini çekti. "Konsort içinde Hayat İlkeli'nin kıvılcımıyla doğdu."

"Şey" dedim kelimeyi uzatarak. "Bu kulağa olması gerekenden çok daha müstehcen geliyor."

Reaver sessizce güldü.

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Kieran, bunun şimdiye dek Reaver'a sorduğu en nazikçe soru olduğunu düşündüm.

"İçinde gerçek Hayat İlkeli'nin özüyle doğduğu anlamına geliyor" dedi Reaver, bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. "Ve hayır, üçüncü oğulların ve kızların sahip olduğu türden bir özden bahsetmiyorum. Bu saf güçten oluşan bir kıvılcımdı."

Başımı iki yana salladım. "Neden seninle konuştuktan sonra kafam daha da karışıyor?"

"Bu kişisel bir sorun gibi görünüyor" dedi Reaver.

Kieran boğuk bir kahkahaya çok benzeyen bir ses çıkardı. Başımı ona çevirdim. Hemen gülmeyi kesti.

"Durun" dedi Reaver kaskatı kesilerek. "Bu yolda başka bir grup daha var."

Başımı yola çevirdim, güneş ışığında hiçbir şey göremedim. "Yine Avcılar mı?"

"Sanmıyorum." Kieran başını yana eğerek dinledi. "Çok sayıda at var."

"Nasıl duyabiliyorsun?" diye homurdandım gözlerimi kısıp ileriye bakarak, hiçbir şey göremedim.

"Kesinlikle çok daha büyük bir grup" dedi Reaver bir kuş sürüsü daha havalanırken.

"Askerler olabilir mi?" Winter'ı yavaşlattım. Şimdiye dek hiç asker görmemiştik, bu da Kan Tacı'nın onları Stroud Denizi'nden getirdiği ya da çoktan gelip surların içine yerleştikleri anlamına geliyordu. Diğer tek seçenek pek olası değildi... yani Kan Tacı'nın şehirleri terk etmiş olması.

"Bana birkaç dakika verin." Kieran dizginlerini bana verdi. "Bakalım yeterince yaklaşabilecek miyim."

"Dikkatli ol."

Başını sallayarak çabucak atından inip ağaçların ve çalıların arasında gözden kayboldu.

"Umarım bundan daha sessiz davranır" dedi Reaver soğuk bir sesle.

"Merak etme."

Kieran'ı beklerken geçen birkaç dakika hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. "Kesinlikle askerler. Toplam yirmi beş-otuz kişi kadar" dedi Kieran. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ormanın seyreldiği civardalar."

Bakışlarımı yola çevirdim. Sayıları çok fazlaydı.

"Onları yakabilirim."

Başımı Reaver'a çevirdim. "Hayır."

"Ama öylesi daha çabuk olur."

"Kesinlikle olmaz."

"Bırak bu işi ben halledeyim." Arabadan inmeye koyuldu.

"Draken'lık taslayıp insanları yakayım deme Reaver."

"Neden olmasın? Eğlenceli olur."

"Bu kimse için eğlenceli değil..."

"Benim için eğlenceli."

"Arabanda kal" diye emrettim. "Şekil değiştirip bir şeyleri yakarsan herkes yanımızda bir draken olduğunu anlar. Isbeth Vessa'ya İlkel büyüyü nasıl kullanacağını öğrettiyse o zaman büyüyü kalan draken'ları öldürmek için de kullanabilir" diye hatırlattım. "Artık draken'ımız yok sanıyorlar."

"Neyse" diye homurdandı Reaver.

"Bir fikrim var" dedi Kieran. "İddialı bir şey değil ama sana fazla yaklaşırlarsa Avcı olmadığını anlayacaklar."

Yara izlerini de göreceklerdi.

Kieran çömeldi, şaşkınlıkla ellerini su birikintilerinden birine daldırışını izledim. "Pek eğlenceli olmayacak ama gözlerine çok dikkat etmedikleri sürece biraz kamuflaj sağlayacaktır."

Gözbebeklerimin arkasındaki gümüşi-beyaz haleyi gizlemek zordu ama yine de hiç yoktan iyiydi. Kieran elini uzatırken öne eğilerek gözlerimi kapadım. Alnıma, yanaklarıma ve çeneme sürdüğü çamurun dokusu ve verdiği his hiç de hoş değildi. Bunun sadece yağmur suyu ve çamur olmayabileceğini düşünerek fazla derin nefes almamaya çalıştım.

Kieran aynını kendine de yaptı. Reaver'a teklif etmedi, bunun draken'ın bakışından mı, yoksa üçümüzün de çamura bulanmış olmasının çok daha tuhaf kaçacağı gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Gelmek üzereler" dedi Reaver.

Kieran dizginleri alıp tekrar atına bindi. Eğilip şapkamı aşağı çekti. Göz göze geldik. Alçak sesle konuştu. "Reaver'a söylediğin şey senin için de geçerli."

Öz göğsümde şiddetle titreşti. "Umarım o seçimi yapmak zorunda kalmam ama kalırsam da Bay Herkesi Yak kadar dikkat çekeceğimi sanmıyorum."

Reaver sessizce güldü.

Kieran'ın gözlerine bakmaya devam ederek, "Bizi yakalama-

larına izin vermeyeceğim" dedim. "Ama senden istediğim şeyi unutma."

Ne demek istediğimi anlamıştı. Özü kullanırsam ve gözüm iyice dönerse –kendime engel olamazsam– beni durduracaktı.

Kieran dişlerini sıksa da başını sallayarak eyerinin üstünde sırtını dikleştirdi. Çenemi aşağıda tutarken bakışlarımı yukarı kaldırdım. Reaver'ın sağ eli iki koltuğun arasına yerleştirildiğini bildiğim kılıcın sapındaydı.

"Ne olursa olsun şekil değiştirmek yok." Reaver'a baktım. "Kim olduğunu açık etme."

Reaver hiç de memnun görünmüyordu ama başını salladı.

Yaklaşmakta olan atların sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ether yanıt verip damarlarımda fısıldayarak titreşti. Çamur içindeki atlar virajı döndü. Askerlerin kırmızı-beyaz zırhlarını gördüm, her biri Kan Tacı'nın kraliyet arması işlenmiş kalkanlar taşıyordu. Öz derime baskı yaparak her şeyi daha başlamadan bitirebileceğimi söylüyordu. Bunu sessizce halledebilir, sadece irademe gücümle boyunlarını kırabilirdim. Hiçbir şey olmamış gibi yanlarından geçip gidebilirdik.

Ne var ki bir şey olacaktı.

Tehdit oluşturdukları henüz ispatlanmamış adamları öldürebilirdim. Bu duyulacak ve sorulara yol açacaktı, o zaman diğerleri de varlığımızdan haberdar olacaktı. İçimdeki o boşluk daha da soğuyacaktı.

"Durun" diye seslendi askerlerden biri, miğferi kırmızıya boyanmış at kılından yapılmış bir sorguçla süslenmişti. Şövalyeler de aynısından takardı ama bir ölümlü için bu yüksek rütbeye işaret ediyordu. Büyük ihtimalle bir teğmendi.

Yüksek rütbeli bir askerden gelen emir karşısında her Avcı'nın yapacağı gibi durduk.

Teğmen miğferinde sorguç olmayan üç askerle birlikte yaklaştı. Kalın, siyah kumaştan bir boyunluk yüzünün büyük kısmını örtüyor, miğferinin altında sadece gözleri görünüyordu. Reaver'a şöyle bir baktıktan sonra bize döndü. "Nereden gelip nereye gidiyorsunuz?"

"New Haven'dan geliyoruz efendim. Willow Ovaları'na gidiyoruz" dedi Kieran hiç tereddüt etmeden. "Son parti viskiyi teslim etmemiz emredildi."

Duyularımın uzanmasına izin vererek teğmene odaklandım. Genzimde tuzun tadını aldım, güvensizlik ya da ihtiyat. İkisi de alışılmadık değildi.

Teğmen Kieran'ın yanında kalırken bir diğer atlı öne çıktı. "Viski taşıyan üç Avcı ha? Bu iş için çok fazla geldi."

"Efendim" dedi Kieran, "bu içkiler kadar değerli bir şeyi korumak için bunun iki katı bile az gelir."

Askerlerden biri kıkırdarken bir diğeri arabanın arkasındaki muşambayı kaldırdı. Teğmene bakıp başını salladı.

Asker arabaya eğilip sandıkları kontrol ederken dudağımın iç kısmını ısırdım. Oraya sakladığımız silahlar sürücü bölmesine daha yakındı ama onları bulması çok da şaşırtıcı olmazdı.

"Karanlık çökmeden Söğüt Ovaları'na varmayı umuyoruz" diye ekledi Kieran, teğmenden aldığım ihtiyat tadı artınca sağ elimi pelerinimin altına kaydırdım. Ne olur ne olmaz diye kurt hançerinin sapını kavradım.

Teğmen atını mahmuzladı. "Eminim öyledir."

Reaver'ın çıkardığı hafif hırıltıyı duyunca kaskatı kesildim. Başka kimse duymamış gibiydi. Ona bir göz attım ama tüm dikkatini teğmene vermişti.

Asker Kieran'ı tepeden tırnağa süzerken Winter'ın dizginlerini daha sıkı kavradım. Adam yaşlıcaydı, muhtemelen kırklarında ya da ellilerindeydi ve bu bir surun önünde nöbet tutan biri için alışılmadık bir durumdu. "Size ne oldu?"

"Gece yarısı bir Craven'a rastladık" dedi Kieran. "Ortalık biraz karıştı."

Asker başını sallarken teğmen biraz daha yaklaştı, bakışları Kieran'dan bana kaydı. Hiç kıpırdamadan durdum.

"Sen biraz utangaçsın, değil mi? Başını kaldırıp üstünün gözlerine bakmaya korkuyorsun ama yine de Sur'un dışında geziyorsun?" Teğmen hafifçe dilini şaklattı. "Görünüşe göre gençsin de."

Teğmen bakmaya devam ettikçe huzursuzluğum artıyordu. Başım eğik olduğu halde bakışlarını hissedebiliyordum.

Elini uzatıp parmağını yüzüme doğru şaklattı. Tenim karıncalanarak yanmaya başladı. "Seninle konuşurken yüzüme bak."

Bakışlarım siyah kumaştan çelik grisi gözlere kayarken ağzıma öfkenin yakıcı tadı doldu.

Diğer asker atını çevirirken uzun, gergin bir sessizlik oldu. Teğmen gözlerime baktı, gözleri hafifçe açıldı. Gözbebeklerimin arkasındaki parıltıyı gördüğünü anladım. Teğmenden yayılan duygular boğazımı tıkadı. Güvensizlik yerini ani bir hayranlığa, ardından acı bir korkuya bıraktı. "Yüce tanrılar" dedi, o zaman sefil kamuflajımızın boşa çıktığını anladım. *"Haberci..."*

Hançerimi kınından çekerek ileri atıldım. Teğmenin refleksleri güçlüydü ama nihayetinde o bir ölümlüydü, ben ise değildim. Kılıcını çektiyse de bundan öteye gidemedi. Hançeri boyunluğundan gırtlağına sapladım. Sözleri ıslak bir lıkırtıyla son buldu.

"Bu parmağını yüzüme şaklattığın içindi." Hançeri çekip çıkardım. Teğmen boğazını tutarak eyerinden düşüp çamurların içine devrildi.

Reaver dönüp ince bir bıçak çekerken bir tür konrollü kaos baş gösterdi. Bıçak, teğmeninin ölümüne reaksiyon gösterme fırsatını bile bulamayan askere saplandı. Kieran göz açıp kapayıncaya değin atından inip diğer askerin yanına gelmişti. Askeri kolundan tutup atından aşağı çekti.

"Onları şimdi yakabilir miyim?" diye sordu Reaver diğer askerler harekete geçerken. Birkaçı atlarıyla hücum edince Kieran askerlerden birinin atının sırtına atladı. Askerin boynuna geçen bıçak güneş ışığında parıldadı.

"Hayır." Winter'ın sırtından atlayıp yere çökerken kurt hançerimi kınına soktum. "Yakmak yok."

"Yani eğlence yok." Elimi belime atıp kısa kılıcımı çekerken Reaver eğilip ayağının yanından orada olduğunu bile bilmediğim bir kurmalı yay çıkardı.

Elinde kurmalı yayla ayağa kalktı. Art arda ateş edip kıskaru-

lası bir isabetle birkaç askeri öldürdü. Yayan askerler kaçan atların peşinden koşuyordu. İri yarı, geniş omuzlu bir askerin kılıç darbesini savuşturdum. Kolum darbenin etkisiyle zangır zangır titredi. Asker bir kahkaha attı. Öz gücümle birleşince bir hırıltı çıkardım. Bu gücü kullanarak dağ gibi adamı biraz ittim. Fazla enerji harcamamı gerektirecek bir şey değildi ama asker birkaç adım geriye kaydı, boyunluğunun üstünde gözleri kocaman açılmıştı.

Saatler süren talimlerimiz esnasında Vikter'ın bana öğrettiklerini yaptım. Kendimi kapattım. Her şeyi. Duyularımı. Kieran'ın ya da Reaver'ın yanlış bir şey yapıp yakalanmasından korkuyordum. Ben onlara ulaşamadan yaralanmalarından ya da daha kötü bir şey olmasından korkuyordum. Adam düşmek üzereyken kendini toparlayınca tüm duygularımı kapattım. Vikter'ın öğrettiği gibi yaptım. Ama bu kez arkadaşlarımın aldığı her nefes son nefesleri olabilirmiş gibi savaşıyordum. Yere çökerek boştaki elimi nemli toprağa koydum ve bir tekme savurarak askeri düşürdüm. Bir iniltiyle yere kapaklandı.

Ben doğrulurken Kieran birden yanımda bitip kılıcını askerin göğüs zırhının hemen üstüne indiriverdi. Gözlerime bakarken kılıcı hızla çevirdi. "Buradan gitmemiz gerek."

"Bence de." Başımı kaldırınca Reaver'ın kafasına indirdiği korkunç bir darbeyle bir askeri yere serdiğini gördüm.

"Gelenler var" dedi Kieran kılıcını bir askerin sırtından çekip çıkarırken.

Başımı hemen ileriye çevirdim. Dönemeçte bir grup atlı belirdi, kraliyet muhafızlarının beyaz pelerini omuzlarında dalgalanıyordu. Varlıkları hiç de hayra alamet değildi. Olasılıkları hızla gözden geçirdim. Buradan hızla uzaklaşmamız gerekiyordu, bu da arabayı bırakmak anlamına geliyordu. Bu ileride problem yaratabilirdi ama bunu daha sonra düşünmemiz gerekecekti.

İlerleyip üstüme savrulan bir kılıcın altından geçtim. Bir ok vınlayarak başımın yanından geçince hızla döndüm, arabanın yan tarafına saplanan okun sapı çarpmanın etkisiyle titreşti. Kılıcı ada-

mın zırh plakalarının arasına sapladım. Olduğum yerde dönüp bir askerin miğferini tuttum, başını hızla geriye çekip boğazını kestim. Bıraktığım asker yere devrilirken bir başka ok tam önümde yere saplandı.

Olduğum yerde kaldım, yere saplanmış okun ucunu –parlak, siyah ucunu– görünce ciğerlerimdeki hava boşalıverdi.

Gölge taşı.

Gözlerimi hemen üstümüze doğru gelen kraliyet muhafızlarına çevirdim. Havada süzülen bir başka ok neredeyse Reaver'a isabet ediyordu. İçimdeki öfke patlaması ether'le birleşti. Kieran küfrederek kraliyet muhafızlarına hücum ederken ben de İlkel özü çağırdım. Öz hemen yanıt vererek derime akın etti, görüş alanım gümüş rengine bürünürken kılıcımı indirip yürümeye başladım. Kieran'ın yanından geçerken kılıçları bir kenara fırlattım, ether içimden taşarak dalgalanan bir ışık halinde çamurlaşmış toprağın üstüne yayıldı... ışık ve çalkalanan belli belirsiz *gölgeler* halinde. Kraliyet muhafızlarının ilk sırası kılıçlarını kaldırıp üstümüze akın ederken gücüm İlkel tanrıların özüyle birleşti.

Muhafızların başları birer birer yana savruldu. Beşinin de. Kılıçları birden boşalan ellerinden kaydı, daha atlarından bile inmeden silahlarıyla birlikte düşüp öldüler. Atlar dörtnala yanımdan geçerken Kieran haykırdı...

Köprücük kemiğimin yakınına korkunç bir acı saplanınca bir adım geriye savruldum. Aldığım nefes içimi yakıyordu, başımı eğip omzuma saplanan oku gördüm.

Ether kolumdan yayılan acı dalgasıyla eşzamanlı olarak zonklamaya başladı. İlkel öz vücudumdaki her hücreye doluyor, boğazımı o gölgeler içindeki, dumansı tatla dolduruyordu. Ölümün tadıyla.

Dönüştüğüm buydu.

Ölüm.

Teğmenin dediği o Haberci.

"Kahretsin" diye mırıldandı Reaver arkamdan.

Oku sapından tuttum, çekip çıkarırken hiçbir şey hissetmedim

Gölge taşını ve damlayan kanı –kendi kanımı– görünce dudaklarım yukarı kıvrıldı. Parmaklarımda kıvılcımlanan öz, dalgalar halinde oka aktı, sapını yaktıktan sonra gölge taşından yapılmış uca sızıp onu içten parçaladı.

Ayaklarımın altındaki yol titreyerek yarıldı. Dışarı fışkıran kalın kökler toprağa yayılarak çamurun derinliklerine gömüldü. Yer uğulduyordu, kan ve toprak kokusu iyice ağırlaştı. Yerden parlak gri kabuğuyla bir kan ağacı yükselince üstüme bir gölge düştü. Çıplak dallarda beliren minik tomurcuklar açılarak kıpkırmızı kan yapraklarına dönüştü.

Kieran elini bana uzatırken bağırışlar duydum. Ateş emri verilirken Reaver ağaçların arasından akın eden kraliyet muhafızlarıyla çarpışıyordu. Tüm bunların arasında başka bir ses duyuldu. Temkinli olmaya davet eden bir ses. Muhafızların geri çekilmesini emrediyordu. Sesi tanıyor gibiydim.

Başımı kaldırıp askerleri gözden geçirdim, yolun kenarında, bir ağaç kütüğünün üstüne çökmüş okçuyu buldum. Gücüm yine kabarmaya başladı, gözlerimi kıstım. Okçunun boynu da bedeni gibi bükülüverdi, kemikleri kırılırken yana doğru devrildi. Okçu düşerken serbest kalan ok kraliyet muhafızlarından birine isabet etti. Ardından acı dolu keskin bir çığlık duyuldu. Ether etrafımda delice çalkalandı, bacaklarımın arasına sızıp yere çarparak devasa meşe ağaçlarına doğru uzandı. Bakışlarımı üstümüze doğru gelen atlılara çevirdim, o soğuk, sızlayan, boş parçam gitgide büyüyordu. Korkularının acılığı, öfkelerinin yakıcılığı ve tuzlu kararlılıkları içimdeki boşlukları dolduruyordu. Hepsini içime çektim. Işıldayan kordonlar zihnimden dışarı uzanıp yola yayılarak her birine ulaşırken hepsini içime çektim.

Hepsini onlara çevirdim, tüm o korkuyu ve öfkeyi onlara yönlendirdim. Tüm o kararlılığı, hiddeti ve... ölümü.

Tüm bu duygular içlerine dökülürken dizginlerini ve silahlarını atıp başlarını ellerinin arasına aldılar. Çığlıkları –acı dolu ulumaları– havayı yırtarken ilerlemeye başladım. Huzursuz atların arasından *süzüldüm,* binicileri eyerlerden yere yuvarlanıyordu.

Yolda kıvranarak saçlarını yolarlarken ışık ve karanlıktan oluşan kütle çalkalanarak şahlanan atların arasından dalga dalga yayılıyor, aramaya devam ediyordu.

"Bu kadar yeter" diye çınladı bir ses.

Beni durduran ses.

Nihayet tanıdığım ses.

Onu buldum. Yolun ortasında kıpkırmızı bir kâbus gibi duruyordu, ikinci bir deri haline gelmiş kırmızı paltosu belinden çenesine kadar iliklenmişti. Omuzlarına dökülen kapkara saçları kanat şeklindeki koyu kırmızı maskenin yarı yarıya gizlediği yüzünü çevreliyordu.

Ama *o* olduğunu biliyordum.

"Sen" diye fısıldadım, bu tek kelime ona duman ve gölgeden oluşan bir dalga halinde ulaştı.

Refakatçi gülümsedi. "Yine karşılaştık."

Yalnız değildi.

Titreyen kılıçlarıyla yanında duran kraliyet muhafızlarına bakmıyordum. Baktığım *diğerleriydi*. Kan rengi pelerin giymiş olanlar. On kişiydiler. Hiçbirinin yüzü görünmüyordu. Ne elleri ne de vücutlarının diğer kısımları ortadaydı. Ama bunların Dönenler olduğunu adım gibi biliyordum.

İlkel öz etrafımda girdap gibi dönmeye başladı, ileri doğru uzandı, Dönenlere yaklaşınca da geri çekildi. Arkamda Kieran'ın bedenini hissettim, Reaver alçak sesle hırlıyordu. Gözlerimi refakatçiye dikmiştim. "Bu şehirleri almaya gelmedim" dedim.

Soluk gümüş mavisi gözlerini gözlerime dikti. "Henüz."

"*Henüz*" diye doğruladım.

"Neden geldiğini biliyorum."

İki yanımda açtığım parmaklarımda gümüş rengi korlar ve koyu gölgeler kıvılcımlanıyordu. "Öyleyse bu kez beni durduramayacağını da biliyorsundur."

"Orası tartışılır."

İçimi kaplayan öfke, Kan Kraliçesi refakatçiye öne çıkmasını emrettiğinde neler hissettiğimi hatırlatmak isteyen o cılız sesi sus-

turdu, çaresizlik ve umutsuzluk hissetmiştim. Dük Teerman beni çalışma odasına her çağırdığında hissettiğim iki şey.

Refakatçinin ne hissettiğinin bir önemi olamazdı.

Reaver yanıma sokulup sadece benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı, "*Onları* yakabilir miyim?"

Dudaklarım yukarı kıvrılırken evet demeye yeltendim.

"Onu öldürecek" dedi Refakatçi.

Her şey durdu. Reaver'ın soluğu. Nabız gibi atan ether. Her şey. Tüm benliğimle refakatçiye odaklandım, Casteel'in yüzüğü göğüslerimin arasında bir damga gibiydi.

"Pek mümkün olmasa da bir şekilde bizi geçmeyi başarırsan Isbeth bunu öğrenecek ve onu öldürecek" dedi Refakatçi yumuşak bir sesle. "Sana bunu istemeden yaptığını söyleyecek ve bir bakıma doğru söylüyor olacak çünkü bunun neye yol açacağını biliyor. Sana nasıl bir acı vereceğini."

"Ben aptal değilim" diye hırladım.

Başını yana eğdi. "Öyle bir şey dedim mi?"

"Bana vereceği acıyı gerçekten önemsediğine inanacağımı sanıyorsan aptal olduğumu düşünüyorsun demektir."

"Senin neye inandığının bir önemi yok. Önemli olan onun buna inanıyor olması. Aslında önemli olan sadece bu da değil. Onu öldürmesi de önemli" dedi hafifçe omuz silkerek. "Öyle değil mi? Ayrıca bunu dramatik bir gösteriye dönüştürecek. Bu kez onu *daha fazla* parçalanmış halde geri gönderecek. Parça parça..."

"Kes sesini." Ona doğru yürüdüm, öz etrafımda kırbaç gibi savruluyor, yüzünden birkaç santim uzağa çarpıyordu.

Refakatçi gözünü bile kırpmıyordu. "Harekete geçmeni bekliyorduk. Kralını almaya gelmeni. Deneyeceğin iki yol olduğunu biliyorduk. Kraliçe doğruca Carsodonia'ya, Sur'un kapılarına geleceğini, herkese gerçekten de Ölüm ve Yıkımın Habercisi olduğunu kanıtlayacağını düşünüyordu."

Tekrar baş gösteren korkuyla midem yanmaya başladı. İnsanlara benim bir Haberci olduğum söylenirse savaş ve sonrası çok daha karmaşık bir hal alacaktı.

"Ben öyle düşünmüyordum" diye devam etti. "Arka kapıdan gireceğini söyledim. Madenlerden." Refakatçi gülümseyince Kieran arkamda küfretti ama kızın gülümseyişinde bir şey vardı. Tanıdık bir şey. "Ben de olsam öyle yapardım."

Böyle bir şeye yelteneceğimden şüphelenmeleri pek de şaşırtıcı değildi. Bunu biliyorduk. Şaşırtıcı olan Refakatçi'nin doğru varsayımda bulunmuş olmasıydı.

O anda bunların hiçbiri önemli değildi. "Onu öldürürse ne yapacağımı biliyor. Buna cesaret edemez."

"Ama edecek." Refakatçi öne çıktı. "Ben onun gözdesiyim... senden sonra."

Yine. Bunu söyleyişinde de bir şey vardı. Öfkemin üzerimdeki hâkimiyetini zayıflatan bir şey. Yine de bunun ne olduğundan emin değildim.

"Poppy" dedi Kieran arkamdan usulca. "Eğer doğru söylüyorsa..."

Casteel'i riske atamazdım.

Bir kez daha yapamazdım.

Aldığım nefeste şimdi daha az duman, ateş ve ölüm tadı vardı. Ether'i içeri çektim. Filizler otların ve yolun üstünden kayarak geri çekilirken göğsümdeki uğultu dindi. Öfkem dizginlendi. Gümüş rengi parıltı görüş alanımdan silindi, omzum tekrar zonklamaya başlayınca içlerinden birinin beni vurmayı başardığını hatırladım.

Bununla daha sonra ilgilenecektim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Refakatçi başını eğdi. "Carsodonia'ya kadar size eşlik edeceğiz, orada kraliçeyle görüşeceksin."

Güldüm. "Bu mümkün değil."

"Anladığını sanmıyorum..."

"Hayır, asıl sen anlamadın." Aramızdaki kısa mesafeyi kat edip tam karşısında durdum. Yakından aynı boyda olduğumuzu farl ettim. O benden biraz daha ince yapılıydı ama çok da değil. "Ser öldürmemem planlarınıza riayet edeceğim anlamına gelmiyor."

"Hata edersin." Gözleri boyanın arkasında kısıldı. "Neden yüzünde çamur var?"

"Senin yüzünde neden boya var?"

"Tamam pes" diye mırıldandı. "Ama bu bir cevap değil."

O anda esen bir rüzgâr çürük ve... bayat leylak kokusu getirdi. Bakışlarım kımıldamadan duran Dönenlere kaydı. "Leş gibi kokuyorlar."

"Çok kabasın."

Tekrar Refakatçi'ye baktım. "Ama sen kokmuyorsun."

"Hayır" dedi, bu gerçekten tuhaftı.

Ama bir önemi de yoktu. "Leş kokulu grubunu alıp yolumuzdan çekilmen gerekiyor."

Refakatçi güldü, boğuk ve kısa bir kahkahaydı ama içten gibiydi. "Yani son derece yakışıklı adamlardan oluşan grubunla geçmene izin mi vereyim?" Başını bana doğru eğdi, o kadar sessiz konuşuyordu ki dediklerini zar zor duyabildim. "Mümkün değil *Penellaphe.*"

Gözlerimi yüzüne dikerek duyularımı açtım ve şekerli keyif tadından başka bir şey alamadım. Hepsi buydu. Ve pek bir şey anlatmıyordu.

"Başka seçeneğin yok Ten ve Ateş Kraliçesi" dedi. "Umduğum kadar zekiysen başkente fark edilmeden giremeyeceğinin farkındasındır diye düşünüyorum. Ne madenlerden ne de kapılardan."

Kelime seçimine odaklandım. Kaçamayacağımı söylemiyordu. Sadece başkente fark edilmeden giremeyeceğimi söylüyordu. Bu çok garipti.

Aynı zamanda haklıydı.

Baskın olmayacaktı. Reaver'ın sonunda muradına ermesine izin vererek Casteel'in hayatını riske atamazdım. Başkente girmenin en iyi yolu bu değildi. Gözetim altında olacaktık ama bu da başkente girmenin bir yoluydu.

"Adamlarımın gitmesine izin verirsen seninle savaşmayacağım" dedim.

"Kesinlikle olmaz" dedi Kieran bir anda yanımda biterek. "Ayrılmayacağız."

Kieran'a döndüm ama bir şey söylememe fırsat vermedi. "Sakın başlama. Yanından ayrılmayacağız. Asla." Son kelimeyi Refakatçi'ye dönerek söylemişti. "Bu mümkün değil."

Sadakati hayranlık uyandırıcıydı ve ben...

Draken öne çıktı. "Eğer Ten ve Ateş Kraliçesi'nin, Hayat ve Ölüm Getiren'in ..." dedi –itiraf etmeliyim ki kehanetin bana verdiği unvanın bu versiyonunu tercih ederdim– "başkente kadar size *eşlik etmesini* istiyorsanız bu iyiniyetin devam etmesi için danışmanının ve benim de onunla gelmesine izin vereceksiniz."

Kieran gözlerime baktı, onun da Reaver'ın da yalnız gitmeme izin vermeyeceği bu bakışlardan açıkça okunuyordu. Bunun onlar için çok tehlikeli olacağını bilmemden kaynaklanan endişeyi ve öfkemi bastırarak refakatçiye döndüm. "Bu sizin seçiminiz. Çünkü düşündüğünün aksine seçeneklerim tükenmiş değil."

"Her neyse" dedi Refakatçi. "Umurumda değil. Tutsak alınıyor falan değilsiniz."

Kieran başını hızla Refakatçi'ye çevirdi.

"Ne?" dedi Refakatçi gözlerini yapmacık bir şaşkınlıkla açarak.

"Tutsak değil miyiz?" diye sordum.

"Hayır. Misafirimiz olacaksınız." Refakatçi sadece Emil'in yapabileceğini düşündüğüm türden abartılı bir reverans yaptı. "Saygıdeğer misafirler. Sonuçta hem kraliçenin kızı hem de bir tanrısın. Sana ve *eşlikçilerine* saygıda kusur edilmeyecek" dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Ayrıca seninle gelmek istemezlerse siktirip gidebilirler, çok da umurumdaydı."

Saygıda kusur edilmeyecek kısmına bir an bile inanmamıştım.

"Her iki durumda da en kısa sürede yola çıkmayı umuyorum. Kraliçe seninle krallıkların geleceği ve Diyarların Gerçek Kralı hakkında konuşmak istiyor" diye ekledi gözlerime bakarak.

"Bir kez bile gözünü kırpmadın. Bu çok ürkütücü" dedim Dönenlere tekrar bir göz atarak. Hâlâ hiç kıpırdamamışlardı. "Gerçi onlar kadar ürkütücü değil."

Refakatçi sessizce güldü. "Sen daha ürkütücü nedir görmedin."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Öyleyse..." Refakatçi yana çekilip kolunu uzattı.

İçimi beklenti ve korku karşımı bir duygu kapladı. "Elbette..." Genzime çiçeksi bir tat dolarken zonklayan omuzlarımdan göğsüme ve bacaklarıma bir karıncalanma yayıldı.

Kieran kolumu tuttu ama hiçbir şey hissetmedim. "Poppy?"

"Ben..." Birden başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Üstüne kusmaktan korkarak Kieran'ın elinden kurtulup uzaklaştım. Kocaman açılmış yanan gözlerim Refakatçi'nin gözleriyle buluştu.

"Gölge taşı" diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Refakatçi yüzüme bakıyordu, dudakları kımıldıyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Hiçbir şey duyamıyordum. Kalbim deli gibi atmaya başladı, sonra dizlerimin bağı çözülüverdi.

Sonra... her şey kayboldu.

23

"Bırakman gerek bebeğim. Saklanmalısın Poppy..." Annem bir an durdu, sonra kolunu çekip kurtararak elini çizmesinin içine soktu. İnce, siyah bir bıçak çıkararak hızla döndü, o kadar hızlı doğruldu ki hareketlerini zor takip edebiliyordum.

Orada biri daha vardı.

"Bunu nasıl yapabildin?"Annem kenara çekilip dolabın önünü kısmen kapattı ama ben mutfakta bir adam olduğunu görebiliyordum. Siyahlar giymiş bir adam.

"Üzgünüm" dedi adam, sesi tanıdık değildi.

"Ben de öyle." Annem kolunu savurdu ama pelerinli adam annemin kolunu yakaladı.

Hiç kımıldamadan öylece durdular. Dolabın içinde donup kalmıştım, kalbim deli gibi atıyordu, terliyordum.

"Böyle olması gerekiyor" dedi adam. "Ne olacağını biliyorsun."

"O daha bir çocuk..."

"Ve her şeyin sonu olacak."

"Ya da onların sonu. Yeni bir çağın..."

Camlar kırıldı, çığlıklar duyuldu. "Anne!"

Annem başını bana çevirdi. "Kaç. Kaç..."

Mutfak zangırdayarak sallanmaya başladı. Odaya dolan karanlık duvarlardan yere dökülüyordu, ben ise hâlâ donmuş haldeydim. Gri ve donuk bir şeyler üstlerinden kan damlayarak içeri doluyordu. "Anne!"

Bedenler bana döndü. Ağızları sivri dişlerle doluydu. Tiz ulumalar havayı yırttı. Kemikli, soğuk parmaklar bacağıma yapıştı. Çığlık atarak dolabın içine çekilmeye çalıştım...

Yüzüme ıslak ve pis kokulu bir şey çarptı, soğuk parmaklar bacağımı bıraktı. Geri geri giderek dolabın daha da içine çekildim.

Dolabın ağzında karanlık adam belirdi. Elini içeri uzattı, kaçacak hiçbir yer yoktu. Kolumdan tutup beni dışarı çekti. "Tanrılar, yardım edin."

Panikle elinden kurtulmaya çalıştım, adam diğer eliyle üstüne atılan yaratıkları yere serdi. Ayaklarım ıslak zeminde kayarken yan döndüm...

Annem oradaydı ama yüzü kan içindeydi. Siyah bıçağı adamın göğsüne sapladı. Adam hırıldayarak bir defasında babamı söylerken duyduğum bir kelime söyledi. Eli gevşeyip kaydı, sonra da geriye doğru devrildi.

"Kaç Poppy." Annem soluk soluğa kalmıştı. "Koş."

Koştum. Anneme koştum...

"Anne..." Pençeler saçıma yapışıp tenimi tırmaladı, çaydanlığa değdiğim zamanki gibi yandım. Çığlık atarak anneme ulaşmaya çalışıyordum ama yerde birbirine dolanmış yığınlar yüzünden onu göremiyordum.

Kapının eşiğinde babamın arkadaşını gördüm. Bize –anneme– yardım etmesi gerekiyordu ama gözlerini yerde kıvranan yaratıkların arasında duran siyahlı adama dikmişti, adamın duyduğu dehşetin acı tadı ağzıma dolarak beni boğuyordu. Babamın arkadaşı başını iki yana sallayarak geri geri çekilip gitti. Bizi bıraktı...

Dişler koluma geçti. Korkunç bir acı koluma dalga dalga yayılarak yüzümü yaktı. Yaratıklardan kurtulmaya çalışırken yere düştüm. "Hayır. Hayır. Hayır" dedi, bağırdım çırpınarak. "Anne! Baba!"

Karnımın derinliklerine saplanan korkunç acı ciğerlerimi ve bedenimi ele geçirdi.

Sonra etrafıma ve üstüme düşmeye başladılar, gevşek ve ağırdılar, nefes alamıyordum. Acıdan. Ağırlıktan. Annemi istiyordum.

Birden yok oldular, yanağımda ve boynumda bir el hissettim. "Anne." Kan ve gözyaşlarının arasından gözlerimi kırpıştırdım.

Karanlık Olan başımda duruyordu, yüzü başlıklı pelerininin altında gölgelerden ibaretti. Boynumdaki eli değil, soğuk ve sivri bir şeydi. Karanlık Olan hiç kımıldamıyordu. O el titriyordu. Karanlık Olan sarsıldı. "Onu görüyorum. Onun da bana baktığını görüyorum."

"O... Poppy'nin viktor*'u olmalı" dediğini duydum annemin ağlamaklı bir sesle. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Lütfen. Poppy..."*

"Yüce tanrılar."

Boğazımdaki soğuk baskı yok oldu, havaya yükseldim, sıcak karanlığın içinde süzülmeye başladım, bedenim hem oradaydı hem de değildi. Çiçek kokularıyla çevrilerek hiçliğin içine kayıyordum. Kraliçenin yatak odasına koyduğu mor çiçeklerin kokusuyla. Leylakların.

Boşlukta biri daha vardı. Yanıma yaklaştı, farklı bir karanlığa süzülürken sözlerini duydum:

Ne güçlü bir çiçeksin sen.

Ne güçlü bir gelincik.

Onu kopar ve kanamasını izle.

Artık o kadar da güçlü değil.

Uyanmak işkence gibiydi.

Uyanmam gerektiğini biliyordum. Adamlarımın iyi olduğundan emin olmalıydım. Casteel vardı. Ve o kâbus... ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordum ama vücudum ağır ve işe yaramazdı, bana ait değil gibiydi. Başka bir yerde süzülüyordum, artık ağırlık hissetmeyene kadar sürüklenip durdum. Aniden derin bir nefes aldım, ciğerlerim birden genişledi.

"Poppy?" Sıcak ve tanıdık bir el yanağıma dokundu.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım.

Kieran başımda dikiliyordu, tıpkı... kâbustaki Karanlık Olan gibi. Ama Kieran'ın yüzünün sadece kenarları bulanıktı, yine de onu görebiliyordum. "Selam."

"Selam?" Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı, Kieran boğuk bir kahkaha attı. "Nasılsın?"

Yüz hatlarının iyice netleşmesini izlerken nasıl olduğumdan emin değildim. "İyiyim sanırım. Ne oldu?" Genzimdeki topraksı orman kokusunu duyunca –kaskatı kesilerek– yutkundum ve hemen son derece yumuşak bir şeyin üstünde yattığımın farkına vardım. "Beni besledin mi? Yine mi?" Reaver'ın ya da başka birinin sesini duymuyordum. "Neredeyiz?"

"Sorularını teker teker sor, tamam mı?" Eli gözlerine bakmaya devam etmem için yanağımda kaldı. "Gölge taşından yapılmış o ok bir tür toksinle kaplıydı. Millicent seni birkaç gün baygın yatıracağını söyledi..."

"Millicent mi?" Kaşlarımı çattım.

"Refakatçi. Adı Millicent" dedi Kieran. "Bir engereğe ondan daha çok güvendiğim için ne olur ne olmaz diye sana kan verdim."

"Bana daha fazla kan vermemeliydin. O kana ihtiyacın var."

"Kurtlar Atlantisliler gibidir. Kanımız kendini çabucak yeniler. Bu kadar hızlı iyileşmemizin nedenlerinden biri de budur." Casteel'in de buna benzer bir şey söylediğini hatırladım. "Kolun acıyor mu? Son kez baktığımda iyileşmiş görünüyordu."

"Acımıyor. Eminim senin sayende." Başımı çevirecek oldum ama başparmağı çenemi tutarak buna engel oldu. Aklıma söylediği başka bir şey gelince kalbim tekler gibi oldu. "Ne zamandır baygınım?"

Bana öyle bir baktı ki kalbim deli gibi atmaya başladı. "Yaklaşık iki gündür uyuyorsun Poppy."

Gözlerine bakarken hangisinin kafama daha önce dank ettiğinden emin değildim. Yakındaki pencerenin tül perdelerini havalandıran tuz kokulu rüzgâr. Ne kadar küçük olursam olayım bana hep büyük gelen, üstünde yattığım yumuşak yatak. Avcı peleri-

ninin olmayışı ve Kieran'ın onun yerine giydiği kolsuz gri tunik. Ya da gördüğüm kâbusta duyduğum ürkütücü tekerlemenin biraz farklı olması. Başımı çevirdim. Kieran bu kez beni durdurmadı. Eli yanağımdan yatağa kaydı. Kieran'ın arkasında, duvarları ve kubbe şeklindeki kule odasını çevreleyen kıvrımlı sütunların arasından, mermer ve kumtaşından yapılmış, pek çok evden daha yüksek –pastel mavilere ve beyazlara boyanmış– bir tavan gördüm.

Bakışlarımı iki sütunun altın kaplamalı bir kapıyı çevrelediğini bildiğim yere çevirirken ether göğsümde uğulduyordu. Bu kapı genelde kilitlenmezdi ama şu anda öyle olduğundan şüpheliydim. Oda ne küçük ne de büyüktü ama hatırladığım kadar gösterişliydi. Açık gri gölgelikler açılıp yatağın dört direğine bağlanmıştı. Yatakla sütunların arasına krem rengi kalın bir halı serilmişti. Yaldızlı sandalyeleri olan altın işlemeli zarif bir masa bir kenarda duruyordu. Duvarlardan birini kaplayan gardrobun içinde bir zamanlar giysiden çok bebekler ve oyuncaklar vardı.

Öyle hızlı doğruldum ki az daha Kieran'a çarpıyordum. "Sakin olmalısın..."

Bacaklarımı aşağı sarkıtıp yataktan kalktım. Başım dönüyordu ama nedeni gölge taşı ya da toksin değildi. Daire şeklindeki odada yürürken içimi bir şüphe kapladı.

"Ya da olmamalısın" diye mırıldandı Kieran.

Yüreğim ağzımda pencereye gittim. İncecik perdeyi tutup kenara çekerken ne göreceğimi biliyordum.

Çoğu surdan daha yüksek olan iç duvarın gölgesindeki bakımlı avlu boyunca uzanan kapalı geçitlerin üstünü görüyordum. Görkemli malikâneler bir başka duvarın ötesinde yer alıyordu. Gözüm iç kapıların ötesindeki yolun iki yanında sıralanan pembemsi-mor renkli pelesenk ağaçlarına takıldı. Ağaçları takip ederek yemyeşil ağaçlarla dolu inişli çıkışlı tepelere ve kırmızı gelinciklerle kaplı sarmaşıkların bürüdüğü kiremit çatılara ulaştım. Tapınakları gördüm. Bunlar Carsodonia'daki en yüksek yapılardı, Wayfair Kalesi'nden bile yükseğe uzanıyorlardı ve ikisi de Garden District'te bulunuyordu. Biri gölge taşından, diğeri elmastan yapıl-

mıştı, kırma elmas ve kireçtaşından. Parlak ağaçları takip ederek bakışlarımı güneşte parıldayan Altın Köprü'ye çevirdim.

Carsodonia'daydık.

Hızla döndüm. "Buraya ne zaman geldik?"

"Dün akşam." Kieran ayağa kalktı. "Bizi doğruca Wayfair'e getirdiler. Altın herifin teki bizi kapıda bekliyordu. Bizi ayırmak istedi. Birlikte kalmamızın uygun olmayacağını falan söyledi ama ona bunun neden mümkün olamayacağını detaylarıyla anlattım."

Altın herifin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Peki Reaver?"

"Draken alk kattaki bir odada. Şu anda..."

"Wayfair'ın doğu kanadındayız. Biliyorum. Burada yaşarken burası benim odamdı" diye sözünü kestim, bunu duyunca Kieran'ın ağzı açık kaldı. "Onca zaman burada mıydın? Öyleyse Reaver'ın iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu görmek istediğim zaman buraya getirdiler. Reaver gayet usluydu ki muhtemelen en sinir bozucu olan da buydu. Ama benim gibi ona da temiz giysi ve yiyecek verdiler. Odasında gözetim altında tutuluyor." Kieran sırıttı. "Eh, daha doğrusu gözetim altında tuttuklarını sanıyorlar. Reaver'ın ne olduğu hakkında en ufak fikirleri yok. Olsaydı onu bir odaya koyup kapıyı kilitlemekle yetinmezlerdi."

"Peki Reaver gerçekten odasında kalıyor mu?"

Kieran başını salladı. "O bile düşman topraklarının göbeğindeyken düşüncesizce davranmaması gerektiğini biliyor sanırım."

İlkel öz içimdeki duygu kasırgasına yanıt vererek derime baskı yapıyordu. Düşüncesizce bir şey yapan ben olacakmışım gibi hissediyordum. "Çanta..."

"Orada. Onu aldım." Yatağın öbür tarafındaki fildişi rengi döşemeli koltuğu işaret etti.

Tanrılara şükürler olsun. "Onu... *onu* gördün mü?"

Kan Kraliçesi'ni.

Isbeth'i.

"Hayır. Küçük bir şövalye ordusundan başka kimseyi görme-

dim. Her yerde şövalyeler var. Bu odanın önünde, koridorda, her katta. Hatta gardıroptan da çıkacaklar diye bekledim. Bizimle etkileşime geçen sadece refakatçiler ve şu altın herifti."

Ama Isbeth buradaydı.

Burada olsa gerekti.

"Malik?"

Kieran başını iki yana salladı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Sözünü ettiğin altın adam kim?"

"Adı Callum. Bir Dönen. Ve onda gerçekten bir tuhaflık var."

"Aslında her şeyde bir tuhaflık var" diye mırıldandım. Zihnim allak bullaktı, kafa karıştırıcı kâbustan Carsodonia'da olduğumuz bilgisine sıçrayıp duruyordu. Wayfair'de. Planlarımızın ne kadarının yolundan saptığını anlamak için düşünülmesi gereken çok fazla şey vardı. Kontrolün ne kadarını kaybetmiştik ya da hiç sahip olamamıştık? İçimde beliren panik pençelerini derinlerime geçirmekle tehdit ediyordu. Buna izin veremezdim. Risk çok büyüktü. Bunu halletmek zorundaydım.

İki yanımda yumruk yaparken ellerim titriyordu. "Peki ya Refakatçi? Millicent?"

"Geldiğimizden beri onu görmedim."

İçimi çektim. "Onunla gitmezsek fark edilmeden Carsodonia'ya giremeyeceğimizi söylediğine dikkat ettin mi? *Kaçamayacağımızı* söylemedi. Bu sana da garip geldi mi?"

"Onda garip bulmadığım tek bir şey bile yok."

Eh, buna katılmak zorundaydım.

Düşüncelerimi yavaşlamaya zorlayarak ellerimi pencerenin sıcak pervazına koyup dışarı baktım. Gökyüzünde açık pembe çizgiler vardı. Bakışlarımı hemen Nyktos Tapınağı'nın gölge taşından yapılmış kulelerine, sonra da Perses Tapınağı'nın ışıldayan elmas kubbesine çevirdim. Farklı mahallelerde karşılıklı duruyorlardı, biri Stroud Denizi'ne, diğeri Keder Kayalıkları'nın gölgelerine bakıyordu.

Casteel yerin altında ve Oak Ambler'dakine benzeyen bir tüneller ağının içindeyse ikisinin de altında olabilirdi.

Babam da öyle.

Olmak istediğim yerdeydim ama buraya böyle gelmeyi istememiştim. Garden Distrcit'i, Carsodonia'nın daha az şanslı bölgelerinden ayıran Golden Bridge'e baktım. Kalbim sonunda yavaşladı. Düşüncelerim yatışırken ether göğsümde duruldu. "O kadar da kötü değil."

"Evet" dedi Kieran yanıma gelerek. "Buradayız."

"Kalede ya da şehirde rahatça dolaşamayacağız" dedim. "Sıkı gözetim altında olacağız, ayrıca Kan Kraliçesi'nin ne planladığını bilmiyoruz. Kimseyi odasında uzun süre bakıp beslemeyecektir."

"Hayır, bu onun tarzı değil." Kieran da benim baktığım yere baktı.

Martılar Sur'un Aşağı Şehir'e, sonra da batan güneşin mavi sularla parıldadığı denize doğru kıvrıldığı yerde yükselip alçalarak uçuşuyordu. Yumuşak ışık çatı bahçelerine ve eğimli çatılara vuruyor, daha uzaklarda, evlerin iç içe geçtiği, neredeyse nefes almaya yer olmayan kesimlerde bile şehir sıcacık ışıkla yıkanıyordu. Carsodonia güzeldi, özellikle de şafak vakti ve gün batımında, tıpkı Kan Ormanı gibi.Yüzeyden bu kadar büyüleyici olan bir şeyin altta çirkin olabileceğinin bir başka kanıtı.

"Sence ordularımız şimdi nerededir?" diye sordum.

"Orduların şimdiye kadar New Haven'a ya da Beyaz Köprü'ye gelmiş olması lazım" dedi Kieran. "Üç-dört günlük mesafede olmalılar." Başını eğerek bana baktı. "Üç Nehir'e Valyn'e söylediğimiz zamanda dönemezsek bizi aramaya geleceklerdir."

Başımı salladım.

"Delano'yla *notam* aracılığıyla ne mesafeden iletişim kurabiliyordun?"

"Hayli uzaktan. Bir defasında benimle Çorak Topraklar'dan iletişime geçmişti ama bu kadar uzaktan ona ulaşabileceğimi sanmam."

"Ben de." Pencereye baktı. "Ama Carsodonia, Çorak Topraklar ve Pompay arasındaki mesafeden daha büyük olamaz, değil mi?" Kieran bana döndü. "Ya Sur'a yaklaşabilirse?"

Uzaktaki devasa duvara baktım. "O zaman ona ulaşabilirim."

Bir müddet sonra ayağa kalktım, gardırobun bir tarafındaki raflara düzgünce dizilmiş parlak, porselen yüzlerdeki boş gözler bana bakıyordu.

"Lütfen şu kapağı kapat" dedi Kieran arkamdan.

"Bebeklerden korkuyor musun?"

"Daha çok o bebeklerin ruhumu çalmasından korkuyorum."

Kapağı kapatırken dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. Silah olarak kullanılabilecek bir şey arıyordum. Kurt hançerim hâlâ üstümdeydi ama Kieran'ın ve Reaver'ın silahlarını almışlardı. Hançeri Kieran'a vermek istemiştim ama kabul etmemişti. İkisi de savunmasız değildi ama hançeri alsaydı kendimi daha iyi hissedecektim.

"Küçükken gerçekten onlarla oynuyor muydun?" Kieran bebeklerden birinin kapağı aralayıp başını dışarı uzatmasını bekliyormuş gibi gözlerini gardıroba dikti.

"Evet." Ona dönüp dolaba yaslandım.

"Bu çok şeyi açıklıyor.".

Gözlerimi devirdim. "O... Isbeth beni Masadonia'ya gönderene kadar her yıl yazın ilk günü bana bir bebek hediye ederdi. Bu bebekleri çok beğenirdim."

Kieran'ın dudakları kıvrıldı. "Bence korkunçlar."

"Evet ama yüzleri pürüzsüz ve kusursuzdu." Şimdi sıcak olan yanağımdaki yara izine dokundum. "Benimki ise değildi, bu yüzden onlara benziyormuşum gibi yapardım."

Kieran'ın yüzü yumuşadı. "Poppy..."

"Biliyorum." Bütün yüzüm tutuşmuş gibi yanıyordu. "Çok aptalca."

"Aptalca olduğunu söylemeyecektim..."

Altın yaldızlı kapı hızla çalındı, bir saniye sonra kapının kanatları açıldı.

Bu oydu.

Refakatçi.

Millicent içeri girdi, uzun kollu siyah tuniğinde hiçbir süsleme yoktu ve dizlerine, sıkıca bağlanmış çizmelerinin hemen üstüne kadar iniyordu. Yüzüne yine kanatlı maske çizilmişti, bu kez siyahtı. Açık renk gözleriyle oluşturduğu tezat çarpıcıydı.

"İyi akşamlar." Millicent ellerini çırpınca içeri üç refakatçi girdi. Onlar da benzer şekilde giyinmişti ama başlarını ve ağızlarını örterek sadece maskelerini açıkta bırakan başlıklar takmışlardı. İkisinin renksiz denecek kadar açık mavi gözleri vardı. Diğerinin gözleri kahverengiydi. O anda bir şey fark ettim. Tüm refakatçilerin birer Dönen olması mümkündü ama hepsinin açık mavi gözleri olmadığı ortadaydı. Annemin gözleri kahverengiydi.

"Kalkıp gezinmeye başlamana sevindim." Millicent başını Kieran'a doğru eğince saçları dikkatimi çekti. Saçları düz ve simsiyahtı ama yer yer soluk görünüyorlardı. "Sana bir-iki güne turp gibi olacağını söylemiştim."

Yaslandığım gardıroptan doğrulup Millicent'in duygularını okumak için hemen duyularımı açtım. Duyularım bir duvara çarpınca sinir oldum. Beni blokluyordu. "O toksin neydi?"

"Bir yaratığın iç organlarından kazınmış bir şey." Bir omzunu kaldırdı. "Bir Atlantisliyi öldürebilir. Kesinlikle bir ölümlüyü de. O okları tek bir muhafız taşıyordu. Kıyamet Habercisi olarak ilahi savaş yolunda devam etmek istersen diye bir sigorta poliçesi olarak."

"Bana Haberci demeye devam edersen büyük ihtimalle ilahi savaş yolunda yürümeye yeniden başlayacağım."

Millicent güldü ama bu, yolda attığı kahkahaya hiç benzemiyordu. Yapmacık bir tınıyla çınlıyordu. "Bunu yapmamanı tavsiye ederim. Şu anda herkes diken üstünde, özellikle de kraliçenin aldığı mektuptan sonra."

"Ne mektubu?"

"Kraliçe New Haven ve Beyaz Köprü'nün Atlantia kontrolüne geçtiği haberini aldı" dedi Millicent. "Üç Nehir'in de her an ele geçirilmesini bekliyoruz."

Vonetta ve generaller tam zamanında gelmişti. Gülümsedim.

Refakatçi de gülümsedi. "Kraliçe seninle görüşmek istiyor."

Gülümseyişim kayboldu.

"Banyo için sıcak su getiriliyor" dedi Millicent gidip yatağın yanındaki koltuğa oturarak. "Kendine çeki düzen verdikten sonra kraliçeye götürüleceksin."

"Kraliçeye götürüleceğiz" diye düzeltti Kieran.

"Seni mutlu edecekse lütfen çok sevgili kraliçene katılmaktan çekinme." Yarı eldivenli elini kaldırdı. İçeri başka bir refakatçi girdi. Koluna attığı beyaz bir kumaş parçasıyla gardıroba doğru yürüdü.

"Orada dur bakalım" dedim. "Onu giymeyeceğim."

Refakatçi duraksadı, Millicent'e baktı, Millicent omuzları minderde, bacakları koltuğun arkalığında olacak şekilde yerleşip ayak ayak üstüne atmıştı. Başı koltuğun kenarından sarkıyordu, neden böyle oturduğu ya da saniyeler içinde bu pozisyona nasıl geçtiği konusunda en ufak fikrim yoktu. Baş aşağı bana bakarak kaşlarını çattı. "Nedenmiş?"

"Bana Bakire'nin beyazlarını giydirmek istiyor." Gözlerimi elbiseye diktim. "Hangi gerekçeyle yaptığı umurumda değil ama bir daha asla ne giydiğime karışamayacak."

Açık renk gözler maskenin arkasından beni izliyordu. "Ama bana verilen tek elbise bu."

"Benim sorunum değil."

"Benim de değil."

Refakatçi'ye döndüm. "Adın Millicent mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle."

Sırtımı dikleştirdim. "Bir şeyi anlamanı istiyorum *Millicent* Kraliçe yanına gitmemi istiyorsa bana beyaz olmayan giysiler bulacaksın. Yoksa yanına böyle giderim."

"Üstün başın toprak ve kan içinde" dedi Millicent. "Belki unutmuşsundur ama *annen* temizlik konusunda çok hassas."

"Ondan annem diye bahsetme." Refakatçi'ye yaklaşırken ether göğsümde titreşiyordu. "Onu annem olarak görmüyorum."

Millicent cevap vermedi.

"Ya bana giyecek başka bir şey bulursun ya da böyle giderim" dedim tekrar. "Bunu uygun bulmuyorsanız ben de anadan üryan giderim."

"Gerçekten mi?" dedi uzata uzata.

"*Gerçekten.*"

"Sırf kraliçenin yüzündeki ifadeyi görmek için buna izin vermeye değerdi." Millicent birkaç saniye kımıldamadan durduktan sonra topuklarını koltuğun arkasına vurdu. Yarı yuvarlanıp yarı parende atarak koltuktan kalktı, kollarımı kavuşturdum. Bana doğru döndü, yer yer soluk düz saçları yüzüne düşmüştü. "Öyleyse bu benim sorunum."

"Evet."

Millicent derin derin iç geçirdi. "Yaptığım işin karşılığını almıyorum." Elbiseyi diğer refakatçinin elinden aldı. "Aslında karşılığında hiçbir şey almıyorum, bu yüzden daha da kötü."

Odadan *fırlayışını* izlerken Kieran sessizce homurdandı, "Çok acayip."

Diğer refakatçiler odada kaldı, hiç ses çıkarmadan duruyorlardı, yüzleri maskelerinin arkasına gizlenmişti. Onları nasıl unutmuştum? Koridorlarda sessizce süzülüşlerini hatırlayınca ürpermemek için kendimi zor tuttum. Anne bildiğim tek kadın da onlardan biri miydi?

"Hepinizin ismi var mı?" diye sordu Kieran dikkatle refakatçilere bakarak. Sessizlikle karşılaştı. "Düşünceleriniz? Fikirleriniz? Herhangi bir şeyiniz var mı?"

Cevap gelmedi.

Bizimle açık kapının arasında dururken gözlerini bile kırpmıyorlardı. Duyularımı açtım. Millicent'inkine benzeyen duvarlar buldum, o kalkanlardaki minik çatlakları zihnimde canlandırdım.

Gümüşi-beyaz ışıkla dolu küçük yarıklar. Aralıklardan güçlükle geçip...

Pandispanya gibi ve hafif bir şeyin tadını aldığımda refakatçilerden biri hafifçe irkildi. *Huzur*. Şaşkınlıkla geri çekildim, neredeyse bir adım geri gidecektim. Nasıl huzurlu hissedebilirlerdi? Bu Millicent'te algıladığıma hiç benzemiyordu.

"İnsan diğerinin neden o kadar konuşkan olduğunu merak ediyor" dedi Kieran. "Ama bunlar hiç öyle değil."

"Çünkü Millicent'in tam olarak diğerleri gibi olduğunu sanmıyorum. Öyle değil mi?" diye sordum refakatçilere, Kieran bana şöyle bir baktı. "O farklı."

"Aşikâr olanın dışındaki yönlerden mi?"

"Onlar gibi kokmuyor."

Kieran kaşlarını çatarak yeniden diğer refakatçilere baktı. "Haklısın."

Millicent kısa süre sonra elinde kendi giydikleri gibi siyah giysilerle döndü. Kieran ve benim yanımdan geçip giysileri yatağın üstüne bıraktı. "Elimden ancak bu kadarı geldi." Bana dönüp ellerini kalçalarına dayadı. "Umarım bu seni mutlu eder çünkü kraliçeyi kesinlikle sinir edecek."

"Sinir olması umurumdaymış gibi görünüyor muyum?"

"Hayır." Bir an durdu. "Şu anda." Sırtımdan soğuk bir ürperti geçti, Millicent koltuğa gidip bacak bacak üstüne atarak oturdu. "Hazırlanman gerek. Ben de adamına arkadaşlık edeceğim."

"Harika" diye homurdandı Kieran.

"Kraliçeyle görüşmeden önce Reaver'ı görmek istiyorum."

"Kendisi gayet iyi."

"Onu görmek istiyorum."

Dik dik yüzüme bakarken dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. "Hep bu kadar talepkâr mıdır?"

"Talepkâr değil de otoriter diyebiliriz" dedi Kieran.

"Eh, bu sinir bozucu... ve beklenmedik." Hiç kırpmadığı gözlerini gözlerime dikti "Eskiden böyle değildi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü minik bir fare kadar sessiz olduğun zamanları hatırlıyorum, gece olmadıkça gıkın çıkmazdı ve uyurken kâbuslar görürdün."

Sırtımdan yine soğuk bir ürperti geçti.

"O zamanlar buradaydım. Oldum olası buradaymışım gibi hissediyorum" dedi içini çekerek. "Ben yaşlıyım Penellaphe. Nerdeyse kralınız kadar yaşlıyım..."

Hareket ettiğimin bile farkına varmadan kendimi karşısında buldum, ellerimi ellerinin üstüne koyup koltuğun kolçaklarına bastırdım. "Casteel nerede?" diye sordum, diğer refakatçiler öne çıkarken Kieran'ın arkamdan bana yaklaştığını fark ettim.

Millicent cevap vermeyince İlkel öz damarlarımda titreşmeye başladı, başımı eğip gözlerine baktım. "Onu gördün mü?" Sesim yine buğulu çıkmaya başlamıştı.

Uzun bir sessizlik oldu. "Onu görmek istiyorsan" dedi Millicent, neredeyse refakatçilere çabucak attığı bakışı kaçıracaktım. "Burnumun dibinden çekilmeni, hazırlanmanı ve bunu bir an önce yapmanı öneririm. Zaman çok kıymetlidir Ekselans."

Bir müddet gözlerine baktıktan sonra yavaşça geri çekildim. Giysileri elinden alıp banyoya gittim, getirdikleri temiz, sıcak suyun içinde çabucak yıkandım. Millicent'in Kieran'a bir kurt olup olmadığını sorduğunu, sonra da şimdiye kadar bir kurtla hiç konuşmadığını söylediğini duydum. Kieran neredeyse hiç cevap vermiyordu.

Giysiler doğrudan Millicent'in dolabından getirilmiş gibiydi. Kolsuz tunik uzundu ve omuzlardan aşağı dökülerek arkasında hiçbir iz bırakmadan iyileşmiş olmasaydı gölge taşı okun açtığı yaranın olması gereken yere kadar iniyordu. Korsaj dardı ama bel ve kalça kısmındaki deri bağcıklar dolgun vücuduma uyması için gevşetmeme imkân tanıyordu. Tunik dizlerime kadar iniyordu ve iki yanında yırtmaçlar vardı, bu sayede kurt hançeri hem gizlenmiş hem de kolayca erişilebilir oluyordu. Keseyi belimdeki bağcıklardan birine tutturmayı başardım, yüzüğü de yakamın arkasına, göğüslerimin üstüne bıraktım. Millicent ona ait olmadığını düşün-

düğüm bir pantolon getirmişti ama üzerime olduğu için kimden geldiği umurumda bile değildi.

Tuvalet masasına doğru yürüdüm, aynadaki yansımama bakınca kalbim hızla atmaya başladı. Gözbebeklerimin arkasındaki gümüşi ışık parlıyordu, hale de biraz büyümüş gibiydi. Gözlerimi kırpıştırdım. Değişen bir şey olmadı.

Aynanın karşısında dururken gördüğüm rüyayı... kâbusu düşündüm. Annem Karanlık Olan'a bir şey söylemişti. Onun *viktor*'u olduğunu. Bu yüzden Tawny söylediğinde çok tanıdık gelmişti. Daha önce duymuştum. O gece ve ondan sonraki, sayısını ancak tanrıların bildiği ve hatırlayamadığım kâbuslarda. Leopold. Babam. O... o Vikter gibiydi. Soluğum kesilir gibi oldu.

Porselen tuvalet masasını sıkıca tutarak bakışlarımı yara izlerinde gezdirdim. Yükseldiğimde biraz solmuşlardı ama şimdi her zamankinden de çok belirgindiler. Parlak ışık yüzünden mi, yoksa bu kaledeki –bu şehirdeki– aynadan mı bu kadar belirgin göründüklerini bilmiyordum.

Kalbim hızla atmaya devam ediyordu, içimi korku ve beklenti karışımı bir duygu kaplamıştı. Bu duygu uyanıp da Wayfair Kalesi'nde olduğumuzu anladığımdan beri dalga dalga gelmeyi sürdürüyordu. Buradaydım. Casteel'in olduğu yerde. Babamın olduğu yerde. Isbeth'in olduğu yerde.

"Ondan korkmuyorum" diye fısıldadım aynadaki yansımama bakarak. "Ben bir kraliçeyim. Bir tanrıyım. Ondan korkmuyorum."

Gözlerimi kapadım. Odanın sessizliğinde kalbim nihayet yavaşladı. Midem yatıştı, tuvalet masasını bıraktım. Artık titremeyen ellerle hâlâ ıslak olan saçlarımı ördüm.

Ondan korkamazdım. Hiçbir şeyden korkamazdım. Şimdi zamanı değildi.

Wayfair Kalesi'nin giriş katına inerken kollarımdaki ve yüzümdeki yara izleri ilk kez gözler önündeydi.

Bu gerçeküstü bir duyguydu.

Millicent beni Reaver'ı görmeye götürmüş, Reaver bizi salona kadar takip edince de pek itiraz etmemişti. Draken sessizdi, başını önüne eğdiğinden sarı saçları yüzünü gizliyordu ama bir zamanlar çok daha büyük ve güzel olan avludan geçerken hiçbir şeyi gözden kaçırmadığını biliyordum.

Küçükken mermer sütunlara oyulmuş altın kaplamalı sarmaşıklar çok hoşuma giderdi. Zarif gravürlerin izini elimden geldiğince sürerdim ama desenler kemerli tavanlara kadar uzanırdı. Ian'la birlikte gündüz vakti gizlice avluya çıkar, birbirimize seslenerek sesimizin yukarıdaki renkli camlarda yankılanışını dinlerdik.

Şimdi tüm bunlar bana lüzumsuz geliyordu. Fazla şatafatlı. Sanki altın süslemeler ve desenler kimsenin göremediği kan lekelerini örtmeye çalışıyordu.

Ama avlunun şimdi daha küçük gelmesi bize *eşlik edenlerin* sayısından kaynaklanıyor olabilirdi. Millicent ve dört refakatçinin yanı sıra altı kraliyet şövalyesi de bizimle geliyordu, ayrıca kokularına ve öğrendiğim üzere ürkütücü derecede sessiz yürümelerine dayanarak Dönenlerin de bize eşlik ettiğini tahmin edebiliyordum. Vampirler de boyunlarını ve yüzlerini benzer şekilde gizlemişti, miğferlerinin altında sadece gözleri görünüyordu. Onlardan yana endişem yoktu. Bir şey yapmaya kalkışırlarsa haklarından gelebilirdim. Dönenler sorun olabilirdi ama yanımızda Reaver vardı.

Koridorun iki yanında tanrı heykellerinin sıralandığı Tanrılar Salonu'na girdik. Nereye gittiğimizi biliyordum. Büyük Salon'a.

En sevdiğim çiçek olan gece açan güllerle karışık leylakların bulunduğu vazolar devasa heykellerin arasına yerleştirilmişti. Heykellerde tanrılardan hiçbirinin yüzü detaylandırılmamıştı. Yüzleri dümdüz taştan ibaretti ve eğimli çatıya doğru çevrilmişlerdi. Burası da Ian'la birlikte oyun oynadığımız bir başka yerdi, heykellerin arasında koşturur, sonra ayaklarının dibine otururduk,

lan içinde tanrıların da olduğu muhteşem hikâyeler uydururdu.

Sadece yakuttan yapılmış iki heykelin bulunduğu daha küçük, kubbeli avluya bakarken göğsüm sıkıştı.

Solis Kralı ve Kraliçesi.

"Ne zevksizlik" diye mırıldandı Kieran heykelleri görünce.

Millicent önümüzde durdu, sağ tarafımızdaki kırmızı boyalı bir kapının önünde iki kraliyet muhafızının durduğunu gördüm. Muhafızlar kapının kanatlarını açınca Büyük Salon'un yan taraftaki girişinden sesler gelmeye başladı, mırıltılar, kahkahalar, haykırışlar ve kutlama çığlıkları.

Millicent Büyük Salon'a girmeden önce omzunun üstünden bakıp parmağını pembe dudaklarına götürdü. Refakatçiler içeri girmedi. Millicent salonu çepe çevre sardığını hatırladığım girintiye doğru yürürken refakatçiler kenara çekilip bize yol açtı.

Avucumu keseye bastırarak Millicent'in peşinden gittim. Aşağıdaki kalabalığa da girintinin diğer bölümlerini dolduran Yükselmişler'e de bakmadım. Bakışlarımı doğruca çoğu ev kadar geniş ve yüksek olan platforma diktim. Tahtlar yenilenmişti, hâlâ elmas ve yakut kaplıydılar ama sırtlarında artık kraliyet arması yoktu. Şimdi hilal şeklini andırıyorlardı. Ve ikisi de boştu.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

Refakatçiler tahtların arkasında kırmızı sancakları aralayınca salon sessizliğe gömüldü. Çıt çıkmıyordu. Altın rengi cüppeler giymiş tahtırevan taşıyıcıları göründü, bana yaldızlı bir kafesi hatırlatan kafesli tahtırevanı kollarından sıkıca kavramış halde dışarı çıkardılar. Kaşlarımı kaldırarak her bir çubuğa sarılmış kırmızı ipeklilere ve içinde kimin oturduğunu gizleyen tül perde katmanlarına baktım.

Adamlar tahtırevanı yere indirirken Kieran, "Şaka yapıyor olmalısınız" diye homurdandı.

Refakatçiler perdeleri açıp Kan Kraliçesi yaldızlı tahtırevanda dışarı çıkarken verecek cevap bulamadım. Sevinç tezahüratla yükseldi, gök gürültüsünü andıran alkışlar bayraklarla kaplı dış varlarda ve cam kubbeli tavanda yankılandı.

Tüm benliğimle elleri ve yüzü dışında her yerini örten beyaz elbisesiyle platformda yürüyen kraliçeye odaklandım. Tacın parlak oniksle birbirine tutturulmuş yakut halkalarının üstündeki elmaslar göz kamaştırıyordu. Kan Kraliçesi'nin koyu renk saçları, cumbaları ve platformu çevreleyen düzinelerce sütunu kaplayan sayısız duvar lambasının ışığında kızıla çalıyordu. Durduğum yerden bile gözlerine kalın sürmeler çekildiğini, dudaklarının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum.

Isbeth tahta oturup başını yana eğerek resepsiyonun tadını çıkarırken ellerimi parmaklığa koydum, öz içimde kıvrılıp geriliyordu. Damarlarımı dolduran korkunç gücü hemen oracıkta üstüne salmamak için tüm benliğimle mücadele ediyordum. Taşı sıkıca kavrayarak parmaklarımı parmaklıkları, sütunları, zemini ve duvarların görünen kısımlarını kaplayan altın rengi motiflere bastırdım.

"Orospu çocuğu" diye hırladı Kieran diğer tarafımdan.

Gözlerimi Kan Kraliçesi'nden güçlükle ayırarak yanına gelip sol tarafında duran karanlık adama baktım. Aldığım nefes ciğerlerimi yaktı. Altın-bronz ten. Yer yer güneşten sararmış kahverengi saçlar esrarengiz şekilde tanıdık gelen yüzünden geriye taranmıştı. Çıkık elmacık kemikleri. Dolgun dudaklar. Sert hatlı bir çene.

"Malik" diye fısıldadım.

Öfkenin genzime dolan acılığına kederin keskin tadı karışıyordu. Elimi kaldırıp yanımda duran elin üstüne koydum. Kieran da taşı benim kadar sıkı kavramıştı. Kederimi ve öfkemi bastırdım, Kieran'a biraz sıcaklık ve... *mutluluk* gönderdim. Kieran'ın içinden bir ürperti geçti, avucumun altındaki eli gevşedi.

"*Prens* Malik" diye düzeltti Millicent usulca. "Kaynın."

Başımı Millicent'e çevirdim. Malik'e bakıyordu. Birbirimize yakın durduğumuz için maskenin altından yanaklarındaki minik benekleri görebiliyordum. Kieran'ın elini sıktım. Millicent prensi tıpkı onun Oak Ambler'da kendisini izlediği gibi izliyordu, dişlerini sıkmıştı ve hiç kımıldamıyordu.

Reaver, Millicent'in arkasından geçti, kol kasları gerilmişti.

Süslü ipek giysileri ve parlak mücevherleriyle girintiyi dolduran Yükselmişler'den rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Oysa Yükselmişler'in meraklı, kapkara gözleriyle bize baktığı kesindi.

Hayır, draken'ın dikkatini çeken şey Hayat İlkeli'nin devasa heykeliydi.

Açık renk mermerden yapılmış heykel Büyük Salon'un tam ortasındaydı. Tanrılar Salonu'ndaki diğer heykeller gibi yüzün olması gereken yer dümdüz taştan ibaretti ama diğer yerlerindeki detaylar çarpıcıydı ve son gördüğümden bu yana hiç solmamıştı, ne kalın tabanlı caliga'lar ne de bacakları ve göğsü koruyan zırh plakaları. Bir elinde mızrak, diğerinde bir kalkan tutuyordu.

Ölümlüler heykelin ve gece açan güllerden koparılıp ayaklarının dibine serpiştirilmiş siyah yaprakların hayli uzağında duruyorlardı.

"Bence Nyktos heykelinin burada kaldığını bilse hiç de memnun olmazdı" diye mırıldandım.

"Bu Nyktos'un heykeli değil." Reaver'ın sesi hafif bir gürleme gibiydi.

"Doğru söylüyor" dedi Millicent.

Ne demek istediklerini sormaya fırsat kalmadan kalabalık sessizliğe gömüldü, sonra Isbeth konuşmaya başladı. "Halkım, beni nasıl da onurlandırıyorsunuz."

Onun sesi.

Alameti farikası olan zalimliğiyle çelişen yumuşak, sıcak sesi duyunca içim buz kesti.

"Beni nasıl da mahcup ediyorsunuz." Parmaklarımı yeniden korkuluğa bastırdım. Mahcup mu? Neredeyse kahkaha atacaktım. "Böyle belirsizlik ve korku dolu zamanlarda bile bana olan güveniniz hiç sarsılmadı."

Kieran başını yavaşça bana çevirdi.

"Biliyorum" diye mırıldandım.

"Bu yüzden de asla tereddüt etmeyeceğim. Tanrılar da öyle. Ne tanrısız bir krallığın ne de *Haberci*'nin karşısında."

24

Ölümlülerden ve Yükselmişler'den gelen alçak yuhalama sesleri Büyük Salon'da ve girintide yankılandı. Boynum gerilirken Kieran ve Reaver da kaskatı kesildi.

"Tanrıların bahşettiği topraklara Ölüm ve Yıkım Getiren Haberci uyandı" dedi Kan Kraliçesi, yuhalamalar kesildi. Kraliçenin sözleri sessizlikle karşılandı, sessizlikle ve artan şüphelerimle. "Kuzeydeki ve doğudaki şehirlerimiz hakkında duyduğunuz söylentiler doğru. Bu şehirler düştü. Surları yıkıldı. Masumlar tecavüze uğrayıp katledildi, kanları içilip *lanetlendi.*"

Duyduklarıma inanamıyordum. Afallayarak bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim, solgun yüzlere bakarken acımsı korku kalkanlarıma sürtünüyordu. Korktuğum başıma gelmişti. Kehanet artık pek az kişinin bildiği sözlerden ibaret değildi, bir silah haline gelmişti.

Korkunç yalanlardan ibaret ve ustaca kullanılan bir silah. Hiç sorgulamadan inanılan yalanlardan. Çoktan gerçeğe dönüşmüş yalanlardan.

Ether göğsümün ortasında yanarken korkuluğu daha sıkı kavradım. Damarlarıma öfke pompalanıyordu.

"Sağ kalanlar da yüzyıllardır bize karşı komplolar kuran barbar hükümdarların tutsağı oldu. Tanrılar bizim için ağlıyor." Isbeth tahtta öne eğildi, kıpkırmızı dudaklarından yeni yalanlar dökülürken sırtı dimdikti. "Düşmanımız şanlı Ayin'e, tanrılara sunduğumuz onurlu hizmete son vermek istiyor."

Yuhalamalar yeniden duyuldu, itiraz dolu haykırışlar yükseldi.

"Biliyorum. Biliyorum" dedi Kan Kraliçesi. "Ama korkmayın. Onlara boyun eğmeyeceğiz. Uyandırdıkları dehşete teslim olmayacağız, öyle değil mi?"

Kalabalık şimdi daha da yüksek sesle bağırıyordu, uğultu gök gürültüsü kadar güçlüydü. Kieran başını yavaşça iki yana salladı, derim uğuldamaya başladı.

"Atlantia'dan korkarak yaşamayacağız. Ölüm ve Yıkım Habercisi'nden korkarak yaşamayacağız." Kan Kraliçesi'nin sesi de içimdeki öz gibi titreşti. "Tanrılar bizi terk etmedi, bu yüzden, Yükselmişler'e ve bana olan güveniniz yüzünden asla başaramayacaklar. Kurtulacaksınız. Size bunun sözünü veriyorum. Ve kralınıza yapılanın intikamını alacağız. Tanrılar bize yardım edecek."

İnsanlar sahte bir tanrıya duydukları güveni haykırırken İlkel öz şişerek derime baskı yapmaya başladı. Korkuluğun ellerimin altında titrediğini hissettim.

Millicent yere baktıktan sonra hafifçe geri çekildi. Başını bana çevirip eğildi. "Sakin ol" dedi. "Tabii Haberci'nin aralarında olduğunu kalabalığın öğrenmesini istemiyorsan."

Bakışlarımı yüzüne diktim. "Ben Haberci değilim."

"Değilsin." İmalı imalı korkuluğa baktı.

Mermerde küçük çatlaklar belirmeye başlamıştı.

"Poppy." Kieran sırtıma dokunurken Reaver da yanıma yanaştı. "Ona hak vermekten nefret ediyorum ama aceleci davranmanın sırası değil... ne kadar haklı olsan da."

"Bence son derece uygun bir zaman" dedi Reaver.

Reaver'a katılıyordum ama Casteel'i nerede tuttuklarını bilmiyordum. Babamın nerede olduğunu bilmiyordum. Kan Kraliçe tam karşımda olabilirdi ama bu, ikisinin de güvenli bir yerde

lunduğu anlamına gelmiyordu. Kraliçeye saldırırsam başka biri işlerini bitirebilirdi.

Hem mesele sadece onlardan ya da benden ibaret değildi. Şimdiden benim o canavar olduğuma, Haberci olduğuma inanan insanlardı. Şimdi bir şey yaparsam onları kurtarmak için yapılan her şey boşa gitmiş olacaktı.

Özü bastırırken içimden bir ürperti geçti. Birkaç dakikamı aldı ama Kieran'ın gevşediğini, Millicent'in tekrar Büyük Salon'a doğru döndüğünü hissedebiliyordum. Sonunda ne olduğunun farkına vardım. Kan Kraliçesi konuşuyordu.

"Öne çıkabilirsin" dedi.

"Bu da ne şimdi?" diye homurdandı Kieran.

Elimi Kieran'ın elinden çekip aşağı baktım, bej rengi elbisesi çökük omuzlarından sarkan genç bir kadın gördüm. Yaşlı bir çift ona yardım ediyordu, üçü de platformun geniş, kavisli basamaklarının iki yanında duran şövalyelerin sıkı gözetimi altındaydı. Genç kadın platforma çıkınca diğer ikisi ona diz çöktürdü. Kadın titreyen kolunu kaldırdı.

Kan Kraliçesi soluk tenli ellerini uzatıp kadının çok daha küçük, titreyen ellerini tuttu. Parmaklarını tek bir yüzük süslüyordu, ışıkta parlayan pembe bir elmas. Duyularımı kapatmıştım ama Kan Kraliçesi başını eğdiği an genç kadının duyduğu sevinç kalkanlarımı delip geçti, sevinci tatlı ve pürüzsüzdü.

Midem bulandı. "Bu kraliyet kutsaması. Bunu hâlâ yaptığını bilmiyordum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istediğimden emin değilim" dedi Kieran.

"Ölümlüler bir kraliyet mensubunun dokunuşunda iyileştirici özellikler olduğuna inanır" dedim. Kadının yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Midem bulanmaya devam ediyordu. "Kutsanma şansını yakalamak için günlerce sırada beklediklerini hatırlıyorum."

"Hâlâ bekliyorlar" dedi Millicent.

"Eskiden buna ben de inanırdım. Kutsama bazen işe yarıyor gibiydi. Nasıl bilmiyorum. Zihnin beden üzerindeki gücünden mi,

yoksa..." Kan Kraliçesi'nin yanındaki refaktçiden altın bir kadeh alıp kadının dudaklarına götürüşünü izledim. Isbeth içtenlikle gülümsedi, bunu yaparken gerçekten sevgi doluymuş gibi görünüyordu, kadehi eğip içindekini kadına içirdi. Gözlerimi kıstım. "Yoksa o kadehten içirdiği şey yüzünden mi?"

Kieran başını hafifçe bana çevirdi. "Kan mı? Atlantisli kanı?"

Öyle olsa gerekti.

"Tanrılar" diye hırladı Kieran. "Ölümcül bir hastalığı iyileştirmez ama sonucu biraz geciktirir. Tanrıların Kan Tacı'nı kutsadığına ikna olmalarına yetecek kadar uzun bir süre işe yarayabilir. Dokunuşlarının iyileştirdiğine. Kendilerinin ve bütün Yükselmişler'in Seçilmiş olduğuna."

Öyle de olmuştu.

Az sonra kadının rengi yerine geldi. Yüzü artık o kadar kuru görünmüyordu. Sonra... kendi kendine ayağa kalktı. Hareketleri tutuktu ama *ayakta duruyordu.*

Büyük Salon'u dolduran ölümlülerden tezahüratlar yükseldi. Birçoğu diz çöktü, gözlerinden yaşlar süzülürken ellerini birleştirip dua etmeye koyuldular. Kan Kraliçesi başını kaldırdı, o kapkara gözler girintiye dikildi.

Bana.

Ve gülümsedi.

"Sana bakışları hiç hoşuma gitmiyor." Sohbetin uğultusu ve kraliyet kutsamasının ardından getirildiğimiz kabul salonunun yüksek tavanına doğru süzülen yumuşak müzik dizeleri Reaver'ın fısıltısını bastırıyordu.

"Bu kez aynı kanıdayım" dedi Kieran öbür tarafımdan.

Gruplar halinde ayakta duran ya da kalın minderli kırmızı sedirlerde yayılan, parmakları ve boyunları pahalı mücevherlerle, mideleri sessiz hizmetkârların ikram ettiği yiyeceklerle dolu zengin ölümlüler salondaki tek katılımcılar değildi.

Yükselmişler de etrafımızı çevirmişti.

Mücevherleri daha büyük, bakışları daha karanlık ve mideleri büyük ihtimalle farklı türden bir yiyecekle dolu olan lordlar ve leydiler diğerlerinin arasında birer boşluk gibi duruyordu.

Ölümlüler kaçamak bakışlarla bize doğru bakıp duruyor, gözlerini bana bakmalarıyla hiç ilgisi olmayan nedenlerle yanımda duran iki kişiye dikiyorlardı. Bunu yaparken çaktırmamaya çalışıyorlardı. Yükselmişler ise açık açık bakıyordu.

"İkinize sizi çekici buldukları için bakıyorlar. Bana da kusurlu olduğum için" dedim. "Ayrıca neden aralarında olduğumu anlayamıyorlar."

"Daha neler" diye homurdandı Reaver kaşlarını çatarak.

"Solis'in ölümlü elitleri soyluları taklit eder, Yükselmişler de güzel olan her şeye göz diker. Onlara bir baksanıza" dedim. "Hepsi öyle ya da böyle mükemmel. Hepsi güzel."

Reaver somurttu. "Bu uzun zamandır duyduğum en aptalca şey, üstelik şimdiye kadar bir sürü aptallık duydum."

Rahatsız olmadığıma biraz şaşırarak omzumu silktim. Bir zamanlar yara izlerimi görecekleri düşüncesi bana utanç verirdi, her ne kadar hayatta kaldığım için onlarla daima gurur duymuş olsam da. Ama o zamanlar farklı biriydim, zenginlerin ve soyluların fikirlerini önemseyen biriydim.

Şimdi ise umurumda bile değildi.

Bakışlarım girişte bekleyen kraliyet muhafızlarına kaydı. Onlar da refakatçiler gibi bizi izliyordu. Millicent kim bilir nereye kaybolmuştu. Kaybedecek zaman yok demişti, gerçekten de öyleydi. Ether göğsümde nabız gibi atıyordu. Sabrım tükeniyordu.

Kan Kraliçesi burada olduğumu biliyor ve beni bekletiyordu. Bu aptalca bir güç gösterisiydi. Bu kadar ölümlünün arasında uslu duracağıma inandığı için beni bu salona koymuştu.

Aralarında bir tanrının olduğunu bilmeyen ölümlülerin arasına.

Bunu değiştirme dürtüsüne karşı koymakta zorlanıyordum. Tuniğimin üstünden yüzüğe dokundum. Öğrendiğim bir şey varsa o da yaptıklarımın istemediğim sonuçlar doğurabileceğiydi. Sadece birilerinin zarar görmesine değil, Haberci olarak damgalanmama neden olabilecek sonuçlar. O yüzden bekledim. *Sabırsızlanarak*. Beklerken de şövalyeleri izledim. Yaklaşık yarısı refakatçilerin o doğal olmayan duruşu gibi kaskatı dikiliyordu. Göğüsleri fazla inip kalkmıyordu. Hiç kımıldamıyorlardı. Gözlerini nadiren kırpıyorlardı.

"Galiba kraliyet muhafızlarının arasında Dönenler de var" dedim sessizce.

"Mantıklı" dedi Kieran. "Kırmızı cüppeleriyle dolaşsalar daha çok göze batarlardı."

Sonunda muhafızlar kenara çekilerek altın süslemeli kapıları açtı. İçeri önce iki refakatçi girdi, başlarındaki kukuletalar saçlarını gizliyor, boyalı yüzlerini gölgeler içinde bırakıyordu. Arkalarından Kan Kraliçesi geliyordu, hâlâ beyazlar içindeydi.

Ellerimi iki yanıma indirdim. Öfke içimde öyle şiddetli titreşiyordu ki hiddetimi hemen oracıkta üstüne salmadığım için takdiri hak ettiğime inanıyordum. Ölümlüler ve Yükselmişler eğilip selam verirken kımıldamadan durabildiğim için. Biz üçümüz selam vermedik ve bu gözlerden kaçmadı. Ölümlüler doğrulurken buz gibi bir şok içindeydiler. Küçük orkestra bir köşede çalmaya devam ederken salonda fısıltılar dolaştı.

Kieran yanımda kaskatı olmuştu, gözüm bir an Isbeth'in arkasından salona giren adama takıldı.

Malik.

Duyularımı açtım ve daha önceki gibi babasınınki kadar kalın kalkanlarla karşılaştım.

Kan Kraliçesi hoş gülümsemeler ve kısa kucaklaşmalar eşliğinde kalabalığın arasında yürümeye başladı. Elmas ve yakuttan yapılmış tacı parlak avizenin altında ışıldarken başını bana çevirip gözlerime baktı.

Kalbim çarpmadı.

Nabzım hızlanmadı.

Ellerim ve bedenim kıpırtısızdı.

Ne korku ne de endişe vardı. Bomboş değildim. Isbeth elbisesinin etekleri yerleri süpürerek salonda yürürken içimde sadece tüm hücrelerime sızan zaptedilmiş, buz gibi bir öfke vardı. Bir başka deyişle son derece sakindim.

Malik'le birlikte peşlerinde kukuletalı refakatçilerle yürürlerken ben de gözlerimi Isbeth'in gözlerine diktim. Muhafızlar harekete geçmiş, yan yana dizilerek bizimle salondakilerin arasında bir duvar oluşturmuşlardı.

Isbeth birkaç adım ötemde durdu, kıpkırmızı dudaklarında hâlâ o sıcak ve *sevecen* gülümseme vardı. O karanlık ama dipsiz olmayan bakışlarını üstümde gezdirdi. "Giymen için gönderdiğim bu değildi."

Kieran hiddet saçıyordu, öyle yakıcı ve şiddetliydi ki alev alsa şaşırmazdım. Ama benim içimde o soğuk öfkeden başka bir şey yoktu. "Biliyorum."

Gözlerini gözlerime dikerken dudaklarını hafifçe büzdü. "Üstündeki bir kraliçeye yakışmıyor."

"Ne giyeceğimi ben seçerim. Bir kraliçeye neyin yakıştığına ben karar veririm."

"İşte şimdi bir kraliçe gibi konuştun" dedi Isbeth. "Son konuştuğumuzda böyle değildin."

"O zamandan beri pek çok şey değişti."

"Öyle mi?"

"Evet. Öncelikle, son konuştuğumuzda daha fazla şehre hükmediyordun."

"Demek öyle." Kan Kraliçesi bir elini kaldırdı. Parmağını şıklatırken pembe elmas parıldadı. "Dün kaybedilen yarın kolayca geri alınır."

Hafifçe gülümsedim. "Aptal olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bakışları sertleşti. "Düşünmesen iyi edersin."

"Ama kaybettiklerini kolayca geri alacağını sanıyorsan aptalın

birisin demektir" dedim, Yükselmişler'in ve ölümlülerin tüm dikkatinin üstümüzde olduğunun farkındaydım. Gerçi konuştuklarımızı duyacak kadar yaklaşamıyorlardı. Muhafızlar ve refakatçiler buna engel oluyordu.

"Hımm" diye mırıldandı Isbeth, bir hizmetçinin getirdiği şampanya kadehini aldı. "İçki alır mıydınız?"

Biz teklifini reddettik ama Malik içki almak isteyince Kieran ona döndü. "İyi görünüyorsun *Prens* Malik."

Malik cevap vermeden şampanyasını yudumlarken hafifçe gülümsedi, sol yanağındaki gamze belirir gibi oldu.

Isbeth, Kieran'a baktı. "Sen de geçen seferki kadar şahane görünüyorsun."

Kieran'ın dudakları kıvrıldı. "Galiba kusacağım."

"Ne şirin." Isbeth hiç istifini bozmadan Reaver'a baktı, güzel siyah kaşları yukarı kalktı. "Seni çıkaramadım."

Reaver gözünü bile kırpmadan dik dik Isbeth'e bakıyordu. "Çıkaramazsın zaten."

"Enteresan." Isbeth flüt kadehinin üzerinden Reaver'a şöyle bir baktı. "Söylesene kızım, etrafındaki erkeklerin cazibesine karşı koyabiliyor musun?"

"Buna cevap verme zahmetine bile girmeyeceğim" dedim, Malik pişmiş kelle gibi sırıttı.

"Akıllıca." Isbeth göz kırpınca midem bulandı. "Bu arada yanılıyorsun."

"Hangi konuda?"

"Kaybettiklerimi kolayca geri alamayacağım konusunda" dedi Isbeth çenesini havaya dikerek. "Seni aldım."

Öfkeden sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. "Çünkü buna ben izin verdim."

"Ah evet. Gelmeyi kabul ettin. Özür dilerim." Isbeth yaklaşınca Kieran da Reaver da gerildi. Ben ise oralı olmadım. "Gerçekten içeri sızıp Casteel'i kurtarabileceğini mi sanıyordun? Yapma Penellaphe. Bu çok aptalcaydı."

İçim adeta buz kesti. "Ama buradayım, değil mi?"

"Buradasın ve bundan ötürü çok mutluyum." Dikkatle gözlerime baktı. "Konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki."

"Konuşacağımız tek şey Casteel'in serbest bırakılması."

Isbeth içkisinden bir yudum daha aldı. "Son kez taleplerde bulunduğunda neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Duymazdan geldim. "Ve babamın serbest bırakılması."

Kan Kraliçesi kadehini indirirken yüzünün çarpıcı hatları gerilmişti. "Baban mı?"

"Babamın kim olduğunu biliyorum. Onu elinde tuttuğunu biliyorum. İkisini de istiyorum."

"Birisi bir şeyler yumurtlamış" diye mırıldandı. "Baban da kralın da iyi. Bulundukları yerde güvendeler."

Güvende mi? Az kalsın gülecektim. "Onları görmek istiyorum."

"Bunu hak etmedin" dedi Isbeth.

Hak etmek mi? Öz, sakinliğimi tehdit ederek derime baskı yapıyordu. "Bu salondaki insanlar kim olduğumu biliyor mu?"

Yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Sarayımdan sadece birkaç kişi kızım olduğunu biliyor."

Bir adım öne çıktım, refakatçiler hemen hareketlendi. Isbeth elini kaldırdı. "Ondan bahsetmiyorum. Benim bir tanrı olduğumu, sözünü ettiğin Haberci olmadığımı biliyorlar mı?"

Isbeth cevap vermedi.

"Bunu açıklarsam ne olur sence?" diye sordum. "Bunu senin o saçma sapan konuşmaların ve kraliyet kutsaması esnasında yapsaydım ne olurdu?"

"Yapsan ne olacak sanıyorsun? Dizlerinin üstüne çöküp sana tapacaklar mı? Seni bağırlarına mı basacaklar? Seni artık tanrıların uyardığı Haberci olarak görmeyecekler mi?"

"Tanrılar böyle bir uyarıda bulunmadı" dedim. "Sen de bunu biliyorsun."

"Tatlım, bir tanrının kehaneti sence bir uyarı değil de nedir?"

Burun deliklerim genişledi. "Ben Haberci değilim."

Isbeth gülümseyerek bakışlarını üstümde gezdirdi. "Tatlı çocuğum, görüyorum ki bir şey hiç değişmemiş."

"Sana olan nefretim mi?"

Isbeth hafifçe güldü. "Hâlâ kim ve ne olduğunu kabullenmemişsin."

"Kim olduğumu da ne olduğumu da gayet iyi biliyorum" dedim birden içimi dolduran korkuyu görmezden gelerek, korkuyu ve huzursuzluğu. "Yakında yalan söylediğin herkes gerçeği öğrenecek. Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Halktan ne bekliyorsun Ekselans?" dedi Malik. "Ona sırt dönmelerini mi? Tanıdıkları ve güvendikleri tek kişi kraliçeleri iken mi? Sen öldüğüne ya da *değiştiğine* inandıkları bir Bakire idin. Korktukları bir krallıktan gelen bir yabancı."

"Kapa çeneni" diye hırladı Kieran.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum" dedi Malik. "Penellaphe'den korkacaklardır."

"Karşılarındaki sahte tanrıdan korkmak yerine mi yani? Uzun süre önce unutulmuş bir İlkelden çaldığı özü Tanrıların Kralı'nın muhafızlarını öldürmek için kullanan bir yarı tanrıdan? Sayısız çocuğun sözüm ona onur verici bir Ayin'de öldürülmesine müsaade eden bir yarı tanrıdan mı?" Bir kaşımı kaldırarak Isbeth'e baktım. Isbeth hafifçe gözlerini kıstı. "Adının bile gerçek olmadığını öğrenince ne düşünecekler çok merak ediyorum." Hafifçe güldüm. "Kutsama gibi o da sahte. Ayin gibi, Kan Tacı'nı oluşturan her şey gibi sahte. Tanrılığın gibi o da sahte."

"Sözlerine dikkat et" dedi Isbeth.

"Ya diğer Yükselmişler?" diye bastırdım. "Şu pek sevmediklerin. Onlardan biri olmadığını öğrenirlerse sence ne yaparlar? Öğrenmeye var mısın?"

Isbeth kadehini elinde unutarak yüzüme bakakalmıştı, Malik yanımıza yaklaştı. "Bu kadar düşüncesizce bir şey yapmanı tavsiye etmem Ekselans." Elini Kan Kraliçesi'nin koluna koydu. "Sen yarattığın felaketten sağ çıkabilirsin ama bu salondakilerin çoğu çıkamaz. İstediğin bu mu?"

Bir an taş kesilerek Malik'in eline baktım. Duyduğum tiksinti içimdeki buz gibi öfkeye karıştı. "Ona nasıl dokunabiliyorsun?"

Malik bir omzunu kaldırdı. "Neden dokunamayayım?"

"Seni orospu çocuğu" diye hırladı Kieran öne çıkarak.

Her nasılsa mantığımı kullanarak kolundan tutup onu durdurdum.

Prens, Kieran'a baktı. "Uzun süredir görüşmediğimiz için bunu görmezden geleceğim. Anlaşılan seni bir tekmede Atlantia'ya postalayabileceğimi unutmuşsun."

Kieran'ın buz mavisi gözleri parladı. "Ben hiçbir şeyi unutmadım."

"Güzel." Malik gülümsedi. "Yani bunun değişmediğini biliyorsun."

Malik'e, yüzündeki o umursamaz gülümsemeye baktım ve duyularımı bir kez daha ona yönlendirdim. O kalın kalkanlara denk geldim ama bu kez geri çekilmedim. Karanlık dürtünün o zayıf noktaları bulmasına engel olmadım. Özün hislerimi takip etmesine izin vererek gücümü yavaşça o duvarlara boşaltıp çatlakları tespit ettim.

Malik birden gözlerime baktı, o uyuşuk gülümsemesi yüzünde donup kaldı. Durmadım. Ether'i mental duvarların derinliklerine batırıp o küçük zaaf parçacıklarına varana dek kazdım. Ben o çatlakları genişletirken kan Prens'in yüzünden çekildi. Kalkanlarını parçaladığımda kadeh elinden kaydı.

Duygular kontrolsüzce dışarı fışkırırken Malik yana doğru tökezledi, anlamlandırılamayacak kadar hızlı ve karmaşık bir duygu seli vahşice girdaplar çizerek akıyordu. Geçici keyiften arta kalan şekersi tadı ve biriken öfkenin yakıcılığını hissettim. Malik titremeye başladı, parmaklarını saçlarına geçirerek öne doğru eğildi. Ben duygularını dışarı *çekmeye* devam ederken refakatçiler yaklaşıp Malk'i diğerlerinin gözünden gizledi. Ekşi ve keskin bir tat aldım. Eşit miktarda utanç ve üzüntü vardı ama keskin bir acılık diğer her şeyi bastırıyordu. Sürekli bir paniğe dönüşmüş olan korku.

O zaman şimdi delik deşik olmuş kalkanını bırakarak geri çekildim. Malik başını kaldırdı. Burnundan kan damlıyordu. Gözlerini bana diktiğinde acısı hafiflemiş, hafif bir sızı halini almıştı.

"Onu buradan götürün" diye emretti Isbeth kısık bir sesle. İki muhafız Malik'in yanına geldi. Biri kolundan tuttu.

Malik muhafızların elinden kurtuldu. "Ben iyiyim" dedi boğuk bir sesle ama onu tutup döndürdükleri zaman karşı koymadı. Yürürken bacakları titriyordu.

"Biri şurayı temizlesin" dedi Isbeth sertçe, koyu renk gözleri ether'le parlıyordu. "Hiç nazik değilsin kızım. Malik ne de olsa senin kaynın."

"Hak etmişti" dedi Kieran sırıtarak.

"Olabilir." Bir hizmetçi aceleyle kırılan camları süpürürken Isbeth kenara çekildi. Derin bir nefes aldı, gözlerindeki parıltı sönmüştü. Dudakları artık gergin değildi. "Dediğim gibi, konuşulacak çok şey var. Bu savaş. Krallıklar. Gerçek Kral. Başkente girmene bu yüzden izin verdim."

Hâlâ Malik'in duygularının etkisi altındaydım, "Konuşmak mı istiyorsun?" dedim, "Casteel'i ve babamı serbest bırakana kadar öyle bir şey olmayacak."

Kan Kraliçesi'nin kahkahası rüzgâr çanları gibi çınladı. "Tatlım, ne istediğinin farkında mısın? Seni düşüncesizce ve aptalca bir şey yapmaktan alıkoyan tek kozumdan vazgeçmemi mi istiyorsun? Pişman olacağın bir şey yapmana engel olan tek şeyden. Oysa bana teşekkür etmen gerek."

Geri çekildim. "*Teşekkür etmek mi*? Sen aklını mı?.."

"Sen benim kızımsın Penellaphe." Elini uzatıp çenemi tuttu. Bu kez elimi kaldırarak uzak durmaları için Kieran ve Reaver'ı uyardım. Isbeth canımı yakmıyordu. Eli sıcak değildi ama Yükselmişler'inki kadar soğuk da değildi. "Seni rahmimde taşıdım ve benim için güvenli olduğu müddetçe sana baktım. Başkalarında katlanamayacağım şeyleri sende hoş görmemin nedeni de bu." Gözleri bir kez daha parladı. "İşte bu yüzden sana –*sadece sana*– henüz hiç hak etmediğin bir şey vereceğim. Ama bir seçim yapmak zorundasın. Ya kralını ya babanı göreceksin. İkisi birden olmaz."

"İkisini de görmek istiyorum."

"Söz konusu bile olamaz Penellaphe." Gözlerini gözlerime

dikti. "Yakında iki seçeneğin de olmayacak. O yüzden seçimini çabuk yap."

Kaskatı kesildim, yumruklarımı sıktım. "Casteel" dedim güçlükle, utanca benzer bir suçluluk duygusu içimde çalkalandı.

Isbeth gülümsedi. Kimi seçeceğimi biliyordu. Çenemi bıraktı. "Biricik kralını görmene izin vereceğim, sonra da sen ve ben konuşacağız. Ve beni dinleyeceksin."

"Ekselans." Önümde duran adam eğilerek selam verdi. Kieran'ın sözünü ettiği Dönen bu olsa gerekti. Callum. Adamın her şeyi altın sarısıydı, saçları, teni, giysileri ve yüzüne çizilmiş kanat şeklindeki maskesi. Gözleri dışında her şeyi. Gözleri Millicent'inkiler gibi açık maviydi. Bizi dışarı çıkarırlarken Millicent şimdi rengi biraz yerine gelmiş ama daha az küstah olan Malik'le birlikte tekrar ortaya çıkmıştı.

Çenesinin ve yanaklarının narin sayılabilecek hatlarından çıkarabildiğim kadarıyla Dönen yakışıklıydı. Bana dolaptaki porselen bebekleri hatırlatması ne tuhaftı.

"Sonunda sizinle tanıştığım için onur duydum" dedi Callum doğrularak.

Bunun onur olduğunu hiç sanmadığım için cevap vermedim.

Callum yine de gülümsedi. "Kralınızı mı görmek istiyorsunuz?"

"Evet." Duyularımı açınca kalın, gölgeli duvarlarla karşılaştım.

"Öyleyse beni takip edin." Callum dönüp yürümeye başladı. "Ama sadece siz. Diğerleri gelemez."

"Biz ondan ayrılmayız" dedi Kieran.

"Onu görmene izin vereceğimi söyledim" dedi Kan Kraliçesi,

refakatçiler ve vampirlerle Dönenlerin karışımından oluşuyormuş gibi görünen sessiz kraliyet şövalyeleri etrafını çevirmişti. "Hepinizi kastetmedim. Aklımı hafife alarak çok fazla şey istiyorsunuz. Uslu duracağının garantisi olarak burada kalacaklar."

Reaver başını eğerek iki yana salladı. "Yalnız gitmesine izin vereceğimizi sanarak asıl sen bizim aklımızla alay ediyorsun."

Kan Kraliçesi'nin bakışları draken'a kaydı ve rahatsızlık verecek kadar da orada kaldı. "Razı olmaya yanaşmazsanız onu hiç göremeyeceksiniz."

Kieran da benim gibi kaskatı kesildi. Bir şey söylemesem de vereceğim kararı biliyordu. "Kabul" dedim Kieran'ın gözlerine bakarak. "Beni merak etmeyin."

"Elbette merak edilecek bir şey yok" dedi Callum.

Onu duymazdan gelip Kan Kraliçesi'nin bakışlarını yakaladım. İlkel öz göğsümde yanıyor, kıvılcımlar saçıyordu. Etrafımdaki hava elektriklendi. "Onlara bir şey olursa burayı başınıza yıkarım."

"Tüylerim ürperdi" diye mırıldandı Callum kollarını kaldırarak. "Tüylerimi diken diken ettiniz. *Olağanüstü*." Bakışlarını bana çevirdi. "Şeyden beri böyle bir güç görmemiştim, ee..." Dişini dudağında gezdirdi. "Çok uzun zamandır."

Reaver başını hızla Callum'a doğru çevirdi. "Ne kadar uzun?"

"Epey uzun" dedi Callum.

Isbeth'in yüzünün gerildiğini gördüm. "Evet. Olağanüstü." Başını eğdi. "Onlara hiçbir şey olmayacak. Malik." Parmağını şıklattı, Malik sadık bir köpek gibi yaklaştı. "Onlara odalarını göster, yani ayrı ayrı kendi odalarını."

Birkaç şövalye Malik'e katılırken uzanıp hafifçe Kieran'ın elini sıktım. "Beni merak etme." Reaver'a dönüp tekrar Kieran'a baktım. "Onunla gidin."

Kieran'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Dönüşünü *dinliyor* olacağım."

Bu kurt formunda olacağı ve onunla iletişim kurabileceğim anlamına geliyordu. Başımı salladıktan sonra yürüyüp Malik'in ya-

nında durdum. Malik doğruca karşıya bakıyordu, bedeni kaskatıydı. Acısının tadını hâlâ alabiliyordum. Bu üzüntü pek çok farklı kaynaktan geliyor olabilirdi ama kendimi hayal kırıklığıyla bitecek bir yola girmekten alıkoydum. Kendimi zorlayarak yanından geçip gittim.

"Hazır mısınız?" Callum bunu akşam yemeğinde onlara katılıp katılmayacağımı sorar gibi neşeyle söylemişti.

Kieran ve Reaver'ı Malik ve şövalyelerle bırakıp gitmek çok zordu ama Isbeth'in *henüz* kötü bir işe kalkışacağını sanmıyordum.

Millicent ve Kan Kraliçesi'yle birlikte kırmızı bayraklarla süslü dönemeçli koridorlarda Callum'u takip ettim, tıpkı Bakire iken Teerman Şatosu'nun koridorlarında yaptığım gibi ellerimi birbirine kavuşturmuştum. Yalnız bu kez öyle yürümem emredildiği için değildi. Kendimi düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoymak içindi.

Annemi boğmak gibi.

"Bu koridorlarda son kez yürüdüğün zamanları hatırlıyorum" dedi Kan Kraliçesi. "Öyle sessiz ve hızlıydın ki, hep koştururdun..."

"Ian'la birlikte" diye sözünü kestim, mutfakların önünden geçerken yüzünün asıldığını fark ettim. "Ian'ın bu koridorlarda son kez yürüdüğü zamanı da hatırlıyor musun?"

"Evet" dedi Isbeth, Millicent yanımda tıpkı benim gibi ellerini kavuşturmuş yürüyordu. "Onu her gün düşünüyorum."

İçimde kabaran öfke genzimi yaktı, o sırada ileride iki kraliyet muhafızının ağır, ahşap bir kapının kanatlarını açtığını gördüm. Yeraltına ineceğimizi hemen anladım. "Bahse girerim düşünüyorsundur."

"İnanmayabilirsin" dedi Kan Kraliçesi, Wayfair'in sadece gaz lambaları ve mumlarla aydınlatılmış koridorlarının bulunduğu eski bölümüne girerken tacı mat bir ışıkla parlıyordu, "ama pek az şey bana onun kaybı kadar acı veriyor."

"Haklısın. Sana inanmıyorum." Geniş, taş basamaklardan inerken parmaklarımı büküp avuçlarıma batırdım. "Onu öldürdün.

Bunu yapmana gerek yoktu ama yaptın. Onu kendi isteğinle öldürdün, Ian bunu hak etmemişti. Yükselmeyi hak etmemişti."

"Hasta olmaktan ya da yaralanmaktan korkmayacağı uzun bir yaşamı hak etmiyor muydu yani?"

Sert bir kahkaha attım. "Uzun bir yaşam mı? Buna izin vermedin ki." Millicent'in bakışlarını üstümde hissedince parmaklarımı gevşettim. "Ian hakkında konuşmak istemiyorum."

"Konuyu açan sendin."

"Hata etmişim."

Yeraltındaki salona girerken Kan Kraliçesi sessizdi. Yerin altında bile tavanlar yüksekti, diğer yollara açılan alanlar düzgün ve tertemizdi. Ürpertici bir sessizlik vardı, tek bir fısıltı bile duyulmuyordu. Bakışlarımı karanlık tavana kadar yükselen ve ucu bucağı görünmeyen sütun sıralarında ve sütunların etrafına toplanmış gölgelerde gezdirdim. Şimdi neredeyse kendimi görebiliyordum, koridorda sessizce ilerlerken çok daha genç, peçeli ve çok yalnızdım.

Callum durup bize döndü. "Nereye gittiğimizi görmenize izin veremeyiz. Gözlerinizi bağlayacağız."

Etrafımda ne yaptıklarını görememe düşüncesi hiç hoşuma gitmese de başımı salladım. "Bağlayın o zaman."

Millicent bir ruh kadar sessizce arkama geçti. Az sonra karanlıktan başka bir şey göremiyordum.

Takip ettiğimiz yol sessiz ve kafa karıştırıcıydı. Millicent kolumdan tutarak sonu gelmeyecekmiş gibi bir süre beni yönlendirdi. Dümdüz yürüyormuşum, sonra sürekli dönüşler yapıyormuşum gibi hissediyordum. Becerisini alkışlamam gerekirdi çünkü bu yoldan geri dönebileceğime dair umudum yoktu.

Ama büyüm vardı. Yürüdüğümüz sürenin uzunluğuna bakarak büyüyü Wayfair'in altındaki odalarda kullanamayacağımı anladım. Millicent durduğunda Garden District'in yakınlarında ya da altında olmalıydık, bu da muhtemelen tapınakların birinde tünellere girebileceğimiz anlamına geliyordu. Millicent gözbağımı çözerken hava daha soğuk ve nemli bir hal almış, içimi bir telaş kaplamıştı. Burada tutulan biri nasıl iyi olabilirdi? Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

Gözbağım açılınca Callum'un karşımda durduğunu gördüm. Şaşkınlıkla geriye doğru bir adım atıp Millicent'e çarptım. Yeraltı tünellerinin küflü kokusu çürümenin tatlı kokusunu bastıracak kadar güçlü olmalıydı. Callum şimdi çok yakınımda durduğundan altın rengi yüz boyasının altından, sağ gözünün hemen altındaki beni görebiliyordum.

Callum gülümseyerek gözlerini yüzümde gezdirdi... yara izlerinde. "Çok acımış olmalı."

"Ne kadar acıdığını öğrenmek ister misin?" dedim, Callum'un yapmacık gülümsemesi biraz daha arttı. "Bana bu kadar yakın durmaya devam edersen öğreneceksin."

"Callum" dedi Kan Kraliçesi arkamızdan.

Dönen başını hafifçe eğerek geri çekildi. Hâlâ gülümsüyor, hâlâ gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Bir müddet daha dik dik yüzüne baktıktan sonra etrafıma bakındım. Meşalelerle aydınlanan nemli taş duvarlardan başka bir şey görmedim.

"Casteel nerede?"

"Solundaki koridorun sonunda" dedi Callum.

Yürümeye başladım.

"Penellaphe" diye seslendi Isbeth, adımın dudaklarından döküldüğünü duyunca Craven'ların pençelerinin taşın üstünde çıkardığı sesi duymuşum gibi sinirlerim bozuldu. "Adamlarının güvende olacağına dair söz verdim. Bu sözün tutulup tutulmayacağını bundan sonraki davranışların belirleyecek."

Sözleri...

Sırtımdan bir ürperti geçti, yavaşça ona döndüm. Muhafızlar

ve refakatçiler etrafını çevirmişti. Sadece Millicent bir kenarda, Callum'un karşısında duruyordu. Isbeht'in sözleri sadece ne yapacağına değil, az sonra ne bulacağıma dair de bir uyarıydı.

İlkel öz derimin hemen altında uğulduyordu. Dilimin ucuna yüzlerce acı söz geliyor, ağzımı vaat edilmiş şiddetin dumanıyla dolduruyordu. Ama bir kez daha yıllarca ne söylenirse söylensin, ne yapılırsa yapılsın takındığım o sessizliğe büründüm. Dumanı yuttum.

"Casteel hiçbir zaman... sevimli bir misafir olmadı" diye ekledi, karanlık gözleri ateşin ışığında parlıyordu. Misafir mi? *Misafir*? "Ayrıca abisinin tersine durumu kendisi için nasıl kolaylaştıracağını hiç öğrenemedi."

Birden Millicent'ten bir yumruk gibi çıkan yakıcı öfke genzime çarptı. Bu duygunun Casteel'den bahsedilmesinden kaynaklandığını düşünmüyordum. Malik'in bahsi geçtiği içindi. Verdiği reaksiyon ilginçti, tıpkı Malik'in Oak Ambler'da verdiği tepki gibi. Tüm bunları bir kenara bırakarak döndüm. Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladım. Söylersem sonu kötü olabilirdi.

Her adım yirmi adım gibi geliyordu, yaklaşıp da hücre duvarındaki gölgelerle dolu açıklığı görünce sahip olduğum serinkanlılığı da kaybettim. Göreceklerimden –yapacaklarımdan– duyduğum korku içimdeki beklenti ve öfkeyle çarpışırken durmadan ellerimi açıp kapatıyordum. Burası bir Craven için bile uygun değildi ve Isbeth *Casteel*'i buraya kapatmıştı ha?

Hücrenin derinlerinden bir ses geldi. Boğuk ve alçak bir sesti, bir ölümlüden çıkmışa benzemeyen bir hırıltıydı, hemen mumlarla aydınlatılmış loş hücreye girdim.

O zaman onu gördüm.

Kalbim gördüklerimin ağırlığı altında paramparça oldu.

25

Öne düşmüş gevşek, karanlık dalgalar Casteel'in yüzünün büyük kısmını örtüyordu. Tek görebildiğim ağzıydı, dudakları geri çekilmiş, sivri dişleri ortaya çıkmıştı.

Hırıltısı bu kadar zayıf olmaması gereken bir göğüsten çıkıyordu. Omuzlarından dışarı fırlamış kemikler onu duvara zincirleyen bükülmüş kemikler kadar göze çarpıyordu. Bu bağların uzun süre önce ölmüş ilahların kemiklerinden yapıldığını biliyordum. Casteel'i zincire vurmak için kullanılmamışlardı. Casteel karşısında işe yaramazlardı.

Amaç benim gibi birinin onları kırmasını engellemekti.

El ve ayak bileklerinde... ve boğazında gölge taşından prangalar vardı. Boğazında. Ve derisi... yüce tanrılar, kıpkırmızı ince çizgilerle kaplı olmayan tek bir yer bile yoktu. Köprücük kemiklerinden pantolonuna kadar tek bir yer. Sağ bacağının baldırını kaplayan kumaş yırtılmış, Craven ısırığına çok benzeyen bir yara ortaya çıkmıştı. Sol elindeki kirli sargı...

Tanrılar.

Kendimi hazırladığımı sanıyordum ama kesinlikle hazır değildim. Ona yapılanları görmek korkunç bir şok etkisi yaratmıştı.

"Casteel" diye fısıldadım ona doğru yürüyerek.

Kıvrılmış parmaklarını havaya savurarak ayağa fırladı. İrkilerek durdum, boynundaki zincir onu geriye çekince kılpayı kurtulmuştum. Kurumuş kanlarla kaplı çıplak ayakları ıslak taşın üstünde kaydı. Her nasılsa dengesini korumayı başardı. Başını geriye atıp bağlara asılırken zincirler gıcırdıyordu.

Ah tanrılar. Gözleri...

Sadece incecik sarı birer şerit görüyordum.

Gücüm canlandı, uzun zamandır olmadığı şekilde bedenimden taşmaya başladı. Onunla bağlantı kurdum, duyguları acı veren, karanlık bir açlık dalgası halinde içime dolunca irkildim.

Kan açlığı.

Kan açlığı çekiyordu. O anda beni tanımadığını anladım. Tek sezdiği kanımdı. Hatta muhtemelen o kandaki İlkel öz. Onun kraliçesi değildim. Dostu ya da karısı değildim. Kalp eşi değildim. *Yiyecekten* başka bir şey değildim. Ama asıl kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını anladığım an can evimden vurulmuşa döndüm.

Sakinleşmeye çalışırken göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu. Bağırmak istiyordum. Çığlık atmak.

En çok da tüm diyarı yakmak istiyordum.

O neredeyse kapkara kesilmiş gözler kapıya kaydı, daha yüksek sesle ve derinden hırlamaya başladı.

"Yerinde olsam fazla yaklaşmazdım" dedi Callum. "Kuduz bir hayvan gibi."

Başımı hızla Dönen'e çevirdim. Millicent arkasında duruyordu. "Seni geberteceğim" dedim. "Ve çok acı çekeceksin."

"Bak ne diyeceğim" dedi, taşa yaslanıp kollarını kavuştururken başıyla Casteel'i işaret etti, "o da aynı şeyi söylemişti."

"Öyleyse Casteel'in de buna tanık olma zevkini yaşaması için elimden geleni yapacağım."

Callum güldü. "Ne kadar da fedakârsın."

"Tahmin bile edemezsin." Kafası kesilen bir Dönen'in nasıl hayatta kaldığını öğrenmeden başımı çevirdim.

Casteel hâlâ Dönen'e bakıyordu. Ben daha yakınında dur-

duğum halde tüm dikkatini ona vermişti. Dönen'e odaklanması kendini tamamen kaybetmediğine dair umutlanmama neden olmuştu.

Hâlâ orada olduğuna, ona ulaşabileceğime, kim olduğunu hatırlatabileceğime dair bir umut. Bir *yaratığa* dönüşmeden önce onu durdurabileceğime dair.

Atılıp kolunu tuttum. Tıslayarak başını bana çevirdi. Teni sıcaktı, *fazla sıcak*. Ve kuru. Ateşi varmış gibi. İyice sokuldum.

"Kahretsin" diye bağırdı Millicent koridordan.

Casteel bir engerek gibiydi. Doğruca boğazıma atıldı. Ama bunu beklediğim için çenesini tutup başını geri ittim. Çenesindeki kısa, sert sakallar avucumda tuhaf bir his bırakıyordu. Vücut kütlesinin bir kısmını kaybetmişti ve ben güçlüydüm ama açlığı ona on tanrının gücünü veriyordu. Öze ulaşıp kükreyen gücümü yüzeye çağırırken kolum titriyordu.

Gümüşi-beyaz ışık görüş alanımda kıvılcımlanarak ellerimden bu kadar donuk ve sıcak olmaması gereken deriye aktı. Ulaşabildiğim her mutlu anıyı, mağaradaki anılarımızı ona yönlendirdim. Rol yapmayı bıraktığımız zamanki anılarımızı. Elimizde yüzüklerimizle Jasper'ın önünde diz çöktüğümüz zamanı. Saion's Cove'da üstümde o mavi elbise varken bana bakışlarını. Beni o bahçeye götürüp duvara dayayışını. Enerjiyi ona yönlendirirken fiziksel yaralarını iyileştirmek açlığın acısını biraz olsun azaltsın, kim olduğunu hatırlayacak kadar sakinleşmesini sağlasın diye dua ediyordum. En azından geçici bir çözüm olmasını umut ediyordum. Açlığın keskin acısını hafifletirse gerçek ve acı verici bir zarara yol açmadan beslenebilirdi. Çünkü izin versem şu anda yapacağı buydu. Ve bu onu üzecekti. Bir parçasını öldürecekti.

Casteel'in vücudundan bir titreme geçti. Bir an kaskatı kesildi, artık bana direnmiyordu. Sonra o kadar hızlı geri çekildi ki elimden tamamen kurtuldu. Tökezledim, neredeyse düşüyordum, Casteel ise sırtını duvara yaslamıştı. Ellerimdeki, Casteel'in bedenindeki gümüşi ışık sönmüştü, Casteel şimdi durduğu yerde hızlı hızlı soluyordu, başını öne eğmişti. Kollarındaki, göğsündeki ve

kamındaki sayısız kesik soluk pembe izlere dönüşmüştü. Mum ışığı belden aşağısına vurmadığı için bacağındaki yarayı göremiyordum ama onun da iyileşmeye başladığını tahmin ediyordum. Gerçi eli... Yeteneklerim onu iyileştirmeye yetmiyordu.

Saniyeler uzarken sadece Casteel'in hırıltılı solukları ve yukarıdan gelen boğuk bir gümbürtü duyuluyordu. Araba tekerlekleri?

"Cas?"

Casteel titredi, tüm vücudu ve zincirleri sarsılıyordu. Başını kaldırınca yüzünün de süzüldüğünü gördüm. İlk rüyada olduğu gibi. Çenesindeki kirli sakallar koyulaşmıştı. Yanaklarının ve gözlerinin altında daha derin çukurlar oluşmuştu.

Ama gözleri... açıldığı zaman hâlâ o büyüleyici altın renginde olduklarını gördüm. *"Poppy."*

Casteel

Kan açlığının kırmızı sisini dağıtan parlak bir ışık gibi karşımda duruyordu. Buradaydı. Gerçekti.

Kraliçem.

Ruhum.

Kurtarıcım.

Poppy.

Bu rüya değildi. Son günlerde musallat olan halüsinasyonlardan değildi. Poppy beni kurtarmaya geleceğini söylemişti ve şimdi buradaydı.

Yaslandığım duvardan doğruldum. Kemik zincirler şakırdayıp gerildi. Boğazımdaki pranga sıkılaştı ama Poppy bana doğru gelmeye başlamıştı bile. Az sonra kollarımdaydı. Nasılsa kendimi

kıçımın üstünde buldum ama Poppy *hâlâ* kollarımdaydı. Sıcacık. Gerçek. Yumuşak. Bana sımsıkı sarılmıştı. Yanağını yanağıma dayamıştı. Pislik içindeydim. Herhalde iğrenç kokuyordum. Hücrenin zemini leş gibiydi. Bunların hiçbiri onu yanağıma, alnıma ve burnumun üstüne birer öpücük kondurmaktan alıkoymadı.

Bu pisliklerin ona dokunmasını istemiyordum ama ondan ayrılamıyordum da. Dokunuşlarından. Onu kollarımda hissetmekten. İçime çektiğim hafif yasemin kokusundan.

Yeteneği beni hiçliğin kıyısından çekip almıştı ama beni tekrar o uçurumun kıyısına dönmekten alıkoyan oydu, sadece o. Parmaklarımı saç örgüsüne geçirdim, saçlarını tenimde hissedince bedenim canlanıverdi.

Poppy... tanrılar, sadece o bana böyle güç verebilirdi. Varlığı bile kopup dağılan parçaları bir araya getiriyor, onları yeniden birleştiriyordu.

Parmaklarını saçlarımdan geçirdikten sonra ellerini yanaklarıma götürürken titriyordum. Elleri yanaklarımdaki sert sakalların ve ıslaklığın üzerinde hareketsiz kaldı.

"Her şey yolunda" diye fısıldadı boğuk bir sesle, yanaklarımı önce başparmağıyla, sonra da dudaklarıyla kuruladı. "Her şey yolunda. Buradayım."

Buradayım.

Saç örgüsünü sımsıkı kavrayarak taş kesildim. Gerçekten buradaydı. Bu hücrede benimleydi. Ve yalnız değildik. Gözlerimi açıp Kieran'ı aradım.

Altın Çocuk o iğrenç sırıtışıyla kapıda bekliyordu. Yanında refakatçi vardı. O sırıtmıyordu. Kollarını birbirine kavuşturmuş sessizce duruyordu. Arkalarında, gölgelerin içinde diğer muhafızlar bekliyordu. Yüzleri siyahlarla kaplı şövalyeler.

Tüm bedenim buz kesti. Bu bir kurtarma operasyonu değildi.

Poppy'nin belini daha sıkı kavradım, lanet zincirlerin izin verdiği ölçüde yerimizi değiştirdim. Bedenimi ona ancak yarı yarıya kalkan edebiliyordum.

Başımı çevirip ağzımı kulağının yan tarafına bastırdım. "Ne

oldu?" diye sordum alçak sesle, gözümü hücrenin girişinden bir an bile ayırmıyordum.

"Üç Nehir eteklerinde bizi yakaladılar."

Göğsüne saplanan oku gördüğümde ruhumu delip geçen panik şimdi içime akın ederek cansız kalbimi dörtnala koşturuyordu.

Poppy de bunu sezmişti. Sezdiğini biliyordum.

Sıcak, yumuşak dudaklarla yanağımı öptü. "Sorun yok" dedi hafifçe enseme vurarak. "Kieran ve Reaver yanımda. Güvendeler."

Reaver... Draken'ı hatırlamam biraz zaman aldı ama Poppy'nin bu engereklerle yalnız olmadığını bilmenin verdiği rahatlama kısa sürdü. "Sana bir şey yaptılar mı?"

"Bir şey yapılmış gibi bir hali var mı?" diye söze girdi Callum.

"Seninle konuşuyormuş gibi bir halim var mı?" diye hırladım.

"Aslında konuşmana bile şaşırdım" dedi altın Dönen. "Kraliçen sihirli olmalı, seni son gördüğümde tek yapabildiğin ağzından köpükler saçmaktı."

Poppy başını Reaver'a çevirdi. "Fikrimi değiştirdim. Elime geçen ilk fırsatta seni öldüreceğim."

Dönen kıkırdadı. "Sandığım kadar fedakâr değilmişsin."

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?" dedim Poppy'ye parmaklarımı örgüsünden çekerek. Elimi gür saçlarından aşağı kaydırdım. "İlk kim ele geçirirse o öldürsün."

"Anlaştık" dedi Poppy.

"Tehditlerin lüzumu yok" dedi en nefret ettiğim ses.

Kan Kraliçesi gölgelerin içinde belirirken Refakatçi kenara çekildi. Onu görünce gözlerimi kıstım, beyazlar içindeydi. Poppy'yi iyice kendime çektim. Elimden gelse onu içime sokacaktım.

"Ayrıca da manasız" diye devam etti Isbeth. "Hiçbiriniz, sevgili kızım bile, Dönenlerimi öldüremez. Draken'larınız ordularınızla birlikte kalacak, yani geriye kaç tane kaldıysa."

Poppy irkildi, bunu görünce, Kan Kraliçesi'nin indirdiği darbeyi anlayınca neredeyse uçurumun kıyısına geri dönüyordum. Öfke boş mideme doluyordu.

"Siktir git" dedim.

"Çok hoş" dedi Isbeth.

Kan Kraliçesi'yle dik dik birbirimize bakarken Poppy'nin yanında bir draken getirdiğinden haberleri olmadığı kafama dank etti. Isbeth, Kieran'ı tanıyordu. Reaver'ı ise bu haliyle hiç görmemişti. Sadece bunun bile şüphe uyandırması gerekirdi, belki de ölümlü formuna geçebildiklerini bilmiyordu ya da Poppy'yi fazla hafife alıyordu.

Isbeth çok ama çok aptaldı.

Gülümsediğim belli olmasın diye başımı Poppy'nin yanağına gömdüm.

Poppy dudaklarımın kıvrıldığını hissettmiş olmalı ki başını bana doğru çevirip yüzüme baktı. Dudaklarını hiç de çekingen ve masum olmayan bir öpüşle dudaklarıma yapıştırdı. Bu bir güç öpücüğüydü. Aşkın öpücüğü. Ağzının tadını alınca tüm bedenim sarsıldı. O âna kadar tek bir öpücüğün bunu yapabileceğini bilmiyordum.

Poppy başını kaldırdı. "Beslenmeye ihtiyacı var" dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "Ayrıca yiyeceğe ve temiz suya ihtiyacı var." Poppy bir an duraksayınca gerildim. Bakışları küçük küvete kaydı, göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. "İçmek için."

İçmek için.

Banyo yapmak için değil.

Biliyordu. Bir şekilde anlamıştı. Ya da Kieran söylemişti. Büyük ihtimalle Kieran söylemişti ama yine de hatırlıyordu.

"Bunların hepsi ona verildi" dedi Kan Kraliçesi. "Senin de görebileceğin gibi getirilen temiz suyu hiç kullanmadı."

Poppy bir anlığına gözlerini kapadı. "Sadece hayatta kalmasına yetecek kadarı verildi. Yiyeceğe ihtiyacı var. *Gerçek* yiyeceğe. Ayrıca..."

"Kana ihtiyacı var. Kendisine o da verildi. Verilmeseydi şu anda kucağında oturamazdın. Parçalanmış gırtlağınla yerde yatıyor olurdun" dedi Isbeth.

Patavatsızca konuşmuştu. Zalimce. Ama gerçek buydu. Verdikleri azıcık kan beni uçurumun kıyısına getirmişti. Ama o da olmasaydı? Ölmüş olurdum.

Poppy elini aşağı indirip bileğini ağzıma yaklaştırdı. Loş ışıkta bile derisinin altındaki açık mavi damarları görebiliyordum. Dudaklarım aralandı. Kaslarım acı vererek gerildi...

"Onun için kanını akıtmana izin vermedim." Kan Kraliçesi'nin sesi şimdi daha yakından geliyordu ama gözlerimi o damardan alamıyordum.

"İznine ihtiyacım yok" dedi Poppy sertçe.

"Buna itiraz etmek durumundayım."

Poppy başını ona çevirdi. "Beni durdurmaya kalk da görelim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne yapacaksın? Dediğin gibi burayı başıma mı yıkacaksın? O zaman hepimizin başına yıkmış olursun."

"Öyle olsun" diye tısladı Poppy.

"Dediğini yapar" dedim sağ elimi koluna dolayarak, gözlerimi damardan zorla çekip aldım. "Aslında ben de izlemek isterim."

Isbeth'in dudakları kıvrıldı. "Bu kadar aptalca bir şeyi ister miydin?"

Yüzüne bakıp gülümsedim.

"Neyse." Isbeth bir elini havaya kaldırdı. "Onu besle de bitsin şu iş. Bütün bu sahne çok can sıkıcı."

Poppy tekrar bana döndü, elini enseme koydu. "İç hadi."

Bakışlarımı yine o damara indirdim. Midem burulduğu halde tereddüt içindeydim. Poppy'nin kanı... güçlüydü ve Poppy daha önce de beni uçurumun kıyısından kurtarmıştı. Ama bu güce ihtiyacı vardı. Beslenmesi gerektiğini öğrenip öğrenmediğini bilmiyordum ve Isbeth yanımızdayken bunu soramazdım. Poppy'yi riske atamazdım.

Ağzımı bileğine yaklaştırdım, birden kabaran açlığa dayanmaya çalışarak o damara bir öpücük kondurdum. Acıyı engellemedim. Poppy'nin arayacağını bildiğim için acıyı susturdum. "Beslenmeye ihtiyacım yok."

"Evet var." Poppy başını eğdi. "Kana ihtiyacın var."

"Dokunuşun... beni kendime getirdi. Bu kadarı yetti." Bileğini indirdim.

Poppy'nin soluğu tıkandı. "Cas..."

Adımı söyleyişi karşısında, durum göz önüne alındığında Poppy'nin muhtemelen uygunsuz bulacağı hislere kapılarak inledim. "Yapmasam daha iyi."

Poppy hüsranla kaşlarını çattı. "Öyleyse bir şeyler ye. Yiyecek getirilmesini istiyorum. Hemen."

"Yiyecek getirilecek" dedi Callum, gülmemek için kendimi zor tuttum. Bayat ekmek mi? Küflenmiş peynir mi? Evet ya yiyecek.

"Öyleyse git getir" diye emretti Poppy. "Derhal."

Yine gülümsememek için kendimi zor tuttum. Ah, benim için nasıl da savaşıyordu. "Kraliçem" diye fısıldadım parmaklarımı çenesinde gezdirerek. "Çok buyurgansın."

"Evet. Gerçekten öyle" dedi Kan Kraliçesi sakin bir sesle. "Ayrıca şimdi kucağından da kalkacak."

"Hayır." Poppy kolunu omuzlarıma doladı. "Onu bırakmayacağım. Yanında kalacağım."

"Anlaşmamızda bu yoktu. Benimle konuşacağına söz verdin."

"Seninle konuşacağıma söz verdim. Belirli bir yerde konuşacağıma söz vermedim" dedi Poppy.

"Şaka yapıyor olmalısın" diye mırıldandı Isbeth. "Burada kalmamı mı bekliyorsun?"

"Ne yaptığın umurumda değil" değil dedi Poppy sertçe.

"Umursasan iyi olur. Burada kalmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun kızım."

"Burada bir *kralı* tutuyorsun" diye haykırdı Poppy gözleri çakmak çakmak. "Kızının evli olduğu adamı."

"Ah, kızım olduğun şimdi mi aklına geldi?" Isbeth güldü, sesi buz gibiydi. "Sabrımı zorluyorsun Penellaphe."

Ne olacağını biliyordum. Poppy'ye saldırmazdı. Kan Kraliçesi asla iyileşmeyecek türden bir zarar vermek için başka birinin peşine düşecekti. Buna izin vermeyecektim. Ayrıca Poppy'nin gözümün önünden ya da kollarımdan ayrılmasını istemediğim halde bu cehennem gibi yerde olmasını da istemiyordum. Kâbuslarına bir de bu duvarların, kokuların ve lanet soğuğun eklenmesini istemiyordum.

"Burada kalamazsın" dedim başparmağımı dudağına sürterek. "Bunu istemiyorum."

"Ben istiyorum."

"Poppy." Gözlerine baktım, orada toplanan yaşları görmekten nefret ediyordum. Her şeyden çok nefret ediyordum. "Seni burada tutamam."

Altdudağı titreyerek fısıldadı, "Seni bırakmak istemiyorum."

"Bırakmayacaksın." Alnını öptüm. "Hiç bırakmadın. Asla bırakmayacaksın."

"Anlaşılan kızım senin için hâlâ çok endişeleniyor" dedi Isbeth, sözlerinden küçümseme akıyordu. "Ona hayatta ve iyi olduğunu söyledim..."

"İyi mi?" dedi Poppy, bu tek kelime tüm güdülerimi alarma geçirdi. Sesi yüzündendi. Sesinin böyle çıktığını daha önce hiç duymamıştım. Sanki gölgelerden ve dumandan ibaretti.

Normalde konuşkan olan Refakatçi kollarını çözdü, gözlerini Poppy'ye dikmişti.

Poppy başını tekrar bana çevirdi. Elleri yanaklarıma, sonra da omuzlarıma kaydı. Cılız mum ışığında gözleri yüzümde gezindi, sonra aşağı indi, şimdi solmuş olan sayısız yara izine. Eli sol kolumdan aşağı kaydı, sonunda parmakları sargımın ucuna ulaştı. Göğsü inip kalkmayı kesti.

Havada bir elektriklenme olunca altın Dönen tısladı. Poppy yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktı, o zaman gördüm... gözbebeklerinin arkasındaki parlaklığı gördüm. Güç titreşerek gümüş rengi ince şeritler halinde o güzelim yeşil irislere yayıldı. Büyüleyici bir görüntüydü. Baş döndürücü. O inatçı çenesi gerildi. Gözünü kırpmıyordu, bu bakışı tanıyordum. Hassiktir. Göğsüme bir hançer saplamadan önce bana böyle bakmıştı.

Başka bir yerde olmamızı isterdim. Ona dudaklarımla, dilimle ve her parçamla bu vahşi güç gösterisinin ne kadar etkileyici olduğunu gösterebileceğim herhangi bir yerde.

Poppy'nin vücudunu bir titreme kapladı, hücreye bir enerji

dalgası daha yayan bir titreşim, omzunun üstünden arkasına baktı. "Onu zincire vurup aç bıraktın" dedi, o ses... Altın Çocuk sırtını dikleştirdi. Isbeth dudaklarını büzdü. Onlar da duyuyordu. "Ona zarar verdin ve Craven'lara bile uygun olamayan bir yere kapattın. Yine de iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hareketlerine dikkat etseydi çok daha iyi şartlarda olabilirdi" dedi Isbeth. "Bir zerre olsun saygı gösterseydi."

Bu gerçekten tepemi attırmıştı ama Poppy'nin derisi şimdi hafifçe parlamaya başlıyordu. İçinde ışık varmış gibi yumuşak bir aydınlık. Bunu daha önce de görmüştüm. Şimdi yanağının altında girdaplar çizerek kayan şeyleri ise ilk kez görüyordum. Gölgeler. Poppy'nin bedeninde *gölgeler* vardı.

"Karşısında hak etmeyen biri varken neden saygı göstersin ki?" dedi Poppy, hızla gözlerimi kırpıştırdım, hücrenin ısısının birkaç derece birden düştüğüne yemin edebilirdim.

"Sözlerine dikkat et kızım" dedi Isbeth. "Daha önce de söylemiştim. Saygısızlığını ancak bir noktaya kadar hoş görebilirim. O sınırı daha fazla aşmasan iyi olur."

Poppy cevap vermedi, derisinin altında çalkalanan gölgeler yok oldu. Yeniden sakin bir hale büründü ama ellerimin altında hızla arttığını hissedebiliyordum. Derisinin altındaki şeyin. Gücün. Katıksız, dizginlenmemiş gücün. Üstçeneme bir sızı yerleşti. Hassiktir. Poppy'nin özü. Onu *hissedebiliyordum*.

"Çok güçlüsün kızım. Gücünün derimi zorladığını hissedebiliyorum. Bu odanın içindeki ve ötesindeki herkese, *her şeye* sesleniyor." Kan Kraliçesi ifadesiz bir suratla yerlere kadar eğildi. "Son görüşmemizden bu yana geçen kısa sürede gelişmişsin. Ama öfkeni yatıştırmayı hâlâ öğrenememişsin. Yerinde olsam bir an önce öğrenirdim. Çok geç olmadan onu geri çek."

İki krallıkta da Kan Kraliçesi'nden daha fazla ölmesini istediğim kimse yoktu. Hiç kimse. Ama Poppy'nin bu uyarıya kulak vermesi gerekiyordu. Isbeth köşeye sıkışmış bir engerekti. En beklenmedik anda saldırır ve bunu derin, onulmaz yaralar bırakarak yapardı. Ian'a çoktan yapmıştı.

"Poppy" dedim usulca, gümüşle bezenmiş gözleri benimkilere kilitlendi. "Git hadi."

Başını sertçe iki yana sallarken örgüsünden kurtulmuş bukleleri yanaklarına döküldü. "Gidemem..."

"Gideceksin." Gücünün bu şekilde kırıldığını görmeye dayanamıyordum. Hassiktir. Acı veriyordu. Ama itaatsizlik etmeyi sürdürürse Kan Kraliçesi'nin bir sonraki darbesine karşı koyduğunu görmek beni öldürürdü. "Seni seviyorum Poppy."

Poppy titredi. "Ben de seni seviyorum."

Onu sıkıca kendime çekerek öptüm. Dillerimiz birbirine dolandı. Kalplerimiz. Tadını daha sonra içinde kaybolmak üzere hafızama kazıdım. Dudaklarımız sonunda ayrıldığında o da benim kadar soluksuz kalmıştı.

"Seni gülümsediğini gördüğüm ilk andan beri seviyorum... Ve kahkahanı duyduğum? *Tanrılar*" dedim boğuk bir sesle, Poppy ürpererek güzel gözlerini yumdu. "Oku yaya yerleştirip tereddüt etmeden fırlattığın andan beri. Elinde hançerle başkalarının yanında dövüştüğünü gördüğüm andan beri. *Benimle* dövüştüğünü. Hayretler içinde kalmıştım. Sana hayran kalmadığım hiç olmadı. Beni hep büyüledin. Böyle de devam edecek. Sonsuza kadar."

Poppy

Sonsuza kadar.

Beni dönemeçli, sonu gelmez tünellerden geri götürürlerken *öfkemi* zapt etmemi sağlayan tek şey bu iki kelimeydi. Zar zor zapt etmemi. Hiddetin yol açtığı titreme geçmişti ama öfkem dinme-

mişti. Casteel'e nasıl davranıldığı asla aklımdan çıkmayacaktı, beslenmeme yönündeki kararı da öyle.

Yeteneğimin açlığını bastırmaya yettiğine zerre kadar inanmıyordum. Bunu hissetmiştim. Casteel'in içini kemiren sızı benim yaşadığımdan da New Haven'da onda tanık olduğumdan da çok daha kötüydü.

Bu kararı zayıf düşmemi istemediği için vermişti.

Tanrılar, onu hak etmiyordum.

Durduk, Wayfair'in altındaki geniş koridora vardığımızda gözbağımı çıkardılar.

Kan Kraliçesi tam önümde duruyordu. Casteel'i o halde görmeme izin verdiğine inanamıyordum.

Ama sonra taş kalpli bir pislik olduğunu hatırladım.

"Bana kızgınsın" dedi Millicent kenara çekilirken. Callum sağ tarafımda kaldı, rahatsız edecek kadar yakınımdaydı. "Casteel'e nasıl davranıldığına dair düşüncelerin yüzünden."

"Nasıl davranıldığını kendi gözlerimle gördüm."

"Onun için çok daha kolay olabilirdi." Isbeth başını yana eğince yakut tacı ışıldadı. "Durumu kendisi zorlaştırdı, özellikle de refakatçilerimden birini öldürdüğü için."

Gözüm sessizce bir kenarda duran refakatçilere kaydı. Her birinin Dönenler gibi açık mavi gözleri vardı ama odadakilerin hepsi mavi gözlü değildi, Coralena'nın gözleri de mavi değildi. "Annemin gözleri kahverengiydi, oysa sen onun bir Dönen olduğunu söylemiştin."

"O senin annen değildi. Ian'ın annesiydi, senin değil." Isbeth'in dudakları gerildi. "Ayrıca gözleri kahverengi değildi. Onun gözleri de tıpkı diğerleri gibiydi."

"Gözlerini hatılıyorum..."

"Onları gizliyordu Penellaphe. Büyüyle. Ona ödünç verdiğim büyüyle." Tıpkı Vessa'ya da ödünç verdiği gibi. "Ve bunu sırf küçükken gözlerinden korktuğun için yaptım."

Şaşkınlığa kapıldım. İlkel özü böyle bir şey için kullanmak hiç aklıma gelmemişti. "Gözleri... beni neden korkutsun ki?"

"Buna cevap veremem."

Refakatçilere dair anılarımı o kadar derine gömmüştüm ki ancak Alastir onlardan söz edince hatırlamaya başlamıştım. Bir şekilde ne olduklarını sezmiştim de ondan mı korkuyordum?

"Casteel'e zarar vermek istemedim" dedi Isbeth beni düşüncelerimden koparararak. "Bu aramızdaki uçurumu daha da genişletmekten başka işe yaramazdı. Ama bana başka seçenek bırakmadın. Kralı öldürdün Penellaphe. Hiçbir şey yapmamam kraliyetin gözünde zayıflık belirtisi olacaktı."

Saldığım nefes boğazımı ateş gibi yaktı. Isbeth'in sözleri içimdeki suçluluk duygusuyla çarpıştı. "Yaptığım şey hareketlerine yön vermiş olabilir ama sonuçta yapan sendin. Bunun sorumluluğundan kaçamazsın *Isbeth*. Tıpkı oğlunun başına gelenlerin o zamandan beri yaptıklarını mazur göstermediği gibi."

Isbeth bakışlarını yüzüme dikerken burun delikleri genişledi. "Casteel'i öldürürsem hayal dahi edemeyeceğim kadar kötü şeyler yaparsın. O gün gelirse beni de o zaman yargılarsın."

İçime yayılan öfke dalgası ancak doğru söylediğini fark ettiğimde yatıştı. İçimdeki o soğuk boşluk hareketlendi. Öyle bir şey olursa ne yapardım bilmiyordum ama dehşet verici bir şey olacağını biliyordum.

Kieran'a o sözü verdirmemin nedeni de buydu.

Bakışlarımı kaçırarak başımı iki yana salladım. "Casteel'e yiyecek gönderir misin? Taze yiyecek." Derin bir nefes aldım. "Lütfen."

"Sence bunu hak ettin mi?" diye sordu Callum. "Dahası Casteel'in hak ettiğini düşünüyor musun?"

Hızla dönüp Callum ne olduğunu bile anlamadan belindeki hançeri kaptım. Hançeri göğsünün derinliklerine, doğruca kalbine sapladım.

Callum şok içinde gözlerini kocaman açarak başını eğip hançerin sapına baktı.

"Seninle konuşmuyordum" diye hırladım hançeri bırakarak.

"Lanet olsun" diye homurdandı, ağzının kenarından kan sı:

yordu. Bir tuğla yığını gibi yere devrildi. Kafasının arkası insanın içini rahatlatan bir çatırtıyla taşa çarptı.

Millicent'in ağzından kahkahaya benzeyen bir ses döküldü.

"Dönenimi bıçakladın." Isbeth içini çekti.

"Nasıl olsa iyileşecek, değil mi?" Isbeth'e döndüm. "Lütfen Casteel'e *taze* yiyecek ve su gönderir misin?"

"Evet ama sırf kibarca rica ettiğin için." Kan Kraliçesi Callum'a bir göz attı. "Onu buradan götürün."

Bir kraliyet şövalyesi yaklaştı.

"Sen değil." Kan Kraliçesi ters ters Millicent'e baktı. "Madem bunu o kadar komik buldun temizleyecek olan da sensin."

"Emredersiniz kraliçem." Millicent öne çıkıp öyle abartılı bir reverans yaptı ki ancak dalga geçiyor olabilirdi.

Refakatçi'yi izlerken Kan Kraliçesi'nin dudakları incecik bir çizgi halini aldı. İkisi arasındaki etkileşim... farklıydı.

Isbeth tekrar bana dönerek başını yana eğdi. Yüzüne vuran ışık saç çizgisinde hafifçe daha koyu renkli ince bir çizgiyi ortaya çıkarıyordu. Pudra. Tenini daha açık göstermek için pudra kullanıyordu. Yükselmişler'in arasına daha rahat karışmak için.

"Gerçek kimliğini Yükselmişler'den gizlemeyi nasıl başardın?" diye sordum.

Isbeth bir kaşını kaldırdı. "Vampirlerin bir zamanlar ölümlü olduğunu unutma Penellaphe. Bu tuzakların çoğunu geride bırakmış olsalar da hâlâ sadece görmek istediklerini görüyorlar. Çünkü her şeye yakından bakmak genelde insanı rahatsız eder. Şüpheye düşürür. Vampirler bile bu şekilde yaşamak istemez. Yani, tıpkı yukarıdaki ölümlüler gibi" dedi çenesini havaya kaldırarak, "ve Solis'tekiler gibi, şüpheye ya da korkuya kapılmaktansa karşılarında duranın ne olduğunu bilmemeyi tercih ediyorlar."

Sözlerinde doğruluk payı vardı. Ben de çok derinlere bakmamıştım. Katmanları kaldırmaya başlamak dehşet vericiydi ama başkaları buna cesaret etmişti. "Peki yakından bakan Yükselmişler'e ne olur?"

"Onların icabına bakıldı" dedi Isbeth. "Tıpkı diğer herkes gibi."

Başka bir deyişle Alçalmışlar gibi onlar da öldürülmüştü. İçimi bir tiksinti kapladı. "Neden yalan söyledin? Halkına bir tanrı gibi davranabilirdin."

Kan Kraliçesi gülümsedi. "Beni tanrı olarak görürlerken buna neden ihtiyaç duyayım ki?"

"Ama tanrı değilsin. Öyleyse neden? Seni olduğun gibi görmelerinden korktuğun için mi? Sahte bir tanrı olarak."

Gülümsemesi hiç değişmedi. "Ölümlüler kolayca etki altında kalır. Hemen hemen herkes tarafından her şeye ikna edilebilirler. Onlardan bir şey al, sonra da suçlayacakları bir şey ya da birini ver, en erdemlileri bile bu tuzağa düşecektir. Tüm Yükselmişler'in tanrı gibi olduğuna inanmalarını tercih ederim. Böylece sorgulamayacakları birkaç kişi yerine çok sayıda kişi olur. Krallığı yönetmek ve kitleleri hizada tutmak için bir kişi yetmez. Bunu biliyor olmalısın Penellaphe."

"Kimseyi yalanlarla hizada tutman veya yönetmen gerekmediğini biliyorum."

Isbeth hafifçe güldü. "Son derece iyimser bir bakış açısı çocuğum."

Büyüklük taslayan ses tonu bütün sinirlerimi gerdi. "Hâkimiyetin sadece yalanlara dayanıyor. Büyük Salon'daki insanlara kuzeydeki ve doğudaki şehirlerin düştüğünü söyledin. Gerçeği öğrenmeyecekler mi sanıyorsun?"

"Gerçeğin bir önemi yok."

"Buna nasıl inanabilirsin?" Başımı iki yana salladım. "Gerçek önemli ve duyulacak. O şehirleri masumları öldürmeden ele geçirdim. O şehirlerde yaşayanlar buna devam edecek. Ya benim Haberci olmadığımı biliyorlar ya da yakında öğrenecekler..."

"Bunun burada olacağını mı sanıyorsun? Masadonia'da? Pensdurth'da?" Dikkatle gözlerime baktı. "Sen kendin yalan söylerken bu seferde başarıya ulaşacağını mı sanıyorsun?"

Ellerimi yumruk yaptım. "Ben nasıl yalan söylüyormuşum?"

"Sen Haberci'sin" dedi Isbeth. "Sadece buna inanmak istemiyorsun."

İçime dolan öfkenin ardından hemen bir panik dalgası geldi. Derin bir nefes alarak uzun, karanlık koridora baktım. Tanıdık küf kokusu kafamda eski bir anıyı canlandırdı.

Güneş doğunca sadece kraliyet mensubu Yükselmişler'in kullandığı sessiz koridorlardan geçerek gizlice kraliçenin gitmememi söylediği yere gittim, son gidişimde gördüklerim beni oraya çekmişti. Burayı sevmiştim. Ian hiç sevmemişti ama burada kimse bana tuhaf tuhaf bakmıyordu.

Çıtır. Çıtır. Çıtır.

Sırtımı soğuk bir sütuna yasladım, başımı uzatıp bakınca odanın kapısından yumuşak bir ışığın sızdığını gördüm. Wayfair'in diğer kısımlarına hiç benzemeyen odanın ortasında bir kafes duruyordu. Yerler, duvarlar, hatta tavan bile Nyktos Tapınağı gibi simsiyahtı. Siyah taşlara garip harfler kazınmıştı, derslerde öğrendiklerime hiç benzemiyorlardı. Bir elimi odanın içine uzattım, parmaklarımı kaba oymalara bastırıp sütunun arkasından içeri doğru eğildim.

Burada olmamam gerekiyordu. Kraliçe bilse çok kızardı ama bembeyaz parmaklıkların arkasında huzursuzca dolaşan şeyi aklımdan çıkaramıyordum, kafese kapatılmış... ve çaresiz olan şeyi. Ian'la onu ilk gördüğümüzde büyük, gri mağara kedisinde hissettiğim şey buydu. Çaresizlik. Annemin kaygan koluna daha fazla tutunamadığımda da hissettiğim buydu. Ama yeteneğim hayvanlar üzerinde işe yaramıyordu. Kraliçe ve Rahibe Janeah öyle demişti.

Pençelerinin çıtırtıları kesildi. Vahşi kedi başını onu gözetlediğim yere çevirerek kulaklarını oynattı. Yemyeşil gözleri yüzümün yarısını örten peçeyi delip geçerek gözlerime kilitlendi.

"Gözlerini babandan almışsın."

26

Sözleri beni anıdan çekip kopardı. "Ne?"

"Baban öfkelendiğinde öz daha görünür hale gelirdi. Bazen ether gözlerinde girdaplar halinde dönerdi. Diğer zamanlarda gözleri yemyeşildi. Senin gözlerin de aynı." Isbeth başını geriye attı, yutkunurken ince boğazı inip kalktı. Yanımızda kalan Refakatçiler ve şövalyeler bizi koridorun ortasında bırakarak uzağımıza çekilmişti. "Bunu biliyor muydun bilmem."

Gözlerim...

Göğsüm ve boğazım sıkışmaya başladı, geri geri giderken bir sütuna çarpınca durdum. Bir elim telaşla tuniğimin altındaki yüzüğe gitti. Bu bilginin beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum.

Konuşabilmek için biraz durup kendimi toplamam gerekti. "Onu nasıl yakaladın?"

Isbeth uzun müddet cevap vermedi. "Savaş bittikten hemen hemen iki yüzyıl sonra bana kendi geldi. Kardeşini arıyordu, onunla birlikte gelen kişi Malec'in kanını hissedip onu bana getirdi."

"Draken mı?"

Gergin bir sessizlik oldu, o esnada küçükken mağara kedisini

gördüğümde onda hissettiğim duyguları düşündüm. Çaresizlik. Umutsuzluk. Kim olduğumu anlamış mıydı?

"Bunu biliyor olman enteresan" dedi Kan Kraliçesi sonunda. "Yanında kimin olduğunu pek az kişi bilir."

"Neler bildiğimi duysan şaşırırdın."

"Sanmıyorum."

Elimi indirip arkamdaki soğuk sütuna koydum. "Draken nerede?"

"Draken'ın icabına bakıldı."

Bir anlığına gözlerimi kapadım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. İlk draken'ın kızını öldürdüğünden haberi var mıydı? Muhtemelen yoktu, umurunda olduğunu da sanmıyordum.

"Malec'in bir ikizi olduğunu biliyordum ama onu ilk gördüğümde... *tanrılar, Malec'im sonunda bana döndü* diye düşündüm." Isbeth'in soluğu tıkandı, minicik bir parça acı tadı aldım. Duyguları bir anlığına, bir saniyeden daha az bir süre için, kalkanlarımı delip geçmişti. "Elbette yanılmıştım. Konuşmaya başladığı an Malec olmadığını anladım ama buna inanmaya biraz daha devam etmek istedim. Ona âşık olabileceğimi bile düşündüm. Gerçekten Malec'miş gibi yapabileceğimi."

Ağzıma safra tadı geldi. "Bunu onu bir kafese kapatıp kendini zorla kabul ettirerek mi yaptın?"

"Onu ben zorlamadım. Kalmayı kendisi istedi."

Tanrılar, nasıl da yalan söylüyordu.

"Bu dünya ilgisini çekmişti" dedi Isbeth. "Ölümlülerle hiç etkileşimi olmamıştı. Yükselmişler'i merak ediyordu. Kardeşinin ne yaptığını merak ediyordu. Sanırım Ires benden hoşlanmaya bile başladı."

"Babam son iki yüzyılda Malec'i bulmak için ortaya çıksaydı senin o sırada evli olman gerekirdi."

"Yani?"

Bakışlarım hareketsiz duran Refakatçilere kaydı. Kraliyet ailesinden pek çok kişinin açık evlilik yaptığını tahmin edebiliyordum ama Ires kardeşinin sevgilisinden hoşlanmış olabilir miydi? Ger-

çekten iğrençti ama tüm olanlarda çok daha rahatsız edici başka şeyler vardı.

"Ama dönmek istediğinde onu bırakmaya hazır değildim." Kısa bir sessizlik. "Bırakamazdım."

Ona bağırmamak için kendimi zor tuttum. *Bırakamazdım mı?* Başka seçeneği yokmuş gibi.

"Ires kızmıştı. Ama seni yapmak için bir araya geldiğimizde onu zorlamadım. İki seferinde de."

İçimi bir titreme kapladı. Konuşmaya cesaret edemiyordum. Öz çok şiddetli titreşiyordu.

"Bana inanmıyor musun?" dedi Isbeth.

"Hayır."

"Seni bunun için suçlayamam. Aşkla yaptığımız bir şey değildi. İkimiz için de. Benim için bir zorunluluktu. Çocuğum olsun istiyordum. Güçlü bir çocuk. Senin ne olacağını biliyordum." Kusmak üzereydim. "O ise bunu şehvet ve nefret yüzünden yapmıştı. İki kişi arasında tenden başka bir şey olmadığında bu iki duygu birbirinden çok da farklı değildir." Yine bir sessizlik. "Belki sonradan beni öldürmeye kalktığını bilmek seni mutlu eder."

Ürperdim, midem bulanıyordu. "Hayır" diye fısıldadım. "Bu beni mutlu etmez."

"Eh, buna şaşırdım."

Genzim yanıyordu, ağlamamak için gözlerimi kapadım. Midem hâlâ çalkalanıyordu. Ires bu işte aktif olarak rol almış olsa bile Isbeth özgürlüğünü elinden çoktan almıştı. Gerçek bir rızadan söz edilemezdi. Ve Isbeth pek çok açıdan iğrenç biriydi.

"Ires'in kardeşini aramak için neden bu kadar beklediğini merak ederdim. Belki Ires çok derin uyuduğu içindi. Ama Malec sandığım gibi yıllar önce ölmemişti, değil mi? O kaltak onu gömmüştü. Şimdi o âna kadar bilincinin yerinde olması gerektiğini biliyorum. İki yüzyıl Penellaphe. Sonra bilincini yitirip Ires'i uyandıracak kadar ölüme yaklaşmış olmalı."

Gözlerimi açtım. "Siz kalp eşiydiniz. Malec'in ölmediğini nasıl anlamadın?"

"Çünkü Eloana'nın onu gömmek için yaptığı her ne ise aramızdaki bağlantıyı kesti. Bağımızı kopardı. Neden bahsettiğimi biliyorsun. O his... diğerinin farkında olmak." Biliyordum. Açıklanamaz bir histi. "Evlilik damgası gibi ama teninde değil. Ruhunda. Kalbinde. Bunu kaybettiğimi hissettiğimde bir parçam öldü. Bu yüzden öldüğüne inandım, ölmüş olmasını diledim. Çünkü ikiziyle paylaştığı bağı kaybetmesi neredeyse iki yüzyıl sürmüştü. Bilincini yitirmesi. Düşünebiliyor musun?"

"Hayır." Yeraltı mezarlarındaki o ilahları düşündüm.

"Eloana, Malec'in bir tanrı olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bir ilaha yaptığı şeyin tamamen farkındaydı. Böyle bir ceza ölümden bile kötüdür. Kayınvaliden de annenden çok farklı değil."

"Haklısın" dedim. "Yalnız o cinayete senin kadar meyilli değil."

Kan Kraliçesi güldü. "Hayır, o sadece masum bebekleri öldürür."

"Sen öldürmedin mi?" Eloana'nın Isbeth'in oğlunun ölümüne dair hiçbir şey bilmediğini söylediğinden bahsetme zahmetine bile girmedim. Nasıl olsa bana inanmayacaktı. "Nerede o?"

Dudaklarını büzdü. "Burada değil."

Gözlerimi yüzüne diktim, buna inandığımdan emin değildim. Yolculuğa çıkarken onu da yanına aldıysa Ires çok uzakta olamazdı. "Peki Casteel yerine onu görmeyi seçseydim buna izin verecek miydin?"

"Sen Casteel'den başka birini asla seçmezdin."

Midem suçluluk duygusuyla çalkalandı. "Ya seçseydim? Buna izin vermeyecektin, değil mi?" Cevap vermeyince haklı olduğumu anladım. Utanç yerini öfkeye bıraktı. "Iliseeum'a dönmesine neden izin vermedin?"

"Çünkü gücünü yeniden topladığında geri dönecekti. Kolay kolay boyun eğmeyecekti." Isbeth biraz daha yaklaştı. "Dönenlerimi yapmak için ona ihtiyacım vardı."

Birden anlar gibi oldum. "Üçüncü oğulları ve kızları Yükseltmek için bir tanrıya ihtiyacın vardı. Ve Malec sayesinde Kolis'in özünü nasıl kullanacağını öğrenmiştin."

Isbeth beni dikkatle süzdü. "Daha önce yanılmışım. Ondan haberin olduğunu bilmiyordum. Bu gerçekten... ilginç."

Avucum sütunun üstünde kaydı, taşta bir girinti hissedince döndüm. Hafifçe eğilip baktım. Taşın üstünde birer metre aralıklarla işaretler vardı. Ortasından merkezden sapmış eğik bir çizginin geçtiği bir daire. Tıpkı Ölü Kemikler Klanı yakınındaki ormanda gördüğüm kemik ve halat sembolleri gibi.

"Bu işaretler ne?" diye sordum.

"Bir tür koruma" dedi Isbeth.

Başparmağımı işaretlere bastırdım. "Yine çalıntı büyüyle mi?"

"*Ödünç alınmış* büyü."

"Nasıl koruma sağlıyorlar?"

Isbeth gözlerime bakıp gülümsedi. "Bir şeyleri içeride ya da dışarıda tutuyorlar."

Casteel

Poppy buradaydı.

Zincirlere asıldım, kanca yerinden bir santim bile oynamayınca küfrettim. Buraya geldiğimden beri bu lanet zincirleri kaç kez gevşetmeye çalışmıştım? Sayısız kez. Son birkaç gündür bu çılgınca girişimlerin sebebi açlıktı. Şimdi bir o kadar da çaresizdim ama farklı nedenlerden dolayı.

Poppy buradaydı.

İçimi panik kapladı. Poppy başının çaresine bakabilirdi. O bir tanrıçaydı ama kusursuz değildi. Kimse değildi. Zamanının çoğunu uyuyarak geçiren İlkel dışında. Kan Kraliçesi'nin gerçekte ne olduğuna ya da Isbeth'in onun için kim olduğu gerçeğiyle

Poppy'nin nasıl başa çıktığına dair bir fikrim yoktu. Çok fazla bilinmeyen vardı ve buradan çıkmam gerekiyordu. O kırmızı sis yine çökmeden Poppy'ye ulaşmam gerekiyordu. Ve sis yaklaşıyordu. Yeniden sızlamaya başlayan kemiklerimden anlayabiliyordum.

Onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Yapmam gereken şeye ve Isbeth'in bana kan verdiğinde söylediği bir şeye odaklanmaya çalışıyordum. Şok geçirmiştim. Önemli bir şeydi. Ama hafızamın eteklerinde, zinciri koluma dolayıp ayaklarım taşın üstünde kayana dek asıldığımda ulaşamadığım bir yerdeydi.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca durdum. Hafif adımlardı. Hızlı. Onları duyuyordum. Başımı eğerek döndüm, sırtımı duvara vererek oturdum. Bir gölge titreşen mum ışığına girmeden önce damarlarda pompalanan kanın sesini duyabiliyordum. Lanet olsun. Poppy'nin dokunuşuyla başardığı şey şimdiden kayboluyordu.

Refakatçi.

Öne doğru eğilince zincirler şakırdadı, göğsümdeki ve kanımdaki gümbürtü geri dönüyor ve daha da artıyordu.

Refakatçi bir başka yarı yanmış mumun ışığına doğru yürüdü. Yüzündeki siyah boyalı kanat maskesi gözlerini daha da açık gösteriyordu. Daha cansız.

Ama içinde hayat vardı.

Kan.

Sesini *duyabiliyordum.*

Açlıktan kıvranan kaslarım gerildi. Çenem zonklamaya başladı. "Poppy nerede?"

"Kraliçenin yanında." Refakatçi küçük küvetin yanına diz çöktü, küvetin kenarını tutarken bakışlarını başka yere pek çevirmiyordu. Gözünü benden ayırmaması gerektiğini biliyordu.

Hırladım.

"Bundan hoşlanmadın, değil mi?" dedi elbisesinin kollarını sıvayarak.

Başımı yana çevirdim, dişlerim zonkluyordu. Korku ve beklenti açlığın sisiyle çarpışıyordu. Derim gerginleşiyor, iyileşmiş yara-

larım geriliyordu. Gölge taşından prangalar el ve ayak bileklerimi sıkıyordu. *Kendine gel. Kendine gel lanet olası.*

Bütün gücümü harcasam da kanımdaki fırtınayı dindirmeyi başardım, başım öne düştü. "Ona... ona bir şey olursa hepinizi gebertirim." Kelimeler kurumuş boğazımdan güçlükle çıkıyordu. "Gırtlaklarınızı paramparça ederim."

"Kraliçe biricik *Poppy*'nin kılına bile zarar vermez." Biraz geri çekilip küvetin diğer tarafına geçti. "En azından şimdilik."

Ağzımdan çıkan ses korkunç bir ölüm vaadiydi. "Onu üzmek için başkalarına zarar verecek."

Refakatçi bir an kımıldamadan bana baktı. "Haklısın."

Başımı hücrenin girişine çevirdim. O canavarın Poppy'nin yakınında olmasını istemiyordum, ayrıca Kieran da buradaydı. İkisinden biri zarar görürse... Birden prangalar hiç olmadığı kadar ağırlaştı. Sular sıçrayınca başımı tekrar küvete çevirdim. Refakatçi ellerini suya sokmuştu.

Yaklaşmakta olan kan açlığının sisi benliğimin sınırlarında beklerken Refakatçi'nin küvetin kenarına tutunarak suya eğilişini izledim. "Banyo mu yapacaksın?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Senin için sakıncası var mı?"

"Ne yaptığın umurumda değil."

"Güzel." Keçe gibi olmuş bir bukleyi tutup kaldırdı. "Saçım kan içinde."

Sonra eğildi. Kafasını suya daldırdı. Az önceki berrak su anında simsiyah oldu.

Bu da neydi böyle? Gözlerimi karanlığa diktim, Refakatçi parmaklarıyla saçlarını ovalayarak boyaya benzer şeyi akıtınca beyaz denebilecek kadar açık sarı saçları ortaya çıktı.

Taşı tırmalayan pençe sesleri duyuldu. Bir Craven tiz bir çığlık atınca gerildim. Refakatçi suları etrafa sıçratarak saçlarını arkaya atıp çizmesinden bir bıçak çıkardı. Dizlerinin üstünde dönüp bıçağı fırlattı, bıçak koşarak hücreye giren yaratığın yaralarla kaplı yüzüne saplandı. Craven geriye savrularak koridora düştü.

"Craven'lar çok sinir bozucu." Refakatçi başını yana eğdi.

Siyah boyalar yanaklarından maskesine ve gülümserken ortaya çıkan dişlerine akıyordu. "Şu anda kendimi çok güzel hissediyorum."

"Ne?" diye homurdandım, kan açlığının yol açtığı halüsinasyonlardan gördüğümü düşünmeye başlamıştım.

Refakatçi gülerek tekrar küvete döndü. "Kraliçenin sana yiyecek ya da su göndermeyeceğini biliyorsun."

"Umurumda değil."

Refakatçi ellerini suya sokup yüzüne su çarparken siyah boyalar kollarından aşağı akıyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var. Çok önemli bir şey." Sözleri ellerinin altından boğuk çıkıyordu. "Küçük kalbini kıracak bir şey."

Ne dediğine pek aldırmıyordum çünkü yaptığı şey yüzünden donakalmıştım.

Karşımda dönüştüğünü gördüğüm şeyden.

Yüzündeki boya neredeyse tamamen gitmiş, gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Gördüklerime inanamıyordum.

Saçları olması gereken renkte değildi, bukleleri de daha kıvırcıktı ama yüzü aynı oval şekle sahipti. Ağzı büyük, dudakları dolgundu. Aynı etkileyici kaşlara sahipti. Burnunun üstündeki ve yanaklarındaki çiller çok daha belirgin ve fazlaydı. İnatçı çenesini eğerek bana bakışı...

Yüce tanrılar.

Bunların hepsi tanıdıktı. *Fazla* tanıdık.

Refakatçi yavaşça gülümsedi. "Sana birini mi hatırlatıyorum?"

"Tanrılar" dedim boğuk bir sesle.

Ayağa kalktı, üstündeki siyah tuniğin omuzları sırılsıklamdı. Gümüşi-beyaz ay ışığı rengindeki saçları, zaten dolgun olan kalçalarını iyice ortaya çıkararak belini saran birkaç sıra deriye kadar iniyordu. Daha zayıftı, o kadar dolgun değildi ama orada duruşu...

Şaşkınlık içindeydim. "Bu imkânsız."

Yavaşça bana doğru yürürken parmak uçlarından sular damlıyordu. "Neden gördüğün şeyin imkânsız olduğunu düşünüyorsun Casteel?"

"Neden mi?" Kurumuş dudaklarımın arasından boğuk bir kahkaha döküldü. Zihnimin bu refakatçinin –bu *dönenin*– Poppy'nin birebir aynısı olduğunu kabullenememesi dışında mantıklı bir neden yoktu. Ama inkâr edemezdim. Kraliçemle akraba olmaması mümkün değildi.

"Kimsin sen?" dedim boğuk bir sesle.

"Ben birinci kızım" deyince bir şok daha yaşadım. "Asla olmamam gerekiyordu. İkincinin de öyle. Ama şu anda bunun bir önemi yok. Bana gerçek adımla seslenilmesini tercih ederim... Millicent. Ya da Millie. İkisi de olur."

"Adın cesur güç anlamına geliyor" dedim hiç düşünmeden.

"Bana da öyle dediler." Millicent yine gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu. Ürperticiydi. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Tabii ki hayır. Söylemem gereken çok şey vardı. Kahretsin. Kendimi Poppy gibi hissediyordum çünkü kafamda bir sürü soru vardı. "Sen... onun kardeşisin, değil mi? Öz kardeşi."

"Evet."

Düşüncelerim hızlandı. "Ires senin de babam."

Başını salladı.

Bu aynı zamanda demekti ki... "Sen bir tanrıçasın."

Millicent bir kahkaha attı. "Ben tanrı değilim. Bir hatadan başka şey değilim."

"Ne? Ama baban..."

"Abin gibiysen her şeyi bildiğini sanıyorsun demektir. Ama tıpkı abin gibi sen de neyin mümkün, neyin imkânsız olduğunu bilmiyorsun. Hem de hiç."

"Öyleyse anlat."

Millicent yine hafifçe gülümseyerek başını iki yana sallayınca göğsüme ve yüzüme sular sıçradı.

İçimi yakan hüsran neredeyse yaklaşan kan açlığı kadar şiddetliydi. "Bu ne demek oluyor? Tanrı olman gerekmiyor mu?"

"Sorularına cevap versem nereden başlayabilirim ki? Hem soruların ne zaman son bulacak? Hiçbir zaman. Vereceğim her cevap yeni bir soruya neden olacak, bir de bakacağız ki diyarların tarihini

baştan sona yeniden anlatmışım." Millicent gözlerini kırpıştırdıktan sonra dönüp bacaklarımın üstünden geçti. "Gerçek tarihi."

"Gerçek tarihi biliyorum."

"Hayır bilmiyorsun. Malik de bilmiyordu."

Abimin adını duyunca ciğerlerimdeki hava boşalıverdi, bir an donup kaldım. Abim... Elimi sardığından beri onu görmemiştim. Refakatçi hakkında söylediği şey aklıma geldi: *Başka seçeneği yoktu.* "Malik biliyor" dedim sertçe. "O pislik senin kim olduğunu biliyor."

Millicent çabucak bacaklarımın yanına çömeldi. Tekme atsam yere yıkabileceğim kadar yakınımdaydı. Bunu biliyor olsa gerekti ama hiç kımıldamadı. "Abinin ne yapmak zorunda kaldığına dair hiçbir fikrin yok. Sen..." Sözünü yarıda bırakıp boynunu sertçe yana eğdi. "Kraliçenin yaptığı her şeyin bir nedeni vardır. Seni ilk tutsak edişinin. Malik'i elinde tutuşunun. Penellaphe'ye Yükselişi esnasında yardımcı olması için güçlü Atlantis soyundan birine ihtiyacı vardı. Başarısızlığa uğramayacağından emin olmak için. Şansı yaver gitti de sen tekrar ortaya çıktın. İlk başta kullanmayı planladığı sendin. Sonra *annemiz* Penellaphe'nin Ayrılış'tan geçmesini bekledi, bu şu anda oluyor. Şimdi yine Penellaphe'nin Ayrılış'ı tamamlamasını bekliyor."

"Poppy yükselip tanrı oldu ve..."

"Ayrılış'ı tamamlamadı" diye sözümü kesti Millicent. "Ama tamamladığı zaman kardeşim anneme oğlunun öldüğünü öğrendiğinden beri istediği şeye verecek."

"İntikam mı alacak?"

"*Herkesten* intikam alacak." Millicent eğilip bir elini dizime koydu. Sesi şimdi fısıltı halindeydi. "Ayrıca Kan Kraliçesi krallıkları yeniden kurmak istemiyor. İstediği şey *diyarları* yeniden kurmak. Onları ilk Atlantisli yaratılmadan önceki haline getirmek istiyor. Ölümlülerin tanrılara ve İlkellere itaat ettiği zamana. Bu sadece ölümlüler diyarının değil, Iliseeum'un da yıkımına yol açacak."

Şok içime dalga dalga yayıldı. "Sence Poppy bunu yapmasına yardım mı edecek?"

"Başka şansı yok. Kardeşimin yazgısında bu var. O geleceği önceden söylenen Haberci."

"Saçmalık" diye hırladım. "Poppy..."

"Sana ne demiştim, unuttun mu? Annemiz bunu yapacak kadar güçlü değil. Ama bunu yapacak kadar güçlü *bir şey* yarattı. Penellaphe'yi."

Göğsüm birden buz kesti. "Hayır."

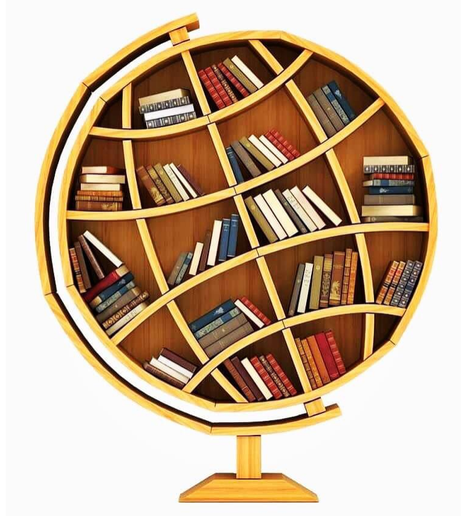
"Gerçek bu." Kaşlarını çattı, gözlerini yere indirmeden hemen önce bir şey gördüm. Keder. Derin, sonsuz bir keder. "Keşke böyle olmasaydı çünkü ne yaparsam yapayım –kim ne yaparsa yapsın– kraliçenin başarıya ulaşacağını biliyorum. Çünkü sen de başaramayacaksın."

Zincirin izin verdiği kadar eğildim. "Neyi başaramayacağım?"

Millicent gözlerini gözlerime dikti. "Kardeşimi öldürmeyi."

Hızla geri çekildim, duvara çarpan sırtımın acısını duymadım bile.

"Penellaphe yakında Ayrılış'ı tamamlayacak." Millicent ayağa kalktı. "O zaman sana olan aşkı sahip olduğu çok ama çok az zaaftan biri olacak. Onu durdurabilecek tek şey sen olacaksın. Durdurmazsan Penellaphe diyarların sonunun gelmesine, milyonlarca insanın hayatını kaybetmesine, hayatta kalanların da çok daha kötüsüne maruz kalmasına neden olacak. İki durumda da kardeşim bundan sağ çıkamayacak. Ya senin kollarında ölecek ya da diyarları kana boğacak."

27

Poppy

Ertesi gün öğleden sonra yatak odasında volta atıyordum, pek konuşkan olmayan bir refakatçinin getirdiği yemeği sırf zayıflamayı göze alamadığım için yemiştim.

Yemekle birlikte yine beyaz bir elbise getirilmişti. Bir önceki gün giydiklerimi giymeyi tercih ederek bir ether kıvılcımıyla elbiseyi yakmıştım. Özü böyle çocukça şeylere kullanmamalıydım ama bana verdiği anlık keyif yüzünden pişman olduğumu söyleyemezdim.

Arada bir çift kanatlı kapıya bir göz atıyordum. Dün akşam beni odama geri getirdiklerinden beri Kan Kraliçesi'ni görmemiştim. Casteel'in yanı sıra Kieran ve Reaver'ın güvenliğini de tehlikeye atmak istemediğim için bu lanet odada kalmıştım.

Kieran'a *notam* aracılığıyla ulaşıp Casteel'in de benim de iyi olduğumuzu haber vermiştim. Bunu öğrenince rahatlamıştı ama bağ sayesinde Casteel'e dair kuşkuları olduğunu biliyordum.

Benim de kuşkularım vardı.

Dokunuşum sadece birkaç saatlik rahatlama sağlayabilirdi, eğer sağlarsa. Belki o kadar bile sürmezdi. Tek yapabildiğim ona

kan ve yiyecek verilmiş olması için dua etmekti. Yaralarının iyileşmesi ona biraz daha zaman kazandırmıştı.

Çaresizce uyumaya çalışmıştım. Casteel'e ulaşabilmek için. Ne var ki başaramamıştım. Oda çok sessiz ve çok büyüktü. Çok yabancı ve çok tanıdıktı. Çok...

Kendimi topladım.

Bunların hiçbiri işe yaramazdı. Yapmam gereken bundan sonra olacak şeye odaklanmaktı, saatlerdir düşünüp durduğum da buydu. Planımız başkente girip Casteel'i ve babamı kurtarmaktı. Ve bu plan değişmemişti. Tabii teknik olarak ele geçirilmiştik ve burada değilse babamın nerede tutulduğunu bilmiyordum.

Onu almak için geri döndüğümde Isbeth'i nerede olduğunu söylemeye zorlamam gerekecekti.

Bundan nefret ediyordum, Ires'i bırakıp gitme fikrinden gerçekten nefret ediyorum. Ama Casteel'i oradan çıkarmak zorundaydım, hem de hemen.

Çünkü iyi değildi.

Yaralarını elimden geldiğince iyileştirmiştim ama kan açlığının kıyısında gidip geliyordu ve bazı parçalarını kaybetme tehlikesi vardı. Buna izin veremezdim.

Kieran'ın kendine özgü damgasını aradım, yoğun sedir kokusunu aldım.

Liessa?

Dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirdi. *Bana öyle deme.*

Kraliçem nasıl?

İçimi çektim. *İkisini de demesen nasıl olur?*

Kıkırdaması içimi gıdıkladı. *Ne var ne yok?*

Buradan çıkmamız gerek.

Bir sessizlik oldu. *Ne düşünüyorsun?*

Tapınaklardan birine ulaşmamız gerek. Casteel tapınakların yakınında tutuluyor olmalı. Yerin altında. Pencerenin önünde gidip geliyordum. *Büyümüz var. Tünellerin girişini bulduktan sonra büyüyü kullanabiliriz. İşte ondan sonra ne yapmamız gerektiğinden pek emin değilim.*

Birkaç saniyelik sessizlikte orman kokusunun beni sardığını hissettim. *İçeri planladığımız şekilde girmeyi deneyebiliriz.*

Madenlerden mi?

Evet. Onlara ulaşmayı deneyebiliriz. Ya da...

Kalbim duracak gibi oldu. *Bunu tahmin ederler. Daha iyi bir yolu olmalı.*

Dövüşerek çıkmak.

Pencerenin önünde durdum, gözlerimi başkente diktim. *Bunun daha iyi bir seçenek olduğundan emin değilim.*

Ne olursa olsun dövüşmekten başka seçeneğimiz olmayacak, dedi Kieran. *Ya kapıların birinden geçeceğiz ya da Sur'un içinden madenlere gireceğiz.*

Kieran karar verene dek konu üzerine tartışmayı sürdürdük. *En hızlı yol direkt doğu kapısından girmek. Yanımızda Reaver var. Sen varsın. Dövüşebiliriz.*

Altdudağımı ısırdım. *Bunu yaparsak –yaparsam– insanların beni yarı tanrı olarak görmesi riskini göze almış oluruz. İnsanların hakkımızda en kötüsüne inanmasına ve olacaklardan korkmasına yol açabiliriz.*

Evet. Bir sessizlik uçurumu daha. *Ama şu anda bunu düşünemeyiz. Bizi ilgilendiren bu değil. Cas. Onu oradan çıkarmak. Bu, Sur'un bir kısmını yıkmak anlamına geliyorsa yıkacağız Poppy.*

Gözlerimi kapadım. Öz, göğsümde uğulduyordu.

Herkesi kurtaramayız, dedi Kieran. *Ama sevdiklerimizi kurtarabiliriz.*

Birden tüm bedenim sarsıldı. Generallerle konuşurken planlarımızın paramparça olma ihtimali olduğunu biliyordum. Surları yıkmak zorunda kalabileceğimizi. Sayısız can kaybı olabileceğini. Solis halkının korktuğu canavarlara dönüşebileceğimizi.

Öyle de oluyordu.

Kieran kabul ettiğimi sezmiş gibiydi çünkü bir sonraki sözleri şunlar oldu: *Sadece dikkatleri dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var.*

Dikkat dağıtacak bir şeye. Wayfair'den geçip tapınaklara gitmemiz için bize zaman kazandıracak önemli bir şeye.

Gözlerimi açtım, uzakta yükselen Sur'un siyah taşlarına odaklandım. *Bir fikrim var.*

Büyük Salon'un giriş katındaki kalın minderli sandalyede otururken sabrım taşmak üzereydi. On-on beş şövalye ve refakatçi arkamdaki duvara sıralanmıştı.

Kan Kraliçesi beni çağırdığında güneş batmaya başlamıştı. Yine de ben burada otururken kraliçe kalabalığın arasında dolaşıyordu.

Tıklım tıklım dolu olan salonu gözden geçirdim, sohbet eden ve kraliçesinin birkaç dakikasını almak için yarışan ölümlülerin yüzü birbirine karışıyordu. Kraliçe ölümlülerin arasında yürüyordu, yanında Millicent ve başka bir refakatçi vardı. Yakut tacı canlı renklerde bir kuş gibi parlıyor, ölümlüler önünde eğilirken kraliçe nazikçe gülümsüyordu. Bu akşam beyazlar giymemişti. Millicent gibi o da kırmızı giymişti.

Elbisenin üstünden nasıl düşmediğine hayret ediyordum. Belki de üst kısmı vücut boyasından falan yapılmıştı. Hem kolsuz hem de o kadar dardı ki adeta yerçekimine meydan okuyordu. Göbeğine kadar inen yakası –kabul etmek istesem de istemesem de– annem olduğunu düşününce görmek istemediğim kadar fazlasını gözler önüne seriyordu. Elbisenin alt kısmı daha boldu ama incecik kumaşa fazla uzun bakmaya cesaret edemedim. Böyle bir travmaya hiç gerek yoktu.

"Eğleniyor gibisin."

Malik'in sesini duyunca daha da gerildim. "Hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Sandalyemin yanından geçip diğer tarafımdaki iki boş sandalyeden birine otururken boğuk bir sesle kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Bir müddet hiçbir şey söylemedim. "Beni Büyük Salon'a neden çağırdı bilmiyorum."

"Ne kadar sevilen bir kraliçe olduğunu görmeni istemiştir" dedi Malik. "Kutsama gösterisi belki yeterli olmamıştır diye."

Ona bir göz atıp içinde kırmızı içki bulunan bir kadehi dudaklarına götürüşünü izledim. Şarap olduğundan emin değildim. Malik usulca konuşuyordu ama şövalyeler ve refakatçiler onu duyabilecek kadar yakındaydı. Etrafımızda başka kimse yoktu. Gözlerimi yeniden salona çevirirken önceki gün Malik'te sezdiğim duygular aklımı kurcalıyordu. "Elbette onu seviyorlar. Onlar Carsodonia'nın elitleri. En zenginleri. Zahmetsiz bir hayatları olduğu müddetçe o tahtta kim otursa sevecekler."

"Sadece onlar değil. Bunu kendin de gördün."

Görmüştüm. "Yalnız kutsamayı Atlantisli kanıyla yapıyor." Tekrar Malik'e baktım. Omuz silkti. "Uzun süreli etkisi olamayacak bir şey."

Bir içki daha aldı.

"Ayrıca onları korkutuyor..."

"Senden korkmalarını sağlıyor" dedi Malik. "Haberci'den."

Yavaşça içimi çektim. "Dün insanlara söyledikleri yalandı. Oak Ambler'dakilere ve diğer şehirlere zarar verilmedi. Sen, şu anda ne düşünüyor olursan ol, Atlantislilerin –babanın– kraliçenin iddia ettiği şeyleri asla yapmayacağını biliyor olmalısın."

Malik yine cevap vermedi.

"Buradaki insanlar eninde sonunda gerçeği öğrenecek" dedim sessizlik devam edince. "Ayrıca Carsodonia'daki tüm ölümlülerin onun iyiliksever bir kraliçe olduğuna inandığını sanmıyorum. Ayin'i desteklediklerini de."

Malik kadehini indirdi. "Buna inanmamakta haklısın."

Dikkatle yüzüne baktım, Malik gözlerini salona dikince duyularımı açtım. Kalkanlardaki çatlaklar hâlâ duruyordu. "Dün Casteel'i gördüm."

Yüzü ifadesizdi ama birden ekşi bir tat aldım. Utanç.

"Durumu pek iyi değil." Sandalyenin kolçaklarını kavrayarak sesimi alçalttım. "Neredeyse kan açlığına kapılmak üzereydi. Yaralanmıştı ve..."

"Biliyorum." Malik dişlerini sıkmıştı, konuşmaya başladığında sesi adeta fısıltı halinde çıkıyordu. "Kraliçe sana o hoş hediyeyi gönderdikten sonra yarasını elimden geldiğince temizledim."

Malik onu görmeye gitmişti.

Casteel bunu bana söylememişti ama söylemeye pek fırsatı da olmamıştı. Biri elini sarmıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Bunun ve Malik'te hissettiğim katıksız acının. Tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim.

Ona doğru eğildim, beyaz gömleğinin altında omuzları gerildi. "Öyleyse nerede olduğunu biliyorsun" diye fısıldadım. "Bana söylersen..."

"Dikkat et Ten ve Ateş Kraliçesi" diye mırıldandı Malik dudaklarını bükerek. "Çok tehlikeli bir yola giriyorsun."

"Biliyorum."

Bakışları gözlerime kaydı. "Bu soruya cevap vereceğimi sanıyorsan pek bir şey bilmiyorsun demektir."

İçimde kabaran öfkeyi bastırdım. "Acını hissettim. Tadını aldım."

Malik'in çenesinde bir kas seğirmeye başladı. "Bu arada, çok kaba bir davranıştı" dedi Malik bir müddet sonra. "Ayrıca canım yandı."

"Hayattasın."

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, hayatta kaldım." Bir içki daha aldı. "Yaptığım tam olarak bu."

Sözlerindeki alaycılığı duyunca dikkatle yüzünü inceledim. "Neden? Neden buradasın? Neden *onunlasın*? Nedeni, gözünü açıp gerçekleri görmeni sağlaması olamaz. Kan Kraliçesi o kadar ikna edici değil."

Malik hiçbir şey söylemeden gözlerini ileriye dikti, bakışlarının Kan Kraliçesi'nin arkasına, siyah saçlı Refakatçi'ye kaydığını gördüm. Kısacık bir bakıştı. Onu dikkatle izliyor olmasaydım farkına bile varmazdım.

"Onun için."

Malik gözlerini bana çevirdi, sonra hafifçe sırıttı. "Kraliçe mi?"

"Millicent" dedim sessizce.

Ruhsuz sesiyle yine bir kahkaha attı.

Arkama yaslandım. "Belki de Kan Kraliçesi'ne onun için mi yoksa refakatçisi için mi burada olduğun konusunda ne düşünü-ğünü sorarım."

Malik yavaşça bana doğru eğildi. "Ona bunu sorarsan" –tek gamzesi ortaya çıktı– "seni bir ilahın kemikleriyle bağlayıp Stroud Denizi'ne atarım."

"Bu biraz abartılı bir tehdit" dedim, içime bir tatmin duygusu yayılıyordu. Gerçekten de abartılı bir tehditti. Bu da nedenine dair pek az gerekçe bırakıyordu. Millicent'e değer veriyor olsa gerekti. "Casteel'i tehdit etseydin ben de böyle bir tepki verirdim."

Malik bana baktı.

Gülümsedim. "Yalnız benimkinde ilah kemikleri ya da deniz olmazdı. Boş bir tehdit de olmazdı."

İçkisini bitirdi. "Bunu aklımda tutacağım." Bakışları salona döndü. "Geliyor."

Kan Kraliçesi bize doğru geliyordu. Malik ayağa kalktı. Ben kalkmadım. Salondan yükselen fısıltıların arasında gözlerimi kraliçeye diktim. Isbeth yanımdan geçip diğer tarafımdaki sandalyeye otururken yüz hatları sertleşmişti. Malik o oturduktan sonra oturdu. Millicent diğer refakatçilerle birlikte önümüzde kalırken düzinelerce göz bizi izliyordu. Dimdik sırtları hayli etkileyici bir mahremiyet perdesi oluşturuyordu.

Biri Kan Kraliçesi'ne bir kadeh köpüklü şarap verdi. Kraliçe hizmetçinin gölgelerin içinde kaybolmasını bekledikten sonra, "Herkes bizi izliyor" dedi, "bir kraliçeye karşı sergilediğin saygısızlığı –davranışını– yüz kızartıcı buluyorlar."

"Ya hakkındaki gerçeği bilselerdi? Yaptığın şeyleri?" dedim, bir yandan da hep Nyktos sandığım ama öyle olmadığı anlaşılan heykele bakarak konuşan genç bir çifti izliyordum.

"Bunun bu salondaki pek çok kişi için bir şey değiştireceğini sanmıyorum" dedi Isbeth. "Ama senin kim olduğunu öğrenirlerse ne yapacaklarını biliyoruz."

"Haberci değil bir tanrı olduğumu öğrenirlerse."

"Çoğu kişi için aynı şey" diye mırıldandı Isbeth.

Kaskatı kesildim. "Olabilir ama benden korkmalarına gerek olmadığını ispatlamaya hazırım."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Eh, çocuklarını alıp sığır olarak kullanmamakla başlayabilirim."

"Tawny sığır olarak mı kullanıldı?" Mücevherli eliyle kalabalığı işaret etti. "Ya da bu akşam burada bulunan lord ve leydilerden bazıları?"

"Hayır, onlar sadece başkalarını vicdan azabı duymadan avlayacak yaratıklara dönüştürülecekler."

Karanlık bakışları gözlerime kaydı. "Ya da kitlenin içindeki zayıfları ayıklayacaklar."

Dudaklarım kıvrıldı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanmıyorum, biliyorum." Kan Kraliçesi içkisinden bir yudum aldı.

Elindeki kristal kadehe bir tane geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ya son Ayin'de alınan çocuklar? Redrock'ın altında asılanlar?"

"Tanrılara hizmet ediyorlar."

"Yalancı" diye tısladım. "Bütün bu yalanlar ortaya çıktığında yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum."

Kraliçe sırıtarak salona bakındı. "Ordularının diğer şehirler gibi başkenti de kuşatmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? O şehirleri kayıptan bile görmüyorum." Başını bana çevirdi. "Çünkü kayıp değiller. Ama o şehirlerde olan şeyler burada olmayacak. Orduların Sur'a ulaşırsa o duvarları ve kapıları yeni doğmuş beklerle donatacağım. Geriye ne kadar draken'ın, ne kadar askerin kaldıysa onları yakıp doğramak zorunda kalacak."

Ciddi olduğunu yavaş yavaş idrak ederken yüzüne bakakalmıştım. Parmaklarımı sandalyenin kolçaklarına geçirdim, İlkel öz içimin derinlerinde zonkluyordu. Gözlerimi heykele dikince içimden bir ürperti geçti ama tek gördüğüm Oak Ambler kapılarında

ve Redrock'ın altındaki ölümlülerdi. Malik yanımda öne doğru eğilirken Millicent hafifçe döndü. Heykelin önünde duran çift kaşlarını çatarak yere yeni serpilmiş gece açan gül yapraklarına baktı... yapraklar titreşiyordu.

Bu bendim.

Öfkem.

Bunu ben yapıyordum.

Gözlerimi kapatıp duygularımı dizginlemeye çalıştım, bu peçe taktığım ve Dük Teerman'ın huzuruna çıkarıldığım zamanlara benziyordu. Orada öylece durup her şeye katlanmak zorunda kaldığım zamanlara. Aynı zamanda duyularımı diğerlerine kapatmak gibiydi. Yalnız şimdi kendi duygularımı kapatıyordum. Ancak ether göğsümde yatıştığı zaman gözlerimi açtım. Yerdeki yapraklar titreşmeyi kesmişti.

"Akıllıca" diye fısıldadı Kan Kraliçesi, Malik gevşedi. "Görüyorum ki bu gücü bir nebze kontrol etmeyi öğrenmişsin."

Sandalyenin kolçaklarını sıkan ellerimi gevşettim. "Benimle konuşmak istediğin bu muydu? Daha fazla çocuğu ve masum insanı nasıl öldüreceğini mi anlatacaktın?"

"O ölümlüleri öldüren ben olmayacağım" dedi Isbeth. "Bunu senin komutan altındaki ordular yapacak." Dikkatle yüzüme bakıyordu. Gözlerinin yüzümün her santiminde gezindiğini hissediyordum. "Yani bunu yapan sen olacaksın. O yüzden de bundan kaçınmak istiyorsan ordularını geri çekeceksin."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Şimdi de krallıkların geleceğini mi konuşacağız? Bu şekilde ilerlemeyi planlarken seninle pazarlık yapacağımı mı sanıyorsun?" Sözler ağzımdan hızla dökülüyordu. "Atlantia'yı sana vermeyeceğim. Ordularıma geri çekilmelerini emretmeyeceğim. Masum insanları kalkan olarak kullanmana da müsaade etmeyeceğim."

Kraliçe gözlerini Prens'e çevirdi. "Malik, sakıncası yoksa kızımla yalnız konuşmak istiyorum."

"Elbette." Malik kalktı, eğilerek selam verirken bir an gözlerime baktı. Geniş basamaklardan inip Millicent'in yanından geçerek

salonda yürümeye başladı ve etrafı ânında gülümseyen leydiler ve lordlar tarafından sarıldı.

"Ondan çok etkileniyorlar" dedi Kan Kraliçesi. "Onları dağıtmak istese sopayla kovalaması gerekirdi."

Refakatçi bakışlarını Malik'ten Büyük Salon'un karşı tarafına çevirdi.

"Beni hayatta tutan neydi, biliyor musun?" dedi Kan Kraliçesi az sonra. "İntikam."

"Ne kadar da... klişe."

Kraliçe şöyle bir güldü. "Öyle de olsa gerçek bu. Sanırım bu kadar klişe olmasının nedeni de hayatının en kötü ânında pek çok kişiyi hayatta tutmuş olması. Yıllar, on yıllar süren anlarda. İntikamımı alacağım."

"Atlantislilerin büyük kısmının sana ve oğluna yapılanlarla hiçbir ilgisi yok" dedim. "Yine de Atlantia'yı ele geçirerek bir şekilde intikam alacağını sanıyorsun. Ama öyle olmayacak."

"Sana... bir şey itiraf etmem gerek." Kan Kraliçesi bana doğru eğildi. Burnuma gül kokusu geldi. "Hiçbir zaman Atlantia'ya hükmetmek gibi bir niyetim olmadı. Krallığa ihtiyacım yok. Onu istemiyorum bile. Sadece yandığını görmek istiyorum. İşinin bittiğini. Bütün Atlantislilerin öldüğünü görmek istiyorum."

Casteel

Senin kollarında ölecek...

Millicent'in sözleri kafamda dönüp duruyordu. O gittiğinden beri uyumamıştım. Durmadan kim olduğunu, anlattıklarını düşünüyordum. Poppy'nin kardeşi olduğunu inkâr edemezdim.

Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki. Saçları aynı renk olsa ve Millicent'in daha az çili olsa *neredeyse* ikiz sayılırlardı. Ya Poppy hakkında söyledikleri? Yapmam gereken şey hakkında söyledikleri?

Boğazımdan hafif bir hırıltı koptu.

Kahretsin.

Poppy, Millicent'in söylediği gibi bir yıkıma sebep olabilecek kadar güçlü olsa da bunu asla yapmazdı. İçinde öyle bir kötülük yoktu.

Millicent, Poppy'nin kardeşi olabilirdi ama ona güvenmiyordum. Ağzından çıkanların hiçbirine de inanmıyordum.

Koridorda ayak sesleri yankılanınca başımı kaldırdım. İçeri Altın Çocuk girdi. Yalnızdı. Ne yemek ne de su getirmişti.

"Ne istiyorsun?" diye hırladım, boğazım kurumuştu.

"Nasılsın diye bakmaya geldim Majesteleri."

"Hadi oradan."

Gülümsedi, yüzündeki boya ve giysileri o kadar sarıydı ki ampul gibi parlıyordu. "Yine... pek iyi görünmüyorsun."

Zaten bildiğim şeyi bu ahmaktan duymaya ihtiyacım yoktu. Açlık içimi kemiriyordu ve boynunda atan nabzını gördüğüme yemin edebilirdim.

Ama Dönen durduğu yerde bana bakmaya devam ediyordu.

"Havadan sudan konuşmaya gelmediysen siktir olup gidebilirsin."

Callum güldü. "Etkileyici."

"Ben mi?" Sırıttım. "Biliyorum."

"Çok kibirlisin" dedi, göğsümden hafif bir uğultu yayılırken yanıma yaklaştı. İyice sırıtmaya başladı. "Bir duvara zincirlisin, açlıktan ölüyorsun, leş gibisin ve kadınına yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorsun ama yine de son derece kibirlisin."

Boğazımdan bir hırıltı daha yükseldi. "Benim yardımıma ihtiyacı yok."

"Sanırım öyle." Göğsüne dokundu. "Dün beni bıçakladı. Hem de kendi hançerimle."

Boğuk bir kahkaha attım. "İşte benim kızım."

"Onunla gurur duyuyor olmalısın." Yavaşça diz çöktü. "Bunun nasıl değişeceğini göreceğiz."

"Asla değişmeyecek" dedim, çenem zonkluyordu. "Ne olursa olsun."

Birkaç saniye dikkatle yüzüme baktı. "Aşk. Ne tuhaf bir duygu. En güçlü varlıkları yıktığını gördüm." Millicent'in sözleri yine akılıma geldi. "Kimilerine inanılmaz bir güç verdiğini gördüm. Ama yaşadığım uzun yıllar boyunca aşkın ölüme engel olduğunu tek bir kez gördüm."

"Öyle mi?"

Callum başını salladı. "Nyktos ve Konsort'unun aşkı."

Gözlerimi yüzüne diktim. "Sen o kadar yaşlı mısın?"

"Her şeyin eskiden nasıl olduğunu hatırlayacak kadar yaşlıyım. Aşkın ne zaman güç, ne zaman zaaf olduğunu bilecek kadar yaşlıyım."

"Cidden umurumda değil."

"Ama olmalı. Çünkü aşk senin için bir zaaf." O soluk, hiç kırpılmayan gözler son derece huzursuz ediciydi. "Nasıl biliyor musun?"

Dudaklarım geriye çekildi. "Bahse girerim sen bana söyleyeceksin."

"Şansın varken Poppy'nin kanını içmeliydin" dedi. "Bunu yapmadığına pişman olacaksın."

"Yanılıyorsun." Poppy'yi tehlikeye atmadığım için asla pişman olmayacaktım. Asla.

"Bunu da göreceğiz." Dönen uzun müddet gözlerime baktıktan sonra birden atıldı.

Çok hızlıydı. Çeliğin parıltısını gördüğüm anda kendimi geriye attım. Gidecek hiçbir yer yoktu. Reflekslerim berbattı...

Göğsüme saplanan acı ciğerlerimdeki havayı yakıcı bir dalga halinde alıp götürdü. Ağzıma ânında metalik bir tat doldu. Başımı eğince bir hançerin göğsümün derinliklerine saplandığını ve karnımdan kıpkırmızı kanlar aktığını gördüm.

Başımı kaldırıp hırladım, "Kalbimi ıskaladın dangalak."

"Biliyorum." Dönen gülümseyerek hançeri çekip çıkardı. Hırıldadım. "Söylesene Majesteleri. Damarlarında kan kalmayınca Atlantislilere ne olur?"

Yara alev alev yandığı halde içim buz kesmişti. Kalbim hafifçe tekledi. Kan açlığı. Tam ve mutlak bir açlık. İşte olan buydu.

"Duyduğuma göre o zaman bir Craven kadar canavarlaşıyorlarmış." Dönen ayağa kalkarak hançeri ağzına götürdü, dilini kanla kaplı bıçağın üstünde gezdirdi. "Bol şans."

28

Poppy

Bütün Atlantislilerin öldüğünü görmek istiyorum.

Kan Kraliçesi'yle göz göze gelince sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. "Malik'in bile mi?"

"Onun bile." Kan Kraliçesi şampanyasından bir yudum aldı. "Bu, öldüğünü göreceğim anlamına gelmiyor. Ya da sevgilinin. Yanımda olman gerekiyor. Karşımda değil. İkisini öldürmek de istediğim şeyi engellemekten başka işe yaramaz. O" –kadehiyle Malik'in etrafını saran grubu işaret etti– "ve kardeşi gazabımdan kurtulmayı başaracak. Kurtlarla da derdim yok. İstedikleri gibi yaşayabilirler, peki geri kalanlar? Onlar ölecek. Bana yapılanlar için onları suçladığımdan değil. Malec'in gömülmesinde de oğlumuzun ölümünde de rolleri olmadığını biliyorum. Eloana'yı bile gerçekten suçlamıyorum."

"Ciddi misin?" dedim kuşkuyla.

"Beni yanlış anlama. O kadından nefret ediyorum, onun için çok özel planlarım var ama bunun olmasına izin veren o değil. Asıl sorumlunun kim olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Nyktos."

Afallayarak geri çekildim. "Yani... *Nyktos*'u mu suçluyorsun?"

"Başka kimi suçlayacağım? Malec kalp eşi sınavı istedi. Babasını çağırdı. Nyktos uyurken bile onu duyabiliyordu. Cevap verdi ve reddetti." İçimden yine bir şüphe dalgası geçti. "Bu yüzden Malec beni Yükseltti. Sonra ne olduğunu biliyorsun. Eloana'yı ya da Valyn'i suçlamıyorum. Nyktos'u suçluyorum. Tüm bunlara engel olabilirdi."

Nyktos. Gerçekten de engel olabilirdi. Ama daha önce reddettiğinde neler olduğunu ve tanrının öldüğünü gördükten sonra oğlundan böyle bir iyiliği esirgemesi mantıklı gelmiyordu. "Nyktos bunu neden reddetsin ki?"

"Bilmiyorum." Kraliçe elmas yüzüğüne baktı. "Malec biliyorduysa bile hiçbir zaman söylemedi. Ama nedeninin şu anda bir önemi yok, değil mi?" Dudaklarının iki ucu gerildi. "Buna Nyktos sebep oldu."

Bir şeyi engellemek ve temel sebebi olmak birbirinden çok farklı iki şeydi. Isbeth yaptığı her şey için başkalarını suçluyordu. Sorumluluktan kaçma yeteneği gerçekten etkileyiciydi.

"Hayat İlkeli'nden intikam alabileceğini nasıl düşünebildiğini aklım almıyor" dedim.

Kalın bir bukleyi yanağından çekerken attığı kahkaha çan sesi kadar hafifti. "Nyktos her türden yaşama kıymet verir ama özellikle Atlantislilere düşkündür. Atlantisliler kalp eşi sınavlarının sonucu olarak ortaya çıkmıştı, aşkın ürünüydüler. Malec bir defasında babasının Atlantislileri çocuğu olarak gördüğünü söylemişti. Uğradıkları kayıp istediğim adaleti sağlayacaktır."

Isbeth belki de aklını sandığımdan da çok kaçırmıştı. "Yüz binlerce insanı öldürmene yardım edeceğimi mi düşünüyorsun? Benden istediğin bu mu?"

"Zaten öldürdün."

"Ben öyle bir şey yapmadım..."

"Yapmadın mı?"

Sandalyenin kolçaklarını sımsıkı kavrayarak ona doğru eğildim. "Tam olarak ne yaptığımı ya da yapacağımı düşünüyorsun?"

"Öfken. Tutkun. Doğruyu yanlıştan ayırt edebilme sezgin. Aşkın. Gücün. Hepsi. Sonuçta sen de benim gibisin. Yazgında olan şeyi yapacaksın sevgili kızım." Kadehini bana doğru kaldırdı. "Düşmanlarıma ölüm getireceksin."

Özgürlüğe kavuşturacağın tek şey ölüm.

Sertçe içimi çekerek geri çekildim. Başka seçeneğim yokmuş gibi konuşuyordu. Sanki bu önceden kararlaştırılmıştı ve asırlar önce yazılmış sözler özgür irademden daha ağır basıyordu.

Göğsümde nabız gibi atan enerji etrafımızdaki havaya elektrik yüklüyordu. Kan Kraliçesi ölümlülerle dolu Büyük Salon'a uzun uzun bakarken yüzündeki gülümseme hiç değişmedi. O zaman Atlantia'nın yandığını görmek istediğini söylemek için neden şimdiye kadar beklediğini anladım. İnsanları kalkan olarak kullanmaya başlamıştı bile.

Zaten ne zaman kullanmamıştı ki?

Ama yanılıyordu. Öfkem. Adalet anlayışım. Aşkım. Gücüm. Bunlar bana kuvvet veren şeylerdi. Sayısız masumun ölümüyle sonuçlanacak ölümcül kusurlar değildi.

"Yanılıyorsun" dedim, kolçakları yeniden kavrarken ellerim titriyordu. "Ben, sen değilim."

"Kendine böyle söylemen gerekiyor" dedi gülümseyip göz kırparak. "Ama en sevdiğin insanı kurtarmak için bu salondaki herkesi öldürmek zorunda kalsaydın hiç tereddüt etmeden yapardın. Tıpkı benim gibi."

Nefesim kesildi. Kalbim tekledi. İddia ettiği şeyi inkâr etmek istiyordum. Bunu yapmam gerekiyordu.

Ne var ki yapamadım.

Vücudumdaki bütün sinirler gerildi. "Beni doğurmuş olabilirsin ama seninle paylaştığımız tek şey kan. Birbirimize hiç benzemiyoruz. Asla benzemeyeceğiz. Sen benim annem, dostum ya da sırdaşım değilsin." Gülümsemesinin yüzünden silinişini izledim. "Sadece saltanatı sona ermek üzere olan bir kraliçesin. Hepsi bu."

Elindeki kadehi sıkarken gözlerinde hafif bir ether parıltısı belirdi. Dudakları incecik oldu. "Seninle çatışmak istemiyorum kı-

zım. Şimdi olmaz" dedi, genzimde birden kederin acı tadını hissettim. "Ama beni zorlarsan ben de seni zorlarım ve birbirimize aslında ne kadar benzediğimizi kanıtlarım."

Casteel.

Beni Casteel'le tehdit ediyordu.

Tenim içimdeki o sızlayan boşluk gibi buz kesti, tekrar konuşmaya başladığımda sesim Massene'de olduğu gibi çıkıyordu. Puslu. Gölgeli. "Seni hemen şu anda öldürebilirim."

Gözlerime baktı. "Öyleyse hiç durma. O gücü sal çocuğum. O öfkeyi kullan." Ether gözlerinde ışıldadı. "Ama bunu yapmadan önce bir Yükselmiş'in karşısında oturmadığını hatırla."

Kısa, tiz bir çığlık Büyük Salon'u yarıp geçti, ardından cam şangırtıları ve sessizlik geldi. Sesin geldiği yere doğru döndüm, heykelin önünde duran çiftin diz çöktüğünü, gözlerinden ve kulaklarından, ağızlarından ve burunlarından kanlar geldiğini görünce yüreğim ağzıma geldi. Ölümlüler daha şiddetli, daha uzun çığlıklar atıyor, kendi içine çöküp ipek ve saten tarafından bir arada tutulan deriden ve kemiklerden ibaret hale gelen çiftten uzağa kaçışıyordu.

Herkes çığlık çığlığa kaçarken Malik ve Millicent hemen bize doğru döndü. Ama Isbeth... gözlerini benden ayırmamıştı. Bir kez bile. Ama bunu yapmıştı, böyle bir güç...

Dehşet vericiydi.

Böyle bir şey yapabilir miydim bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Kan Kraliçesi arkasına yaslandı, başını yana eğerek dikkatle yüzüme baktı. "Herhalde biraz yalnız kalmak sana iyi gelecektir. Yarın daha detaylı konuşuruz." Şövalyelerden birini yanına çağırdı. "Ona odasına kadar eşlik et ve kapısına nöbetçi dik."

Ayağa kalktım, birkaç şövalye nöbet yerinden ayrılıp etrafımı sardı.

Yarın yoktu.

Başka konuşma olmayacaktı.

Kan Kraliçesi'ni bırakıp yürümeye başladım, ellerim şimdi

titremiyordu. İçgüdülerim zamanımız kalmadığını söylüyordu. Isbeth'in yapacaklarıma dair düşünceleri önemli değildi, öfkemi onu durduracak kadar, yok yere başkalarına zarar vermesine engel olacak kadar bastırabileceğime de inanmıyordum. İçgüdülerim Isbeth'in Casteel'e hemen saldırmayacağını da söylüyordu. Daha önce öldürmesi gereken iki kişi vardı.

Kieran.

Ve Reaver.

Benim de onun kadar dengesiz ve zalim olduğumu ispatlamak için bunu yapardı.

Özgürlüğe kavuşturacağın tek şey ölüm olacak.

Gerçi belki de beni benden iyi tanıyordu. Belki de kehanet tam da onun ve diğerlerinin inandığı gibiydi. Belki Willa yanılmıştı ve Vikter şeytani bir şeyi koruması için gönderilmişti. Belki de ben gerçekten Haberci'ydim.

Çünkü Isbeth tehditlerini yerine getirirse döktüğüm kanda boğulacaktım.

Bu da zamanımın kalmadığı anlamına geliyordu.

Kieran'ın damgasını bulup hemen mesaj gönderdim. *Bu gece harekete geçmemiz gerekiyor.*

Cevabı hemen geldi ve kararlılık doluydu. Büyük Salon'un girişinde omzumun üstünden arkama bakınca Kan Kraliçesi'nin cumbanın ötesinde durduğunu gördüm, kristal kadeh hâlâ elindeydi ve yırtıcı bir hayvan gibi beni izliyordu.

Bakışlarımı kaçırdım, isteğim kafamda şekilleniyordu. Ether göğsümde titreşiyordu.

Kan Kraliçesi'nin elindeki kadeh paramparça oldu ve ona az önce yanında oturanın korkak, uysal Bakire olmadığını hatırlattı.

Ay şehrin üstündeki yerini almıştı, ışığı Stroud Denizi'nin dalgalı sularına vuruyordu. Pencerenin önünde duruyordum. Wayfair'in iç duvarlarının ve Nyktos ve Perses tapınaklarının ötesinde Sur yükseliyordu.

Bu surların en yükseğiydi, neredeyse Wayfair Kalesi kadar yüksekti. Sur'un hemen ardındaki arazide yüzlerce meşale sıralanıyordu, alevleri canlı ve sakindi, güvenlik ışığı ve koruma vaadi görevi görüyorlardı. Hepsi yanıyordu.

Dikkat dağıtacak bir şey.

Önemli bir şey.

Sisi düşündüm, Craven'ların etrafını nasıl çevirdiğini, Skotos Dağları'nı nasıl örttüğünü. Sis İlkel büyüydü. İlkellerin varlığının ve iradesinin bir uzantısıydı. Bu da herhalde çağrılabileceği anlamına geliyordu.

Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ben bir İlkel değildim ama bir İlkel'in soyundan geliyordum. İlkel Öz damarlarımda dolaşıyordu. Draken'lar çağrıma cevap veriyordu. İlkel *notam* kurtlarla bağlantı kurmamı sağlıyordu.

Ellerimi pencerenin pervazına yerleştirip gözlerimi kapattım ve ether'i çağırdım. Sisi Skotos'ta olduğu gibi yoğun bir bulut şeklinde zihnimde canlandırınca öz hemen yanıt verdi. Sisin yerden çıkarak yükselip yayıldığını gördüm. Yoluna çıkan her şeyi gizleyecek kadar yoğunlaşarak tepeleri ve başkent eteklerindeki çayırları sardığını hayal ederken derim sıcacık olmuştu. Gözlerimi açtım, henüz işim bitmemişti.

Derimde gümüş rengi kıvılcımlar belirdi, gözlerimi Sur'a dikip bekledim, Sur bana başka bir şehirde, başka bir geceyi hatırlamıştı, Sur'un koruyuculuğuna inanan başka bir beni. O güven duygusunu.

Sur'un arkasında beliren bir alev çılgınca dalgalanmaya başladı. Ether içimde, derimde girdaplar çizerken daha da ilerlemesi için sise *seslenmeye* devam ediyordum. Onu çağırıyordum. Yaratıyordum.

İlkinin yanında bir alev daha dans etmeye başladı, sonra bir tane daha, bir tane daha, sonunda hepsi birden çılgınca dalgala-

narak dört bir yana kıvılcımlar saçmaya koyuldular. Önce sıranın sonundaki iki meşale söndü, sonra hepsi birbiri ardına hızla söndü ve Sur'un ötesindeki arazi zifiri karanlığa gömüldü.

Duvarın her yerinde alevler belirdi. Yanan oklar ateşlendi. Gecenin içinde yay çizdikten sonra doğu duvarı boyunca uzanan çıra siperlerine çarparak yere düştüler. Büyük bir ateş yükselirken tüm arazi turuncu bir ışıkla aydınlandı.

Girdaplar çizerek siperlere doğru sızan yoğun sis de bu ışıkla aydınlanmıştı. Çıraların altından, alevlerin üstünden kayarak ilerleyen sis sonunda ateşin aydınlığını örtecek kadar yoğunlaştı.

Sur'un üstündeki ya da şehirdeki herkesin Craven'ların çarpık formlarıyla dolu olduğuna inanacağı sis.

Sur'da öten boruların sesi geceyi yarıp geçti ama yine durmadım.

Sisi daha da ileriye çağırmaya devam ettim, yanıt verdiğini ve hızla Sur'un eteklerine doğru yayıldığını hissediyordum. Devasa duvar boyunca yayılıyordu. Zihnimde sisin yükseldiğini, dalgalar halinde Sur boyunca uzanan mazgallı siperlere ve kulelere ulaştığını görürken bağrışmalar duydum.

Sonra önümde, karanlık gökyüzüne karşı bulutsu, süt beyazı bir perdeye dönüştüğünü gördüm.

Bunu görünce nefesim kesildi. O sisin içinde Craven falan yoktu. Zarara yol açmayacaktı. İsteğim bu değildi. Sadece kaos ve karışıklık yaratacaktı.

Bir boru sesi daha geldiğine göre yaratmaya başlamıştı bile.

İlkel sis büyük bir dalga halinde Sur'u aşıp iki yandan aşağı doğru akmaya başladı. Carsodonia'ya taşıp sokakları doldururken uzaklardan panik çığlıkları yükseldi. Sis mahalleleri ve köprüleri kaplayıp tepelere ve vadilere yayılarak Wayfair'in iç duvarlarını yutarken korku dolu haykırışlar da gitgide yaklaşıyordu.

Pencereden çekildim, başlığımı kafama geçirerek döndüm. Çantanın kayışını pelerinimin altından geçirip kurt hançerini kınından çektim.

Artık dövüşerek buradan çıkmanın zamanı gelmişti.

29

Kapıya doğru yürürken duygularımı –doğru-yanlış algımı– kapattım. Casteel'i bulup kaçmak istiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

Parmaklarımı altın tokmağa doladım. Ether damarlarımdan akıp parmaklarımda kıvılcımlar saçmaya başladı. Gümüş rengi hale incecik gölgelerle doldu. Biraz sinir bozucu bir görüntüydü. Enerji metalin üstüne yayılıp kilidi *eritti*. Kapıyı açıp koridora çıktım.

Bir kraliyet şövalyesi hemen bana doğru döndü, yüzünün alt yarısını kapatan boyunluğun üstünde gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Atıldığım gibi hançeri zırh tabakalarının üstünden, boğazının savunmasız kalan köküne saplayıverdim. Kolumu bükerek vampirin omurgasını kestim. Şövalye yere yığılırken bir diğeri kılıcına davrandı.

Isteğim zihnimde şekillenip gerçeğe dönüştü. Omuzlarındaki siyah harmani öne doğru açılıp havalanarak şövalyenin yüzüne dolandı. Şövalye geri geri giderken ileri uzattığı kılıcının altından geçtim. Hançeri zırh tabakalarının arasından yan tarafına saplayınca boğuk çığlığı birden son buldu. Gölge taşı kıkırdağı yararak

vampirin kalbine gömüldü.

Kalenin duvarları sarsılmaya başladı, ana kattaki demir kapılar açılıyordu. Koridorun gölgelerinden iki şövalye daha çıktı, kılıçlarını çekmişler, boyunluklarını çenelerine indirmişlerdi. "Seni öldürmememiz emredildi" dedi biri bana doğru gelerek. "Ama bu canını yakmayacağımız anlamına gelmiyor."

Cevap vermeye bile tenezzül etmeden yürümeye başladım, hançerimin ucundan vampir kanı damlıyordu. İsteğim zihnimden dışarı uzandı. Gölgeler içindeki hale yayılmaya başladı. Şövalyeler birden yerden havalandı, sanki dev eller onları ayak bileklerinden tutmuş, önce taş zemine sonra da tavana çarpmıştı. Zırhın altında parçalanan kemiklerin çatırtısı duyuldu.

Koridorun sonundaki kapı açıldı. Kuleden içeri doluşan beş-altı şövalye kalenin uzak köşelerinden yankılanan tiz çığlıkları duyunca birden durdu. Biri dönüp arkaya baktı. Diğerleri dişlerini göstererek bana doğru gelmeye başladı.

Hepsi birden karşıma dikilmişti.

Zaman kıymetliydi. Duygularımı ve düşüncelerimi kilitledim. Ne yapmam gerektiğini, ne yapacağımı düşünmedim. Gerçekleştirmek üzere olduğum, hatta başladığım, katliamı düşünmek için daha sonra vaktim olacaktı.

Gölgeler içindeki gümüşi ağ hızla yeri kaplayarak duvarlara ve tavana tırmanmaya başladı. Şövalyelerin üstüne inip içlerine sızdı, kemiklerindeki eklemleri, kaslarındaki ve organlarındaki lifleri buldu, bunlar vampirler için bile hayati önem taşıyordu. Çektikleri kılıçlarla bir şey yapabilmeleri, diğerlerini uyarmak için bağırmaları mümkün değildi. Hatta çığlık atmaları bile.

Onları paramparça ederken bunun Isbeth'in yaptıklarına ne kadar benzediğini düşünmemeye çalışıyordum. Bedenleri içine göçtü, zırh ve boş deriden ibaret birer yığın halinde yere düştüler.

Biri hariç.

İçlerinde bir Dönen vardı, ceset parçalarının başında dikiliyordu. Ether'i geri çekerek yürümeye başladım.

Boğuk bir kahkaha attı. "Haberci."

"İyi akşamlar."

Saldırıya geçti, eğilip yerden bir kılıç aldım. Bir el pelerinimin üstünden omzumu tutunca hızla döndüm. Dönen tekme atacağımı sanarak geri sıçradı ama planladığım bu değildi. Ayağa fırladım, hızla dönerek kılıcı yay çizecek şekilde havaya savurdum ve Dönen'in boyunlukla kaplı boğazına indirerek omurgasını ve kafasını kestim.

Dönen yere yığılırken keşke zamanım olsa da kafasının yeniden nasıl çıktığını izleyebilsem diye düşünüyordum ama vakit yoktu. Arkamda ölülerle dolu bir koridor bırakarak merdivenlere yöneldim.

Kulenin spiral şeklindeki geniş basamaklı merdiveninden koşarak inerken saniyeleri saymaya başladım. Hafızam beni yanıltmasın, bu merdiven mutfakların ve geçitlerin yanına iniyor olsun diye dua ediyordum. Yanılıyorsam yolum çok daha uzayacaktı...

Ve çok daha fazla ölüm olacaktı.

Üçüncü katın sahanlığında kapı açılıp duvara çarptı ve dışarı Kieran çıktı. Yüzünden ve boğazından kan damlıyordu ama acı çektiğine dair hiçbir şey algılamıyordum.

"Sen mi yaptın?" dedi. "Sisi?"

Başımı salladım. "İşe yarayacağını bilmiyordum."

Ben birkaç basamak daha inerken Kieran aval aval yüzüme bakıyordu. "Sisi çağırdın Poppy."

"Biliyorum."

"Bunu yapabilecek sadece iki şey biliyorum. Craven'lar" dedi gözlerini kocaman açarak, "ve İlkeller."

"Eh, şimdi üç şey biliyorsun. Reaver nerede?" diye sordum draken'ın isteğime cevap vereceğini bilerek.

"O çığlıklar nereden geliyorsa orada" dedi Kieran pelerininin başlığını takarak.

Ah, olamaz.

"Sis konusunu sonra konuşmamız gerek." Kieran merdivenlerden inmeye başladı. "Sence kapana kıstırılmadan önce ne kadar vaktimiz var?"

"Bir dakikadan az."

"Öyleyse acele edelim" dedi Kieran, alt katta bir kapı menteşeleri parçalanarak açılıverdi.

Reaver'ın saharılığa girdiğini görünce kaşlarımı kaldırdım. Yüzünde ve giysilerinde kan lekeleri yoktu. Yüzü de giysisi de resmen kana *batmıştı*. Başını kaldırıp alt kattan bize baktı.

Kieran içini çekti. "İyi ki benim gömleklerimden biri değil."

Draken gülümseyince kan içindeki dişleri göründü. "Özür dilerim" dedi ben hançeri yeniden kınına sokarken. "Yemeği biraz döke saça yiyorum da."

Bunun da daha sonra düşünmem gereken şeylerden biri olduğuna karar verdim, hemen yanına indik, Kieran ona çabuk çabuk planı anlattı.

"Tam vaktinde harekete geçiyoruz" dedi Reaver. "Artık bundan şüphe etmeye başlamıştım."

Bunu duyunca güldüm.

"Çok sayıda muhafız olacak" dedi Kieran giriş kata vardığımızda.

"Ben hallederim" dedim bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak. Eğer kilitlenmeden kaleden çıkmayı başaramazsak duvarları ve insanları havaya uçurmak zorunda kalacaktım... Wayfair'de hizmet eden ölümlüleri koruyan duvarları. Belki de şövalyeler kenara çekilip geçmemize izin verirdi. Daha önce de tuhaf şeyler olduğu görülmüştü.

"Peki ya Dönenler varsa?" dedi Kieran.

"Onları ben hallederim" dedi Reaver ben kapının kanatlarını iterek açarken.

Karşımıza geniş bir koridor çıktı, bu akşamki yemeklerden kalan kokularla doluydu. Sola döndüm, geçitlere açılan kapının arkasındaki karanlığı görünce rahatladım. Ama uzun sürmedi. Ağır demir kapı yerine oturmuş, inmeye başlamıştı.

Kieran haklıydı. Kırmızı bayraklarla süslenmiş koridor yirmi beş-otuz kadar şövalyeyle doluydu. Hizmetçiler de vardı. Ellerinde sepetler ve boş tabaklarla şövalyelerin arasında duruyorlardı, kor-

kuları yüzlerinden okunuyor, kalkanlarımı tırmalıyordu. Sebebi Sur'un duvarlarındaki sis mi, şövalyeler mi, yoksa... Reaver'ın kanla kaplı yüzü müydü bilmiyordum. Ama Dönenlerden hiç iz yoktu.

Neredeydiler?

Kieran'ın ve benim yüzüm örtülü olduğu halde şövalyeler hemen kim olduğumuzu anladı. İçlerinden biri fırlayıp genç bir uşağı kapınca kenara çekilebileceklerine dair beslediğim umut da hızla kayboldu. Tabaklar çocuğun elindeki tepsiden kayıp yere düşerek parçalandı, şövalye çocuğu geriye doğru çekerken boğazına eğri bir bıçak dayadı. Birkaç şövalye daha artık şoktan çıkmış olan hizmetçileri kaparak aynını yaptı. Panik içindeki ölümlüleri öne doğru sürüklediler, bunu görünce başka bir geceyi hatırladım, New Haven'daki o geceyi.

İçim buz kesti.

"Bir adım daha atacak olursanız..." diye başladı şövalyelerden biri tir tir titreyen çocuğu tutarak. Çocuğun yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama hiç ses çıkarmıyordu. "Onları öldürürüz. Hepsini. Sonra da kurdu ve yanınızdaki ne idüğü belirsiz diğer şeyi öldürürüz."

"Ruhlarınızdan geriye kalanlar Uçurum'a gönderilmek üzere olmasaydı bu dediğin beni gücendirirdi" dedi Reaver.

Derin bir nefes aldım, İlkel tanrının özü isteğime karıştı. Gölgeler içindeki gümüşi ağ önce silahlara saldırarak hançerleri, bıçakları ve kılıçları ezdi.

İçlerinde hâlâ Dönen yoktu.

"Gölgeler geri döndü" dedi Kieran alçak sesle.

"Biliyorum." Sonra şövalyelere saldırdım ve geriye buruşuk yığınlardan başka bir şey kalmayıncaya dek parça parça ettim. Saniyeler içinde karşımızda hizmetçilerden başka kimse kalmamıştı. Yanlarından geçerken ne kımıldadılar ne de tek laf ettiler ama korkuları... iyice artmıştı, kalkanlarımı parçalayarak tüm ağırlığıyla göğsüme yerleşiyordu.

Onları korkuttuğumu, bana Isbeth'in sözünü ettiği şey –Haberci– olduğuma inanarak baktıklarını bilmek ağır geliyordu. O

korku sisle kaplanmış geçitlerden geçerek çiçek kokulu açık hava-ya çıkana dek beni takip etti. Gül bahçeleri yakındaydı. Demir bir kapı zangırdayarak yerine oturup kalenin içindekilerin dışarıyla bağlantısını keserken kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimi kapılara diktim. Yükselmişler'in çoğu içerideydi. Isbeth de arkamızda bı-raktığımız tüm ölümlerle birlikte içerideydi.

"Bu taraftan" dedi Kieran geçitten çıkıp yoğun sisin içine dalarak.

Üstümüzdeki ışıklar sönüp geçit karanlığa gömülünce boğazım kurudu. Gözlerimi Wayfair'den, düşüncelerimi içeride yaptıkla-rımdan çekip aldım.

Şu an sadece Casteel önemliydi ve hâlâ iç suru geçip tapınak-lardan birine ulaşmamız gerekiyordu.

Çocukken pek çok gün geçirdiğim bahçenin sarmaşıklarla kap-lı duvarlarının yanından şehre bakan kapıya doğru koştuk. Şimdi bir kâbus gibi bizi çağırıyordu ama önümüzde başka bir hayalet belirdi. "Sisin dağılmasının ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yok" dedim.

"Rüzgâr olmadığı için biraz daha kalır diye düşünüyorum" dedi Kieran. "Umarım Casteel'i bulup kapılara ulaşmamıza yete-cek kadar dayanır."

"O kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum" dedi Reaver. "Sisi insanların kafasını karıştırmaktan başka bir şey için kullanmış ol-saydın belki."

"Kimseye zarar vermek istemedim" dedim.

"İşte bu yüzden işimiz şansa kaldı" dedi Reaver.

Wayfair Kalesi ve Carsodonia'nın en zenginlerinin oturduğu evlerin arasındaki kapılarda kraliyet şövalyeleri nöbet tutuyordu. Sisin bizi sadece bir süreliğine gizlediğini bildiğimizden yavaşla-dık.

Kaleden kaçmıştık ama Kan Tacı'nın yokluğumuzu fark etmesi ve doğal olmayan sisin içinde hiçbir şey olmadığını anlaması çok zaman almayacaktı. O zaman bütün şehir şövalyelerle ve daha fazlasıyla dolacaktı.

Tam adımımı atacakken Kieran elimi tuttu. "Özü kullanmaya

devam edersen zayıf düşeceksin. Ayrıca Cas'in yakında beslenmeye ihtiyacı olacak. Enerjini saklaman gerekiyor."

Ether'e ulaşıp bizi bekleyen şeyi çabucak bertaraf etmemi söyleyen dürtülerimi bastırırken kaslarım gerilip kaskatı oldu. "Haklısın."

"Biliyorum." Kieran elimi sıktı. "Yine de itiraf ettiğin için teşekkür ederim."

"Kapa çeneni" diye mırıldandım hançerimi çekerken. "Bu dövüşemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Hayır." Kieran elimi bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı. "Gelmiyor."

Karanlığın içinden çıkıp meşalelerle aydınlatılmış kapılara yaklaşmamıza saniyeler kala kraliyet şövalyeleri bizi fark edince kaslarım beklentiyle gerildi.

Reaver karanlığın içinden fırladı, ateşin aydınlığında koşarken kırmızıdan ve güneşten oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. En yakındaki şövalyeyi yakaladı...

Üstünün başının neden bu kadar kan içinde olduğunu pek çabuk öğrendim, yine de öğrenmemeyi dilerdim.

Şövalyenin boyunluğunu tutup aşağı çekerken ağzını açtı, dişlerle dolu kocaman ağzı artık bir ölümlünün ağzına hiç benzemiyordu. Başını hızla indirip şövalyenin gırtlağını, dokuları ve kasları parçaladı. Kemikleri delip geçti. Şövalyenin omurgasını ısırırken kanlar fışkırıyordu. Ağzım şaşkınlıktan açılmak istese de buna izin verirsem kusabileceğimi biliyordum.

"Hatırlat da artık onu kışkırtmayayım" diye mırıldandı Kieran.

"Hı hı."

Reaver şövalyeyi bir kenara fırlattı, sonra birkaç metre ileriye sıçradı, şövalyelerden biri yaklaşıyordu, yüzündeki örtüyü açmıştı ve sırıtıyordu. Bayat leylak kokusu gelmeye başladı.

"Dönen" dedim.

"Eğlence bitti" dedi Dönen geniş kılıcını havaya kaldırarak.

"Yanılıyorsun." Reaver doğruldu. "Eğlence daha yeni başlıyor." Derin bir nefes aldı.

Reaver'ın ağzından gümüş rengi alevler püskürünce yana doğ-

ru kaçıp Kieran'a çarptım. Alevler Dönen'e çarptı, Reaver dönüp iki şövalyeye ateş püskürdü. Alevler içinde kaldılar. Çığlıklar atarak debelenirlerken başka bir şövalyeyi daha tutuşturmayı başardılar.

Reaver gülerek döndü ve kılıcını kullanmasına fırsat vermeden bir diğer şövalyenin kolunu yakaladı. Sertçe bükerek kemiği kırdı. Reaver gırtlağına yapışınca şövalyenin acı dolu çığlığı birden kesiliverdi.

Reaver başını kaldırıp bize döndü ve ağzındaki kanları tükürdü. "Siz ikiniz orada durup izleyecek misiniz?"

"Olabilir" diye mırıldandı Kieran, Reaver şövalyeyi elinden bırakırken.

Birkaç şövalye üstümüze hücum edince içinde bulunduğum sersemlik halinden sıyrıldım. Her şey çok hızlı oluyordu, kimin Dönen olduğuna kimin olmadığına karar verecek zaman yoktu. Fırlayıp şövalyelerden birini kılıcı tutan kolundan yakaladım. Sertçe dönerek ağırlığını ve hızını ona karşı kullandım. Şövalyeyi sırtüstü yere yapıştırırken pelerin bacaklarıma dolanıyordu.

Birden Kieran belirdi, elindeki hançeri yerdeki şövalyenin koluna indirdi. Eğilip yere düşmüş olan gölge taşı kılıcı aldım. Hançerimi kınına sokarak doğrulurken bir şövalye kılıcını kafama doğru savurdu.

Hamlesini savurşturdum, çarpmanın etkisi sarsıcıydı. Bacaklarının arasına bir tekme indirince şövalye siyah boyunluğunun altında boğuk bir hırıltı kopardı. Dengesini kaybederek bağırdı. Hızla dönüp kılıcı boynuna sapladım. Kan yanaklarıma sıçrarken Kieran'ın acıyla hırıldadığını duydum. Kalbim deli gibi atmaya başladı, hemen arkama döndüm.

Bir şövalye kılıcını Kieran'ın omzuna saplamıştı. Kieran şövalyenin kolunu tutup kılıcı daha derine sokmasını engelledi. Onlara doğru koşmaya başladım...

Gümüş rengi alevler havayı yararak şövalyeye çarptı. Adam çığlıklar atarak alevler içinde kaçarken kılıcını düşürdü.

"İyi misin?" diye sordum elimi Kieran'a uzatarak.

Elimi tuttu. "İyiyim. Sadece bir sıyrık."

Duyularımı ona açınca sıcak, keskin acıyı hissettim. Küçük bir yara olabilirdi ama canı yanıyordu. "Yaranı iyileştirebilirim..."

"Sonra" dedi Kieran. "Cas'i bulmamız gerek. Önemli olan tek şey bu." Başıyla Reaver'ı işaret etti. "Teşekkürler dostum."

"Önemli değil" dedi draken yürümeye başlayarak. "*Liessa*'nın üzülmesini istemem."

Kieran draken'ın peşinden giderken gerilmiş olan yüzü gevşedi ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, elimi hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

"Önemli olan sadece Casteel değil" dedim, şimdi pelesenk ağaçlarının altından koşuyorduk. "Sen de önemlisin Kieran."

Çiçeklerle yüklü dallar ve yoğun sis ay ışığının sızmasına izin vermiyordu ama enerjimden ona aktarırken Kieran'ın bakışlarını hissedebiliyordum. Üçümüz kapkaranlık ve mezar kadar sessiz görkemli malikânelerin önünden geçerken Kieran'ın yarasını iyileştirdim. Artık acısını hissetmez olunca elimi çektim. Kieran elimi bir an sıktıktan sonra bıraktı.

Sur muhafızları tarafından korunan son iç duvara ve kapıya geldik. Çoğu, şehri çevreleyen dış surun siperlerinde nöbet tuttuğu için sadece beş-altısı yerdeydi.

Yer seviyesinden atılan bir ok sisi yarıp geçti. Reaver elini hızla kaldırıp oku sapından yakaladı. Başını muhafızlara çevirdi, gözbekleri incecik siyah birer çizgi haline gelirken mavi gözleri parlıyordu.

"Şaka mı bu?" Reaver oku önünde tutup üfledi, dumanlı nefesi önce kıvılcımlar saçtı, sonra da tutuştu. İncecik gümüş bir alev sisi yararak oku yok etti. "Sırada kim var?"

Muhafızlar silahlarını atıp atlarını bırakarak sisin içine daldılar.

"Akıllı ölümlüler" dedi Reaver.

"Peki şövalyeler bunu neden yapamıyor?" dedim.

"Çünkü biz ölümlülerin besin kaynakları için bir tehdit oluşturmuyoruz." Draken bütünleşmek ister gibi duvara yapışan muhafızlara bakarak yürüdü. "Gözüm üstünüzde. Akıllıca davranmaya devam ederseniz bu geceden sağ çıkarsınız."

Hiçbiri kımıldamadı. Kieran atlara bakınca, "Yayan devam et-

meliyiz" dedim. Eastfall diye bilinen surlarla çevrili kaleyi çevreleyen yola girdik. "Herkes içeri girecek. Sis kalkmaya başladığında atlar dikkat çeker."

"İyi düşündün." Kieran dikkatle kaleye bakıyordu. "Nereye gidelim?"

Önümüzdeki sislerle kaplı yolu gözden geçirdim. "Carsodonia da Oak Ambler gibiyse tünellere açılan bir giriş olmalı."

"Aynı kanıdayım" dedi Kieran. "Sence en yakını hangisidir?"

"Bence Nyktos Tapınağı. Oradan başlamalıyız."

"Gölge Tapınağı" dedi Reaver başını kaldırarak.

Ona bir göz attım. "Ne?"

"Bu krallık Lasania diye bilinirken tapınağın adı buydu. Güneş, Hayat İlkeli'ni temsil ediyordu, Gölge de Ölüm İlkeli'ni."

O tapınakların bu kadar eski olduğunu bilmiyordum. Carsodonia'dan ayrılmadan önce annemle babamın Ian ve beni oraya götürüp götürmediğini de hatırlamıyordum. Kan Kraliçesi'nin himayesi altındayken ikisine girmeme de izin verilmemişti.

Kaleden çıkmama hiç izin verilmemişti.

"Şu Gölge Tapınağı dediğin" dedim, "Garden District bölgesi içinde?.."

"Luxe diye bilinen bir mahallenin eteğinde" diye tamamladı Reaver benim yerime.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet."

Reaver koluyla yüzündeki kanları bir nebze temizledi. "Galiba oraya nasıl gidildiğini hatırlıyorum."

"Carsodonia'yı ne kadar biliyorsun?" Burada Reaver'dan çok daha kısa bir süre önce ve yıllarca yaşamıştım. Lasania ve Iliseeum'dan bahsederken ikisinde de uzun süre kalmamış gibi konuşmuştu.

"Yolu hatırlayacak kadar" dedi, tüm söylediği buydu, ne kadar tanıdığı bir gizem olarak kaldı. Adımlarımızı hızlandırıp Eastfall'dan uzaklaştık. Yurtlar sessizdi. Orada eğitim görenler büyük ihtimalle Craven saldırısı sanılan şeyle ilgilenmek üzere surlara ve sur dışına gönderilmişti.

Luxe'un eteklerine vardığımızda kılıcı bir kenara fırlattım, bu mahalle hatırladığım kadarıyla gösterişli çatı partileri ve bilmemem gereken gizli batakhaneleriyle tanınıyordu. Reaver bizi doğruca eskiden Ian'ın sözünü ettiği sarmaşık kaplı geçitlerden birine götürdü. Küçükken Ian'ın Wayfair'den ayrılıp oraları keşfetmesine izin veriliyordu, bu yüzden Garden District'in her yerine yayılan ve sizi istediğiniz her yere götüren bu sarmaşıklı tünellerin sadece bahsini duymuştum.

Uzaktan gelen tiz bir çığlık şehrin ürpertici sessizliğini parçaladı. Bu sesi sadece tek bir yaratık çıkarabilirdi.

Bir *Craven*.

"Tanrılar" diye fısıldadım. "Sis. Kan Ormanı'ndaki Craven'ları çağırmış olsa gerek. Ben..."

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Öyleyse şans bizden yana" dedi Kieran arkamdan, ıtırşahilerle kaplı bir tünelde Reaver'ı takip ediyorduk. "Bu onları oyalar."

"Katılıyorum" dedi Reaver.

Haklıydılar. Ama Craven'ların olduğu yerde ölüm bekliyordu. Çenemi kapadım. Bunu istememiştim ama ölüm...

Casteel'in bir defasında dediği gibi eski bir dosttu.

"Bunu düşünme." Kieran omzumu kavradı. "Biz yapmamız gerekeni yapıyoruz."

Sonuçları düşünmemek neredeyse imkânsızdı. Ya Craven'lar daha önce Masadonia'da denedikleri gibi burada da Sur'u aşmaya çalışır ve başarırsa? Sur asla aşılmamıştı ama bildiğim kadarıyla Carsodonia'nın üstüne daha önce hiç İlkel bir sis çökmemişti.

Güzel kokulu geçitten çıkarken Reaver'ın adımları yavaşladı, İlkel sisin bile Nyktos Tapınağı'nın üstüne çökmeye cesaret edemediğini gördüm. Görünen tek şey tapınaktı.

Tapınak, Keder Kayalıkları'nın eteklerinde ve tüm yapıyı çeviren kalın taş bir duvarın arkasındaydı. Boş sokağın karşısına geçip açık kapıdan girdik, gölge taşından yapılmış avluda yürümeye başladık. Başımı kaldırıp neredeyse kayalıklar kadar yüksek spiral kulelere, kapkara duvarlara bakarken içimin ürpermesine engel

olamadım. Parlak gölge taşı yıldızları gökyüzünden çekip obsidiyen taşın içine hapsediyor gibiydi. Tapınağın tamamı her yerinde yüzlerce mum yanıyormuş gibi parıldıyordu.

Geniş basamakları çıkıp iki kalın sütunun arasından geçtik. Kapılar açıktı, içeride uzun, dar bir koridor görünüyordu.

"Bu tapınak da Oak Ambler'daki gibiyse yeraltı girişinin ana salonun arkasında olması lazım" dedi Kieran.

"İçeride rahipler ve rahibeler olabilir" diye hatırlattım hep birlikte yürürken.

"Onlara ne yapalım?" diye sordu Kieran.

"Yaksak mı?"

Ters ters Reaver'a baktım. "Bize engel olmazlarsa bir şey yapmayız."

"Çok sıkıcı" dedi Reaver.

"Diğerlerine burada olduğumuzu haber verebilirler" dedi Kieran. "Onları öldürmek zorunda değiliz ama çenelerini kapamamız gerekecek."

Başımı salladım, cella'ya –tapınağın ana salonuna– doğru yürüdük. Cam tavandan süzülen ay ışığı simsiyah zemini hafifçe aydınlatıyordu. Görünürde ne rahip ne de rahibe vardı. Duvarlardaki yüzlerce şamdandan sadece birkaç düzinesi yanıyordu. İbadet edenlerin oturabileceği sıralar ya da banklar yoktu. Sadece kürsü ve yüksek platformun üzerinde duran tahtı vardı.

Daha önce hiç böyle bir taht görmemiştim.

Gölge taşından yapılmıştı, Evaemon'daki tahtlardan da buradakilerden de büyüktü. Devasaydı. Tahtın üstüne dökülen ay ışığı hilal şeklindeki arkalığını aydınlatıyordu, tıpkı Wayfair'deki tahta benziyordu.

"Nyktos hiç bu tahta oturdu mu?" diye fısıldadım.

"Sadece kısa bir süreliğine." Reaver ileri doğru yürüdü.

Cella'ya girdim. "Neden sadece bir tane?.."

Yakılmamış mumlar canlanıp cella'nın her yerini gümüşi-beyaz renkte parlak bir ışığa boğdu. Etrafıma bakarken ensemdeki tüyler ve başlığımın altındakiler diken diken oldu.

Kieran arkamda durdu. "Bu çok... garip."

"Onun yüzünden." Reaver devam edip platformun sağ tarafına yöneldi.

"Benim mi?"

"İçinde İlkel kanı taşıyorsun" dedi Reaver. "Ve İlkel'in tapınağındasın. Varlığına tepki veriyor. Öz burada kaldı."

Tüm bunlar kulağa aptalca geliyordu ama cella'da bir enerji vardı, soluduğum havayı kaplıyor, derimin üstünde çatırdıyordu. Göğsümdeki ether uğuldamaya başladı.

"O kadar özelsin ki" dedi Kieran yan yan sırıtarak. Platformun kenarından dolaştık.

"Hem de çok" dedi Reaver ilgisizce.

Ters ters draken'ın sırtına baktım. "İkiniz de böyle düşünmüyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"*Çok* özel" diye ekledi Kieran.

Sütunların yanından geçerken gözlerimi devirdim. Birkaç kapı gördüm, hepsi de kapalıydı. Toplam on kapı vardı. Gözlerimi etrafta gezdirirken hayal kırıklığı içindeydim. "Hangi kapıdan gitmemiz gerektiğini bilmiyorsundur herhalde, değil mi?"

"Hayır." Reaver durdu. "Şu büyü? Sence burada işe yarar mı?"

Emin değildim. Bir defasında yeraltında kullanmak istemiştim ama Lord Sven büyünün kayıp nesne –ya da kişi– bulunana dek yerinde kalacağını söylemişti. Ayrıca ihtiyacımız olan en son şey kapıları rastgele açarak buralarda bir yerlerde olması gereken rahip ve rahibelerle yüz yüze gelmekti. Denememiz ve en iyisini ummamız gerekiyordu.

"Burada yapabilirim." Tapınağın altındaki tünellere erişim olduğu konusunda yanılmadığımı umarak çantaya uzandım. "Sadece..."

Reaver birden döndü, aynı anda Kieran da. Sessiz adımları benden önce duymuşlardı. Elimi hançere atıp döndüm, kolonların arasındaki gölgelerin içinde kukuletalı bir siluet belirdi. Karanlığa o kadar karışmıştı ki az kalsın onu görmeyecektim.

Kieran kılıcını kaldırdı, kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı. O siluet, boyu, şekli ve sesi.

"Kılıca gerek yok." Bu sesi bir yerden tanıyordum. *Malik.* Ama başka bir şey daha...

"Bu konuda aynı kanıda olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek" diye hırladı Kieran.

"Böyle düşündüğün için seni suçlayamam." Eller havaya kalkıp kukuletayı indirdi. Kehribar rengi parlak gözler üçümüzün üzerinde gezindi. "Wayfair'den aceleyle çıktığınızı ve koşarak sise daldığınızı gördüm... arkanızda büyük bir karmaşa bıraktınız."

Kieran başını eğmişti, elindeki kılıcı sıkıca tutuyordu. "Öyle mi?"

Malik başını salladı, ellerini görünür şekilde iki yanında tutuyordu. "Peşinize düşmem gerek diye düşündüm. Sadece ben varım. Şimdilik. Yokluğunuzun fark edilmesi uzun sürmeyecek." Bir an sustu. "Neden burada olduğunuzu biliyorum."

"Tebrikler" dedi Kieran sertçe. "Bunun tek anlamı icabına bakma konusunda tam karar veremediğim bir baş belası olduğun."

Prens'in bakışları bana kaydı. "Cas'in yanına nasıl gidildiğini bilip bilmediğimi sormuştun. Biliyorum." Duyularım ona doğru uzandı. Kalkanlar yoktu. Genzime kararlılığın tadı doldu. "Bu yüzden buradayım. Sizi ona götüreceğim, sonra hep birlikte defolup gideceksiniz."

"Evet" dedi Reaver uzatarak, Kieran bana bir göz attı. "Ne iyi ettin de yardıma geldin."

"İyilik değil. Sadece büyük bir risk." Malik gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Duygularımı okuyabiliyorsun. Sizi aldatmak için burada olmadığımı anlayabilirsin."

"Hissettiklerim yalan söyleyip söylemediğini göstermez. Özellikle de duygularını başka duygular altına saklıyorsan."

"Saklamıyorum." Malik yürümeye başladı, Kieran kılıcı daha da yukarı kaldırıp göğsüne doğru çevirince durdu. Şakağında bir kas seğirdi. "Kraliçe sana o *hediyeyi* gönderdikten sonra Cas'e yardım ettim. Vücudunun savaşamadığı enfeksiyondan kurtulması için elimden geleni yaptım. İster inanın ister inanmayın kardeşimin burada olmasını istemiyorum. Buranın yakınında bile olmasını istemiyorum. Bu konuda bana güvenmeniz gerek."

"Sana güvenmek mi?" Kieran sert bir kahkaha attı.

"Buna vaktimiz yok" dedi Reaver. "Ya onu öldürelim ya da bizi ele vermeyeceğini garantiye alalım."

Malik'in gözleri parladı. "Evet o. Haklıydın. Onun için buradayım."

Yine kederin keskin, neredeyse acı tadını aldım. Güçlüydü ama ona karışan şey tatlıydı, bana çikolatalı çileği hatırlatıyordu.

Sertçe içimi çektim. "Millicent."

Kieran kaşlarını çattı. "Refakatçi mi?"

Malik başını salladı. "Ne yaptıysam..." Malik'in sesi boğuklaştı. "Ne yaptıysam hemen hemen hepsini onun için yaptım. O benim kalp eşim."

Ağzım açık kaldı. Bunu hiç beklemiyordum.

"Yok artık" diye homurdandı Kieran, kılıcını biraz aşağı indirdi. "Refakatçi mi? *Dönen*? O acayip, büyük ihtimalle kaçık olan..."

"Sözlerine dikkat et." Malik başını sertçe Kieran'a çevirirken öfke içinde nabız gibi atıyordu. "Elashya'ya bulaşmaman gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bunun sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını söylemiştim."

"Evet, hatırlıyorum." Kieran'ın derisi incelmiş gibiydi. "Bu konuyu bir daha açacak olursan gırtlağını deşerim demiştim."

"Kesinlikle." Malik gülümsese de hissettiğim asitsi yanık şiddete işaret ediyordu. "Seni hâlâ kardeşim gibi seviyorum. Muhtemelen buna inanmıyorsun ama emin ol Millicent hakkında tek bir olumsuz söz daha söylersen gırtlağını deşerim."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Tüm bunlar gerçekten çok hoş" diye tısladı Reaver, "ama ciddden buna vaktimiz yok."

Malik ürperdi. "Onun için akla hayale gelmeyecek şeyler yaptım. Millicent'in *asla* öğrenmeyeceği şeyler."

Kararımı verip öne çıktım. "Sana inanıyorum. Bu sana güvendiğim anlamına gelmiyor. Bize Casteel'in yerini göster. Ama bize ihanet edersen seni kendi ellerimle öldürürüm."

30

Malik bizi bir dizi kapıdan geçirip tapınağın içlerine doğru götürdü. Giriş noktası açmayı hiç düşünmeyeceğimiz bir kapıydı, sahte bir duvarı gizleyen kilere açılıyordu.

Yeraltına inen merdiven dardı ve tapınak kadar eski görünüyordu, basamaklar ayağımızın altında ufalanıyordu. Merdiven çok sayıda geçide açılan bir koridorda son buldu, on adım kadar attıktan sonra sola ya da sağa dönüyorduk.

İnsan bu yolu nasıl aklında tutabilirdi hiç bilmiyordum ama bir şeyden kesinlikle emindim, büyü burada işe yarasa bile tavanı havaya uçurmadan dönüş yolunu asla bulamazdık. Çünkü hâlâ tapınağın altında olmamıza imkân yoktu.

Gözümüzü Malik'ten ayırmıyorduk. Kieran'ın eski biraderine olan güvensizliği, Malik'in ailesini ve krallığını Kan Tacı uğruna terk etmediğine gönülsüzce inanma ihtiyacı kadar güçlüydü. Bununla savaşıyordu. Bakışlarım gittiğimiz yerden Prens'e her kaydığında bunun tadını alabiliyor ve görebiliyordum. Çene hatlarında öfke vardı. Hızla şişen göğsünde umut. Kısılan gözlerinde hayal kırıklığı. Bana bakışlarında kuşku, tıpkı benim ona

attığım bakışlar gibi. Hata mı etmiştik? Etmediysek Malik'in Kan Tacı'yla kalmasının nedeni yaptıklarını mazur gösteriyor muydu?

"Neden Casteel'in kaçmasına yardım etmedin?" diye sordum. "İstesen yapabilirdin."

"Casteel'in ne halde olduğunu gördün. Fazla uzağa gidemezdi" dedi Malik dişlerinin arasından. "Ortadan kaybolduğu da hemen fark edilirdi. Onu yakalarlardı ve bu işin sonu Cas için hiç de iyi bitmezdi."

"Onu şehirden çıkarıp bize getirebilirdin" dedi Kieran.

"Millicent'i burada bırakamam" dedi Malik hiç düşünmeden. "Cas için bile."

Kieran'ın çatışması daha da şiddetlenirken benimki yatışmıştı. Çünkü bunu anlayabiliyordum. Daha Carsodonia'ya gitmeden babam yerine Casteel'i kurtarmayı seçmiştim.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Reaver.

"Çok değil" dedi Malik. "Ama acele etmemiz gerek. Borular ötmeden dakikalar önce Callum'a rastladım, hemen Isbeth'in yanına koştu. Birbirimize girdik." O zaman parmak eklemlerini fark ettim. Kıpkırmızıydılar, derisi parçalanmıştı ama şimdiden iyileşiyordu. Kesinlikle dövüşmüştü. "Callum..."

"Callum ne?" dedim.

Malik bana baktı. "Cas hakkında ileri geri konuşuyordu. Hep böyle saçma sapan konuşur. Yine de içimde kötü bir his vardı. Cas'i kontrol etmeye gidiyordum ki şehrin üstüne sis çöktü, sonra da sizi gördüm."

"Sence Callum ona bir şey mi yaptı?" İçimden soğuk bir endişe rüzgârı geçti.

"O pislik söz konusuysa her şey mümkündür."

İçimi bir korku kapladı. Her şey on adım evvelki gibiydi. Oyuna geldiğimizden ve Malik'i bu yeraltı labirentinde öldürmek zorunda kalacağımdan korkmaya başladım.

Bir köşeyi dönünce çürümenin küflü kokusunu aldık. Meşalelerle aydınlatılmış nemli duvarlar göründü, bir de sol tarafında tek

bir hücre olan uzun düz bir koridor. Hücreden boğuk, korkunç bir hırıltı geldi.

Soluğum kesildi. Adımlarımı hızlandırdım, sonra Malik'i geçerek koşmaya başladım.

"Poppy" diye bağırdı Kieran, hücreden içeri daldım...

Geri sıçrayarak boğuk bir çığlık attım, duvara zincirlenmiş *yaratık* kollarını uzatarak öne atılmıştı. Şoke olmuştum. Ayaklarım altımdan kaydı, kıçımın üstüne oturuverdim, düştüğümü hissetmemiştim bile.

Az kalsın Casteel'i tanıyamayacaktım.

Teni hayalet gibiydi, neredeyse bir Craven'ın derisi gibi. Yüzünün çarpıcı hatları eğrilmiş, dudakları geriye çekilmişti, dişleri hiç görmediğim kadar kalın ve uzundu. Gözleri... yüce tanrılar, gözleri kapkaraydı, kehribar renginden eser yoktu. Ve göğsü...

Göğsünün ortasında, kalbinin hemen altında bir delik vardı. Karnı kanla kaplıydı. Yerler de öyle. O zaman ayağımın neden kaydığını anladım.

"Ah tanrılar" diye soludum, kalbim parça parça olmuştu.

Casteel ağzını açarak ileri atıldı, asıldığı zincirler gıcırdıyordu. Gölge taşından yapılmış pranga boğazını sıkıyor ama hırlayarak bana ulaşmaya çalışmasına engel olamıyordu.

"Hayır." Kieran beni omuzlarımdan tutup çekti, acısı hislerimi darmadağın etmişti. Onun için bir dosttan çok daha fazlası olan adama baktı. "Hayır."

Duyularım açılıp Casteel'e uzanırken Kieran beni ayağa kaldırdı. Hiçbir duvarla karşılaşmadım. Ne öfke ne de acı vardı. Kederden eser bile yoktu. Sonu gelmez sinsi bir açlığın kıpkırmızı boşluğundan başka hiçbir şey yoktu.

Kan açlığının yoğun, kırmızı sisinde Casteel'den hiçbir iz kalmamıştı.

"Dün böyle değildi." Ürperdim. "O yara..."

"Callum" diye hırladı Malik hücreye girerken. Sırtını duvara verdi, Casteel abisinin hareketlerini takip ederek kendini yana doğru attı. Kanlar içindeki göğsü sesle titreşti. "Bunu o yaptı."

Öfke kabararak İlkel özü uyandırdı. "Geberesice."

"Bunu aklıma yazdım" dedi Reaver hücrenin girişinden.

"Onu sakinleştirmemiz gerek." Casteel'e doğru yürümeye başladım. "Sonra da..."

Kieran kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti. "Ona yaklaşamazsın."

Casteel başını birden bize çevirdi. Başını yana eğip hırladı.

"O... kendini çok fazla kaybetmiş" dedi Kieran boğuk sesle.

Kalbim tekleyip duracak gibi oldu. "Hayır. Kaybetmedi. Kaybedemez." Avucumdaki kanı ovaladım. Altın rengi sarmal loş mum ışığında hafifçe parlıyordu. "Hâlâ yaşıyor."

"Ama kan açlığına kapılmış Poppy." Kieran'ın sesi kırık acı parçalarıyla doluydu. "Seni tanımıyor."

Casteel yeniden öne atıldı. Zincir onu sertçe geriye çekti. Tökezleyip bir dizinin üstüne düşünce bir çığlık attım.

"O Cas değil" diye fısıldadı Kieran titreyerek.

Bu üç kelime beni neredeyse yok edecekti. "Ama onu geri getirebiliriz. Sadece beslenmeye ihtiyacı var. Merak etme. Beni öldüremez." Kieran'ın koluna asıldım. Beni bırakmayınca ona döndüm, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. "Kieran..."

"Biliyorum." Kieran ensemi tutup alnını alnıma dayadı. "Beslenmesi gerek ama seni tanımıyor Poppy" dedi tekrar. "Sana zarar verecek. Buna izin veremem. Başına gelecekleri görmek istemiyorum. Kan açlığından çıkıp da ne yaptığını anlayınca nasıl mahvolacağını görmek istemiyorum."

İçimi yine bir ürperti kapladı. "Ama ona yardım etmem gerek..."

"Kardeşimin beslenmeye ve kan açlığından kurtulmak için zamana ihtiyacı var. Birkaç kez beslenmesi gerekebilir. Buna vaktimiz yok" dedi Malik yüzüne düşen saçları geri iterek. "Onu buradan çıkarmamız gerek. Bize bu zamanı tanıyacak güvenli bir yere götürmemiz gerek." Kardeşine bakarken şakağında bir kas seğirdi. "Bir yer biliyorum. Oraya gidebilirsek en azından bir-iki gün rahat ederiz."

"Sen ciddi misin?" diye parladı Kieran, Casteel hemen başını ona çevirdi. "Sana güvenmemizi mi bekliyorsun?"

Malik'in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. "Fazla seçeneğiniz yok, değil mi?"

"Aslında buradan doğruca o adi kraliçenin kollarına koşmak daha iyi bir seçenek" dedi Kieran.

"Hadi ama dostum. Onu burada besleyemeyeceğimizi biliyorsun. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyorsun." Kieran'ın karşısına dikilen Malik'in gözleri sitrin kadar parlaktı. "Bunu burada yapmaya kalkarsak yakalanacağız ve hepimiz –evet *hepimiz*– ölmüş olmayı dileyeceğiz."

Böyle bir şey olamazdı. "Onu buradan nasıl çıkaracağız?"

"Gerçekten bu riske girmeyi istiyor musun?" dedi Kieran. "Onunla?"

"Kan açlığından kurtulması ne kadar sürer?" diye sordum cevap vermek yerine. "Yeterince kendine gelmesi için ne kadar zamana ihtiyaç var?"

Kieran içini çekti ama bir şey söylemedi. Başını çevirip elini yüzünden geçirdi.

"Başka seçeneğimiz yok" dedi yumuşak bir sesle. "Malik bunu biliyor. Ben biliyorum. Sen de biliyorsun. Öyleyse onu buradan nasıl çıkaracağız?"

Kieran'ın eli yanına düştü. "Onu bayıltmak zorundayız."

Boğazım kurudu. "Canını yakmak zorunda mıyız?"

"Tek yol bu." Kieran başını iki yana salladı. "Sonra da yeterince baygın kalması için dua edeceğiz."

Kalbim acıyarak yeniden Casteel'e döndüm. Bana ulaşmak için öne atıldı. Yüzünde ondan hiçbir şey görmüyordum. Gözlerinde. "Ona daha fazla zarar vermeden böyle bir şey yapabilir miyim bilmiyorum. Daha önce özü böyle bir şeyde hiç kullanmadığım için..."

"Ben yapabilirim" dedi Malik. "Kieran, ben arkasına geçene kadar dikkatini dağıtmanı istiyorum."

Kieran sertçe başını salladıktan sonra etrafımdan dolandı. Az

sonra Malik hızla zincirin altından geçti. Casteel hemen döndü ama Malik çoktan arkasına geçmişti bile. Bir kolunu Casteel'in boğazına dolayıp soluk borusuna bastırdı, biraz daha sıksa kıkırdağı ezecek gibiydi.

Casteel kendini geriye atıp Malik'i duvara yapıştırdı ama Malik boğazını bırakmadı, sıktı sıktı, Casteel kollarını havaya savurarak çırpınıyordu.

Başımı çevirmek istiyordum. Gözlerimi kapatıp çığlık atmak istiyordum ama kendimi bunu görmeye zorladım. Casteel'in hareketleri gevşeyip yavaşlayana, sonunda Malik'in kollarında hareketsiz kalana kadar izledim.

Dakikalar sürmüştü.

Asla unutamayacağımı bildiğim dakikalar.

"Tanrılar" diye hırladı Malik, Casteel'i yavaşça yere bırakırken. Omzunun üstünden duvara baktı. "Zincirler? Çok sağlamlar."

"Reaver?" dedim. "Onları parçalayabilir misin?"

Draken gidip duvarın yanında diz çöktü. Bize baktı. "Bence sakinleştiğinden emin olana kadar zincirler üzerinde kalsın."

"Hayır." Ona doğru yürüdüm. "Zincirlerin çıkmasını istiyorum."

"Ben de" dedi Kieran. "Ama muhtemelen uyandığında onlara ihtiyacımız olacak."

Bundan hiç hoşlanmamıştım. Hem de hiç. "Hiç değilse ayaklarındaki ve boynundaki prangaları çıkarsak?"

Malik başını sallayarak kardeşine baktı. "Bunu yapabiliriz" dedi boğuk bir sesle.

Reaver eğilip ağzını açarken Kieran beni arkaya çevirdi.

Gümüş rengi alevler karanlık duvarları aydınlatınca Malik'in, "Yüce tanrılar" diye fısıldadığını duydum. "Sen bir draken'sın."

Bir an sessizlik oldu. "O şövalyelerden bu yüzden duman çıkıyordu."

Kieran gözlerime bakarken ağır zincirin yere düşüp taşın üstünde şakırdadığını duydum. Kieran hiçbir şey söylemeden ellerini yanaklarıma koydu. Bir zincir daha yere düştü. İrkildim. Kieran

başparmaklarıyla yanaklarımdaki yaşları sildi. Üçüncü bir zincir şangırdayınca Kieran gözlerini arkama çevirdi. Az sonra başını sallayarak beni bıraktı. Dönünce Reaver'ın hâlâ Casteel'in bileklerindeki prangalara bağlı olan kemik zincirleri dikkatle fazla haretsiz göğsüne yerleştirdiğini gördüm.

Avucuma baktım. Altın damga karanlık hücrede hafifçe parlıyordu. *Yaşıyor*. Kendime bunu söyleyip duruyordum. *Yaşıyor*.

Kieran Casteel'in yanına gitti. "Onu ben taşırım."

"Hayır" dedi Malik sertçe. "O benim kardeşim. Onu istiyorsan ölü parmaklarımdan koparman gerekecek. Onu ben taşıyacağım."

Kieran, tam da bunu yapmak istiyormuş gibi görünse de boyun eğdi. "Peki nereye gidiyoruz?"

Malik yürümeye başladı. "Bir arkadaşıma."

Hücreden çıkan Malik'in peşinden gittim, bir an durup elimi taşın üstüne koydum. Hücrenin tavanını yere indirirken öz içimde kükrüyordu.

Bir daha kimse buraya kapatılmayacaktı.

Malik'i takip ederek dolambaçlı koridorlardan ve tünellerden oluşan bir labirentten geçtik, Malik sonunda ıslak toprak ve lağım kokan daracık bir geçide saptı. Yer seviyesine yaklaştığımızı anladım.

İlerideki açıklık tuğla bir duvarın kalıntılarını andırıyordu. Yarı yarıya çökmüş, geriye sadece içinden zar zor geçilebilecek bir açıklık kalmıştı. Malik'in hemen arkasından gidiyor, gözümü Casteel'den fazla ayırmıyordum. Kieran'ın pelerininin altında bir kez bile kıpırdamamıştı, üstüne örtülü pelerin bedenini ve zincirleri gizliyordu.

Durup Casteel'in yarasını iyileştirmeye vakit yoktu, bu attığımız her adımda içimi acıtıyordu. Ama bu türden bir yara birkaç saniye içinde iyileşmezdi ve bu esnada uyanmasına yol açabilirdik.

"Cas'i bulunca ne yapmayı planlıyordunuz?" diye sordu Malik, o sırada yarıktan geçiyordum, tuğlaların sivri uçları pelerinime takılıyordu. "Dövüşerek ana kapıdan çıkmayı mı?"

Kimse cevap vermedi, yarıktan geçince doğrulup etrafıma bakındım. Sis buradan daha kalkmamıştı ama o kadar yoğun değildi.

"Tam olarak bunu yapacaktınız." Malik sessizce küfretti. "Gerçekten çıkabileceğinizi mi sanıyordunuz? Craven'lar da eğlenceye katılmamış olsa bile."

"Sence?" dedi Kieran, Reaver'ın arkasından yarıktan çıkarak.

"Bence oracıkta yakalanırdınız. Ve Cas bu halde olmasaydı bile Isbeth kayıplara karıştığınızı anladığı an tehdidini uygulamaya koyardı."

"Çocukları Sur'un duvarlarına ve kapılarına asmakla tehdit etmişti" dedim, dönüp yukarı bakarken Kieran'ın bakışlarını üstümde hissediyordum. Sis sokak lambalarının ışığını boğuyordu ama nerede olduğumuzu anlayacak kadarını görebiliyordum. "Altın Köprü."

"Evet." Malik setten yukarı doğru yürümeye başladı, kukuletalı silueti neredeyse sisin içinde kaybolmuştu. Yer çamurdu ve düşünmek istemediğim birikintilerle doluydu. "Tünelin girişi birkaç yıl önce çöktü. Craven'lar dışarıya oradan çıkıyor ama kimse tamir etmedi."

"Dışarıya mı?" dedi Kieran, Sur'un ötesinde birkaç ateşli ok gökyüzünü aydınlattı. Gözlerimi güçlükle oradan ayırdım.

"Vampirlerin kanını emdiği ölümlülere ne oluyor zannediyorsun? Evlerine dönmelerine izin verilemez" dedi Malik, seti geçip hâlâ girdaplar çizmekte olan yoğun sisin içinden yürümeye devam ettik. "Yeraltına atılırlar ve orada dönüşüm geçirirler. Bazen dışarı çıkarlar, yani tanrılar öfkelendiğinde. Tabii tapınaklara ödenen hatırı sayılır bir ondalık bu öfkenin Craven'ların icabına bakılmasına yetecek kadar yatıştırılmasına yardımcı oluyor."

Gözlerimi kısarak Malik'ın sırtına baktım. "Ve sen de bunda bir sorun görmüyorsun, öyle mi? Masum insanların canavara dönüşmesinde. Durumu olmayan insanlardan para alınmasında."

"Bunların hiçbirinde sorun görmediğimi söylemedim" dedi Malik.

"Ama buradasın." Reaver sisi ve boş sokağı gözden geçirdi. "Hepsini bir kadın uğruna kabul ediyorsun."

"Kabul ettiğimi de söylemedim."

Bundan sonra uzun müddet kimse konuşmadı ama Kieran Malik'i daha dikkatli izliyor gibiydi. Üst üste binmiş kümeler halinde sıralanan binaların hiçbirini göremesem de Croft's Cross olduğunu anladığım bölgenin eteklerinden yürüyorduk. Bunu denizin ve küçücük bir yerde yaşamak zorunda kalan çok fazla insanın kokusundan anlamıştım.

Bölgenin denize yakın kesimlerinde sis seyreliyordu. Ay ışığının öptüğü suları şimdi daha çok görüyordum ama Sur'dan hâlâ emirler yağdırılıyor, oklar fırlatılıyordu. Tehlikenin geçtiğini haber veren boru da çalmamıştı.

Okyanusa yakın olduğu için burada sis daha nemliydi ve başlığımın altında alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Dükkânlarla ve evlerle dolu dar sokaklar sisin içinde boş ve sessizdi. Tek katlı iki binanın arasından geçip dik patikayı çıkmaya başladığımızda ayak seslerimiz bile duyulmuyordu, burası huş ağaçlarının arasında toprak bir geçitti.

"Kim bu arkadaş?" dedi Kieran sessizliği bozarak. "Ve hangi cehennemde yürüyoruz? Atlantia'da mı?"

"Stonehill" dedim Malik sessizce gülerken. "Değil mi?"

"Evet."

Stonehill, Croft's Cross ve Stroud Denizi arasında bir mahalleydi, biraz parası olan ama çok da varlıklı olmayanlar burada oturuyordu. Genelde her evde tek bir aile yaşıyordu ve çatıları teras vazifesi gören tek katlı evlerin arasında pek az mesafe vardı.

"Ya arkadaşın?" diye üsteledi Kieran, bir başka engebeli kaldırımdan yürümeye başlamıştık.

"Güvenilir biri" dedi Malik, avlusu olmayan ve kapısı doğruca kaldırıma açılan bir evin önünde durduk. Kapının iki yanındaki kafesli pencelerden içerisinin karanlık olduğunu görebiliyordum. "Adı Blaz. Karısının adı da Clariza."

"Onları nereden tanıyorsun?" diye sordum Malik çizmesiyle kapının alt tarafına vuruken. "Onlara neden güvenelim?"

"Clariza ile bir gece Aşağı Şehir'de tanıştım, arkadaşlarıyla birlikte Vodina Adaları'ndan gelen bir gemiden varil aşırıyorlardı. Barut kokan şüpheli variller" dedi Malik sisin içinde kapıyı tekrar tekmeleyerek. "Onlara güvenebilirsiniz çünkü o varillerin içinde gerçekten de barut vardı ve Wayfair'in iç duvarlarını havaya uçurmayı planlıyorlardı."

Reaver başını yavaşça Malik'e çevirdi. "Daha neler."

Alçalmışlar. Alçalmışlar'dan olsalar gerekti. Ama Malik bu işe nasıl karışmıştı?

"Şunu da bilmelisiniz ki" diye devam etti Malik, "senin felaketin Habercisi olduğuna inanmıyorlar."

Eh, işte bu iyiydi. "Ya sen? Sen inanıyor musun?"

Malik cevap vermedi.

O anda kapı aralandı, yanık tenli bir yanak ve kahverengi bir göz belirdi. O göz Malik'in kukuletasının gölgeler içindeki derinliklerine, sonra da kollarındaki pelerinli bedene baktıktan sonra bana döndü. Kısıldı. "Neler olduğunu bilmek istiyor muyum acaba?"

"Muhtemelen önce istemezsin" dedi Malik fısıltıyla. "Ama evet, kollarımdakinin kim olduğunu ve yanımda kimin durduğunu öğrenince isteyeceksin."

Malik'in arkasında duran Kieran'dan sirke tadında bir ihtiyat yayılıyordu.

"Kollarındaki kim?" diye sordu Blaz olduğunu tahmin ettiğim adam, o da fısıltıyla konuşuyordu.

Malik'in cevap vereceğini sanmıyordum.

Ama verdi.

"Atlantia kralı."

Ağzım açık kaldı, "Hadi oradan" dedi Blaz.

"Karısı da yanımda" diye devam etti Malik. Bir an Reaver'ın onu gerçekten yiyeceğini sandım. "Yani kraliçe."

"Yok daha neler" dedi Blaz.

Malik içini çekerek omzunun üstünden bana baktı. "Göster ona."

"Evet." Göz daha da kısıldı. "Gösterdikten sonra da dostumun böyle bir gecede kapıma gelip çılgınca hikâyeler anlatmasına yol açacak ne içtiğini söyle."

Atlantia'dan söz edilince adamın gökyüzüne doğru bağırmamış olması güven vericiydi.

Bu her neyse zaten boğazımıza kadar battığımıza karar verip Kieran'ın yanından geçerek Malik'in yanına gittim. Pelerinimin başlığını indirdim.

Göz yüzümde gezindi, sonra hızla alnımdaki yara izine dönüp kocaman açıldı. "Vay canına" diye fısıldadı Blaz. Kieran elini uzatıp başlığı tekrar kafama çekti. "Sensin. Gerçekten sensin. Vay canına."

"Yara izlerim o kadar ünlü mü?" diye sordum.

"Yara izleri mi?" diye mırıldandı Blaz kapıyı açarken. "Vay ki ne vay. Haydi içeri gelin."

"Bu ölümlü beni biraz endişelendiriyor" diye homurdandı Reaver.

Beni her şey fazlasıyla endişelendiriyordu ama Malik içeri girince hiç tereddüt etmeden peşinden gittim çünkü Casteel'i taşıyordu. Kieran hemen arkamdan küçük antreye girdi. İçeride ışık yanmadığı için tek seçebildiğim alçak sandalyelerdi.

"Yara izleri yüzünden değil" dedi Kieran alçak sesle, Blaz Reaver'ın arkasından kapıyı kapattı. "Gözlerin yüzünden. Gümüş rengi çizgilerle kaplı. Wayfair'deki merdivenlerden beri böyle."

İşe yarayıp yaramayacağını bilmesem de hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım. Belki de adrenalin yüzündendi.

"Blaz?" dedi yumuşak bir ses tek bir duvar şamdanıyla aydınlatılmış dar koridordan. "Neler oluyor?"

"Buraya gelmen gerek." Blaz yavaşça geri geri giderek koridora doğru çekildi. Adamın saçları ismiyle uyumluydu. Kıpkırmızı tutamlar birkaç dakika güneşte kalınca yandığına şüphe olmayan şakaklarına dökülüyordu. Çenesi daha koyu kırmızı bir sakalla kaplıydı. "Misafirlerimiz var. Elian ve özel misafirler."

"Elian mı?" dedim sessizce, bu ismi bir yerden hatırladığımı düşünüyordum.

"Bu onun göbek adı." Kieran Malik'in sırtını işaret etti. "Atalarından birinin adı."

Elian Da'Neer. İlahlarla savaştan sonra kurtlarla ilişkileri düzeltmek için tanrıları çağıran kişi. O görüşmenin ardından kurtlarla Atlantisliler arasındaki ilk bağ ortaya çıkmıştı. Tawny, Wayfair'deyken Malik'i bu yüzden mi tanımamıştı? Onu Elian olarak bildiği için?

Az sonra koridordaki odaların birinden bir siluet çıkıp lambanın ışığına adım attı. Omuz hizasındaki saçlar zeytuni yanakları ve yuvarlak bir çeneyi çevreliyordu. Kadın Blaz'la aynı yaşta görünüyordu, o da otuzlarında olmalıydı. Üstünde beli kuşaklı bir sabahlık vardı.

Elleri boş değildi.

Clariz elindeki ince demir hançerle yavaş yavaş yürüyordu. "Bize ne tür özel misafirler getirdin Elian?" diye sordu, zekâ fışkıran koyu renk gözleri grupta gezindikten sonra Reaver'a dikildi, içimizde yalnız onun yüzü açıktı. Gözbebekleri normaldi ama ölümlü yine de yutkundu.

"Atlantia kralı" dedi Blaz karısının yanına giderek. "Ve kraliçesi."

"Hadi oradan." Clariza da kocasıyla aynı tepkiyi verdi. "Red Ruin falan mı içtin?"

Casteel her an uyanabilirdi. Kim olduğumuzu ispatlamakla uğraşmak yerine doğruca göstermek için öne çıktım. Başlığı indirip omuzlarıma bıraktım.

Clariza'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Vay canına."

"Elian'ın dediği doğru. Adım Penellaphe. Beni bir zamanlar

Bakire olarak tanıyor olabilirsiniz. Kollarındaki gerçekten kocam. Kan Tacı tarafından tutsak edilmişti." Clariza'nın çenesinin gerildiğini fark ettim. "Yaralandı, ona yardım edebilmem için bir sığınağa ihtiyacı var. Size güvenebileceğimiz söylendiği için buraya getirildik."

Clariza gözünü benden ayırmadan tek dizinin üstüne çöktü. Bir elini kalbine, hançeri tutan diğerini yere koydu. Kocası da onu takip etti.

"Kan ve külden" dedi Clariza başını eğerek.

"Yükseleceğiz" diye bitirdi Blaz.

Ürperdim. Kelimeler içimde yankılandı, anlamı ilk duyduğum seferden çok daha farklıydı.

"Buna gerek yok. Ben sizin kraliçeniz değilim" dedim pelerinin altındaki Casteel'e bakarak. "Sadece kalacak bir yere ihtiyacımız var. Kocama yardım edebileceğim kapalı bir yere."

Malik başını sertçe bana çevirdi ama bir şey söylemedi.

"Bizim kraliçemiz olmayabilirsin" dedi Clariza başını kaldırarak, "ama sen bir tanrısın."

"Evet." Güçlükle yutkundum, iyice endişelenmeye başlamıştım. "Yine de önümde eğilmenize gerek yok."

"Gerçek bir tanrıdan bunları duymayı hiç beklemezdim" diye mırıldandı Blaz. "Ama şikâyet edecek değilim." Karısına elini uzattı, birlikte kalktılar. "Neye ihtiyacınız varsa söyleyin."

"Bir oda?" dedi Malik. "Sağlam kapılı bir oda." Bir an düşündü. "Ve sağlam duvarlı. Ne olur ne olmaz diye."

Clariza kaşlarını çattı.

"Eskiden Riza'nın annesinin kullandığı bir yatak odamız var." Blaz dönüp yürümeye başladı. "Duvarları ya da kapısı ne kadar sağlamdır bilemem ama hâlâ ayaktalar."

Onu takip ettik, koridorun açıldığı oturma odasından sonra kapalı bir kapıdan daha geçtik. Blaz koridorun karşı tarafındaki yuvarlak bir kapıyı açtı.

"Açlıktan ölüyor, değil mi?" diye sordu Clariza kocası aceleyle odaya girip küçük masanın üstündeki gaz lambasını yakarken.

Malik, Casteel'i dar yatağa götürürken gözlerimi Clariza'ya çevirdim. Malik, Casteel'i yatırırken zincirler şıngırdayınca Blaz'ın dikkatini çekti.

"Büyük-büyük-büyükannem Atlantisliydi" diye açıkladı Clariza. "Büyükannem annesi kanını içecek bir Atlantisli bulamadığı zaman neler olduğunu anlatırdı. Hatırladığım kadarıyla sağlam duvarlarla ya da kapılarla ilgili bir şey yoktu."

Yatağın diğer tarafına geçerken kafamda ailesinin neden Atlantia'ya gitmeyip burada kalmayı tercih ettiğine dair pek çok soru vardı ama bunların beklemesi gerekecekti. Malik pelerini çekti.

"Yüce tanrılar." Blaz'ın soluğu hırıltıya dönüştü. "Affedersiniz. Sanırım kabalık ettim. Çok pişmanım."

"Sorun değil." Casteel'in fazla solgun tenine ve korkunç yarasına bakınca kalbim yine sızladı.

"Kahretsin" dedi Malik, gözlerimi hemen Casteel'in yüzüne çevirdim. Siyah kaşları çatılmıştı. Yüz hatlarının gerilmeye başladığını gördüm.

"Hepinizin dışarı çıkması gerek" dedi Kieran yaklaşarak, Malik zincirleri tutup Casteel'in göğsünden kaldırdı. "Uyanmak üzere."

31

Clariza kocasını kolundan tutup kapıya doğru çekilmeye başlamıştı bile. "Yiyecek bir şeyler hazırlayıp biraz su ısıtayım. İkisine de ihtiyacı olacak."

"Teşekkür ederim." Gülümsemeye çalışırken Reaver'a bir göz attım.

Draken niyetimi sezdi. Ölümlülere döndü. "Ben yardım edeyim."

Diğer bir deyişle onları gözetim altında tutacaktı. Wayfair'e bir saldırı planlayan Alçalmışlar olabilirlerdi ama bu Casteel'in canını onlara emanet edeceğim anlamına gelmiyordu.

"Tabii. Yardım ederken de nereli olduğunu anlatabilirsin" dedi Clariza koridora çıkarken. "Mesela ne kadar doğudan geldiğini."

Normalde bu söylediği garip bir şeydi ama Reaver gerçekten de en doğudan gelmişti.

"Burada işiniz bittikten sonra anlatmanız gereken çok şey var." Blaz kapıda durarak Malik'i işaret etti. "Çok şey."

Kapı kapandı. Malik'e baktım. "Kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır" dedi Malik. "Bilmiyorlar."

O anda Casteel'in gözleri açıldı, irisleri simsiyahtı. Bunu yeni-

den görmeye hazır değildim. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı ama şu anda bunu düşünecek vakit yoktu.

Casteel köşeye sıkışmış bir engerek gibi yataktan fırladı. Geriye sıçrayıp duvara çarptım. Parmakları gömleğimin önüne sürtümürken Malik zinciri koluna dolayıp Casteel'i güçlükle geri çekti. Küfrederek kardeşini yeniden yatağa yatırmaya çalıştı ama Casteel inanılmaz güçlüydü.

"Malik onu besleyebilir" dedi Kieran, Casteel alçak sesle ulurken. "Ben zincirleri tutarım."

"Hayır." Duvarı bırakıp doğruldum. Kieran'ın bakışları bana döndü. "İçimde çok daha fazla ether var. Benim kanım onu kan açlığından daha çabuk kurtarmaz mı?"

Kieran cevap vermedi.

Malik verdi. "Benim kanımın şu noktada pek işe yarayacağını sanmıyorum." Dişlerini sıkarak ayaklarını yere sağlam basmaya çalışıyordu. "İkimiz de bunu biliyoruz. Poppy'nin kanı daha çok işe yarar."

Kieran'ın endişesi fazla yoğun bir krema gibi boğazıma doluyordu,, Casteel ve benim için kaygılanıyordu. "Önce yarasını iyileştirebilirim. Sadece ona dokunmam gerek. Bu onu sakinleştirebilir."

Malik şüpheyle kaşlarını kaldırdı, Casteel ona dönünce yatağın üstüne zıplayıp diğer tarafa geçmek zorunda kaldı.

"Birinizin dikkatini dağıtması gerek." Kieran'ın yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Önce onu sakinleştireceğim, tamam mı? Bana bir şey yapmasına izin vermem. Hiçbirimiz vermeyiz."

Avucumda bir kas zonklarken Kieran'ın gözleri masmavi parıldadı. "Kahretsin. Bundan nefret ediyorum."

"Ben de." Dudaklarımı alnına bastırdım.

Kieran'ın içinden bir ürperti geçti, sonra beni bıraktı. "Lütfen..."

Kieran cümlesini bitirmedi, buna gerek de yoktu. Casteel'e döndüm. Şimdi benden birkaç adım uzaktaydı, ağzını açıp kapayarak hırlıyordu.

"Bu kez arkasına ben geçeceğim." Kieran Malik'e baktı. "Onu sıkı tut."

Malik başını salladı.

Kieran derin bir nefes aldı. "Onu iyice zaptettiğim zaman harekete geç. Anlaştık mı?"

Casteel uludu, sesi Craven sesine o kadar benziyordu ki içim buz kesti.

Ama korkmuyordum.

Casteel'den hiç korkmamıştım. Bu durumdayken bile.

"Hazır mısın?" diye sordu Kieran.

"Evet."

Malik zincirleri kendine doğru çekip yatağın direklerinden birine dolamaya çalıştı. Casteel bakışlarını hemen Kieran'dan abisine çevirdi. Kurt, Casteel'in arkasına geçip bir kolunu göğsüne doladı, kollarını iki yanına sabitlerken elini çenesinin altına koymayı başardı.

Casteel deliye döndü, çırpınıyor, hırlıyor, tükürükler saçıyordu. Ağırlığını vererek Kieran'ı duvara yapıştırdı. Duvarın sıvası çatladı. Zincir yatağın direğinden kaydı.

"Şimdi" dedi Kieran hırıldayarak.

Ether'e ulaşıp güzel şeyler düşünmeye başladım, Masadonia'daki söğüt ağacının altında yaşadıklarımızı aklıma getirdim. Casteel'in saçımla oynayarak bir atı nasıl kontrol edeceğimi öğrettiğini. Tüm bu anılar ve daha başkaları düşüncelerime dolarken elimi derisinin üstüne koydum, buz gibiydi. Gümüşi-beyaz ışık parmak uçlarımdan akmaya başladı.

"Yapma" dedi Kieran boğuk bir sesle, Casteel bana doğru uzanarak elinden kurtulmaya çalışıyordu. Casteel kan açlığının verdiği güçle Kieran'ı duvardan uzaklaştırdı. "Hadi ama dostum."

Casteel boynunu Kieran'dan kurtardı.

"Kahretsin" diye inledi Kieran, çizmeleri ahşap döşemelerde kayıyordu.

Malik zincirleri bırakıp koşarak kardeşini çenesinden tuttu. "Tuttum."

"Lütfen Cas" dedi Kieran yalvarır gibi. "Seni sakinleştirmesine izin vermek zorundasın."

Casteel'in cevaben çıkardığı hırıltı tüylerimi diken diken etti, bedenime bir ateş bastı. İyileştirici enerjinin etkisini gösterdiğini anladım çünkü Casteel kaskatı kesildi. Işıldayan ağlar bedeninin üzerinden geçip bir anlığına odaya yayıldıktan sonra derisinin içinde kayboldu. Göğsündeki yara ether'le dolarken Casteel geri geri gidip Kieran'a çarptı. İkisi birlikte yere düştü, ardından da Malik ve ben.

"Tanrılar" dedi Malik kardeşinin hızla iyileşen göğsüne bakarak. Işık sönmüş, yeniden şekillenen pespembe bir deri parçası ortaya çıkmıştı. Malik gözlerini Casteel'in yüzüne çevirdi. "Cas?"

Casteel'in gözleri kapalıydı, nefes almaya çalışırken dudakları aralanmıştı. O kadar çok titriyordu ki Kieran da sarsılıyordu.

Elimi kolundan yukarı kaydırdım. Teni hâlâ çok soğuktu. "Casteel?" diye fısıldadım.

Gözleri açıldı, bakışları gözlerime kenetlenince altın rengi incecik birer çizgi gördüm. Oradaydı, hiç değilse bir parçası iyileşmişti.

Bileğimi kaldırıp ağzına götürdüm. "Beslenmen gerek."

"Ben... yapamam" dedi güçlükle, kelimeler gırtlağından çıkıyordu, başını yana çevirdi.

"Beslenmek zorundasın." Diğer elimi yanağına dayadım.

"Ben... şu anda... pek kendimde değilim." Bakışları tekrar bana döndü, o zaman onu gördüm, karanlıktaki kırmızı parıltıyı. "Benden uzak durmalısın."

"Cas..."

"Benden uzak dur." Kırmızı parıltı arttı.

"Seni aptal" diye hırladı abisi zincirleri daha sıkı tutarak. "Kahramanlık yapıp bir *tanrıdan* çok fazla kan içeceksin diye endişelenmeye vaktin yok."

Casteel başını geriye atınca Kieran'ın kafasının yan tarafına çarptı. Dudakları sivri dişlerinin üstünden geriye çekilirken boğazındaki tendonlar dışarı fırladı. "Onu benden uzaklaştırın!"

Sözlerinin gücüyle geriye savruldum.

Malik bana döndü. "Güçlü bir motivasyon olmadan bunu yapmayacak. Kanının kokusu gibi."

"Hayır" diye kükredi Casteel, ayaklarını yere vurarak kendisiyle birlikte Kieran'ı da geriye itti. Zincir Malik'in elinden kurtuldu.

"Yap şunu." Kieran Casteel'i yerinde tutmaya çalışırken kollarındaki kaslar dışarı fırladı. "Bütün mahalle onu duymadan yap şunu."

Hemen harekete geçip kurt hançerimi çektim. Acıdan ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp bileğimi kestim.

Kanımın kokusu yayılır yayılmaz Casteel başını bana çevirdi. Artık uzaklaşmaya çalışmıyordu, tüm benliğiyle bileğimden akan kana odaklanmış gibiydi.

"İç" diye yalvardım. "*Lütfen.*"

Casteel başını hızla indirdi.

Dişleri tenime sürünürken ağzı yaranın üstüne kapandı. Dudaklarının derimi çektiğini hissedince sevinçten haykırabilirdim. Kana kana içiyordu.

"İşte bu" dedi Kieran alçak sesle, Casteel'in saçlarını yüzünden geriye çekti. "Çok iyi."

Sokulup bacağımı Casteel'in bacağına doladım ve dikkatle yanağına dokundum. Duyularım her yerini doldurmuşa benzeyen o kırmızıya çalan karanlık girdaba sürtündü. Parmaklarımı yanaklarındaki sert sakallarda gezdirirken orada şiddetli açlığı aradım ve keskin bir acının izlerini buldum. Kemiklerime kadar işleyen buz gibi acının tadını alırken parmaklarımı yanağında gezdirmeye devam ettim. Çenesinde. Fiziksel bir acıdan çok derinlere inen mental bir acı hissediyordum. Gözlerimi yumdum, daha önce yaptığım gibi rahatlatıcı düşüncelerimi ona yönlendirmeye başladım...

Casteel birden ağzını kolumdan çekti, bunu yapabileceğini akıl etmediğimizden hepimizden hızlı davranmıştı. Hiçbirimizin tepki verme şansı olmadı. Zincirler yerde şangırdarken üstüme atladı. Kalçalarımdan tutup çekerek beni altına aldı.

Kieran bağırdı. "Cas..."

Ahşap döşemenin soğuk, engebeli yüzeyi sırtıma batıyordu. Pelerinin kopçasını kavrayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Düğmeler kopup yere saçıldı. Casteel başını hızla aşağı indirdi. Birden boğazımı delen sivri dişlerinin keskin acısı nefesimi kesti. Sertçe kanımı emerken dudağımı ısırdım, ağzı boğazımda vahşice hareket ediyordu.

"Hayır." Kieran tepemize dikilip kolunu Casteel'in çenesinin altından geçirdi. "Hayır dedim."

Casteel'in bedeni şiddetli bir hırıltıyla gürledi. Sağ eliyle saçlarımı kavradı, kolunu altımdan geçirirken başım geriye düştü. Kollarımı ikimizin arasına kıstırarak beni olabildiğince kendine çekti.

"Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama ona zarar verirsen kötü olacak" dedi Kieran, Caastel'i saçlarından çekerek.

Casteel'in benliğinin derinliklerinden dalga dalga bir hırıltı yükseldi. Artmakta olan çaresizliğin keskin tadını alıyordum. O kadar güçlüydü ki neredeyse dediklerini duyuyordum. *Bu kadar yetmez, yetmez.* Şimdi durdurursak...

Onu yine kaybedecektik.

Kieran'ın gözlerine bakarak gülümsedim. "Ben iyiyim."

"Hadi oradan" diye hırladı Kieran.

"Evet" diye üsteledim. Gerçekten de iyiydim. Acı şimdi daha çok bir yanma gibiydi ama azalıyordu. Daha öncekiler gibi özenli değildi ama bir Yükselmiş'in beslenmesi gibi de değildi. Kendimi parçalanıyormuşum gibi hissetmiyordum, bu da sadece Casteel'den geriye küçük bir parçadan fazlasının kaldığı anlamına gelebilirdi. Birkaç parçası daha vardı. Sadece parçalarını bir araya getirmesi için ona zaman tanımamız gerekiyordu. "Daha fazlasına ihtiyacı var. Bunu *hissedebiliyorum*."

Bir kolumu kurtarmayı başardım, Casteel çaresizlik dolu bir ses çıkarınca korkunun acı tadını aldım. Onu iteceğimi mi düşünüyordu? Durduracağımı?

Asla.

Elimi kısa sakallarla kaplı yanağına koydum, yutkunurken çe-

nesindeki kasların çalıştığını hissediyordum. Parmaklarımı saçlarından geçirip başının arkasını tuttum.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor" dedi Kieran.

"Yeterince içmeden durursa daha kötü olacak" dedi Malik odanın bir yerinden. "Bunu biliyorsun."

Kieran gözlerime baktı, sonra söylenerek başını eğdi. Kolunu Casteel'in boynundan çekti ama fazla uzaklaşmadı. Yakına çömeldi.

Casteel bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı. Bedenini Kieran'dan uzaklaştırıp beni neredeyse tamamen altına aldı, yatağın ayak ucunda sert tahtalara sıkıştırdı.

Ağzını boğazımdan çekmiyordu, hiç durmadan emiyordu, her çekişini hissediyordum. Her yutkunuşunu. O kadar güçlü emiyordu ki durmadan nefesim kesiliyordu.

Ama içindeki kırmızı sis artık o kadar yoğun değildi. Dağılıyordu. Acı ve çaresizlik hissi hâlâ içinde girdaplar çiziyordu ama şimdi daha *fazlası* vardı. Daha sert, daha derinden emmeye başlayınca sımsıkı kapanmış dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü.

Kieran yaklaştı ama Casteel'in ısırığı artık canımı yakmıyordu. Sadece farklı türden bir ısıyla yakıyordu, içinde bulunduğumuz şartlarda son derece uygunsuz düşen bir ısıyla.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, Casteel'in duygularına ve ondan aldığım tatlara odaklandım. Bir parça üzüntü vardı ama buz gibi acı azalıyordu. Ve hepsinin altında, fırtınanın ötesinde, tatlı ve sıcak bir şey vardı...

Çikolata.

Çilek.

Aşk.

Casteel'in çıkardığı hırıltı şimdi daha yumuşak, daha boğuktu. Ağzı yavaşladı, hâlâ derinden olsa da ağır ağır emmeye başladı. Saçlarımı tutan eli boynumdaki gerilimin azalmasına yetecek kadar gevşedi ama kımıldamadım. Boğazıma dolan puslu, baharatsı tat kanıma karışmaya başladı. Casteel yine o sesi çıkardı, o boğuk uğultuyu, bütün bedenim titredi. Üstümde kıpırdandı, vücudu benimkinden ısınmıştı. İçimde kabaran fırtınayı görmezden gelme-

ye çalışıyordum ama boğazımdaki o dudaklar, kanımı kana kana kendi içine çekmesi, vücudunun uyandırdığı hislerden başka bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu. Göğüslerime ağır bir sızı çöktü, sonra aşağı yayıldı, bacaklarımın arasına, Casteel'in kalınlaşıp sertleştiğini hissettiğim yere.

"Eh, kahretsin..." Kieran'ın homurdandığını duyduğum anda Casteel'in sıcak, ıslak dilini boğazımın yan tarafında hissettim, içimden sert bir ürperti geçti.

Gözlerimi açtım.

"Şu an bunun sırası olduğunu sanmıyorum." Kieran kolunu Casteel'in omuzlarına dolayıp onu hafifçe geriye çekti.

Casteel'den boğuk bir hırıltı geldi ama daha önce çıkardığı vahşi, ilkel seslerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Bu farklı türden bir açlıktan kaynaklanıyordu. Vücudumun karşılık verdiği, ıslak bir sıcaklık dalgasıyla yanıtladığı türden bir açlık. Ama rahatlama duygusu... tanrılar, içimde girdaplar çizen rahatlama da uyarılma hissi kadar güçlüydü.

Diğer kolumu da kurtarmayı başarmıştım. Yanaklarından tutarak Casteel'in başını kaldırdım. Altın. Altın rengi parlak gözler gözlerime kilitlendi.

"Cas" diye fısıldadım.

O güzel gözler birden yaşardı. Gözyaşları. "*Kraliçem*" dedi boğuk bir sesle.

Yüzünü iki yanından tutarken vücudumu bir titreme aldı, sonunda teninin yine altın-bronz tonunu almaya başladığını gördüm. Dudaklarımı dudaklarına uzattım...

Casteel başını çevirip yanağını yanağıma bastırdı. "Ağzını dudaklarımda hissedemem." Sözleri kulağımda kaba bir fısıltıdan ibaretti. "Bunu yaparsam seni beceririm. O kadar derinine girerim ki erişemediğim hiçbir yerin kalmaz. Hemen şimdi. Burada. Odada kimin olduğu hiç önemli değil. Zaten içine girmemek için tün gücümü harcıyorum."

Of.

Vay canına.

Biri hafifçe öksürdü. Abisi olsa gerekti ve... şey, gerçekten bunu düşünmek istemiyordum. Genzime keskin, dumanlı bir tat dolarken nabzım güm güm atıyordu, Casteel başını kaldırınca birden kuruyan dudaklarımı araladım. "Tamam. Peki kendini nasıl hissediyorsun? Yani o konu haricinde?"

Gür kirpikler aşağı inerek gözlerini yarı yarıya gizledi. "Ben... buradayım." Yutkunurken boğazı inip kalktı. "Birlikteyiz."

Yine titredim. Çok fazla şey söylememişti ama ne demek istediğini anlamıştım. Kieran da öyle. Duyduğu rahatlama ferahlatan dalgalar halinde etrafa yayılıyordu.

Casteel parmaklarını saçımdan çekip yanağımı okşadı. Yerde bir zincir şakırdadı. Casteel kaskatı kesildi, gözlerini zincirlere çevirdi. "Bunlardan kurtulmam gerek. Hemen."

Gözlerim Kieran'ı buldu. "Reaver'ı getirin."

Malik hiç tereddüt etmeden odadan çıktı. Casteel gözlerini yavaşça zincirlerden bana çevirdi.

"Sorun yok" dedim parmaklarımı tekrar tekrar saçlarının arasından geçirerek. "Onları çıkaracağız."

Casteel hiçbir şey söylemedi, elmas kadar parlak gözlerini gözlerime dikmişti, bakışları şehvet dolu ve yakıcıydı. Yüzündeki çukurlar doluyordu ama orada hâlâ arzunun sert gölgelerini görüyordum.

Reaver peşinde Malik'le odaya girdi. Bir kapı kapandı.

"Zincirler" dedim. "Onları bileklerinden çıkarabilir misin?"

"Yapabilirim." Reaver yaklaştı.

"Tanrılara şükür" diye mırıldandı Kieran. "Ama yerinde olsam..."

Casteel ellerimin arasındaki başını çevirdi, Reaver'a boğuk bir sesle hırlarken vücudu titriyordu.

"Ağırdan alırdım" diye bitirdi cümlesini Kieran.

Draken bakışlarını Casteel'e çevirdi, yüzünün derisi inceldi. Yanağında, boynunda çıkıntılar belirdi. "Cidden mi?"

"Hey. Hey." Casteel'in dikkatini yeniden çekmeye çalıştım. "O Reaver" dedim, Casteel'in burun delikleri genişledi. "Hatırladın

mu? Sana ondan bahsetmiştim. O bizim dostumuz. Aynı zamanda bir draken. Bu savaşı kazanamazsın."

"Sanırım denemek istiyor" dedi Malik.

Casteel Reaver'ın hareketlerini öyle bir takip ediyordu ki Malik'in pek de haksız olmadığını düşündüm.

Reaver yanımıza diz çöktü. "Sırayla kollarını kaldırman gerekecek" dedi. "Ayrıca bunu beni ısırmaya çalışmadan yapmalısın çünkü ısırırsan ben de seni ısırırım."

Casteel bir şey söylemedi ama elini yanağımdan çekti. Reaver'ın başını eğişini, bana ne kadar yaklaştığını izledi. Üstdudağı kıvrılmaya başladı.

Başını kendime çevirdim, altın rengi gözleri anında ısınıverdi. Bana bakarken bakışlarında sadece sıcaklık vardı. Zaten hep böyle olmamış mıydı? Kızıl İnci'den şu âna kadar? Evet. Söylemek istediğim çok şey vardı. Çok fazla şey. Ama ağzımdan çıkan sadece, "Seni özledim" oldu.

Casteel'in yüzüne gümüşi-beyaz bir ışık yayıldı. Gölge taşı pranga yere düştüğünde irkilmedi bile, sadece çenesi gerildi. "Seni hiç bırakmadım."

"Biliyorum." Gözyaşları boğazımı tıkıyordu.

"Öbür elin" dedi Reaver.

Casteel ağırlığını sol koluna verince belden aşağısı üstüme iyice yerleşti. Kalın, sert aletini hissetmemek mümkün değildi. Gözlerinde daha parlak renkte altın benekler çalkalanıyordu. "Orada güvende misin?"

"Burada *güvendeyiz*." Gümüş rengi ateş bedenlerimizle yatak arasındaki boşluğa çarparken saçlarını geriye doğru taramaya devam ettim. "Şimdilik."

Gözleri ağzıma indi. Şehvet dolu bakışlarını görünce vücuduma bir ürperti yayıldı. "Poppy" diye fısıldadı.

Gölge taşı prangalar yere düştü, Kieran onları çabucak alırken Casteel başını bana doğru eğdi. Soluğu dudaklarımda dans ediyordu. "Hepinizin dışarı çıkmasını istiyorum. Hemen."

Ayak sesleri uzaklaştı, ama Kieran tereddüt içindeydi, oldu-

şu yerde kaldı. Endişe filizleri rahatlama hissini delip geçiyordu. "Cas..."

Casteel ancak o zaman gözlerini benden aldı. Başını Kieran'a çevirdi. Sargılı elini kaldırıp kurdu ensesinden tuttu. Kafalarını yaklaştırıp alınlarını birbirine dayadılar. Şekersi, tatlı bir duygu endişeyi, hatta rahatlamayı bile bastırdı.

"Teşekkür ederim" dedi Casteel kelimeler boğazında düğümlenerek.

"Bana niye teşekkür ediyorsun şimdi?"

"Her şey için."

Kieran ürperdi, uzun müddet öyle kaldılar, sonra Kieran geri çekildi. Reaver'ın aksine, Kieran elini bana uzatınca Casteel kurdu durdurmaya kalkmadı. Kieran yüzümdeki saç tutamlarını geriye itti, sonra eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Duygular boğazımı tıkadı, bu duygular onlara mı, bana mı aitti, yoksa hepimizin duygularından oluşan bir karışım mıydı bilmiyordum.

Kieran hiçbir şey söylemeden çekildi, ateş ve aşkla dolu o güzel, altın rengi gözler gözlerime kilitlendi. Sadece ikimiz vardık ve başka hiçbir şeyin –*kesinlikle hiçbir şeyin*– önemi yoktu. Derisinin her santimini kaplayan kurumuş kir ve kan lekelerinin bir önemi yoktu. Dışarıdaki sisin ve istemeden çağırdığım Craven'ların önemi yoktu. Bundan sonra olacakların, Kan Kraliçesi'nin ya da savaşın bir önemi yoktu.

Bizden, birbirimize duyduğumuz aşktan ve ihtiyaçtan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Cas" dedim fısıldayarak.

Birden kaskatı kesildi, bana bakarken nefes aldığını bile sanmıyordum. Ama içinde kükreyen şey çılgınca hareket ediyordu. Onu içimde hissediyordum, arzusu benimkine karışıyordu. Sızı yeniden filizlenerek zonkluyor, nabız gibi atıyor, kanımı ve tenimi ısıtıyordu.

Casteel'in burun delikleri genişledi, gözlerinin altın rengi şimdi daha da parlaktı. Tahrik olduğumu sezdiği için en ufak bir utanç duymuyordum.

"Poppy" dedi tekrar, sonra dudaklarıma yapıştı.

Öpüşme...

Hiç de yumuşak değildi. Dişlerimiz, dudaklarımız, altüst edici duygularımız birbirine çarpıyordu. Eliyle sıkıca popomu kavrarken ben de saçlarına yapıştım. Çıldırtan bir öpüşmeydi. Vahşiydi. Sahipleniciydi. İnsanın içinde boğulduğu türden bir öpüşmeydi ve bunu yapmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Dili ağzımın içinde, dilimde gezindikçe kendi kanımın tadını alıyordum, yoğun ve sıcaktı. Bunda vahşice bir yan vardı. Keşfedilmemiş bir şey.

Ağzı ağzımın üstünde gezinirken sivri dişleri altdudağımı sıyırdı. Bacaklarımı beline dolamaya başladım ama popomdaki el beni durdurdu. Başını kaldırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Dudağında bir parça kan parlıyordu.

Başımı kaldırıp kan damlasını ve dudağını dudaklarımın arasına aldım. İnleyerek gözlerini kapadı. Yeniden açıldıklarında erimiş altından iki ateş gibiydiler.

Casteel dizlerinin üzerinde doğruldu. Ne yapacağını tahmin etmeye bile kalmadan yeniden popomdan tuttu. Beni yüzüstü çevirip dizlerimin üstüne dikti.

"Tenini tenimde hissetmem lazım" dedi neredeyse tanınmaz bir sesle.

Bir el tuniğimi eteğinden tutup başımın üstüne çekerek çıkarırken saç örgüm öne düştü. Tunik aşağı inerek bileklerimin yanına toplandı.

Tüllü kumaşı sertçe göğüslerimin altına indirince kanımı edepsizce bir heyecan kapladı. Ama eli... avucunu sırtımın ortasından aşağıya doğru öyle nazikçe gezdirdi ki kalbim yerinden hopladı.

Elini popoma, sonra da bacaklarımın arasına kaydırdı, parmağını kıvırarak yanmakta olan yerime değdirdi. Titredim...

Pantolonumu yırtıp popomu ve en hassas yerlerimi ortaya sererken tüm vücudum sarsıldı. Başımı şaşkınlıkla yana çevirdim. Tam dönecektim ki...

Tehdit dolu bir gürleme odayı doldurdu. İçgüdülerim beni durdurdu, tüm duyularım dikkat kesildi. Gözlerimi gözlerine çe-

vırdım ama bakışları pantolondaki yırtığa sabitlenmişti. Daha önceki kadar aç görünüyordu ama şimdi açlığını çektiği şeyin kan olmadığını biliyordum.

Popomu kaldırdı, hareket ettiğini bile görmedim. Tek bildiğim ağzının üstümde olduğuydu. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Başını çevirirken dili ıslak sıcaklığımın içine kaydı, dişlerinden biri hassas yumruya dokununca dudaklarımdan bir zevk çığlığı döküldü. Dilinin okşayışları sert ve kararlıydı. Yalayıp emiyordu. Boğazıma yapıştığı gibi çılgınca emiyordu. Kendimi kaybettim. Vücudumu dilinin hareketlerine uydurmak istedim ama popomu tutan elleri beni olduğum yere sabitledi.

Casteel beni yalayıp yutuyordu.

Sarsılarak titriyordum, içimi saran ateş çok şiddetliydi, nereyse dayanılmayacak kadar. Sivri dişlerinden birini yine sinir tomarına sürünce parmaklarım kıvrılarak yere bastırdı. Keskin bir acıyla sarsılarak haykırdım. Ağzını zonklayan etime dayadı, aynı hissi boğazımdaki ısırık izinde de duydum. Dayanılacak gibi değildi.

İpekle kaplı binlerce parçaya bölünürken boğuk bir çığlık attım, sert spazmlarla sarsılıyor, dizlerimin üstünde zor duruyordum. Ağzı dudaklarımdan ayrıldığında hâlâ titriyordum. Dudaklarının sırtımın ortasına bastırdığını hissettim.

"Bal" diye hırıldadı. "Tadın bal gibi, tenin de yasemin kokuyor. Lanet olsun."

Aşağı sarkmış başımı çevirip ona baktım. Pantolonunun önüne giden elini izledim. Pantolonun önünü parçalarcasına açarken küçük metal yuvarlaklar yerlere saçıldı. Kirli pantolonunu dar kalçalarından aşağı indirip sertleşmiş kalın aletini dışarı çıkarınca tüm bedenim birden alev aldı.

Üzerime doğru uzandı, ağzı çenemde, sonra da boynumda gezinirken sırtımdan aşağı sıcak, şiddetli ürpertiler yayıldı. Alev gibi yanan tenini sırtımda hissedince titredim.

Dudaklarını tenimde gezdirdi, sivri dişlerini ultra hassas ısırık izlerine sürterken bacaklarımın arasındaki kayganlıkta sikinin

başını hissettim. Boynumu ısırmadı. Dişleri sadece orada duruyor, bir eli popomdan tutup diğeri çenemi kavrarken beni olduğum yerde tutuyordu. Başımı daha geriye çekip yana eğdi. Yeni bir heyecan dalgasıyla sarsıldım, ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Kısa bir süreliğine gevşemiş olan kaslarım yeniden gerildi. Bir beklenti girdabı içimi delip geçerken soluk soluğaydım.

"Ben..." Bedeni üstümde sarsıldı, titreyen parmaklarını yanaklarımda, boğazımda ve kollarımda gezdirdikten sonra belimin kıvrımından aşağı kaydırdı. Popomu sımsıkı kavradı, boğuk ve arzu dolu bir sesle fısıldadı, "Kontrolümü kaybetmiş durumdayım."

Bu sözlerin ardından nabız gibi atan arzu kanımda bir kükremeye dönüştü. Şehvet dalgası o kadar şiddetliydi ki göğüs uçlarım sertleşirken bacaklarımın arası yeniden sızlamaya başladı. "Ben de."

"Şükürler olsun" diye hırladı, sonra da dudaklarıma yapıştı.

Öpüşmenin ardından dişlerini boğazıma geçirirken aletini sonuna kadar içime soktu. Yay gibi gerilerek bir çığlık attım. Acıyla karışık bir zevk dalgası bedenimi ele geçirdi, bütün sinirlerimi ateşleyip beni kendimden geçiren vahşi bir şehvet alevine dönüştü. İyice esneterek içimi dolduran aletinden başka bir şey düşünemiyordum. Beni tamamen teslim almıştı.

Casteel beni orada, ellerimin ve dizlerimin üstünde tutuyordu, sırtım yay gibi gerilmişti, dişleri hâlâ boğazımın derinliklerindeydi. Hiç tereddüt etmedi, hiç beklemedi. Arkamda hızlı ve sertçe hareket ediyor, bir yandan da kana kana kanımı emiyordu. Boğazımı her çekişini, sızlayan aletinin her gidip gelişini tüm vücudumda hissediyordum. Ağırlığı –içime girip çıkarkenki kuvveti– beni yere yapıştırdı ve oraya hapsetti. Göğüslerimin soğuk tahtaların üstünde ezildiğini, başımı yukarıda tutup boynuma iyice yumulurken sırtımda vücudunun sıcaklığını hissetmek günahkârca bir şoktu.

Birden beni yine dizlerimin üstüne dikip göğsüne doğru çekti. Tunik sonunda bileklerimden kayıp kurtuldu ama kolu benimkini kavrayarak göğüslerimin altına sıkıştırdı. İçimde şiddetli bir fırtına gibi gidip geliyordu, kanımı emerken çıkardığı sesler –ve beni

hecerirken ağzımdan dökülen sesler– utanç vericiydi. Ve ben bundan büyük zevk alıyordum.

Birden hızla ayağa kalktı. Ayaklarım yerden kesilince aralanan dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir inilti döküldü. Yüce tanrılar, ne kadar güçlüydü...

Sertçe dönüp beni yatağın direğine yasladı. "Hazır ol Kraliçem."

Boğuk sesle verdiği emri duyunca neredeyse hemen oracıkta yeniden boşalacaktım. Direği kavradım, kendimi hazırlamamın imkânı yoktu. Beni ayak parmaklarımın ucuna kaldırırken, kalçası popomda çalkalanırken hazır olmam mümkün değildi. Eliyle saçımı kavrayıp başımı geriye çekti.

Ağzını ısırık izinin üstünde hissedince bedenimi nabız gibi atan bir arzu kapladı. Sonra beni direkten çekip kalçalarım yatağın ayak ucundaki sert tahtaya dayanacak şekilde aşağı bastırdı. Ağzı hâlâ boynumdaydı ve içimde gidip gelmeye devam ediyordu. Nefes almaya çalışırken parmaklarımla battaniyeyi sıktım. Bir kolunu dizimin altından geçirdi. Bacağımı kaldırıp açıyı değiştirerek daha derinlerime girmeye başladı, şimdi onu daha çok hissediyordum. Sonra birden çılgına döndü.

Gidecek hiçbir yer yoktu, kalçalarının sert vuruşlarla körüklediği ateşten de boğazımda hareket eden ağzının vahşi çekişlerinden de kaçış yoktu. Hem kaçmak istemiyordum. Ne kontrol ne de dizginleme olmadığını bile bile kaçmak istemeyişim ne anlama geliyordu bilmiyordum. Bu bir sahiplenişti ve yatak başlığı düzensiz vuruşlarla duvara çarpıp dururken ben o alevlerin içine isteyerek giriyordum. Sesler. İçimdeki kayganlık. Mutlak hâkimiyet...

Bedenim gerilip kasıldı. Birden titreşen dalgalar halinde sertçe boşalmaya başladım. Casteel yine de durmadı. Kalçalarını yuvarlayıp sürtünerek içime girip çıkmaya devam etti, sonunda başım dönmeye başladı...

Casteel ağzını boynumdan çekip kalktı. Beni sırtüstü çevirdi, popomdan tutup yatağın kıyısına çekti. Sonra yine içime girdi. Başımı geriye atıp nefes almaya çalıştım...

Casteel bana bakarak donup kaldı...

Bakışlarının altın zincirden göğüslerimin arasındaki yüzüğe indiğini gördüm. "Aldığımdan beri onu kalbimin üstünde taşıyorum."

Casteel titredi, kalçasını bana yaslarken ağzını dudaklarıma bastırıp çığlığımı susturdu. Beni öptü, öptü, sonra başını kaldırdı. Kıpkırmızı dudakları aralandı.

"Bir daha asla" diye hırladı içimde sertçe gidip gelmeyi sürdürerek. "Bizi bir daha asla birbirimizden koparamayacaklar."

"Asla" diye fısıldadım, dudaklarımda kalan tadını –kanımın ve benim tadımı– alınca ürperdim.

Başını bu kez göğsüme gömdü. Dişlerinin ucu meme ucumu sıyırdıktan sonra tenime battı. Ağzını şişkin etin üstüne kapatınca bedenim yay gibi gerildi.

Onu kollarımla sarıp başını kendime çektim, bacaklarımı gidip gelen kalçasına doladım. Ateşi bir kez daha körükleyip derinlerimdeki kaslar gerilip sıkışana kadar beni tutuşturmaya devam etti. Hırıltılar çıkarıp inlerken hareketleri düzensiz ve çılgınca bir hal aldı. Duyularım birden açılıp beni ona bağladı, tadını aldığım ve hissettiğim tek şey şehveti, aşkıydı. Benimkiyle eşleşip beni de onu da sarmalıyordu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Seni seviyorum" diye soludum tüm o sarmal gerginlik çözülmeye başladığında.

Ağzı göğsümü bırakıp dudaklarımı buldu. "Daima" dedi soluk soluğa, sonra sertçe derinlerime girerek kaskatı kesildi. Bizi uçuruma yuvarlanmaktan, titreyip sarsılarak mutluluğun içine düşmekten alıkoyan hiçbir şey yoktu.

Birlikte.

Daima.

Sonsuza kadar.

32

Casteel

Poppy'nin lifi kolumda gezdirerek sabun kalıntılarını silmesini pür dikkat izliyordum. Takıntılı gibi.

Ona verdikleri gömlek bir kez daha aşağı kayınca kaymak gibi omzu ortaya çıktı. Tuniği giydiğinden beri o kolla savaşıyordu, bir savaşı kaybettiğine ilk kez seviniyordum.

O omzunda bir leke vardı. Daha önce fark etmemiştim. Narin kemiğin hemen altındaydı. Şimdi örgüden kurtularak iri dalgalar ve şekli bozulmuş bukleler halinde aşağı dökülen saç tutamlarının arasından ce-ee oynuyordu.

Poppy değişmişti.

Burnunun üstündeki ve yanaklarındaki çiller güneşin altında koyulaşmıştı. Saçları uzamıştı, hızlıca yaptığı banyodan dolayı hâlâ ıslak olan uçları neredeyse kıçına geliyordu. Yüzü hafifçe incelmişti. Başka kimsenin fark edeceğini sanmıyordum ama benim dikkatimden kaçmamıştı, belki de pek yemek yemiyordu. Ve bu...

Bunu düşününce içimden etrafımızdaki duvarları yerle bir et-

mek geliyordu. Bize evini açan nazik ölümlüler bunu hak etmediği için ben de Poppy'nin gözlerine odaklandım.

Gür kirpiklerinin her yukarı kalkışında bütün ev yerinden oynuyormuş gibi hissediyordum.

Gözleri birbirimizin rüyasına girdiğimiz zamanki gibiydi, gümüş rengi ışık filizleriyle dolu bahar yeşili. Kendime geldiğimden beri böyle kalmışlardı.

Ama Poppy'deki değişim sadece fiziksel değildi. Üstünde daha önce hiç görmediğim bir durgunluk vardı. Buna sakinlik denemezdi çünkü sadece varlığı bile etrafını saran havayı etkiliyormuş gibi hâlâ coşkun bir enerjisi vardı. Ama artık bazı şeyler derinleşip yerleşmiş gibiydi. Kendine olan güveni miydi? Bir uyanış mıydı? Bilmiyordum. Ne olursa olsun Poppy şimdiye kadar gördüğüm en güzel varlıktı.

Gözlerimi ondan bir an bile ayırmamıştım. Ayırdığımda kötü şeyler olmuştu. Tüm bunlar gerçeküstüymüş gibi gelmiş, bunun bir halüsinasyon olmasından korkarak paniğe kapılmıştım. Bu suyla birlikte getirilen tıraş bıçağı ve kremle birlikte bitişikteki banyoya girdiğim zaman olmuştu. İçerisi karanlıktı. Elektrik yoktu. Yatak odasından vuran loş ışık karanlığı dağıtamıyordu. Bir an için o hücreye geri döndüğümü sanmıştım. El ve ayak bileklerimdeki prangaları hissetmiştim. Boğazımdaki. Bir elimde tıraş bıçağı, bir elim lavaboda öylece donup kalmıştım.

Poppy beni bu halde bulmuştu.

Banyoya lamba getirip dolabın üstüne yerleştirmişti. Hiç konuşmamıştık. Sadece kollarını belime dolayıp sırtıma yaslanmış ve korkum geçene kadar öyle kalmıştı. Hafifçe uzamış sakallarımı tıraş edene kadar.

Poppy'nin burada olduğuna inanmıyordum.

Burada olduğuma inanamıyordum. Parçalarımı yeniden bir araya getirdiğime. Neredeyse yeniden bütün olduğuma. Her şeyi bölük pörçük hatırlıyordum. Zihnimde kan açlığının yol açtığı karanlık boşluklar vardı. Ama bir odanın köşesinde, Skotos Dağları'nın resmi olduğuna yemin edebileceğim şeyin altındaki su dolu bir teknenin içinde oturuyordum.

Poppy beni yavaşça sıcak, temiz suya sokup kirlerimi temizlemek için ısrar ederken bana her şeyi anlatmıştı. Massene'de olanları. Çalıntı İlkel özü taşıyan yaşlı kadını. Oak Ambler'da neler olduğunu. Tawny'nin tuhaf bir şekilde iyileşmesini ve Vikter'ın kim olduğuna dair gerçeği. Redrock Kalesi'nin altında ve Theon Tapınağı'nda tanık olduklarını. Isbeth'in babası hakkında söylediklerini. Malik'in Kan Tacı'yla kalma nedenini. Bir kısmını biliyordum. Bazılarını ise bilmiyordum. Anlattıklarının çoğu göğsümün sızlamasına, içimde kaynayan öfkenin odaya getirilen şifalı otlarla dolu yahniyi mahvetmesine neden olmuştu.

Poppy'nin yüzündeki suçluluk duygusunu görmek beni üzmüştü. Acıyı. Kraliçemin kendi başına ayakta durabileceğini biliyordum. Onun gücü sayesinde buradaydım. Cesareti sayesinde. Ama yükünün bir kısmını sırtlanmak için yanında olmalıydım.

Gerçi yalnız değildi.

Kendime bunu hatırlatıp duruyordum. Bu beni farklı türden bir kan açlığına kapılmaktan alıkoyan tek şeydi. Poppy'nin yanında ona destek olanlar vardı. Kieran hep onunlaydı. Diğerleri de öyle ama Kieran... evet, yanında Kieran'ın olduğunu bilmek içimde biriken öfkeyi kontrol altında tutmamı sağlıyordu.

Onunla –başardıklarıyla– gurur duymam da yardımcı oluyordu. Poppy olağanüstü biriydi.

Beni kurtarmaya geldiğinde duvara zincirlenmiş bir canavardan başka bir şey değildim, kaçışımıza faydası olacak hiçbir şey yapamamıştım. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Sadece yük olmuştum. Tehlikeli, zayıf bir halka.

Kahretsin. Bu gerçeği kabullenmek zordu.

Poppy sağ elimi suya indirirken beni düşüncelerimden çekip aldı, "Bak ne diyeceğim, yırttığın pantolon var ya?" Sol kolumu tutup sabunları durulamaya başlarken o ilginç ve güzel gözlerini gözlerime dikti. "O benim tek pantolonumdu."

Göğsümdeki ağırlık hafifler gibi oldu. Poppy kesin düşüncelerimin arkasındaki karmaşık duyguları sezmişti. "Üzüldüm dersem yalan söylemiş olurum."

Lifi kolumun üst kısmına sürterken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Dürüst olduğun için teşekkürler."

Başını yana eğdi. Şarap rengi saçları yana kayınca boğazındaki büzüşmüş kırmızı diş izleri ortaya çıktı. Onları görmek ikili bir reaksiyona yol açtı, bu da kafamın ve aletimin birbiriyle çatışmasına neden oldu.

Bu pek alışık olmadığım bir şeydi çünkü Poppy söz konusu olduğunda ikisi genellikle aynı fikirde olurdu.

"Hiç *viktorlar* diye bir şey duymuş muydun?"

"Hayır ama Vikter'ın seninle olan ilişkisini düşününce mantıklı geliyor." Adam Poppy'nin babası gibi davranmış ve benden pek etkilenmemişti. Bu *viktorların* tam olarak ne kadarını bildiğini ve gördüğünü merak etmeme sebep oluyordu.

"Tawny, Vikter'ın benimle gurur duyduğunu söyledi" diye fısıldadı Poppy.

Kaskatı kesildim. "Sen duymadığını mı düşünüyordun?"

"Bilmem" dedi Poppy boğuk bir sesle. "Öyle olduğunu umuyordum."

"Bir *viktor* olarak amacının ne olduğunu bilse de bilmese de duymuş olması gerek" dedim sessizce. "Başka türlüsü mümkün değil."

Poppy başını salladı.

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "O adam –ya da her ne idiyse– seni kendi kanındanmış gibi seviyordu. Seninle gurur duyuyordu."

Poppy gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıp hafifçe gülümsedi. "Arkana yaslan. Seninle işim daha bitmedi."

"Başüstüne Kraliçem." Dediğini yaptım, Poppy hafifçe yaklaşırken bir an için yüzünü buruşturdu. İçim acıdı. "Canını yaktım mı?"

Gözlerini tekrar gözlerime dikti. "Bunu zaten beş kere sordun."

"Aslında yedi." Kanını emdiğimi –önce bileğinden, sonra da boğazından– bölük pörçük hatırlıyordum. Nazik davranmadığımı bilecek kadar. Boğazındaki normalden daha büyük yaralar bunun kanıtıydı. "Acıyor mu?"

Poppy nereye baktığımı gördü. "Sayılmaz."

Daha önce de böyle demişti, yalan söylediğini biliyordum. Sonrasında olanlarda dikkatli davranmadığımı da biliyordum. "Yüzünü buruşturdun."

"Ondan değil. Şakaklarım çok kötü ağrıyor. Seninle ilgisi yok. Geçti bile."

Ona inandığımdan emin değildim. "Sana kaba davrandım. Kanını emerken de sonrasında da."

Lif bileğimin hemen üstünde hareketsiz kaldı. "Ben her anından büyük keyif aldım."

İçime bir memnuniyet dalgası akın etti ama egodan kaynaklanan bir kibir yoktu. Zihnim kendini toplamaya devam ederken içimde bir endişe daha filizlendi. Poppy bir sürü şey anlatmıştı ama sözünü hiç etmediği bir şey vardı. "Beslenmen gerekip gerekmediğini öğrendin mi?"

Poppy doğruldu, kolumu bırakmadan başını salladı. "Anlaşılan Atlantisliler kadar olmasa da bütün tanrıların beslenmesi gerekiyor, ayrıca bir tanrı başka bir tanrıdan ya da Atlantisliden beslenmek zorunda değil. Draken kanı olmadığı müddetçe bütün kanlar işini görüyor." Susup kaşlarını çattı. "Ne sıklıkta beslenmem gerektiği tam olarak belli değil. Yeteneklerimi kullanmak süreci kısaltıyor, yaralanmak da öyle."

"Öyleyse beslenmeye ihtiyacın var." Bileğimi kaldırıp ağzına yaklaştırmaya başladım...

Poppy beni durdurdu, kolumu tutan eli sıcacıktı. "Şu anda kanın her damlasına ihtiyacın var. Hatta daha fazla kana ihityacın var."

"Çok fazla kan içtim Poppy."

"Ben gayet iyiyim" dedi gözlerime bakmaya devam ederek yeniden öne doğru eğilirken. "Ayrıca birkaç gün önce, Üç Nehir ve Beyaz Köprü arasındaki yola çıkmadan beslenmek zorunda kaldım. Beslenme ihtiyacı hissetmeye başlamıştım. Yani... mecburdum."

"Kieran" dedim gözlerine dikkatle bakarak. "Kieran'ın kanını içtin."

Başını yana eğdi. "Bunu bilmen beni neden şaşırtmadı?"

Kieran'ın ona yardım ettiğini bilmek beni rahatlatmıştı. Kieran onu rahat ve güvende hissettirir, utanmasına yol açacak bir şey yapmazdı. Tanrım, ona çok şey borçluydum. "Başka birinden beslenebileceğini düşünemezdim. Delano ve Vonetta'yla yakınsın –diğerleriyle de– ama Kieran... onunla durum farklı."

"Evet" diye fısıldadı Poppy, eğilip ıslak kolumu öptü. "Ayrıca kanını içmemi sorun etmeyeceğin tek kişinin o olacağını düşündüm."

"Böyle bir ihtiyaç duyuyorsan kimi seçeceğin sorun yaratmaz."

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki ya Emil'den beslenmeye karar verseydim?" Dişlerimi sıktım. "Ya da Naill'den..."

"Tamam. Haklısın." Kimden yardım istemiş olursa olsun onu suçlamazdım. Peki diğerlerini? Onlar artık kalbimizde yaşardı. "Sadece Kieran."

Poppy küçük bir kahkaha attı. "Elimden geldiği kadar bekledim çünkü senden başka biriyle yapmak istemiyordum."

"Bencil tabiatımdan dolayı bu hassasiyetin için teşekkür ederim. Ama beklemeni istemezdim Poppy. Bunu biliyorsun, değil mi?" Dikkatle gözlerine baktım. "Senin iyiliğin benim mantıksız kıskançlığımdan daha önemli."

"Biliyorum. Gerçekten." Altdudağını ısırdı. "Senin kanını emmekten farklıydı. Kieran'ın hatıralarını görebiliyordum ama ikimiz arasında olduğu gibi değildi."

"Hep bizim aramızda olduğu gibi değildir." Sağ kolumu uzatıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Hep o kadar yoğun olmaz. Beslenmeyle birlikte ortaya çıkan duyguları bir dereceye kadar kontrol edebiliriz, tıpkı ısırığı korkulacak ya da arzu edilecek bir hale getirebildiğimiz gibi."

"Ben de bunu merak ediyordum" dedi sırıtarak. "Başkalarından beslendiğinde böyle hissedip hissetmediğini. Yani... sadece bilgi edinme amacıyla soruyorum."

"Evet, bilgi edinmek için." Gülümseyerek parmaklarımı yanağında gezdirdim.

Çenesini kaldırdı. "Yoksa neden sorayım ki Cas?"

Titredim. Bu reaksiyona engel olmanın yolu yoktu. "Bana böyle dememelisin."

Burnunu kırıştırdı. "Neden? Böyle söylemem hoşuna gidiyor."

"Sorun da o ya. Fazla hoşuma gidiyor." Kocaman gülümsedi. Tanrılar, gülüşü bile yeterdi. Bu gülüş için her şeyi yapardım. "Daha konuşmamız gereken çok şey var."

Hem de çok.

Sağ elimi yeniden küvetin kenarına indirdim, Poppy'nin yüzü ciddileşti. "Biliyorum. Kieran ve abisi döndükten sonra Carsodonia'dan nasıl çıkacağımızı konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

Abim.

Küvetin kenarını sıkıca kavradım. Abim ve Kieran sis hâlâ şehrin üstündeyken yakınlardan kimse kraliyeti şüpheli bir durumdan haberdar etmesin diye dışarıdaydılar.

Poppy kapıya bir göz attı. "Umarım birbirlerine zarar vermezler." Kaşlarını çattı.

"Malik için mi endişeleniyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. "Ona inanıyor musun?"

"Neden kaldığı konusunda doğru söylediğine inanıyorum. Duygularının tadını aldım. Millicent'i seviyor. Ama bunun altında büyük miktarda suçluluk duygusu ve acı var. Burada kalarak sebep olduklarından mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum."

Biraz üzülür gibi oldum. Fazla değil. Bizimle oynamadığından emin olana kadar onun için üzülemezdim.

Onu öldürmek zorunda kalıp kalmayacağımı öğrenene kadar.

Bunun dışında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Malik'in kararlarına o aşkın neden olduğuna inanmak istiyordum ama ailesi ve krallığı yerine Dönen'i tercih etmesi içime sinmiyordu.

Poppy için benim de aynını yapacağımı bilmek de.

Ama o Dönen...

Poppy'nin *kardeşi*.

Onun tüm bunlarda rolü neydi?

Ve Poppy'ye bunu nasıl söyleyecektim?

Poppy lifi elimde, altın evlilik damgasının üstünde gezdirmeye devam ediyordu. Hareketleri yine durgunlaştı. "Hâlâ acıyor mu?" dedi fısıldayarak.

Başımı eğince Poppy'nin parmağımdan geride kalan yere baktığını gördüm. Enfeksiyon geçmişti. Poppy'nin kanı sayesinde pespembe yeni deri açıkta kalan kemiği ve dokuları kapatmıştı.

Belki Malik'in yardımının da bunda payı vardı.

Her ne ise.

"Asıl acı veren şey bunu öğrenmiş olman."

Poppy dudaklarını sımsıkı kapatarak başını iki yana sallarken bir an için gözlerini kapadı. "Endişeleneceğin en son şey ben olmalıydım."

"Beni endişelendiren ilk şey daima sen olacaksın."

Gözle görünür bir titremeye tutularak başını uzatıp parmak eklemime bir öpücük kondurdu. Elimi tekrar suya sokup lifi küvetin kenarına bıraktı. Ellerini boynunun arkasına götürüp altın zincirle yüzüğü çıkardı. "Bu senin. Sana ait." Büyüleyici, parlak gözleriyle gözlerime baktı. "Onu sağ eline takabilir misin?"

Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim ama sesim hâlâ hırıltılı çıkıyordu. "Nereye istersen takarım?"

"Nereye istersem mi?" dedi alaycı bir sesle, zincirin kancasını açmaya çalışırken parmakları titriyordu.

"Nereye istersen. Seçtiğin herhangi bir el ya da ayak parmağıma. Göğüs ucuma da takabilirim. Ya da eritip halka haline getirerek penisime takabilirim, aslında bu senin de hoşuna gider."

Poppy gözlerime baktı. "Penisine mi?"

Bahsi geçen penis Poppy'nin bunu söylediğini duyar duymaz sertleşti. Başımı salladım.

Öne doğru eğilirken yanakları kızardı. "Bu mümkün mü?"

"Evet."

"Acıtmaz mı?"

"Muhtemelen Uçurum'un ateşleri kadar."

Poppy yüzüğe baktı. Biraz düşündü. "Öyleyse... bunun nesi hoşuma gidecek?"

Tanrılar.

Meraklı hallerine *bayılıyordum*. "Çoğu kişinin halkayı yerinde tutan topun sürtünmesinden çok zevk aldığını duydum."

"Ya." Poppy derin bir nefes aldı. "Peki takan kişi de zevk alıyor mu?"

"Evet" dedim sırıtarak. Poppy'nin yanaklarının kırmızılığı boynuna da yayıldı.

"Enteresan" diye mırıldandı tekrar kaşlarını çatarak. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim. Ama yüzüğü havaya kaldırdı. "Bence sağ elinin işaret parmağı gayet uygun." Hafifçe sırıttı. "Şimdilik."

Boğuk bir sesle güldüm. "Şimdilik."

Poppy dizlerinin üstünde doğrulurken sağ elimi ona uzattım. Göğsüm sıkıştı. Penis halkalarından bahsederken bir dakika sonra tıkanacağım hiç aklıma gelmezdi. Boğazım düğümlenerek yüzüğü sağ elimin işaret parmağına takmasını izledim, boynunda taşıdığı için altın sıcacıktı. Yüzüğü parmağımda görünce hiçbir eksiğim kalmamış gibi hissettim.

Yenilenmiş gibiydim.

Güzel gözleri bana bakarken ışıldıyordu. "Hep iyi olup olmadığımı soruyorsun, peki sen iyi misin?"

Göğsüm yine sıkıştı ama bu his daha soğuk ve acımasızdı. Birden kapana kısılmış olmanın verdiği paniği duydum, zincire vurulmanın ve hiçbir şey yapamamanın paniğini.

Poppy'ye yardım etmek için.

"Cas" diye fısıldadı.

Parmaklarımı parmaklarına dolarken nefesim kesildi. "Galiba o mental kalkanları yeniden kurmam gerekiyor."

"Duygularını okumaya çalışmıyorum." Poppy dudaklarını büzdü. "Tamam. Yalan söyledim. Çalışıyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama... neler yaşadığını bilmiyorum ve vücudundaki iz-

leri gördüm. *Kesikleri*. Çok fazlaydılar."

"Kanımı aldılar" dedim, birleşmiş ellerimize bakan gözlerini izleyerek. "Bir müddet her gün kanımı aldılar. Şişelere koydular. Dönenler için kullanıldığını düşünüyordum ama siz gelmeden birkaç gün önce bunu yapmayı bıraktılar."

"Isbeth kanını Dönenler için kullanıyor olabilir ama kraliyet kutsaması için de kullanabileceğini düşünüyorum." Poppy de gözlerini ellerimize dikmişti, uzun müddet konuşmadık. "O... onlar, sana daha önceki gibi mi davrandılar?"

Göğsüm yanmaya başladı, gözlerimi yüzüne çevirdim. "Bu kez kimse bana dokunmadı. Yani o şekilde."

İçini çekti. "Bunu duyduğuma sevindim ama bu yaptıklarını hafifletmez. Seni oraya zincirledi. Bacağında ısırık izleri vardı. Aç bırakıldın." Derin bir nefes aldı. Gözlerini kaldırdığında gümüş rengi ether filizlerinin parladığını gördüm. "Bana iyiyim diyeceğini biliyorum. Güçlü olduğunu da biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü insansın ama sana zarar verdiler."

Eğilip yüzüğün altındaki parmak eklemimi öptü. Dudaklarını hissedince içimdeki tehditkâr soğuk kayboldu. "Bir defasında senin yanındayken her zaman güçlü olmak zorunda olmadığımı söylemiştin. İyi olmasam da sorun olmadığını söylemiştin." Boyun kaslarım gerildi. "Kocam olarak rol yapmak zorunda kalmamamı sağlamanın vazifen olduğunu söylemiştin. Karın olarak aynı vazife benim için de geçerli. Sen benim sığınağımsın Cas. Benim çatımsın, duvarlarımsın... temelimsin. Ben de seninim."

Boğazıma bir yumru oturdu, kendimi sisle kaplı dağların resmine bakarken buldum. Ona iyi olduğumu söylemek istiyordum. Ailem ya da herhangi biri sorduğunda en son yaptığım buydu. Kieran sorduğunda bile. Ona yalan söylemenin anlamsız olduğu zamanlarda bile. Hiçbirinin endişelenmesini istemiyordum. Zaten yeterince endişelenmişlerdi. Ve bunu Poppy'ye yüklemek istemiyordum. Yeterince yükü vardı.

Ama ona rol yapamazdım.

Artık yapamazdım.

Yanında güvendeydim.

"Bir ara adımı söylediğini rüyalar dışında duyamayacağımdan korktum." Kelimeler sert ve acımasızdı ama kendimi zorladım. "Beni kurtarmaya gelmeyeceğinden korktuğumdan değil. Geleceğini biliyordum. Bu da beni çok korkutuyordu ama asıl korktuğum şey hücrenin karanlığıydı. Açlıktı. Eninde sonunda açlığın beni ele geçireceğini ve altüst olacağımı biliyordum. Tekrar paramparça olacağımı. Senin söylediğini bilmek bir yana adımı bile tanımayacaktım. Yani evet, ben..." Yutkundum. "Tam olarak iyi değilim ama olacağım."

"Evet" diye fısıldadı Poppy. "İyi olacaksın."

Uzun müddet ikimiz de konuşmadık. Sonunda ona baktım ve tek gördüğüm gözlerindeki *sadakatti*.

Bu sadakate layık görülmek kalbimi yerinden hoplatıyordu.

"Seni hak etmiyorum."

"Bunu söylemeyi kes. Ediyorsun."

"Gerçekten etmiyorum." Ellerimizi kaldırıp üstüne bir öpücük kondurdum. "Ama bundan sonra sana layık olmak için her şeyi yapacağım."

"Öyleyse ben de zaten bana layık olduğunu fark etmen için her şeyi yapacağım."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şu küvetten çıksam iyi olacak. Kieran şimdiye dönmüştür." Ayrıca Poppy'ye söylemem gereken şeyler vardı. Hatırlamam gereken şeyler.

"Evet, döndü." Poppy elini çekerek yanına koyduğu havluyu aldı. "*Notam* vasıtasıyla haber verdi. Birkaç dakika önce. Sanırım yalnız kalmamız için fırsat tanıyorlar."

"İtiraf etmeliyim ki" –küvetin kenarına tutunarak kalktım. Üstümden sular damlıyordu– "şu *notam* denen şeyi kıskanıyorum."

"Evet bende *notam* var ama sizin de sivri dişleriniz, özel işitme, görme ve koku duyunuz var." Poppy de ayağa kalktı, gözüm hemen dolgun kalçalarını zar zor örten gömleğinin eteklerine kaydı. "O yüzden *notam*'a sahip olmamın son derece adil olduğunu düşünüyorum."

Bakışlarımı zorla yukarı çevirdim. "Bahse girerim başka bir şeye dönüşemediğin için hâlâ hayal kırıklığı içindesindir."

"Gerçekten öyle." Havluyla kollarımı, sonra da göğsümü kuruladı.

"Kendim kurulanabilirim."

"Biliyorum" dedi küvetten çıkmamı işaret ederek. "Ama şu anda kendimi son derece işe yarar hissediyorum."

"Hı hı" diye mırıldandım havluyu kalçamdan, sonra da kasların gerekenden çok daha fazla ortaya çıktığı karnımdan geçirişini izleyerek.

Yine o yahniden yemeye ve çok fazla proteine ihtiyacım vardı. Poppy'nin kanı toparlanmama yardımcı olacaktı ama kilonun bir kısmını eski usulle almam gerekiyordu.

Poppy arkama geçerek sırtımı, sonra da daha aşağıları kuruladı. Sonra almam gereken kalorileri düşünmeyi bıraktım.

Poppy birden önümde diz çökmüştü, biraz sert olan havluyu sol bacağımdan aşağı indiriyordu. Başı... kahretsin, başı tam oradaydı. Aletimden birkaç santim ötedeydi ve bunu görmezden gelmem mümkün değildi. Boğazım kurudu. Poppy havluyu yavaşça bacağımın iç kısmından yukarı kadırıyordu. Kaydırdı, kaydırdı. İçimden beklenti dolu bir ürperti geçti. Elinin üst kısmı hayalarıma değince tüm vücudum kasıldı.

Diğer bacağıma geçti, yüzünde son derece sakin bir ifade vardı. *Masum*. O dokunuşun neye sebep olduğunu bilmiyormuş gibi. Hadi oradan. Bal gibi biliyordu. İşkence eder gibi yavaş yavaş bacağımdan yukarı çıkarken dudaklarının hafifçe kıvrılışı bildiğini söylüyordu.

"Poppy" dedim uyarır gibi, devam ederse konuşmanın aklımdaki son şey olacağını gayet iyi biliyordum. Öyle olmaya başlamıştı bile.

"Hı?" Havluyu bacağımın arkasına geçirdi.

"Farkında olmadığına eminim ama..." Eli yine bacaklarımın arasına sürtününce çenemi kapadım.

"Neyin farkında değilim?" diye sordu, nefesi bacağıma vuruyordu.

"Ne yaptığının" dedim boğuk bir sesle.

Poppy havluyu atıp ellerini bacaklarımın iki yanına yerleştirdi ve başını kaldırıp bana baktı. Yani tamamen yukarıya değil. Gözleri sert aletime dikilmişti. Bakışları. Dudaklarının aralanışı. Kızarmış yanakları. Hiçbirinin aklımı toplamama faydası yoktu.

"Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum" dedi ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırarak.

"Peki tam olarak ne yapıyorsun?"

"Sana ne kadar değerli olduğunu gösteriyorum."

Ağzımı açtım ama Poppy başını uzatıp kalçamın iç tarafındaki eski yara izini öptü. Asla tam olarak geçmeyen o yara izini.

O öpücük.

Beni mahvetti.

Poppy bununla da kalmadı. O yumuşak dudaklar bacağımda gezinmeye başladı. Kaskatı olmuştum, üstelik daha dokunmamıştı bile. Yani tam olarak. Verdiğim tepkinin son birkaç haftadır seks yapmamış olmamla ilgisi yoktu. Bundan çok daha uzun süre seks yapmadığım olmuştu. Beni altüst eden bu şehvetin tek sebebi Poppy'ydi.

Poppy parmaklarıyla aletimi kavrarken burnunun ve yanaklarının kızardığını görebileceğim kadar geri çekildi. Boğuk bir sesle adını söylerken neredeyse boşalıyordum.

Aletimi okşarken gümüşlerle bezenmiş yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Seni seviyorum Cas."

"Daima?" dedim zar zor.

"Sonsuza kadar." Avucunu aletimde yavaşça kaydırırken sesi boğuklaştı. "Çünkü sen çok değerlisin."

Titredim, ellerim iki yanımda açılıp kapanıyordu. Avucunu aletimde tekrar gezdirince alnımdan terler boşandı. Okşayışları yavaş ve özenliydi. Ve ağzı... lanet olsun. Kesik kesik solurken sıcak nefesi sikimin başına vuruyordu. Beni daha ağzına bile almamıştı ama omurgamın dibindeki o tanıdık çekilme hissini, o derin gerginliği şimdiden hissediyordum. "Şu anda söylediğin her şeye inanırım."

Hafif gülüşü aletimin başını okşadı. "İnan. Çünkü öyle olma-

saydı" O sıcacık ve kararlı el yavaşça hareket etmeye devam ediyordu, "önünde diz çökmüş olmazdım."

"Hayır. Olmazdın" diye soludum, ellerimi iki yanımda tutamıyordum. Yanağına dokundum. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim. "Yine de tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

"Ayakta duran ben olabilirim ama yine de önünde eğilmiş olan benim."

Kocaman gülümseyince gözlerinin etrafı kırıştı. Tanrılar, bu gülüş... o kadar nadirdi ki. O kadar enfesti ki.

"Sen her şeyi hak ediyorsun" diye fısıldadı.

Sonra beni ağzına aldı.

Boğuk çığlığım küçük odada yankılandı. Muhtemelen bütün binada. Umurumda değildi. Şu anda bütün dünya Poppy'nin ağzından, elini hareket ettirirken dilini kaydırarak beni ustaca okşayışlarından ibaretti.

Ama hiç kıpırdamadım. Saçına asılmadım. Ağzını becermedim. Ayrıca...

Poppy beni ağzının derinliklerine aldı –düşündüğümden daha derine– ve emmeye başladı. Kalçam birden sarsıldı. Saçını daha sıkı kavradım. Neredeyse parmak uçlarıma kalkacaktım. "Bu Bayan Willa'nın günlüğünün kaçıncı bölümündeydi?"

Gülüşünün uğultusu beni adeta kendimden geçirdi, nabzının ve soluklarının hızlandığını hissedebiliyordum. Bundan keyif alıyordu, bana zevk vermekten zevk alıyordu. Bu başlı başına güçlü bir afrodizyaktı. Kalçam hareket etmeye başladı. Kendime engel olamıyordum. Ellerimi başının arkasına dayadım. Başım arkaya düştü, titremeye başladım. Hiçbir şey. Hiçbir diyarda Poppy'yle karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu. Boşalmak üzereydim, iyice gerilmiştim. Gidip gelişlerim derinleşip sertleşti.

İnleyerek ağzından çekildim. Kalçamı daha sıkı kavradı ama ona başka seçenek bırakmadım. Ayağa kaldırıp dudaklarına yapıştım. Ağzından yahninin yanında servis edilen meyveli içeceğin tadı geliyordu. Üstündeki ödünç tuniği kaldırdım.

"Benimle gurur duymalısın" dedim gömleği başından çekip çıkaracak kadar ayrıldığımızda. "Bunu yırtmadım."

Gülüşü sadece bana ait bir güneş gibiydi. "Gerçekten gurur duydum."

Onu yatağa götürürken o dolgun kalçaların arasına yerleşip derinlere dalmanın hayalini kuruyordum. Ama Poppy ellerini omuzlarıma koyarak beni döndürdü.

Beni iterek yatağa oturttu, sonra sırtüstü yatırdı, bacaklarını iki yana açarak üstüme oturdu.

"Lanet olsun" dedim soluk soluğa, kalbim deli gibi atıyordu.

Elini aramıza uzatıp sikimi avuçlarken saçları göğsüme döküldü. Islak sıcaklığını sikimin başında hissettiğimde ne dediğimi bile bilmiyordum. Bir dua olabilirdi. Santim santim, tatlı tatlı alçalarak sikimi içine alırken ellerimle poposundan tuttum. Tamamen oturmadan boşalmaktan korkuyordum.

Pelvislerimiz birleştiğinde kaskatı kesilerek "Tanrılar" diye soludu. Parmaklarını göğsüme batırdı. Aletimin başı içinde kalana kadar yavaş yavaş çekildikten sonra yeniden otururken dudaklarından yumuşak ve son derece dişi bir ses döküldü.

Poppy açısını ve ritmini bularak kalkıp oturmaya devam etti. Üstümde gidip gelirken sırtını geriye eğmişti.

Kontrolün bende olmasını seviyordum. Hep öyle olmuştu. Ama Poppy'yle birlikteyken... kendi yolunu bulmasını izlerken, utançsız yaşayıp sevmesini izlerken... Bundan daha güçlü hiçbir şey olamazdı. Daha sarsıcı. Bunun için, Poppy için, kontrolden seve seve ve defalarca vazgeçebilirdim.

Ama sonra hızlanmaya başladı.

Daha hızlı. Daha sert. Poposunu sımsıkı tutarak hareketlerine eşlik ediyordum. Tüm kayganlığı ve sıkılığıyla aletimi sarıyordu. Görüntüsü –dolgun göğüsleri, belinin kıvrımı, bacakları ve kızarmış teni– beni kendimden geçiriyordu.

Poppy sol bileğimi tutup eskiden yüzüğün bulunduğu elimi poposundan göğsüne, kalbine götürdü. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

Bana sahipti.

Kalbime ve ruhuma.

Üstümde daha sert gidip gelmeye başladı, bir elimi birleştiğimiz yere kaydırdım. Sinir tomarını bulup başparmağımı bastırdım.

"Ah, tanrılar" diye haykırdı, sarsılırken aletimin üstünde kasıldığını hissettim.

"Galiba hoşuna gitti." Kendini aletime sertçe bastırınca inledim.

"Evet" dedi soluk soluğa. "Hem de çok."

Poppy'nin iniltileri ve benim hırıltılarım loş odayı doldurarak birleşen bedenlerimizin çıkardığı ıslak seslere karışıyordu. Dişlerim zonkluyordu. Damarını istiyordum ama zaten kanını çok fazla emmiştim. Bu yüzden onun için yaratılmışım gibi aletimin içini nasıl doldurduğuna odaklandım. Üstümde kendinden geçerek nasıl hareket ettiğine, bana verdiği olanca sevgiye ve güvene odaklandım. Daima verdiklerine.

Saatlerce içinde kalmak istiyordum, kendimi onda kaybetmek istiyordum. Ama Poppy içimdeydi, derimin altındaydı ve sikime olduğu kadar kalbime de sıkıca sarılmıştı.

Öne doğru eğilip elini başımın altına geçirdi. Ağzımı göğsüne götürdü. Sertleşmiş meme ucuna ve önceden bıraktığım iki ısırık izine. Sert yumruyu ağzıma alarak gözlerimi kapadım.

"Kanımı em" diye fısıldadı başımın üstünden, bir yandan da kalçalarını kıvırıyordu. "Isır. Lütfen."

Hangi sözüyle dizginlerimden boşandığımı bilmiyorum. Herhalde *lütfen*'di. Dudaklarım geriye çekildi, dişlerimi önceden bıraktığım izlere geçirdim. Poppy kollarımda sarsıldı, bedeni kasılırken bir çığlık attı. Dilimde kanını hissettim. Sıcaktı. Yoğun. Kadim. Hırsla yutup kana kana içmeye başladım. Kanı damarlarımda şimşek gibiydi. Yaseminlere ve kaşmire sarılmış safi bir güçtü. Aletimi sıktıkça kendimden geçiyordum. Dudaklarından soluk soluğa "*Cas*" kelimesi döküldükçe. Kanı boğazıma, mideme doluyordu. Tüm bunlar beni eşiğe getirdi.

Şiddetli bir gevşeme sırtımdan aşağı inmeye başladı. Onu kol-

larımla sarıp göğsüme bastırdım, sertçe gidip gelirken ikimizi birden havaya kaldırıyordum. Dişlerimi etinden çekip ağzını buldum, boşalırken onu öpmeye başladım. Kendimden geçmiştim. Dalgalar halinde geliyordum, hiç bitmeyecek gibiydi, şiddetinden afallamıştım.

Poppy için hissettiğim her şeyden.

Nabzımın yavaşlaması epey zaman aldı. Poppy'yi olmasını istediğim yerde tuttum... üstümde. Ardından gelen sessizlik ânında bir şey fark ettim. Parmaklarım saçlarının arasında kıpırtısız kaldı, gözlerimi açtım. "Poppy?"

"Evet?" diye mırıldandı, yanağını yanağıma yapıştırmıştı.

"O ottan kullanmıyordum" dedim, içimde birbiriyle çelişen duygular alevlendi. "Hamileliği önleyen ottan."

"Tahmin etmiştim" dedi Poppy esneyerek. "Korunmaya başlamıştım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu da mı günlükte yazıyordu?"

Poppy güldü. "Hayır. Vonetta'ya sordum" dedi başını kaldırarak. Netta'ya gerçekten teşekkür etmem gerektiğine karar verdim. "Bana ne almam gerektiğini söyledi çünkü ihtiyacımız olan en son şey bir bebek Casteel, en azından şu anda."

İçimi kafa karıştıran duygular kapladı, soğuk ve sert bir dehşet ve tatlı bir beklenti hissi. "Bir bebeğe ne dersin Poppy?" Saçını geriye ittim. "Koyu kızıl saçlı, çilli, gümüşi-yeşil gözlü bir bebek."

"Gözlerim hâlâ öyle mi?"

"Evet."

Poppy içini çekti. "Neden böyle olduklarını bilmiyorum ama soruna gelecek olursak, sen ciddi misin?"

"Her zaman."

"Her zaman ciddi değilsin."

"Şu anda ciddiyim."

"Bilmem. Yani... evet?" Burnunu kırıştırdı. "Çok, çok, çok ileride bir gün. Evet."

"Mesela bir savaşın ortasında değilken mi?" Ona gülümsedim. "Ve ben ilgi odağın olmamaya hazır olduğumda mı?"

"Daha çok çocuğu bir yerlerde unutmayacağımdan emin olduğum zaman."

Gülerek başımı kaldırıp onu öptüm. "İleride."

"İleride" diye onayladı Poppy.

Başımı eğip saçını geriye attım. "Beslenmeni istiyorum."

"Muhtemelen yine beslenmeye ihtiyacın var."

"Olabilir ama beslenmeni istememin sebebi bu değil. Zayıf düşmeni istemiyorum" dedim. "Hiçbir zaman ama özellikle de Carsodonia'nın tam ortasındayken."

Biraz düşündükten sonra başını salladı. "Bakayım Kieran kabul edecek mi..."

"Kabul eder."

Poppy kaşlarını çattı. "Senin kanın olmadığı için kendinden pek emin konuşuyorsun."

"Kabul eder" dedim bir kez daha, Kieran'ın onun için neler yapabileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını düşünüyordum.

"Neyse" diye mırıldandı çenesini göğsüme yaslayarak. "Kalkmamız gerek. Bir plan yapmalıyız. Malik'le konuşmalıyız. Buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız. Tawny'nin şu anda ne durumda olduğunu öğrenmeliyiz. Sonra da geri gelip o sürtüğü öldürmeliyiz" dedi Poppy, kaşlarımı kaldırdım. "Sonra da babamı kurtarmam gerekiyor. Nektas'a söz verdim sayılır. Onu draken formundayken kısa bir süreliğine gördün" diye devam etti tekrar esneyerek, kaşlarım daha da yukarı kalktı. "Babam Carsodonia'da olmalı..."

"Wayfair'de." Zihnimdeki karanlık boşluklardan birini çeviren gölgeler aralandı. "Isbeth orada olduğunu söyledi."

Poppy'nin gözleri kocaman açıldı. "Sen nasıl?.."

"Sen babanın mağara kedisi olduğunu söyledikten sonra Isbeth'i bu konuda konuşması için kışkırttım. Ayrıca onu göğsünden bıçakladım." Aklıma gelince sırıttım. "Ölmedi ama canının yandığına eminim."

Poppy gözlerini kırpıştırdı. "Onu bıçakladın mı?"

"Evet, bir Craven kemiğiyle."

"Bunu görmek isterdim." Gözleri yine açıldı. "Seni o kadar seviyorum ki."

Bunun uygunsuzluğu karşısında kendimi tutamayıp güldüm. "Babana dönelim. Isbeth mağara kedisinin her zamanki yerinde olduğunu söyledi."

"Her zamanki yerinde" diye mırıldandı Poppy ben başparmağımı çenesinde gezdirirken. "Wayfair'in altındaki odalarda, ana koridordan ileride." Birden başını eğip beni öptü. "Wayfair'de olmadığını söylemişti."

"Yalan söylemiş."

Poppy ürperdi. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok." Onu öptüm. "Sence onu yine bulabilir misin?"

Yüzüme bakıp başını salladı. "Bulabilirim diye düşünüyorum ama Wayfair'e tekrar girmek..."

"Bir yolunu bulacağız" dedim. "Sözünü ettiğin o ürkütücü listenin üstesinden de geleceğiz. Birlikte. Isbeth'i öldürmek dışında. Bunu sen yapmak ister misin? Tamamen senindir" dedim, Poppy öyle bir gülümsedi ki endişelenmem gerekirdi ama beni daha da sertleştirmeye yaradı.

"Bu arada, listem daha bitmedi" dedi. "Başka meseleler de var. Yükselmişler. Halk. *Krallıklar*. Annenle baban."

İçimde bir öfke alevlendi. Poppy annemle babamın anlattıklarından bahsetmişti. "Şu anda gerçekten onları düşünmek istemiyorum."

Poppy gözlerini gözlerime dikti. "Onlara ben de hâlâ kızgınım ama... seni seviyorlar. İkinizi de seviyorlar. Bence gerçeği söylememelerinin nedenlerinden biri de bu sevgiydi."

"Her şeyi mahvettiler."

"Evet, gerçekten de öyle."

"Hem de korkunç şekilde."

"Biliyorum ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bana mantık taslama" dedim.

"Birinin yapması gerek."

Elimi uzatıp tombul poposunu sıktım ve gözlerindeki gümüş rengi filizlerin cevap verircesine nasıl parıldadığını görünce ânında büyülendim. "Çok kabasın."

"Üstesinden geleceksin."

"Muhtemelen" dedim, birbirimize sataşırken beliren o hafif gülümsemeye, bunun olağan bir hal almasına bayılıyordum. Tanrılar, bundan asla bıkamazdım. Bunu mahvetmekten nefret ediyordum. Yine de buna mecburdum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Sikinin bir şekil değiştiren olduğuyla ilgiliyse biliyorum" dedi alaycı bir sesle. "Hissedebiliyorum."

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. "İster inan ister inanma ama o değil."

"Şoklardayım." Tekrar esneyip göğsüme sokuldu. "Ne peki?"

Ona bakarak ağzımı açtım. Gözlerini kırparken gözkapakları yavaş açılıyor ama hemen kapanıyordu. Yorgundu, son birkaç haftadır benden daha fazla uyuduğunu sanmıyordum. Sadece bu da değildi, çok fazla kanını içmiştim. Bitkin olmalıydı.

Küçük pencereye bir göz attım. Dışarısı karanlıktı. Hâlâ yoğun olan sis yüzünden olsa bile bu gece hiçbir yere gidemezdik. Craven'lar Sur'dayken bu mümkün değildi. Daha vakit vardı.

Olmak zorundaydı.

Poppy'nin uyuması, sonra da beslenmesi gerekiyordu. Bunlar en önemli iki şeydi. Ona Millicent'ten bahsetmekten de önemliydi. Ayrıca ona Refakatçi'den bahsetmekten kaçıyor değildim. Bir daha ondan hiçbir şey saklamayacaktım, ne kadar istesem de. Çünkü bunun onu mahvedeceğini biliyordum, bu yüzden de uyuması ve beslenmesi gerekiyordu. Güçlü olması gerekiyordu. Kimsenin bu tür bir şeyi yarı uykuda ve güçten düşmüş bir halde öğrenmesi gerekmiyordu.

"Ne?" diye sordu Poppy fısıltıya yakın bir sesle. "Bana ne söylemek istiyordun?"

Elimi sırtından yukarı kaydırıp gür saç tutamlarını okşadım. Onu başının arkasından tutup yanağını göğsüme yasladım. "Seni

sevdiğimi söyleyecektim" dedim hafifçe kaldırıp kafasına bir öpücük kondurarak. "Tüm kalbimle ve ruhumla, bugün ve yarın. Sana asla doyamam."

"Şimdi öyle diyorsun..."

"Yüz yıl geçse bile." Yüzüne bakınca hafifçe gülümsediğini gördüm. Çok güzel bir gülümseme. Bu gülümsemeler için canımı verirdim. O kadar eşsizdiler ki. Her biri bir nimetti. Sadece kahkahasıyla var olabilirdim. Sesi benim için o kadar önemliydi. Hayatımı değiştirecek kadar. "Bin yıl da geçse. *Asla. Doymam.*"

Bana sıkıca sarıldı, sonra başını kaldırmaya yeltendi.

Onu durdurdum. "Biliyorum. Kalkmamız gerek ama... bırak sana biraz daha sarılayım. Tamam mı? Birkaç dakika daha."

Poppy tahmin ettiğim gibi ânında gevşedi. Ve yine tahmin ettiğim gibi gözleri kapandı ve tekrar açılmadı. Uykuya dalmıştı ve ben... burnuna, aralanmış dudaklarına bakıp elimi saçlarında gezdirirken Millicent'in sözleri boşluğun içinden çıkıverdi.

Kollarında ölecek.

33

Uyuyamıyordum.

Millicent'in sözleri kafamda dönüp dururken uyku tutmuyordu. Ama Poppy'nin yanında kalıp parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim. Sıcaklığının tadını çıkarmaya. Kalbinin güçlü atışlarını saydım. Aldığı her nefesi dinledim, ta ki ayak sesleri yaklaşıp kapının önünde durana kadar.

O zaman Poppy'yi üstümden yavaşça kaldırıp yatırdım. Uyanmadı. Hiç ses çıkarmadan ince battaniyeyi üstüne örttüm. O kadar yorulmuştu ki.

Kalktım, saçlarını yüzünden geriye itip yanağına bir öpücük kondurdum. Yakından gözlerinin altındaki gri gölgeleri görebiliyordum. O yatağın yanından ayrılmak için tüm gücümü kullanmam gerekti ama başardım. Bunun için bir madalyayı hak etmiş sayılırdım.

Küçük bir koltuğun üzerine bırakılmış düzgün giysi yığınına gidip siyah bir pantolon aldım. Düğmesini kapatırken omzumun üstünden Poppy'ye baktım. Bıraktığım gibi yan yatmış uyuyordu, bir omzu battaniyeden dışarı çıkmıştı, saçları alev gibi yatağa yayılmıştı. Göğsüme bir yumru oturdu, hatıralardan oluşan bir dü-

gün. Kan Ormanı'nda soğuk, sert toprağın üstünde uyurken onu ilk kez kucağıma aldığım zamanı hatırladım. Tutsak edilmemden hemen önce gemide, o hafifçe sallanan yatakta. Hep son derece huzurlu görünüyordu. Güzel. Güçlü. Uyurken bile cesur.

Ve ben ona aittim.

Tekrar yatağa girmeden arkamı döndüm. Tenim şimdiden Poppy'nin tenini özlemeye başlamıştı bile, hemen kapıya gidip açtım.

Kieran duvara yaslanmış, başını geriye atmıştı. Gözleri açılıp benimkilere kilitlendi. Ben kapıyı arkamdan kapatırken hiç kımıldamadı. Dudakları kımıldıyordu ama bana doğru koşarken hiçbir şey duymuyordum. Onu koridorun yarısında karşıladım. Sarılırken birimiz ya da ikimiz birden sendeledik. Ensemi tutarken eli titriyordu. Poppy'ye sarıldığım gibi ona da sımsıkı sarıldım, göğsümdeki yumru daha da büyüdü, o sessizlikte uyuyan, ölü, ne kadar tanrı varsa hepsine şükrettim ve alnımı Kieran'ın omzuna dayadım. Poppy'nin yanında olduğu için. Yanımda olduğu için. Kan bağından ya da geleneklerden daha güçlü olan bağ için.

"İyi misin?" dedi Kieran boğazım kadar kuru bir sesle.

Gözlerimi kapadım. "Olacağım."

"Güzel." Ensemi daha da sıktı. "Seni özledim dostum. Hem de çok."

"Ben de."

"Ayrıca yaptığın şey yüzünden sikine yumruk atmak istedim" dedi, hafif bir kahkaha attım. "Dürüst olmak gerekirse hâlâ istiyorum."

"Neden yaptığımı biliyorsun."

"Biliyorum." Kieran ensemi sıktı. "Zaten sırf o yüzden seni şu anda yumruklamıyorum."

Yine gülerek başımı kaldırdım. "Hem ondan hem de Poppy'nin canına okumasından korktuğun için."

Boğuk bir sesle kıkırdadı. "Doğru söze ne denir?"

Omzunu sıkarak gözlerine baktım. "Neden teslim olduğumu biliyorsun, değil mi? Isbeth'i durdurmak zorundaydım. Poppy'ye zarar veriyordu."

"Biliyorum. Evet. Senden de başka türlüsünü beklemezdim zaten" dedi Kieran. "Bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. Poppy'nin hoşuna gittiği anlamına da gelmiyor."

Başımı sallarken elinin titrediğini yine hissettim. Onu iyi tanıdığım için gözlerinde korkunun gölgelerini görebiliyordum. Sorulmayan soruları. Beni ele geçirmesinden korktuğu kötülükleri ve yeniden dirileceğinden endişe ettiği kâbusları.

Sol elimi yanağına koyup başımı başına yasladım. "Geçen seferki gibi değildi. Benden aldıkları tek şey kanımdı."

Gölgelerin birazı kayboldu ama hepsi değil. "Hepsi bu kadar mı? Gerçekten mi?"

Çenemde bir kas seğirdi. O hücrenin sessizliği Soğuğu. Orada geçen saatler, günler ve haftalar... çaresizlik ve diğer her şey. Hayır, hepsi bu değildi.

Kieran avucunu yanağıma dayadı. "Ben yanındayım. Poppy yanında. Yalnız değilsin. İkimiz de seninleyiz. Sonsuza kadar."

Kahretsin.

Yumru boğazımı tıkadı, gözlerim yaşarmaya başlamıştı. "Evet" dedim kırık dökük bir sesle. "Biliyorum."

Kieran göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı, sonra gözleri kapalı kapıya döndü. Sormadı. Gerek de yoktu.

"Uyuyor."

Gözle görülecek kadar rahatladı. Gözlerini bir anlığına kapatıp yeniden açtı, irisleri parlıyordu. "Beslenmeye ihtiyacı olacak. Seninle olmaz. Uyanır uyanmaz ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

"Bana bunun için teşekkür etmene gerek yok."

"Ama ediyorum."

Kieran omuz silkti. "Poppy'yi beslemek benim için sorun değil."

"Olmadığına eminim."

Dudağı hafifçe yukarı kıvrılırken ellerini çekti. "Hadi gel. Ocakta kalan yahniden var. Biraz daha yemen gerek."

"Tamam anneciğim."

Kieran sessizce güldükten sonra beni kısa dar koridordan ve iki kapalı kapının yanından daha geçirdi. Arkama baktım, hiçbir kıpırtı yoktu. "Dışarısı ne âlemde?" diye sordum.

"Sis burada ve şehrin yüksek noktalarında dağılıyor ama alçak bölgelerde hâlâ yoğun." Kieran mum ışığıyla aydınlatılmış mutfağa girip duvardaki raftan bir kâse aldı. "Anlaşılan hâlâ Craven'larla uğraşıyorlar. Ortadan kaybolduğumuzu fark ettilerse de henüz tüm güçleriyle dışarı çıkmadılar."

"Fazla uzun sürmez" dedim geniş mutfağı gözden geçirerek. Masa ve sandalyelerin arkasındaki büyük pencerenin perdeleri çekiliydi. Masanın üstünde birkaç hançer duruyordu. "Sence ne kadar vaktimiz var?"

"Muhtemelen gecenin geri kalanı, belki yarın akşama kadar." Ocaktaki tencereye gitti. "Karanlık çökmeden harekete geçmek zorundayız."

Mantıklıydı. O zaman şövalyelerle uğraşmak zorunda kalmazdık, peki ya Dönenler? Onlar bambaşka bir meseleydi. Isbeth, Yükselmişler gibi gece karanlığına mahkûm olmasa da gündüz dışarı çıkıp kendini açık etme riskini göze alamazdı.

Tekrar kapıya bir göz attım. "Herkes nerede?" Yani lanet olası abim nerede?

"Ölümlüleri, Blaz ve Clariza'yı mı soruyorsun? Uyuyorlar." Kieran bir kepçe dolusu yahniyi kâseye koydu. "İyi insanlar. Poppy sana kadının bir Alçalmış olduğunu söyledi mi?"

"Bahsetti." Kâseyle kaşığı aldım, yoğun ot kokusunu alınca midem guruldamaya başladı. Kâseyi dört parmakla tutmak garip geliyordu ama buna alışmak zorundaydım.

Kieran küçük masaya gidip oturdu. Ben ise kıçımın üstünde yeterince vakit geçirdiğim için ayakta durdum. "Draken dışarıda etrafı kolaçan ediyor, umarım kimseye görünmüyor ve bir şeyleri yakmıyordur."

Sebze ve tavuk parçalarını çiğnerken kaşlarımı kaldırdım. Aklıma Poppy'nin söylediği bir şey gelmişti. "Gerçekten seni ısırmaya kalktı mı?"

"Kahretsin evet, denedi." Kieran çenesini sıktı. "Sosyal beceriler konusunda pek başarılı değil. Muhtemelen onu eğlenceli bulacaksın."

Yoğun kıvamlı yahniyi yutarak sırıttım. Ama Kieran beni izlerken ciddileştim. Sormak istemiyordum çünkü duymak istemediğim bir cevap alırsam –abimin burada olmadığı gibi– kafayı sıyırabilirdim. Ama bilmem gerekiyordu. "Ya Malik?"

"Öndeki odada uyuyor, sedirde uyuyakaldı."

Bir şey hissettim. Şaşkınlık mı yoksa rahatlama mıydı emin değildim.

Kieran öne eğildi. "Malik o hücrede sana yardım mı etti?"

"Onu bir kez gördüm. Enfeksiyonu iyileştirdi." Sol elimde kalan parmaklarımı havaya kaldırdım.

"Sadece bir kez mi gördün?"

"Onu görmek benim için riskli bir şeymiş gibi konuştu" dedim ağzım dolu dolu.

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmem" dedim, midem bulanıyordu. Yine de yemeye devam ettim. "Sen?"

Kieran çenesini ovuşturdu. "Bize bir gemi ayarlayabileceğini söylüyor. Gemiye gizlice binerek kaçabilirmişiz."

"Öyle mi dersin?" Ocağa gidip kâsemi yeniden doldurdum çünkü normale ne kadar çabuk dönersem Poppy'nin ihtiyaçlarını da o kadar çabuk karşılayabilirdim. "Peki ona bu kadar... Poppy'nin güvenliğini emanet edecek kadar güveniyor musun?"

"Poppy'yi emanet edebileceğim pek az kişi var ve Malik kesinlikle bunlardan biri değil" dedi Kieran. "Ama seni kurtarmamıza yardım etti. Dönüp gitmeye kalkmadı, ayrıca istese etrafı kolaçan ederken gördüğümüz muhafızlara haber verebilirdi. Ama yapmadı. Kendini büyük bir tehlikeye atıyor, yakalanırsa neler olacağının da farkında."

Biraz düşündüm. "Bizi ele vereceğini sanmıyorum."

Kieran başını salladı.

"Ama büyük bir ayak bağı" dedim yahni dolu kaşığı ağzıma götürerek.

"Refakatçi."

"Eğer gerçekten kalp eşiyse Malik'i kontrol etmek için kızı kullanabilirler. Belki de başlamışlardır bile."

"Tabii Isbeth'in bundan haberi varsa" dedi Kieran. "Biliyor olsaydı kız hâlâ hayatta olur muydu?"

"Evet."

Kieran kaşlarını çattı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çok şaşıracağın bir şey söyleyeceğim." Kalan yahniyi bitirip kâseyi yanıma bıraktım. "Millicent, Isbeth'in kızı. Babası Ires. O Poppy'nin kardeşi."

Kieran'ın ağzı açık kaldı, uzun müddet bir şey söylemedi. "Bu kadarı da fazla."

"Evet." Bir kolumu karnıma koyup elimi yüzümden geçirdim. "Millicent'i yüzünde boya olmadan görmeseydim buna inanmazdım. Ama doğru. Hık demiş Poppy'nin burnundan düşmüş."

"Yuh" diye fısıldadı Kieran doğrularak.

Gülerdim ama bunların hiçbiri komik değildi. "Ayrıca Malik'in bunu bildiğine hiç şüphem yok."

Kieran başını yavaşça iki yana sallarken elini masadaki hançerlerin yanına koydu. "Ama Millicent bir Dönen" dedi, ardından üçüncü oğulların ve kızların nasıl ve neden Dönen olabileceklerini kısaca özetledi.

Ölümlülerin nasıl yaratıldığını düşününce hepsi mantıklı geliyordu.

"Dönen *gibi* bir şeymiş" dedim Millicent'in bana söylediğini aktararak. Bu kafa karışıklığını gidermeye yetmedi çünkü Refakatçi'nin söyledikleri son derece netti.

"Tanrılar" dedi Kieran. "Poppy'ye söyledin mi?"

"Çok bitkin olduğu için söylemek istemedim. Uyanıp beslendikten sonra..."

"Kahretsin."

"Evet."

"Bunu duyunca kafası allak bullak olacak."

Omuzlarımdaki kaslar gerildi. "Evet."

Kieran eliyle başını sıvazladı, son gördüğümden beri saçları uzamıştı.

"Dur biraz. Poppy sana kehanetin devamı olduğunu söyledi mi? Tawny'nin anlattıklarından bahsetti mi?"

"Biraz bahsetti... lanet olsun. İlk ve ikinci kız kısmını diyorsun, değil mi? Poppy söylediğinde bağlantıyı kuramamıştım. Kaderinde vaat edilen kralın olması?" Koridora doğru baktım. "Malik, Millicent'in kalp eşi olduğu hakkında doğruyu söylüyorsa gerçekten mantıklı."

"Bir yandan da değil çünkü Poppy hiçbir diyarı yeniden kurmayacak."

Başımı salladım. "Millicent kendisinden ilk kız olarak bahsetti. Ayrıca annesinin bir hatası olduğunu söyledi."

"Hatası derken?"

"Bilmiyorum ama Isbeth'in planının bu olduğunu düşünüyorum." Yaslandığım tezgâhtan doğrulurken Millicent'in söylediği diğer şeyler kafamda netleşti. "Millicent, Isbeth'in diyarları yeniden kurmayı planladığını söyledi." Pencereye gittim, perdeyi biraz aralayınca geceyi saran ince sis filizlerini gördüm.

Kieran sandalyesinde döndü. "Evet, bunu duymuştuk. Oak Ambler'daki rahiplerden biri Poppy'nin amacının bu olduğunu söylemişti."

Gözlerimi kapatarak perdeyi elimden bıraktım. Millicent ve Kan Kraliçesi'nin söylediği karmakarışık şeyleri hatırladım, bazılarına o anda anlam verememiştim. "Millicent diyarları yeniden kurmak için önce yıkman gerektiğini söyledi. Bence Isbeth'in Millicent'te başaramadığı buydu. Ayrılış'ı tamamlayıp tanrılığa yükselmesi gerekirdi. Millicent'in bunu başarabildiğini sanmıyorum."

"Sence Isbeth onu kurtarmak için o yaratıklardan birine mi dönüştürdü?" Kieran'ın sesi kuşku doluydu. "Sence bu kadar önemsiyor mu?"

"Poppy'yi o hastalıklı, sapkın anlayışıyla sevdiğini düşünüyorum. Bence bu sefer bana dokunmamasının nedeni de bu."

Kieran'a döndüm. "Bence Millicent'i de aynı kaçık zihniyetle seviyor. Ne de olsa tüm bunlara çocuğunu kaybetmesi neden oldu, değil mi?"

"Hassiktir." Kieran başını kaldırıp tavanın açıkta duran kirişlerine baktı. "Öyleyse diyarları yok edeceğini düşündüğü bir şey yaratmaya çalışırken Millicent ilk, Poppy de ikinci girişimi miydi?"

"Evet."

"Poppy asla böyle bir şey yapmaz. Asla" dedi Kieran dişlerini sıkıp elini savurarak. Tanrılar, kurdu daha fazla sevemezdim. Kraliçemize bağlılığı çok değerliydi. "Evet, Poppy'nin kontrolünü yitirdiği anlar oldu, senin görmediğin anlar... başka bir şeye dönüştüğü anlar. Isbeth'in sana ne yaptığını gördüğü zamanki gibi."

Nefes alarak öfkemi bastırmaya çalıştım. Hançerlerden birini alıp bir ölümlünün evinin duvarına saplamamak için kendimi zor tutuyordum. Oysa bize yardım etmekten başka bir şey yapmamışlardı. Suçluluk duygusunun üstesinden gelmek zorundaydım.

"Ama o yine de Poppy" dedi Kieran, yüzünden geçen gölgeler çabucak kayboldu. "Isbeth güçlü bir tanrı yaratmış olabilir ama sonuç olarak başarısızlığa uğradı."

"Aynı fikirdeyim." Masaya gittim, hareketlerim tutuktu. "Dahası da var. Olduğunu biliyorum. Ama kafamda her şey bölük pörçük. Yavaş yavaş ortaya çıkıyorlar." Ellerimi masaya koyup eğildim. "Millicent'in Poppy'yi durdurmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Yakında bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu söylediğini de."

"Durdurmak derken?.." Kieran kaskatı kesildi, geçirdiği değişim şiddetli ve aniydi. Derisi inceldi. Gözleri parlamaya başladı. "Öldürmenden mi bahsediyor?"

"Öyle bir şey olmayacak."

"Elbette olmayacak" diye hırladı. "Çünkü Reaver'ın o Dönen bozuntusunu yakmasına izin vereceğim."

"Sence Poppy, Millicent'in kim olduğunu öğrenince buna izin verir mi?" dedim, Kieran hafifçe hırladı. "Millicent'in Poppy'nin

ölmesini istediğini sanmıyorum. Başka bir yolu olduğuna inanmıyormuş gibi konuştu."

"Çünkü Poppy'nin Haberci olduğunu mu düşünüyor?"

Başımı salladım.

"Poppy, Haberci değil. Ayrıca Poppy'nin ölmesini istemekle başka bir yol olduğuna inanmamak arasında bir fark göremiyorum" dedi Kieran sertçe. "Sence var mı yani?"

Gözlerine baktım. "Poppy için tehlike oluşturduğu ortaya çıkarsa onu Reaver'a kendi ellerimle götüreceğimi gayet iyi biliyorsun. Ona bir şey olduğunu görmektense benden nefret etmesini tercih ederim."

Kieran arkasına yaslandı, masanın üzerinde duran parmakları gerilmişti. "Poppy senden asla nefret etmez."

Sessizce güldüm. "Poppy'nin şiddetli duygular besleme kapasitesini hafife alıyorsun."

"Aslında almıyorum." Gözlerime baktı. "Solis'i az kalsın yok etmesine yol açan şey sana olan aşkıydı."

Aşk.

Isbeth'in alaycı sözleri karanlığın içinden sıyrıldı. *O zaafı asla istemedim.*

Doğruldum.

Aşk bir silah olarak kullanılabilir...

Kalbim hızla atmaya başladı.

"Ne?" dedi Kieran. "Ne oldu?"

"Draken, Poppy'ye Ayrılış'ı henüz tamamlamadığını söylemiş" dedim hırıltılı bir sesle. Millicent de aynı şeyi söylemişti. Isbeth'in yaptıklarının nedeni de buydu. Beni tutsak etmesinin. Beklemesinin.

"Evet. Yani?"

"Bir tanrı diyarları yok edecek kadar güçlü değildir Kieran. Isbeth bunu biliyor olsa gerek."

Ayrıca bir tanrı Millicent'in iddia ettiği gibi Isbeth'in Nyktos'tan intikam almasını sağlayacak kadar da güçlü değildi.

Kieran ağzını açmıştı ki bakışlarını örtülü pencereye çevirdi. Gözleri büyüdü, onun da aynı şeyi fark ettiğini anladım. Bu

imkânsızdı ama...

Başını tekrar bana çevirdi. "Sis. Poppy onu çağırmadı Cas. Poppy İlkel sisi *yarattı.*"

Saatler sonra, güneş şehrin üstünde yükselmişken, yatakta Poppy'nin yanında oturuyordum, sırtımı yatak başlığına dayayıp ayak ayak üstüne atmıştım. Poppy yanına gittiğimde uyanmamıştı ama bana sokulup yanağını göğsüme yaslamıştı.

Taş çatlasın bir saat uyumuştum. Şimdi tamamen farklı nedenlerden. Oturup Poppy'nin yumuşacık saçlarıyla oynamıştım. Uyurken onu seyredip büyülenmiştim. Hayran kalmıştım.

Kapı hafifçe açıldı, içeri Kieran girdi. Sessiz adımlarla yatağa yaklaştı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum..."

"Biliyorum" dedim Poppy'ye bakarak. Kieran Poppy'yi uyandırmak istemiyordu. Ben de istemiyordum ama uyandırmamız gerekiyordu. Zaman bizden yana değildi.

Saçlarını yanağından çekerek eğilip Poppy'yi alnından öptüm. "Kraliçem" dedim usulca, başparmağımı çenesinin altında gezdirdim. Poppy kaşlarını çatarak bana biraz daha sokuldu. Sırıttım, Kieran Poppy'nin diğer tarafına oturdu. "O güzel gözlerini benim için aç."

Kirpikleri titreştikten sonra yukarı kalktı. Uykulu uykulu baktı. Gözlerinin altında hâlâ gri gölgeler vardı ama gümüşi çizgiler daha parlaktı ve bahar yeşilini delip geçiyordu. "Cas."

Göğsümden bir inilti koptu. "Sen benim en sevdiğim işkence türüsün" dedim alnını öperek. "Kieran burada."

Poppy başını hafifçe çevirip omzunun üstünden baktı. "Selam."

Kieran ona gülümsedi, ağırlığını yatağın üstündeki eline vere-

rek Poppy'ye doğru eğildi. Yüzü uzun zamandır görmediğim kadar yumuşak bir ifadeye büründü. "Günaydın."

"Günaydın mı?" dedi Poppy gözlerini kırpıştırarak. "O kadar uyudum mu?"

"Sorun değil. Dinlenmen gerekiyordu, zaten yola çıkamazdık" dedim omzunu sıkarak.

"Sen uyudun mu?" Kieran'a bir göz attı. "Siz ikiniz uyudunuz mu?"

"Elbette" diye kolayca yalan attı Kieran, neredeyse ona inanacaktım.

Poppy bir müddet Kieran'a baktıktan sonra başını bana çevirdi. "Nasılsın?"

"Bomba gibi" dedim başparmağımı köprücük kemiğinde gezdirerek.

Poppy beni dikkatle süzdükten sonra kalkıp oturdu, ince battaniye kalçalarına düştü, isyankâr saçları bukleler ve dalgalar halinde omuzlarına saçıldı. "Malik hâlâ burada mı?"

Kalbimin teklemesini görmezden geldim, yataktan çıkmak üzere olduğunu düşünerek kolumu beline doladım. "Evet."

"Daha az önce baktım." Kieran bana baktı. "Hâlâ uyuyor."

"Ya Reaver?" dedi Poppy, göğsüme yaslanması için onu bacaklarımın arasına çektim. Karşı koymadı, göğsüme yaslanıp gevşeyince bir zamanlar yanımda kaskatı oturduğuna inanmakta güçlük çektim. "Reaver?.."

"Reaver iyi" dedi Kieran. "Kimseyi yakmadı." Biraz düşündü. "Yani yakın zamanda."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Reaver'ın" diye mırıldandı Poppy içini çekerek, elini koluma koydu, "insanları yakmak gibi bir takıntısı var da. Sanırım drakenlara özgü bir şey."

"Bence sadece Reaver'a özgü" dedi Kieran ters ters.

"Doğru." Poppy hafifçe sırıtarak sol elimi ağzına götürüp öptü. "Sisten ne haber? Craven'lardan şehre giren oldu mu? Buradan nasıl?.."

"Ne çok soru..." Kieran gülerek elini uzatıp durmadan gözüne düşen o asi saç tutamını Poppy'nin yüzünden çekti. "Sorular beklemek zorunda."

Poppy gözlerini kısarak Kieran'a baktı. "Bence beklemeleri gerekmiyor."

"Gerekiyor" dedim, bu kez ters bakışlar bana döndü. Gülümsedim.

"Hiç gülme" dedi sertçe.

Daha da çok gülümsedim. "Hırçın şey."

Çenesini öne uzattığı halde bakışları yumuşadı. "Aptal gamzeler" dedi homurdanarak.

Gülerek eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Gamzelerime bayılıyorsun" dedim başımı kaldırırken. "Ayrıca beslenmen gerekiyor."

Poppy bir şey diyecekken vazgeçti.

"Sorulmadan gönüllü oldum" dedi Kieran onu yatıştırmak ister gibi. "Onca ether kullandıktan, Cas'a kanını verdikten sonra beslenmen şart oldu."

Poppy bir müddet sesini çıkarmadı. "Biliyorum ama..."

Parmaklarımla çenesini tutup başını kendime çevirdim. "Tereddüdünün nedeni ben olamam."

"Sen değilsin." Başını eğip parmağımın ucunu öptü. Gözlerini Kieran'a dikti. "Sadece seni şey olarak kullanmaktan hoşlanmıyorum... atıştırmalık olarak."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Öncelikle, ben de kendimi atıştırmalık olarak görmek istemem. Daha çok tam bir öğün gibiyim."

Yüzümü Poppy'nin kafasına gömdüm, gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Peki Bay Tam Bir Öğün, seni genel olarak kullanmaktan hoşlanmıyorum, bunu sen de biliyorsun." Birden dirseğini karnıma geçirdi, göğsümden bir hırıltı koptu. "Sana gelince. Hiç komik değil."

"Elbette değil Kraliçem" dedim saçlarının arasında sırıtarak.

Dirseğiyle bir kez daha vurmaya kalktı ama gülerek diğer ko-

lumla onu durdurdum. Başımı eğip yanağından öptüm. "Kieran'ı kullanmıyorsun. Bu iki tarafın da yararına."

Poppy boynunu eğip bana baktı. "Nasıl iki tarafın da yararına oluyor?"

Kieran tam ağzını açmıştı ki gözlerime bakınca konuşmaktan vazgeçti. "Çünkü" dedim kollarımı gevşeterek, "bu sayede işe yaradığını hissediyor."

Poppy gözlerini devirdi.

"Poppy." Kieran eğilip çenesinden tutarak Poppy'nin başını kendine çevirdi. "Sana bu şekilde yardım etmekten mutluluk duyduğumu biliyorsun. Beni kullanmıyorsun. Sana yardım etmeme izin veriyorsun. İkisi arasında dünyalar kadar fark var."

Poppy bir şey söylemeden gözlerini Kieran'a dikti, içimde duygularını okuduğuna dair bir his vardı. Her ne hissettiyse sonradan bunun için Kieran'a teşekkür edecektim çünkü içini çekerek başını salladı. "Tamam."

Rahat bir nefes aldım. Dudaklarının kıyısına çabucak bir öpücük kondurup elimi kaldırdım. Bir şey söylememe gerek yoktu. Kieran elini uzattı, ağzımı bileğine eğerken Poppy'nin gerildiğini hissettim. Tekrar kolumu tutarak dönüp bana yer açtı. Ağzımı Kieran'ın tenine bastırmadan önce durup Poppy'nin gözlerine baktım. Kieran'ın derisini delişimi izlerken minik tırnaklarını koluma batırdı. Dilime topraksı bir tat geldi. Kanı içmedim, dişlerimi fazla derine de batırmadım. Kieran kımıldamadı bile ama Poppy endişe dolu gözlerle kurda baktı.

"Ben iyiyim" dedi Kieran.

Başımı kaldırdım, elim hâlâ Kieran'ın bileğindeydi, Kieran akan kanı Poppy'nin ağzına yaklaştırdı. Poppy bir an tereddüt etti ama sonra başını eğip ağzını ısırık izlerinin üstüne kapattı.

Kieran o zaman kımıldadı.

Sadece hafifçe sarsıldı. Poppy'nin fark ettiğini bile sanmıyordum, öne dökülen saçlarını toplayıp bir omzunun üstüne çektim.

Kieran'ın bileğini bıraktım, kolumu Poppy'nin beline dolayıp elimi kalçasına koydum. Poppy hafifçe irkildi, bacağını battaniye-

nin altında kıvırıp bacağıma yasladı, diğer elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başladım.

Onu izliyordum, yanaklarına doğru uzanan gür kirpiklerini, boğazının her yutkunuşta nasıl inip kalktığını izlerken parmaklarımla kalçasında daireler çiziyordum. Gözlerimi ondan hiç ayırmıyordum. Gözlerinin altındaki gölgelerin yok oluşunu gördüm. İçimi çekince tanıdık bir koku aldım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, eğilip başının üstünü, sonra da şakağını öptüm.

O keskin minik tırnaklar etime batarken yanaklarına bir pembelik yayıldı. Gözlerini hafifçe açarak Kieran'a baktı. Piç kurusu sırıtıyordu, kendisiyle fazla gurur duyuyor gibi bir hali vardı, içimde Poppy'nin Kieran'ın hatıralarına rastladığına ve Kieran'ın ona büyük ihtimalle uygunsuz bulduğu bir şeyler gösterdiğine dair bir his vardı.

Uygunsuz ve etkileyici bir şeyler.

Çünkü o koku artarak başka bir şeye karışıyordu, kanım yanıt vererek yoğunlaştı. Poppy huzursuzca kımıldanınca poposu had safhada etkilenmiş olan aletime sürtündü. Poposunu sıkıp onu biraz daha kendime çektim.

Poppy son bir kez yutkunduktan sonra ağzını çekti. "Teşekkür ederim" dedi fısıldayarak, ellerini Kieran'ın koluna, ısırığımın hemen altına doladı. Ellerinden gümüş rengi bir ışık çıkıyordu ve bunu şimdiye dek kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu. Son derece hayranlık vericiydi. İki ısırık izi saniyeler içinde yok oldu. Poppy Kieran'ın kolunu bıraktı. "Ama yine de pisliğin tekisin."

Kieran gülünce gözlerinin etrafı kırıştı. "Yeterince içtin mi?"

Poppy yeninden göğsüme yaslandı. "Evet."

"Güzel." Kieran parlayan gözlerle bana baktı –gözbebeklerinin arkasında ether parıldıyordu– sonra Poppy'yi ensesinden tutarak eğilip alnına bir öpücük kondurdu. Yataktan kalktı. "Ben dışarıda bekliyorum."

Kapı Kieran'ın arkasından kapanır kapanmaz yanaklarından tutup Poppy'nin yüzünü kendime çevirdim. Yüzü şimdi daha da kızarmıştı.

"Kraliçem?"

Dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi. "Evet?"

"Sikimin sana ihtiyacı var." Başımı eğdim, dilimi dudaklarında gezdirdim. "Hemen."

Poppy ürperdi.

Ellerimi iki yanından kaydırdım, poposundan tutup onu dizlerinin üstüne kaldırdım. Ağzı ağzımı buldu, dudakları çok tatlı ve sıcacıktı. Topraksıydı. Elleri omuzlarıma, ensemdeki saçlara kaydı. Konuşmamız ve halletmemiz gereken çok önemli şeyler vardı ama ben de onun kadar istiyordum. İçinde olmak istiyordum. Elimi pantolonumun düğmelerine attım, çözene kadar neredeyse hepsini koparacaktım. Sikimi tutarak kolumu beline dolayıp onu aşağı çektim.

Sıcaklığını ve kayganlığını hissettiğim an adeta kendimden geçtim. Onu aramızda hiç boşluk kalmayana dek aşağı çekerken dudaklarıma vuran nefesi de aklımı başımdan almıştı. Parmaklarımı saçlarına dolarken elimi gömleğinin altına sokup poposunu tuttum.

"Daha önce de dediğim gibi..." İçinde gidip gelmeye başladım. "Sen en sevdiğim işkencesin."

İnledi, titriyordu. "Sen sadece en sevdiğimsin." Poposunu sıkıp sikime bastırınca soluğu kesildi. "Sen benim en sevdiğim her şeysin."

Altdudağını ısırdım. "Biliyorum."

"Küstah."

"Sadece gerçeği söyledim." Dudaklarına yapışıp eşsiz tadını içime çektim. "Dilinde Kieran'ın kanının tadını alabiliyorum."

Poposu nefis bir şekilde sarsıldı ama geri çekilmeye başladı. Onu durdurdum. "Bu kötü bir şey değil" dedim poposunu hareket ettirmeyi sürdürerek. "Kanının tadı sana nasıl geliyor?"

"Sen... tadını almadın mı?" Konuşurken kesik kesik soluyordu.

"Bana topraksı geldi."

"Kanı... bir sonbahar sabahı gibi" dedi.

"Biraz kıskandım." Elimi poposundan aşağı kaydırıp parmak-

larımı yanakların arasındaki sıkılığa soktum. Birden kaskatı kesilerek içini çekti. "Acıdı mı?"

"Hayır" diye fısıldadı, göğsüme değen göğsü hızla inip kalkıyordu. "Sadece farklı geldi."

"Peki güzel mi?" Hareket etmeyi kesip dikkatle yüzüne bakarak rahatsız olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Poppy dudağını ısırdı. "Evet."

Gülümseyip poposunu tekrar oynatmaya başladım. "Bayan Willa'nın günlüğünde buna benzer bir şey okudun mu?"

Yüzü daha da kızardı. "Olabilir."

Boğuk bir sesle kıkırdadım, ısırdığı dudağını dudaklarımın arasına aldım. Omuzlarımdaki elleri titredi. "Peki nasıl bir şey olduğunu merak ettin mi? Bahse girerim etmişsindir."

"Belki biraz."

"Tanrılar." İyileşmeye yüz tutmuş ısırık izlerinden kaçınarak boynunu ısırdım. "O kitaba bayılıyorum."

"Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım..." Birden kasıldı, şimdi daha sıcak, daha ıslaktı. "Bu kadar şey olacağını..." Daha derinlerine girince bütün bedeni sarsılarak inledi. "Bu kadar şey olacağını..."

"Ne olacağını?"

"Bunun gibi olacağını düşünmedim." Alnını alnıma dayadı. "Sıcak. Edepsiz. Sıkı."

Nefesi bir döngü halinde gidip geliyordu, artık hareketlerini yönlendirmediğimin farkında olduğunu sanmıyordum. Üstümde gidip gelirken sıcak nefesi dudaklarıma vuruyor, vücudu yılan gibi kıvrılıyordu. Yaramazlığın tadını çıkarıyordu. Hem de sonuna kadar. Bunu aldığı soluklarda duyabiliyordum. Aletimi ve parmağımı sımsıkı sarışında hissediyordum. Boşalırken beni de beraberinde sürükledi. Aynı anda titreyerek boşalırken vücudumdaki tüm kasların kontrolünü kaybetmişim gibi hissediyordum.

Onu yatakta yine yan dönüp kıvrılmış ve becerilmektan pestili çıkmış bir halde yatarken bırakıp kalkmakta hayli zorlandım. Banyoda çok oyalanmadım, çabucak temizlenip yanına döndüm, poposunun yanına oturdum.

Poppy uyanıktı ama gözleri baygın baygın bakıyordu. Yüzünde öyle huzur dolu bir gülümseme vardı ki onu bozmayı hiç istemiyordum.

Ama buna mecburdum.

Poppy dinlenmiş, beslenmiş ve becerilmişti.

Tek umudum bu üç şeyin söyleyeceklerimle başa çıkmasına yardımcı olmasıydı.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var. İnanması zor ve şoke etkisi yaratacak bir şey."

Poppy'nin yüzü birden değişti. O gülümseme kayboldu, hiç kırpırdamadan gözlerini yüzüme dikti. "Nedir?"

Derin bir nefes alarak gömleğini eteğinden tutup aşağı çektim. "Abimin âşık olduğunu düşündüğün refakatçi var ya? Kalp eşi olduğunu iddia ettiği refakatçi?"

Poppy kaşlarını çattı. "Millicent mi?"

"Evet. O." Yutkundum. "Birkaç kez hücreme geldi. Elimdeki yaranın enfeksiyon kaptığını Malik'e söylediğini biliyorum. Seni gördükten sonra hücreme yine geldi. Bana bir şey gösterdi. Söylediği şeyin doğru olduğunu da bu sayede anladım. Kendi gözlerimle gördüm. İnkâr edilmesi mümkün değil. Millicent... senin kardeşin Poppy. Özbeöz kardeşin."

34

Poppy

"Kardeşim mi?" Doğru duymuş olamazdım. Bu söylediği şeyi değiştirecekmiş gibi kalkıp oturdum. "Millicent benim kardeşim olamaz Casteel."

Casteel başparmağını sol yanağımdaki yara izinin altında gezdirince ağzıma sıcacık bir vanilya tadı geldi. "Gerçekten kardeşin Poppy."

Sanki içimde bu fikri doğruca geri püskürten bir bariyer vardı. "Sırf sana öyle söyledi diye mi kardeşim olduğunu düşünüyorsun?"

"Bana *gösterdiği* için" dedi Casteel yumuşak bir sesle. "Onu hiç yüzündeki maske olmadan gördün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Ben gördüm." Parmağını çenemde gezdirdi. "Yüzündeki boyaları yıkayınca neye benzediğini gördüm."

"Dur biraz. Millicent senin önünde *banyo* mu yapıyordu?"

"Öyle de denebilir." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı, sağ yanağındaki gamzesi belirir gibi oldu. "Kafasını birden hücreme getirilen küvete daldırdı."

Bu çok tuhaf bir davranıştı.

Ama sonra durduk yere koltukta nasıl tepe üstü uzandığını hatırladım.

"Saçları siyah değil" diye devam etti Casteel, Millicent'in saçlarının nasıl mat olduğunu, bazı kısımlarının daha farklı göründüğünü hatırladım. "Saçları çok açık sarı, neredeyse beyaz denecek kadar."

Kafamda bir görüntü belirince irkildim, o tuhaf rüyalardan ya da hatıralarımdan bildiğim kadınlardan biriydi bu. Konsort olduğunu düşündüğüm kadın. Saçları o kadar açık renkti ki bana ay ışığını hatırlatmıştı. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Ya yüzü?" Casteel eğilip elini enseme kaydırdı. "Gözleri aynı seninkilere benziyor, yalnız rengi farklı. Burnu. Yüz hatları. Çenesinin kıvrımı bile." Dikkatle gözlerime baktı. "Senden daha çilli ama sana ikizin sanılacak kadar çok benziyor Poppy."

Bir şüphe fırtınasına yakalanarak yine yüzüne baktım. *İkizim* sanılacak kadar mı? Öyleyse bunu ben neden fark etmemiştim? Ama maske –yüzündeki boya– o kadar yoğun ve genişti ki kemik yapısını anlamak bile mümkün değildi.

Ama Casteel haklı olamazdı. Bir şekilde yanılıyor olmalıydı. Aldanmıştı.

Arkama yaslanıp başımı iki yana salladım. "Bu çok mantıksız. Dönenler üçüncü oğullar ve kızlardır. Millicent benim kardeşimse bu iki kardeşim daha var demektir. Ayrıca bu durumda Millicent'in bir tanrıça olması gerek."

"Önce ben de aynı şeyi düşündüm, yani tanrıça olması gerektiğini. Ama Millicent olmadığını söyledi. Aklıma sadece Ayrılış'ı atlatamadığı ve Isbeth'in onu kurtarmak için bir Dönen'e çevirdiği geliyor."

Boğuk bir kahkaha attım, genzimde Casteel'in endişesinin krema gibi yoğun tadını hissettim. "Olamaz... eğer gerçekten kardeşimse..." Sözüm yarıda kaldı, Millicent'in çaresizliğini, küçükken Ires'te hissettiğime çok benzeyen umutsuzluğunu hatırlayınca boğazım tıkandı. Güçlükle yutkundum. "Millicent küçükken beni

gördüğünü söyledi. Eğer doğruysa neden başka hiçbir şey söylemedi?"

"Belki söyleyememiştir. Bilmiyorum." Casteel birkaç saç tutamını yüzümden geriye itti. "Ama o senin kardeşin."

Bu gerçekten doğru olabilir miydi? Ian biliyor muydu? Ian öldürüldüğünde Millicent'in yaşadığı şoku hatırladım. Üzüntüsünü. Küçükken o şatoda Ian ve benden başka çocuk yoktu ama Millicent de neredeyse Castell kadar yaşlı olduğunu söylemişti.

Bir kız kardeş?

Yüce tanrılar, bu doğru olamazdı...

Aklıma Isbeth'in söylediği şey geldi. *Öfkeliydi ama seni yapmak için bir araya geldiğimizde onu zorlamadım. Her iki seferde de.*

Her iki seferde de.

O zaman bu sözlere fazla dikkat etmemiştim. Ya da belki de sadece iki kez birlikte olduklarını kastettiğini düşünmüştüm.

"Millicent, Isbeth'in kızıysa babasının kafese kapatılmasına nasıl ses çıkarmıyor?" diye sordum, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Cas'in buna verecek cevabı olmadığını biliyordum ama kendime engel olamıyordum. "Isbeth'in onu bir yere kapadığını biliyor olsa gerek. Umursamıyor mu? O da annesi gibi mi?"

"Isbeth gibi olduğunu sanmıyorum. Malik'e gitmeseydi..."

"*Malik.*" Yataktan inip kıyafetlerimi arandım. "Malik biliyordur."

"Olabilir." Casteel ayağa kalkıp yarısı yatağın altında olan gömleğimi buldu. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama üstüne fazla bol gelen siyah gömleğini giyerken vazgeçti. İçimdeki endişenin daha da büyümesine engel olmak zorundaydım. Gücüyle birlikte kaybettiği kiloları da yeniden alacaktı, muhtemelen beklediğimden de hızlı bir şekilde.

Benim için bırakılan pantolon kesinlikle binici pantolonuydu. Biraz dardı ama pantolonsuz dolaşmak istemediğim için şikâyet etmedim. Birisi bana bir de yelek ödünç vermişti, önünde yedi yüz minik kanca olan bir yelek. Yeleği gömleğin üzerine geçirip bir tekini bile atlamamaya özen göstererek kopçaları kapatmaya başladım.

"Dur yardım edeyim." Casteel yanıma geldi, elleri titreyen parmaklarımın yerini aldı. Sol elinin işaret parmağını kullanamadığı için alışması biraz zaman aldı, yine de kopçaları benden çok daha hızlı kapatıyordu.

İçtenlikle yardım etmesi zihnimde yatıştırıcı bir etki yarattı. Minik kopçaları kancalara geçirişini izlerken kafamdaki düşünceler duruldu. Yedi yüz kanca yoktu. Muhtemelen otuz tane falandı. Ama yedi yüz olmasını isterdim. Çünkü her şeye rağmen çok normal bir an gibi geliyordu. Çiftlerin her gün yapabileceği türden bir şeydi.

Son derece özlediğim bir şey.

Son birkaç kopçayı kapatırken parmakları göğüslerime dokundu. "Üstündeki bu giysi parçasına ne kadar bayıldığımı söylemiş miydim?"

"Galiba evet." Belime oturup kalçalarıma doğru hafifçe genişleyen yeleği aşağı doğru çektim. "Ne zaman böyle bir giysi giysem senin ne kadar beğeneceğini düşünürdüm."

O gamze yeniden belirdi, şimdi o kadar da aptal gelmiyordu. Casteel bir parmağını yeleğin korsajının kıvrımlı kenarında gezdirdi. Oraya yelekle aynı renkte, koyu gri minik bir dantel parçası dikilmişti. "Bence gömlek olmasa daha çok hoşuma giderdi."

"Orası kesin" dedim alaycı bir sesle. Göğüslerim ve karnım gömleğin V şeklindeki yakasından görünen derin dekoltemi gizlemekte yetersiz kalan kopçaların gücünü şimdiden test ediyordu. Gömlek olmasa her şey ortada olacaktı.

Casteel gömleğin çözülen kolunu kıvırırken diğer gamzesi göründü. "Az önce söylediğim şeyin senin için büyük bir şoke olduğunu ve son birkaç aydır yaşadığın tek şokun bu olmadığını biliyorum" dedi gömleğin kolunu dirseğime doğru kıvırarak. "Bu gerçeği kabullendiğinde kafanın allak bullak olacağının farkındayım."

Kafam şimdiden allak bullak olmaya başlamıştı.

"Ve şu anda buna hiç ihtiyacın yok." Diğer koluma geçip kıvırmaya başladı. "Ama bunu senden gizleyemezdim."

Yüzüne baktım. Koyu, parlak dalgalar alnına düşmüş, neredey-

se gözüne giriyordu. Yumuşak çene hattı tanıdıktı, çökük yanakları şimdiden daha az göze batar olmuştu. Kırk beş gün boyunca karşısında durmayı hayal etmiştim. Bundan daha fazla istediğim bir şey yoktu ve şimdi Casteel karşımdaydı.

Kollarımı kıvırmayı bitirince uzanıp onu usulca öptüm. Yüzünün çarpıcı hatları avucumun altında yumuşadı. "Ne düşüneceğimi, neye inanacağımı bile bilmiyorum ama bana söylemekle doğru olanı yaptın. Söz konusu olan senin kardeşin olsaydı ben de aynını yapardım."

Casteel sırıttı. "Benim soyumun seninki kadar ilginç olduğunu sanmıyorum."

Ters ters bakarak kınındaki hançeri alıp bacağımdaki kayışa taktım.

Kapıda bekleyen Casteel altın sarısı ateşli bakışlarıyla beni izliyordu. Gözlerini yavaşça yüzüme kaldırdı. "Bacağına taktığın o hançeri hâlâ acayip tahrik edici buluyorum."

Gülümseyerek yanına gittim. "Ben de hâlâ biraz rahatsız edici buluyorum."

"Sadece birazcık mı? Görüyorum ki işlev bozukluğum sana da bulaşmış."

"Çünkü kötü örnek oluyorsun."

"Daha önce de söylemiştim kraliçem." Kapıyı açarken başparmağını çeneme dokundurup elini belime kaydırınca kalbim deli gibi çırpınmaya başladı. Tanrılar, bu küçük dokunuşları ne kadar özlemiştim. "Sadece baştan çıkaracak kadar günahkâr olanlar bundan etkilenir."

Gülerek kahve kokusuyla dolu koridora çıktım ve çıkar çıkmaz da karşımda Kieran'ı buldum.

Kieran duvara yaslanmıştı, bizi görünce doğruldu. "Geleli çok olmadı" dedi açık mavi gözlerini üstümüzde gezdirerek. "Beş saniyeliğine öpüşüp koklaşmayı bırakmanız gerektiğini söylemeye geliyordum."

"Yalancı" diye homurdandı Casteel sırıtarak. "Muhtemelen başından beri buradaydın."

Kieran cevap vermedi, Casteel yanına giderken ben de duygularımı kurda doğru açtım. Kanını emdiğim zamanki keyfin yerini ağır bir endişe almıştı. Hâlâ Casteel için kaygılanıyordu ama odanın kapısında beklemesinin tek nedeninin bu olduğunu sanmıyordum. Belki de sadece Casteel'e yakın olmaya ihtiyacı vardır diye düşündüm.

Belki Casteel de bunu hissetmişti çünkü yanına gidince Kieran'a sıkıca sarıldı.

İkisini birlikte sarmaş dolaş görünce içimi bir sıcaklık kapladı. Casteel ve Kieran arasında bağ yoktu, yükselip tanrı olduğumda bu bağı koparmıştım. Ama aralarındaki sevgi herhangi bir bağdan çok daha güçlüydü. Biraz da içim burkuldu çünkü Casteel'in bu yakınlığı abisiyle de paylaştığını hiç sanmıyordum.

Hiçbir şey söylemeseler de her zamanki gibi aralarında bir tür iletişim vardı, bu iletişim birbirlerini çok uzun zamandır tanımaktan ileri geliyor olmalıydı.

Casteel kolunu bana doğru uzattı. Yaklaşıp elimi eline koydum. Casteel beni yanına çekti, az sonra Kieran'ın diğer eli saçlarımı kavradı. Titreyerek nefesimi salarken gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi sımsıkı yumdum, hoş duygulardan ileri gelen gözyaşlarım. Bu tek hareket bu ânın sadece ikisiyle ilgili olmadığını anlatıyordu. Hepimizle ilgiliydi.

Derin bir nefes aldım, haftalardır ilk gerçek nefesimi almış gibiydim. Casteel ve Kieran'ın sıcaklığı beni sarıp içime sızarken gözlerim kapandı. Sıcaklık benliğimin tam merkezindeki düşünmek istemediğim o soğuk yere sızıyordu. Boşluk Casteel'le baş başa olduğumuz ve bedenlerimizin arasında hiçbir şeyin olmadığı o anlarda ısınmıştı. Aklımda Casteel'in tenini hissetmekten başka hiçbir şeyin olmadığı anlarda. Ama Casteel'e banyo yaptırırken o soğuk boşluk geri dönmüştü. Beslendikten ve ardından gelenlerden sonra biraz azalmıştı ama giyinirken geri dönmüştü.

Ama şimdi ikisinin arasında dururken sadece sıcaklık vardı.

Kieran kımıldandı, alnını alnıma bastırdı. "Yorgunluk falan hissediyor musun?" diye sordu alçak sesle. "Yeterince kan içtin mi sence?"

Başımı sallayarak geri çekildim ama çok da uzaklaşmadım. Casteel belimi daha sıkı kavradı. "Malik'le konuşmam gerek."

Casteel bana baktı. "Sen uyurken Kieran'a anlattım."

"Sen inandın mı?" diye sordum.

"Önce inanmadım ama neden yalan söylediğine ve sana nasıl bu kadar çok benzediğine bir anlam veremiyorum." Kieran döndü. "Malik mutfakta."

"Burada olması beni hâlâ şaşırtıyor" dedi Casteel, sesinin temkinli tonu gerilmeme neden oldu.

Kieran başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum."

Kieran'ın peşinden koridordan mutfağa doğru yürürken Casteel elini tekrar sırtıma koydu. Daha birkaç adım atmıştım ki zihnimde bir kelime belirdi.

Kardeş.

Yuvarlak bir açıklıktan geçerken sertçe içimi çektim. İçerisi iyi aydınlanmıştı ama duvar boyunca uzanan pencerelerin perdeleri çekildiği için sabah güneşi içeri vurmuyordu. Blaz ve Clariza mat rengi yüzeyi irili ufaklı çentiklerle dolu eski masanın başında oturuyordu. Bu çentikler masaya koyulan çeşitli hançerlerden ve bıçaklardan kaynaklanıyor olsa gerekti.

Malik de onlarla bilikte oturuyordu, gözlerini ellerinin arasındaki kahve fincanına dikmişti. Biz içeri girince başını kaldırıp bakmadı ama omuzları yanımda duran Casteel'inkiler gibi gerildi. Sıcak, gecikmiş bir kucaklaşma yoktu. Selamlaşma yoktu.

Blaz ve Clariza sandalyelerini iterek ayağa kalktı, bir an diz çökeceklerinden şüphelendim. "Buna gerek yok."

Birbirlerine baktılar. Blaz otururken otuz iki dişini göstererek sırıttı.

"Evinizi bize açtığınız için teşekkür ederiz" dedi Casteel elini sırtımda yukarı aşağı gezdirirken. "Bunun ikiniz için de büyük bir risk olduğunu biliyorum."

"Bundan gurur duyuyoruz, her türlü riske de değer" dedi Clariza, gözlerini kocaman açarak ellerini birbirine kavuşturdu. "Çok daha iyi görünüyorsunuz."

Casteel başını yana eğdi. "Daha iyiyim."

"Kahve içer misiniz Majesteleri?" diye sordu Blaz.

"Çok iyi olur." Casteel bana bir göz attı, başımı salladım. "Ayrıca resmiyete gerek yok. Biz sizin hükümdarlarınız değiliz."

Clariza hafifçe gülümseyerek kalktı. "Ben size kahve getireyim. Blaz kahveye çok krema ve şeker koyuyor."

"Bunda bir sorun göremiyorum" dedi ölümlü, arkasına yaslanarak.

Ben de görmüyordum, Clariza koşar adım ocağa gitti. Konuşmamız gereken çok şey vardı ama Malik masada başını eğerek oturmaya devam ediyordu, vücudu gergindi. Casteel'e bir göz attım. Malik'e bakıyordu. Hem de mutfağa girdiğimizden beri. Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. "Reaver nerede?"

"Temizleniyor" dedi Malik kahvesinden bir yudum alarak.

"Nihayet" diye homurdandı Kieran, Casteel başını çevirip ona baktı.

Bir şey söyleyecekken vazgeçtim ama tam o anda Malik nihayet başını kaldırdı. Soru ağzımdan kaçıverdi. "Millicent benim kardeşim mi?"

Birkaç çift göz üstüme dikilirken genzimde ölümlülerin kapıldığı merakın limoni tadını duydum ama Malik... Sırtını dikleştirerek gözlerini kıstı. "Blaz? Riza? Bunu istemek hiç hoşuma gitmiyor ama bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Blaz gözlerini devirdi. "Bilmem. Bu sorunun cevabını öğrenmek isterim. Ayrıca Millicent'in kim olduğunu da bilmek isterim."

"Hiç şüphem yok" dedi Malik imalı bir sesle.

Clariza iki fincan kahveyle yanımıza geldi. "Açsanız bisküvi de var" dedi ben krem rengi fincanlardan birini alırken. "Biz Blaz'la gidip Reaver'a bir bakalım."

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Bir müddet gözlerime baktıktan sonra başını salladı. Kocasına döndü. "Kalk hadi."

"Sen ciddi misin?" diye haykırdı Blaz. "Ne kadar meraklı olduğumu bildiğin halde kalkmamı mı istiyorsun?"

"Ciddiyim." Riza son derece tesirli sert bakışlarını Blaz'a dikerken ben de mis gibi kokan sıcak kahvemden bir yudum aldım.

Blaz içini çekip homurdanarak ayağa kalktı. "Haberiniz olsun, gizlice dinleyeceğim."

"Hayır, dinlemeyeceksin" dedi Clariza, Blaz'ın koluna girerek. "Yapacağı tek şey yatak odamızda sızlanmak olacak."

"Sızlanmak yerine inliyor da olabilirim" dedi Blaz kaşlarını oynatarak.

"Konuşmaya devam edersen" dedi Clariza mutfaktan çıkarlarken, "öyle bir ihtimal de kalmayacak."

Casteel kupasını ağzına götürürken hafifçe gülümsedi. "Onlardan hoşlandım" dedi ikisi koridorda gözden kaybolurken.

"İyi insanlardır" dedi Malik başını kaldırıp yüzüme bakarak. "Bunu sana Millicent mi söyledi?"

"Bana söyledi" dedi Casteel. "Gösterdi de."

"Ona inanmıyor musun?" dedi Malik bana.

"Millicent'in Casteel'e söylediğinin bu olduğuna inanıyorum ama bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum" dedim. "Millicent bana benzese bile..."

"Benziyor" diye sözünü kesti Malik, birden içim allak bullak oldu. Malik'in şakağında bir kas seğirdi. "Birbirinize bu kadar benzemeniz ürkütücü."

"Sadece görünüşleriyle kalmıyor" dedi Casteel, eli hâlâ sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, beni sakinleştirip güven veriyordu. "Kişilikleri de benziyor."

Başımı ona çevirdim. "Pardon? Aynı kişiden bahsediyoruz, değil mi?" Kieran'a bir göz attım. "Durup dururken odadan fırlayıp –gerçekten *fırlayıp*– giden ve hiç neden yokken koltukta baş aşağı oturan kişiden, değil mi?"

"Benzer tavırlarınız var. Ikinizin de... hareket etme şekli mesela" dedi Casteel, kaşlarımın iyice çatıldığını hissettim çünkü ben hiçbir yere *fırlayarak* gitmiyordum. "Ayrıca Millicent'in de..."

"Zırvalamak gibi bir eğilimi var" diye bitirdi Malik cümleyi yan yan sırıtarak.

Gözlerimi kıstım. "Ben zırvalamam."

Kahve Casteel'in boğazına kaçtı, Kieran sessizce tezgâha tüneyip kaşlarını kaldırdı.

"Zırvalamam" diye üsteledim.

"Evet zırvalıyorsun" dedi Reaver mutfağa girerken. Casteel'e bir göz attı. "Reaver. Seninle tanıştığıma sevindim. Beni ısırmadığına sevindim, yoksa seni diri diri yakmak zorunda kalacaktım."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Ben de sevindim" dedi Casteel, draken'a bakarken gözleri şaşkınlık ve keyifle parlıyordu. "Yardımın için teşekkürler."

"Önemli değil." Reaver yanımızdan geçip ocağın yanında duran üstü örtülü tabağa doğru gitti.

"Ayrıca" dedim Malik'e bakarken, Casteel ise Reaver'ı izliyordu. Buradayken ilk kez bir draken gördüğünü fark ettim. "Millicent kardeşimse bir Dönen değil de tanrıça olması gerekmez miydi? Casteel'in şüphelendiği de bu mu? Yükseliş esnasında sorun mu yaşadı?"

Malik cevap vermedi.

Casteel'in eli sırtımda hareketsiz kalırken Reaver yarım bir bisküviyi ağzına attı. "Abi, yerinde olsaydım bildiklerimi anlatmaya başlardım."

"Anlatmazsam ne olur?" Malik, Casteel'i şoke edecek kadar andıran bir tavırla başını yana eğdi, belki de kardeşlerin tavırları gerçekten birbirine benziyordu. "Zorla mı konuşturacaksın?"

Casteel cansız bir kahkaha attı. "Bence bu konuda seni endişelendirmesi gereken kişi *ben* değilim."

"Doğru" diye mırıldandı Malik, sırıtarak bana baktı. Bir müddet düşündü. "Cas haklı. Millie... Ayrılış'ı atlatabilseydi bir tanrı olacaktı. Ama atlatamadı."

"Dur biraz" dedi Reaver elinin tersiyle ağzındaki bisküvi kırıntılarını silerek. "O refakatçi Poppy'nin kız kardeşi mi?"

Kieran içini çekti. "Şimdiye kadar neredeydin?"

"Mutfakta değildim" dedi Reaver sertçe.

Kurt gözlerini devirdi.

Reaver dikkatle Malike baktı. "Babası Ires mi?" Malik başını sal-

layınca draken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ah, kahretsin. Öyleyse..." Başını iki yana sallayarak bisküvisini ısırdı. "Bu doğruysa Refakatçi'nin kana ihtiyacı olacaktı..."

"Onun bir adı var" diye sözünü kesti Malik soğuk bir sesle. "Millicent."

Reaver başını yana eğdi, bir an ateş püskürteceğinden korktum. "Yükselişi tamamlayıp tanrı olabilmek için *Millicent*'in kana ihtiyacı olacaktı. Yani bir tanrının kanına ihtiyacı olacaktı. Ya da tanrıların soyundan gelen birinin." Eliyle Malik'i işaret etti. "Mesela bir Atlantislinin. İlk soydan gelen birinin. Onların kanı daha güçlüdür ama yeterli olacağının garantisi yoktur. Bunun asla garantisi yoktur." Bana baktı. "Ölmüş bile olabilirdin."

Casteel kaskatı kesildi.

"Ölmedim" diye hatırlattım ona, bunu yapmak çok aptalcaydı çünkü ölmediğim zaten açıkça ortadaydı.

"Millie için yeterli olmadı" diye doğruladı Malik. "*Kanın* yeterince güçlü değil."

Karnıma bir ağrı girdi, başımı çevirip Casteel'e baktım.

"Bu da ne demek?" diye fısıldadı Casteel.

"Isbeth seni esir tutarken kanını alıp yeteceğini umarak Millie'ye verdi. Ama o anda çok zayıf düşmüş haldeydin. Isbeth esaretin üstünde yarattığı etkiyi hesaba katmamıştı."

Casteel gözlerini Malik'e dikti, yüz hatları sertleşip keskinleşti. Yanına sokuldum. O da benim kadar şoke olmuştu.

"Ama Ires, Isbeth'in elinde" dedi Kieran. "Neden onun kanını kullanmasın?"

"Isbeth'in onu kapattığı kafes kanındaki etheri etkisiz hale getirip Ires'i zayıf düşürüyor ve kanını işe yaramaz hale getiriyor" dedi Malik. "Hesaba katmadığı bir şey de buydu. Diğer Atlantisli-leri öldürürken seni hayatta bırakmasının nedeni de buydu. Kanına ihtiyacı vardı."

Parmaklarımı şakağıma bastırdım, Casteel'in eli sırtımda yeniden hareket etmeye başladı. "Peki nasıl oldu da Millicent bir Dönen haline geldi?"

"Callum" dedi Malik. "Isbeth'e ne yapacağını gösterdi."
"Altın geri zekâlı mı?" diye homurdandı Casteel.
"Bu Callum... kaç yaşında?" Reaver gözlerini kıstı.
"Yaşlı. Tam olarak bilmiyorum. Nereden geldiğini bile bilmiyorum ama gerçekten yaşlı. Callum Dönenlerin nasıl yapıldığını biliyordu. Büyü sayesinde. Eski, İlkel büyü sayesinde. Isbeth ne kadar kafayı yemiş de olsa –aslında hiçbiriniz kafayı ne kadar yediğini bilmiyorsunuz– kızlarını seviyor. Kendi sapkın zihniyetine göre."

Midem yine bulanmaya başladı.

"Millie'nin ölmesine göz yumamazdı, bu nedenle eski büyüyü kullandı. Millie'nin kanında ether olduğu için de işe yaradı" dedi Malik biraz düşündükten sonra. "Büyü onu kurtardı, böylece Millicent birinci kız evlat oldu, Isbeth de yeni bir şans için planlar yapmaya başladı. İkinci bir kız için."

Birinci kız.

Kehanetin Tawny'nin anlattığı kısmı kanı ateşle dolu olan ve yazgısında vaat edilmiş kral bulunan ilk kızdan bahsediyordu. Yüce tanrılar, biz de Malik'ten bahsettiğini sanmıştık.

O Refakatçi benim kardeşimdi, Penellaphe'nin kehanetinde bahsi geçen birinci kızdı ve biz...

"Aslında deli bir kadının intikam hırsının ürünüyüz."

"Hayır." Casteel bana dönüp fincanını indirdi. "Bundan fazlasısın. Her zaman da öyleydin."

Doğru söylüyordu. İnanana kadar bunu tekrar edip durdum.

Malik hafifçe gülümsedi. "Millie'nin gerçek kimliği hakkında çenesini kapalı tutması gerekiyordu. Bunu sadece birkaç kişi biliyordu, çoğu da öldü zaten." Bakışları kardeşine kaydı. "Bu küçük sırrı birine söylerse olacakları biliyordu. O kişi öldürülecek ve Millie, Isbeth'in gazabına uğrayacaktı."

Kaskatı kesildim.

"Bu yüzden sana neden söylediğini merak ediyorum. Böyle bir riske girmesinin bir nedeni olmalı." Malik gözlerini kardeşine dikti. "Öyle değil mi Cas?"

Casteel fincanını bir kenara bıraktı. "Bir şeyler saçmaladı."

Abisinin dudakları inceldi. "Buna eminim."

Casteel elini sırtımdan çekerek abisine yaklaştı. Kieran oturduğu yerde gerildi, gözleri masmavi bir ışıltıyla yanıyordu.

"Şuna açıklık getireyim" dedi Casteel, sesi genelde birinin hayati bir organını kaybetmesiyle sonuçlanan o aldatıcı yumuşaklığa büründü. "Doğru olabilecek şeylerin yanı sıra tamamen deli saçması şeylerden de bahsetti."

Malik kıkırdadı. "Sanırım duymak istemediğin şeyler söylemiş."

"Ne duymak istediğimi biliyor musun?" Casteel başını eğdi. "Neden buradasın? Neden şimdi bize yardım ediyorsun?"

"Belki de karına kız kardeşinin neden böyle bir riske girdiğini açıklamalısın" dedi Malik.

"Kavga mı edecekler?" diye mırıldandı Reaver.

"Öyle görünüyor" dedi Kieran draken'a bir göz atarak. "Çok da anormal olmaz hani."

Kalbim yine hızlı hızlı atmaya başlamıştı. "Millicent ne söyledi?"

"Sana anlatacaktım" diye hırladı Casteel, öfkesi tenimi yaladı. "Ama anlatmaya değecek bir şey değil."

Malik kaşlarını kaldırdı. "Belki de inkâr içinde yaşayan sensin. Bunun için seni suçlayamam. Yerinde olsam ben de inanmak istemezdim."

"Neye inanmak istemezdin?" Casteel'in kolunu tutup bir adım daha atmasına engel oldum. "Millicent sana ne söyledi?"

Casteel gözlerini bana çevirdi ama cevap vermedi. Duyularım uzanınca bir duvara çarptı. Nefesim kesiliverdi. Beni blokluyordu ve bu da demekti ki...

"Sen de Millie ile aynı nedenden yaratıldın. Tek bir amaç için" dedi Malik. "Kardeşin Yükselişte başarısız oldu. Sen olmadın. Bu amacın ne olduğunu da zaten söyledin. Yalnız sen sadece Atlantia'ya odaklanıyorsun, bu ondan çok daha önemli bir şey. Senin amacın..."

"Krallıkları yeniden kurmak" diye sözünü kestim. "Diyarları. Biliyorum. Bunu daha önce de duydum."

Malik başını iki yana salladı. "Senin amacın diyarları yok et-

mek. Ölümlüler diyarını da Iliseeum'u da. Isbeth onları bu şekilde yeniden kurmayı planlıyor."

"Bana biraz abartılı geldi" diye homurdandı Reaver.

Geri çekildim. Isbeth, Atlantia'nın yandığını görmek istediğini söylemişti. Ama bu... bu aynı şey değildi. Bu bambaşka bir şeydi. Bu daha çok...

Sakının çünkü son batıdan gelip doğuyu yok edecek ve arada ne varsa harabeye çevirecek.

Midem bulanıyordu, sertçe içimi çektim.

Kehanet... ne diyordu? Birinci ve ikinci kızlar diyarları yeniden kurup sonun habercisi olacaktı. Hayır. Yazılmış olması gerçekleşeceği anlamına gelmiyordu. Isbeth'in ne istediğinin pek çok nedenden ötürü bir önemi yoktu. "Öncelikle ben böyle bir şey yapacak kadar güçlü değilim."

Malik öne eğildi, "*Henüz* bunu yapabilecek kadar güçlü değilsin. Ayrılış evresini tamamlamadın. Tamamladıktan sonra bu güce erişmiş olacaksın."

"Diyarları yok edecek kadar güçlü mü olacağım yani?" Bir kahkaha attım. "Bir tanrı o kadar güçlü değildir."

"Senin bir tanrı olduğunu sanmıyorum" dedi Casteel.

Yavaşça ona döndüm. "Efendim?"

"Bunu kısa bir müddet önce fark ettim" dedi Casteel. "Tam olarak anladığımı ya da bunun nasıl mümkün olabildiğini bildiğimi söyleyemem ama tanrı olduğunu sanmıyorum."

"Neyim öyleyse?" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Bir İlkel" dedi Malik.

Gözlerimi devirdim. "Ah, hadi ama."

"Doğru söylüyor" dedi Reaver, hepimiz ona döndük "İkisi de doğru söylüyor. Sen bir İlkelsin, bir ölümlüden doğmuş bir İlkel."

35

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Elim Casteel'in kolundan kaydı. *Bir ölümlüden doğmuş büyük bir İlkel güç...*

"Önce bunu bildiğini sandım" diye devam etti Reaver beni düşüncelerimden sıyırarak. "Bizi çağırmayı başarıyordun. İlkel *notamı* kullanıyordun ama sonra aslında pek de bir şey bilmediğini fark ettim."

Ağzımı kapadım.

"Peki ona söylemeyi düşünmedin mi?" diye sordu Casteel. "Bilmediğini fark edince?"

Draken omuz silkti.

Casteel sırtını dikleştirdi. Duygularım allak bullak olduğu halde yakıcı öfkesini hissedebiliyordum. "Omuz mu silktin sen?"

"Evet." Kieran ters ters draken'a baktı. "Onunla daha çok vakit geçirmiş olsaydın buna şaşırmazdın."

"Bak, zaten Poppy'nin uğraşması gereken çok fazla şey vardı" dedi draken. "Bunu bilip bilmemesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ayrılış'ın başında zaten hayatta kalmayı başarmıştı. Bu noktada ona yönelik bir tehlike ya da Yükselişi tamamlayamaması gibi bir risk söz konusu değil."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. "Hazırlıklı olmam için bana söyleyebilirdin. O zaman bir kız kardeşim olduğunu öğrendiğim gün bunu da öğrenmek zorunda kalmazdım. Ya da ne zaman..."

"Ne diyeceğini gayet de biliyorsun" diye sözünü kesti Reaver. "Ayrıca Ayrılış'ı henüz tamamlamadın. Yani tebrikler. Hazırlıklı olacaksın."

"Çok sinirsin" diye fısıldadım, birden aklıma draken'ların dileğimi bildiğine dair söyledikleri geldi. *İlkellerle hep böyle olmuştur.* Ben bir İlkel olmadığımı söylediğimde de onaylamamıştı. Benden bir tanrı olarak bahsettiğini de hiç hatırlamıyordum.

"Bir dakika. *Notam* neden Poppy'nin bir İlkel olduğunu göstersin ki?" dedi Kieran. "Tanrılar da *notamı* kullanıyor."

"Ne alakası var?" Reaver kaşlarını çattı. "Poppy'deki İlkel *notam*. Tanrıların kullandığı *notam* değil. Sadece bir İlkel böyle bir *notam* bağı kurabilir."

"Çünkü..." Kieran küfretti. "Kimsenin gerçekten bildiğini sanmıyorum. Sadece tanrılarla bağlantısı olduğunu düşünüyorduk."

"Yanılmışsınız" dedi Reaver soğuk bir sesle.

Zihnimdeki kaosun içinde bir şey aniden anlam kazandı. "Malec'in *notama* sahip olmamasının nedeni buydu." Başımı Casteel'e, sonra da Kieran'a çevirdim. "Gücünün zayıflamasından kaynaklandığını sanmıştım ama Malec bir İlkel değildi." Başımı yeniden Reaver'a çevirdim. "Bu yüzden babamdan daha güçlü olacağımı söyledin. Bu yüzden sık sık beslenmek zorunda kalmayacağımı. Ya sis? Onu çağırmadım, değil mi?"

"Sisi sadece bir İlkel *yaratabilir*." Reaver bir bisküvi daha alıp başını yana eğince sarı saçları yanağına döküldü. "Bu da büyük ihtimalle Ayrılış'ı tamamlamak zorunda olduğunu gösteriyor. Gözlerin de."

"Ether çizgileri mi?" dedim. "Böyle mi kalacaklar?"

"Nyktos'un gözleri gibi tamamen gümüş rengine de dönebilirler" dedi. "Ya da böyle kalırlar."

Başım dönüyordu, bir adım gerileyecek oldum. Casteel elini enseme koydu. Dönüp bana yaklaştı.

"Bir İlkel?" Gözlerini gözlerime dikerken dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sana ne demem gerektiğini bilmiyorum. Kraliçem? Ekselans? Sanki hiçbiri uymuyor."

"Poppy" diye fısıldadım. "Bana Poppy de."

Başını eğdi, dudaklarını burnuma sürterek ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bana seninim dediğin sürece sana ne istersen onu diyeceğim."

Hafifçe gülerken yanağımda Casteel'in gülümseyişini hissettim. Beni panik girdabının kıyısından çekip almayı başarmıştı.

Reaver öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bunu cidden dedi mi?"

"Maalesef" diye mırıldandı Kieran.

Onları duymazdan gelip Casteel'in gömleğini kavradım. "Sen biliyor muydun?"

"Daha yeni anladım. Hem Isbeth'in hem de Millicent'in söylediği bazı şeyler mantıklı gelmemişti. Belki de ben hemen hatırlayamadım."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Ne gibi?"

Dikkatle gözlerime baktı. "İkisinin de Isbeth'in diyarları yeniden kurma planlarından bahsetmesi gibi. Ve bana kan verdiklerinde..." Altın sarısı gözlerine gölgeler sızdı. Gözlerini bir anlığına kapadıktan sonra Reaver'a baktı. "Anlamadığım bir şey var. Poppy bir İlkel olduğu halde Malec ya da Ires neden değil?" Elini saçımın altına kaydırıp ensemi kavradı. "Ayrıca bir ölümlüden doğup da nasıl İlkel olabiliyor?"

Reaver yarısı yenmiş bisküvisini sessizce bir kenara bıraktı. "Buna ben cevap veremem."

"Veremez misin, yoksa vermez misin?" dedi Casteel, gözleri sertleşip altın mücevherlere dönmüştü.

Reaver, Casteel'e baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Veremem. Hayat İlkeli'nden bu yana doğmuş olan ilk İlkel sensin. Nedenini bilmiyorum. Buna sadece Hayat İlkeli cevap verebilir."

Eh, bunu öğrenmek için yakın zamanda Iliseeum'a bir yolculuk yapmamız pek olası değildi.

"Ama asıl önemli olan Kan Kraliçesi'nin neden Poppy'nin diyarları yok edeceğine inandığı." Reaver Malik'e baktı.

"Poppy öyle bir şey yapmaz" dedi Casteel hiç düşünmeden. "Kan Kraliçesi'nin gözü intikam arzusuyla o kadar dönmüş ki kendini Poppy'yi kullanabileceğine inandırmış."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. İlk başta" dedi Malik. "Ama sonra son seçilmişin Ölüm ve Yıkımın Habercisi olarak uyanacağına inanan tek kişinin Isbeth olmadığını öğrendim."

"Daha neler" diye hırladı Casteel, oysa başparmağıyla ensemi okşamaya devam ediyordu. "Kehanet saçmalıktan başka bir şey değil."

"Bu kehanette bulunan bir tanrıysa saçmalık olduğu söylenemez" dedi Reaver. "Kader Perileri'ne sıkı sıkıya bağlı olan tanrıça Penellaphe'nin dile getirdiği bir şey saçmalık olamaz."

Malik bana baktı. "Isbeth'in sana geleceğini haber veren tanrıçanın adını koyması tesadüf değildi. Bunu Arae'ler konusunda iyi şans getireceğini düşünerek yaptı."

Bir an, kısacık bir an, içimi dolduran panik duygusu göğsümdeki ether'i uyandırdı. Tam olarak bir İlkel olsaydım kehanetin söylediklerini yapacak kadar güçlü olurdum. Bakışlarım Kieran'a kaydı, Kieran ne düşündüğümü anladı. O da ondan istediğim şeyi düşünüyordu. Başını hafifçe iki yana salladı.

Geriye doğru bir adım atacak oldum... nereye gittiğimi bilmiyordum. Ama kendime Isbeth'in intikam hırsının bir ürününden ibaret olmadığımı hatırlattım.

Ben... ben Isbeth'in maşası değildim. Onun silahı değildim. Ben kendimdim.

Düşüncelerim –ideallerim, seçimlerim ve inançlarım– benden başka kimse tarafından belirlenmiyor ve yönetilmiyordu. Aldığım her nefeste panik biraz daha azaldı. "Kehanet ne derse desin özgür iradem var. Eylemlerim benim kontrolümde. Böyle bir şey yapmam" dedim, göğsümün derinliklerindeki o soğuk yerden bir fısıltı

yükseldi. Duymamak için elimden gelen her şeyi yaptığım bir fısıltı. "Isbeth'in hakkımda düşündüğü şeylerin parçası olmayacağım."

"Ama oldun bile" dedi Malik, bu kelimeler Isbeth'in sesiyle yankılanırken vücuduma bir ürperti yayıldı. "Doğdun. Kanın döküldü ve Yükseldin. Yükselişin ardından İlkellerin etinden ve ateşinden yeniden doğdun. Uyandın." Başını iki yana salladı. "Belki de haklısın. Belki de senin seçimlerin –özgür iraden– bir kehanetten daha üstündür. Kader Perileri'nden ve Isbeth'in inandığından da üstündür. Kahretsin, Coralena da buna inanıyordu. Değişime öncülük edeceğinden emindi ama Isbeth'in istediği şekilde değil."

Vücuduma bir ateş bastı, sonra da bir üşüme geldi. "Annemi tanıyor muydun?" Bunu söyler söylemez fark ettim ki elbette tanıyordu. Annem Refakatçiyken Malik de Wayfair'de olmalıydı.

"Evet." Gözlerini yere indirdi, yüzü gerilmişti. "Coralena bir şans verilirse –Isbeth ve Yükselmişler'den uzakta yetiştirilirsen– diyarları yok edecek Haberci'ye dönüşmeyeceğine inanıyordu."

Kafamda o geceye dair bir anı canlanınca içim ürperdi.

"Bunun yapılması gerekiyor" dedi yüzü görünmeyen adam. "Ne olacağını biliyorsun."

"Ama o bir çocuk..."

"Ya da onların sonu. Yeni bir çağın..."

Geri çekildim, kalbim deli gibi atıyordu. "Yeni bir çağın başlangıcı" diye fısıldadım Coralena'nın cümlesini tamamlayarak.

Malik bana bakıyordu, midem bulanmaya başlamıştı.

Casteel kolunu belime dolayarak bana arkadan sarıldı. "Poppy?" Başını bana doğru eğdi. "Ne oldu?"

Tenim bir yanıp bir buz keserken gözlerimi Casteel'e diktim ama onu görmüyordum. Yüzünde gölgeler olan adamı görüyordum. Pelerinli adamı.

Karanlık Olan.

"Poppy." Casteel yanıma geçerken endişesi dalgalar halinde yayılıyordu.

Genzimde utancın ekşi tadını alıyordum, "Hatırlıyorsun" dedi Malik sesini alçaltarak.

O ses.

Onun sesi.

"Hayır" diye fısıldadım, içimi bir kuşku kapladı.

Malik hiçbir şey söylemedi.

"Neler oluyor?" dedi Casteel bana daha sıkı sarılarak, kusmak üzereydim. Öne eğilip ağzıma gelen safraları yutmaya çalıştım.

"Harap haldeydim" dedi Malik Casteel'e. "Haklıydın. Preela'ya yaptıkları şey beni yıkmıştı. Ama asla o sürtüğe bağlı olmadım. *Asla.*"

Casteel bu ismi duyunca gerildi.

"Preela?" diye fısıldadım.

"Malik'e bağlı olan kurt" diye homurdandı Kieran.

Ah, tanrılar...

"Sana yaptıklarından sonra. Jalara'nın Preela'ya yaptıklarından sonra. Bana yaptırdıklarından sonra ona bağlı kalamazdım, hele ki Mil..." Sertçe içini çekerek kaskatı kesildi, boğucu bir acının tenime çarptığını hissettim. İnsanın iliğine işleyen ve bir yaradan daha fazla acı veren bir kederdi bu. Ve o kadar şiddetliydi ki Casteel ve Kieran'ın şaşkınlığını zar zor hissedebiliyordum. Buz gibi acının içinde kaybolup gitmişti. "Isbeth'i öldürmek istedim. Tanrılar biliyor ya, Isbeth'in ne olduğunu anlamadan önce denedim de. O kehanet olmasaydı denemeye devam edecektim Cas." Burun delikleri genişlerken başını iki yana salladı. "Sen. Ben. Millie. Hiçbirimiz önemli değildik. Sadece Atlantia önemliydi. Solis önemliydi. Hiç alakaları olmayan bir şeyin bedelini ödeyecek olan tüm o insanlar önemliydi. Onu durdurmak zorundaydım."

Casteel kolunu belimden çekerek abisine döndü.

Malik gözlerini sıkıca yumdu. "Isbeth'in Atlantia'yı ya da ölümlüler diyarını yok etmesine izin veremezdim. Bunlar olurken Millie'yi de yok etmesine izin veremezdim. Isbeth onu gerçekten yok ediyordu." Malik'in içinde çalkalanan öfke ve suçluluk duygusu göğsümün derinlerindeki etheri uyandırıyordu. Donuk gözleri açılıp gözlerime kilitlendi. "Bir şey yapmak zorundaydım."

Yer ayaklarımın altında dalgalanıyor gibiydi. Bacaklarımı his-

setmiyordum. Arkamda bir fincan devrilip yere yuvarlandı. Reaver fincanı tuttu, gözlerini kısarak pencerenin titreyen perdelerine baktı. Masanın üstünde zangırdayan hançerlere.

"Tam olarak ne yapmak zorundaydın?" diye sordu Kieran ama Casteel sessizliğe gömülmüştü çünkü... tanrılar, tüm bunları düşünmekle meşguldü. Buna inanmak için kendisiyle savaşıyordu.

Malik hâlâ yüzüme bakıyordu. Boğuk bir sesle devam etti, "Isbeth'i durdurmak için her şeyi yapmaya hazırdım, Coralena da bunu biliyordu. Çünkü Leopold yapmıştı."

Ama Coralena...

Leopold onun viktor'u.

Lockswood'daki o geceye dair anılar birden net ve travmanın gölgesinden arınmış olarak ortaya çıktı. Birbiri ardına zihnime üşüşürlerken tezgâha yaslandım. Hızla aklıma doluyorlardı, birkaç saniye sonra çarpıcı bir netliğe kavuştular.

Hatıraların ortaya çıkardığı şey şoke ediciydi.

İçime dolan öfke kuşkuyu yakıp yok etti. Ama tek duygu bu değildi. İçimde duygulardan bir fırtına vardı ama keder de bir o kadar güçlüydü çünkü hatırlıyordum. *Sonunda.* Bir parçam, o öfkenin dokunmadığı ya da içimdeki soğuk boşluktan kaynaklanan bir şey, *anlıyordu.*

"Her şeyi hatırlıyorum" dedim, oda birden dönmeyi kesti. Kendimi toplayıp Malik'e baktım. "Neden? Öyleyse neden yapmadın? Neden işimi bitirmedin?"

Casteel başını bana çevirdi, yüzünün neredeyse kan açlığına kapıldığı zamanki kadar solduğunu gördüm. "Pek çok korkunç şey yaptım –son nefesime kadar aklımdan çıkmayacak şeyler– ama bunu yapamadım. Yaptıklarımın doğruluğuna inandığım halde bunu yapamadım" dedi Malik boğuk bir kahkaha atarak. "Anlaşılan bir çocuğu öldürmek geçemeyeceğim bir sınır oluşturuyormuş."

"Orospu çocuğu" diye homurdandı Kieran.

"Hayır" dedi Cas, bu tek kelimeyi son derece sert bir sesle söylemişti. İtiraza yer bırakmadan. Bu bir bildiriydi. Bir yakarış. "Bana öyle olmadığını söyle."

Bunu yapabilmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Yapabilirdim. Seni dolaptan çıkardığımda yapabilirdim. O zaman yapacaktım. Bu işi bitirecektim. Ama yapamadım. Ve tekrar denedim." Malik başını arkaya atarak tavana baktı, elimi soğuk bir bıçağın hayalet dokunuşunu hissettiğim boğazıma götürdüm. "Yeniden denedim ama bu kez onu gördüm... Coralena'nın gördüğü şeyi gördüm."

Görüyorum. Bana baktığını görüyorum.

Bölük pörçük hatırladıklarım bir araya gelince bir anlam kazanmıştı. "Ne gördün? Kimi gördün?"

Malik gözlerini kapattı, Casteel ise hiç kımıldamıyordu. "Onu. Konsort'u. Senin gözlerinden bana baktığını gördüm."

Sertçe içimi çektim, Reaver bir küfür savurdu.

"Bu nasıl olabilir bilmiyorum. Konsort uyuyor, değil mi?" dedi Malik. "Ama onu gördüm."

"Konsort mışıl mışıl uyuyor" dedi Reaver. "Bazen uykusunda bile ona ulaşan, onu uyandıran şeyler olur."

"Sen Karanlık Olan'sın" dedi Casteel o aldatıcı, yumuşak ses tonuyla. Başımı ona çevirdim ve bunu daha önce yapmam gerektiğini anladım. Kendimi keşiflere kaptırmamış olsaydım yanımda şekillenen buz gibi öfke boşluğunu sezebilirdim. "Lockswood'daki hana Craven'ları sen getirdin. Poppy'yi öldürmek için hana gittin."

"Craven'lar arkamda bıraktığım kan izlerini takip etti" dedi Malik. "Coralena ve Leo'yu geçebilmemin tek yolu buydu."

Kieran bir şey söyledi. Bu Malik'in irkilmesine neden oldu ama Casteel'in öfkesi titreşerek göğsümdeki özü kışkırtıyordu. Duyularımı kapatmam gerekiyordu. Bu kadarına dayanamıyordum.

Casteel'in gözleri parlak altın sarısıydı ve sesi... tanrılar, sesi pürüzsüzdü ve güç doluydu. Sözleri bir fısıltı patlamasıyla tenime dökülerek odayı doldurdu. "Bir hançer seç Malik."

Malik, Casteel'in abisi, titreyen eliyle bir hançer seçti, son derece keskin bıçaklı, uzun, kalın bir hançer. Boynundaki tendonlar dışarı fırladı.

"Diz çök" diye emretti Casteel.

Malik titreyerek itaat edip diz çöktü.

"Hançeri boğazına daya" dedi Kral usulca, sesi hem kadife hem de demir gibiydi.

Zorlama.

Zorlama'yı kullanıyordu.

Malik yapmaya zorlandığı şeyi yerine getirdi.

"Haberiniz olsun" dedi Reaver, "Bu pisliği ben temizlemem."

Birbiriyle çatışan duygular içindeydim. Bir yandan Casteel'in gücünü büyük ölçüde geri kazandığını görmekten memnundum. Diğer yandan abisini kendi boğazını kesmeye zorlayacaktı.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum, onun Malik olduğu gerçeği karşısında ne hissedeceğimi bilmiyordum. Eşimin abisi. Malik'in bunu yapmaya neden gerek duyduğunu anlıyor oluşum karşısında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey Casteel'in bunu yapmasına izin veremeyeceğimdi. Malik ölmezdi ama ciddi şekilde yaralanabilirdi ve Casteel'in böyle bir şeyin ağırlığını taşımaya ihtiyacı yoktu. Bu izi taşımasına izin veremezdim.

Kieran'a bir göz atarak öne çıktım. Kieran öfkeyle Malik'e bakıyordu, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, derisi inceliyordu. Kurdun burada bir faydası olmazdı. "Yapma Casteel."

"Sen karışma" diye gürledi Casteel, gözlerini abisinin gözlerine dikmişti. Casteel başını kaldırdı. Malik'in boğazından incecik bir kan sızmaya başladı.

"Buna izin veremem. Malik bana zarar vermedi" dedim. "Buna fırsat bulamadan vazgeçti."

"Fırsat bulamadan vaz mı geçti? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" dedi Casteel öfkeyle. "Malik yüzünden zarar gördün."

"Evet" diye fısıldadı Malik.

Ters ters Prens'e baktım. "Sen sesini çıkarma."

"Seni Craven'lar tarafından parçalanmaya terk etti!" diye bağırdı Casteel.

"Ama yapmadı. Beni oradan çıkardı" dedim. "Şimdi hatırlıyorum."

"Craven'lar zaten saldırmaya başlamıştı" dedi Malik. "Onu ısırıyorlardı. Pençeleriyle..."

"Kes sesini" diye tısladım Malik'e dönerek, Casteel'in bedeninden bir ürperti geçti. Elimi uzatıp kolunu tuttum. "Malik doğru olanı yaptığını sanıyordu. İşler sarpa sarmıştı. Yanılmıştı. Ama durdu. Bana zarar vermedi..."

"Bunu söyleyip durma!" Casteel başını bana çevirdi, gözlerinde altın sarısı mızraklar çalkalanıyordu. Dikkati dağılınca Malik'e uyguladığı zorlama etkisini yitirdi. Malik'in omuzları çökerken hançer yere düştü. "Malik sana zarar verdi Poppy. Belki elleriyle değil ama Malik olmasaydı Craven'lar oraya gelmeyecekti."

"Haklısın." Avucumu yanağına bastırıp gücümü ona doğru...

"Yapma." Casteel başını geri çekti. "Sakın güçlerini kullanma-ya kalkma. Bunu hissetmem gerek."

"Tamam. Kullanmayacağım" dedim elimi tekrar yanağına koyarak. Bu kez çekilmedi ama avucumun altında kaslarının gerildiğini hissediyordum. "Haklısın. Malik olmasa Craven'lar oraya gelmeyecekti ama Malik Isbeth'in inandığı şeye göre hareket ediyordu. Bunun asıl suçlusu Isbeth."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Casteel öfkeyle bana bakarken Malik ayağa kalktı. "Malik de bu olayda masum değil. Manipüle edilmedi. Bir seçim yaptı..."

"Bunu krallığını korumak için yaptı. *Seni* korumak için. Diyarları. Bu seçimi yapmasının nedeni buydu. Hiçbirimiz bunu beğenmek ya da onaylamak zorunda değiliz ama anlayabiliriz."

"Anlamak mı? Bir çocuğu öldürmeye hazır olmayı mı? Bunu aklından geçirmesi bile kabul edilemez" diye haykırdı. "Seni tehlikeye attı. Seni. Benim kalp eşimi."

"O zaman bunu bilmiyordu." Gömleğinin önüne yapıştım.

"Bilseydim bile yapardım" dedi Malik. "Yine de yapardım ve..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdım.

Malik başını iki yana salladı. "Gerçek bu."

Casteel öyle hızlı atıldı ki Reaver bile onu durduramazdı... is-

teseydi bile. Koşup yumruğunu abisinin çenesine indirdi. Malik yumruğun etkisiyle gerisin geri sandalyeye oturdu. Kendini toplamaya fırsatı olmadı. Casteel onu yere yıktı, kolu o kadar hızlı savrulmuştu ki bir bulanıklıktan ibaretti. İndirdiği yumruğun sesi mutfakta yankılandı.

"Casteel!" diye bağırdım.

Malik'i gömleğinden tutup yerden kaldırırken yumruklamaya devam ediyordu.

Kieran'a döndüm. "Onu durduracak mısın?"

"Hayır." Kieran kollarını kavuşturdu. "Şerefsiz bunu hak etti."

Anlaşılan Malik'in canına tak etmişti. Casteel'i bileğinden yakaladı, kolunu bükerek yere devirdi, sonra ağzı burnu kan içinde doğruldu. Bu kısa mola Casteel'in ayağa fırlayıp dizini Malik'in çenesine geçirmesiyle son buldu, Malik'in başı geriye savruldu.

Sonra tekrar yere devrilip masanın bacaklarına çarptılar.

Reaver'a döndüm...

"Hiç bana bakma." Reaver bisküvisini aldı. "Çok eğlenceli."

Gözlerimi kıstım. "Beş para etmezsiniz" dedim sertçe kardeşlere doğru dönerek. İkisini de dövmeme ramak kalmıştı. Ethere ulaşarak elimi kaldırdım. Parmaklarımdan gümüş rengi bir ışık yayıldı. "Kesin şunu" dedim hırlaşmaların arasından sesimi yükselterek. Ya beni duymadılar ya da duymak istemediler. "Of, tanrılar aşkına, burada esas sinirlenmesi gereken benim ama nedense benim mantıklı, soğukkanlı davranmam gerekiyor."

Zihnimde ayrıldıklarını canlandırdım, dileğim içimdeki özle birleşti ve işe yaradı. Belki fazla işe yaradı çünkü o anda ikisine de zarar vermemek gibi bir kaygı beslediğim pek söylenemezdi.

İki koca bebek gibi yerde yuvarlanırlarken birden zıt yönlere doğru kaymaya başladılar. Malik pencerenin altındaki duvara öyle sert çarptı ki bütün ev sallandı. Yüzümü buruşturdum, Kieran Casteel'i bacağına çarpmadan yakaladı.

Casteel başını hemen bana çevirdi. Kieran'ın bacağına yaslanırken kesik dudağı kanıyordu. "Lanet olsun."

"Aynen." Ether'i geri çektim.

"Hassiktir." Malik yana doğru eğilip ağırlığını tek koluna vererek öksürdü. "Bu, canımı Casteel'in yumruklarından daha çok yaktı. Galiba birkaç kaburgamı kırdın."

"Tek kelime daha edersen kafanı kıracağım" dedim sertçe.

"Kafasını mı kıracaksın?" dedi Casteel kaşlarını kaldırarak.

"Seninkini de."

Dudaklarına kanlı bir gülümseme yayılınca o lanet olası aptal gamze ortaya çıktı. Onu yumruklama isteğine kapılmama neden olacak bir şey söylemek üzere olduğunu anladım.

"Şey, rahatsız etmek istemem ama" dedi Clariza kapıdan, içeri girdiğini hiçbirimiz fark etmemiştik. Başımı ona çevirdim, yanaklarım yanıyordu. Clariza gözlerini kocaman açmıştı. "Ama sokakta sur muhafızlardan oluşan küçük bir ordu var, ev ev geziyorlar."

Yüreğimin ağzıma gelmesiyle şoke edici keşifleri bir kenara bırakmam bir oldu. Casteel ayağa kalkmıştı, elinin tersiyle ağzını silerek yanıma geldi. "Ne kadar yakındalar?"

"İki ev ötedeler" dedi Blaz, Clariza'nın yanından geçerek. Birkaç pelerin getirmişti, her birimize birer pelerin vererek masaya gidip iki hançer aldı. Birini çizmesinin içine soktu.

Malik bir küfür savurdu. "Buradan çıkmamız gerek. Hemen."

"Ben gidip silahlarımızı alayım." Kieran yanımızdan hızla geçip koridora çıktı.

"Arka taraftan çıkın." Blaz, Clariza'ya ince bir hançer fırlattı, Clariza hançeri kolundan içeri soktu. "Biz onları elimizden geldiğince oyalarız."

Birden onlar için endişeye kapıldım. "Siz de bizimle gelemez misiniz?"

Clariza bir hançer daha saklarken bana bakıp gülümsedi. "Atalarımın yurdunu görmekten daha çok istediğim bir şey yok ama bizim yerimiz burası. Bize ihtiyacı olan insanlar var."

"Alçalmışlar mı?" diye sordu Casteel, o esnada Kieran geri dönüp Casteel'e bir kılıç uzattı. Çantamı da getirdiğini gördüm.

Blaz başını salladı. "Elian pek çok kişinin Kan Tacı'na karşı

olduğunu bilir. Koca bir şebeke Yükselmişler'i alt etmek için içeriden çalışıyor. Ordularınız geldiğinde bunu hızlandırabilirsiniz ama o zamana kadar bize burada ihtiyaç var."

Casteel atasının adını duyunca Malik'e baktı, sonra yaklaşıp Blaz'ın omzunu tuttu. "Teşekkür ederiz, yardımınız için ikinize de teşekkürler."

Clariza eğilerek selam verirken ben de pelerini sırtıma geçirdim. "Bizim için şereftir."

Evin ön kapısı çalınınca Casteel dönüp yanaklarımı tuttu. Dokunuşu sinirlerimi yatıştırmıştı. "Kraliçem?"

"Evet?"

"Az sonra birkaç kafa kıracağın için mutlusundur sanırım" dedi başlığı iki yanından tutup kaldırırken.

Boğuk bir kahkaha attım, kalbim sakinleşmişti. Reaver ve Malik evin arka tarafına doğru yürürlerken Clariza ve Blaz'a döndüm. "Kendinize dikkat edin."

"Gitmemiz gerek" dedi Malik pelerininin başlığını takarken, o sırada kapı yeniden çalındı.

Clariza başını kaldırarak yumruğunu kalbinin üstüne koydu. "Kan ve külden." Blaz da aynını yaptı.

"Yükseleceğiz" dedi Casteel, elini kalbine koydu, bir kral olarak eğilip onları selamladı.

Kieran'ın arkasına geçtim, Blaz koridorda uzaklaşırken Malik'e baktım. "Muhafızlar geldiğinde güvende olacaklar mı?"

"Muhtemelen" dedi Malik.

Bu pek de rahatlatıcı bir cevap değildi.

"Konuşmamız henüz bitmedi." Casteel önüme geçti, pelerinin başlığı yüzünü gizliyordu.

Bu da pek rahatlatıcı değildi.

"Konuşmanız beklemek zorunda" dedi Kieran elini belime koyarken.

"Nereye gidiyoruz?" Reaver arka kapıyı açmak için elini uzattı.

"Limana" dedi Malik. "Aşağı Şehir'e."

Draken başını sallayarak kapıyı açtı.

Dört kraliyet muhafızı karşımızda duruyordu, beyaz harmanileri rüzgârda dalgalanıyordu.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" dedi yaşlıca bir muhafız.

Sadece Reaver'ın pelerini yoktu ama muhafız geri kalanımıza, yüzümüzü gizleyen başlıklarımıza şöyle bir bakıp kılıcını çekti. "Geri çekilin."

Ether'i çağırma fırsatım bile olmadı.

Reaver birden fırlayıp boynunu uzatarak muhafızın kılıcı tutan kolunu kaptı. Ağzını kocaman açtı. Göğsünden hafif bir gürleme yükselirken ağzından gümüş rengi bir ateş püskürttü.

Gözlerim kocaman açıldı.

Gümüş rengi alevler muhafızın üstünde dalgalanırken Casteel önümde kaskatı kesilerek, "Vay canına" diye mırıldandı.

"Evet" dedi Kieran.

Reaver çığlıklar atan muhafızı başka bir muhafızın üstüne itince alevler diğerini de sardı. Reaver dönüp güçlü bir alev dalgası daha püskürterek arka kapıdaki muhafızları bir çırpıda yere serdi.

Reaver doğrulurken rüzgâra karışan yanık et kokusu midemi bulandırdı. "Yol temizlendi."

Evin içinden acı dolu bir çığlık yükselince hemen arkama döndüm. Clariza telaşla haykırıyordu.

"Gitmemiz gerek" dedi Malik yanmış et kalıntılarını ayağıyla kenara iterek.

Gitmemiz gerekiyordu ama...

"Bize yardım ettiler" dedim.

"Ve bedelini biliyorlardı" dedi Malik evin ön tarafından boğuk feryatlar işitilirken.

"Kapılarına geldiğimizde biz de biliyorduk." Yürümeye başladım. Kieran bir an pelerinimi çektikten sonra serbest bıraktı.

"Katılıyorum" dedi Casteel kılıcını daha sıkı kavrayarak.

"Tanrılar aşkına" diye homurdandı Malik. "Kahramanlığın sırası değil. Yakalanırsanız..."

"Yakalanmayacağız." Casteel pelerinle örtülü başını bana çevirdi.

Başımı salladım, koridorda ağır ayak sesleri duyulunca özün yüzeye çıkmasına izin verdim. Birkaç kraliyet muhafızı bize doğru koşuyordu. Dileğim İlkel özle birleşirken zonklayan ether derimi aydınlattı. Gümüş rengi belli belirsiz bir ağ bedenimden dışarı taşarak elimin üstünde kıvılcımlandı, gölgeler şimdi daha güçlü bir parıltıyla çalkalanıyordu.

"Bunu yeni görüyorum" dedi Casteel.

"Birkaç hafta önce başladı" dedi Kieran, muhafızlar birden olduğu yerde kaldı.

Boyunları yana doğru bükülüp kırılırken ellerindeki kılıçlar yere düştü.

"Bunu duyunca muhtemelen endişeleneceksin ama yine de şaşıracağını sanmıyorum" dedi Casteel, ağzımdaki dumansı, baharatlı tat ölümün tadını bastırdı. "Ama bunu inanılmaz... *seksi* buldum."

"Bu adamda bir sorun var" diye homurdandı Reaver arkamızdan. "Öyle değil mi?"

Kesinlikle vardı ama onu zaten bu yüzden seviyordum.

Kieran sessizce gülerken bir kraliyet muhafızı daha geldi. Öz, bedenimden dışarıya doğru uzanırken başımı öne eğdim. Ağ titreyip geri çekildi...

"Dönen" dedim.

Yüzü açık, maskesiz muhafız sırıttı. O zaman gözlerini gördüm. Açık maviydiler.

Casteel hızla dönüp masadan kaptığı hançeri fırlattı. Hançer hedefi vurup Dönen'in iki gözünün arasına saplandı. "Bakalım bunu atlatman ne kadar sürecek?"

"Bıçak çıkarılana kadar" dedi biri. Koridorun gölgelerinde altın Dönen belirdi. Callum.

"Sen" dedi Casteel öfkeyle.

"Sanırım son gördüğümden çok daha iyi haldesin" dedi Callum, içim birden öfkeyle doldu. Callum yalnız değildi. Şöyle bir göz gezdirince yanında en az beş-altı muhafızın olduğunu gördüm. Hepsi de mavi gözlüydü.

"Reaver" dedim. "Senden bir şey isteyeceğim, buna gerçekten çok sevineceksin."

Draken Casteel'le ikimizin arasına girerken yüzünde kana susamış bir gülümseme vardı.

Callum, Reaver'a bir göz attı, yüzünün bir tarafına kanat resmi çizilmişti. "Sanırım ne olduğunu biliyorum."

"Birazdan buna emin olacaksın." Reaver'ın burun deliklerinden duman fışkırdı.

"Belki daha sonra." Callum bir elini havaya kaldırdı.

Koridorda Clariza göründü, burnu kanıyordu ve gırtlağına bir bıçak dayanmıştı. Bir muhafız onu Callum'a doğru itti. Callum Clariza'yı tutarken başka bir muhafız Blaz'ı getirdi.

"Onları kalkan olarak kullanacak kadar korkak mısınız?" dedim öfkeyle.

"Sana göre korkakça olabilir" dedi Callum, Clariza'nın yakıcı öfkesi genzimde birikiyordu, "Bana göre zekice."

Kieran gelip diğer tarafımda durdu. "Adi herif pek de şakacı."

"Hem de nasıl." Callum kurda baktı. "Bütün bunlar bittiğinde seni yanıma almak istiyorum. Hep evcil bir kurdum olsun istemişimdir."

"Siktir git" diye hırladı Kieran.

Tehdit havada yoğunlaşırken çiftten algıladığım tek şey öfke değildi. Kararlılığın tuzlu tadını da alıyordum. Ölmeye hazırdılar.

Ama buna izin veremezdim.

"Geri çekil" dedim Reaver'a.

Draken homurdandı ama duman çıkarmayı kesti.

Callum gülümsedi. "İyilikten maraz doğar derler."

"Çünkü öyle" dedi bir başka ses, vücudumdaki bütün kaslar gerildi.

Callum ve diğer Dönenler kenara çekilince hemen atılıp Casteel'in önüne geçtim. Kırmızı pelerinli biri bize doğru geliyordu ama Refakatçi olmadığını biliyordum.

İncecik eller yukarı kalkıp başlığı indirdi, zaten bildiğim şeyi ortaya çıkardı.

Karşımızda Isbeth duruyordu. "Yakut tacı yoktu, cildini aydınlatan pudradan da sürmemişti. O zaman onu kendi dairesinde, daha sıcak ve pembe bir tenle gördüğümü hatırladım. O gün, tam günbatımında, bana tüm krallıkta gıpta ile bakılan ve gümüşi ışıltısıyla tanınan yıldız mücevherini gösterdiği zaman.

"Tüm krallıktaki en güzel şeyler genelde pürüzlü ve düzensiz hatlara, gözlerimizin ve zihnimizin algılayamacağı, hatta idrak dahi edemeyeceği karmaşık şekillerde güzelliği artıran yara izlerine sahiptir" demişti.

Doğru söylemişti. Tıpkı onun gibi pürüzsüz ve düzgün hatlara, kusursuz bir cilde ve sonsuz güzelliğe sahip olanların kötü ve çirkin olabileceği gibi. Ve annem içlerinde en korkuncuydu. Ya kız kardeşim? Diyarların yok edilmesini istemiyor olabilirdi ama annemizi durdurmak için ne yapmıştı?

"Ölümlülere duyduğun merhamet hayranlık verici ama bir güç değil" dedi Isbeth, Reaver'a baktıktan sonra kapkara gözlerini bana dikti. "Gerçek bir kraliçe piyonlarını ne zaman feda edeceğini bilir."

"Gerçek bir kraliçe böyle bir şey yapmaz" dedim artık bir anlamı kalmadığı için başlığımı sertçe aşağı indirerek. "Sadece bir tiran insanları feda edilecek birer piyon olarak görür."

Isbeth zoraki gülümsedi. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim." Başıyla Casteel'i işaret etti. "Biriniz hücremi mahvetmiş. Bari bir özür dileseydiniz."

"Senden özür dileyecek gibi mi duruyoruz?" Casteel başlığının altına gizlenmiş olan Malik'i gözlerden saklayacak şekilde pozisyon aldı. Kieran da aynını yaptı.

"Tuhaf şeyler oldu" dedi Isbeth. "İçinde Craven olmadığı halde onları Kan Ormanı'ndan duvarlarımıza çeken İlkel bir sisten bile daha tuhaf şeyler. Yalnız gerçekten zekiceydi. Hatta etkileyici."

"Ne düşündüğün umurumda değil" dedim sertçe.

Isbeth bir kaşını kaldırarak mutfağa bakındı, dudaklarını tiksintiyle büktü. "Gerçekten kaçabileceğini mi sandın? Bana ait olan bir şeyle birlikte başkentten çıkıp gidebileceğini mi sandın?"

Ether göğsümde titreşirken hırladım.

"Senden bahsetmiyorum." Isbeth bakışlarını arkamıza çevirdi, gülümsemesi buz gibi bir ifadeye büründü. "Ondan bahsediyorum."

Casteel kaskatı kesildi, Kan Kraliçesi hiç ses çıkarmadan duran Malik'e bakıyordu. "O da sana ait değil."

"Seninle gurur duyuyordum" dedi Isbeth. "Ama yine, bir Da'Neer daha bana ihanet etti. Şoke edici."

"İhanet mi?" Sesine bakılırsa Malik de benim kadar kuşku içindeydi. "Kardeşimi kaçırdın ve ona işkence ettin. Beni esir alıp canın ne isterse onun için kullandın. Ve *beni* ihanetle mi suçluyorsun?"

"İşte yine başladık." Isbeth gözlerini devirdi. "Tanrılar, neyse boşver."

"Siktir git" dedi Malik.

"İkimiz de uzun yıllardır bu konuyla ilgilenmiyoruz" dedi Isbeth. "O yüzden ben almayayım."

Annem olacak kadına –yaratığa– bakarken birden midem bulanmaya başladı.

Isbeth bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ait olduğun yerde kalmış olsaydın bunlar olmayabilirdi. Bugün konuşacaktık, sana bir şans tanıyacaktım. Onun özgürlüğüyle sonuçlanacak bir şans." Başıyla Casteel'i işaret etti. "Ve çok daha az kargaşayla. Peki şimdi ne oldu? Her şey çok daha dramatik bir hale geldi. Olay çıkarmayı ben de sevdiğim için bu yaptığını takdir edebilirim."

Yumruklarımı sıktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir şans" dedi Isbeth. "Yine de bu şansı sana sunmak istiyorum çünkü çok zarif ve bağışlayıcı biriyim."

"Hayal görüyorsun" dedim, söylediği şeye gerçekten inandığını fark edince sarsıldım.

Isbeth gözlerini kıstı. "Malec'in nerede olduğunu biliyorsun. Bunu kendin söyledin. Sevgilinle birlikte bu şehirden çıkıp gitmek istiyorsan Malec'i bulup bana getireceksin."

36

"Daha neler!" diye bağırdı Malik, aldığım mayhoş tat onun da benim kadar şaşkınlık içinde olduğunu gösteriyordu ama hissettiğim tek şey bizim şaşkınlığımız değildi. Çok daha belirsiz olan...

Callum gözlerini Kan Kraliçesi'ne dikti, Clariza'yı hâlâ sıkıca tutuyordu ama kanat maskesinin altında kaşları yukarı kalkmıştı.

"Malec'in bunlarla ne ilgisi var?" dedi Casteel.

"Çok ilgisi var" dedi Isbeth elmas yüzüğüyle oynayarak. "Onu bana getirirseniz istediğimi verecek."

"Diyarları yıkmana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Nyktos'u cezalandırmana yardım mı edecek?" Casteel kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandır gömülü olduğunu biliyorsun. Herhangi bir şeyi yıkmana yardım etmek şöyle dursun seninle konuşabileceğinden bile şüpheliyim."

Isbeth'in bakışları keskinleşti. "Ama edecek."

"Majesteleri" dedi Callum. "Bu dediğiniz..."

"Kes" dedi Isbeth gözlerini bana dikerek.

Dönen kaskatı kesildi, gözlerini kıstı. Belli ki Isbeth'in ne planladığından, ne istediğinden haberi yoktu.

Bana gelince, bütünüyle afallamıştım. Atlantia'yı ve diyarları yok etmesine bu şekilde mi yardım edeceğime inanıyordu? Malec'i mezardan çıkararak mı? Casteel haklıydı. Malec, Isbeth'in başarabileceğini düşündüğü şeylerde rol oynayabilecek halde olmayabilirdi. "Sırf doğru anlamış mıyım diye soruyorum, gidip Malec'i bulacağımı ve onu kullanarak krallığımı yok edesin diye sana getireceğimi mi düşünüyorsun? Diyarları yok edesin diye?"

"Tam olarak böyle düşünüyorum."

Reaver'a bir göz attım, hiç kımıldamadan ve sesini çıkarmadan Kan Kraliçesi'ni izliyordu. "Neden sadece yerini söylememi istemiyorsun?"

"Çünkü söylesen de sana inanmam."

"Ama buradan gittikten sonra isteğini yerine getireceğime inanıyorsun, öyle mi?"

Gözlerini gözlerime dikti. "Dediğim gibi, karşılığında Casteel'i serbest bırakmayı teklif edecektim. Teklifim hâlâ geçerli."

"Zincire vurulmuş gibi mi görünüyorum?" diye homurdandı Casteel.

"Boynunda olmayabilirler ama o zincirler hâlâ orada. Yalnız şimdi herkesin boynundalar, sadece şekilleri değişik. Dönenler bu ev bozuntusunun etrafını sarmış durumda. Tüm bölge onlarla dolu. Sayıları, enteresan yol arkadaşınızın çok önemsediğiniz o masum insanlara zarar vermeden başa çıkamayacağı kadar fazla. Yanında bir draken getireceğini tahmin etmeliydim." Hoşnutsuz bakışlarla Callum'a bir göz attı. Callum, Clariza'yı başka birine vermiş ama yarı yarıya arkasında kalmıştı. "Her ne olursa olsun büyüleyici –ve yıkıcı– maceralarınızın sona erdiğini bilmeniz gerek. Ayrıca hakkımda kötü şeyler düşünseniz de ben dünyanın en cömert kraliçesiyim."

Neredeyse tıkanıyordum.

"Malec'i bulup bana getirirsen gitmenize izin vereceğim. Casteel'in gitmesine de izin vereceğim." Dikkatle yüzüme bakarak bekledi. "Hemen cevap vermen gerekirdi Penellaphe. Casteel için her şeyi yapacağını biliyorum."

Casteel için gerçekten her şeyi yapardım ama Malec bir *tanrıydı*, yüzyıllardır mezarda olan bir tanrı. Ölüm İlkeli ve Konsort'un oğluydu. Onu mezardan çıkarmanın ne anlama geldiğini ya da neler olacağını hayal dahi edemiyordum.

Yine Reaver'a bir göz attım. Yüzü ifadesizdi. Malec serbest kalırsa Nyktos ve Konsortu ne yapardı? Üstelik, bildiğim kadarıyla, Malec'in gömülmesine karışmamışlardı.

Bu muydu yani? Isbeth beni bu şekilde mi kullanmak istiyordu? Bunu yapmak için mi doğmuştum? Öyleyse benden bunu istemek için şimdiye kadar neden beklemişti? Buradaki ilk konuşmamızda bunu benden isteyebilirdi. Teklifini de *hediyesiyle* birlikte gönderebilirdi.

Mantıklı gelmeyen bir şey vardı. Aslında mantıklı gelmeyen bir sürü şey vardı. Öncelikle neden Malec'in ona istediğini verebileceğine inanıyordu ve sonrasında ne olacağını düşünüyordu? "Kabul edersem ne olacak? Malec'le birlikte Atlantia'yı yok edip diyarları yeniden kurup paydos mu edeceksiniz? Ya reddedersem?"

Isbeth'in bakışları sertleşti. "Reddedersen son nefesine kadar seni buna pişman ederim."

İlkel öz kükreyerek canlanıp derime baskı yapmaya başladı. Casteel'i kastettiğini anladım. "Böyle bir şey yaparsan başına gelecekler den haberin var mı?"

"Ne yapacağını biliyorum" dedi gülümseyerek. "Ama işi o raddeye taşımayacağını da biliyorum. Sonunda aklını başına toplayıp istediğim şeyi yapacaksın. Biliyorum çünkü kabul etsen de etmesen de birbirimize benziyoruz. Ona herhangi bir krallıktan çok daha fazla değer veriyorsun."

"Kes sesini" diye hırladı Casteel öne çıkarak.

Birkaç Dönen biraz daha yaklaşırken Isbeth devam etti, "Ama bu doğru. Poppy de benim gibi. Aramızdaki tek fark bende bunu itiraf edecek cesaretin olması." Bakışları tekrar bana döndü. "Ne olacak peki?"

Düşüncelerim hızla bu ânın ötesine akıyordu. Kraliçeyi öldü-

rebileceğimden şüphem yoktu. Güçlüydü ama karşısında kendimi tutamazdım. En azından onu ciddi şekilde yaralayacaktım.

Peki ya söylediği doğruysa ve etrafımız Dönenler tarafından sarıldıysa? Reaver hepsiyle birden başa çıkamazdı. İnsanlar zarar görecekti. Bunların arasında çok sevdiğim insanlar da olabilirdi.

Ve içimdeki o soğuk boşluk...

Ölüm kokan yer...

Annem gibi değildi.

Çok daha kötüydü.

Casteel'e baktım. Gözlerime bakıp hafifçe başını salladı. Isbeth'e boyun eğme düşüncesinden bile nefret ediyordum ama Malec'in intikam almasına yardım edemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Malec'in Isbeth'in planlarıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Teklifi ne durumda olursa olsun kalp eşine yeniden kavuşmak istemesinden ve ona olan zaafından kaynaklanıyordu.

Biz de bu zaaftan faydalanabilirdik. Yerine getirmek gibi bir niyetimiz olmadığı halde isteğini kabul etmekle başlayabilirdik.

"Malec'i sana getireceğim" dedim.

Hiçbir sevinç belirtisi yoktu. Isbeth uzun müddet bir şey söylemedi. "Geri döneceğine nasıl inanacağımı sormuştun. Daha önce işbirliği yapman için kralını ele geçirmiştim. Şimdi bana ihanet etmeyeceğinden emin olmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Herhalde bekleyip görmen gerekiyor" dedim sertçe.

Isbeth zoraki bir gülümsemeyle bakışlarını Callum'a çevirdi. Bu kadarı yetti. Dönen anlık bir tereddütün ardından ince siyah bir hançeri kınından çekerek ileri atıldı. *Gölge taşı.* Reaver, Callum'a dönerken Casteel kılıcını savurdu.

Ama Dönen inanılmaz hızlıydı.

Callum gölge taşını Kieran'ın koluna indirirken bir şeyler fısıldadı, anlamadığım bir dildi ama göğsümdeki öz yanıt vererek titreşti. Kieran'ın kolundaki yüzeysel kesiğin üstünde kırmızı-siyah renkte bir duman oynaşıyordu, tıpkı Vessa tarafından kontrol edilirken Massene'deki odanın etrafında dolaşan duman gibiydi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi Kieran, Malik onu

arkadan yakalayıp geriye çekti. Dalga dalga Kieran'ın vücuduna yayılan bir gölge Malik'i geri fırlattı, Casteel bıçağını Callum'un göğsüne sapladı.

Gölgeden kurtulmaya çalışan Kieran'ın kolundan ince bir kan sızıyordu. Gölgeli bir duman derisine sızarak gözden kaybolurken kolunu tuttum. "Ne yaptın sen?" diye haykırdım panikle başımı Isbeth'e çevirerek. Tek gördüğüm Tawny'nin gölge taşıyla vurulduktan sonra yerde kıpırtısız yatan bedeniydi.

Callum sendeleyerek geri geri giderken göğsündeki bıçağı çekip çıkardı. "Tanrılar." Masanın üstüne devrilirken ağzından köpüklü kanlar geldi. "Çok acıdı..." dedi yere kayıp bir süreliğine ölürken.

Kalbim deli gibi atıyordu, elimi Kieran'ın yarasına kapatıp iyileştirici sıcaklığı çağırdım.

"Paniğe gerek yok" dedi Isbeth usulca. "İyileşecek. Gölge taşının kurtlar üzerinde fazla etkisi yoktur. Asıl Callum'un aktardığı lanet için endişelenmeniz gerekiyor."

"Ne?" Casteel'in gözleri içinde beneklerin girdaplar çizdiği altın sarısı bir fırtınaydı.

"Zaman sınırlaması olan bir lanet. Sadece benim kaldırabileceğim bir lanet" dedi Isbeth. "Malec'le birlikte dönmezsen pek sevgili kurdunuz ölecek."

Kieran'ın dudakları aralandı, öfkem tekrar kabarmaya başladı.

Casteel Isbeth'e saldırmak istedi ama Malik dönüp onu yakaladı, Kieran da ileri atılmıştı...

"Bırak." Reaver bir kolunu uzatarak Kieran'ı engelledi. Gözlerini kurda dikti. "Boş ver."

Kieran hırlayarak Reaver'ın elinden kurtuldu. Ama kesik kesik nefes alarak geri çekildi. Kesik hâlâ kolundaydı. Yüzeysel bir sıyrık olduğu için tek bir dokunuşla bile iyileşmesi gerekirdi.

Isbeth kımıldamadan duruyordu, hatta sıkılmış gibi bir hali vardı. Ondan nefret ediyordum. Tanrılar, ondan gerçekten nefret ediyordum.

"Zamana ihtiyacım var" dedim zar zor. "Dolayısıyla Kieran'ın da zamana ihtiyacı var."

Isbeth'in gözlerinde hafif bir parıltı belirdi. "Bir haftan var."

"Daha çok zamana ihtiyacım var. Krallık geniş. Üç hafta olsun."

"İki. Bu süre boyunca kurduna bir şey olmayacak. Ama iki haftadan fazlası olmaz."

"Peki" dedim Kieran'ın endişesini hissederek. İki hafta kulağa uzun bir zaman gibi geliyordu ama Kan Ormanı'nın neresinden başlayacağımızı bilmediğimiz için bunun bir anlamı yoktu. Malec'in bulunduğu yeri tespit edebilirsek... " Başka bir şeye daha ihtiyacım var. Malec'e ait bir şeye."

Isbeth kaşlarını çattı. "Neden?"

"Fark eder mi?" dedim.

"Duruma göre değişir. Onu geri alacak mıyım?"

"Bilmiyorum. Belki? Böylece mezarına daha çabuk ulaşabileceğim."

Isbeth gözlerini kısarak şimdiden kendine gelmeye başlamış olan Callum'a baktı. Sonra dudaklarını büzerek bakışlarını parmağındaki elmas yüzüğe çevirdi. "Bu var. Malec'in yüzüğüydü. Bana vermişti."

"Atlantia altını olduğunu anlamıştım" diye mırıldandı Casteel.

"İşe yaraması lazım" dedim. Tıpkı kanımın da işe yaraması gerektiği gibi, en azından Lord Sven'e göre.

Isbeth yüzüğü çıkarmaya davrandı, bir an tereddüt ettikten sonra parmağından çekip çıkardı, Callum bu sırada yavaşça ayağa kalkıyordu. "Ondan bana kalan tek şey bu." Bakışlarını kaldırdı, gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Hepsi bu."

Bir şey söylemedim.

Elimi kaldırıp avucumu açarken hiçbir şey hissetmedim. "Malec'i bulmamı istiyorsan ona ihtiyacım var."

Isbeth dudaklarını birbirine bastırarak elini uzatıp yüzüğü avucuma bıraktı. Alıp oyuncak atın olduğu keseye koydum. Isbeth'in bedeninden bir ürperti geçti, bir an kederinin acı tadını aldım.

Umursamadım.

"İki hafta sonra Sur dışında, Kemik Tapınağı'nda buluşalım" dedi Isbeth bakışlarını yüzüğü koyduğum keseden uzaklaştırarak. "Orayı hatırlıyorsundur."

"Elbette." Eski tapınak, Carsodonia'nın en kuzey noktası ile Pendsdurth arasında yer alıyordu ve iki şehrin etrafı surlarla çevrilmeden önce inşa edilmişti. Rahip ve rahibelerin kalıntılarının burada gömülü olduğu varsayılıyordu.

"Anlaştık öyleyse." Isbeth bir adım geri gidip durdu. "Casteel'in, draken'ın ve kurdun gitmesine izin vereceğim. Ama Malik burada kalacak."

"Dediğim gibi" –Casteel'in gözleri parıldayıp altın sarısına dönüştü– "Malik artık sana ait değil. O da bizimle geliyor."

"Sorun değil." Malik, Kieran'ın yanından geçerek öne çıktı. "Siz gidip Malec'i bulun."

"Hayır." Casteel hızla ona döndü, o anda Malik'in Isbeth'e dönmek *istediğini* anladım. Isbeth için değil, Millicent için. Isbeth'in gözlerindeki zalimce parıltı Malik'in yaptıklarının bedelini büyük ihtimalle canıyla ödeyeceğini söylüyordu. Malik de bunu biliyor olsa gerekti.

"Malik'i alıkoyamazsın" dedim Isbeth'e. "Malec'i istiyor musun? Öyleyse hepimizin gitmesine izin vereceksin, buna Malik ve..." Tam adını söyleyecekken kendimi tuttum. *Kardeşim*. Daha onu sormamıştım bile. Buradaki Dönenlerin arasında değildi. Adını söylersem onu tehlikeye atmış olurdum.

"Bırak geçeyim" diye homurdandı Malik, içinde yükselen panik ağırlığını göğsümde hissediyordum.

"Mümkün değil" dedi Casteel.

"İzin istemiyorum."

Casteel onu geri itti. "Biliyorum."

Malik'in kolunu tuttum. "Ölülerden kimseye fayda gelmez."

Kolunu çekip kurtardı, aklıma Casteel'in Oak Ambler'daki hali geldi. Kendini Isbeth'e nasıl teslim ettiği. İsteyerek. Benim için. Kimse onu durduramazdı. Malik'i de durduramazdı ve Casteel de bunun farkındaydı. Bakışları Kieran'a kaydı.

Kurt kılıcının sapını Malik'in kafasına geçirdi. Çıkan çatırtı midemi bulandırdı. Kieran'a döndü.

"Ne?" Casteel'in yardımıyla bayılan Malik'i tuttu. "İyileşecek."

"Uu" diye mırıldandı Callum elinin tersiyle ağzındaki kanları silerek. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Ben de" dedi Isbeth kaşlarını kaldırarak.

"Ya o, ya Malec" dedim. "Seçimini yap."

Isbeth yine gözlerini kıstı, sonra içini çekti. "Her neyse. Malik'i alın. Zaten ondan sıkılmaya başlamıştım. Medeni bir grup insan gibi Sur'dan çıkmakta özgürsünüz. Giderken olay çıkarmayacağınıza inanıyorum." Dönüp başlığını kafasına çekti. Yine durdu. "Ah, bir şey daha" dedi. Gözünü şöyle bir kırptı.

Hepsi bu kadardı.

Clariza ve Blaz muhafızların elinde kaskatı kesildi, gözleri o kadar kocamandı ki neredeyse tüm akları görünüyordu. Yüzlerindeki kan hızla çekildi. Yanaklarında, boğazlarında ve derilerinin görünen her yerinde minik çatlaklar belirdi. Geri geri giderek Casteel'e doğru çekildim, Clariza ve Blaz'ın derisi büzüşüp dökülmeye başladı, ikisi de yere devrilip kendi içlerine göçerek kurumuş birer kabuktan ibaret kaldılar.

Bir muhafız onları çizmesiyle dürtünce bedenleri –parçaları– dağılıverdi.

"Onları geri getirmeye çalışma bile" dedi Callum. "Kimse bundan geri dönemez."

Ahşabın üstünde sürüklenen kuru, büzüşmüş deri parçalarına bakarken şok içindeydim. Başımı kaldırırken ellerim titriyordu.

"Ne derler bilirsin" dedi Isbeth kırmızı başlığını boğazına doğru çekerek. "En iyi Alçalmış ölü Alçalmıştır."

Kulaklarım yeniden uğuldamaya başladı, sonra uğultu göğsüme indi, öz birkaç saniye içinde yüzeye çıkıverdi. Durdurmanın imkânı yoktu. Ateşten ibaret o tanıdık tat genzimde toplanırken durdurmayı denemedim bile.

Ölüm.

Kadim güç kemiklerimde zonklayarak kaslarıma doluyor, damarlarımdan akarak derime sızıyordu. Ölüme ses vererek bir çığlık attım.

Gümüş rengi ışık bedenimden dökülen gölgelere karışıyordu.

Yürümeye başladığımda biri bağırdı, yer *çatlıyor*, ahşap adımlarımın altında dağılıyordu. Odanın sıcaklığı gittikçe düşüyordu, sonunda ağzımızdan buharlar çıkmaya başladı. Soğuk öfke bir enerji patlaması şeklinde bedenimi terk etti, özden oluşan bir şok dalgası havaya fırladı. Öfke duvarlara çarparken masa ve sandalyeler parçalanıp tuzla buz oldu. Duvarlar ağırlığın altında esnedi. Sıvalar ve taşlar çatırdadı. Çatı sallandı, sonra duvarlar parçalanmaya başladı, içime karanlık, yağlı bir his yayıldı. Eski. Soğuk. Bir haberci.

Duvarların bir kısmı güneş ışığında küle döndü. İri parçalar havaya uçup dışarıdaki Dönenlerin üstüne yağıyor, yakındaki binalara çarpıp göçertiyor, etrafıma kalın, çatırdayan filizler halinde gölge ve ışık yayılıyordu. Tenim önce buz kesti, sonra bir dizi şiddetli karıncalanmayla ısındı. Dönenlerin arasında ölümlü muhafızlar da vardı. Ay ışığının ve gece yarısının çalkalanan kütlesi bana doğru koşan muhafızlara erişip onları durdurdu, onlardan geriye hiçbir şey bırakmadım.

Artık bundan bıkmıştım.

Tiz sesler taşıyan tuzlu bir rüzgâr esmeye başladı. Acı tadını aldığım çığlıklar. Korku. Rüzgâr ve çığlıklar saçlarımı havalandırırken özü çağırdım. Yukarıdaki ve denizin üstündeki bulutlar kararmaya, yuvarlanarak yoğunlaşmaya başladı, uğultuya karanlık bir hırıltı karıştı. *O*'nu koruyan muhafızlara doğru yürürken döşeme tahtaları parçalanıyordu. Muhafızların ortasında duruyordu, yüzü görünmüyordu ama gülümsediğini hissediyordum. Duyduğu zevki. *Heyecanı*. Boğazımda fokurduyor, ölümlüler duvarları çatlayıp yıkılmaya başlayan evlerinden sokaklara dökülürken ölüm ve dehşete karışıyordu. Bir şimşek uçurumlara çarpınca çatılar uçup havaya savruldu.

"Hiç durma. Tüm öfkeni sal" dedi biri yumuşak bir sesle. Yıllar önce karanlıkta fısıldayan o sese benziyordu. "Durma Haberci."

Tüm öfkemi salmak istiyordum.

Gücüm beni aşmaya başladı, seslenmeye...

Bir kol etrafımda çalkalanıp çatırdayan kütleyi yararak belime sarıldı. Temasın etkisiyle sarsıldım. Bir el çenemin altına dolanıp

beni geri çekti. "Dur" dedi başka bir ses, içimdeki soğuk boşlukları ısıtan ve yanan tenimi serinleten bir ses. Casteel. Cesur. Sadık. Tenini yalayıp kıvılcımlar saçan güçten korkmadan beni göğsüne çekti. Ama korkması için bir neden yoktu. Ona zarar vermezdim.

"Durman gerek" dedi.

"Hayır" diye itiraz ettim, gölgeler ve ateşle dolu yumuşak bir sesle. Bir çatı daha denize doğru uçtu. "Bıktım artık." Elinden kurtulmak için çekildim.

Casteel beni bırakmadı. "Böyle olmaz. Onun istediği de bu. Dönenler saldırmıyor Poppy" diye fısıldadı kulağıma. "Bak Poppy. Etrafına bir bak." Başımı tutup çevirince...

Kıvılcımlar saçan kalın ether filizlerini ve kaldığımız evin ötesindeki yıkılmış evleri gördüm. Siyah bulutları, diz çökmüş, elleriyle başlarını koruyarak ağaçların altına saklanmış, sırtını sallanan duvarlara yaslamış ölümlüleri gördüm. Onları Stonehill sokaklarında ağaç dalları kopup yere düşerken çocuklarını korumaya çalışırlarken gördüm. Dehşete kapılmışlardı, birbirlerine sokulup ağlıyor, dua ediyorlardı.

Ama onlara zarar vermezdim ki.

"Sen onun gibi değilsin" dedi Casteel beni kollarında sıkarak. "Onun istediği de bu ama sen onun gibi değilsin."

O zaman Kieran'ı gördüm, boynundaki tendonlar dışarı fırlamıştı, sanki şekil değiştirmemek için kendisiyle savaşıyordu.

Sanki Oak Ambler'da ondan istediğim şeyi yapmak zorunda kalacağını düşünmemeye çalışıyordu.

Bütün bedenim ürperdi. Gözlerimi kapadım. Ben... ben onun gibi değildim. Ben ölüm değildim. Bunu istemiyordum. Ölümlüleri korkutmak istemiyordum. Onlara zarar vermek. Ben o değildim. *Değildim. Değildim. Değildim.* Paniğe kapılarak duyularımı kapatıp İlkel özü geri çektim. Gölgeler içindeki ether geri çekilerek bana döndü. Gözlerimi açtığımda harcamadığım gücün ağırlığı göğsüme ve omuzlarıma çökmüştü.

Karanlık bulutlar dağıldı, güneş ışığı geri döndü, hâlâ ayakta olan Dönenler tarafından bize –bana– doğrultulmuş olan gölgetaşı

oklar ışıkta parıldadı. Ölümlüler ayağa kalmıştı ama hepsi sessiz ve kıpırtısızdı, korkuları kalkanlarıma vuruyordu.

Sonra fısıltılarını duydum.

Bakışlarımı bir zamanlar mutfak kapısının, Clariza ve Blaz'dan arta kalanların bulunduğu yere çevirdim. İçimden bir ürperti daha geçerken başımı kaldırdım. Dönenlerin arasında Isbeth'i göremedim ama Callum oradaydı.

Birkaç metre ötede duruyordu, altın sarısı gömleği kan içindeydi, sarı saçları rüzgârdan darmadağın olmuştu. *Gülümsüyordu.*

İrkilerek Casteel'in elinden kurtulmaya çalıştım.

"Sonra" diye fısıldadı Casteel avucunu yanağıma sürterek. "Sonra kemiklerinden geriye kalanları çiğneyeceğiz. Söz veriyorum."

Callum başını yana eğdi, Casteel'i duymuş olabileceğini gösteren tek şey buydu. Şimdi daha da çok gülümsüyordu, hiçbirinin böyle bir tepki vereceğimden emin olmadığını ama vermemi umduğunu anladım. Çünkü o fısıltılar...

Atlantisli generallerden şehirleri ele geçirdiklerinde yapmamalarını istediğim şeyi yapmıştım. Evleri yıkmıştım. Muhtemelen masum insanlara zarar vermiştim. Öfkeye kapılarak Isbeth'in beni resmettiği şeye dönüşmüştüm.

Haberci'ye.

37

Casteel

Stonehill sınırında verilen atların sırtında, otlayan koyunların yanından geçerken Poppy birden kaskatı kesildi. Ev kalıntılarını arkamızda bırakıp yola çıktığımızdan beri genelde sesi çıkmamıştı ama bu kez farklıydı.

Carsodonia'dan çıktığımızdan beri kafamı allak bullak eden düşünceler Poppy'nin güneşte koyu bakır renginde ışıldayan saçlarına bakınca yavaşladı.

Başını kaldırıp bana bakan Poppy'nin yüzünde bir gülümseme belirdi, o evin yıkıntılarından çıktığımızdan beri gülümsediğini ilk kez görüyordum. *"Padonia."*

O gülümsemeyi görünce kalbim gerçekten tekledi. "Ne?"

Poppy gözlerini açmadan bir elini havaya kaldırdı. O zaman anladım. Poppy son birkaç saattir kurtlara, yani Delano'ya ulaşmak için İlkel *notamı* kullanıyordu.

İlkel *notam* şimdi yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Poppy konsantre oluyormuş gibi kaşlarını çatınca içimi bir kez daha hayretle karışık bir merak kapladı. Karım *İlkel bir tanrıydı.*

Daha önce ona layık olmadığımı düşünüyordum, ya şimdi...

Neredeyse gülecektim ama bize yardım eden çiftin ölümünün etkisinden hâlâ çıkamamıştım.

Ölümlülerin korkuyla Carsodonia içlerine kaçarak Poppy'ye verdiği tepkinin de.

Bakışlarımı yeşil tepelere çevirdim. Tek gördüğüm koyunlar, gergin çiftçiler ve Sur muhafızlarıydı. Endişeli ölümlüleri gerçekten suçlayamazdım. Grubumuz dikkat çekiyordu ve bunun yanımızda bir muhafız ya da Avcı olmadan Sur'dan çıkmamızla bir ilgisi yoktu.

Kısmen Kieran yüzündendi. Kurt formunda yanımızda yürüyordu ve çiftçilerin ve muhafızların gördüğü kurtlardan çok daha büyüktü. Dikkatlerini çeken bir diğer şey de bileklerime dolanmış zincire bağlı şekilde draken'ın idare ettiği ata binmiş olan Malik'ti. Fırsatını bulduğu anda kaçıp Carsodonia'ya dönmeyeceğinden emin değildik.

Poppy'nin dudaklarındaki güzel gülümseme silindi, gür kirpikleri yukarı kalktı. "Delano'ya ulaştım" dedi önemsiz bir şeymiş gibi. Sanki birkaç metre ötede duran Delano'yla konuşmuştu. "Bizi Üç Nehir'de beklemeleri gerekiyordu ama Delano önce Padonia'ya gitmek zorunda kaldıklarını söyledi... Padonia, Lockswood yakınlarında bir yer."

Belini daha sıkı kavradım. "Neresi olduğunu biliyorum." Çoğu çiftçilikle uğraşan bölge halkı hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yükselmişler'in neye hükmettiği ya da bu ıssız kasabada kaç kişinin yaşadığı hakkında fikrim yoktu. Ama Kan Ormanı'na yakın olduğu için sık sık Craven saldırısına uğradığını biliyordum. "Oraya neden gittiklerini söyledi mi?"

Poppy başını iki yana salladı. "Oraya vardığımız zaman açıklayacağını ve nedenini anlayacağımızı söyledi. Aldığımız diğer şehirlerin güvenliği için bıraktıkları birkaç tabur dışında orduların büyük kısmı onlarla birlikte." Elini tekrar koluma koydu, parmaklarını yavaş yavaş kolumda gezdirmeye başladı. "Onları oraya neyin çekmiş olabileceğini bilmiyorum. Padonia'yı almayı planlama-

mıştık, önce daha büyük şehirlere odaklanacaktık. Ama... içimde kötü bir his var."

Ne tür bir saçmalık yüzünden oraya gitmek zorunda kaldıklarını ancak tanrılar bilirdi. Poppy'nin arkasında kımıldandım, tepelerin ötesine, Kan Ormanı'nın bulunduğu yerdeki kırmızı parıltıya bakarken elimi kalçasına kaydırdım. "Padonia Kan Ormanı'na Üç Nehir'den daha yakın. Diğerleriyle buluşup neler olduğunu anladıktan sonra Kan Ormanı'na doğru yola çıkacağız."

Poppy başını bana çevirip sesini alçalttı. "Delano'ya Malik'ten bahsettim. Fazla bir şey anlatamadım, karışık bir mesele olduğunu söyledim." Bir an düşündü. "Bence babana haber vermek gerek."

Babamın bunu hak edip etmediğinden emin olmasam da arkadaşlarımız hak ediyordu. Başımı eğip Poppy'yi yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

Poppy gülümser gibi oldu ama birden başını çevirdi, içini çekerek diğer yanağını, kemiğin hemen altını ovuşturdu.

"İyi misin?" diye sordum mümkün olduğunca alçak bir sesle. Yine de draken ve Kieran başını çevirip bize baktı.

"Sadece biraz sızlıyor. Galiba dişlerimi çok sıkmışım" dedi Poppy, başını arkaya çevirip ölümlülere bakarken elini bileğime koydu. O tek dokunuş... tanrılar, benim için çok kıymetliydi. Birkaç uzun dakikanın ardından devam etti, "Korkunç bir şey yapacağını tahmin etmeliydim."

Başkentten çıktığımızdan beri aklının nerede olduğunu biliyordum, kapılarının üstüne beyaz bayraklar asılmış evlerin yanından geçerken de hep bunu düşünüyordu. Malik'in dediğine göre bayraklar bu evlerin Alçalmışlar için birer sığınak olduğunu gösteriyordu. "Senin korkunç bir şey yapmamış olmanın sebebi de ona hiç benzememen." Başımı eğip dudaklarımı bir kez daha şakağına bastırdım. "Geldiklerini görsen bile bazı şeylere kendini hazırlayamazsın. Isbeth de bunlardan biri."

Poppy bakışlarını ileriye, kanla yıkanmış gibi parlayan ufka çevirdi. "Sence Padonia'ya varmamız ne kadar sürer?"

"Bir gün, elimizi çabuk tutarsak daha da az. Ama atların buna dayanabileceğini sanmıyorum."

"Ben de." Kısrağı okşadı. "Dinlenmeye ihtiyaçları olacak."

Birkaç saat daha yol aldık. Kieran yol boyunca terk edilmiş çiftlik evlerini kolaçan edip yakın zamanda boşaltılmış gibi görünenlerde işe yarar bir şey bulduğunda bize haber veriyordu. Birkaç battaniye. Kurutulmuş sığır eti. Draken eski yolun yakınında kiraz ağaçları gördü. Fazla değildi ama idare ederdik.

Poppy düşüncelerinden sıyrıldığında gökyüzü koyu mavi ve eflatun tonlara bürünmeye başlamıştı. "Malec'i bulduktan ve lanetin kaldırıldığından emin olduktan sonra..." Poppy bana yaslandı ama vücudu yavaş yavaş geriliyordu. "Bu işi bitirmemiz gerek."

Bitirmek.

Hayatımın büyük kısmını Kan Tacı'nı yok etmeye çalışarak geçirmiştim. O kadar uzun zaman olmuştu ki şimdi bunu yapmanın eşiğinde olduğumuza inanamıyordum.

Sonun göründüğü bir noktaya geldiğimize.

"Evet." Başparmağımla kalçasında yavaş ve düzenli daireler çizmeye koyuldum, bundan benim kadar onun da hoşlandığını biliyordum. Isbeth'in buluşma yeri olarak belirlediği eski tapınak yıllar öncesinden kalan bulanık bir anı olarak zihnimde belirdi. "Kemik Tapınağı hem Carsodonia hem de Pensdurth surlarının dışında, başkentin gölgesinde bulunuyor. Ordularımızın Carsodonia'ya kuzey kapılarından girmesi gerek."

"Pek ideal bir giriş noktası değil" dedi Poppy. "Stonehill ve Croft's Cross üzerinden gelecek ve varlığımızı belli etmeyecektik."

"Hayır, bunu yapamazdık." İçime bu bilginin ağırlığı çöktü. "Ama oradaki kapılar ana kapılar kadar güçlendirilmiş olmayacak."

Poppy yavaşça içini çekerek başını salladı. "Evlerin kapılarına asılan şu beyaz bezler? Ve pencerelere. Masadonia'da birinin Craven'lar tarafından enfekte edilerek lanetlendiği anlamına geliyordu. Başka bir anlama geldiklerini hiç bilmiyordum, özellikle de Alçalmışlar için sığınak vazifesi gördüklerini."

Ben de bilmiyordum.

"Kaç kişiler?" diye sordu Reaver Malik'e, bunu duyunca gerildim. "Kaç kişi olduklarını biliyor musun?"

Malik başını kaldırdı. "Binlerce, hatta daha fazla. Atlantia ordularının Sur'da olduğunu fark ettiği an yardıma koşacak kim varsa."

"Binlerce" diye mırıldandı Poppy. "Bu... bir hayli fazla."

"Ama senin Haberci olduğuna inanan yüz binler var" dedi Malik. "Ayrıca Stonehill'de olanlar fikirlerini ya da sadakatlerini sarsmaya yetmeyecektir."

Poppy kaskatı kesildi.

"Kapa çeneni" dedim.

"Kişisel alma" ded Poppy'ye bakarak. "Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Büyük bir irade gücü harcayarak kendimi atın sırtından atlayıp abimin burnunu kanatmaktan daha da kötü bir şey yapmaktan alıkoydum. Aramızda bir sürü sorun vardı. Neden Kan Kraliçesi'nin elinin altında kalmayı seçtiğini kabullenememiştim, kahretsin, Poppy Isbeth'in elinde olsaydı ben de aynını yapardım. Bunu kabul etmeyecek kadar aşağılık değildim. Ama o Malik'ti. Malik Poppy'ye kâbuslar gördüren Karanlık Olan'dı. Ve Poppy'ye hak ettiğinden çok daha uzun süredir bakıyordu.

Poppy bileğimi sıktı, dişlerimi sıkmaktan vazgeçip bakışlarımı Malik'ten uzaklaştırdım.

"Gerçekten Malec'i ona vermeyi planladığınıza inanamıyorum." Malik önüne dönerek hiçbirimizin sormadığı fikrini söyledi. "Isbeth'in her istediğini yapacağınıza."

"Galiba kafana fazla sert vurmuşum çünkü anlaşılan başka seçeneğimiz olmadığını unutmuşsun." Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Kieran'a zarar gelmesine izin veremeyiz"

Malik kurda baktı, kurt da bacağından bir parça koparmak istiyormuş gibi ona bakıyordu. Malik ürpererek arkadan bağlı olan parmaklarını esnetti. "Başınıza kötü bir şey gelmesini istemem. Umursamadığımdan değil."

"Benim umursamadığım ne biliyor musun?" Zoraki gülümsedim. "Bu konudaki fikrin."

"Ne olgunluk ama" dedi Malik sertçe.

"Siktir git."

Poppy yine bileğimi sıktı. "Isbeth Malec'i elinde tutamayacak çünkü çok geçmeden ölmüş olacak" dedi Malik'e. "Ayrıca Malec bir risk oluşturmuyor. Bize ya da bir başkasına tehdit oluşturacak bir durumda olması mümkün değil. Hiç değilse Isbeth'in yanında olacağı kısa süre içinde. Ama Malec'i mezardan çıkarmak riskli olsa bile bu riski alırız."

Draken kaşlarını çattı. "Lanet konusunda gerçekten bu kadar endişeli misiniz?" Olabilecek en aptalca soruyu sormuştu.

"Evet" dedi Poppy. "Gerçekten bu kadar endişeliyiz."

Reaver başını yana eğdi. "Lanet muhtemelen kurdunuzda işe yaramaz..." Kendini tuttu. "Ama yarayabilir de tabii. Dönen'in kullandığı öz Kolis'in kokusunu taşıyordu. Yani bu İlkel bir lanet. Bu yüzden endişelenmekte haklı olabilirsiniz."

Gözlerimi draken'a diktim. "Bu düşünce zincirini biraz detaylandırmaya ne dersin?"

"Bunu yüksek sesle açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyorum" diye homurdandı draken. "Birleşme'yi gerçekleştirdiniz, değil mi? İkinizin hayatı da Poppy'ninkine bağlandı, Poppy'nin çok uzun, neredeyse sonsuz ömür süresine bağlandı. O ölmedikçe sizin de ölmemeniz gerekir."

Poppy'nin sertçe iç geçirdiğini duydum.

"Ama şu da var ki" diye devam etti draken, "bu İlkel bir lanet, yani..."

Draken hâlâ konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Poppy gözlerini Kieran'a dikerken tırnaklarını bileğime geçirdi. Kieran yavaşlamıştı, sebebi de atlarımızın yavaşlamış olmasıydı. Kahverengi kalın kürkünün altında omuz kaslarının gerildiğini gördüm.

"Lanet olsun" diye homurdandı Malik, ardından boğuk bir kahkaha attı. Yüzü gevşedi. "Bu hiç aklıma gelmemişti."

Poppy'nin belini daha sıkı kavradım. Poppy bileğimi bıraktı, parmaklarıyla kalçasına çizdiğime benzer daireler çizmeye başladı. Gevşemişti.

Ben de öyle.

Poppy

Geceyi geçirmek için mola verip karaceviz ağaçlarının arasında kurutulmuş et ve kirazdan oluşan akşam yemeğimizi yerken öğrendiklerim de olup bitenler de aklımdan çıkıp gitti.

Her şeyi kabullenmek zordu.

Ama Casteel yanımdaydı.

Özgürdü. Abisi de öyle... bundan hoşlansa da hoşlanmasa da. İkisi de özgürdü. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Hemen hemen.

Ne yazık ki Callum'un Kieran'a bulaştırdığı lanet diğer tüm düşünceleri ikinci plana atıyordu. Lanet de önemliydi. Gölgeli dumanın derisine sızışı aklıma geldikçe göğsüm daralıyordu. Reaver'ın söylediklerini duymuştum, Malec'i bulamamamız ya da Isbeth'in tam biz ona aynını yapmayı planlarken ihanete kalkışması durumunda bir çözüm olabileceğini söylemişti.

Ayrıca bu Birleşme üzerine ilk kez düşünüşüm değildi.

Üstçeneme bir ağrı yayılınca sertçe içimi çektim. Yüzümü buruşturarak yanağımı ovuşturdum. Ağrı dişlerimin köküne kadar indikten sonra ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Başın mı ağrıyor?" diye sordu yanımda oturan Kieran, az önce ölümlü formuna geri dönmüştü.

"Birazcık ama geçti." Koluna bir göz attım. Sıyrık hâlâ duruyordu. Dokunuşum hiçbir işe yaramamıştı. "Sen nasılsın?"

"Son sorduğun zamankiyle aynı. İyiyim." Kieran dikkatle yüzüme baktı. "Bugün çok sessizsin."

Bir omzumu kaldırdım. "Düşünecek çok şey var."

"Gerçekten öyle" dedi. "Ama onlardan birinin ne olduğunu biliyorum. Stonehill'de yaptıkların."

Bir şey söyleyecekken vazgeçtim. Pek çok şey aklıma takılıyordu ama... Isbeth ölümlü çiftin öldürülmesini emrettiğinde o soğuk boşluğun vücuduma yayılışını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. "Kontrolümü kaybettim" diye fısıldadım.

"Kaybetmedin."

"Casteel beni durdurmasaydı kaybedecektim."

Kieran eğilip başını eğdi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Cas'in veya içimizden bir başkasının seni gerçekten durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Ben cevap vermeyince çenemi tutarak başımı kaldırdı. "Kendini *sen* durdurdun. Bunu unutma."

Bunun doğru olmasını istiyordum. Kieran da bunu istiyordu. Bu, söylediği şeyi doğru kılmıyordu. "Ayrıca bana verdiğin sözü unutma."

"Keşke unutabilsem Poppy." Elini çekti. "Ama unutamam."

Boğazım yanmaya başladı. "Üzgünüm."

"Biliyorum." Başını kaldırdı. "Cas geliyor."

Başımı çevirince Casteel'in ağaçların arasından çıktığını gördüm. Yakınlarda Craven olduğuna dair bir iz var mı diye etrafı kolaçan etmeye gitmişti.

"Güvende miyiz?" diye sordum.

"Mümkün olduğunca" dedi Casteel, Kieran ayağa kalktı, bir an durup saç tutamlarımdan birini hafifçe çekti. Saçlarımın ne halde olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Casteel elini uzattı. "Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bir kaşımı kaldırsam da elini tuttum. Ayağa kalkarken Kieran'ın Reaver'ın gözetimi altındaki Malik'in yanında durduğunu gördüm.

"Dikkat et" dedi Casteel beni ağaçların arasından geçirirken. "Craven'lardan iz yok ama etrafa saçılmış bir sürü olgunlaşmamış ceviz var."

Yere bakarak cevizlere basmamayı nasıl başarabileceğimi düşündüm çünkü ormanın zemini ot ve kayalardan oluşan gölgelerle kaplıydı. "Bana ne göstereceksin?"

"Sürpriz."

Güneşin son ışıklarının sık dalların arasından güçlükle sızabildiği derinliklere doğru yürüdük. Cas yolu açmak için alçak bir dalı havaya kaldırdı. "İşte." Beni ileri doğru çekti. "Bak."

Casteel'in ve sık ağaçların yanından geçip alçak bir dalın altına daldım. Gördüğüm şey karşısında nutkum tutuldu. Gözlerimi kocaman açarak doğruldum. Casteel beni ceviz korusunun kıyısına getirmişti, burada arazi dik bir yokuş halinde bir vadiye doğru iniyordu, vadi batmakta olan güneşin ışığını emen mavi ve morun büyüleyici tonlarıyla doluydu. Yemyeşil ağaçların arasından bir nehir akıyordu, suyu o kadar berraktı ki Rhain Nehri olduğunu hemen anladım.

"Morsalkım Ormanı" dedi Casteel kolunu arkamdan bana dolayarak. "Padonia yolundan Kan Ormanı'na kadar devam ediyor."

"Burayı unutmuştum." Bakışlarımı ufku boyayan kızıllığa çevirdim. "Çok güzel."

"Büyüleyici" diye mırıldandı Casteel, omzumun üstünden arkama bakınca bakışlarının bana sabitlenmiş olduğunu gördüm. Beni göğsüne çekti, tanrılar, bunu özlemiştim. Onu hissetmeyi, bedenini sıkıca bedenime bastırmasını özlemiştim. Elinin kendinden emin bir şekilde bedenimde gezinmesini, kendimi kollarına bırakmayı özlemiştim. "Manzaraya bayılacağını düşündüm ama seni gruptan uzaklaştırmamın gizli bir amacı da vardı."

Aklıma hemen bu gizli amaçları her düşündüğümde olduğu gibi son derece uygunsuz şeyler geldi. Gücünü bütünüyle geri kazanması için yeniden beslenmesi gerektiğini düşündüm. Vücudum ânında ısınarak bu düşüncemi onayladı. "Gizli amaçlar mı? Sen mi? Asla."

Gülerken soluğu yanağıma vurdu. "İdare edip edemediğini görmek istedim. Pek çok beklenmedik şey öğrendin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gizli amacın *konuşmak* mı yani?"

"Elbette." Göğsümü avuçlayınca soluğum kesildi. "Başka ne olabilir ki?"

Dudağımı ısırdım. "Benim için sorun yok."

Eli yine yavaşça yan tarafımdan aşağı kaydı. "Stonehill'de bana ne dediğini hatırlıyor musun? Bunu ilk ben söylemiştim Poppy. Benim yanımdayken iyi olmak zorunda değilsin."

"Unutmadım." Aşağıdaki morsalkımların kalın gövdelerinin rüzgârda sallanışını izlerken içim mutlulukla doldu. "Sırlar ve kendime dair yeni keşifler beni eskisi kadar sarsmıyor."

"Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilemedim."

Ben de bilmiyordum. "Öyle işte. Ama... hepsini enine boyuna düşünüyorum." Başımı yana çevirdim. "Ya sen? Sen nasılsın?"

"Ben de yeleğindeki minik kancaların benden gizlediği şeyleri düşünüyorum" dedi Casteel elini karnıma kaydırarak. "Ve onları kopçalayanın ben olduğum gerçeğini."

Güldüm. "Düşündüğün bu değil."

"Bunu da düşünüyorum." Nefesi dudaklarımı yaladı. "Ayrıca abimin gırtlağını deşmek için duyduğum isteği de düşünüyorum. Aynı anda pek çok şey düşünebilen biriyim."

Kalbim tekledi. "Cas..."

Göğsünü sırtıma yaslayarak dudaklarıma yumuldu ve o el... göğsümden aşağı doğru kaymaya başladı, sonunda çevik parmakları, başparmağı ve orta parmağı, ince yeleğin ve bluzun altından sertleşmiş tepeciği buldu. Sıktı. Sert değildi, göğüslerim edepsizce bir zevkle sarsılırken popomun seğirmesine neden olacak kadar. "Malik hakkında konuşmak istemiyorum. Daha sonra konuşabiliriz. Şimdi değil."

Ne düşündüğünü bilmek istiyordum ama içine düştüğü çatışmanın ve hissettiği kafa karışıklığının keskin tadını alabiliyordum. O yüzden şimdilik buna boş verdim. Onu öpünce sızlayan hassas yerimin yeniden gerildiğini hissettim.

"Ayrıca ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyorum" dedi Casteel dudaklarımız ayrıldığında. "Sen hesaba katılması gereken bir güçsün Poppy."

İçimi saran sıcaklık azalırken o soğuk boşluk uyandı, ether titreşmeye başladı. Başımı yeniden vadiye çevirdim. "Azımsanmayacak bir şey olduğum kesin."

Parmaklarını göğsümden çekti. "Bu ne anlama geliyor?"

Ağzımı açtımsa da ne anlama geldiğini tarif edecek kelimeleri bulamadım. Aklıma bir şey gelmediğinden değildi. Bir sürü şey geliyordu. "Ben... o evi havaya uçurdum."

"Evet." Kalçamdaki eli göbeğime doğru kaydı.

"Diğer evlere de zarar verdim." Parmakları göğsümün üstünde hareket etmeye başlayınca gözlerimi kapadım. "Masum insanları öldürebilirdim."

"Evet."

Kalbim birden hızlandı.

"Ama öldürmedin" dedi Casteel usulca, sağ elini göbek deliğimin üstünden geçirdi. "Bunu biliyorsun."

Tek bildiğim Stonehill'den ayrılırken duyularımın hiç acı algılamamış olmasıydı ama bu masum birinin canını almadığım anlamına gelmiyordu. Bu gayet olasıydı. "Emin misin?" diye fısıldadım.

"Eminim" dedi Casteel. "Hiçbir masuma zarar vermedin Poppy."

"Çünkü beni durdurdun" diye fısıldadım, Casteel çabuk çabuk pantolonumun kopçalarını açarken dudaklarımı araladım. Düğmeler açıldı, kumaş gevşedi. "*Casteel.*"

"Ne?"

Parmakları ince iç çamaşırımın içine kayınca soluğum kesildi. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Masum birine zarar vermemenin benimle hiç ilgisi olmadığını biliyorum" dedi parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırarak. Bütün bedenim gerilirken gözlerimi açtım.

Ciddi bir konudan konuştuğumuz halde vücudumun kışkırtıcı dokunuşlarına verdiği tepki tuhaftı. Bacaklarımı ayırarak ona daha fazla yer açtım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü istediğin bu olsaydı" parmağı sızlayan yerimin üstün-

de gezindi, "seni durdurmama fırsat kalmadan o ölümlülere zarar verirdin." Parmaklarından birini sıcaklığıma daldırınca soluğum yine kesildi. "Durmak için bilinçli olarak çaba gösterdin. Bunu biliyorum çünkü özün nasıl hareket ettiğini biliyorum Poppy."

Parmağı derine inmeden yavaşça içime girip çıkarken gözlerimi molsalkımlara diktim. Popom bu sığ hareketlerin ritmine uyarak hareket ediyordu. Damarlarıma dolan sıcaklık özün yakınında titreşen soğuk düğümü çözüyordu. Belki de Casteel doğru söylüyordu. Sisi çağırdığımda isteğim zarar vermek değildi. Öfke dalgası içimden taştığında da.

Ama bu öfke patlaması için de geçerli miydi?

Aslında hiçbir şey düşünmüyordum. Sadece öfkeliydim. Öyleyse şansım yaver mi gitmişti?

"Bunu anlıyorsun, değil mi?" Casteel'in sıcak nefesi boynuma vurdu. "Dediğin gibi, gücün senin kontrolünde."

Parmağı daha derine inip morsalkımların pastel rengi koyulaşınca kalp atışlarım hızlandı.

"Gücün bir kehanet tarafından kontrol edilmiyor" diye devam etti, sivri dişleri boğazıma sürtünce kalbim tekler gibi oldu. "Gücün ne bir kraliçe ne de senin dışında biri tarafından kontrol ediliyor." Bir parmağını daha içime soktu, parmak uçlarımda yükselirken dizlerim kaskatı kesildi. "Sen ölüm ve yıkımın habercisi değilsin Poppy. Sen değişimin ve yeni başlangıçların habercisisin. Buna inandığını söyle bana."

"Evet" dedim soluk soluğa. "İnanıyorum."

Casteel başını eğdi, dişlerini daha önce açtığı yaraya geçirince afalladım. Yakıcı acı içime yayılırken kaslarım gerildi, elini bacaklarımın arasında sıkıştırdım, ağzı yeniden açılan yaraların üstüne kapanıp içmeye başlayınca şiddetli bir haz dalgasına kapıldım.

Ürpererek gözlerimi kapadım, Casteel kanımı emerken, parmaklarını içime sokarken zihnimin arkasındaki o sinsi ses beni azarlıyordu. Söylediklerine Kieran ve onun kadar inandığımı söylemeyi çok istiyordum. Ben de öyle yapmıştım. Yalan söylemiştim. Ona yalan söylemiştim ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Bana

hissettirdiklerinden hiç hoşlanmamıştım. Kieran'a Casteel'a asla söyleyemeyeceği bir söz verdirmiş olmak da hoşuma gitmiyordu. Ama Cas'in dokunuşları –parmakları ve ağzı– içimde soğuktan eser bırakmadı. Parmaklarının tadını çıkararak avucuna sürtünürken ve sertleşmiş aleti belime bastırırken içimdeki suçluluk duygusu kayboldu. Duyularım açık olduğu için şehvetinin puslu tadı ve aşkının tatlılığı karşısında dalgalar halinde boşalmaya başladığımda Casteel sesimi bastırmak için eliyle ağzımı kapadı.

Parmaklarını içimden çekip boğazımdan son bir yudum kan emdiğinde hâlâ titriyordum. Belimi saran kolunu gevşeterek elini kaldırdı. Hafifçe arkama döndüm, ateşli altın sarısı gözlerle karşılaşınca duraksadım. Kanla kaplı dudakları ıslak parmaklarına kapanınca soluğum kesildi.

"Nerenin daha lezzetli olduğunu bilmiyorum" diye mırıldandı.

Vücuduma ateş bastı. "Çok... çok kötüsün."

Sırıtarak bana baktı ama elimi pantolonuna atınca gülümseyişi şiddetli arzunun içinde kayboldu. Hiçbir şey söylemeden düğmelerini çözüp pantolonunu dar kalçalarından aşağı sıyırışımı izledi. Parmaklarımı sikine dolayınca vücudu sarsıldı, dizlerimin üstüne çöktüğümde de bir inilti koyuverdi.

"Kim kötü acaba?" dedi, boğuk ve sert sesi muhteşemdi.

"Sensin." Elimi aletinde kaydırdım. "Ayrıca kötü örnek oluyorsun."

Başımı arkasından tutup dudaklarım aletinin başına değene kadar kendine çekti. "Daha önce de söyledim Poppy. Sadece günahkârlar başkasının etkisinde kalabilir."

İkimizden başka kimsenin olmadığı bu kaçak anların tadını çıkararak sırıttım. "Willa'nın günlüğünde bir şey okumuştum."

"Bahse girerim o günlükte her türden şeyi okumuşsundur" dedi parmaklarını saçlarıma dolayarak. "Peki şimdi aklında ne var?"

"Willa damarın... bu damarın..." dedim başparmağımı damarın üstünde gezdirerek, "son derece hassas olabileceğini yazmıştı. Bu doğru mu?"

"Olabilir." Göğsü hızla şişti.

"Dilin dokunuşlarına karşı daha da hassas olduğu yazıyordu" dedim, yüzüm yanmaya başlamıştı.

"Merakını giderip öğrenmeye ne dersin?" Bir an düşündü. "Bilgi edinmek amacıyla."

Güldüm, sonra kendimi dilimi o kalın damarın üstünde gezdirirken buldum. Willa haklıydı. Burası hassas bir noktaydı. Ağzıma aldığımda sikinin başında şimdiden ıslaklık belirmişti. Aletini olabildiğince derinlerime alırken ne yaptığım konusunda endişelenmiyordum çünkü buna bayıldığını biliyordum. Başımın arkasını daha sıkı tutuşundan anlayabiliyordum. Kalçasını oynatışından ve teninin topraksı tadına karışan baharat tadından da.

"Galiba..." Titreyerek diğer eliyle saçlarımı yüzümden çekti. "Galiba sikimi ağzına almayı gerçekten seviyorsun." Daha sert emmeye başladım. İnledi. "Galiba böyle ayıp şeyler söylememi de seviyorsun."

Yüzüm daha da yanmaya başladı çünkü gerçekten seviyordum.

"Kraliçem çok..." Ağzından sertçe dökülen küfürle birlikte kalçaları da hızlandı. "Hassiktir."

Casteel geri çekilmeye kalkmadı. Bu sefer boşalırken beni olduğum yerde tuttu, vücudu dalgalar halinde kasılıyordu. Tiremeleri kesildiği zaman sikinin alt tarafını ve kalçasındaki soluk damgayı öpüp pantolonunu tekrar yukarı çektim. Elleri omuzlarıma kaydı ama beni ayağa kaldırmadı. Tersine çömelip beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. Casteel pantolonumun kopçalarını yeniden takarken ikimiz de biraz hızlı soluyorduk.

"Konuşmamız gereken bir şey daha var" dedi yeleğimi düzeltirken.

Başımı çenesinin altına dayamış doğmakta olan ayı seyrediyordum. Herhalde konuşmamız gerekenler uzun bir liste oluşturuyordu ama en acil olanının hangisi olduğunu bildiğimi sanıyordum. "Birleşme?"

Kollarını bana doladı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir sürü şey düşünüyordum. Ay yükselmeye devam ederken çöken sessizlik ânında pek çok şey düşünüyordum. "Kurtları geri

getiremem" dedim sonunda, Stonehill'de banyo yaptırırken bunu ona söyleyip söylemediğimden emin değildim. "Draken'ları da. İki dünyadan hiçbir canlıyı geri getiremem."

Casteel hiçbir şey söylemedi.

"Kieran'a gelince... bu durumu kabullenmiş durumda, oysa onu kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürüyor." Ürpererek gözlerimi kapayıp nefes almaya çalıştım. "Düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Bunu düşünme." Casteel parmak uçlarıyla yanağımı okşayarak çenemi yukarı kaldırdı. Gözlerimi açtım. "Kieran'ı kaybetmeyeceksin."

"Buna inanmak istiyorum." Başımı çevirip yaralı elini avucundan öptüm. "Malec'i bulacağımıza ve Isbeth'in bize ihanet etmeyeceğine inanmak istiyorum. Carsodonia'yı alacağımıza ve hiçbir kayıp yaşamayacağımıza inanmak istiyorum. Bu işten sağ çıkacağımıza, sevdiğimiz herkesin sağ çıkacağına inanmak istiyorum. Ama bu masallardaki gibi mutlu bir son olur. Büyük ihtimalle gerçekleşmeyecek olan mükemmel bir son."

Casteel parmaklarını yüzümde gezdiriyordu, bir an başka hiçbir şey düşünmeden kendimi tamamen dokunuşlarına bıraktım. "Gerçekleşmesi için elimizden geleni yapabiliriz."

"Birleşme yoluyla" diye fısıldadım.

Gözlerime bakarak başını salladı. "Bu herkesi koruyamaz."

Göğsüm sızladı. "Keşke ne kadar tuhaf da olsa tüm sevdiklerimle Birleşebilsem" dedim, Casteel yan yan sırıttı, "Bunu yapardım. Ama bu şekilde olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi?"

"Ben de sanmıyorum."

İçimi çektim. "Ama o zaman Kieran ve sen daha iyi korunmuş olursunuz. Değil mi? Bu laneti ortadan kaldırabilir."

"Doğru." Başparmağını altdudağıma sürttü. "Senin kadar çok yaşarız. Sen nasıl yaşlanıyorsan biz de öyle yaşlanırız." Başını eğip beni öptü. "Ama bu önemli bir karar Poppy. Ağırlığını taşıyacağın şey sadece kendi hayatın olmayacak. Benim ve Kieran'ın hayatının ağırlığını da taşıyacaksın."

"Ama kraliçe olarak zaten tüm halkın yaşamının ağırlığını taşımıyor muyum?" diye sordum. "Sen de taşımıyor musun?"

Casteel'in yüzünde hafif bir gülümseme belirince tarçının karanfilli keskin tadını aldım. Aşk. Gurur. Başparmağını öptüm. "Taşıyorsun. İkimiz de taşıyoruz. Ama bu farklı." Diğer eliyle birkaç saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Birleşme esnasında fazla yakınlaşma olabilir."

Boğazımdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. "Biliyorum."

"Cinsel bir şeye dönüşmese bile eylemin katıksız mahremiyeti bunun ötesine geçiyor."

Yutkundum. "Gerçekte neleri içeriyor?" diye sordum, Alastir'in söylediği birkaç şeyin doğru olup olmadığından emin değildim.

"Ayın altında, doğada yapılması gerekiyor. Nedenini bilmiyorum ama işleyişine dair bilinmezliğin bir parçası da bu. Kanın ötesinde... büyülü bir niteliği var. Eskiden işe yaramadığına dair söylentiler vardı, samimi niyetlerle yapılmadığına dair şeyler söyleniyordu. Ama bu bilinmeyen kısım dışında aramızda hiçbir şey olamaz. Ve evet, *hiçbir şey* derken giysilerden bahsediyorum."

Yüzüm iyice yanmaya başlamıştı. "Ya."

"Hepimiz çıplak olmalı ve kendimizi birbirimize açmalıyız. Elementlere ve Kader Perileri'ne" dedi Casteel, Arae'lerin adı geçince gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Tüm ritüel boyunca birbirimizle temas halinde kalmalıyız."

"Peki birbirimizin kanını içecek miyiz?"

"Önce sen bizim kanımızı emeceksin." Detaylardan bahsetmeyi sürdürürken parmaklarını boynumun yan tarafındaki ısırık izinin altına kaydırdı. Çok fazla detay vardı ve vücudum şimdiden Kan Ormanı kadar kızarmış gibi geliyordu. "İşlerin nasıl durmadan... kızıştığını görebilirsin."

Ya, hem de nasıl. "Nasıl kızışmasın ki?"

"İstemezsen kızışmaz" dedi Casteel. "İhtiyaç duyduğun bir şey haline gelirse başka. İçine sinmeyen şeyler gerçekleşmez. Buna izin vermem. Kieran da vermez. Bu kadar basit."

Gerçekten bu kadar basit miydi? Kucağında kıvrılıp doğruca

yüzüne baktım. "Peki ya... fazlası gerçekleşirse? Sonrasında ne olur? Aramızda?"

Başını yana eğip dikkatle yüzüme baktı. "Beni seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ben de seni seviyorum" dedi avucunu yanağıma bastırarak. "Kieran'ı da seviyorsun."

İrkildim, midem allak bullak olmuştu. "Ben..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Ben Kieran'ı seviyorum" dedi Casteel sessizliği bozarak. "Aynı şekilde olmasa da. Sana hissettiklerim farklı. Çünkü sana olan hislerimi şimdiye dek kimse yaşamadı. Bundan sonra da yaşamayacak."

Boğazım kurudu. Bunu söylemesine gerek yoktu. Zaten biliyordum. "Kieran... benim için çok değerli."

"Sen de onun için çok değerlisin."

Gözlerimi Casteel'in boğazına dikince aptalca bir nedenden gözlerim yanmaya başladı. "Hislerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Çünkü anlam veremiyorum."

"Anladım" dedi Casteel, gerçekten de anladığını düşünüyordum. "Dahası var."

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. "Hesaba katılması gereken başka şeyler de mi var?"

Başını salladı. "İkimiz de bunun tek Birleşme olmayabileceğine karşı hazırlıklı olmalıyız. Kieran birini bulursa onun hayatını da seninkiyle birleştirmek isteyebilir. O zaman Birleşme'yi yeniden yaşamak zorundasın."

"Böylece ondan daha çok yaşamayacak." Yavaşça içimi çektim. "Bununla karışı karşıya kalmasını istemem. İstediği buysa Birleşme'yi yeniden gerçekleştirirdim."

"Hayır. Böyle bir şey yaşamasına izin vermezdin." Casteel elini saçlarımdan geçirip dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Sence Kieran ne ister?" diye sordum. "Bunu yapmak ister mi?"

Casteel bana uzun uzun baktı. "Dürüstçe mi yanıt vereyim?"

"Elbette."

"Sen ortaya çıkmadan önce olsaydı Kieran bunu sırf ben istediğim için kabul ederdi. Bir bağ olduğundan değil, benim için her şeyi yapabileceğinden. Tıpkı benim de onun için her şeyi yapabileceğim gibi. Ama şimdi bunu senin için yapar."

Kaşlarımı çattım. "Ama bunu onun için yapıyoruz."

"Bir bakıma benim için de, ama istediğin buysa kesinlikle yapar."

Karnım ve göğsüm bir sürü kuş havalanmış gibi pır pır etti. "Peki yapmaya karar verirsek ne zaman gerçekleşecek?"

"Seni tanıdığım için en kısa sürede olmasını isteyeceğini biliyorum." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Ama bence Kan Ormanı'na gidip Padonia'ya dönene kadar beklemeliyiz ki..."

"Ama..."

"Bu önemli bir karar Poppy. Geri dönüşü olmayan bir karar. Emin olmak için zamana ihtiyacın olmadığını düşünebilirsin, belki gerçekten de yoktur ama yine de senden beklemeni istiyorum."

"Ama senin zamana ihtiyacın yok. Ne istediğini biliyorsun."

Birkaç saç tutamını yüzümden geriye itti. "Evet ama bunun nedeni Birleşme'nin ne olduğunu ve neler getirdiğini bilerek büyümüş olmam. Senin için ise yeni bir şey."

Kararımdan emin olmam için gösterdiği incelik çok hoşuma gitmişti. Bu önemli bir meseleydi ve Birleşme'yi gerçekleştirsek de Kieran'ı İlkel lanete karşı koruyamama ihtimali de vardı. Bunu bilsek de koruma ihtimali daha önemliydi. Birleşme ayrıca Kieran ve Casteel'i gelecek savaşlarda da koruyabilirdi.

Hem ikisine de asla elveda dememek anlamına geliyordu.

Ama tüm bunlardan da fazlası vardı. Kieran bana verdiği sözü yerine getirmek zorunda kalırsa ve Casteel'in ne yapacağına dair yanlış kanıya varmışsam, Kieran'a zarar veremeyeceği anlamına da geliyordu. Gömülürsem ikisi de güvende olacaktı.

Casteel'in gözlerine bakarak derin bir nefes aldım. "Bekleyeceğim ama cevabımın değişmeyeceğini biliyorum. Birleşme'yi gerçekleştirmek istiyorum."

38

Casteel

Ceviz ağacının altında uyuyan Poppy'nin yanında sessizce oturuyordum, katladığım pelerinimi yanağının altına koyduktan birkaç saniye sonra uykuya dalmıştı. Onu rahatsız etmek istemiyordum ama ona dokunmadan da duramıyordum. Sanki bir zorlamanın etkisine girmiştim. Üstüne örttüğüm pelerini beş-altı kez düzeltmiştim. Saçlarıyla oynayıp yanağına düşen tutamları geriye atmıştım, sonra da ona yeniden dokunmak için bahanem olsun diye umutla rüzgârın yaptığım işi bozmasını beklemiştim.

Hepsi de çok gülünçtü. Belki biraz da saplantılı davranışlar sergiliyordum ama ona dokunmak bana güven veriyordu, özellikle de karanlığın ve sessizliğin içinde. Pelerini omzunun üstüne çekerken elim hafifçe titriyordu. Temas aklıma o hücreyi getiren korkunun daha fazla artmasına engel oluyordu.

Bakışlarımı Poppy'den ağaçlardan birine zincirlenmiş olan Malik'e çevirdim. Çenesi göğsüne düşmüştü ama uyumadığını biliyordum.

Nasıl kaçacağını planladığına bahse girerdim.

Malik hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum ama bir şey gayet açıktı. Isbeth'e sadık değildi. Dönmek istediği kişi Kan Kraliçesi değildi.

Kalp eşiydi.

Yine de onu bağışlayabileceğimi sanmıyordum.

Yalanları yüzünden annemle babamı bağışlayabileceğimden bile emin değildim.

Kieran karanlığın içinden sıyrılıp yanıma geldi. Diz çöküp sesini alçalttı. "Ben ona göz kulak olurum."

Duygularım sıkılmış bir yumruk halini aldı. "Malik'le konuşmak istediğimden emin değilim."

Kieran Malik'e baktı, çenesi gerilmişti. "İstemesen de buna ihtiyacın var, ayrıca konuşman gerekli."

"Bunun akıllıca bir tavsiye olması mı gerekiyordu?"

"Birinin bilgelik taslaması gerekiyor."

Elimi ağzımdan çekerek sırıttım. "Umarım bu rolü üstlenecek birini buluruz."

Kieran sessizce kıkırdayarak Poppy'ye baktı. "Sen yokken hiç böyle uyumadı. Hatta neredeyse hiç uyumadı. Uyuduğu zaman da hep kâbus görüyordu. Bence bu yüzden şimdi bu kadar derin uyuyor. Vücudu kaybını telafi etmeye çalışıyor."

Gözlerimi kapadım.

Bunları duymak... Kahretsin, kalbime tekme yemek gibiydi. Elimi uzatıp parmaklarımı ancak hissedebileceğim kadar yanağında gezdirdim. "Çektiği acıları geri almak elimden gelseydi alırdım."

"Ama yaptığın hiçbir şeyi değiştirmezdin."

"Hayır."

Kieran derin derin iç geçirdi. "Reaver'ın bugün söyledikleri..."

Başımı ona çevirdim, yanağına ve bir gözüne zayıf bir ay ışığı hüzmesi düşüyordu. "Birleşme'yi mi diyorsun?"

Kieran başını salladı. "Reaver bunun İlkel bir laneti engelleyip engellemeyeceğinden bile emin değildi."

"Ama engelleyebilir."

Kieran uzun müddet konuşmadan Poppy'ye baktı. "Benim için

bunu yapmak zorundaymışsınız gibi hissetmenizi istemiyorum. Malec'i bulacağız, sonra da o sürtüğü öldüreceğiz."

Dikkatle yüzüne baktım. Çene hatları sertti. Ciddi. Kararlı. Bu ifadeyi binlerce kez görmüştüm. Bakire'yi bulmak için Solis'e doğru yola çıkarken gördüğüm gibi. Fikrimi desteklemediği halde başından sonuna kadar yanımda olmuştu. Yıllar önce Kan Kraliçesi'ni ve kralı öldürmek için aptalca macerama devam ederken Atlantia'da kalmasını emrettiğimde ne kadar kararlıysa o zaman da o kadar kararlıydı. Dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasının gönülsüzce eğlendiği anlamına geldiğini biliyordum, Poppy'yle ilk tanıştığı zamanlarda bunu bol bol görmüştüm. Öfkelendiği zaman nasıl, kederden paramparça olduğunda nasıl göründüğünü biliyordum. Onu buz gibiyken görmüştüm. Bomboşken. Çok değer verdiği birine bakarken yüzünün nasıl bir ifadeye büründüğünü iyi biliyordum. Ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgiler kayboluyordu. Kieran *yumuşuyordu*. Elashya'ya bakarken, ondan bahsederken yüzü böyle olurdu. Şimdi Poppy'ye bakarken de yüzü hemen hemen aynı biçimde yumuşamıştı.

Elimi uzatıp omzunu tuttum. "Biz aynı kanı taşıyan kardeşler değiliz. Aramızda bağ olduğu için dost değiliz" dedim, Kieran gözlerime baktı. "Birbirimize bağlılığımızın nedeni nezaket, gelenekler ya da unvanlar değil. Biz hep bunların çok üstündeydik. Pek çok bakımdan aynı bütünün iki yarısıyız. Poppy ve benim gibi değil ama arada çok da fark yok. Bunu biliyorsun."

Kieran gözlerini kapadı.

"Poppy'yle bunu konuştuk."

"Gruptan bu yüzden uzaklaştığınızı anlamıştım." Biraz düşündü. "Yani uzaklaşma sebeplerinizden birinin bu olduğunu."

Yüzüne bakarak sırıttım. "Birleşme'yi gereklilik olarak gördüğümüz için düşünmüyoruz. İstediğimiz için düşünüyoruz" dedim. "Senin için olduğu kadar kendimiz için de."

Kieran tekrar yutkundu. "Ben sadece senden –ve Poppy'den– böyle bir şey beklemediğimi bilmeni istiyorum."

"Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kieran boğazını temizledi. "Demek konuştunuz."

"Evet." Omzunu sıktım. "Cevabımızın ne olduğunu biliyorsun, Poppy'nin neye karar verdiğini."

"Biliyorum." Kieran gözlerini açtı. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ne hissettiğimi biliyorsun."

Kieran sırıttı. "Merak ediyor musun?"

"Poppy söz konusu olduğunda sürekli merak içindeyim."

"Evet" diye fısıldadı Kieran Poppy'ye bakarak. "Bahse girerim soracak çok sorusu vardır."

Sırıttım. "Herhalde hepsi de kendini işe yarar hissetmek için içten içe sormasını istediğin yerinde sorulardır."

Kieran sessizce güldü. "Evet, doğru."

"İstediğinin bu olduğundan emin olması için biraz beklemesini istedim" dedim, Kieran başını salladı. "O zaman hala Birleşme'yi istiyor olursa Kan Ormanı'ndan döndüğümüz zaman yapacağız."

"Güzel. Ben de emin olmasını isterim."

Bakışları bana döndü. "Git abinle konuş. Poppy'yle ben ilgilenirim."

"Biliyorum." Omzunu son bir kez sıktıktan sonra kalkıp yürümeye başladım. Arkama baktığımda Kieran Poppy'nin yanında yerimi alıp gözünü dört açmıştı, bunu görünce içim ısındı.

Küçük açıklıkta yürümeye başladım. Malik geldiğimi fark etmemiş gibi görünüyordu ama farkındaydı. Tüm o kötü duygular göğsüme dolarken önünde diz çöktüm. Hiçbir şey söylemedim. Bir müddet o da konuşmadı. Konuşmaya başladığında da keşke hiç konuşmasaydı diye düşündüm.

"Benden nefret ediyorsun."

Dişlerimi sıkarak boynumu sağa sola çevirdim. Ediyor muydum? Evet. Hayır.

"Ediyorsan seni suçlayamam." Bir bacağını uzattı. "Bunca zaman beni aradığını biliyorum. Alçalmışlar'ın sana ne dediğini duydum. Karanlık Olan..."

"Oysa önemli olan tek Karanlık Olan sendin."

Omuzları gerilirken konuşmaya devam etti. "Beni aramanı istemiyordum. Vazgeçmeni istiyordum. Bunun için dua ediyordum. Hakkımda bir şeyler duyacağını düşünüp duruyordum, sık sık Wayfair'de görülen Elian adlı bir adam hakkında. O zaman size ihanet ettiğimi anlayıp vazgeçecektin. Ama vazgeçmedin. Oysa vazgeçmen gerekirdi. Hep inatçı veledin teki oldun..."

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Poppy için neler yapabileceğimi bilmek dahi istemezsin, o yüzden anlıyorum. Bunu kalp eşin için yaptın." Bunu söylediğim anda ne kadar doğru olduğunu anladım. "Seni kurtarmak için ben de Poppy'ye bunu yaptım. Yalan söyledim. Ona ihanet ettim. Ve evet, bu benim suçum. Benim çözmem gereken bir şey. Ama büyüdüğünde ne yapacağına inanıyor olursan ol ona yaptıklarını anlayamıyorum. Daha küçük bir çocuktu. Ve sen –şiddetin her türlüsünden tiksinen sen– bir çocuğa zarar vermeyi aklına dahi getirmezdin."

Malik cevap vermedi.

Kötü duygulardan oluşan o yumruk şimdi daha da sıkıydı. "Gerçekleştirememiş olmanın bir önemi yok. Poppy senin yüzünden zarar gördü Malik. Hem de çok."

"Biliyorum" dedi itiraf etmekten acı duyuyormuş gibi boğuk bir sesle. Bunu kabul ettiği için bile canını yakmak istiyordum.

"Öyle mi? Kimsenin göremediği yara izlerini de biliyor musun? Ne kadar derine indiklerini? Yaptıkların ona yıllarca işkence etti." Tek dizimin üstüne çöküp yüzüne indirmemek için bir elimi soğuk otların üstüne koydum. "Onu ölüme terk ettin."

Malik başını kaldırdı. Benimkilere benzeyen gözlerini gözlerime dikti. "Terk etmedim. Poppy Stonehill'de sana bunu anlatmaya çalıştı. O gece nasıl hayatta kaldığını sanıyorsun? İlkel tanrı olsun ya da olmasın, henüz Ayrılış'a girmemişti." Zincirin izin verdiğince öne eğildi. "Biliyorsun ki orada bırakılsaydı ölmüş olurdu. O gece hayatta kalanlardan hiçbiri Poppy'yi oradan çıkaramazdı. Ben çıkardım. Onu tekrar Carsodonia'ya götürdüm ve o lanet olası..." İçinden bir ürperti geçerken hafifçe güldü. Sertçe. "Poppy'yi orada bırakmadım."

Yüzüne bakakaldım. Poppy Malik'in onu Lockswood'dan çıkardığını söylemişti. Malik doğru söylemişti. Ama fark eder miydi? "Bunun seni aklaması mı gerekiyor?"

"Kahretsin, hayır. Çünkü haklısın. O yara izlerine ben neden oldum, gizli olsun olmasın." Malik kendini ağaca bıraktı. "Penellaphe'yi görüyordum. Ama sık sık değil. Isbeth onu çoğu kişiden uzak tutuyordu ama peçe takılmadan önce onu görüyordum. Yaptıklarımın neye sebep olduğunu gördüm. Ve inan o izleri yeniyken görmediğin için şanslı sayılırsın."

Hızla ayağa kalkıp Malik'e doğru bir adım attım, Kieran'ın da açıklığın karşısında aynını yaptığını görünce birden durdum. Abime arkamı dönüp öfkemi yatıştırana kadar gecenin serin havasını içime çektim.

"Alastir beni gördüğünü kimseye söylemiş miydi?"

Ona döndüm.

"Çünkü gördü."

Yok artık. "Hayır."

Malik gözlerini kapadı. "Beni gördü ve tanıdı. Bunu kimseye söylemediği için rahatlamalı mıyım bilmem."

Bu gerçek miydi? Yoksa annemle babam bu konuda da mı yalan söylemişti? Bu yüzden mi Malik'in onlara gittiğine inanmışlardı?Atlantia'ya? Tahta geçmem için o kadar üstelemelerinin nedeni bu muydu?

"O gece Penellaphe'nin gözlerine baktığımda ve Konsort'u gördüğümde Cora'ya inandım. Penellaphe'nin Kan Tacı'na son vereceğini söylerken haklıydı. Ama yıllar geçtikçe Penellaphe'nin gerçekte kim olduğunun bir önemi olmadığını fark ettim. Önemli olan tek şey Isbeth'in onun gücünü kullanmanın bir yolunu bulup bulamayacağıydı." Gözlerini açtı. "Ve bulacağını biliyorsun. Bunu Stonehill'de gördün. Oak Ambler'da gördün. Isbeth öfkesini körüklüyor, Poppy de hiddetle karşılık veriyor."

"Kapa çeneni."

"Ve Ayrılış'ı tamamladığında hiddetle karşılık vermeyecek. Ölümle verecek. Tam da Isbeth'in bel bağladığı şeyle. Öyle ki..."

Fırlayıp Malik'in boğazını tuttum. "Poppy bir diyar şöyle dursun, bir krallığı bile yıkmayacak. Isbeth ne yaparsa yapsın" dedim, Kieran'ın yine ayağa kalktığının ama Poppy'nin yanında kaldığının farkındaydım. "Poppy annesinden ve benden farklı olarak öfkesini kontrol edebiliyor."

"Buna inanmayı ne kadar isterdim biliyor musun?" Sesi kırık döküktü.

Gözlerine bakınca içim buz kesti. "Şimdi ona zarar vermeyi düşünüyorsan tanrılar şahidimdir ki seni parça parça ederim."

"Böyle bir şeyin peşinde olsaydım Poppy daha küçükken harekete geçer ve Wayfair'e dönerdim" dedi sertçe. "Ama yapmadım. Millicent de yapmadı."

"Evet, doğru. Millicent, Poppy Ayrılış'ı tamamlayınca bunu benim yapacağımı söyledi."

"Bunu sana söylemek onun için kolay değildi."

"O kadar da zorlanmış gibi görünmüyordu."

"Millie kardeşini tanımıyor ama Poppy için bu sonu o seçmedi. O sadece insanları korumaya çalışıyor." Gözlerini gözlerime dikti. "Bunu duymak zorunda kalmandan bile nefret ediyorum. Gerçekten. Yakında onu senden başka kimsenin durduramayacağını bilmen çok üzücü."

"Benim için bu kadar üzülme abi." Parmaklarımı irkilmesine neden olacak kadar nefes borusuna bastırdım. "Bunun için bir saniye bile uykusuz kalmayacağım çünkü ne böyle bir şey yaparım ne de Poppy yapmam için bana bir neden verir."

"Ya yanılıyorsan?" dedi güçlükle.

"Yanılmıyorum." Pişman olacağım bir şey yapmadan boğazını bırakıp geri çekildim. "Malec'i bulacağız. Onu Isbeth'e getireceğiz."

"Ama draken'ın Birleşme hakkında söyledikleri..."

"Birleşme'yi gerçekleştirmedik." Gökyüzüne baktım, bunu ona neden söylediğimi bile bilmiyordum.

"Kahretsin. Gerçekten mi? Kalp eşinle evlisin ama Birleşmedin ha? Sen? Kieran? Lanet olsun..." O anda tanıdığım Malik'ten bir

parçayı görür gibi oldum. "Ben de yapmışsındır diye düşünüyordum. Anlaşılan draken da öyle düşünmüş." Biraz düşündü. "Peki yapacak mısın? İlkel bir lanete karşı işe yaramayabilir ama..."

"Bu seni ilgilendirmez. Ama yapsam da yapmasam da bu riski göze almayacağım." Yüzüne baktım. "Poppy de öyle."

Malik Kieran'a bir göz attı. Kieran Poppy'nin yanına dönmüş, korumak ister gibi hafifçe üstüne doğru eğilerek oturmuştu. "Birleşmediğinizden emin misin?"

"Evet" dedim alaycı bir sesle. "Kesinlikle."

"Vay canına" diye mırıldandı Malik.

Uzun müddet yüzüne baktım. "Neden genç ve savunmasızken Poppy'nin canını tekrar almaya kalkmadın?" diye sordum bilmem gerektiğinden emin olmadığım halde. Çünkü dediğim gibi, Poppy öfkesini kontrol etme konusunda benden çok daha iyiydi. "Kehanete inanıyorsa Millicent bunu neden yapmadı?"

Malik yine başını iki yana salladı. "Poppy onun kardeşi. Millie bunu yapamazdı. Penellaphe'nin Millie hakkında bir şey bilmemesinin bir önemi yoktu."

"Ya sen? Cora'nın söylediklerine inanmaktan vazgeçtin."

"Ben... yapamadım işte. Onu bir çocuk olarak görmeyeceğim kadar büyüdüğünde Poppy'yi Masadonia'ya gönderdiler" dedi gözlerini kısarak. "Ve sonunda Karanlık Olan'ı duydum. Seni. Düşündüm ki..."

Gerildim. "Ne düşündün?"

"Kan Kraliçesi'nden intikam almak için onu öldüreceğini düşündüm."

Sessizce küfrederek başımı çevirdim. Kısa bir süre için tam da bunu yapmayı düşünmüştüm. Poppy'yle tanışmadan önce. Onu sadece Bakire olarak tanıdığım zamanlarda. Ama bu kısa zaman dilimi beni şimdi bile rahatsız ediyordu.

Bir elimi yüzümden geçirdim. Malik'in fikrini değiştirmesinin bir önemi olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Tekrar diz çöktüm. "Isbeth'i ve Kan Tacı'nı alt etmek istiyor musun istemiyor musun?"

Malik'in bakışları sertleşirken gözlerinde kehribar parçacıkları belirdi. "Yandıklarını görmek istiyorum."

"Ya Millicent?"

"O da aynını istiyor." Bakışları uyumakta olan Poppy'ye, sonra tekrar bana döndü. "Annesinden kurtulmak istiyor. Artık kendi hayatını yaşayabilmek istiyor."

"İstediğin gerçekten buysa başkente dönüp kendini öldürtmezsin. Bizimle birlikte savaşırsın. Malec'i bulmamıza ve Isbeth'i öldürmemize yardım edersin. Bu işi bitirmemize yardım edersin."

"Size yardım edeceğim" dedi Malik. "Kaçmaya çalışmayacağım."

Malik'in Poppy hakkında söylediklerime inanmak istediği kadar ben de buna inanmak istiyordum. Sorun bu inancın kelimelerle kazanılmamasıydı. İnanç eylemlerle kazanılırdı. "Lockswood'daki gece hakkında bilmek istediğim bir şey daha var. O tekerleme neyin nesi?"

"Ne?" Malik kaşlarını çattı. "Ne tekerlemesi?"

"Güzel gelincik. Kopar ve kanamasını izle." Dikkatle yüzüne baktım.

"Amma boktan bir tekerleme" dedi Malik. "Ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç böyle bir şey duymadım."

Ertesi sabah kayalık tepeyi aştığımızda Padonia'yı çevreleyen Sur'un mazgallı siperleri göründü. İçim hemen beklenti ve kararlılıkla doldu, biraz da korkuyla. Bir gece önce gördüğüm Morsalkım Ormanları şimdi toprak yolu ve Padonia şehrini kaplıyor, mavinin ve morun farklı tonlarındaki dallar Kan Ormanı sınırlarında yerini koyu kırmızıya bırakıyordu.

Poppy'nin bu güzellik karşısında hayran kaldığı belliydi, bakışlarını manzaranın her bir santiminde gezdiriyordu. Bunun Lockswood yolundan geçeli daha bir saat olmadığını unutmasına faydası olacağını umuyordum. Morsalkımlar daha görünür hale gelene kadar omuzları gevşememişti. Yine de sabahın büyük bölümünde sessizdi.

Eyerde kımıldanarak Malik'e baktım. Dün geceki konuşmamızdan sonra babamızla yeniden bir araya gelmemiz de yaklaşırken kafam iyice karışmıştı ve bileklerindeki kemik zinciri çıkartıp Malik'i serbest bırakmakla feci bir hata yapmış olmayayım diye tanrılara dua ediyordum.

Askerlerimizin ilk defa göreceği prenslerinin zincirlerle bağlı olmasını istememiştim.

Poppy bir elini beline doladığım kolumun üstüne koyarak başını kaldırıp bana baktı. "İyi misin?"

"Emin değilim" dedim yüzüne bakarak. "Babama ne diyeceğimi düşünüyordum."

"Neye karar verdin?"

"Dikkate değer bir şey bulamadım" dedim gülerek.

Mavimsi-mor sarmaşıkların arasından Rhain Nehri'nin üstündeki köprü görününce ileriye doğru baktı. "Biraz daha zamana ihtiyacın varsa erteleyebiliriz."

"Gerek yok." Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Bir an önce halletsem daha iyi."

Çadırların tepeleri görünmeye başladı, askerlerin büyük kısmı Sur'un önünde kamp kurmuş gibiydi. Riskli bir hamleydi ama büyük ihtimalle içerideki tarlalar zarar görmesin diye buna karar verilmişti.

Kasabadan gelen alçak bir gürleme sesi dikkatimizi çekti. Kieran yanımızda durunca atımı yavaşlattım, kulağımıza nal ve pençe sesleri geliyordu. "Gelenler var." Kalçalarını sıkıp attan indim. Elimi uzattım, Poppy hiç tereddüt etmeden elini elime koydu. Bindiğimiz at Kieran'ı kurt formunda görmeye yeni yeni alışıyordu ve içimde birazdan çok daha fazla kurt tarafından sarılacağımıza dair bir his vardı. Poppy'yi sırtından atmasını istemiyordum.

Poppy dudaklarını büzdü. "İşitme ve görme duyumun daha gelişkin olmamasına hâlâ inanamıyorum. Çok saçma."

"Ya da şekil değiştiremediğine" dedim, gürültüler çoğalıp yaklaşmaya başlamıştı.

"O da var."

"Sen bu halinle mükemmelsin." Eğilip ağzının kıyısına bir öpücük kondurdum. "Ortalama işitme duyunla ve her şeyinle."

"Çok klişe" dedi Poppy sırıtarak, yeşil-gümüş rengi gözlerini çevreleyen kirpiklerinin arasından bana baktı. "Ama şirin."

Morsalkım sarmaşıklarının arasından ilk çıkan beyaz bir kurttu, doğruca bize doğru koşmaya başladı. Delano üstüme atlarken kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Ah tanrım" diye mırıldandı Poppy ürken atı sakinleştirmeye çalışarak.

Kurdu yakalayıp geriye doğru sendelerken gülüyordum. Delano çok büyük bir kurt değildi ama yine de bir öküz kadar ağır ve güçlüydü. Bir dizimin üstüne çöküp başını başıma bastırarak heyecandan kıpırdanıp duran Delano'yu sakinleştirmeye çalıştım.

"Seni özledim dostum." Kafasını iki yanından tutup sıkıca sarıldım, sonunda Kieran'a benzeyen ama boy ve ağırlıkça ondan daha ufak olan kahverengi tüylü bir kurt Delano'yu dürterek kenara itti.

Netta'ya sarılırken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Netta biraz daha sakindi, yalnız beni neredeyse kıçımın üstüne deviriyordu. "Ben de seni özledim."

"Ya beni?" dedi aksanlı bir ses.

Netta'nın başını okşarken, "Sen bir kez bile aklıma gelmedin Emil" dedim.

"Of" dedi Atlantisli gülerek, sonra daha yumuşak bir sesle, "Onu bulacağını biliyordum" dediğini duydum.

Başımı kaldırınca kestane saçlı piç kurusunun Poppy'nin elini tutup göğsündeki altın-çelik karışımı zırha götürdüğünü gördüm. İlk kez boğazına bir yumruk indirmek istemedim. Çünkü bakışlarındaki hayranlığın nedeni duyduğu saygıydı.

Ve Poppy'nin elini hemen bırakmıştı.

Diğer kurtlar etrafımı sarınca pes edip dizimin üstünde kaldım, her biri gelip bana sürtünüyor ya da kafasını kafama bastırıyordu. Memnuniyetle bekledim. Bir kurdun bunu yapması duyduğu saygının göstergesiydi ve ben de bunu kabul etmekten onur duyuyordum.

Nihayet ayağa kalkmayı başardığımda başka bir duyguyla sarsıldım. Bunun nedeni Poppy'nin de aynı şekilde karşılandığını, yüzünü Delano'nun boynundaki tüylere gömme ve Netta'ya sıkıca sarılma sırasının ona geldiğini görmemdi. Kurtlar üstüne abanırken gülüyordu. Onları kucaklayışı –sevgiyle ışıldayan gözleri– kurtların da ona tapması göğsüme ve lanet gözlerime bir şeyler yapmıştı.

O benim *karımdı.*

Benim kalp eşim.

Lanet olsun.

Boğazımı temizleyerek karşımda dikilen uzun boylu Atlantisliye baktım.

"Geri çekildim" dedi Naill boğuk bir sesle. "Ezilmek istemedim."

Gülerek yaklaşıp onu kucakladım. "Seni görmek ne güzel."

"Seni görmek de öyle." Kolunu omzuma attı. "Sensiz hiçbir şey yolunda gitmedi."

İçimi çektim. "Ama artık buradayım."

"Biliyorum. Bizi bir daha bırakma."

"Öyle bir niyetim yok."

Naill bana son bir kez sarıldıktan sonra geri çekildi. Sol bileğimi tuttu. Elime fazla uzun bakmadı ama kehribar rengi gözleri sertleşti. "Bunu onlara ödeteceğiz."

"Evet." Diğer elimi ellerimizin üstüne koydum.

Naill kenara çekilince yerini hemen Perry aldı ve tek koluyla bana sarıldı. Üstündeki zırh göğsüme batsa da umursamadım. Uzun müddet ikimiz de konuşmadık, sonra boğuk bir sesle, "İyi görünüyorsun" dedi.

"Öyle de hissediyorum" dedim. "Delano'ya göz kulak oldun mu?"

"Evet. Yirmi dört saat nöbet tutar gibiydim." Perry gülerek geriye doğru kaykıldı, kehribar rengi gözleri parlıyordu. "Kieran ve kraliçemizin seni bulacağından hiç şüphe etmedik. Tek bir an bile."

Boğazım tıkandı. "Ben de."

Perry yavaşça içini çekerek geri çekildi ve sonunda Malik'in durduğu yere doğru baktı. Omuzlarıma attığı kolu gerildi. "Tanrılar, gerçekten de o."

"Evet." Malik'e doğru yürüyen Delano'ya baktım. Diğer kurtlar dikkatli ve ihtiyatlı bakışlarla onları izliyordu. Prense dair şüpheleri elle tutulacak kadar yoğundu.

"Ama hiç..." Naill yanımıza geldi, Perry'nin çenesinde bir kasın seğirdiğini fark ettim.

"Hiç de beklediğim gibi değil" diye tamamladı cümleyi Emil.

Diğer bir deyişle yıllarca süren esaretten döndüğümde olduğum gibi et ve kemik yığınından ibaret değildi.

Emil elimi tuttu, adi herifi kendime çekip sıkıca sarıldım. "Delano'nun dediğine göre Malik dönmek istememiş" dedi sessizce.

Perry bize baktı. "Poppy ona karmaşık bir mesele olduğunu söylemiş."

"Gerçekten öyle." Kolumu yanıma gelen Poppy'ye doladım ama gözlerimi abimden ayırmıyordum.

Malik Delano'nun önünde diz çökerken Kieran usulca yanlarına yaklaştı. Abim bir şeyler söylüyordu ama ben bile ne dediğini duyamıyordum. Her ne dediyse Delano Malik'in elini başıyla hafifçe dürterek karşılık verdi.

Malik hafifçe ürperdi, bunu diğer kurtlar da fark etmişti. Havayı saran gerilim azaldı. Malik titreyen elini Delano'nun öne eğilmiş başının üstüne koyarken Poppy yan tarafıma yaslanıp avucunu göğsümün hemen altına bastırdı. Malik gözlerini kapattı, yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü, başını çevirip omzunu yanağına sür-

tünce Poppy parmaklarıyla gömleğimi sıkıca kavradı. Poppy'nin ne sezdiğini anladım. Duygu Malik'in yüzünden açıkça okunuyordu. Keder.

Malik'in kurdu Preela, Delano'nun kız kardeşiydi.

39

Dar yol boyunca yürüyen, hatta Morsalkım Ormanı'nın içlerine kadar dağılan düzinelerce kurt tarafından kuşatılmış halde tepeden Padonia'ya indik. Netta ve birkaç kişi kasabaya dönmüştü bile. Ağaçlar seyrelince boru sesleri duyuldu ve Padonia'nın bulunduğu vadi önümüze serildi.

Rhain Nehri'nin kenarında ve Sur'un dibinde beyaz çadırlardan bir deniz görünce nefesim tıkanıverdi.

Bayraklar.

Sur'un tepesindeki siperlerde altın sarısı ve beyaz bayraklar dalgalanıyordu, hepsinin üstünde Atlantia arması vardı... Poppy'nin seçtiği, üstünde bir güneşin ortasında eşit uzunlukta çaprazlanmış kılıç ve okun olduğu arma.

Tanrılar.

Yapmıştı.

Yüzyılların armasını değiştirmişti. Benden çok daha güçlü olduğu halde krallığa ve diyara kral ve kraliçe arasında bir güç dengesi olduğunu gösteriyordu.

Bunu görünce göğsüme beklenmedik bir duygunun yumru-

ğunu yemiş gibi oldum. Poppy'ye daha sıkı sarılıp başımı eğdim. "Sen mükemmelsin" diye fısıldadım kulağına.

Poppy başını hafifçe çevirip kaşlarını çattı. "Bunu neden söyledin?"

"Her şey için" dedim ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak. *"Her şey."*

Poppy Sur'a baktı. "Bayraklar" diye fısıldadı. "Hoşuna gitti mi?"

"Ne kadar hoşuma gittiğini göstermek için sabırsızlanıyorum." Kulağını hafifçe ısırdım, Poppy küçük bir çığlık attı.

Yüzü kıpkırmızı oldu ama birden tahrik oluşu, göstermem için sabırsızlandığını söylüyordu.

Doğrulup dikkatimi tekrar Sur'a verdim. Yakınlardaki morsalkım ağaçlarının dalları duvara tırmanıyor, taşlara dolanarak Sur'u lavanta rengi dallarla kaplıyordu.

"İşte bu kötü" diye mırıldandım. "Morsalkım ağaçları."

"Çok güzeller" diye fısıldadı Poppy. "Hiç bu kadar güzel bir Sur görmemiştim."

"Öyle ama söyleyeceğim şeyden hiç hoşlanmayacaksın."

Poppy içini çekti. "Galiba ne söyleyeceğini biliyorum. Ağaçların kesilmesi gerektiğini."

Hafifçe sırıttım. "Sur'dan çekilmeleri gerekiyor. Bu noktaya varmadan çok önce yapılmalıydı. Muhtemelen Sur'u çoktan zayıflatmışlardır."

"Evet" dedi biraz önümüzden giden Emil; Kieran ikimizin arasından, Naill de solumuzdan geliyordu. "Ağaçlar bazı bölgelerde doğu duvarlarını delmiş durumda."

"Yükselmişler altyapıya hiçbir zaman önem vermedi" diye homurdandı Poppy. "Yükselmişler demişken, Padonia'yı yöneten soylular ne âlemde?"

"Biz gelmeden şehri terk etmişler" dedi Emil tiksintiyle gülerek. "Tıpkı Beyaz Köprü'de yaptıkları gibi..."

"Ve Üç Nehir'de" dedi Malik gömüldüğü sessizlikten çıkarak. "Soyluların çoğu Carsodonia'ya kaçtı. Poppy, Jalara'nın kellesini aldığından beri gelmeye devam ediyorlar."

Naill, Malik'e baktı. "Yükselmişler Beyaz Köprü ve Padonia'dan kaçmakla kalmadı."

İçimi bir korku sardı. "Ne yaptılar?"

"Oak Ambler'daki gibi olmadı. Beyaz Köprü'den kaçarlarken arkalarında bir mezarlık bıraktılar." Naill başını çevirdi. "Pompay'ın kuzey bölgelerinde yaptıkları gibi."

"Ah tanrılar" dedi Poppy kaskatı kesilerek. "Peki orada?.."

"Beyaz Köprü'de hiçbir ölümlü –yetişkin ya da çocuk– sağ kalmadı" dedi Perry, korku bir öfke dalgasının içinde yanıp kül olurken güçlükle yutkundu. "Binlerce kişi ölmüş ve çoktan dönüşmüştü. Bazı kurtları ve askerleri kaybettik. Çok fazla Craven vardı."

Poppy başını eğerek bana yaslandı. Keşke söyleyebileceğim bir şey olsaydı ama böyle bir durumda söylenecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Padonia'da da aynısını yaptılar ama buradaki insanlar direndi" diye devam etti Naill başını kaldırarak. "Çok sayıda ölümlü öldü ama Beyaz Köprü kadar kötü değildi. Bu esnada Yükselmişler'den birkaçını öldürdüler."

"Ya Üç Nehir?" diye sordum öfkemi bastırarak.

"Oradaki Yükselmişler kaçtı ama ölümlülere dokunmadılar" dedi Emil. "Nedenini bilmiyorum. Belki onların yöneticileri diğerlerinden daha farklıydı. Bilmiyorum."

"Sen biliyor musun?" dedim Malik'e.

Malik ileriye bakarken benzi atmıştı. "Beyaz Köprü'de ve burada bunların olduğunu bilmiyordum" dedi boğuk bir sesle. "Ama sarayda Dravan'ı gördüm, kendisi Üç Nehir'in düküdür. Ketum biridir. Hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

"Ama onu tanıyorsun, değil mi?" diye sordu Naill, Malik başını sallayınca gözlerini kıstı. "İşler sizin için tam olarak ne kadar karmaşık *Prens* Malik?"

"Uzun hikâye" diye araya girdim, dönemeci aldığımızda karanlık bir gölge morsalkım ağaçlarının tepelerini hareketlendirerek yolun üstünden geçti. "Sonra konuşuruz."

Sur'un kapıları tam olarak görünmeye başlamıştı ama benim dikkatimi çeken üstümüzde uçan şeydi.

Gölge köprünün ve çadırların üstüne düşmeden önce bulut örtüsünün arasından tek gördüğüm gri bir parıltıydı. Setti kadar büyük bir yaratık arka bacaklarının üstünde Sur'a indiğinde ağzım açık kaldı, kıvrık boynuzları bulutların arasından süzülen güneş ışığında parlıyordu.

Draken yumuşak bir ses çıkarınca tüylerim diken diken oldu.

"Meyaah Liessa?" dedi Reaver atını yavaşlatarak. "Eğer bana acilen ihtiyacın yoksa?.."

"Hayır." Poppy hafifçe gülümsedi. "İstediğini yapabilirsin."

Draken başını eğerek selam verdikten sonra atından inip dizginleri Perry'ye verdi. Çabucak ormanın içinde gözden kayboldu.

"Bu Nithe" dedi Poppy, Sur'un üstündeki gri draken'ı göstererek.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Çünkü, tanrılar, yeniden bir draken gördüğüme inanamıyordum.

Köprüye vardığımızda üstümüzde iki gölge daha belirdi. Nithe'den biraz daha büyük gri bir draken ve biraz daha ufak üçüncü bir tanesiydi.

"Yeşilimsi olan Aurelia" dedi Poppy. "Kahverengimsi-siyah olan da Thad."

Gövdelerinin uzunluğundaki kanatlar iyice açılıp inişlerini yavaşlatırken yine başımı salladım. Kapının iki yanından alçaldılar. Kalın tırnakları Sur'un tepesine saplandı, boyunlarını uzatırken morsalkım dalları sallanıyordu. Başlarını gökyüzüne kaldırdılar, kesik kesik haykırışları vadide yankılanırken boyunlarındaki boynuzlar ve yakaları titreşiyordu.

Ormandan çağrılarına yanıt geldi. Üstümüze daha da büyük bir gölge düşünce bakışlarımızı yukarı çevirdik. Çadırların ve Sur'un üstünden geçen morumsu-siyah draken'ı görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Bu da Reaver" dedi Poppy.

"Evet" diye mırıldandım yavaşça gözlerimi kırparak. Reaver

neredeyse bir savaş atının iki katı büyüklüğündeydi ama havada sessizce süzülüyordu.

Diğer üç draken havalandı, güçlü kanatlarını çırparak Sur'dan yükselirlerken vadideki hava dalgalandı. Padonia üzerinde uçarak Reaver'a katıldılar. Bu görüntüye tanık olmak hiç aklıma gelmeyen bir şeydi, ormana giren kurtlarla birlikte köprüden geçerken draken'ların ufukta gözden kaybolusunu izledim. Çadırların arasından askerler çıkarken yol kapılara kadar kurtlarla dolmuştu.

Atımızı Malik'in atına yaklaştırdım. Malik gözlerini ileriye dikmiş, ölü gibi kaskatı kesilmişti. Emil ve diğerleri yanımızdan geçerken askerler Malik'i gördü, Poppy'yi ve beni, peşinden de *ses* geldi.

Bağırtılar yükseldi. Altın sarısı Atlantia kılıçları havaya kaldırılıp kalkanlara vuruldu... yeni Atlantia armasını taşıyan kalkanlara. Biz yanlarından geçerken kılıçlar yere indirildi, askerler diz çöküp ellerini ve kılıçlarının sapını yere vurdular.

Tezahüratlar sürerken Poppy bana sokuldu, kapılar açıldı. Bu tepkiye alışık değildi. Ben de hiçbir zaman alışamamıştım ama bu kez farklıydı.

Bir kral ve kraliçe böyle karşılanırdı.

Rhain Nehri'nin iki kolu arasından ve kapılardan geçerken Poppy'nin elini tuttum. Askerlerin girişe yakın bir yerde kamp kurduğu Sur'un içinden bağırtılar gelmeye devam ediyordu.

Mısır tarlalarına vardığımızda bile sesler devam ediyordu, mısırların arasından çıkan ölümlüler tırpanlarını havaya kaldırarak bağırıyordu. Ölümlüler *tezahürat yapıyordu.*

Poppy'ye doğru eğildim. "Oak Ambler ve Massene'de de böyle miydi?"

Poppy elimi sımsıkı tutuyordu. "Hayır." Titreyerek içini çekti. Kieran kulaklarını dikerek yanımıza gelirken Poppy belli belirsiz gülümsedi. "Bu... çok fazla."

Evlerin ve dükkânların önünden geçerek ilerlerken Poppy'yi daha sıkı tuttum, ölümlüler sokaklara dökülüyor, kaldırımdakiler oldukları yerde kalıp bir ellerini kalplerine, diğerini yere koyarak eğilip selam veriyordu.

Emil omzunun üstünden Poppy'ye baktı. "Bu arada, planın işe yaradı. Biz daha Üç Nehir'e varmadan Oak Ambler ve Massene'de yaptıklarımızı duymuşlar. Fetih için gelmediğimizi öğrenmişlerdi. Burada da aynı."

Poppy'nin yüzündeki gülümseme şimdi daha belirgindi. "*Bizim* planımız" dedi. "Ve plana uyan herkesin. Senin. Vonetta'nın. Hepinizin."

Emil gülümsedi, çenesini eğerek ileriye bakarken yanakları kızarmıştı.

Gururdan başımı daha da havaya kaldırdım. Poppy tahta geçmekten çok korkmuştu. İyi bir kraliçe olamamaktan korkmuştu çünkü hazır, eğitimli ve yeterince bilgili olduğunu düşünmüyordu. Yine de bunda bir rol –önemli bir rol– oynadığını biliyordu ama bütün rolleri değil.

Morsalkım ağaçları yeniden göründü, yolun iki yanında sıralanıyorlardı, akan suyun sesi bizi kasabanın ortasındaki malikâneye kadar takip etti. Burayı da ağaçlar kaplamıştı, iç sur zar zor görülüyordu.

Kale duvarının etrafında ve avluda daha büyük çadırlar kurulmuştu. İleri doğru baktım, malikânenin girişinde duran birkaç generali görünce kalbim düğümlenir gibi oldu.

Birkaç genç Atlantisli kocaman gözlerle yanımıza koştu, atlarımızdan inerken aceleyle eğilip selam verdiler. Onlar atları toplarken Netta generallerin yanından geçerek geri döndü. Yalnız değildi. Oak Ambler'dan beri görmediğim bir ölümlü peşinden geliyordu, arkadan topladığı beyaz saçlarıyla şimdi çok farklı görünen biri. Tawny'ye bakarken göğsüme tuhaf bir his yerleşti.

Poppy yanımdan dolaşarak Netta ve Tawny'nin yanına gitti. Ölümlü önce Poppy'ye gidip sarıldı, birden gerildim, oysa bunun için bir sebep...

Kieran gözlerime baktı. Kaşlarını kaldırdı. Ölümlüde bir sorun olduğu hakkında beni uyarmıştı. Tam olarak kötü bir şey değildi. Sadece farklıydı. Anlam veremediğim bir histi.

"Nasılsın?" dedi Poppy, Tawny'nin ellerini tutarak. "Şimdi daha sıcaksın."

"Biraz." Tawny gülümsedi. "Herhalde Vonetta beni sürekli çalıştırdığı için."

Poppy bir kaşını kaldırarak sırıtmakta olan Netta'ya baktı. "Gianna'yla birlikte ona dövüşmeyi öğretiyoruz. Çabuk öğreniyor."

"Poppy'nin öğrettikleri sayesinde" dedi Tawny.

"Ben sana sadece sivri ucu bir şeye saplamayı öğrettim" dedi Poppy.

Tawny sırıtarak Poppy'nin elini bıraktı. "Hey, bu gereken bilginin yarısından fazlasıysa öğrendim demektir."

Ben gevşerken Poppy, Netta'ya döndü. "İkimiz de iki ayak üstündeyken bir kez daha sarılalım."

Netta gülerek sarılırken Delano Poppy'nin yanında kaldı. "Seni özledim" dedi Poppy geri çekilirken. "İyi misin? Yaralanmadın, değil mi? Hepiniz?.."

"Ben iyiyim." Netta, Poppy'yi omuzlarından tuttu. "Hepimiz iyiyiz."

"Senin sayende" dedi Poppy. "Orduları çok iyi yönettin."

"Yardımcım vardı."

"Yani ben." Emil atların yanından dolaştı.

Başımı iki yana sallayarak dizginleri bir kahyaya verdim. "Setti burada mı?"

"Evet Majesteleri" dedi genç adam. "Dönmenizi beklerken taze saman ve yemle beslendi."

"Teşekkür ederim."

Dönüp fazla uzakta durmayan Tawny'yi buldum. Kahretsin. Gözleri... Gözlerinde renkten eser kalmamıştı. "Seni ayakta gördüğümde sevindim."

Tawny de benim ona baktığım gibi dik dik bana baktı. "Ben de duyduğuma göre Poppy'yi onun seni sevdiği kadar çok sevdiğin için ve ona yalan söyleyip beni yüzüne yumruk atmak zorunda bırakmadığın için sevindim."

Poppy bize döndü. "Tawny."

"Ve onu kaçırdığın için" diye ekledi Tawny.

"*Tawny*." Poppy aceleyle yanımıza gelirken Netta gülüyordu.

"Ne?" İnsanda *başka bir şey* olduğu hissini uyandıran ölümlü kollarını kavuşturdu. "Ben sadece herkesin..."

"Ve gerçekten *herkese* sordu" diye söze karıştı Emil.

"Poppy'ye son derece bağlı olduğunu söylediğini belirtmek istemiştim" diye bitirdi cümlesini Tawny.

"Belirtmek istediğin bu değildi" dedi Poppy.

Gülmemeye çalışarak başımı yana eğdim. "Yine de yumruk atmak istiyorsan seni durdurmayacağım."

Poppy ters ters yüzüme baktı.

Arkadaşı beni böyle bir zahmete değip değmeyeceğimi anlamak ister gibi süzdü. "Bu aklımda olsun."

"Hayır, olmasın" dedi Poppy. "Kralı yumruklayamazsın."

"Biri sana bunu söylemeyi unutmuş" dedi Kieran, Poppy'nin yanından geçerek.

"Onu yumrukladın mı?" dedi Tawny gözlerini kırpıştırarak.

"Hayır. Pek sayılmaz." Poppy'nin yanakları kızardı.

"Beni bıçakladı." Poppy'nin elini tuttum. "Göğsümden."

"Ah, tanrılar" dedi Poppy, Tawny'nin gözleri kocaman açılmıştı. "İnsanlara bunu söyleyip durmaktan vazgeçmelisin."

"Ama hak etmiştim" diye ekledim, kapıya doğru bakıp Hisa'nın generallerin yanına geldiğini görünce gülümsemem silindi. Ama asıl dikkatimi çeken Hisa'nın yanında yürüyen kişiydi. Babam. Malik'in birkaç metre ötede attan indiğini görünce gerildim. Naill'e dönüp sesimi alçalttım. "Emil ve senden gözünüzü Malik'ten ayırmamanızı istiyorum."

Naill başını salladı. "Tamam."

Poppy'nin elini tutarak Kieran, Netta ve Delano'yla birlikte babama doğru yürümeye başladım. Malik'in arkamdan geldiğini fark ettiğimden kendimi birkaç turluk tuhaf kavuşmalara hazırladım.

Karşımdaki generalleri tanıdım. Lizeth Damron, Perry'nin hayli etkileyici bir sakalı olan babasının yanında duruyordu. Diz çökerlerken gözlerimi Poppy'nin beni hakkında uyardığı Aylard'a diktim.

"La'Sere Üç Nehir'de kaldı" dedi Netta. "Murin de Beyaz Köprü'de."

"Generallerle sorun yaşadın mı?" diye sordu Poppy, Tawny Netta'nın arkasından geliyordu. "Aylard'la?"

"Üstesinden gelemediğimiz hiçbir şey olmadı" dedi Netta generaller kalkıp kenara çekilirken.

Babamla göz göze gelince olduğum yerde donup kaldım. Babam bir basamak aşağı indi. Hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu, gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklar derinleşmişti. Bir dizinin üstüne çöküp selam verirken zırhı gıcırdadı.

"Kalkabilirsin." Ben dilimi yuttuğum için yumuşak bir sesle bir zamanlar ona öğrettiğim şekilde buyuran Poppy'ydi.

Babam altın sarısı gözlerini benden ayırmadan doğrulurken hâlâ kımıldayamıyordum. "*Cas.*"

Birden Ayrılış'a girmesine daha yıllar olan, koşup babasının uzattığı eli tutmak isteyen küçük bir çocuğa dönüştüm. Ama olduğum yere çakılıp kalmıştım.

Poppy elimi sıkarak yalnız olmadığımızı hatırlattı. Gözler üstümüze dikilmişti, bu gözlerin pek çoğu eski kral ve kraliçelerinin Kan Kraliçesi'nin gerçekte kim olduğunu bildiğinden habersiz kişilere aitti.

Poppy'nin elini bırakıp babamın eline uzanırken içimden bir ürperti geçti. Babam kolumu tuttu, beni kendine çekip sıkıca sarılırken gözleri parlıyordu. Her zaman muhteşem ve tanıdığım herkesten daha güçlü olan babamın titrediğini hissettim. Gözlerimi kapattım, ben de titriyordum. Öfke sevgiye dönüşürken tek bildiğim soru sormanın sırası olmadığıydı. Hesap verecekti ama bunun başkalarının önünde olması gerekmiyordu. Kan Tacı'yla savaşımızı bitirmek üzereyken buna gerek yoktu.

"Poppy'nin gitmesini istemedim" dedi babam boğuk bir sesle. "Kalmasını istedim. Ama ânında bana haddimi bildirdi."

Boğuk bir kahkaha attım. "Hiç şüphem yok."

"İyi ki de bildirmiş." Babam beni kollarında daha da sıkarak sesini iyice alçaltı, "Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum."

"Evet." Yutkunarak geri çekildim, elimi uzattığımda Poppy'nin elini buldum. "Ama beklemek zorunda."

Babam başını salladı, sonunda Poppy'ye baktı. Poppy'yle konuşmaya başladı ama bakışları arkamıza, büyük oğluna kaydı. Birden hayalet görmüş gibi sarardı, Malik ise... babamıza bakmıyordu bile.

Babam güçlükle yutkunarak ona doğru yürüdü. "Malik" dedi boğuk sesle, bu ses kaskatı olmuş göğsümü biraz yumuşattı. Babamızın sesi ölmüş bir çocuğa bakan bir adamın sesi gibiydi.

Malik ifadesiz bir yüzle malikânenin önündeki morsalkımlara bakıyordu. "Seni gördüğüme sevindim baba" dedi kayıtsızca. Sesi bomboştu. "İyi görünüyorsun."

Babamız bir an kaskatı kesildikten sonra savaş alanında az evvel onu yenmiş olan birine bakan bir adama dönüştü. "Sen de öyle oğlum" dedi Malik'inki kadar boş bir sesle. Şakağında seğiren kas bir şeyler hissettiğine dair tek işaretti. Malik'in şakağındaki kas da seğirdi. Babamız boğazını temizledi. "Yemek ve içecekler hazır." Yavaşça bize döndü. "Konuşulacak çok şey var diye düşünüyorum."

"Evet" dedim koluma giren kraliçemize bakarak. "Bitirilmesi gereken bir savaş var."

Kızarmış et ve bira eşliğinde babama ve generallere Carsodonia'da olanları ve Isbeth'in istediklerini anlatırken babam sol elime baktı.

Elime ne yaptıklarını gördüğünü saklamaya çalışıyordu. Diğerleri de öyle. Elimi gizlersem daha rahat edebileceklerini düşündüm ama bir parmağımın eksik oluşu artık benim gerçekliğimdi.

Buna alışmaları gerekiyordu. Bu nedenle elimi masanın üzerinde, hepsinin gözü önünde tuttum.

"Kan Kraliçesi Malec'ten ne istiyormuş?" dedi Sven.

Poppy kucağımda hafifçe kımıldandı, gözlerini masaya dikmişti, parmağı dalgın dalgın izini sürdüğü kesiğin üzerinde hareketsiz kaldı. Tuvaletten dönerken onu tutup kucağıma çekmiştim. Böyle bir konuşma için pek de uygun bir oturma şekli olmayabilirdi ama diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değildi. Poppy'nin kucağımda olmasını istiyordum. Mümkün olduğunca yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. Onu hissetmek bana güven ve güç veriyordu.

Ayrıca kıvrımlı poposunun kucağımda olmasına bayılıyordum.

Sol tarafımda oturan Kieran birasından bir yudum aldı, gözleri bardağın üzerinde hafifçe büyüdü. Bakışlarım bir an Emil ve Naill'in arasında oturan Malik'e kaydı. Masadaki generallerin Kan Kraliçesi'ni sadece Ileana olarak tanıdıklarını bilmek söyleyeceklerimizi gerçekten sınırlıyordu. Malik hiç konuşmamıştı. Durmadan tazelediği bira kupasından başını kaldırıp bakmamıştı bile. Ta ki Sven o soruyu sorana kadar. Şimdi gözlerini babamıza dikmişti.

Babamız da gözlerini masaya dikmişti, kupasını kaldırıp birasından hatırı sayılır bir yudum aldı. İç geçirerek Malik'e, sonra da bana baktı. "Kan Kraliçesi'nin gerçek adı Isbeth."

Şaşkınlıkla irkildim, Poppy de birden kafasını kaldırdı. Generaller yaşadıkları şoktan sessizliğe gömülmüştü. Babamın bunu itiraf etmesini beklemiyordum. Abime bakınca onun da beklemediğini anladım. Babamızın duyduğu rahatsızlıktan keyif aldığı da ortadaydı. Malik sırıtıyordu.

Kendini ilk toplayan kişi olan Lord Sven arkasına yaslandı. "Hepimizin bildiği Isbeth'ten bahsetmiyorsun herhalde."

"Evet, hepinizin tanıdığı Isbeth'ten bahsediyorum" dedi babam derin bir nefes alarak. "Malec'in metresinden."

"Ve ilk vampir" dedi Aylard.

"İlk vampir o değildi." Babam Atlantisli generale baktı. "Isbeth hiçbir zaman bir vampir olmadı. Malec onu Yükseltti ama bir tanrı vampir yaratamaz. Bir tanrı tamamen başka bir şey yapabilir."

"Isbeth bir yarı tanrı" dedi Poppy başını kalırarak. "Sahte bir tanrı ama her açıdan tam bir tanrı. Bunca zaman Yükselmiş kılığına girdi, Yükselmişler'in çoğu onun gerçekte ne olduğunu bilmiyor bile."

Aylard başını Poppy'ye çevirdi. "Sen başından beri biliyor muydun? Biliyordun ve bize söylemedin, öyle mi?" Sesi kuşku doluydu, Poppy başını salladı. Aylard'ın çökük yanakları öfkeden kızardı. "Böyle bir bilgiyi bizden nasıl saklarsın?"

Ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. "Bunu öğrenmeniz gerekli değildi" dedim Poppy'den önce cevap vererek. "Ama öfken yersiz. Bunu sorman gereken kişi kraliçeniz değil."

Aylard kaskatı kesildi, yüzü daha da kızardı.

"Oğlum doğru söylüyor. Tüm sorumluluk bana ve Eloana'ya ait. Kan Kraliçesi'nin kimliğini çoğu kişiden sakladık" dedi babam. "Kraliçemiz istese Kan Kraliçesi'nin kim olduğunu açıklayabilirdi ama sanırım bize duyduğu saygıdan ötürü bunu yapmadı." Babam gözlerime baktı. "Bu saygıyı Eloana'nın da benim de hak ettiğimizi düşünmüyorum."

Başımı çevirip derin bir nefes aldım.

Sven başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Bunu yıllarca sakladınız... yüz yıllarca."

Babam başını salladı.

"Bu tür bilgilerin paylaşılması zorunludur" diye devam etti Aylard boğazını temizledikten sonra. "Kan Tacı hakkında bildiklerimizi değiştiriyor. İstedikleri tek şey güç değil."

Sven başını salladı. "İntikam."

Kieran'ın diğer tarafında oturan Emil hafifçe ıslık çaldı. "Ne acayip" diye mırıldandı.

Ona hak vermek zorundaydım.

"Kraliçemizin bu bilgiyi saygısından ötürü saklayıp saklamadığının da bir önemi yok. Niyetim kabalık etmek değil Majesteleri" dedi Aylard. Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Poppy'nin kalçasındaki elim hareketsiz kaldı. "Kan Kraliçesi'nin neredeyse bir tanrı olduğunu biliyordun ve ordularımızı kraliçenin üstüne

salmayı planlarken bunu bizden gizledin, öyle mi? Bunu bilmemiz gerekiyordu."

Poppy sırtını dikleştirdi. "Ben Isbeth'le başa çıkabilirim. Orduların çıkamaz."

"Bunun konuyla ilgisi yok!" diye haykırdı Aylard. "Hangi hakla..."

"Sözlerine dikkat et" dedi Casteel.

Kieran kadehini masaya koyup gözlerini Atlantisli generale dikti. "İçimde durum daha da acayipleşecekmiş gibi bir his var" diye fısıldadı Emil'e.

Emil sessizce güldü.

"Kraliçemle konuşurken sözlerini dikkatli seçmeni tavsiye ederim." Atlantislinin gözlerine baktım. "Bir daha konuşmadan önce bunu göz önüne al. Aksi takdirde kraliçeye hakaret ettiğinde kralın ne tepki verdiğini çok çabuk öğrenmiş olursun. Seni uyarıyorum, bu muhtemelen uzun bir süre için yapacağın son şey olur."

Aylard kızarıp bozararak bakışlarını kaçırdı, baston yutmuş gibi kaskatı duruyordu.

"Hepiniz haklısınız. Aynı zamanda da yanılıyorsunuz" dedim Aylard'ın mesajı aldığından emin olunca. "Bu bildiklerimizi değiştiriyor. Krallığımızın tarihini değiştiriyor. Ama geleceği değiştirmiyor. Hâlâ Kan Tacı'nın yok edilmesi ve savaşın sona erdirilmesi gerekiyor. Şu anda odaklanmamız gereken bu. O kadar."

Karşımızda oturan kurt general eğilip Hisa'ya bir şeyler fısıldadıktan sonra babama baktı. "Aynı kanıdayım" dedi Damron. "Öyleyse sanırım hepimiz kraliçenin Malec'i neden istediğini biliyoruz."

"Hem evet hem de hayır" dedi Poppy ben kalçasını hafifçe sıkarken. "Ortada kişisel nedenlerin olduğu aşikâr. Isbeth onu hâlâ seviyor ama aynı zamanda istediğini elde etmesine yardımcı olacağına inanıyor."

"Atlantia'yı mı?" dedi Damron.

"Atlantia'yı yok etmeyi" diye düzeltti Poppy usulca. Homurtular yükseldi. "Malec'in diyarları yıkıp tek bir diyar haline getirebileceğine inanıyor. Asıl planı bu."

Babam kaşlarını yukarı kaldırdı. "Malec'in ona yardım etmesi mümkün değil." Poppy'ye baktı. "İyi durumda olamayacağını biliyoruz."

"Evet." Poppy bir saç tutamını yüzünden geriye itti. "Mantıksız gelen kısım da burası. Ama Oak Ambler'daki rahibin, Framont'un ne dediğini hatırlıyor musunuz? Gerçek Kral'dan bahsederken kimi kastettiği konusunda haklıydık. Malec'ten bahsediyordu. Ama Isbeth'in neden Malec'in onun için her şeyi yapabileceğini düşündüğünü bilmiyoruz."

Poppy konuşurken Malik'e bakıp kehanet ya da Poppy'nin Haberci olduğuyla ilgili bölümlerle ilgili bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Söylemedi. Şimdilik.

"Ama Malec eninde sonunda iyileşecek" dedi Vonetta, Poppy'nin boş sandalyesi aramızda duruyordu. "Değil mi?"

Babam başını salladı. "Bir hayli beslenmesi gerekecek, bu da zaman alacaktır. İyileştikten sonra bile nasıl bir ruh halinde olacağını ya da neler yapabileceğini bilemeyiz."

Naill'e bakıp hafifçe başımı salladım, Naill Emil'le birlikte kalktı. Malik'i sessizce yerinden kaldırıp dışarı çıkardılar. Malik Kan Tacı'nı yenmek için bize yardım etmeyi kabul etmiş olabilirdi, Malec'le döndüğümüzde ne yapmayı planladığımızı da biliyor olabilirdi ama detayları bilmesine gerek yoktu. Ona bir yere kadar güveniyordum ama aptal değildim.

"Ama o zamanın gelmesine izin vermeyeceğiz" dedim Malik gittikten sonra. Babamın yüzü Malik'in gidişiyle sert bir ifadeye bürünmüştü ama sessizliğini koruyordu. "İstediğini yapıp ona Malec'i getireceğiz ama sırf Kieran'ın üstündeki laneti kaldırmak ve onu Carsodonia'dan sürmek için. Malec'i kullanma şansı olmayacak. İki hafta sonra Isbeth'le buluştuğumuzda bu savaşı temelli bitireceğiz."

Bütün generaller dikkatle dinliyordu, "Bundan hoşlandım" dedi Damron.

Carsodonia'yı nasıl ele geçireceğimize dair konuşma, nasıl başladığı göz önüne alınırsa hayli sorunsuz geçti, nedeni de Aylard'ın

kapa çeneni kuralını uygulamasıydı. Murin ve La'Sere'yi civarda-ki şehirlerden çağırmak için planlar yapıldı. Cyr, Oak Ambler'dan çok uzaktaydı. Haber ulaştırmak ve generalin bize katılmasını beklemek için zamanımız yoktu ama yine de haber gönderile-cekti. Carsodonia'yı nasıl kuşatmayı planladığımızdan konuştuk, konuşmayı planlarımızda esnek olmamız gerektiğini göz önüne alarak yaptık, döndüklerinde draken'ları da bu planlara dahil et-memiz gerekiyordu.

"Eloana'dan haber var mı?" dedi Poppy babama. "Malec'i ne-reye gömdüğüne dair bir şey söyledi mi?"

Babam boğazını temizledi. "Evet. Padonia'ya varmamızdan hemen önce. Eloana o zaman bazı detaylardan bahsetti." Poppy öne eğildi, saç örgüsü bir omzunun üstüne kaydı. "Malec, Kan Ormanı'nın kuzeydoğusunda gömülü."

"Öyleyse..." Poppy saç örgüsünü tutup kaldırdı.

"Masadonia'ya yakın olmalı" dedi Delano. Başparmağımı Poppy'nin kalçasında gezdirdim. "Eğer öyleyse buradan birkaç günlük mesafede."

Poppy örgüsünü elinde bükmeye başladı. "Başka bir şey söyle-di mi?"

"Oraya gittin" dedi babam başıyla dar pencerelerden birini işa-ret ederek. "Çoğunun birbirine benzediğini biliyorsun. Ama Eloa-na Kan Ormanı'nın o bölümünde harabeler olduğunu söyledi. Kan Ormanı'ndan çok önce orada var olan bir şeyin kalıntıları. Malec o kalıntıların yakınında olacak."

"Belki de bir zamanlar orada küçük kasabalar vardı." Sven sa-kalını kaşıdı. "Ama İki Krallar Savaşı'nda tarlalardan başka bir şey yoktu."

Yani bir zamanlar orada her ne vardıysa hayli eskiydi. Muhte-melen tanrıların uyanık olduğu zamanlara dayanıyordu.

"Yine de bu bilgi işimize yarar." Poppy omzunun üstünden önce bana, sonra da Kieran'a baktı, Kieran başını salladı. "Bana sö-zünü ettiğin büyüyü kullanabilirim" dedi Sven'e. "Bende Malec'e ait bir şey var. Bir yüzük."

Sven ona içtenlikle gülümsedi. "Zekice."

Poppy'nin yanaklarına hoş bir pembelik yayıldı. Başımı eğip ensesine bir öpücük konduruverdim. "Malec'i bulduğumuzda" dedi Poppy, "bence onu uyandırmaya kalkmamalıyız. Bunun mümkün olup olmayacağını bileniniz var mı?"

Babam başını iki yana sallayarak Sven'e baktı. "Şey..." dedi Lord, Perry bir kadehe viski doldurup lorda doğru itti. "Aslında duruma göre değişir. Malec tabutla mı gömülmüş?"

"Evet" dedi babam. "İlah kemikleriyle kaplı bir tabutla."

"Taşımak eğlenceli olacak" dedi Kieran.

"Öyleyse tabutu açmazsanız Malec'in onu bulduğunuz gibi kalması gerekir" dedi Sven.

"Malec'in bilinci yerinde değil" dedi Poppy, Sven'in gözlerinde meraklı bir bakış belirdi. "Babam ona bir şey olduğunu buradan anladı. Malec'in bilincini kaybetmesi Ires'i uyandırdı."

"İlginç" diye mırıldandı Sven tekrar sakalını kaşıyarak. "Hayat İlkeli ve Konsort'un oğlu olduğuna göre gömülmesinin çevrede bazı etkileri olması gerek."

"Kan Ormanı dışında mı?" dedim, Poppy sırtını dikleştirdi. Kahretsin. Bunun aklıma geldiğine inanamıyordum. "Kan Ormanı bu yüzden orada. Ağaçlar Malec oraya gömüldüğü için büyüdü."

"Tıpkı ağaçların senin için de büyüdüğü gibi" dedi Kieran Poppy'ye bakarak.

"Bunu hepiniz biliyorsunuz sanıyordum" dedi Sven kaşlarını kaldırarak.

"Anlaşılan bilmiyorlarmış" dedi oğlu, Delano sırıttı çünkü biz bilmiyorduk.

Poppy başını yana eğerek dikkatle babama baktı. "İlkel büyüyü yapması için Eloana'ya kim yardım etmiş? Kimin İlkel özünü kullandığını biliyor muyuz?"

"Ben değil" dedi Sven.

"Galiba Wilhelmina yardım etti" dedi babam, hiçbirimiz bunu beklemiyorduk. "Hangi özü kullandığını ise... bilmiyorum."

"Peki Kan Tacı'nı yendikten sonra Malec'e ne olacağını biliyor

muyuz?" diye sordu Hisa. "Onu yeniden gömecek miyiz?"

Bütün gözler, Aylard'ınkiler de dahil, bize döndü. Bana düşmediğini bildiğim için cevap vermedim. Buna Poppy cevap verebilirdi.

"Hayır" dedi Poppy sırtını dikleştirerek. "Kardeşiyle birlikte evine, Nyktos ve Konsort'un yanına dönmesini sağlayacağız."

40

Poppy

Kan Ormanı'na gitme planlarımızı konuşmayı bitirdiğimizde akşamın erken saatleriydi, Tawny'yle zaman geçirme fırsatını bulmuştum. Odaya girip sıcak suyla dolu yan yana iki küvet bulunca rahatladım.

Casteel –babasıyla konuşmak için– benimle gelmediğinden odayı gözden geçirerek soyundum. Açıktaki tavan kirişleri ve beyaz badanalı taş duvarlar bana New Haven'daki odayı hatırlatıyordu. Ama burası çok daha görkemliydi, oturma odası ve yemek odası birbirinden bir paravanla ayrılmıştı. Dolap kapakları açık olduğundan Vonetta'nın getirdiği giysilerin asılı olduğunu gördüm. Ama gülümsememe neden olan giysilerin yanında asılı olan şeylerdi.

Casteel için giysiler.

Gerçekten de döneceğimizden şüphe etmemişlerdi. Birlikte döneceğimizden.

Dolabın dibinde bir sandık vardı, Kral Jalara'nın tacının durduğu sandık. Yakında o taca bir yenisi daha eklenecekti. Onları ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum.

Yatağın yanındaki masaya gidip içinde ne olduğunu bilerek elimi puro kutusunun üstüne koydum.

Taçlarımız.

Derin bir nefes aldım, kutuyu açmadan küvetin yanına gittim. Banyo yaparken çenem yine hafiften ağrımaya başladı, bir haftalık kirimden arındıktan sonra kurulandım ve bir sabahlık bulup üstüme geçirdim. Tam kuşağı bağlamıştım ki kapı çalındı.

"Gel" diye seslendim paravanı geçerek.

Kieran içeri girip kapıyı arkasından kapadı. "Yalnız mısın? Tawny yanındadır diye düşünmüştüm."

"Birlikteydik ama yoruldu."

Kieran etrafa bakındı. "Sadece uğrayıp nasılsın diye bakayım dedim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Mükemmel."

Gözlerimi yüzüne diktim.

Kieran da bana bakıyordu.

"Burada olmanın bir nedeni de Casteel'in babasıyla konuşması mı?"

Boğuk bir sesle güldü. "O kadar belli oluyor mu?"

"Birazcık." Yanmayan şöminenin önündeki koltuklardan birine yürüdüm. Sehpanın üstünde içinde kehribar rengi içki olan bir sürahi ve birkaç kadeh duruyordu. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Olur" dedi Kieran, iki kadehe içki doldurdum. "Kalırsam Casteel beni bahane edip babasıyla konuşmaz diye düşündüm."

Kadehlerden birini Kieran'a verirken göğsüm sıkıştı. "Umarım babasıyla ve Malik'le konuşuyordur ama..."

"Ama aklında çok fazla şey olmalı." Kieran şömine rafına yaslanırken ben de koltuğa oturdum. "Ve babasının söyleyeceği şeyleri dinleyecek durumda olmayabilir."

Valyn'in bana söylediklerini düşünerek viskiden bir yudum aldım. "Babasının söyleyeceklerinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ben de." Kieran içkisinden bir yudum alıp dar pencereden dışarı bakarken gözüm kolundaki ince yara izine takıldı.

Bacaklarımı altıma toplayıp rahat koltuğa gömülerek Kieran'ı izledim. Casteel yalnız olduğumu düşünseydi yanıma gelmenin yolunu çoktan bulurdu. Ama Kieran kız kardeşini ya da haftalardır görmediği arkadaşlarından birini ziyaret edebilirdi. Malik'le zaman geçirebilirdi. Ama herhalde o da oturup Malik'le konuşmaya hazır değildi. Her iki durumda da Kieran başka nedenlerden dolayı buradaydı ve bu nedenlerin ne olduğuna dair iyi bir fikrim vardı. "Casteel sana Birleşme hakkında konuştuğumuzu söyledi mi?"

Kieran bana bir göz attı. "Evet." Bir müddet sustu. "Yapmak istediğini söyledi."

Kırmızının yüzlerce tonuna dönmemeye çalışarak içkimden küçük bir yudum daha aldım. "Casteel bunu birkaç gün düşünmemi istedi ama cevabı biliyorum. Bu cevap değişmeyecek."

Kieran buz mavisi gözleriyle bana baktı. "Yine de birkaç gün bekleyip iyice düşünmelisin."

"Düşüneceğim ama kararım değişmeyecek. Casteel her şeyi açıkladı. Birleşme'nin ne getirdiğini, nelerin olup nelerin olamayacağını biliyorum." Birleşme'nin beraberinde neleri getirdiğini biliyordum. Morsalkım Ormanı'nı seyrederken Casteel tüm detayları anlatmıştı. Özlerini benimkiyle birleştirdiğimizde her ne olursa olsun yakınlaşmış olacaktık. Hiçbirimiz eskisi gibi olmayacaktık. "İstediğinin bu olduğundan emin misin? Gerçekten?"

"Bu soruyu benim sormam gerekiyor Poppy."

Kadehi kıvırdığım dizime dayayarak gelip karşımdaki koltuğa oturan Kieran'ı izledim. "Emin olmasaydım bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Doğru." Kieran elinde kadehiyle öne eğildi. "Benim için de aynısı geçerli Poppy. İstediğim için buradayım." Gözlerinin mavisi canlı, gözbebeklerinin arkasındaki parıltı daha belirgindi. "Pek çok kurdun bir kral ve bir Ilkelle birleşmeyi reddedeceğini sanmıyorum."

Yanaklarıma ateş bastı. Bir İlkel olduğuma hâlâ inanamıyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Sen sıradan bir kurt değilsin. Senden başkasıyla olmaz."

Kieran başını eğerken ağzıma viskinin tadına hiç uymayan bir tatlılık yayıldı. "Beni duygulandırma. Yoksa her şey garip bir hal alacak."

Güldüm. "Eh, garip şeyler yapma sırası bana geldi."

Kieran başını iki yana sallayarak boş eliyle ensesini tuttu. "Cas'i sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet" diye fısıldadım. "Cas'in seni sevdiğini de biliyorum."

"Onun için her şeyi yaparım. Senin için de her şeyi yaparım" dedi Casteel'in sözlerini tekrarlayarak. Başını kaldırıp bana baktı. "Benim için bunu yapacağını bilmek..." Yutkundu. "Birleşme'yi kabul etmemin Cas'in kral olmasından ya da senin İlkel bir tanrı olmandan çok, ikinize duyduğum sevgiden kaynaklandığını söylemekten başka diyebileceğim bir şey yok."

Göğsüm yoğun duygularla tıkanırken nefesim kesildi. "Şimdi de sen işi duygusallığa döküyorsun."

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Kieran sırıtarak elini indirdi, Casteel'e ne tür bir sevgi beslediğini sormamak için kendimi zor tutuyordum. Bana. Ailevi bir duygu olmadığını ve arkadaşlara beslenenin çok ötesine geçtiğini biliyordum. Bu Elashya'ya hissettiklerinden de Casteel ve benim birbirimize hissettiğimizden de farklıydı. Ama Kieran'a olan hislerimin Delano, Vonetta ya da Tawny'ye duyduklarımla aynı olmadığını da biliyordum. Bu... daha *fazlasıydı*.

Kieran arkasına yaslandı, ayak bileğini dizine dayayarak bana baktı. "Yine öyle bakıyorsun."

"Nasıl bakıyorum?"

"Kafanda sormamak için kendini zor tuttuğun bir soru varken olduğu gibi."

"Hayır, yok."

Kieran bir kaşını kaldırdı.

İçimi çektim, beni bu kadar iyi tanıması sinir bozucuydu. Bilmek istediğim şeyi sormak için cesarete ihtiyacım olduğundan içkimden daha büyük bir yudum aldım. Pek bir faydası olmadı.

"Peki... ne tür bir sevgi hissediyorsun?"

Kieran beni dikkatle süzdü, neredeyse koltuğa büzülecektim. "Pek çok sevgi çeşidi var ama sana duyduğum sevgi..." Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı. "O sözü vermeme neden olacak türden bir sevgi. Senin de benden böyle bir istekte bulunmana neden olan türden."

Casteel

İçeri girdiğimde yatak odası loştu. Şöminenin yanında Kieran'ın kokusu vardı, sehpada iki boş kadeh duruyordu. Silahları ve kayışları çıkardım, göğsümdeki hançer dışında hepsini paravanın yanına bıraktım.

Yatağa bakıp Poppy'yi görünce yüreğim hopladı, Poppy yan tarafına yatıp kıvrılmıştı, battaniye beline inmiş, sabahlığının önü açılmıştı, pürüzsüz omuzlarından biri açıktaydı. Üstümü çıkarıp soğumuş banyo suyuyla çabucak yıkandım, kalbimin Poppy'ye her bakışımda yerinden hoplamaktan vazgeçeceğini sanmıyordum. Onun bana, benim de ona ait olduğumu bilerek Poppy'ye bakmaya alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

İyice kuruduğuma kanaat getirince yatağa doğru yürümeye başladım. Poppy'yi uyandırmak istemiyordum... şey, aslında bu bir yalandı. O güzel gözleri görmek istiyordum. O gülümseyişlerinden birini bağışlamasını istiyordum. Sesini duymak istiyordum. Gülüşünü. Yani, evet, uyanmasını istiyordum ama sabaha bir şey kalmamıştı. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı vardı çünkü Kan Ormanı'na yapacağımız yolculuk kolay olmayacaktı. Battaniyeyi yavaşça açıp yatağa girdim ve lanet ellerimle kollarımı kendi-

me sakladım. Ona dokunursam geceyi sertleşmiş bir penisle tavana bakarak geçirmek zorunda kalacaktım.

Gözlerimi zorla kapatıp düzenli soluk alıp vermeye çalışırken bir mucize sonucu uykuya daldım. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama kendimi sonunda o rutubetli ve karanlık hücrede buldum, sadece Craven'ların yere sürtünen tırnaklarının ve şangırdayan zincirlerin sesi vardı. Boğazımdaki pranga yutkunmama ve derin nefes almama izin vermeyecek kadar sıkıydı, elimdeki acı ve...

Sıçrayarak uyandım, gözlerimi açınca tavan kirişlerinde oynaşan gölgeleri gördüm. *Orada değilim*. Kalbim deli gibi atıyordu. *Buradayım*. Hızlı hızlı soluyarak bu sözleri bir dua gibi tekrarladım.

Yatak hafifçe kıpırdarken ellerimi yüzümden geçirdim, nasırlarımı ve... orada olmayan şeyi hissettim.

Poppy bana döndü, yarı giyinik bedeniyle üstüme abandı. "Seni özledim" diye mırıldandı.

Kahretsin.

Kalbim.

Poppy'nin sesi.

Beni sakinleştiriyordu.

Ellerimi indirdim, bir kolumu sırtına dolayıp sıcaklığının ve yumuşaklığının tadını çıkardım. "Ben de seni özledim."

Poppy iyice sokulup bir bacağını bacaklarımın arasına kaydırdı. "Babanla konuştun mu?"

"Ne diyecekse beklemek zorunda olduğunu söyleyecek kadar." Parmaklarımı saçlarına doladım. "Bundan pek hoşlanmadı ama konuşmaktan vazgeçti."

"Öyleyse hiçbir şey konuşmamışsınız."

"Şu anda söyleyeceklerini düşünmek istemiyorum" dedim. Şu anda söyleyeceği hiçbir şey annemle birlikte Kan Kraliçesi'nin gerçek kimliğini bizden neden sakladıklarını anlamamı sağlamayacaktı. "Zaten bir sürü derdimiz var... Malec'i bulmak. Isbeth'le buluşmak. Savaşa son vermek."

Elini göğsüme kaydırdı. "Anlıyorum." Yavaşça esnedi. "Bu

yüzden Malik'e Lockswood'daki geceye, Coralena'ya ve Leo'ya dair başka soru sormadım."

Poppy'nin başının üstüne doğru baktım. Malik'in söyleyeceklerini duymaya hazır değildi. Tıpkı benim de abimle ve babamızla konuşmaya hazır olmayışım gibi. "Biraz daha uyuman gerek."

"Uyuyacağım." Ama eli karnımdan aşağı iniyordu.

"Bana uyuyacakmışsın gibi gelmiyor."

Poppy bir müddet bir şey söylemedi. "İyi misin?"

Kâbus gördüğümü sezmiş miydi? Yoksa uyanıp karmakarışık duygular içinde olduğumu anlamış mıydı? Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ben cevap vermeyince, veremeyince, başını çevirip göğsüme bir öpücük kondurdu.

"İyi olacaksın" diye fısıldadı.

"Evet, olacağım."

"Biliyorum." Eli battaniyenin altına kaydı.

Parmakları zaten sertleşmiş olan sikimin ucuna sürtününce bütün bedenim sarsıldı, Poppy başını hafifçe kaldırdı.

Bir şey söylememe fırsat vermedi. Şikâyet ediyor da değildim. Dudakları tatlı bir öpücükle dudaklarıma kapandı. Diliyle dudaklarımı aralayınca kolumla onu daha sıkı kavradım. Öpüşme sona erdiğinde arzudan kıvranır haldeydim.

Tanrılar, Poppy için *daima* yanıp tutuşuyordum.

"Cas" diye fısıldadı parmaklarıyla aletimi sararak. "Sana ihtiyacım var."

Sözleri karşısında –gerçeğin karşısında– ürperdim. Asıl benim ona ihtiyacım vardı ve Poppy bunu biliyordu, dokunuşunun, yakınlığının bana güven verdiğini biliyordu. Bana *burada* olduğumu hatırlattığını.

"Hemen" dedi.

Bu açık emri karşısında gülerek elimi yanağına koydum. "Ne istiyorsun?"

"Biliyorsun" diye fısıldadı dudaklarıma.

"Olabilir." Elimi boynundan, iyileşmekte olan hassas ısırık izlerinden aşağıya, sabahlığın altından belli olan göğüs ucuna

kaydırdım. Devam ettim, yumuşacık karnından bacaklarının arasına indim. "Ama bana söylemen gerek." Parmaklarımın üstünü ıslak sıcaklığına sürdüm, inleyince gülümsedim. "Ne olur ne olmaz."

Aletimi daha sıkı kavradı. "Bana dokunmanı istiyorum." Alnını alnıma dayadı. "Lütfen."

"Lütfen demene hiç gerek yok." Parmağımı ıslaklığa sürttüm. "Ama dudaklarında çok hoş duruyor."

Parmağımı içine kaydırınca soluğu kesildi. Çenemi ısırınca tüm bedenim bir kez daha sarsıldı. Parmağımı daha derine soktum. "Böyle mi?"

"Evet."

Parmağımı sokup çıkarmaya başlarken onu öptüm. "Peki böyle?" Sesim boğuk, ağır çıkıyordu.

Eli hafif hafif içine girip çıkan parmağıma uyarak hareket etmeye başlarken sırtı yay gibi gerildi. Kalçalarını kıvırmaya başladı. "Hı hı."

Başparmağımı klitorisine sürterken tüm bedeninin nasıl gerildiğini hayranlıkla izliyordum, eli hareket etmeyi bırakmıştı. Sırıttım. "Peki bu nasıl?"

İnledi, bu sesi sonsuza dek dinleyebilirdim. "Gerçekten hoşuma gitti" dedi ama elini sikimden çekti, bileğimi tutup elimi kendinden uzaklaştırdı. "Ama daha fazlasını istiyorum."

Poppy birden elimi bırakıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yarı çözülmüş bornozu kollarından aşağı kaydı. Poppy'nin kıskandığı o gelişmiş görme duyusuna sahip olduğum için hiç bu kadar sevinmemiştim.

Uçları büzüşmüş pembe göğüsleri yukarı fırlamıştı. Yanakları kızarmıştı, iki yana açılmış bacakları davetkârdı. Onu böyle görünce ağzım sulandı. Hafifçe doğruldum. "Çok güzelsin." Açıkta kalan her santimine doya doya baktım "Anlamadığım ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Bütün gününü nasıl o güzel parmaklarını o güzel bacaklarının

arasına sokarak geçirmediğin." Elimi sabahlığın altına sokup kalçasını tuttum. "Senin yerinde ben olsaydım öyle yapardım."

Poppy güldü. "O zaman çok az iş yapardın."

"Ama değerdi." Gözüm karnının alt tarafında, o muhteşem sıcaklığından birkaç santim ötede duran eline kaydı. "Bir şey fark ettim." Boğazım kurudu. "Hiç kendine dokundun mu?"

Poppy'nin yanakları kızardı, az sonra başını salladı. İçime adeta acı veren bir şehvet dalgası yayıldı. "Kendine nasıl dokunduğunu" –elini tutup ağzıma götürdüm. Yüzüğümüzün takılı olduğu parmağını ağzıma aldım– "bana göstermeni çok isterim."

Elini bacaklarının arasındaki gölgeli yere indirdim, Poppy sesli bir şekilde iç geçirdi. Elini bıraktım, bir an göstermeyeceğini sandım.

Ama ondan asla şüphe etmemeliydim.

Benim kraliçem hiçbir şeyden çekinmezdi.

Parmağını hafif hafif içine sokup çıkarırken minik elinin üstündeki narin tendonlar piyano tuşları gibi kımıldıyordu.

"Kahretsin" diye inledim. "Durma."

Kendisiyle oynamaya devam ederken kesik kesik soluyor, şehvetinin kokusu tüm duyularımı dolduruyordu. Kendimi onu izlemekten alamıyordum. Gözümü bile kırpmıyordum. Soluğu gitgide hızlanırken, kalçaları parmağının ritmine göre çalkalanırken gözümü bir kez bile kırpmadım.

"Cas" diye inledi.

Sadece onu izleyerek boşalabilirdim. Gelme ihtimalim hayli yüksekti. "Sana tapmak istiyorum."

Poppy ürperdi.

Sonra tapmaya başladım, ayak parmaklarından başlayıp bacaklarından kalçalarına doğru çıktım. Ben yaklaştıkça parmağının hareketleri hızlanıyordu, durup dilimi oradaki ıslaklığa dokundurdum. Yay gibi gerilerek bir çığlık attı, karnından kalçalarının kıvrımına doğru ilerleyerek yeniden tapmaya başladım. Hiç acele etmiyordum, sanki birkaç saat sonra yeniden yola çıkmayacaktık. Göğüslerine ekstra özen gösterip Poppy titremeye başlayana dek,

her yerim sertleşip ağırlaşıp şişene dek yalayıp emdim. Sonra elimi ikimizin arasına uzattım, elini çekip ağzıma götürerek tadına baktım.

"Sanırım her gün bunu yaparken seni izlemem gerekecek."

"Tanrılar" dedi Poppy. "Çok kötüsün."

"Evet, kötüyüm." Elini başının yanına götürüp yatağa bastırarak bir bacağımı o yumuşak, dolgun butlarının arasına soktum. Üstüne abanıp sıcak yumuşaklığa gömüldüm, Poppy yumuşak bir gülümsemeyle beni içine aldı. "Ama iyi olabilirim. Daha kötü de olabilirim. Ne istersen olabilirim."

"Sadece seni istiyorum." Avucunu yanağıma bastırdı. "Olduğun şekilde."

Lanet olsun.

Sıcaklığı aletimin başına dokununca fırtınaya tutulmuş cılız bir fidan gibi titredim. Zevk sarsıntılarıyla kaygan sıcaklığına gömüldüm. "Seni seviyorum. Sana çok âşığım."

Kollarıyla bana sıkıca sarıldı, bacaklarını kaldırıp kalçalarıma dolayarak beni kendine çekti. "Seni sonsuza dek seveceğim."

Dişlerimdeki zonklamayı görmezden geldim. Beslenmeyecektim. Bu gece ondan hiçbir şey almayacaktım. Sadece verecektim.

Hareket etmeye başladığımda kalbim deli gibi atıyordu, uzun sürmesi için ağırdan almaya niyetliydim. Ama Poppy'nin çıkardığı yumuşak sesler, bedenlerimizin birbirine sürtünmesi ve diğer her şey bunu imkânsız hale getirdi. Poppy gibisi yoktu. Bana hissettirdikleri, varlığının vücudumun her hücresini istila edişi başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Ben yoktum. Poppy yoktu. Sadece biz vardık, dudaklarımız birbirine yapışmış, ellerimiz ve kalçalarımız kenetlenmişti. O kadar yakındık ki, o kadar sıkı kenetlenmiştik ki Poppy'nin boşalmaya başladığını hissettim. Kasılmaları karşısında artık kendimi tutamaz oldum. Sert dalgalar halinde boşalırken vücudum uzun müddet sarsıldı.

Poppy ağzını dudaklarıma yaklaştırarak beni usulca öptü. Tanrılar, öyle muhteşemdi ki. Ayrılmamızı hiç istemesem de üstüne yığılmama saniyeler kaldığını biliyordum. Boğuk bir inilti çıkara-

rak üstünden kayıp yan tarafıma yattım. Onu kollarıma alıp kendime çektim, o da bana sıkıca sarıldı. Bu kez gözlerim kapandığında kötü rüyaların beni bulamayacağını biliyordum.

Kraliçem buna izin vermeyecekti.

41

Poppy

Craven yoğun sisin içinde yalpalayarak yürüyordu, kıpkırmızı gözleri açlıktan donuklaşmış, yer yer dökülmüş soluk renkli gri tüyleri kafatasına yapışmıştı.

"Bu Craven..." Casteel sertçe döndü, hareketleri eskiden Masadonia'da düzenlenen balolardaki dansçılarınki kadar zarifti. Kan taşı kılıcı bir tıslamayla havayı yararak Craven'ın boynunu kesti, "hayli yaşlı."

Yaşlı demek az kalırdı.

Bu Craven'ın ne zaman dönüştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Derisi de giysileri kadar perişandı. Ağzı açılmış, sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Uluyarak bana doğru koşmaya başladı. Kurt kemiğinden yapılmış hançerimi sıkıca kavradım...

Sisin içinden parlak kızılımsı tüylü bir kurt fırladı, sırtına atladığı gibi Craven'ı yere devirdi.

"Ah, hadi ama" diye homurdandım. "Onu ben halledecektim."

Sedir ve vanilya tadındaki damga *notam* vasıtasıyla bana ulaştı. Zihnimde Vonetta'nın kahkahasını duydum.

Gözlerimi kısarak ona baktım. *Burada olmaman gerekiyor kraliyet vekili.*

Vonetta daha da yüksek ve sert bir sesle gülerek pençeleriyle Craven'ın göğsünü deşip kalbini parçaladı.

Dudaklarım kıvrıldı. "İğrenç."

"Daha bir sürü var." Emil bir Craven yakalayıp bir kan ağacının nemli, grimsi gövdesine doğru itti. "Çünkü her yer... onlarla dolu. İstediğini seç."

Tam döndüğüm anda tiz bir çığlık duydum. Sisin içinde en az bir düzine daha Craven görebiliyordum.

Üç gündür Kan Ormanı'nın kuzeydoğu bölgesindeydik ve bu büyüklükte bir sürüyle ilk kez karşılaşıyorduk. Arada sırada birkaç Craven'a rastlamıştık, en fazla beş-altı taneydiler. Ama bugün... yoksa bu gece mi demeliydim? Ormanın güneşin sızamadığı bu derinliklerinde, üstelik sürekli kar yağarken emin olmak zordu, sanki bir Craven yuvasına denk gelmiştik.

Naill yerden bitmiş gibi bir anda beliren Craven'ı yere sererken kenara sıçradım. "Bu kadar çok Craven olması bir tek bana tuhaf geliyor olamaz" dedim kendimi sisin içinden üstümüze doğru koşan Craven'lara hazırlayarak, çıkardıkları hafif mızıltılar gitgide yükseliyor ve daha sinir bozucu bir hal alıyordu.

"Yalnız değilsin" dedi Casteel kan taşından yapılmış ikinci kısa kılıcını çekip yanıma gelirken.

Ölümlü formundaki Kieran bir hançer fırlatarak Craven'lardan birini yakındaki ağaca çiviledi, bu esnada biz de Naill, Perry ve beş-altı kurtla birlikte daire şeklinde pozisyon aldık. "Belki de harabelere, hatta Malec'in gömülü olduğu yere yaklaşıyoruzdur."

Bir tekme atarak Craven'lardan birini tekrar Delano'nun önüne gönderirken ben de bunu düşünüyordum. Delano bıçağını Craven'ın göğsüne sapladı, ben de dönüp hançerimi bir başkasının kalbine geçirdim. Harabelere varana kadar yer tayin etme büyüsünü kullanmak istememiştim, o yüzden bunun aradığımız yere yaklaştığımız anlamına gelmesini umuyordum.

İleri atılırken Craven'ları kıstırmak için koşarak yanımdan geçen

Sage ve diğer bir kurt az kalsın bana çarpıyordu. İskeleti andıran bir Craven yakalayıp nefesimi tutarak hançeri göğsüne sapladım.

"İsterseniz yardım edebilirim" dedi Malik oluşturduğumuz dairenin ortasından, atlarımızın dizginlerini tutarak bir arabaya yaslanmıştı. Bizimle Kan Ormanı'na gelmesi konusunda ona pek seçenek bırakmamıştık. Carsodonia'ya dönmeyeceğine inanmakla birlikte ona duyduğum güven bir yere kadardı. Yanımızda kalması gerekiyordu.

Casteel fırladı, kısa kılıçlarının ikisini de havaya savurarak dönerken iki Craven'ın boynunu kesti. Parlak altın rengi gözlerini gözlerime dikti. "Bir şey duydun mu?"

"Hayır." Bana doğru fırlattığı kısa kılıcı yakalayarak peşinden gittim.

Sage bir grup Craven'ı daha ileri sürdü. Hızla dönerek birinin boğazını kestim ve hançerimi bir diğerinin göğsüne sapladım. Kieran yanımdan geçerek bir başka Craven'ı yere indirdi.

"Sadece bir silaha ihtiyacım var" diye devam etti Malik, birkaç kayanın üstünden atlayıp dönünce Perry'nin kan taşından yapılmış bir baltayla –gerçek bir *baltayla*– bir Craven'ı ikiye böldüğünü gördüm. "Herhangi bir silah. Şu an sivriltilmiş bir sopa bile işimi görürdü."

"Sürekli sesler duymam ne tuhaf." Casteel siyah-kahverengi renkte iri bir kurt olan Rune'un üstünden atladı. Kurt Craven'lardan birini yakalarken Casteel kılıcını savurarak yere indi. "Ayrıca dırdırcı ses sürekli aynı şeyden şikâyet ediyor."

"Bir kılıç alabilir miyim?" Kieran topallayan bir Craven'ı kenara fırlattı. *"Bir hançer alabilir miyim? Bir sopa..."*

"Amma olgun davranıyorsunuz" diye hırladı Malik.

"Sana silah yok." Casteel yosun kaplı bir kayayı bir tekmede Craven'lardan birinin sırtına indirdi, ben de atılıp kılıcımla bir başkasının boynunu kestim... küçük bir tanesinin. Fazla küçük. "Sana silah yok. Kaya gibi küt bir silah bile."

Malik'in gözlerini devirdiğini *hissettim*. "Kan Tacı ile savaşmak istediğimi söylediğim zaman bana inandığını sanıyordum."

Bir kaşımı kaldırarak Casteel'e baktım, Vonetta bir Craven'ı bileğinden tutmuş sürüklüyordu.

"Kan Tacı'nı yok etmek istediğine inanmak başka şey" dedi Casteel, Vonetta'nın bileğinden yakaladığı Craven'ın işini bitirdim.

"Silahım olmadan Kan Tacı'yla savaşmanıza nasıl yardım edebilirim?" dedi Malik.

"Büyüleyici kişiliğini kullanarak?" dedi Naill.

Casteel'in kılıcı tıslayarak başımın üstünden geçerken eğildim, dönerken ağır pelerinimin iki kenarı havaya savruldu. "Bunu o zaman düşünürüz" dedi Casteel ben ayağa kalkarken kolumu tutarak. Beni kendine çekip hızlıca öptü. Dönüp kılıcını bir Craven'ın göğsüne saplayınca yüreğim çok hoş bir şekilde hopladı. Beni bırakıp başını çevirerek abisine baktı. "O zamana kadar çeneni kapalı tutmaya bak."

Kieran sırıtarak bana bakarken yüzüme düşen bir saç tutamını geriye attım. "Bundan şüpheliyim" dedi Kieran.

"Hayır." Bir Craven'ın Sage'i kuyruğundan yakaladığını görünce yerimden fırladım, kurt hançerini zavallının ense köküne indirerek omurgasını kestim.

"Bu da ne böyle?" dedi Emil eline bakarak. "Bu kan ağaçları sızdırıyor mu? Bu ne?"

"Sana bir ipucu vereyim." Bir Craven üstlerine doğru koşunca Perry, Malik'i geriye itti. "Cevabı adında saklı."

"Çok iğrenç" diye homurdandı Emil avucundaki pas rengi lekeyi bacağına silerek.

Ağaçların gerçekten kan sızdırdığından emin değildim ama normal özsu olmadığı kesindi, bu nedenle üstünde durmamaya karar verdim.

"Dikkat edin" diye bağırdı Naill. "Sağ tarafta."

Casteel'le aynı anda döndük. Yoğun sisin içinde birkaç gölge daha gördüm. "Daha düzinelercesi olmalı" dedi Casteel kurt alçak sesle hırlarken.

Soluğumu uzun uzun salıp Casteel'e baktım. "Ether kullanmaktan kaçınmam gerektiğini konuşmuştuk ama iş gitgide..."

Şiddetli bir rüzgâr yaprakları hışırdatarak esip sisi dağıttı ve ortalığı çürük kokusuna boğdu. Kieran yerinden fırlayıp bir Craven'ı tuniğinin önünden yakaladı, bıçağını yaratığın göğsüne indirirken başımı geriye attım. Üstümüze daha da koyu bir gölge düşmüş, ağaçların arasından sızan azıcık ışığı da engellemişti.

"Tam zamanını buldu" diye homurdandı Kieran, eğilip yeni bir Craven grubuna doğru atılmak üzere olan kız kardeşinin sırtına hafifçe vurdu.

Notam yoluyla kurtları geri çağırdım. Birkaç uluma çağrıma karşılık verdi, kurtlar sisin içinden fırlayıp yanımızdan geçerek dairenin ortasına koştular. Casteel bir kolunu belime doladı, beni göğsüne çekince ayaklarım yerden kesildi.

"Dikkatli ol" diye fısıldadı kulağıma.

Birkaç dal kopup ok gibi yere düşerken Reaver kan ağaçlarının arasına indi, kanatlarını iyice açtıktan sonra sırtına topladı.

Kieran yana doğru tökezledi. "Lanet olsun, her seferinde aynı şey." Buz mavisi gözleri parladı. "Bunu kasten yapmadığını söyle."

Bu bir yalan olabileceğinden Reaver boynunu uzatıp kükrerken hiçbir şey söylemedim. Reaver'ın ağzından gümüş rengi alevler püskürdü, alevler sisi yarıp Craven'ların üstüne yayılırken bir an gözlerim kamaştı. Ateş hepsini ânında yaktı, saniyeler içinde düzinelercesi yok olmuş, geriye küllerden ve solan sisten başka bir şey kalmamıştı.

"Nihayet gelebilmesi ne iyi oldu" dedi Emil, Kieran sırıtırken boynuzlu kafasını hızla Emil'e çeviren Reaver gözlerini kısarak öfkeyle baktı. Atlantisli ellerini havaya kaldırdı. "Seni gördüğüme gerçekten sevindim."

"Sence bir şey bulabildi mi?" dedi Casteel yüzüne dökülen saçlarını geriye iterek.

"Umarım" dedim hançerimi kınına sokarken, Casteel de kılıcını geri çekti. Reaver bir gün önce havalanıp Eloana'nın sözünü ettiği harabeleri aramaya gitmişti. "Şimdiden üç günü geride bıraktık. Bu da buradan çıkmak için en az üç gün gerektiği anlamına geliyor. Bir gün de Padonia yolunda geçecek."

"Merak etme" dedi Casteel pelerinimin açılan iki kopçasını yerine takarak. "Zamanında buradan çıkıp Kemik Tapınağı'na varacağız."

Başımı salladım ama Kemik Tapınağı'na varmak hemen hemen üç gün alacaktı. Çeneme bir ağrı girince altdudağımı ısırdım. Malec'i bulup Padonia'ya dönmeli ve biraz dinlenmeliydik. Hazırlanmak için.

"Endişelenme." Kieran yanımıza geldi, gözlerime bakarak saç örgümü tutup omzumun üstünden geriye attı. "Söylemesi kolay biliyorum" diye devam etti Reaver'ın gövdesinden parlak bir ışık geçerken. "Ama her şey yolunda. Başaracağız."

Casteel şakağıma bir öpücük kondurup az önce bir draken'ın, şimdi ise bir ölümlünün durduğu yere baktı. "Çıplak Reaver vakti" diye mırıldandı.

Herkes buna alışmıştı. Çoğumuz yüzünden aşağısına bakmaktan çekinirken Sage ön sıradan izler gibi draken'ı izliyor, hangi formda olursa olsun onu açıkça süzmekten çekinmiyordu.

"Kuzeye doğru bir günlük mesafede" dedi Reaver, Naill ona giysilerini fırlatırken. "Küçük bir kasabadan kalmışa benzeyen bazı harabeler var."

Harabelere varmamız bir günden az sürdü. Reaver'ın kalıntıları yukarıdan nasıl gördüğünü aklım almıyordu. Kasabadan geriye taş temellerden ve yıkık dökük duvarlardan başka bir şey kalmamıştı.

"Burası olmalı, değil mi?" diye sordu Vonetta, o esnada Casteel belimden tutarak Setti'den inmeme yardım ediyordu. Artık yardıma ihtiyacım olmadığı düşünülürse bu yaptığı çok hoştu.

"Öyle olmalı." Reaver'a döndüm. "Başka bir şey gördün mü?"

"Kıyıya kadar gittim" dedi Reaver bir duvarın üstüne hoplayıp çömelerek. "Bundan başka hiçbir şey yoktu. Harabeler geniş bir alana yayılıyor. Orman buradan sonra sıklaşıyor ama burası küçük bir köy değilmiş."

"Bundan daha mı sık?" Emil eliyle birbirine geçmiş ağaçları işaret etti.

Reaver başını salladı, çürümeye yüz tutmuş yapıların üstünden bir kar fırtınası esiyordu.

Kieran çantayı çıkarıp bana getirdi, şimdi kurt formunda olan Delano ve diğerleri harabelerin arasına yayılmış nöbet tutuyordu. "Sence burası iyi bir yer mi?"

"Aslını istersen" çantayı bir duvarın üstüne koyup açtım, "öyle olmasını umuyorum."

Delano kıkırdarken Perry yanımıza geldi, sürekli Naill'in gözetiminde olan Malik yavaşça attan indi. "Burası eskiden neymiş acaba?"

"Hiçbir fikrim yok." Casteel kaşlarını çatarak harabeleri gözden geçirdi. "Malec uyurken kasaba yıkılmış ve zamanla unutulmuş olabilir."

Parşömenle birlikte ince bir kömür parçası çıkarırken sırtımdan bir ürperti geçti. İnsanlarla – yüzlerce, belki de daha fazla insanla– dolu bir kasabanın tarihten bütünüyle silindiğini düşünmek insanı rahatsız ediyordu.

Casteel küçük bir taş parçası alıp uçmasın diye parşömenin üstüne koydu. "Teşekkürler" diye mırıldandım, Malec'in adını yazarken aklıma bir şey geldi. "Malec'in soyadı neydi?"

"O'Meer" dedi Casteel.

Reaver'a baktım. "Bu gerçek soyadı olamaz, değil mi?"

Revaer başını yavaşça bana çevirdi. Uzun müddet cevap vermedi. "Hayır, değil."

"Peki bir soyadı var mı?"

"Nyktos'un yoktu ama..." Rüzgâr sarı saçlarını havalandırdı. "Bir soyadıyla tanınacak olsaydı bu Mierel olurdu."

"Mierel" diye tekrarladım, parşömene bastırdığım kömür parçası arkasında siyah bir iz bıraktı. "Bu Konsort'un soyadı mı?"

Bir sessizlik. "Bir zamanlar öyleydi."

Casteel gözlerime baktı, sonra yazdım. Malec Mierel. Ether göğsümde uğulduyordu.

"Şimdi sırada ne var?" diye sordu Casteel göğsü koluma sürtünürken.

Elimi belimdeki keseye soktum, Casteel'e vermem gereken oyuncak atı atladım. Elmas yüzüğü çıkarıp ismin üstüne koydum. "Şimdi sadece kanıma ihtiyacım var."

"Bu bana bir şey hatırlattı" diye mırıldandı Casteel hançerini çekerek. "Sana kocaman bir elmas borçluyum."

Hançere uzanırken sırıttım. "Evet."

Casteel hançeri bırakmadı. "Kendini kesişini izlemek istemiyorum."

"Kanı akıtan kişi olmayı mı tercih ediyorsun?" diye sordum.

"Bu şekilde değil." Ateşli bakışlarını görünce yüzüm yanmaya başladı. "Ama kendi canını yakışını izlemektense yapmayı tercih ederim."

"Tuhaf ama çok hoş."

"Anahtar kelime *tuhaf*" dedi Kieran arkasına yaslanıp kollarını kenetleyerek. Vonetta ve Emil yanımıza geldi.

"Hazır mısın?" dedi Casteel. Elimi kaldırıp başımı sallayınca başını eğip beni öptü. Dudağımı ısırırken parmağımda hafif bir acı hissettim. "İşte oldu."

Daha da kızardığımı hissederek parmağımı yüzüğün ve parşömenin üstüne götürdüm, kan yüzüğün üstüne damlayıp parşömene bulaşana kadar sıktım.

"Umarım bundan fazlası vardır" diye mırıldandı Vonetta.

"Her zaman vardır" dedi Emil.

"Babamın söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordu Perry.

Başımı sallayarak boğazımı temizledim. "İhtiyaç duyulan her şeyi bulan büyük avcı Tanrıça Bele'nin özünü çağırıyorum. Kan,

isim ve eşya vasıtasıyla aradığım şeyi bulmam için bana yol göstermeni istiyorum."

Kimse konuşmuyordu. Kanım Malec'in adına sızarken kimsenin nefes almaya bile cesaret edebildiğini sanmıyordum. Tam bir kelimeyi yanlış söylemiş olabileceğimi falan düşünürken kanımın bulaştığı parşömen tutuştu.

Vonetta soluğu kesilerek geri geri Emil'e yaklaşırken havaya tek bir alev yükseldi, boyu neredeyse ağaçlar kadardı ve bu alev soğuktu. *Buz gibiydi*. Kanımdaki öz uyanırken alev şiddetle dalgalandı, sonra parşömenin kavrulduğu yere doğru küçülüp yanmaya başladı, sonunda taş duvarın üstünde Malec'in Işbeth'e verdiği yüzükten başka bir şey kalmadı.

Casteel'in eli sırtımın ortasına düşerken Kieran kenetlediği kollarını çözdü. Üstümüzden ve arkamızdan esen bir rüzgâr külleri havaya savurdu. Bir an paniğe kapıldım ama küller kar taneleriyle birleşti, binlerce minik benek ateşböcekleri gibi parlamaya başladı.

"Oha" diye mırıldandı Naill, parıldayan küller girdaplar çizerek bir kasırga halinde Malik'le arasından geçip ağaçlara doğru uzandı.

"Çok hızlı gidiyor." Kieran yaslandığı duvardan doğrulurken Reaver da aşağı atladı. Gümüş rengi ışık ağaçların arasında zikzaklar çizerek ilerliyordu. "Fazla hızlı."

Hepimiz harekete geçtik, kurt parlak ışığı yakalamak için yıkıntıların üstünden atladı...

Parlayan küller birden ışıldayan karlar gibi yere düşüverdi. Kurt olduğu yerde kaldı, ışık Kar Ormanı'na doğru ışıltılı bir yol halinde ilerlemeye başladı. Dudaklarım yavaşça aralandı.

"Çok güzel" diye fısıldadı Vonetta. Emil başını iki yana sallayarak Vonetta'ya baktı.

"Eh" dedi Malik bize doğru yürüyerek. "Merak eden varsa diye söylüyorum, sanırım işe yaradı."

Casteel sırıttı ama kendini toplayınca gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. Yüzü yeniden ciddi bir ifadeye büründü.

Tanrılar, bu beni üzmüştü.

Elimi uzatıp koluna dokundum. Casteel benim hatırım için gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "Işığı takip etmeli ve elimizi çabuk tutmalıyız" dedi. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz."

Yüzüğü alıp keseye koydum, Casteel de Setti'nin yanına gitti.

"Zaman" dedi Kieran usulca. "Ona zaman tanı. İkisine de."

"Biliyorum." Tanıyordum da ama ışıldayan izi takip etmeye başladığımızda içimdeki soğuk boşluğa tuhaf bir huzursuzluk oturdu. Anlam veremediğim bir korkuya kapıldım ama bir uyarı gibiydi. Bir hatırlatıcı.

Bazen zaman tanımaya vakit olmadığını hatırlatıyordu.

Dolambaçlı bir yol izleyerek ilerleyen ışıltı ağaçların arasına girip çıkarak parıldıyordu. Casteel Setti'nin sırtında yol alırken ben hemen sağımda Delano ile yürüyordum, oturamayacak kadar huzursuzdum. Huzursuz olan tek kişi ben değildim. Kieran Casteel'in yanında at sürerken Malik yanımda yürüyordu.

Delano'nun arada bir bacağıma sürtünecek kadar yakınımdan yürümesinin nedeni de herhalde buydu.

"Bu iz bizi doğruca Stroud Denizi'ne götürecekmiş gibi geliyor" dedi Malik, sözleri arkasında sisli bulutlar bırakıyordu.

"Bana da öyle geliyor." En az bir saattir yürüyorduk, ışıltılı iz en arkada at süren Emil ve Vonetta'nın arkasında kayboluyordu.

Bir müddet konuşmadık, bakmadan da Malik'in arada bir bana bakışlar fırlattığını biliyordum. Ayrıca bu kaçamak bakışların Casteel'i kızdırmaya başladığının da farkındaydım.

Birkaç alçak dalın etrafından dolaşmıştık ki Malik sordu, "Bana neden o gece olanları sormadın?"

Genzimde asit tadı hissettim, bunun Casteel'den mi, Kieran'dan mı, yoksa ikisinden birden mi geldiğini bilmiyordum.

"Sormak istediğin şeyler olmalı" diye devam etti Malik sessizce, gözlerini ileriye dikmişti. "Söylemek istediğin şeyler de vardır."

Güldüm ama sesim duygudan yoksundu. "Söylemek istediğim çok şey var ama hiçbiri geçmişi değiştirmeyecek." Ayrıca sorularıma vereceği cevapların ruh sağlığıma bir faydası olacağını da sanmıyordum, Casteel'inkine de. Yine de sormak istediğim bir şey vardı. Yutkundum. "Coralena nasıl öldü?"

"Bunu bilmek istediğinden emin misin?" Malik sertçe iç geçirirken bir dalı geriye çekti. "Bir draken'ın kanını içmek zorunda kaldı."

Reaver önümüzde kaskatı kesilirken dehşet ve keder birbirine karıştı, soruyu sorduğuma pişman olmuştum.

"Acısız bir ölümdü" diye ekledi Malik sessizce, Delano yanıma yaklaştı, başı eldivenli parmaklarıma değiyordu. "Yapılanı hafif göstermek için söylemiyorum. Gerçeği söylüyorum. Isbeth Cora'yı çok severdi. Bu cezayı ya da ölümü uzatmadığı birkaç seferden biriydi."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Cas, o..." Malik omzunun üstünden arkasına baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi, havada kar taneleri uçuşuyordu. "O gece duyduğun tekerleme gibi bir şeyden bahsetti. Onu söyleyen ben değildim."

Bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim, birden boğazım kurudu. Her nasılsa, olanlardan sonra, bunu unutmuştum. "Biliyorum" diye fısıldadım, öz göğsümde titreşirken daha da üşümeye başladım. "Sonradan hatırladım. Senin sesin değildi. Sanki..."

Stonehill'de duyduğum ses gibiydi, öfkemi serbest bırakmamı söyleyen sese benziyordu. Ölümü getirmemi. Isbeth değildi.

"Poppy?" Casteel'den endişe yayılıyordu.

Yürümeyi kestim. Delano bacaklarıma yaslanırken kalbim deli gibi atıyordu.

Bir damga düşüncelerime dokundu, bana ferah yağmuru hatırlatan bir damga. *Sage?*

İzin sonunu bulduk, dedi Sage. *Burada kesinlikle bir şey var. Hayra alamet olmayan bir şeye benziyor.*

Kaşlarımı kaldırdım, başımı kaldırınca Càsteel'in Setti'yi yanıma yaklaştırdığını gördüm. "Kurtlar izin sonunu bulmuş. Sage oradan hiç hoşlanmadıklarını söylüyor."

Casteel ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı. Birkaç dakika sonra kurtların yanındaydık, Sur kadar yüksek ve adeta üst üste yığılmış kan ağaçlarıyla kaplı bir kaya duvarının önünde, kırık sütunların arasında huzursuzca geziniyorlardı. Huzursuzlukları elle tutulacak kadar yoğundu ve derimi kaplıyordu.

İz dağa benzeyen kayalık bir tepenin önünde, ağaçlığın hemen kenarında son buluyordu. Aşağı bakınca izin şimdiden silinmeye başladığını gördüm.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Casteel atından atlayarak. "Burası kayalardan ve kan ağaçlarından oluşan bir dağ."

"Yukarıdan burayı görmemiştim" dedi Reaver başını gökyüzüne kaldırarak. "Burası ormanın en sık olduğu yer olsa gerek."

Casteel yanımdan geçip sık ağaçların arasına girdi. "Burada bir giriş var... kayada."

Peşimde Delano'yla Casteel'in yanına gittim, başımı uzatıp baktım ama hiçbir şey görünmüyordu. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Biraz. Tünele benziyor" dedi Casteel gözlerini kısarak. "Kieran, Vonetta? Ne görüyorsunuz?"

Yanımıza önce Kieran geldi, yanımdan eğilip içeri doğru baktı. "Kesinlikle bir tünel. Doğal bir tünel, bizim dağlardaki tünel gibi. Tek sıra halinde yürünebilecek kadar geniş."

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten içeri girmek zorundayız, değil mi?"

Sage elimi dürttü, sözleri düşüncelerime ulaştı. *Önce biz girelim.*

Aynı şeyi düşünen başkaları da olabilir diye yüksek sesle, "Hayır" dedim. "İçeride ne olduğunu bilmiyoruz."

Zaten bu yüzden önce biz giriyoruz. Delano'nun enerjik damgası bana ulaştı.

"Poppy" dedi Casteel.

"Bilmediğimiz bir yere girmelerini istemiyorum."

Casteel yanıma yaklaştı. "Ben de istemiyorum."

"Ama Atlantislilerden çok daha gelişmiş duyulara sahibiz. Hatta senden bile" dedi Vonetta.

Kieran başını salladı. "Doğru söylüyor. Orada dikkat etmemiz gereken bir şey olup olmadığını herkesten daha önce anlarız."

"İstediğiniz kadar tartışın" dedi Malik. "Ama faydası yok. Çünkü bir şey geliyor."

Hepimiz başımızı kayaya çevirdik. Karanlıktan başka bir şey görmüyordum.

Aniden esen bir rüzgâr dalları hışırdattı. Havada tuhaf bir koku vardı ve hafif bir uğultu tüylerimi diken diken ediyordu.

"Gerçekten bir silahım olsun isterdim" dedi Malik.

Reaver başını kaldırdı. Dallar sallanmayı kesmişti ama o ses... hâlâ geliyordu. Tünelin karanlığından bir inilti yükseldi.

"Bu da neyin nesi?" dedi Kieran elinde kan taşı kılıcıyla. "Craven mı?"

Karanlıkta daha koyu ve yoğun gölgeler belirdi. Bize doğru geliyorlardı.

Kesinlikle Craven değillerdi.

Ağaçların arasından dışarı süzüldüler, siyahlara bürünmüşlerdi. İncecik derileri ölümün solgunluğunu taşıyordu. Yüzleri varmış gibi görünse de –karanlık gözler, burun yerine iki delik ve bir ağız– bu yüz öyle tuhaftı ki ağızları yüzlerine daimi bir gülümseme kazınmış gibi yanaklarına kadar uzatılmış ve *dikilmişti.* Bütün ağızları. Ama etten çok kemikten ibarettiler.

"Iyy, lanet olsun" diye söylendi Casteel.

Ne olduklarını biliyordum. Casteel de öyle.

Gyrm'ler.

42

"Harika" diye homurdandı Emil, Vonetta da bir inilti koyuverdi. "Yine bu pislikler."

Ama dikilmiş ağızları...

Kesin rüyalarıma girecekti.

"Sakın" diye uyardı Reaver tünelin ağzına doğru ilerleyen Rune'u. "Sakın onları ısırma. İçlerindeki şey kan değil. Zehir."

Casteel bakışlarını draken'a çevirdi. "Daha önce Gyrm'lere saldırdılar."

"Bu türden olanlara değil." Reaver kılıcı kaldırdı. "Bunlar Nöbetçiler. Avcılar gibidirler. İki türle de daha önce karşılaşmamışsınızdır."

Casteel'in dudakları aşağı kıvrıldı. "Şu anda sana inanmak zorundayım."

"İnansan iyi edersin" dedi Reaver. "Yoksa içlerindeki pislik kurtların bağırsaklarını döker."

Gözlerim kocaman açıldı. "Onlarla dövüşeyim demeyin" diye emrettim kurtlara. "Malik'i koruyun."

Hiçbiri bundan hoşlanmamıştı, özellikle de Delano, yine de

geri çekilerek durumdan daha da hoşlanmamış olan Atlantis prensinin etrafını çevirdiler.

"Öyleyse belki ateşini kullanabilirsin" dedi Kieran. "Zaten bir şeyleri yakmaya bayılıyorsun."

"Ateş onlarda işe yaramaz" dedi Reaver. "Zaten ölüler."

"*Ne*?" dedi Casteel dudak hareketleriyle, kafama bir sürü soru üşüştü, hepsi de beklemek zorundaydı. Ether göğsümde titreşirken kurt hançerini kavradım. Bunlar Görünmezlerin Saion's Cove'da yarattıklarıyla Iliseeum'u koruyanların ürkütücü bir birleşimi gibi görünüyordu. Ürperdim. İlkel öz daha önce Gyrm'ler ve iskeletler üzerinde işe yaramıştı ama bu, bu türün üzerinde de işe yarayacağı anlamına gelir miydi?

"Bunu eski yöntemlerle halledeceğiz." Casteel kılıcını diğer eline aldı.

Gyrm'ler tünelden çıkıp hareket etmeyi kesmişti, kollarını iki yana sarkıtmış duruyorlardı. Hepsi. Sayıları bir düzineden fazlaydı.

"Sence elleri var mı?" diye sordu Casteel.

Bakışlarım aşağı kaydı. Cüppelerinin kolları çok uzun olduğu için anlamak mümkün değildi. "Buna baktığınıza inanamıyorum."

Kieran bana baktı. "*Sen* neye bakıyorsun peki?"

"Ağızlarını gördünüz mü?"

"Elbette" diye mırıldandı Casteel.

"Gözlerimi onlardan alamıyorum."

Kieran dikkatle yüzüme baktı. "Sen ciddi misin?"

"Ağızları dikilerek kapatılmış. Çok ürkütücü ama sanırım iyi bir şey" dedim.

Casteel bana baktı. "Sence bu neden iyi bir şey?"

"Çünkü bu demektir ki..." Gyrm'lerden biri başını yana eğince sustum. Kapalı ağzından hafif bir inilti yükseldi.

"Bu... ee, tedirgin edici" dedi Emil.

Vonetta başını iki yana sallayarak bıçaklarını eline aldı. "Sen şey kralısın..."

"Yakışıklılık ve çekicilik mi?"

"Hafife almalar kralı."

Gyrm'ler hep birden hareket etmeye başlayınca sırıtışım yüzümde donup kaldı, hızlı hareket ediyorlardı. İki kollarından da uzun, ince bıçaklar çıktı, güneş ışığında oniks gibi parlıyorlardı. "Gölge taşı" diye fısıldadım Naill bir kan ağacının etrafından dolanırken.

Gyrm'lerden biri başını Naill'e çevirdi. Saçsız kafasını yana eğdi. Yaratık yürürken cüppesi arkasında bir gölge gibi dalgalanıyordu. Perry hızla döndü, kılıcı Gyrm'in kılıcıyla buluştu, kırmızı ve gece birbiriyle çarpıştı.

Diğer Gyrm'ler V şeklinde hareket ederek üstümüze gelmeye başladı. Bir Gyrm beni yakalamak için atıldı, Casteel'in kılıcı havada bir yay çizerek yaratığın kafasını keserken yerimden fırladım.

"Tamam, bunlar Iliseeum'daki iskeletlere benzemiyor" dedi Casteel. "Kafaları ya da kalpleri işe yarayacak gibi duruyor."

"Tanrılara şükür." Emil hızla dönerek bir Gyrm'in kafasını kesti.

Bir diğerinin ileri uzattığı kolunun altından geçtim. Gyrm'in bana saldırmadığını fark ettim ki bu oldukça tuhaftı. Yaratık dönerken arkasından fırlayıp hançeri göğsüne sapladım. Gyrm titreyerek kendi içine çökünce kan taşıyla vurulduklarını zaman Yükselmişler'e ne olduğunu hatırladım. Ama bu yaratık çatlamadı. Onun yerine vücudundaki tüm nem çekilmiş gibi büzüşüp parçalanarak yok oldu. Gölge taşından kılıç da dahil her şey yok oldu, geriye sadece leylak kokusu kaldı... bayat leylak kokusu.

Bir el omzumdan tuttu, kemikli parmaklar pelerinime bastırarak beni geri çekti. Dönüp kolumu sertçe Gyrm'in koluna indirerek elinden kurtuldum. Casteel havaya sıçrayıp Gyrm'in üstüne atlayarak onu olduğu yerde döndürdü. Hızla dönüp hançeri yaratığın göğsüne sapladım, Casteel bana vahşice sırıttıktan sonra dönüp bir başka Gyrm'in üstüne atladı.

Geri çekilirken Delano'nun düşünceleri ferah bir hava halinde zihnime dokundu. *Bu Gyrm'ler sana saldırmıyor.*

Delano'nun damgasını takip ederek ona ulaşırken Gyrm'lerden biri kılıcını Perry'ye doğru savurdu. *Fark ettim.*

Belki de seni tanımışlardır.

Belki tanımışlardı ama bu onları diğerlerine saldırmaktan alıkoymuyordu... ya da üstüme gelmekten. İki Gyrm ellerinde kılıçlarıyla üstüme gelmeye başladı. Ether titreşerek derime baskı yapıyordu. Duyularımı açtım ama diğer Gyrm'lerde olduğu gibi boşluktan, soğuk bir hiçlikten başka bir şey yoktu.

Kieran bir Gyrm'i çekip ağaca yasladı. "Daha fazlası geliyor." Hırlayarak bıçağını yaratığın göğsüne sapladı. "Bir düzine kadar daha."

"Elbette." Ona doğru yürüdüm.

"En azından bu kez topraktan çıkmıyorlar" dedi Vonetta bıçağını bir yaratığa saplarken.

"Çok doğru" dedi Naill kılıcını havaya savurarak.

Sol taraftaki bir Gyrm arkama geçmek ister gibi bir hareket yaptı. "Aklından bile geçirme."

Sertçe dönüp yaratığın göğsüne bir tekme attım. Geriye doğru tökezledi. Dönerek kurt hançerini başka bir Gyrm'in koluna indirdim. Keskin kan taşı kâğıt kadar ince deriyi ve içi boş kemiği keserek kolu kopardı. Soluk renkli parmaklar açılınca gölge taşı kılıç elinden kaydı. Kılıcı sapından yakalayıp havaya savurarak hiçbir dirençle karşılaşmadan diğer Gyrm'in boğazını kestim. Gölge taşı kılıç elimde parçalanıp yok olurken Casteel de kılıcı düşüren Gyrm'in işini bitirdi.

Suratımı astım. "O kılıcı sevmiştim."

Kieran bana bir bakış atarken bir başka Gyrm'i geriye itti. "Vah vah."

"Hiç komik değilsin." Hançeri sıkıca kavradım. "Biliyorsun, değil mi? Gerçekten hiç..."

"Lanet olsun" diye haykırdı Emil geri geri giderek. "Ağızları. Lanet olsun. Ağızları."

"Ağızlarının dikili olduğunu yeni mi fark ediyor?" Casteel kılıcını bir Gyrm'in sırtından kalbine geçirdi.

"Tedirgin edici olduğunu söylemiştim." Bir Gyrm'in eline vurdum. "İzin almadan dokunmak hiç hoş değil."

Gyrm başını yana eğdi ve gülümsedi. Daha doğrusu gülümse-

meye çalıştı. Dikişler esneyip patlayarak açıldı. Siyah ve parlak bir şey kıvrılarak dışarı uzandı.

"Neden hep yılanlar olmak zorunda?" Geriye sıçradım, yılan sürünerek hızla karanlık zemine karışırken korkudan midem bulanıyordu. "Yılanlar. Yılanlardan nefret ederim."

"Sizi uyarmıştım." Emil kılıcını yere çaldı, kılıç yere çarpınca yılanın çıkardığı ses bir tuhaftı. Hem de çok tuhaf. Kulak tırmalayan bir çığlık sesiydi.

"Bu da ne?" Malik akçak bir duvarın üstüne sıçradı.

"Ama detayları vermemiştin!" diye bağırdı Vonetta geri çekilerek, Sage yere pençe atarak bir yılanı havaya uçurdu. "Bir kez daha söylüyorum, detaylardan bahsetmemiştin!"

"Sadece 'Ağızları' dedin." Kıvranan küçük piçi gözden kaybettiğim için soluk soluğa yeri tarıyordum. "Neden? Neden yılanlar var?"

"Çoğu Gyrm'in içinde yılanlar vardır" dedi Reaver kılıcını bir yılana indirerek.

Bu saçmalığa bir anlam veremiyordum. Bir Gyrm sinsice üstüme doğru geliyor, ağzından bir diğer iğrenç yaratık çıkıyordu. Geri geri giderken bir kayaya tosladım. Ayaklarımı yerden çekip kayaya çıkarak dizlerimin üstünde durdum. "Yo. Yo. Yo. Ether bu şeylerde işe yarar mı?" diye sordum Reaver'a.

"Senin etherin mi?" Bir yılanı bıçaklarken dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Evet çünkü sen Ayrılış'ı tamamlamak üzere olan bir İlkelsin."

Casteel sırıtarak bana doğru döndü. "Kayaya mı saklanıyorsun?"

"Evet."

"Çok tatlısın."

"Kapa çeneni." Ether göğsümde şiddetle titreşirken Casteel kıkırdadı. Enerjinin yüzeye çıkmasına izin verdim. Gümüşi bir ışık yere saçıldı... ah, tanrılar, bir sürü yılan vardı Üç. Yedi...

Kieran fırlayıp yılanlardan birini çizmesiyle ezdi. Ses. Leke. Ağzıma safra suları geldi.

Altı. Altı yılan görüyordum. Muhtemelen dahası da vardı ve ben önümüzdeki on yıl boyunca kesinlikle uyumayacaktım. İlkel

öz isteğime cevap vererek bedenimden dışarı yayıldı, gümüşi-beyaz renkte parlak bir ağ çalkalanan gölgelerle birleşti. Işık yere döküldü, bir yılana çarpınca kıvılcımlar çıkararak tutuştu. İp gibi kıvrılan kâbus yaratıklar çığlıklar atıyor, duman olup havaya karışırken kulaklarımı dağlıyorlardı.

Geri kalan Gyrm'ler bana doğru döndü. Iliseeum'daki iskelet askerler gibi, dökülen kan bir Craven'ı nasıl kendine çekiyorsa öz de onları çekiyordu. Dikişler patlıyor, ağızlar açılıyor ve yılanlar yere dökülerek kayaya doğru akın ediyordu.

"Belki de bu sürüngenlere bir İlkel gibi davranmanın zamanı gelmiştir" diye seslendi Malik çıktığı duvarın üstünden.

Tenim ve ellerim karıncalanıp ısınırken görüş alanım gümüşi-beyaz ışıkla kaplanmaya başladı. Güç damarlarıma akın etti. Diz çöktüğüm yerde öz gümüş alevler halinde ellerimden fışkırmaya başladı.

Ether çatırdayıp tıslayarak Perry ve Delano'nun arasından geçti, yakıcı öz yeri yalayarak ilerleyip ağızlardan yeni dökülmüş olan yılanları yaktıktan sonra Gyrm'lere arkadan çarptı. Döndüm, kurtlara doğru ilerleyen diğer Gyrm'i görünce gözlerimi kıstım. Gyrm bir gümüş parıltısı içinde kayboluverdi.

Kan ağaçlarının arasında ağzından yılan kusan hiçbir şey kalmamıştı. "Başka gelen var mı?"

Kieran tünelin ağzına yaklaşmıştı. "Sanmıyorum."

"Geri çekil" dedim, aklıma bir fikir gelmişti. Mağaranın girişine doğru dönüp ether kullanarak ince bir enerji akımı gönderdim. Işık duvarlara vurarak bir mağara olduğu anlaşılan yarığın derinliklerine doğru ilerledi.

Başka Gyrm görünmeyince ether'i geri çektim. Gümüşi ışık söndü.

"Yılanlar kimseyi ısırdı mı?" diye sordu Reaver. "Hemen cevap verin. Isırıkları zehirlidir."

Herkes olumsuz yanıt verirken Delano pençelerini kayanın üstüne koyup gerinerek kolumu dürttü. Elimi uzattım, parmaklarımı tüylerine daldırırken hançerimi kınına soktum.

Nefes nefese arabanın içindeki Reaver'a baktım. "Merak edi-

yorum" dedim kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışarak, "içlerinde neden yılan var?"

"Gyrm'lerin iç organları yoktur" dedi Reaver. "İçlerinde sadece yılanlar var."

Hepimiz Reaver'a döndük. Perry kusmak üzereymiş gibi yutkundu. Elimi Delano'nun boynuna kaydırdım. "Eh, bu... daha da tedirgin edici. Keşke sormasaydım."

Casteel önümde durup elini uzattı.

"Ben iyiyim." Oturdum. "Yalnız burada kalacağım."

"Ne kadar süre?" diye sordu Casteel, Delano kayanın üstüne hoplayıp karınüstü yanıma uzandı.

"Bilmem."

Casteel'in dudakları seğirdi.

"Sakın güleyim deme."

"Gülmüyorum" dedi Casteel, kesinlikle yalan söylüyordu. "Başka yılan yok Poppy."

"Umurumda değil."

Casteel parmaklarını oynattı. "Orada kalamazsın kraliçem. Malec'i almamız gerekiyor ve bunun için senin son derece özel İlkel becerilerine ihtiyacımız olabilir."

Gözlerimi kısarak baktım. "Haklı olman beni sinir ediyor."

"Öyleyse sık sık sinir oluyorsundur" dedi Casteel.

Kieran sessizce güldü. "Lütfen kız kardeşim de sana katılmadan ve bizi üçünüzü oradan inmeye ikna etmek için dil dökmek zorunda bırakmadan aşağı in."

"Her an yanına gelebilirim" diye itiraf etti Vonetta gözlerini yerden ayırmadan.

Delano kolumu yeniden dürttü, içimi çekrek Casteel'in elini tutup kayadan indim. Delano da yanıma atlayınca başımı geriye attım. "Bir yılan görürsem sorumlusu sizsiniz."

Cas sessizce gülerek dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Çok tatlısın."

"Poppy'ye saldırmadıklarını fark eden tek kişi ben olamam" dedi Perry, o esnada Malik de yere inmişti.

"Ah evet." Reaver'a döndüm. "Malec'in... yeğeni olduğumu falan mı anladılar acaba?"

"Muhtemelen İlkel özü fark ettiler" dedi Reaver.

"Ama Görünmezlerin çağırdığı Gyrm'ler Poppy'nin peşine düşmüştü" dedi Casteel.

"Görünmezlerin ne olduğunu da Gyrm'leri nasıl ve neden çağırdıklarını da bilmiyorum" dedi Reaver. "Anlatsanıza."

Olanları özetledim. "Sanırım bu Görünmezler siz uyurken yaratıldı."

"Galiba doğru" diye mırıldandı Kieran.

"Üç şey." Reaver üç parmağını havaya kaldırdı. "Öncelikle uykuya ihtiyacım var. Uyumazsam hırçınlaşıyorum."

"Hassas olan kimmiş acaba?" dedi Kieran.

"Hurçınlaştığım zaman da bir şeyleri ateşe verip yemeye bayılıyorum" diye devam etti Reaver, bir anlığına gözlerimi kapadım. "İkincisi, bunlar birilerinin emirlerini yerine getirsinler diye çağrılan rastgele Gyrm'ler değildi. Dediğim gibi, onlar Nöbetçilerdi."

Gözlerimi açtım. "İkisi arasında ne fark var?"

Reaver'ın bir parmağı hâlâ havadaydı. "Çoğu bir zamanlar ölümlüydü, bir tanrıyı çağıran ve tanrının bahşettiği lütuf karşılığında ölümden sonra kulluk sözü veren ölümlüler. Avcılar bir şeyleri avlar. Nöbetçiler ise –tahmin edeceğiniz gibi– bir şeyleri korurlar. Eşyaları. Genellikle insanları. Ama Nöbetçiler, Avcılar ve Arayıcılar gibi, aradıkları şeyi sezebilirler. Ya söz konusu şeyi bulup getirirler ya da onu korurken ölürler."

Bakışlarımı tekrar yere çevirdim. O şeyler bir zamanlar ölümlü müydü? Yüce tanrılar...

Şimdi onları öldürdüğüm için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

Casteel kolunu belime dolayarak sıktı. "Yani o Gyrm'ler yüzlerce yıldır orada mıydı?"

Reaver başını salladı.

"Cidden sıkıcı olmalı" dedi Emil.

"Yine." Vonetta Emil'e baktı. "Yine hafife alıyorsun."

"Ayrıca Nöbetçilerin buraya gelmesinin nedeni annenin yaptığı bir şey değildi" dedi Reaver.

"Ne demek istiyorsun?" Casteel gözlerini kıstı. "Ayrıca Kieran'a orta parmağını göstermekten vazgeçer misin?"

"Aslında herkese gösteriyordum ama neyse." Reaver yavaşça orta parmağını indirdi. "Bence bu dağ Malec'in mezarını korumak için oluşturuldu ama bu tür Gyrm'ler İlkel büyüyle çağrılamaz. Sadece bir İlkel tarafından *gönderilebilirler*."

Yavaşça mağaranın ağzına doğru döndüm. "Onları Nyktos'un gönderdiğini mi düşünüyorsun? Sence Nyktos ve Konsort oğullarının nerede olduğunu biliyor muydu?"

Reaver uzun müddet cevap vermedi. Sonra, "Malec Iliseeum'dan diğerleri uyumadan hemen önce ayrılmıştı. İyi koşullarda ayrılmamıştı ama... Hayat İlkeli uykusunda bile onun savunmasızlığını hissedebilirdi. İlah kemikleri muhtemelen Malec'in yerini tespit etmesine izin vermemiştir" dedi, Isbeth'in de Ires'i aynı şartlarda tutuyor olması gerektiğini fark ettim. "Hayat İlkeli uyurken Malec'i korumaları için Nöbetçileri çağırmış olmalı."

İlkel becerilerime pek de gerek kalmadı. Mağaraya girdiğimizde başka Gyrm'le karşılaşmadık, sonunda kemiklerle bağlanmış tabutu bulduk, Gyrm'lerin hepsini ancak alacak büyüklükte bir odanın ortasında, yarı yarıya toprağa gömülmüştü.

Bunu düşünmek istemiyordum. Nyktos'un oğlunu nasıl korumaya çalıştığını. Reaver kan ağaçlarının zincirlere dolanmış köklerini yok etti. Ires'i bulup aynı şeyi onun için de yapamadığı için uykudayken de uyanıkken de nasıl huzur bulamadığını düşün-

mek istemiyordum. Konsort'un bu kadar huzursuz uyumasının nedeni de bu olmalıydı.

Hareket ettirince içindekinin uyanması ihtimaline karşı kemik zincirleri tabutun üstünde bıraktık. Hiç konuşmuyorduk, ahşap tabut mağaradan çıkarılıp arabaya yerleştirilirken herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kulak kabartmıştık. Reaver tabutun yanında kaldı, böylece Padonia'ya doğru yola koyulduk.

İlk başta Malec'in uyanıp kaçmaya kalkacağından endişelendiği için tabutun yanında kaldığını sandım ama Revaer'ı birkaç kez tabutun yanında oturmuş, bir elini tahtanın üzerine koyarak gözlerini kapamış halde gördüm. Bunu görünce göğsümde karmakarışık bir duygu düğümü oluştu.

Kan Ormanı'nın sınırına doğru yaklaşırken Casteel ve ben atlarımızı tabutun yanından sürüyorduk, sonunda Reaver'a aklımı kurcalayan soruyu sordum. "Malec'le arkadaş mıydınız?"

Reaver cevap vermeden önce uzun uzun tabuta baktı. "Küçükken arkadaştık, Malec ölümlüler diyarını ziyaret etmeye başlamadan önce."

"Ondan sonra arkadaşlığınız bitti mi?" diye sordu Casteel Setti'yi birkaç kaya parçasının etrafından dolaştırırken.

Reaver başını salladı. "Malec Iliseeum'a olan ilgisini kaybetti, ilgisini kaybedince orada yaşayan herkese olan sevgisini de yitirdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Casteel, bakışlarını başımın üstünden Naill'in yanında at süren Malik'e çevirdi.

Reaver da aynı yere baktı. "Adının Malec'e bu kadar benzemesi ne tuhaf, değil mi?"

Tek kelime etmedim.

Casteel cevap verdi. "Annem Malec'i seviyordu. Sanırım bir parçası onu daima sevecek. Malik ismini vererek bir bakıma..."

"Geçmişte olabilecekleri yad etmek mi istedi?"

"Evet." Casteel bir müddet sessiz kaldı. "Söylediğin şeyi düşünüyordum. Nyktos Malec'e göz kulak olmaları için Nöbetçileri gönderebiliyorsa Malec'in ne zaman gömüldüğünü bilmesi gerekmez mi? Buna engel olamaz mıydı?"

Reaver biraz düşündü. "Hayat İlkeli olabilirdi. Gömüldüğüne göre Malec güçten iyice düşmüş olmalı. Yaralanmış. Hem Nyktos hem de Konsort bunu hissetmiştir. İkisi de müdahale etmedi."

Gözlerimi tabuta diktim, içimi yine bir huzursuzluk kaplamaya başlamıştı. Onu korumaya çalışmışlar ama kurtarmamışlardı.

"Neden yapmadıklarını biliyor musun?" diye sordu Casteel.

Reaver başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama herhalde geçerli nedenleri vardır."

Sonraki gecelerde dinlenmek için mola verdiğimizde hiçbirimiz pek uyumadık. Kan Ormanı'nı mesken belleyen yaratıklardan çok tabutun içindeki kişi yüzünden tedirgin olduğumuzu düşünüyordum. Dokuzuncu gün, nihayet kırmızı yaprakların altından çıkana dek bu tedirginlik geçmedi.

"Sizce karanlık çökmeden Padonia'ya varır mıyız?" diye sordum yola devam ederken.

"Bence varırız" dedi atıyla yanımızda gelmekte olan Kieran.

"Kemik Tapınağı'na gitmeden önce bir gün dinleneceğiz" dedi Casteel.

"Keşke daha çok... of." Öne eğilip avucumu birden ağrımaya başlayan çeneme bastırdım.

Casteel kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Ağzıma demir tadı geldi. "Ağzım acıyor." Üstçenemi yokladım...

"Acıyorsa" dedi Casteel parmaklarını bileğime dolayarak, "kurcalamasan iyi olur."

"Çok mantıklı" dedi Kieran, Casteel elimi ağzımdan çekti.

"Sana fikrini soran olmadı" dedim ters ters.

Kieran sırıttı. Ama gülümseyişi çabucak siliniverdi.

"Poppy." Bakışlarını elimden yüzüme çeviren Casteel'den endişe yayılıyordu. "Ağzın kanıyor."

"Ne?" Dilimi diş etlerimde gezdirdim. "Eh, bu sanırım ağzımdaki kan tadını açıklıyor. İğrenç."

"Cas..." Kieran Casteel'e baktı.

Kaşlarımı çatarak duyularımı onlara açtım. Endişe yok olmuştu. "Ne?"

"Ağzın mı yoksa çenen mi ağrıyor?" diye sordu Casteel, ağzımı kurcalamamdan korkuyormuş gibi hâlâ bileğimi tutuyordu.

Ki gayet mümkündü.

"Daha çok çenem... üstçenem. Ağrı bazen şakağıma da vuruyor" dedim.

"Ağrı girip çıkıyor mu?" Casteel dizginleri diğer eline aldı.

Başımı salladım. "Evet. Artık ağrımıyor. Sanırım kanama da durdu." Casteel'e bir göz attım. "Neden soruyorsun?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Çünkü neden ağrıdığını biliyorum sanırım." İyice sıkıntınca gamzesi belirdi. "En azından öyle olduğunu umuyorum."

Kieran gülümseyerek başını iki yana sallarken Casteel Setti'yi yolun kenarına doğru sürüp yavaşlattı, Emil ve Vonetta yanımızdan geçip gitti. Bizimle yürüyen kurtlar da aynını yaptı, Casteel arabanın arkasındaki Reaver'a yanaştı. Malik ve Naill diğer tarafta atlarını sürüyordu.

"Ne oldu?" dedi Reaver.

"Bilmiyorum" dedim.

"Sana bir şey soracağım" dedi Casteel bileğimi bırakarak.

"Harika" diye homurdandı Reaver.

Casteel bu isteksiz cevaptan etkilenmedi. "İlkellerin sivri dişleri var mıdır?"

Gözlerim kocaman açıldı.

Reaver kaşlarını çattı. "Bu saçma sapan sorunun cevabı evet. Nasıl besleniyorlar sanıyorsun?"

Casteel çenesini aşağı indirirken diğer gamze de ortaya çıkarak bizi onurlandırdı. "Bence çenen bu yüzden ağrıyor."

Bir dakika boyunca tek laf edemedim. "Sence... dişlerim mi çıkıyor?"

Casteel başını salladı. "Ayrılış'ı tamamlayana kadar sivri dişlerimiz çıkmaz. Arada bir ağrı ve kanama olur. Diş çıkarırken olduğu gibi."

"Bunu fark etmemiş olman beni neden şaşırtmadı?" diye homurdandı Reaver bize sırtını dönerek.

Vampir dişlerim mi çıkıyordu?

Vay canına.

Hemen elimi kaldırdım, Casteel kıkırdayarak yine bileğimi yakaladı. "Ağzını kurcalama Poppy."

Kendimi nasıl tutabilirdim ki? Dişlerim çıkıyordu! Dilimi diş etlerimde gezdirdim, hiçbir tuhaflık yoktu. Casteel'den şekerli bir keyif sızıyordu ama Casteel tekrar Kieran'ın yanına giderken tek hissettiğim bu değildi. Genzimde baharatlı, dumansı bir tat da vardı.

Boynumu arkaya eğerek gözlerine baktım. "Bu seni heyecanlandırdı, değil mi?"

"Evet, gerçekten de heyecanlandırdı." Başını bana doğru eğip fısıldadı, "Sivri dişlerini tenimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm yanmaya başladı. "Cas..."

"Bir sürü yerimde" diye ekledi Casteel.

"Yüce tanrılar" diye homurdandı Kieran.

Casteel gülerek dudaklarını dudaklarıma sürdü. Sonra konuyu değiştirip neler olabileceğini açıkladı. Dişler diğer dişleri dışarı doğru itiyordu ki düşününce gerçekten iğrençti. Ama Casteel bir kez çıktıktan sonra aşağı doğru uzandıklarını söyledi. Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyordu.

"Gerçekten de eğlenceli değil" dedi Kieran düşüncemi dile getirdiğimde. "Cas o gün minik bir bebek gibiydi."

"Ya evet, iki dişin söküldüğü zaman nasıl bir şey olduğunu anlarsın" dedi Casteel.

Yolculuğun geri kalanında dişlerimi düşünüp durdum, bu düşüncelerin rüyalarıma da girme ihtimali yüksekti. Sivri dişlere sahip olma fikri beni rahatsız etmiyordu. Beslenmemi kolaylaştıracaklardı ama farklı olacaktı.

Ne kadar değiştiğime bir kanıt daha.

Ve hâlâ değişiyordum.

43

Padonia'ya varınca Malec ahıra yerleştirildi, nedense insana yanlış geliyordu ama başka nereye koyabilirdik ki? Kimse içinde tanrı olan bir tabutu büyük salonda istemezdi.

Isbeth'in yüzüğünü yeniden keseye, tahta atın yanına koymuştum. Atı gerçekten Casteel'e vermem gerekiyordu ama banyo yaptıktan sonra, dolapta bulduğum incecik, dizime kadar gelen kombinezonla yatağın kıyısına oturduğum zaman aklımda ne Malec ne yüzük ne de tahta at vardı. Bundan fazlasını giymeye gerek olmadığı kanaatine varmıştım çünkü... zaten soyunacaktım.

Midem hafifçe bulanıyordu. Tawny'nin yanındayken çenem ve şakağım yeniden ağrımaya başlamış ama banyo yaparken büyük ölçüde hafiflemişti. Baş ağrısının Ayrılış'la, Reaver'ın söylediği gibi sivri dişlerimin çıkmasıyla ya da olacaklarla ilgisi var mıydı bilmiyordum.

Birleşme.

Bunu fazla düşünmemeye çalışıyordum. Kararsızlıktan ya da korktuğumdan falan değildi. Ama fazla düşünürsem bir endişe yığını haline geleceğimi biliyordum.

Kimsenin buna ihtiyacı yoktu.

Casteel banyo yaparken uyuyakalmıştım, kalçamın yanına kıvrılmış Kieran olmadan uyanmak tuhaf gelmişti.

Casteel banyodan çıktı, pantolonunu giymişti. "Sen ve yine şu aptal askılar." İnce askılardan birini çekiştirirken gamzesi ortaya çıktı. "Nasılsın?"

"İyiyim."

Bir kaşını kaldırdı.

Hafifçe güldüm. "Kendimi iyi hissediyorum. Çünkü ahırda bir tanrı olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum."

"Evet, galiba herkes bunu düşünmemek için çaba harcıyor." Yanıma oturdu.

Hafifçe içimi çektim. "Kieran nerede?"

Casteel sırıttı. "Bizi bekliyor."

Midem yeniden bulandı. "Tamam."

Gür kirpikler yukarı kalktı, altın sarısı gözleri gözlerime dikildi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet" dedim hiç tereddüt etmeden. "Eminim. Ya sen?"

"Elbette." Askıyı omzuma çekti.

"Ya Kieran?" diye sordum. "Hâlâ istiyor mu?"

"Evet." Casteel'in dudaklarında bir gülümseme oynaştı. "Bizi de bu yüzden bekliyor."

Midem yine bulandı. "Öyleyse ne bekliyoruz?"

Casteel kıkırdadı. "Seni."

Ayağa kalkmaya yeltendim ama Casteel elini yanağıma koydu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Sol avucunu avucuma dayayıp evlilik damgalarımızı birbirine bastırdı. "Sana olan aşkımdan başka hiçbir şey. Şu andan son nefesimize kadar seni sevmeye devam edeceğim."

İçim mutlulukla dolarak ona yaslandım, öyle güçlü ve derin duygular içindeydim ki kelimeler hislerimi anlatmaya yetmezdi. "Seni seviyorum."

Casteel dudaklarımı nazikçe ağzına alarak beni öptü. O tatlı öpüşlerinden biriydi. Her yerimi, soğuk, boş yerlerimi bile ısıtan o

nazik öpüşlerinden. "Hazır mısın kraliçem?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Hazırım."

Sırtımızdaki bir-iki parça giysinin üstüne pelerinlerimizi giydik, Casteel beni odadan çıkarıp arka taraftaki bir koridordan geçirdi. Bir dizi kapıdan geçerek kimseye görünmeden malikâneden orman gibi bir bahçeye çıktık, Kirha görse buraya bayılırdı.

Aklıma Jasper geldi. "Jasper nerede?"

"Babamla Hisa'nın yanında."

"Ya Vonetta?"

"Galiba Emil'in yanında." Beni patikadan geçirirken bir kaşını kaldırdı. "Aralarında bir şey var, değil mi?"

"Yeni mi anladın?"

Casteel sessizce güldü. "Esas soru, Kieran bunun farkında mı?"

"Galiba Oak Ambler'dan ayrıldığımız zaman yeni yeni fark ediyordu."

Casteel daha da sırıttı. "Emil daima kalbimizde yaşayacak."

"Karışmaya kalkarsa asıl Kieran kalbimizde yaşayacak. Vonetta Emil'den hoşlanıyor. Kieran'ın burnunu sokmasından hoşlanacağını sanmıyorum."

"Doğru."

Morsalkım Ormanı'na girerken Cas elimi sıkıca tuttu, iç kale duvarını geçerek ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Ay ışığında gümüşi mor renkte görünen sarmaşıkların arasından dolaşırken akan suyun sesi gitgide yaklaşıyordu. Yürürken Casteel Kieran'la birlikte gençken keşfettikleri tünellerde kaybolmamak için ne yaptıklarından bahsediyordu. Taş duvarları isimlerinin baş

harfiyle işaretlediklerini duyunca şimdi de böyle yapıp yapmadıklarını merak ettim. Kieran adını ağaç gövdelerine kazıdıysa Casteel sık ağaçlardan oluşan labirentte onu eliyle koymuş gibi bulurdu.

Casteel ağaç dallarından oluşan ağır bir perdeyi daha aralayıp dığında sözleriyle, sesiyle –her şeyiyle– sinirlerimi yatıştırmıştı. Casteel'in arkasına doğru bakınca Rhain Nehri'nin kıyısına geldiğimizi gördüm. Sonra da Kieran'ı gördüm.

Nehrin kıyısında oturuyordu, biz dar açıklığa doğru yürürken ayağa kalkıp bize döndü. O da pelerininin altına Casteel gibi sadece pantolon giymişti. Onu yüzlerce kez üstü çıplak görmüştüm, bazen üstünde tek parça giysi olmadan, ama şimdi farklı görünüyordu. "Geceyi uyuyarak mı geçeceksiniz diye merak etmeye başlamıştım."

"Buna izin verseydim Poppy beni bıçaklardı herhalde" dedi Casteel morsalkım dalları arkamızdan tekrar kapanırken.

Ters ters yüzüne baktım. "Uyuyakalmak istememiştim."

"Sorun değil." Kieran sırıtarak yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı, tam önünde durduk. "Beklemek zor gelmedi. Burası çok güzel. Huzur dolu."

Nehrin gümüş kadar berrak sularıyla, ağaçlarda ötüşen kuşlarla, morsalkımların baygın, hoş kokusuyla gerçekten de huzur verici bir yerdi. Kieran bana bakınca kalbim duracak gibi oldu. Burada olanlardan başka bir şey düşünmek mümkün değildi. Duyularımı hafifçe açtım. Kieran'dan hissettiğim şey kararlılığın tuzlu tadıydı. Ayrıca tatlı ve yumuşak, biraz köpüklü ve dumansı bir şey daha vardı. Hiç kararsızlık algılamadım. Casteel'de de aynı şeyleri hissediyordum... yani *hemen hemen*. Şekerli keyif tadı geliyordu, farklı, daha ağır bir sıcaklık vardı... baharatsı ve tatlı. Etrafıma bakındım. "Burada yalnız mıyız?"

Kieran başını salladı. "Kimse yanımıza yaklaşmayacak."

Bunu o kadar emin bir şekilde söylemişti ki içimde nedenini bildiğime dair bir his uyandı. Casteel'e döndüm. "Bizi koruyorlar mı?"

"Kurtlar koruyor" dedi Casteel. "Yakında değiller. Hiçbir şey duymayacak, görmeyecekler ama kimsenin yanımıza yaklaşmasına izin vermeyecekler."

Başımı salladım. "Peki... ne yaptığımızı biliyorlar mı?"

"Bilselerdi rahatsız olur muydun?" diye sordu Kieran.

Biraz düşününce olmayacağıma karar verdim. Eh, Vonetta Emil'in yanında değil de o kurtların içinde olsaydı onun için gerçekten üzülürdüm. Çünkü bu onun için çok tuhaf olurdu. "Olmazdım."

Kieran'ın memnuniyeti tereyağlı kek tadındaydı. "Böyle bir geleneği korumak onlar için büyük şeref."

"Ya" diye fısıldadım kızararak. "Onaylamalarına sevindim."

Casteel gülümseyen dudaklarını alnıma bastırdı. Hafifçe içimi çektim, etrafımı çam ve yoğun baharat kokusu sardı. Başını eğip kulağıma usulca fısıldarken nefesi dudaklarımda ve yanağımda dans etti. "Nehir ve morsalkımlar yüzünden burayı seversin diye düşündüm."

"Sevdim."

"Güzel." Kulağımın altını öptü. "Bir kez daha soracağım. Bunu yapmak istiyor musun?"

Boğazım kurudu, başımı salladım.

Dudakları kulağımı sıyırınca içimden bir ürperti geçti. "Sözlerini duymamız gerekiyor Kraliçem."

"Evet" dedim boğazımı temizleyerek. "İstiyorum."

Kulağımın altındaki hassas noktaya bir öpücük kondururken parmakları boğazımı okşadı. Kopçaları açınca pelerinin ağırlığı üstümden kayıverdi. "İstediğin zaman durabiliriz."

"Biliyorum." Parmakları çıplak omuzlarıma dokunup ince askıların altına kayınca irkildim.

Parmaklarını askılara doladı. "İstemediğin hiçbir şey –kesinlikle *hiçbir şey*– olmayacak" dedi çenemin altına bir öpücük kondurarak. "Ne istediğimizi ya da ne hissettiğimizi düşünürsen düşün."

"Hiçbir şey beklemiyoruz" dedi Kieran, sesi yakından geliyordu.

"Biliyorum." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki vahşi bir kuş kanatlarını çırparak havalanıyordu. "Yanınızda güvendeyim."

"Daima" dedi Kieran.

Casteel'in dudakları çeneme sürtündü. "Sonsuza dek."

Tuhaf bir duygu akını boğazıma akın etti, duyularım kapalı olduğundan tatlı akının benden geldiğini biliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu. Onları seviyordum. İkisini de. Farklı şekillerde ve anlam veremediğim farklı nedenlerle de olsa gerçekten seviyordum. Ve bunu bilmek beni biraz sarsıyordu.

Casteel'in elleri aşağı indi, kombinezon kayarken serin hava göğsüme, karnıma ve daha aşağıya vurmaya başladı, sonunda tenimde sadece ay ışığı kaldı. Ürperdim ama bunun serin havayla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Casteel ağzını dudaklarıma dokundurup o tatlı, yumuşak öpücüklerinden birini kondurdu.

Ağzını çekerken fısıldadı, "Hazır olduğunda gözlerini açabilirsin."

Casteel geri çekildi, göğsümdeki vahşi çırpınma karnıma indi. İçimden vücudumu örtmek geliyordu ama direndim. Birleşme'nin nasıl gerçekleştiğini bilmediğimden, kan ya da kelimelerle ilgili olmayan bir büyü söz konusu olduğundan, işe yaramasını riske atacak bir şey yapmak istemiyordum.

İkisinin bakışlarını neredeyse fiziksel bir okşayış gibi hissediyordum, yumuşak, sıcak ve... *taparcasına.*

O anda yakındaki nehrin şırıltısından ve ağaçlardan kadim –İlkel– biraz büyülü ve çalkantılı bir koro halinde birbirlerine seslenen gece kuşlarının şakımalarından başka bir şey duymuyordum.

Gözlerimi açtım.

Önce gümüş rengi ay ışığının içindeki Casteel'i gördüm. Hep bir tanrının böyle görünmesi gerektiğini düşünmüştüm. Zarif hatlardan ve çizgilerden, et ve kemikten oluşan azgın bir fırtına gibi. Gözlerime kilitlenen gözleri sapsarı bal havuzları gibiydi ve kalkanlarımı delip geçtiğini hissediyordum. Genzime dolan tatlılık bana çikolata kaplı çilekleri, biraz da tarçını hatırlatıyordu. Aşkı ve gururu içimi doldurunca duygularım yine kabardı.

Sonra Casteel'in hemen yanında duran Kieran'ı gördüm. Tıpkı ben hayatlarına girmeden önceki gibi. Her zaman olacakları gibi. Yüzünün mağrur, yabani hatlarına ve geniş çenesinin güçlü kıvrımlarına baktım. Ay ışığında gümüşi kahverengi görünen teni

büyüleyiciydi, başka bir dünyaya ait bir hayal yaratığı gibiydi. Her iki formda da büyüleyiciydi, gözleri buz mavisiydi ve göz-bebeklerinin arkasındaki ether parıldıyordu. Kalkanlarım yine kaydı, ondan hissettiklerim öncekiyle aynıydı... tatlı ve yumuşak. Casteel'den hissettiklerim kadar yoğun değildi ama onlar kadar anlamlıydı. Ondan hissettiklerimin de Casteel'den hissettiklerim-den aşağı kalır yanı yoktu.

Gözlerimin kapalı olduğu sessizlik ânında ikisi de giysilerini çıkarmıştı. Vücutlarındaki kaslar ve derilerindeki izler yılların eğitimini ve mücadelesini anlatıyordu. Casteel her gördüğümde içimi sızlatan sayısız yara iziyle daha fazla hatıra taşıyordu ama Kieran da payına düşeni almıştı. Göğsündeki soluk pençe izlerini, belinin yakınındaki uzun zaman önce iyileşmiş diş izlerini daha önce fark etmemiştim. Casteel daha yeni kilo almaya başladığı halde Kieran daha zayıftı, vücudu daha biçimliydi. Bunun kurt formundayken fazla koşmasıyla ilgisi olup olmadığını merak ettim. Neredeyse soracaktım ama ağzımı açmadan kendime engel oldum.

Kieran bilse kendimi tuttuğum için herhalde beni takdir ederdi.

Sonra bakışlarımı aşağı indirdim. İçimden bir ses bunun pek de akıllıca olmadığını söylüyordu. Bunu yapmamı istemeyecekleri için değil, elbette yapmak istemediğim için de değil çünkü düpe-düz bakıyordum. İkisini de çıplak görmemiş değildim ama Kieran söz konusu olduğunda münasip davranmaya çalışıyordum.

Bakışlarım kalçalarından aşağıya, ikisinin de... eh, benden daha az müstehcen olmayan yerlerine kayarken son derece uygunsuz davranmış oluyordum.

Casteel'in vücudumun her santimini beğendiğini biliyordum... kiminin fazla dolgun bulabileceği kalçalarımı, fazla kalın olabilecek uyluklarımı, fazla yumuşak göbeğimi ve yara izlerimi. Ama ikisinin de gördüklerinden hoşlandıkları açıktı. Belki de bunun gördükleriyle ya da nasıl göründüğümle ilgisi yoktu. Belki de sadece hissettikleriyle ilgiliydi. Paylaştıklarımızla. Ne olursa olsun ikisi de...

Yüce tanrılar.

"Hep çok meraklıdır" diye mırıldandı Casteel.

Bakışlarımı hemen yukarı çevirdim, yüzüm yanıyordu.

Casteel'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sağ yanağındaki gamzenin belirdiğini gördüm.

"Kes sesini" dedim boğuk bir sesle.

Casteel güldü ama tekrar gözlerime baktığında bu gözlerde dile getirilmemiş bir soru vardı.

Vadide bir esinti gezinirken kalbimi sakinleştireceğini umarak yutkundum. Sakinleştirmedi ama konuşmayı başardım. "Hazırım."

İkisi aynı anda bana doğru gelmeye başladı.

44

Duygular içimde bir kasırga halinde eserken bacaklarım biraz gevşedi, öyle hızlı ve değişkendiler ki ancak birkaçını seçebildim. Gerginlik meraka dönüştükten sonra yerini belirsizliğe bıraktı, sonra olacaklarla ilgisi olmayan sert bir beklenti dalgası belirsizliği bir kenara itti. Nedeni ritüeldi. Özlerimizi birleştirecek olmamızdı. Sonrasında farklı mı hissedecektik? Birbirimizin kanını içmekle kalsak da bunun ötesine geçsek de her şey değişecek miydi?

Casteel elinde bıçakla hemen önümde, Kieran da arkamda duruyordu. İkisi de bana dokunmuyordu ama o kadar yakınımda duruyorlardı ki gecenin öptüğü tenim şimdiden ısınmaya başlamıştı.

Orada dururken aklıma New Haven geldi, Casteel'in beslenmeye ihtiyacı olduğunda Kieran da yanımızdaydı. Bu o zamana çok benziyordu.

Yalnız şimdi hepimiz çırılçıplaktık.

Ayıp yerlerimizi görmezsem çıplaklığı görmezden gelmenin daha kolay olacağını düşünsem yanılmış olurdum. Şimdi çıplaklığımızın çok daha fazla farkındaydım.

Casteel'in bakışları arkama kaydı. Başını salladı, sonra Kieran'ın göğsü bana dokundu. Her zaman sıcacık olan tenini ve arkama geçerken belime dokunan aletini hissedince soluğum kesildi.

"Affedersin" dedi Kieran boğuk bir sesle, konuşurken nefesi omzumun arkasına vuruyordu. "Yalnız çok güzelsin ve ben de..." Sözü yarıda kaldı, sesinin bu kadar gergin çıktığını hiç duymamıştım. "Ben sadece... uygunsuz bir şey yapmamaya çalışıyorum."

"Sorun değil" dedim, kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken duyularımı kapalı tutmaya özen gösterdim. İhtiyacım olan en son şey Kieran'ın hissettikleriyle bağlantı kurmaktı. Bu kimsenin uslu durmasına yardımcı olmayacaktı. "Senin... ee, verdiğin fiziksel tepki gayet doğal" dedim, yüzüm alev alev yanıyordu.

Tıpkı Kieran'ın vücudumuzun birbirine dokunan her parçasına odaklanmış olan ürpertici farkındalığının da doğal bir tepki olması gibi.

Casteel sol yanağındaki sinir bozucu gamze belirene kadar sırıttı ve gözlerinde hınzır bir ifade belirdi.

Kieran ve ben münasip bir şekilde davranmaya çalışıyorduk. Anlaşılan Casteel'in böyle bir kaygısı yoktu. Altdudağını ısırınca sivri dişlerinden biri göründü.

Uygunsuz davranması hiç de şaşırtıcı değildi.

Hem de hiç.

Kieran ağır ağır içini çekti. "Hiç yardımcı olmuyorsun dostum."

Casteel kıs kıs gülerek gözlerime baktı. "Önce sen içeceksin" diye hatırlattı yumuşak bir sesle. Gözlerini gözlerime dikmişti. "Önce benim göğsümden, sonra Kieran'ın boğazından. Senden sonra biz de birbirimizin kanını içeceğiz. Sonra ikimiz de *senin* boğazından içeceğiz. Sen içmeye başladıktan sonra ve tüm işlem boyunca sürekli temas haline olmanız gerekiyor."

Yanaklarımın daha da çok yandığını hissederek başımı salladım ve hayal gücümün kontrolümden çıkmasına engel oldum. Casteel tüm bunları açıklamıştı. Kurtlar Atlantisliler gibi kan eme-

mediği için Atlantisliden özü çekmek için bir bıçak kullanılıyordu ve kesik göğsün kalbe yakın bir yerine, kabaca etherin içimde huzursuzca zonkladığı yere, atılıyordu. Kurtların boğazından kan içiliyordu çünkü onlar bir tür kanal, Atlantislinin yaşam süresini eşine bağlamak için tasarlanmış bir köprüydü. Ama bizim durumumuzda Kieran'ınkini bizimkine... onlarınkini benimkine bağlayacaktı. Sonra aynı anda en güçlü olanın, her iki yaşam gücünü de elinde tutanın kanı içilecekti.

Benim kanım.

Casteel gözlerini gözlerimden ayırmadan parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Söylediğim sözleri tekrarlaman gerek" dedi yumuşak sesle.

Nefes almaya çalışarak sözleri ve ne yapmam gerektiğini hatırladım. "Sen Casteel Da'Neer, bu Birleşme'ye özgürce, sadece ve sadece kendi iradenle mi giriyorsun?" diye sordum sol elimi kaldırarak. Elim hafifçe titriyordu.

"Bu Birleşme'ye özgürce, sadece kendi irademle giriyorum" dedi Casteel sol elimi tutarak.

Gece kuşları sustu.

Sağ elimi kaldırdım. "Sen Kieran Contou, bu Birleşme'ye özgürce, sadece ve sadece kendi iradenle mi giriyorsun?"

"Bu Birleşme'ye özgürce, sadece kendi irademle giriyorum." Kieran'ın sıcak sağ eli elimi sardı, birleşmiş ellerimizi göğsümün ortasına, bir zamanlar Casteel'in yüzüğünün bulunduğu yere, yani göğüslerimin arasına götürdü.

Etrafımızı saran hava durgunlaştı.

Söylenmesi gereken son sözlerle birlikte –sadece birkaç taneydi ama diyar onları duyuyor gibiydi– İlkel öz uyanıp dinliyormuş gibi daha da kıpırdandı.

"Seni seviyorum Penellaphe Da'Neer" diye fısıldadı Casteel, başını eğip dudaklarını dudaklarıma sürdü. "Son nefesini verene dek seveceğim."

Sözleri karşısında ürperdim. Bu sözlerin Birleşme'yle ilgisi yoktu. Sadece bir hatırlatmaydı. "Seni seviyorum Casteel Da'Neer"

diye fısıldadım boğuk sesle. "Son *nefesimizi* verene dek seveceğim."

Casteel de benim gibi ürpererek bıçağı yukarı kaldırdı. Kafasını çevirmeden, gözünü kırpmadan, keskin kenarı göğsüne dayayıp bir kesik attı. Hemen kan akmaya başladı. Casteel bıçağı bir kenara fırlatıp yaklaştı. Vücudunun vücuduma teması, Kieran'ın arkamda kendinden emin dikilmesi ve Casteel'in karnıma değen sertliği karşısında bedenimden şiddetli bir sarsıntı daha geçti.

Kalbim yine hızla atmaya başladı, o kadar hızlı atıyordu ki bu hıza nasıl dayandığını merak ediyordum, Casteel sağ elini Kieran'ın elinin üstüne koydu. Kieran ellerimizin altında kalbimi hissedebiliyor muydu? Casteel nasıl attığını duyabiliyor muydu?

Kieran sol elini Casteel'in ensesine koydu, sonra üçümüz de birbirimize tutunduk.

Beni bekliyorlardı, fazla beklemeleri gerekmedi. Başımı uzatırken kalbim duracak gibiydi, vücutları benimkine uyum sağlarken beni destekliyorlarmış, iki destek sütununa dönüşüyorlarmış gibi hissettim. Asıl ben onları destekleyeceğim için bu bana ironik geldi.

Ağzımı Casteel'in göğsüne sürttüm, Casteel'in hafifçe irkilişini tüm bedenimde hissettim. İlk dokunuşta dudaklarım karıncalandı. Ağzımı yaranın üstüne kapatıp kanını emmeye başladım.

Kanını içtiğimden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Tadı hatırladığımdan çok daha güzeldi. Kardaki limonlar gibiydi. Kanını emerek özünü içine çektim.

Casteel'in iniltisi göğüslerimde titreşerek Kieran'a geçiyordu. Başının arkaya düştüğünü hissettim. Tadı –özü– bir uyanıştı, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir serbest düşüştü. Kanı sıcak ve yoğundu, zaten yanmakta olan tenimi daha da ısıtıyordu. Zihnimin derinliklerinde Casteel'in kanının etkisini hesaba katmadığımı fark ettim. Herhalde şimdiye dek bunu düşünmemiş olmam daha iyiydi, sonunda kanı vücudumdaki tüm hücreleri yaktı ve ether göğsümde titreşmeye başladı.

"Poppy" diye inledi Casteel, çenesi başımın üstüne sürtündü. "Bu kadar yeter."

Onu duydum ama içimdeki o gizli, soğuk yer ısınmaya başlayana dek içmeye devam ettim.

"Durmazsan" dedi Casteel, bedeninin gerildiğini hissediyordum, "bu iş hemen şimdi çok farklı türden bir birleşmeyle sona erecek."

Bu sözler etkili oldu. Bu şehvetli uyarı karşısında kıpkırmızı oldum, ağzımı göğsünden çekip bakışlarımı gözlerine kaldırdım.

O anda ona bakmak, yüzünün her çizgisine kazınmış olan arzuyu görmek düşüncelerimi yapmamız gereken işe vermeme hiç de yardımcı olmadı. Bakışlarımı indirdim, dilimi altdudağımda gezdirerek son kan damlasını da yaladım.

Casteel yeniden inleyerek elimi sıktı. "Uslu dur" dedi boğuk bir sesle. "Yoksa Kieran'ı utandıracaksın."

"Evet" dedi pek de heyecandan uzak olmayan bir ses. "Kesinlikle öyle olacak."

Kieran'ın Casteel'e ulaşmasına yetecek kadar çekilirken içimde sadece benim kızardığıma dair bir his vardı. Pozisyon Kieran'ın bazı *bölgelerinin* benim bazı *bölgelerimle* temas etmesine neden oldu, ağzı benimkinin yerini alırken çaresizce bunu görmezden gelmeye çalıştım.

Casteel yeniden sarsılarak alev alev yanan altın sarısı gözlerini gözlerime dikti. Kieran kanını içerken zar zor nefes alabiliyordum, Casteel beni izliyordu, göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Önce bu kadar çok kan vermeye hazır olmadığından korktum ama duyularımı biraz açınca durumun öyle olmadığını hemen anladım.

Şehveti kasırga gibiydi, birazı bile dayanması güç bir ağırlıktı. Kieran kanını içerken dudakları geriye çekildi, şimdi sivri dişleri daha çok görünüyordu. Bir sızı göğüslerimden geçip bacaklarımın arasına yerleşti. Casteel'in burun delikleri genişledi, göğsünden ateşli bir hırıltı koptu.

Kieran durduğunda hafifçe başım dönüyordu, beni Casteel arkamda olacak şekilde özenle çevirdiler. Dudaklarım hâlâ sızlıyordu, boğazım da öyle, bakışlarımı yavaşça Kieran'ın gözlerine

kaldırdığımda bu hissin tüm vücuduma yayılmaya başladığını hissettim.

Kieran'ın bakışları gözlerimi esir aldı. Gözlerindeki ether çizgilerini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kieran başını yana çevirip boğazını uzattı. Casteel üstümden Kieran'a ulaşacak şekilde eğilirken aramızda en ufak bir boşluk bırakmadı. Son derece *uygunsuz* bir biçimde yakınlaştıklarını hissedince aynı anda bütün sinir uçlarımda kıvıcımlar çaktı. Casteel dişlerini Kieran'ın boğazına geçirdiğinde kalbimin teklediğini hissetmiş olsalar gerekti. Casteel Kieran'ı ısırdığında vücudumu sarsan edepsizce titremeyi muhakkak hissetmişlerdi.

Casteel Kieran'ın kanını içerken.

Gözümü bile kırpamıyordum.

Casteel'in her yutkunuşta inip kalkan gırtlağını izlerken zar zor nefes alabiliyordum. Kieran'ın yüzündeki gerginlik kaybolurken dudakları aralandı. Casteel'in kalın, sert aleti belimde zonkluyordu.

Bundan etkilenmemenin nasıl mümkün olabileceğini düşündüm.

Casteel başını kaldırınca Kieran'ın kanının kokusunu aldım. Casteel beni sıkıca tutarken öz, göğsümde çılgınca girdaplar çiziyordu. Başımı bir kez daha uzattım, Kieran'ın ve benim birleşmiş ellerimiz bedenlerimizin arasına sıkıca yerleşirken daha önce orada olmadığına yemin edebileceğim yumuşak göğüs kılları düşüncelerimi dağıttı. Derisi... şimdi daha sıcak, daha sertti. Belki biraz da incelmişti. Sallandım. Nedenini bilmiyordum. Kendimi güçsüz hissetmiyordum ama dengesizdim, düşünmeden ya da nişan alınmadan fırlatılmış bir ok gibiydim.

Ağzımı Kieran'ın boynuna dayarken titredim. Vahşi ve odunsu bir tadı olan kanının Casteel'in kanını tamamlıyor gibi olması şaşırtıcıydı, bunu düşününce boğuk bir sesle kıkırdadım. İkisi de ellerimi sıkıca kavradı. Herhalde aklımı kaybettiğimi düşünüyorlardı ama kontrol edemediğim şey aklım değildi.

Kieran'ın kanını içerken kontrol edemediğim vücudumdu.

Hızlı ve derin soluklarla inip kalkarken göğüslerime değen göğsü. Özünü içime çekerken gürleyen bedeninin ağırlığı. Casteel'in sırtımdaki sıcak, sert teni, omzuma vuran nefesi. Ağzı. Ben Kieran'ın kanını emerken dişleri omzuma sürtünüyordu, derimi delmiyordu, öylece duruyordu. Ürperdim. Yeteneklerim üzerinde hâkimiyetim azalıyordu. Kanın topraksı ve şehvet dolu tadı genzimde biriken dumansı baharat tadının içinde kayboldu. Hangisinden geldiğini bilmiyordum, belki de ikisinden birden geliyordu. Ya da benden.

Casteel beni dişleriyle çekerek durduğunda gece hâlâ bizi dinliyor gibiydi. Biri beni yeniden Casteel'e doğru çevirirken titresem de içimde hiçbir soğuk parça kalmamıştı.

Casteel başını eğip alnını alnıma yasladı. "İyi misin?" diye sordu, sesi boğuktu, nefes nefese kalmıştı.

Başımı salladım, nefesinden Kieran'ın kanının kokusu geliyordu.

"Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var" dedi Kieran, onun sesi de Casteel'inki kadar boğuktu.

"Evet" diye fısıldadım, tenim Casteel'in ve Kieran'ın kanının sıcaklığıyla karıncalanıyor, vücudum ikisinin sıcaklığıyla sızlıyordu. "İyiyim."

"Seni iki kez ısırmam gerekiyor" dedi Casteel, o anda hatırladım. Ayak parmaklarım nemli, soğuk çimlerin üstünde kıvrılmaya başladı. "Bu... sarsıcı olacak."

Kieran hâlâ göğsüme bastırarak tuttuğu elimi biraz daha sıktı.

Casteel beni çabucak öptükten sonra çoktan almamış gibi ona izin vermemi bekledi. Gözlerimi kapatıp başımı Kieran'ın göğsüne yaslayarak boğazımı Casteel'e uzattım.

Bir an hiçbirimiz kımıldamadık, beklemek adeta işkence gibiydi.

Sonra Casteel hızla başını eğdi. Dişleri tenime geçince irkildim, ne kadar beklesem de hazırlıksız yakalanmıştım. Ne kadar *istesem* de. Bu insanın hazırlıklı olabileceği bir şey değildi. Aklımı başımdan alan zevk ve ısırık acısının karışımı şaşırtıcıydı. Ama Casteel kanımı içmedi. Başını kaldırdı, sonra dişlerini boğazımın diğer tarafına batırarak bir daha ısırdı. Tüm vücudum ikisine de yaslana-

rak yay gibi gerildi, Casteel boğazımın sol tarafına yapışırken gözlerimi kocaman açtım.

Kieran da aynını yapıp ağzını boğazımın sağ tarafına bastırdı.

Bu kez bir çığlık attım, acıdan değil, boğazımda hareket eden ağızlarının çifte şiddetinden. Bu dayanılmayacak kadar fazlaydı. Kollarımı istem dışı çekmeye çalıştım ama hepimizin bir arada kalması için ellerimden tuttular. İsyan eden duyguların sağanağında sırılsıklamdım. Vücudumun her yeri neredeyse acı verecek kadar gerildi. Kanın kulaklarımdaki uğultusu hafifledi, şimdi tek duyduğum kanımı emerken çıkardıkları boğuk ve iştahlı seslerdi.

Gözlerim gökyüzüne ve gecenin içinde gitgide daha çok parlayarak dönüyormuş gibi görünen yıldızlara takılı kaldı.

Ben de gitgide parlıyordum.

Ether yüzeye çıktı, gölgelerle bezenmiş gümüş göğsümün ortasından dalgalanarak Casteel ve Kieran'ı sardı, bedenlerimizin etrafında çatırdayarak dönen ışık sicimleri halini aldı.

Sadece boğazımdaki ağızları, dilleri hareket ediyordu, yaptığım şeyi, özlerimizin birleştiğini görüp görmediklerinden emin değildim. Kendilerini kanımı içmeye kaptırdıklarının bile farkında olduklarını sanmıyordum, gümüş rengi kordonlar daha parlak ışıldıyordu. Önümden ve arkamdan bastıran, içimi yakan, boğazımı, göğsümü doldurarak tam merkezimde toplanan çok fazla ısı vardı. Gücümün üzerindeki kontrolüm kayıp gitti, hissettikleri şey beni de beraberinde sürükleyerek sağanağa karıştı.

Hareket eden sadece ağızları değildi. Ben de hareket ediyordum. Kalçalarım. Bedenim. İkisinin arasında kıvranıyordum, meme uçlarım Casteel'in göğsüne, popom Kieran'ın bacaklarına sürtünürken çıkardıkları boğuk seslere daha yumuşakları katılıyordu. Ayaklarım çimenlerin üstünde kaydı, kaba, sert bir uyluk bacaklarımın arasına sıkıştı. Poziyon değişikliği sarsıcıydı. Casteel'in günler önce sertçe, azgınca dokunduğu yere şimdi Kieran'ın yaslandığını hissediyordum. Güçlü uyluğunun bacaklarımın arasında sızlayan, şişmiş yere bastırdığını hissedince titredim.

Hareketlerime düşünceler yön vermiyordu. En ufak utanç duy-

muyordum. Kordonlar etrafımızı sarmaya devam ederken kendimi tamamen içgüdülerime bırakmıştım. Uyluğun üstünde gidip gelirken ellerini gittikçe daha çok sıkıyordum. Her şey çok fazlaydı ama yine de yetmiyordu. Dudakları boğazımda gezinince inledim. Basınç giderek artarken bacaklarımın arasındaki uyluğu iyice sıkıştırdım.

Biri ya da ikisi birden beni ayağım neredeyse yerden kesilecek kadar kaldırınca soluğum kesildi. Birden üzerinde gidip geldiğim bacağın yerini sürtündüğüm bir sik aldı. Yavaş yavaş dudakların boğazımda hareketsiz kaldığını ve ağızlarının artık orada olmadığını fark ettim, oysa kuvvetli çekişlerini hâlâ boğazımda ve içimde hissediyordum.

Gözlerimi açınca özün çatırdayan kordonlarının hâlâ etrafımızda titreştiğini gördüm.

Casteel ve Kieran'ın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Bunun dışında hareketsizdiler ama arzularını hissediyordum. Ağır baharat tadı tenimi kaplıyor, kanıma karışıyordu. Tüm bunların kombinasyonu adeta acı vericiydi, yine de ikisi de kımıldamıyordu. Etrafımızda oluşan gümüş rengi kozayı görebildiklerini, beni, göğüslerimi, kalçalarımı, yüzümü izlediklerini bilerek başım Kieran'ın göğsünde, gözlerimi altın gözlere kilitlemişken uyluğa, sike sürtünerek daha da ıslandığımda bile hareketsizdiler. Birbirlerinin kanını içerken ben nasıl izlediysem onlar da aynı hevesle beni izliyordu ve yeni keşfettiğim gizli bir parçam bundan zevk alıyordu... şehvetten, özgürlükten ve İlkel güçten.

Ben şimdi ıslanmış olan uyluğun ve sert sikin üstünde gidip gelirken ellerimi sıkıca tutmakla yetindiler. Hiçbir hamlede bulunmadılar çünkü biz... biz yaklaşmıştık. Bıçak gibi keskin bir noktaya gelmiştik. Bir çizgiye. Sınıra. O sınırdaydık ve ben sınırın üzerinde dans ediyordum. Benimle birlikte orada kaldılar, kalpleri birlikte atıyordu, geri çekilip buna bir son vermenin kolay olacağını biliyordum. Oldukları gibi kalıp çok yaklaştığım zevki utanmazca tatmama izin vereceklerini biliyordum. Onları nereye götürürsem götüreyim peşimden geleceklerini biliyordum.

Bekliyorlardı.

Etrafımızda uğuldayıp çatırdayan öz kordonları bekliyordu ve altın sarısı gözler gözlerime dikilmişti. Dinmek bilmeyen çalkantılarım kesildi, vahşice dans eden kıvılcımlar olduğumuzu, her an tutuşup alev alarak ten ve ateşten başka bir şey olmayana dek yanmanın eşiğinde olduğumuzu biliyordum.

Ve ateş olmak *istiyordum*.

Yanmak istiyordum.

"Evet" diye fısıldadım, kordonlar titreşti.

Casteel titredi. İkisi de titredi. Ve ikisi de uzun müddet hareket etmedi. Sonra Cas birleşmiş ellerimizi ağzına götürüp üstünü öptü. Sağ elim de havaya kalkmıştı, Kieran da aynı şeyi yaptı. Titremeye başladım.

"Sana layık değilim" diye homurdandı Casteel, itiraz etmeye fırsat bulamadan ağzı dudaklarıma kapandı.

Ah tanrılar.

Bu öpüşme gibisini daha önce hiç yaşamamıştım. Dudaklarında kendi kanımın tadını alıyordum. Dili ağzıma girerken Kieran'ın kanının tadını alıyordum. Casteel dudaklarımdan da boynumdan içtiği gibi içerken kaba bir avuç popomu sıyırarak belime uzandı. Ellerim hâlâ ikisinin ellerindeydi ve bana kimin dokunduğunu bilmiyordum ama kordonlar hâlâ oradaydı. Kordonlar tıslayarak dönerken el karnımdan yukarı çıkıp sızlayan göğsümü avuçladı. Casteel'in ağzına doğru inledim. Dudakları çığlığımı hapsederken parmaklar diğer göğsümün sızlayan ucunu buldu. Tam bayılacağımı düşünürken Casteel'in ağzı dudaklarımdan uzaklaşıp boğazımdan, ısırık izlerinden aşağı inmeye başladı. Dili oradaki parmakların üzerinden göğsümü yalamaya başladı. İniltim sırtımda hissettiğim zevk iniltileri içinde kayboldu.

Ellerimi bıraktılar, kordonlar etrafımızda, aramızda, içimizde parıldamaya devam ediyordu. Bir elimle Casteel'in ensesini tuttum. Kolumu Kieran'ın koluna dolayıp parmaklarımı pazılarına batırdım. Casteel hassas et çıkıntısını ve çıldırtırcasına aynı yeri okşayan parmağı ağzına aldı. Sertçe emmeye başlayınca birden soluğum kesildi.

"Piç kurusu" diye homurdandı Kieran.

Casteel'in gülüşü bedenim bir kez daha gerilirken yerini hırıltıya bıraktı. Bir el kalçamı tutarak beni hareket etmeye zorladı. Kıllar kabarmış etime sürtününce, ateş gibi yanan alet bacakların arasında kayınca nefesim kesildi. Parmaklar karnımı okşayarak göbeğimin altına, daha da aşağıya indi. Sert bir parmak bacaklarımın arasındaki sinir tomarının üzerinde gezinirken nefes alamıyordum. Parmak bacaklarımın arasında hareket ederken Casteel'in ağzı diğer göğsüme geçti.

"Bunun yalnız kalmasını istemem" dedi göğsümü avuçlayıp ağzına götürürken.

Kieran'ın eli Casteel'in ıslattığı diğer göğsümde kalmıştı ve kalçamdaki elin kime ait olduğunu bilmiyordum, kimin parmağının okşadığını, kimin...

Parmak biriken sıcaklığı geçip içime girince bir çığlık attım. Göğsümdeki ağızla uyum içinde hareket ediyordu, bedenim yanmaya başladı, göğsümün her çekilişinde parmak içime giriyordu. Casteel'in elini sıktım. Tırnaklarımı Kieran'ın koluna batırdım.

"Ah tanrılar" dedim soluk soluğa.

"Dua mı edeceksin?" diye sordu Kieran, sıcak nefesi boynumdaki ısırık izlerine vurdukça içim ürperiyordu.

"Olabilir" dedim, parmak hızlanarak daha derine daldı.

Casteel başını kaldırarak güldü. Dilini dudaklarımda gezdirdi.

"Ne için dua edeceksin?" diye sordu Kieran yanağını yanağıma bastırarak.

"Ne?.." Casteel beni öpünce sözüm yarıda kaldı. "Ne?"

"Ne için dua edeceğini sordu" dedi Casteel, içimdeki parmağa bir diğeri daha katıldı. "Galiba ben biliyorum."

Kieran'ın gülüşü karanlık ve şehvetliydi. Dişler kulağımı asıldı. "Bahse girerim biliyorsundur ama ben onun söylemesini istiyorum."

"S-sorular sorduğunuza inanamıyorum." Parmaklar daha derine girerken diğer parmaklar meme ucumu çekiştirince inledim. "Hem de sizin."

"Senden başkasının soru sorma şansı bulduğu tek zaman bu" dedi Kieran, omzumun sertçe ısırıldığını hissettim, bunun Kieran olduğuna emindim. "Ne için dua ederdin?"

"Sana bir parmaktan daha çok zevk verecek bir şey için mi?" Casteel dudaklarımı ısırdı. "Ya da iki? Yoksa o güzel bacaklarının arasında bir dil mi istersin?"

Kanım yanmaya başladı.

Sıcak bir dil omzumun acısını yatıştırdı. Belki omzumdaki Kieran'dı. Belki ağzımdaki oydu. Gözlerimi açınca ikisi de omuzumda ya da ağzımda değildi. Bakışlarımı aşağı indirmeye başladım, sonra Casteel'i gördüm, parmaklarını çeneme dolayarak ağzımı kendi ağzına doğru kaldırıyordu.

Parmaklar popomu kavradı, beni o bacağın, o sikin üzerinde daha da geriye çekti. İkisi de titredi.

"Yoksa boşalmak için mi dua edersin?" diye fısıldadı kulağıma şehvet dolu bir ses.

"Bence kesin onun için."

"Şu anda ikinizden de pek hoşlanmıyorum" dedim.

"Berbat bir yalancısın *meyaah Liessa*" dedi Kieran. "Bunun doğru olmadığını biliyorum. Şu anda bizden ne kadar hoşlandığının tadını alabiliyorum."

"O senin şişmiş egon" dedim. Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadım, biri başımı geriye eğip dudaklarıma yumuldu.

"Bence Kieran sadece ayıp bir şey söylediğini duymak istiyor" dedi Casteel, o anda ağzımdaki kesinlikle Casteel'in ağzıydı. "Sik. Azmış. Boşalmak. Söylersen gecesini güzelleştireceksin."

"Bence asıl sen duymak istiyorsun" dedim, dudakları çekilince derin derin nefes almaya çalıştım.

"Yalan sayılmaz" dedi gülerek. "Bize ne istediğini söyle Kraliçem."

Her şey durmuştu. Parmaklar. Öpüşler. Eller. Kalçalarım. Hayal kırıklığıyla homurdandım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Kieran.

Tırnaklarımı tenine daha da sert bastırınca Kieran güldü.

"Ben... boşalmak istiyorum" dedim. "İşte söyledim. Mutlu musunuz?"

"Çok heyecanlandım" dedi Casteel.

"Heyecandan da öte" dedi Kieran.

Başım yine arkaya eğildi, bir dil ağzıma girdi. Dizlerim ıslak çimenlere değene kadar yere indirildiğimi bile fark etmedim. Ağzım serbest kalınca gözlerimi açtım, kordonlar... hâlâ etrafımızdaydı, o kadar parlaktılar ki artık birer gölgeden ibarettik.

Ve her şey aç gözlüydü. Eller. Ağızlar. Diller. Dişler. *Sivri dişler.* Çok aç gözlüydük, kanımdaki kıvılcım sonunda tutuştu. Onları da tutuşturan bir ateştim.

Kimin ellerinin kalçalarımı tuttuğunu, kimin ağzının dudaklarıma kapandığını bilmiyordum, tek bildiğim bir göğsün üstüne yönlendirilirken başka bir göğsün sırtıma bastırdığıydı. Tek bildiğim bir ağız ağzıma kapanıp atmak üzere olduğum rahatlama çığlığını sustururken kalın, sert sıcaklığın Cas'in daha önce dişleriyle yaptığı gibi hızla içime girdiğiydi. Tek bildiğim avucumun başka bir sert alete götürülüp zaten orada olan ele katıldığıydı. İstediğim şey beni çabucak bulup art arda şok dalgaları halinde vurdu. Boynuma vuran sert hırıltı, o ellerin beni sımsıkı tutuşu tek başıma boşalmadığımı söylüyordu. Yan tarafıma uzandığımda, beni arkamdan tutan kişi ağzıma kapandığında, bacağımı kalçasına doladığında, önümdeki de beni hiç durmadan, amansızca becermeye devam ettiğinde uçurumdan bir kez daha yuvarlanırken de yalnız değildim. Bu gece ikisini de içime almış olabilirdim, aynı anda değil, farklı zamanlarda. İçimde gidip gelen sadece biri olabilirdi ama kimin beni sırtüstü yatırdığını, karanlık bir kafa ve azgın bir ağız bacaklarımın arasına girip ben tekrar paramparça olana dek işkence edercesine yalayıp emerken kimin kucağında olduğumu biliyordum. Sonunda yalanıp yutulurken yaptığım çılgınca hareketlerin yol açtığı boşalmayla belime sıcak bir şeyin fışkırdığını hissettim.

"Bal" diye mırıldandı Casteel başını kaldırarak, pelte gibi yığılıp kalmıştım.

Casteel'in beni kollarına aldığını da üçümüzün ışıldayan kordonların altına sarmaş dolaş, bitkince nasıl yığıldığımızı da hatırlamıyordum. Ama o kordonlar etrafımızda silikleşene, sonsuza dek etimize, özümüze, nefesimize ve bedenimize karışana dek orada kaldık.

45

Nehir kenarındaki otların üstünde yatarken tenimiz yavaş yavaş soğuyor, bedenlerimiz ay ışığında yıkanıyordu. Hâlâ sarmaş dolaştık, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve her zamanki gibi Casteel'in göğsüne çekilmiştim. Yanağım Casteel'in göğsünde, Kieran'ın yanağı da omuzundaydı.

Kalbimde ve göğsümde, ether'in hafifçe uğuldadığı yerde Birleşme'nin işe yaradığını biliyordum. O gümüş rengi, ışıldayan kordonlar bizi bundan sonra sonsuza dek birbirimize bağlayan şeydi.

Kuşlar üstümüzdeki morsalkım ağaçlarının tepelerinde usulca şakırken hiçbirimiz konuşmuyorduk. Casteel'in kalbi yanağımın altında, Kieran'ınki ise sırtımın üst kısmında düzenli bir şekilde atarken bu sessizlik rahatsız etmiyor, sakinleştirip huzur veriyordu.

Orada onların sıcaklığıyla çevrilmiş halde yatarken, her nefeste topraksı keskin kokularını alırken, üçümüzü o çizgiye getiren ve sonra o çizginin üzerinde dans ederek Birleşme'nin amacını aşmasına izin veren ben olduğum için bir utanç ya da pişmanlık belirtisi aradım. Kalplerimizin birlikte attığını, aynı hızda soluk alıp verdiğimizi fark etmeye başladığım o sessizlik anlarında utanç yoktu.

İkisinde de pişmanlık ya da kafa karışıklığı yoktu. Sadece yumuşak ve hoş şeylerin tadını alıyordum.

Huzur.

Duydukları huzuru hissediyordum.

Kendi huzurumu hissediyordum.

Paylaştığımız şey hakkında, daha doğrusu yaptığım şey hakkında, çelişkili hisler içinde olmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum. O anda ille de bir şey hissetmem gerekmediğini anladım. Bir yıl önce ne düşündüğümün ya da ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Önemli olan sadece şu an hissettiklerimdi. Şu an hissettiklerimizdi. Bu da iyi bir şeydi. *Doğruydu*. Huzur vericiydi.

Güzeldi.

Casteel yavaşça kımıldanıp başını bana çevirdi. Ağzının başımın tepesine değdiğini hissedince dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Bir eli benimkine dolanmış halde göğsünün hemen altında duruyordu. Küçük aptal bir parçam burada, nehir kıyısında, morsalkımların altında kalmak istiyordu, diyarın bir şekilde kendimiz için oyduğumuz ve artık bize ait olan bu parçasında kalmak.

Ama kalamazdık. Dünya sadece birkaç metre ötede bizi bekliyordu, daha önce düşünmek istemediğim her şey beni bekliyordu.

Kieran kolunu Casteel'in ve benim altımdan çekti, o zaman hatırladım. Hafifçe döndüm. "Kolundaki iz nasıl oldu?"

Kieran durup sol kolunu kaldırdı. "Geçmiş" diye fısıldadı, kolunu çevirirken genzime hayretin köpüklü, şekerli tadı doldu.

Pürüzsüz tenine bakarken içimi bir rahatlama kapladı. "Sizce bu, Birleşme'nin laneti ortadan kaldırdığı anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum" dedi Casteel boğuk sesle. "Isbeth anlaşmadan cayıp laneti kaldırmayı reddedene kadar da bileceğimizi sanmıyorum."

"Bu da hâlâ Malec'i ona götürmemiz gerektiği anlamına geliyor." Kieran'ın gözlerine baktım.

Başını salladı. "Bekleyip görmek istemediğinizi biliyorum" dedi, haklıydı da. "Ama bence bu planladığımız şekilde devam etmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Emin olmak için." Altdudağımı ısırarak başımı tekrar Casteel'in göğsüne yasladım. Birleşme'nin işe yaradığını biliyordum. Gümüş kordonları hepimiz görmüştük. Kieran'ın derisindeki iz geçmişti ama Birleşme'nin İlkel bir lanetin gücünü bertaraf edip edemeyeceğini kimse bilmiyordu. "Kendinizde bir değişiklik hissediyor musunuz?"

Casteel boğazını temizledi. "Her yerim... karıncalanıyordu."

Kaşlarımı çattım. "Bu ciddi bir cevap mı, yoksa münasebetsizlik mi ediyorsun bilemedim."

"Münasebetsizlik etmediğimi ne zaman gördün?" dedi Casteel kıkırdayarak.

"Güzel bir noktaya değindin" dedi Kieran elini omzuma koyarak. "Ama bence bu hafifçe münasebetsizlik ettiği ender anlardan biri. Çünkü neden bahsettiğini anladım. Ben de karıncalanma hissettim. Her yerimde."

"Kordonlar etrafımızı çevirdiği zaman" dedi Casteel başını bana çevirerek, "Onu içimde hissettim. Sıcaklığı." Bir an düşündü. "Karıncalanma gibiydi."

Sırıttım. "Peki ya şimdi?"

"Normal hissediyorum" dedi Kieran.

Casteel başparmağını elimin üstünde gezdirdi. "Münasebetsiz."

"Yani fark yok" dedim.

"Hayır."

Kieran elini omzumdan çekerek doğruldu, durup az önce elinin olduğu yere bir öpücük kondurdu. Bu hareketin tatlılığı içimi sızlattı. Başımı hafifçe kaldırınca nehre doğru yürüdüğünü gördüm. "Ne yapıyor?"

Casteel kolunu yukarı kaldırıp Kieran'ın gidişiyle üşüyen omzuma doladı. "Herhalde yüzecek."

Kieran'ın gerçekten de öyle yaptığını görünce gözlerim kocaman açıldı. Doğruca nehre girip suyun altına daldı ve birkaç saniye sonra tekrar yüzeye çıktı. "Su çok soğuk olmalı."

"O kadar da değil." Işıldayan sular boynundan ve sırtından

akarken Kieran omzunun üstünden bize baktı. "Siz de denemelisiniz."

Başımı iki yana salladım.

"Teşekkürler, taşaklarımı dondurmaya hiç ihtiyacım yok" dedi Casteel omzumda ve kolumun üst kısmında yavaş yavaş daireler çizerek.

"Korkaklar" diye alay etti Kieran suda daha da ilerlerken.

Casteel güldü. "En sevdiği yerlerim zarar görürse Poppy çok üzülür."

Gözlerimi devirdim, Kieran bir kahkaha attı. "Saçmalama" diye homurdandım.

"Ama bana bayılıyorsun." Casteel dönüp beni sırtüstü yatırarak üstüme abandı. "Özellikle de saçmalıklarıma."

Elimi göğsünün ortasına koydum. "Evet."

Bir saç tutamını yüzümden geriye iterken sağ yanağındaki gamzesi belirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun? Karıncalanmayı sormuyorum."

"Ben... normal hissediyorum." Elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarına doladım.

"Biraz daha detay verebilirsin Kraliçem. *Normal* senin için ne anlama geliyor?"

"Yani iyiyim. Pişman değilim." Parmaklarımı yüzünden sağ yanağındaki küçük gamzeye kaydırdım. "Utanç duymuyorum. Birleşme'yi gerçekleştirdiğimiz için rahatladım. İşe yaraması için dua ediyorum, ayrıca... çok keyif aldım."

Casteel dikkatle gözlerime baktı. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Pişman olacağımı mı sanmıştın?"

"Hayır... en azından pişman olmayacağını umut ediyordum" dedi sessizce, parmağını çenemde gezdirdi. "Bir şeyi düşünmek, gerçekleştirmek ve sonrasında *hissetmek* birbirinden çok farklı şeyler."

Haklıydı. "Ya sen?"

"Ben ne mi hissediyorum?" Başını eğip burnumun üstüne bir öpücük kondurdu. "Bildiğin halde soruyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Casteel güldü. "Onur duyuyorum *meyaah Liessa*." Dudakları dudaklarımın ucuna dokundu. "Muhteşem hissediyorum. Rahatlamış. Seçilmiş. Evet, kendimi seçilmiş gibi hissediyorum. Sevildiğimi hissediyorum." Altdudağımı ısırınca içime bir sıcaklık yayıldı. "*Büyülenmiş* hissediyorum." Başını kaldırınca diğer gamzesinin de belirdiğini gördüm. "Ama şu karıncalanma kısmına dönersek." Elini kolumdan aşağı kaydırırken parmaklarının ucuyla göğsümü okşadı. "Sende de var mı?"

"Sen söz konusu olduğunda o karıncalanmayı hep hissediyorum."

"Biliyordum" diye mırıldandı beni bir kez daha öperek. Bu kez daha uzun, daha derin ve ağır bir öpüşmeydi. "Tehlikeye meydan okuyarak takım taklavatımı dondurmayı ve Kieran'a katılmayı düşünüyorum. Geliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Ben burada kalacağım."

"Emin misin?"

"Evet." Tereddüt edince onu hafifçe ittim. "Git hadi."

Başını eğince dudaklarımı araladım, veda öpücüğünde kendimi öylesine kaybettim ki buz gibi sulara dalmak hiç de kötü bir fikirmiş gibi gelmemeye başladı. Casteel kalkıp pelerinlerden birini aldı. Çömelip kalkmamı işaret etti. Pelerini omuzlarıma atıp önünü kapadı.

"Bu arada" dedi parmaklarıyla çenemin altından tutarak, "üstünde pelerinden başka bir şey yokken çok güzel görünüyorsun. İpeklilere sarındığında ve pantolon ve tunik giydiğinde olduğun kadar güzelsin. Bu gece ikimizin arasında hareket ediyordun ya? Hani kendini bize açtığında?" nefesim kesildi, "özün bedeninden taşıp etrafımızı sardığında? İçimize dolduğunda? *İçime* dolduğunda? Senin gibi güzel bir hediyeye *layık* olduğunu hissettim."

Beni usulca öperken gözlerime yaşlar doldu. Casteel doğrulurken ne diyeceğimi bilemedim, nehre gidip Kieran'a katılışını izledim. Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım, parmaklarımı dolayarak pelerini çeneme doğru çektim. Bele kadar gelen suyun

içinde duran Casteel ve Kieran'ı izlerken ne kadar değerli olduklarını bilmelerini umuyordum.

Ne kadar şanslı olduğumu.

Pelerine iyice sarınırken istenmeyen bir ziyaretçi gibi yavaş yavaş geri dönmeye başlayan boşluğu görmezden gelmeye çalışıyor, onlara layık olabilmek için uyuyan tanrılara dua ediyordum.

Ertesi gün şafak sökerken Casteel'in kollarında uyandım. Çok geçmeden Casteel beni sırtüstü yatırdı, yavaşça birleştik, öpüşüyor, vaktimiz bolmuş gibi birbirimizi keşfediyorduk.

Oysa vakit yoktu.

Saat geriye doğru sayıyor, saniyeler ve dakikalar akıp gidiyordu ama şafağın serin, gri ışıkları odaya sızarken bu kalp atışlarının her birinin tadını çıkarıyorduk.

"Babanla ne zaman konuşacaksın?" diye sordum yatağın üstünde otururken, Casteel fırçayla saçlarımı tararken gözlerimi kapatmıştım.

"Yakında."

Bir kaşımı kaldırdım. "Birkaç saat sonra Kemik Tapınağı'na doğru yola çıkıyoruz, o yüzden umarım bu *yakında* gerçekten yakın bir zamanı anlatıyordur."

"Öyle zaten." Fırçayı nazikçe birbirine dolanmış bir saç tutamından geçirdi. "İki adım yürümekle saçların nasıl bu kadar karışıyor?"

Sessizce güldüm. "Bu soruyu ben de binlerce kez sordum."

Casteel yumuşak ve tatlı bir sesle güldü, bunu duyunca gülümsedim, onu sevdiğim kadar bu sesi de seviyordum. Casteel dolaşan saçları sessizce çözdükten sonra bir başka tutama geçti. "Babam verdiğimiz karardan hiç memnun olmayacak."

Hayır, kesinlikle olmayacaktı.

Rhain Nehri'nin kıyısından döndükten sonra dün sabahın büyük bölümünü yatakta geçirmiştik, uyuyarak... ve elbette uyumayarak. Sonra nihayet sorumluluklarımızı hatırlamayı başarıp planlarımızı daha detaylı görüşmek üzere generallerle bir araya gelmiştik. Casteel'le birlikte paylaşılması gereken bazı kararlar almıştık.

Hiçbirimiz Isbeth'in gerçekte ne planladığını ya da bir tanrı olarak neler yapabileceğini bilmiyorduk ve Ayrılış'ı tamamlamama günler, belki haftalar kaldığı için –bunu kabul etmek Casteel'i ne kadar yiyip bitirse de– yenilmez değildim. Ciddi şekilde yaralanabilirdim... ya da daha kötüsü olabilirdi. Bu da Casteel ve Kieran'ın da...

Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu ama gerçek buydu. Bu yüzden liderin de işbaşında olması gerekiyordu. Neyse ki zaten işbaşındaydı.

Vonetta kraliyet vekiliydi.

Casteel'in de benim de yönetemeyeceğimiz bir durumda Vonetta tahta geçecekti. Bunun için de sağlıklı olması gerekiyordu. Bu yüzden Casteel'le birlikte otoritemizi ortaya koyarak Vonetta'ya yaklaşık elli bin askerden oluşan bir güçle Padonia'da kalmasını emretmiştik. Elbette bunu duyduğuna hiç sevinmemişti ama ne anlama geldiğini idrak edince dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu.

Soluğunun kesilmesine neden olan Atlantia'yı yönetecek olmasının yarattığı şok değildi. Bunun için ne olması gerektiğinin farkına varmasıydı.

Casteel, verdiğimiz kararı anlattığımızda Kieran'ın dediği gibi, iş babasına geldiğinde yine otoritesini kullanacaktı.

"Bitti." Casteel saçlarımı omzuma bırakarak eğilip ensemi öptü.

"Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti." Muhtemelen bir İlkel olarak bile sahip olamayacağım bir zarafetle yataktan indi.

Zırhından önce siyah tuniğini giyerken gözlerimi göğsünün ve karnının belirgin hatlarında gezdirdim, biraz daha kilo aldığını

görünce rahatladım. Herhalde birkaç güne kadar normal kilosuna kavuşmuş olacaktı. Kanım onda gerçekten mucizeler yaratmıştı.

Çizmelerini giymek için oturduğum yere döndü. "Babamla şimdi konuşacağım."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Casteel başını iki yana salladı. "Gelmesen daha iyi olur." Çizmelerinin bağcıklarını bağlarken bana baktı. "Muhtemelen annemle yıllar önce söylemeleri gereken şeylerden bahsetmek isteyecek. Ben de sana bakıp gerçeği bilseydik bizim için her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşüneceğim ve babamın suratına yumruğu çakmak isteyeceğim."

"Babana yumruk atma Casteel."

Diğer çizmesini bağlamaya başlarken hafifçe sırıttı. "Bu bir emir mi Kraliçem?"

"Aslında emir olması gerekmiyor."

"Ama?"

"Evet, bu bir emir."

Casteel eğilip beni çabucak öptü. "Kieran da benimle gelecek. Babamı yumruklamama izin vermez."

Kieran'ın Casteel'in abisini defalarca yumruklamasına ses çıkarmadığını düşününce bundan pek emin olamadım.

"Seninle Kabul Salonu'nda buluşalım mı?" Casteel yanağıma dokundu. Başımı salladım, bu öpüşme... daha fazla zamanımız olmasını dilememe yetecek kadar uzundu.

Casteel gittikten sonra saçımı örüp kalktım ve Casteel'in giydiklerine benzer bir kıyafet giydim. Giydiğim tayt hemen hemen pantolon kadar kalındı, siyah gömleği pantolonun içine sokup üstüme de altın sırmalı bir yelek geçirdim. Kurt kemiğinden yapılmış hançeri bacağıma takarken Isbeth görse kıyafetimi bir kraliçe için ne kadar yakışıksız bulacağını düşünerek gülümsedim. Zırh giymedim, taçları da kutudan çıkarmadım. Bunu sonra yapacaktım. Odadan çıktım, mutfağa uğrayıp bir çörek aldıktan sonra Casteel'e babasıyla konuşmak için bolca vakit tanıyarak dışarı çıktım.

Ahırlara bakan Sur'un üstünde Thad'ı gördüm, kanatlarını

kahverengimsi-siyah renkli ince gövdesinin üzerine toplamıştı. Nereye baktığını görünce kalbim duracak gibi oldu.

Çöreğimi bitirdikten sonra yabani otların bürüdüğü avluyu geçip ahırlara girdim. İçeride sadece birkaç at kalmıştı çünkü çoğu zırhlarla kuşatılıp askerler tarafından götürülmüştü. Setti'ye bir küp şeker verip sevdikten sonra binanın arka tarafına yürüdüm. Elimi uzatıp direği tutarak köşeyi dönerken samanlar ayağımın altında çıtırdıyordu.

Malec'in tahta tabutu arabada kalmıştı, arkasındaki kapalı ahır kapılarından çıkmaya hazır halde bekliyordu. Tabutun üstünde beyazımsı-gri renkte birkaç uzun kemik vardı, birkaç kemik çıkıntısının tahtaya gömüldüğünü fark ettim.

Urpertimi bastırmak için bir kolumu belime doladım. Tabut. Malec'in varlığı. Bunların görmezden gelinemeyecek bir etkisi vardı ve havayı buz gibi yapıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Aptal bir çocuk gibi nefesimi tutarak yaklaştım, elimi uzatıp avucumu tabutun üstüne koydum.

Tahta *sıcaktı*.

Elimi hemen çekip ether'in uğuldadığı göğsüme bastırdım, içimdeki soğuk boşluk sızlamaya başladı.

Beni koyacakları tabut soğuk mu olurdu?

Karanlık düşüncelerimden tedirgin olarak sertçe içimi çektim. Malec'in kaderi benimkinden...

Samanların hafifçe çıtırdadığını duyunca hançerimi çekip hızla arkama döndüm.

Malik ahır bölmesinin önündeki koridorda duruyordu, yüzüne düşmüş olan açık kahverengi saçlarının arasından görünen gözleri kocaman açılmıştı. "Gergin misin?"

"Dikkatli demeyi tercih ederim." Hançeri indirdim ama kınına sokmadım. Malik'in yanında başka kimse yoktu. "Buraya yalnız başına mı geldin?"

"Gelmemem gerekiyordu." Hafifçe sırıttı, gülüşü Casteel'inkine o kadar benziyordu ki biraz tuhaf geldi. "Ama olmamam gereken yerlerde bulunmak konusunda gerçekten iyiyim."

"Hı hı."

"Eminim Naill çok geçmeden hücremde olmadığımı fark eder... şey, odamda demek istedim."

Bana doğru yürüyüşünü izledim. "Burada ne arıyorsun?"

"Pencereden buraya geldiğini gördüm." Arabanın arkasında durup benim yaptığımı yaptı, elini tabutun üstüne koydu. Sıcaklığa tepki göstermemesi beni şaşırttı.

"Tahta sana da sıcak geldi mi?"

Başını iki yana salladı. "Sana öyle mi geldi?"

Cevap verecekken vazgeçip omzumu silktim. "Umarım buraya bizi durdurmak için Malec'e bir şey yapmaya gelmemişsindir."

Malik boğuk bir sesle güldü. "Aklımdan geçmedi değil."

"Kieran'ın hayatını riske mi atacaktın?" Midem bulanmaya başladı çünkü Birleşme'nin laneti geçersiz hale getirip getirmediğini ya da Isbeth'in laneti kaldırıp kaldırmayacağını öğrenmek için bekleyip görmek zorunda olmaktan nefret ediyordum.

"Aklımdan her türlü şey geçti" dedi Malik. "Ama bir draken tarafından diri diri yakılmak istemiyorum."

"Seni durduran tek şey bu olamaz."

"Hayır, olamaz. Daha önce de olmazdı." Kan Kraliçesi'nin eline düşmeden önce demek istediğini anladım. "Ama o zamanlar başka biriydim." Genzimde belli belirsiz bir keder tadı aldım.

"Şimdi seni sevenleri feda edecek biri misin?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Casteel'i kurtarmak için kimleri feda ettin?"

"Kimseyi" dedim.

Malik yüzüme baktı. "Kimseyi feda etmedin mi?"

Kaskatı kesildim. "Babamı kurtaracağım."

Malik uzun bir müddet düşündü. "Ama ikimiz de biliyoruz ki seçim yapmak zorunda kalsaydın tek bir kişiyi seçerdin." Bakışları tabuta kaydı. "Dürüst olmak gerekirse bunu duymak beni rahatlattı. Casteel onun uğruna diyarı ateşe verecek birini hak ediyor."

"Peki sen etmiyor musun?"

Cansız bir kahkaha attı. "Bu ciddi bir soru mu?"

Sakin ve yakışıklı yüzünü inceledim. "Millicent için yıllarca kimbilir nelere katlandın. O da senin için aynı şeyi yapmaz mı?"

Malik tekrar güldü, bu kez gülüşü içtendi. "Hayır. Diyar yerine beni ateşe verme olasılığı daha yüksek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kalp eşi olduğunuzu söylemiştin..."

"Öyleyiz." Bedenini bana doğru eğdi. "Ama Millicent'in bundan haberi yok."

Kafam karıştı, sonra Malik'in Millicent'in asla bilmeyeceği, akla hayale gelmez şeyler yaptığını söylediğini hatırladım. "Nasıl haberi yok?"

"Yok işte."

"Öyleyse *sen* nereden biliyorsun?"

Başını yana eğdi. "Çok soru soruyorsun."

"Herkes öyle diyor."

"Sana hiç soru sormanın zekâ belirtisi olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Söylemelerine gerek yok" dedim. "Zaten biliyorum."

Malik gülümsedi. "Biliyorum işte."

Bu konuda ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi sezerek daha çok merak ettiğim şeylere geçtim. "Sence Isbeth'le buluştuğumuzda Millicent de orada olacak mı?"

Malik'in omuzları gerildi. "Tanrılar, umarım olmaz. Ama büyük ihtimalle o da gelir. Isbeth gelmesini ister."

Altdudağımı ısırarak gözlerimi kemik zincirlere diktim. "Millicent neden onu durdurmaya çalışmadı?"

"Çalışmadığını nereden biliyorsun?" dedi Malik. "Isbeth'in neler yapabileceğini gördün. Millie güçlü, amansız ama bir yarı tanrı değil."

Haklıydı ama... "Öyleyse neden beni öldürmeye kalkmadı? Haberci olduğuma inanıyor, değil mi? Elinde fırsat vardı, tıpkı senin gibi... özellikle de ben küçükken."

"Millie kendini hiçbir zaman bir çocuğu ya da *kardeşini* öldürebileceğine ikna edemedi." Malik delici bakışlarını yüzüme dikti. "Isbeth'in kızı olması kötü olduğunu göstermez."

Ama anlaşılan benim kötü olduğumu düşünüyorlardı. "Ya sen? Sen bunu yapabileceğini düşünecek kadar kötüydün."

"O kadar çaresizdim." Malik biraz düşündü. "Herhangi bir hedefe sarılacak kadar da yıkılmış haldeydim."

Casteel'in Malik'e ne dediğini hatırladım. "Kurdun yüzünden mi? Preela? Bu seni nasıl yıktı?"

"Jalara onu gözümün önünde öldürdü" dedi Malik, bunu o kadar ruhsuz bir sesle söylemişti ki neredeyse kederin benden yayıldığını sanacaktım. "Jalara'nın ve diğerlerinin Preela'ya reva gördüğü acısız ya da onurlu bir ölüm değildi." Bana döndü. "Ne yaptıklarını sormana gerek yok. Preela'nın bir parçasını üstünde taşıyorsun. Hatta şu anda elinde tutuyorsun."

Yavaşça başımı eğip elimdeki kan taşı hançere baktım, elimde asla ısınmayan *kurt* kemiğinden yapılmış sapına. "Hayır."

Malik hiçbir şey söylemedi.

Bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Nereden biliyorsun?"

"Preela'nın kemiklerinden yapılan bütün hançerleri gördüm. Onları unutmam mümkün değil."

Elim titremeye başladı.

"Coralena'ya hediye edilmişti, o da Leopold'a verdi" diye devam etti Malik, şakağının altında bir kas seğirdi. "Senin eline nasıl geçti merak ediyorum."

"Vikter verdi" diye fısıldadım. "O da bir *viktordu*."

Malik zoraki gülümsedi. "Eh, *kaderin* bir oyunu gibi, değil mi?"

46

Casteel

Kabul Salonu'nun penceresinden Padonia kapılarının önündeki askerlere katılmak üzere Sur'a doğru at süren birkaç askeri izliyordum.

İki yüz bin erkek ve kadın bu savaşı bitirmeye hazırdı. Savaşmaya hazırdı. Ölmeye hazırdı. Sadakatlerinin ve azimlerinin ağırlığı omuzlarıma üstümdeki zırhtan daha fazla baskı yapıyordu.

Kieran sessizce yanıma sokulurken omzu omzuma sürtündü. Ona şöyle bir baktım. Altın işlemeli siyahlar giymişti ama zırhı yoktu. Onu son görüşümden sonra saçlarını kısaltmıştı. Bakışlarım kesik izinin olduğu koluna kaydı. Birleşme işe yaramıştı. Kieran'la her zaman yakın olsak da kalplerimiz hiçbir zaman birlikte atmamıştı, aramızdaki bağa rağmen. Ama Birleşme laneti ortadan kaldırmış mıydı?

Kalbimin teklemesi onun kalbinde yankılandı. Başını bana çevirdi. "Ne düşünüyorsun diye sorsam mı?"

Bilmesi gerekmiyordu çünkü aklını zaten yeterince meşgul ettiğinden emindim.

Başımı tekrar pencereye çevirdim. "Bu askerlerin diyarı barış içinde görecek kadar yaşamalarını ne kadar istediğimi düşünüyordum." Yalan değildi. "Ama hepsinin göremeyeceğini biliyorum."

Kieran başını salladı. "Sana da Poppy'ye söylediğim şeyi söylerdim ama Atlantia'dan ilk ayrıldığımızda bunu bana sen söylediğin için ne olduğunu zaten biliyorsun."

Neden bahsettiğini biliyordum. "Herkesi kurtaramazsın ama sevdiklerini kurtarabilirsin" dedim. "Peki Poppy buna nasıl tepki verdi?"

Kieran yan yan gülümsedi. "Buradasın, değil mi?"

"Sen de öyle."

"Kesinlikle." Bir sessizlik oldu. "İsteğini yerine getirip babanı çağırdım. Şimdi geliyor. Hâlâ otoriteni kullanmayı planlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Bundan hiç hoşlanmayacak."

"Biliyorum ama başa çıkmak zorunda." Derin bir nefes alarak Lord Sven'le birlikte Kabul Salonu'na girmekte olan babama döndüm, ihtiyaç duymayacağı miğferini kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Beni mi çağırdın?" diye sordu babam, gözlerinin etrafındaki çizgiler bir gün öncesine göre daha derin görünüyordu.

Babamı çağıran kişi olmak gerçeküstü bir duyguydu.

Kieran dönüp yanımda yerini alırken, "Dün seninle konuşmadığım bir şey var" dedim.

Babam başını yana eğdi ama Sven birden gözlerini kısınca kahrolası adamın ne söyleyeceğimi bildiğini anladım. Yüzü gerildi ama babam görmeden çabucak başını salladı.

"Kraliçe ve ben..." diye başladım, babam resmi unvanlarımızı kullandığımı duyar duymaz gerildi. Uzun süre krallık yaptığı için söyleyeceklerimin tartışmaya pek yer bırakmayacağını anlamıştı. "Netta'nın kraliyet vekili olarak Padonia'da kalırken yanında duracak güçlü bir lidere ihtiyaç duyacağı kanısına vardık."

Babamın yanaklarında iki kırmızı benek belirdi. "Cas..."

"Geride kalan orduların ve Atlantia halkının güvendiği birine"

diye devam ettim, gözlerine bakmayı sürdürürken sesim sertleşiyordu. "Ayrıca kraliçe de ben de hüküm süremeyecek duruma gelirsek vekile destek olabilecek birine."

Babam sertçe içini çekti, yanaklarındaki kırmızılıklar hızla kayboluyordu.

"Bunun mümkün olduğunu biliyorsun" dedim. Bunu kabul etmekten bile nefret ediyordum ama acı gerçek buydu. Poppy Ayrılış'ı tamamlamamıştı. Teknik olarak hâlâ bir tanrıydı ve tanrıları öldürmek İlkelleri öldürmekten daha kolaydı. Poppy ölürse Kieran ve ben de onunla birlikte ölecektik.

Kahretsin, Birleşmiş olmasaydık bile ölürdüm.

"Elbette mümkün" dedi babam. "Ama Jasper var."

"Jasper ordulara hiç kumanda etmedi" diye söze girdi Sven. "Evet, Atlantia halkı ona güveniyor ama ordulara liderlik edecek pozisyonda değil."

Babamın şakağında bir kas seğirdi. "Peki sence ben bu güvene layık mıyım?" diye sordu bana.

Kaskatı kesildim. "Vekili krallık için en iyi olana yönlendireceğine ve hatalarını tekrarlamak gibi bir aptallık yapmayacağına inanıyorum."

Babam Kieran'a bir göz attı. "Danışmanınız burada kalmalı ve..."

"Savaş alanında başarısız olursak Kieran vekile destek veremez" diye sözünü kestim.

Gözlerinin parıltısından anladığını, biraz da rahatladığını fark ettim. Ne demek istediğimi biliyordu, Kieran ve benim o savaş alanında herkesten çok korunacağımızı da biliyordu. "Oğullarımın ikisi de savaşa giderken ben burada mı kalacağım?"

"Evet" dedim. "Olması gerektiği gibi."

Babam uzun müddet konuşmadı, sonra yavaşça nefesini saldı. "Bu bir emirse itaat edeceğim."

Başımı yana eğdim. "Başka şansın yok."

Omuzları gerildi. "Sana bir şey soracağım, bir oğulun babasına verdiği gibi cevap ver. Bu karara sadece halkın güveni ve deneyimim mi yol açtı?"

Savaşı sona erdirdikten sonra babamla konuşmamız gereken bir sürü şey vardı. Başarılı olamama ihtimaline karşı plan yapmış olsak da bunu sadece sorumluluk sahibi bir kral ve kraliçe böyle davranacağı için yapmıştık. Ne var ki bir sonrası olacağına zerre kadar inanmıyordum. Yine de söylemem gereken şeyi söyledim. "Herkesi kurtaramayacağımı bana sen öğrettin. Ama sevdiklerimi kurtarabilirim."

Babamla görüştükten kısa bir süre sonra Poppy, Tawny ve Vonetta'yla birlikte içeri girdi ama geldiğini sadece kalbimin teklemesinden anladım. Bunun Kieran'dan mı yoksa benden mi geldiğinden emin değildim. Çünkü o da benim gibi aval aval bakıyordu.

Poppy'nin şarap rengi kalın saç örgüsü, omuzlarından kalçalarına kadar inen zırhın üstüne uzanıyordu. Uylukları ve baldırları bacak zırhlarıyla korunuyordu. Sol kalçasının üzerinde bir kılıcın sapı görünüyordu. Zırhında da sırtına attığı beyaz pelerinde de hiçbir farklılık yoktu. Göğüs zırhlarımıza işlenmiş olan Atlantia armaası dışında ne özel bir süs ne de işaret vardı. Ama kimse onun kadar muhteşem ve güçlü görünmüyordu.

Poppy bir savaş tanrıçasına benziyordu... hayır, savaş *İlkeline*.

Onu koridoru kaplayan pencerelerin önünden geçerken görünce içime saf, kızgın bir şehvet saplandı. Bu duygu hemen hemen saygı dalgası kadar güçlüydü. Attığı her adımda bir kraliçenin değil, emrindeki askerler gibi ölümüne savaşmaya hazır bir askerin özgüveni vardı.

Gözleri gözlerime kenetlenince dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, yanağındaki yara izlerine hafif bir kırmızılık yayıldı. Hislerimi

saklamaya bile kalkmadım. Yanına giderken onu ne kadar muhteşem bulduğumu bilmesini istedim.

Ellerini tutarak başımı eğip kulağına fısıldadım, "Seni üstünde bu zırhla becermek istiyorum. Bunu yapabilir miyiz dersin?"

Nefesinin kesildiğini görünce gülümsedim. "Senin için rahatsız edici olabilir."

"Buna değer." Şakağındaki yara izini öpüp doğruldum. "Babamla konuştum."

Yanaklarının pembeliği solmaya başladı ama kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Benimki gibi. Kieran'ın kalbi gibi. "Nasıl karşıladı?"

"Olabileceği kadar iyi" dedim Netta'nın elindeki puro kutusuna bakarak.

"Düşündüğümden daha iyi" dedi Kieran yanımıza gelerek. Elini uzatıp Poppy'nin örgüsünü ucundan tutup çekiştirdi. Poppy sırıttı.

"Umarım öyledir" dedi Netta. "Çünkü önümüzdeki süreçte onunla kalacak olan benim."

"Kutuda ne var?" diye sordum.

Tawny bir kaşını kaldırdı. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum."

"Taçlar" dedi Netta kutuyu bana uzatarak. "Poppy onları almadan gitmiş. Unuttu mu yoksa özellikle mi almadı bilmiyorum."

Poppy bir omzunu kaldırdı.

"Ah." Tawny'nin gözleri kocaman açıldı, o zaman gözlerine hafiften renk gelmeye başladığını fark ettim. "Ben taçları görmedim bile."

Kutunun kapağını kaldırdım, Tawny hafifçe iç geçirdi. Altın kemikler yan yana duruyor, pencereden vuran güneş ışığında parlıyordu.

"Çok güzeller." Tawny Poppy'ye baktı. "Ben olsam gece gündüz başımdan çıkarmazdım. Yatarken bile."

Poppy'yle başında taç varken sevişmediğimi fark ederek kaşlarımı kaldırdım. Yüzüme yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Poppy gözlerime baktı.

Kieran içini çekti. "Farkında olmadan Cas'e yeni fikirler verdin."

"Ne gibi fikirler merak ettim" dedi Tawny ben taçlardan birini alırken.

"Hayır, etmedin" dedi Poppy hemen.

"Kıpırdama" diye mırıldandım tacı başına yerleştirirken. "Mükemmel."

Tawny Poppy'nin diğer tacı kutudan çıkarışını izledi. "Gerçek kemikten mi yapılmışlar?"

"Evet" dedim.

"Ciddi mi?" Tawny şimdi taçlara az önceki kadar hayranlıkla bakmıyordu.

Başımı eğerken Poppy yüzünü burşturdu. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Bunlar kimin kemikleri?" diye sordu Tawny.

"Bunun cevabını kimsenin bildiğini sanmıyorum" dedi Kieran. "Tek bildiğimiz ilah kemikleri olmadıkları. Bazıları bir tanrının kemikleri olduğuna inanıyor."

"Ya da bir İlkelin" diye ekledi Netta. "Ama gerçek görünümlerini sadece bir ilah ya da tanrı tahta geçtiğinde ortaya çıkarırlar." Biraz düşündü. "Ya da bir İlkel."

Poppy tacı başıma yerleştirdi. "İşte oldu" diye fısıldadı, ellerini bir an tacın üstünde tutarken gözleri ışıldıyordu. Göz göze geldiğimizde bütün âlem yok oldu. "Mükemmel."

Duygular boğazımı tıkıyor, göğsüm daralıyordu. Beni altüst eden başımdaki taç değil, onu başıma yerleştiren ellerdi.

Sur'un önünde bir boru öttü. Poppy'nin yanağına dokunup gitmeden önce Netta ve Tawny ile biraz yalnız kalması için geri çekildim. Babam geri dönüp Netta ve Tawny'nin yanına giderken biz de atlarımızın hazırlandığı ve Naill ve Emil'in kurtlarla birlikte beklediği yere gitmek için dışarı yürüdük. Setti'nin yanındaki gri at onun soyundan geliyordu. Phobas adını barış ve intikam tanrıçasının savaş atından almıştı. Onu burada görmek beni şaşırtmıştı ama Poppy için uygun bir at olabilirdi.

Boru bir kez daha öttü, Padonia kapılarına ve ötesine uzanan yol boyunca beyaz-sarı bayraklar yükseldi. Üçümüz merdivenle-

rin başında durduk. Morsalkım ağaçları hafifçe uğuldarken kurtlar başlarını öne eğdi. Kendimi tutamayıp gökyüzüne baktım. Askerlerin üstüne dört gölge düşerken Poppy benim ve Kieran'ın elini tuttu.

"Kan ve külden" diye bağırdım Poppy'ninkiyle birleşmiş elimi havaya kaldırarak. Halk sözlerimi tekrarlarken sesleri kasabada ve vadide yankılandı.

Poppy bana baktıktan sonra Kieran'ın elini tutan elini havaya kaldırdı. "Yükseldik!"

Poppy

Kan Ormanı'nın dar bir kesiminden Kemik Tapınağı'na yaptığımız iki günlük yolculuk büyük ölçüde olaysız geçti. Craven'ların saldırısına uğradık ama General Murin ve güçleri, La'Sere'nin bölüğüyle birlikte Beyaz Köprü ve Üç Nehir'den bize katıldıkları için bu saldırılar hızla bertaraf edildi.

Ordumuz geceyi geçirmek için Kan Ormanı'nın sınırında kamp kurdu, ay ışığı çadırın tavanını aydınlatırken Casteel boynumdaki damardan kan içti, kendini yeterince topladığına dair güvence verince ben de göğsüne attığı kesikten kanını emdim. Bu mahrem eylem nefes almak kadar doğal hale geldiğinden dudaklarımı kanının aktığı yere yönlendirdiğinde hiç tereddüt etmedim.

Ve tadı...

Kanı her zamanki gibi parlaktı, karda limonlar gibiydi, Casteel üzerimde, sonra da içimde hareket ederken kanı damarlarımla birlikte içimdeki boşluğu da ısıtıyordu, dilimde kanının tadını duyuyordum, adım dudaklarında bir fısıltıydı. Casteel'in kollarında

uyuyakaldım ve gece yarısı gördüğüm rüyanın etkisiyle karmakarışık bir kafayla uyandım. Rüyayı bölük pörçük hatırlıyordum. Gümüş rengi saçlarına siyah elmaslardan bir taç takmış bir kadının sırtını hatırlıyordum, Nyktos Tapınağı'nda gördüğüme çok benzeyen bir tahtta oturuyordu. Ağlıyordu. Kadının sol tarafında kumral saçlı bir adam duruyordu. Adamda bana çok tanıdık gelen bir şey vardı. Sonra dönmeye başladı ve tek bir kelime söyledi. Ama yüzünü göremeden uyandım.

Yine de rüyanın hüznü genzimde keskin bir bira tadı gibi birikmişti. Kadın... Konsort'tu. Bunu biliyordum. Adam ise...

Bana Vikter gibi gelmişti.

Ama bir *viktor* olsa bile onu neden Konsort'la birlikte görmüş olabilirdim? Bu hiç mantıklı değildi. Yavaş yavaş vücudumun altında katlanmış battaniyelerin ve önümde ve arkamda hissettiğim kızgın sıcaklığın farkına vardım. Düşüncelerim de tuhaf rüya da birden kayboldu.

Yanağımı Casteel'in omzuna yaslamıştım, rakun gibi sarılıp bacağımı bacağının üstüne atmıştım, Casteel de kolunu belime dolamıştı. Uykuda bile elinden kayıp gitmemden korkuyormuş gibi bana sımsıkı sarılmıştı.

Ama sıcaklığın tek kaynağı Casteel değildi.

Derin bir nefes alınca baharat, çam ve topraksı sedir kokusu başımı döndürdü, aklıma hemen Skotos Dağları'ndaki o sisli gece geldi.

Kieran arkamda uyuyordu.

Yanımıza ne zaman geldiğini bilmiyordum ama bacağını bacaklarımın arasına sokmuştu, kolu Casteel'in kalçamdaki kolunun hemen altındaydı. Gözlerimi açtım. Çadırın içine sızan soluk ay ışığında ellerimizi gördüm, Kieran'ın eli benimkinin altında, Casteel'in karnında duruyordu.

Üçümüzün arasında hiç boşluk yoktu. Bir santim bile. Sakin ve düzenli soluklarını hissediyordum, iyice konsantre olursam kalplerimiz gibi soluklarımızın da aynı düzende ayarlandığını öğreneceğimden kuşkum yoktu.

O zaman dağdaki gece olduğu gibi Casteel'e döndüğümü anladım, Kieran da öyle. Casteel'in bir çekim gücü vardı ve ikimiz de uykuda buna kapılıyorduk. Ayrıca, o geceki gibi, birbirimize sokulmuş olmamız hiç de günahkârca gelmiyordu. Şimdi farklı olan tek şey bunun son derece doğal gelmesiydi. Tabii bir de artık Birleşmiş olmamız.

Utanç duymayı bekledim. Dört yanımızda askerler ve kurtlar vardı. Çoğu Kieran'ın çadıra girdiğini biliyor olsa gerekti ama utanç duymuyordum. Tersine, olması gereken buymuş gibi geliyordu. Ayrıca bunun tekrar uykuya dalmam için bir işaret olduğunu düşünüyordum.

Ya da kendimi yumruklamam için.

Çünkü çok aptalca geliyordu.

Acaba kendimi bayıltabilir miydim?

Tanrılar, öğrenmek için neredeyse can atıyordum.

Gözlerimi kapadım ama sıcacık olduğum halde uyuyamadım. İkisinin arasında kendimi son derece güvende hissettiğim halde. Bizi neyin beklediğini unutmak kolaydı.

Kieran arkamda kıpırdanınca soluğum kesildi. Casteel'in üstüme örttüğü kürkler Kieran'la aramıza sıkışmıştı ama hafifçe kıpırdanınca bacağı bacaklarımın arasında biraz daha ileri kaydı. Kieran hareket edince Casteel de kıpırdanıp belimi daha sıkı kavradı, parmaklarını bir an için kalçama bastırdı. Kieran'ın bacaklarımın arasına bastıran uyluğu ve Casteel'in sıcak bedeni nabzımın hızlanmasına neden olurken dudağımı ısırdım. İçimi bir ürperti kapladı. Gözlerimi kapayıp...

Ne yaptığımı bilmiyordum ama aklım Rhain Nehri'nin kenarındaki geceye kayarken parmaklarım Casteel'in karnının üstünde kıvrıldı. Kieran az sonra kıpırdamayı kesti, göğsü düzenli soluklarla inip kalkarken olduğum yerde hiç kımıldamadan yattım.

Saniyeler yerini dakikalara bırakırken yaprakların hışırtısını ve uyuyacak kadar şanslı olanların horultularını dinleyerek düşünüyordum. O anda aklıma bir şey geldi. Casteel yokken yanımda uyuduğu onca zaman boyunca Kieran tek bir kez ölümlü formun-

da kalmıştı, o da korkulacak bir şeye dönüşürsem beni gömmesini istediğim geceydi. Bunun ne anlama geldiğini ya da bir anlam taşıyıp taşımadığını bilmiyordum. Ama Birleşme'den sonra üçümüz arasında hem hiçbir şey değişmemiş hem de her şey değişmişti. İlişkimiz yine eskisi gibiydi ama şimdi daha önce olmayan bir yakınlık vardı. Bir samimiyet. Kalplerimizin birlikte attığını her hissettiğimde hatırladığımız bir bağ. Gerçekten uyumak istiyordum, tüm bunları düşünmemek...

Parmaklar çeneme dokununca irkildim. Başım geriye doğru eğilirken gözlerim birden açıldı. Hafif altın parıltısı gecenin gölgelerini delip geçiyordu. Casteel başparmağını altdudağımda gezdirince kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Onu uyandırdığım için özür dileyecek oldum ama Casteel başını eğip dudaklarını dudaklarıma sürdü. Yumuşacık ve çok tatlı bir öpüştü. Hangi öpüşünü daha çok sevdiğime karar veremiyordum ama bu öpüşü... özeldi, sevgi ve bağlılık tadı taşıyordu.

Ama daha derin öpüşleri de öyleydi, arzu ve istek dolu karanlık öpüşleri. Bu da öyle bir öpüşe dönüştü. Dili dudaklarımın arasına kayıp dilimi okşarken çıkarabileceğim sesleri de susturdu. Belimi daha sıkı kavradı, parmaklarını popoma batırdı, beni iyice kendine çekerken içimi dizginsiz bir zevk dalgası kapladı.

Casteel'in dudakları ağzımdan çekildi ama fazla uzaklaşmadı. "Uyu Kraliçem."

"İkinizin de uyuması gerek." Sırtımdan Kieran'ın homurtusu duyuldu.

Gözlerim kocaman açılırken Casteel'in ağzıma kapanmış dudaklarına bir gülümsemenin yayıldığını hissettim. "Uyu" dedi bir kez daha, beni son kez öpüp yanağımı yeniden omzuna dayadı. Elini çenemden çekip göğsünde duran elimin üstüne koydu. Kieran'ın benimkinin altındaki elinin üstüne. İkimizinkinin de üstüne. Casteel zorlama kullanmamıştı ama gözlerim kapandı ve üçümüz el eleyken uykuya daldım.

47

Niel Vadisi'nin son tepesine vardığımızda güneş batmaya başlamış, gökyüzü koyu menekşe mavisine dönmüştü. Carsodonia'yı çevreleyen surun kuzey kısmı göründüğünde Kieran Casteel'in sağ tarafında atını sürüyor, Delano ve kurtlar benim yanımda ilerliyordu. Kemik Tapınağı ve Pensdurth'un bulunduğu bölge tıpkı Masadonia gibi Carsodonia'dan çok daha yüksek rakımda yer alıyordu ve hava burada biraz daha serin ve kuruydu. Phobas'ın dizginlerini sıkıca tutarken Sage'e baktım.

Kurt planladığımız gibi peşinde General Sven'in ve Murin'in bölükleriyle sürüden ayrılarak Carsodonia'nın ön kapılarına doğru ilerlemeye başladı. Kan Tacı'nın saldırıdan kaç draken'ın kurtulduğunu öğrenip öğrenmediğini bilmediğimiz için draken'lar arkamızdaki sık ormanlarda kalmıştı. Öğrenmemiş olabilecekleri ihtimalini düşünerek bunun bilinmeyen bir detay olarak kalmasını istemiştik. Havadaki hızlarıyla gerektiğinde draken'ların bize ulaşması ancak birkaç dakika sürerdi.

Başımı çevirip arabanın yanından gelen Hisa'ya ve birkaç kraliyet muhafızına baktım. İçinde Malec'in bulunduğu tabut bir

şekilde yok olacakmış gibi durmadan arkama bakıp kontrol ediyordum.

Bu da gece yarısı zihnimi meşgul eden düşüncelerin çoğu gibi aptalcaydı.

Sur boyunca yerleştirilmiş muhafızların gözetimi altında ilerlemeye devam ederken kalplerimiz sakindi. Muhafızlar yayları hazır bekliyorlardı ama Atlantia bayraklarımız tuzlu rüzgârda dalgalanarak önlerinden geçerken hiçbiri bize ok atmadı. Sinir bozucu sessizlik Sur'un köşelerinden öttürülen boruların sesiyle parçalandı. Sisi fark ettiklerinde çalan boruların aynısıydı. Acaba insanlar bu kez Craven'lar yerine Ölüm ve Yıkımın Habercisi olduğuna inandırıldıkları kişiden saklanmak için mi evlerine sığınıyordu?

Bakışlarımı Sur'daki okçulara kaldırıp duyularımı açtım. Korkunun acımsı tadı genzime dolarak huzursuzca kıpırdanan ether'e çarptı. "Korkuyorlar."

"Olması gerektiği gibi" dedi Casteel, bakışlarımı okçulardan kralıma çevirdim. Casteel de onlara bakıyordu. "Atlantia orduları hiç bu kadar batıya uzanmamıştı."

"İki Krallar Savaşı'nda bile" diye ekledi Kieran. "Sur'daki muhafızların çoğu muhtemelen şimdiye dek hiçbir Atlantia askeri ya da kurt görmemiştir... ya da gördüğünü fark etmemiştir."

"Herhalde onlara benzediğimiz için şoke olacaklar" dedi Naill ve Malik'le birlikte arkamızdan gelen Emil. "Craven'lara benzemediğimiz için."

"Büyük ihtimalle bunların hepsi doğru" dedim. "Bu da demek oluyor ki bu iş bittikten sonra, Kan Tacı'na son verdikten sonra, Carsodonia halkına ve Solis'in geri kalanına onlara söylendiği gibi birer canavar olmadığımızı kanıtlamamız gerekiyor. Bu Padonia'da ya da doğudaki şehirlerde olduğu kadar kolay olmayacak." Gerçi Padonia dışındakilerin pek de *kolay* olduğunu söyleyemezdim.

"Kanıtlayacağız." Casteel gözlerime baktı. "Zaman alacaktır ama zaman bizden yana olacak."

Başımı salladım. Zamanımız vardı ama şehirlerini terk eden ya da arkalarında ölümden başka bir şey bırakmadan kaçan Yükselmişler'in de vardı. Şimdi o duvarların arkasındaydılar. Onların da icabına bakmak gerekecekti.

Ama şimdi tüm dikkatimizi bizi bekleyen şeye vermeliydik.

Kemik Tapınağı ufukta uzanıyordu, gömülmüş rahip ve rahibelerin bedenlerinin bulunduğu binlerce ağır taş bloğun üzerine inşa edilmiş geniş bir yapıydı. Tapınak, Sur kadar yüksekti, mermer ve kireçtaşı sütunlar daha da yükseğe uzanıyordu, kuzey ve güney taraflarında tapınağa çıkan dik merdivenler vardı. Doğu ve batı kısmındaki merdivenleri sarmaşıklar bürümüş, hatta sütunlara tırmanmaya başlamışlardı.

Tapınağın ötesindeki araziler göründüğünde Naill, "Görünüşe göre Kan Kraliçesi yanında birkaç arkadaşını da getirmiş" dedi.

"Kesinlikle" diye mırıldandı Casteel. "Hiç de şaşırtıcı değil."

Gerçekten de şaşırtıcı değildi. Isbeth'in yanında hatırı sayılır bir güç olmadan bizimle açık arazide buluşması mümkün değildi. Tıpkı bizim gibi.

Yükselmekte olan ayın ışığında tapınağın ötesindeki topraklar kıpkırmızı görünüyor, kuzey kapılarını örterek göz alabildiğine uzanıyordu. Siyah ve kırmızı zırhlar içindeki askerler ellerinde kalkanlarıyla yan yana dizilmişti, yüzleri miğferlerle ya da boyunluklarla örtülüydü.

"İçlerinde kimler var?" dedi Casteel yaklaşırken.

Duyularımı açtım. Çeşitli derecelerde duygulardan oluşan bir karışımla karşılaştım. Tuzlu bir kararlılık. Uçsuz bucaksız hiçlik. Korku. Duygularını gizleyenlerden gelen daha sığ bir boşluk. "Ölümlüler, şövalyeler ve Dönenler" dedim.

"Kan Kraliçesi'nin inanılmaz çeşitliliği" diye mırıldandı Kieran.

Bakışlarım tapınağa kaydı. Orada kimin olduğunu göremiyordum. Millicent annemizle birlikte miydi? Ne planladığımız ortaya çıktığında Isbeth adına müdahale edecek miydi? Yoksa bize mi yardım edecekti?

Casteel işaret verdi, tapınağa yaklaştığımızda atlar yavaşlayıp durdu. Casteel bana baktı, içimi çekerek başımı salladım.

Dizginleri gevşetip attan indim, Casteel de aynısını yaptı. Generallerin beklediği yere doğru giderken tapınakta bize katılacak olan diğerleri de onu takip etti. "Planı unutma" dedi Casteel. "Zaman gelince kurtlar sana haber verecek."

General Aylard ve Sven başlarını eğerek selam verirken Naill ve Emil, Malec'in tabutunu dikkatle arabadan indirdi.

"Dikkatli olun" diye seslendi Sven bize.

Daha önce duyduklarımı hatırlayarak, "Ama cesur olun" diye cevap verdim.

Naill ve Emil'e yardım etmekte olan Hisa gözlerime bakıp sırıttı. Gülümserken Casteel'in Malik'i kolundan tuttuğunu gördüm. Gülümseyişim siliniverdi.

"Yanımdan ayrılma" dedi Casteel, abisinin gözlerine bakarak alçak sesle konuşuyordu. "Yaptığımız işi ya da hayatını tehlikeye atacak bir şey yapayım deme."

Malik'in yüzü ifadesizdi ama başını salladı.

Casteel kolunu bırakınca Kieran Malik'e, "En azından gülümseyebilirsin" dedi. "Hiç değilse bu sefer kılıcın var."

"Vay be, teşekkürler" diye homurdandı Malik, Casteel ona aklı başında birinin çenesini kapatmasına yetecek bir bakış attı. "Minimum düzeyde korunmama olanak sağladığınız için."

"Sızlanmayı kesip bize yardım etmeye ne dersin?" diye homurdandı Naill. "Bu şerefsiz, uyuyan bir tanrı için bir hayli ağır."

Malik alçak sesle küfrederek tabutun önüne geçti. "Belki de o ağır değildir. Siz çok güçsüzsünüzdür."

"Bir daha söyle bakayım" dedi Hisa, gözleri miğferinin üstünde kehribar renginde parlıyordu, "söyle de ağzına sıçayım."

Malik hiçbir şey söylemeden tabutun yere indirilmesine yardım etti ama ağzıma şekerli bir tat dolarken dudakları seğiriyordu.

"Da'Neer erkekleri kadınlar tarafından tehdit edildiğinde neden keyifleniyor?" diye sordum.

Kieran sessizce gülerek elimi tutup beni kendine çevirdi. "Bu-

nun cevabı büyük ihtimalle çok karışık" dedi tacımı saçıma takılmaması için dikkatle tutup kaldırdı. Casteel de ben de taç takmayacaktık. Savaş alanında zaten hedef olacaktık, yerimizi belli edecek bir şeye daha ihtiyacımız yoktu. "Pek çok nesli kapsayan derin sorunlarda yatıyor."

"Bu çok rendice edici" dedi Casteel ben gülümserken yanımıza gelerek.

"Tabii rencide olursun." Kieran tacımı alıp bir kraliyet muhafızının tuttuğu kutuya koydu, bu kutu çok daha süslüydü, oymalı ahşabın üstünde Atlantia arması vardı. Sanırım herkes taçları bir puro kutusunun içinde görmekten bıkmıştı. Kieran sonra Casteel'e dönüp aynı nezaketle tacını çıkardı ve benimkinin yanına yerleştirdi. Muhafız atına binip taçları güvenli bir yere götürürken Kieran bir bana bir Casteel'e baktı. "Hazır mıyız?"

Casteel bana baktı. "Kraliçem?"

Nabzım hafifçe hızlandı, göğsüm gergin bir beklentiyle pır pır etmeye başladı. Öz uğulduyordu. "Evet."

"Öyleyse vakit geldi." Casteel dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Dudakları tuzlu rüzgâr tadındaydı, sonra sol elimi tuttu. Başparmağını altın sarmalın üstünde gezdirdi. "Öyle ya da böyle bu işi bu gece bitireceğiz. Sonra gidip sana sözünü ettiğim elması bulacağım." Beni bir kez daha öptü. "Ama ondan önce istediğim şeyi alacağım. Seni. Zırhın içindeyken."

"Tanrılar" dedi Kieran yarı iç çekip yarı gülerek.

Casteel'in dudaklarıma bastırdığı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanki sen de bunu düşünmüyorsun."

Kieran boğulur gibi bir ses çıkarınca gözlerim faltaşı gibi açıldı. Casteel kıkırdarken birden Kieran'dan hissettiğim şey utanç değildi. Sert ve ağır bir şeydi, yakalayamayacağım kadar hızlıydı. Casteel elimi tutarken gözlerimi kısarak Kieran'a baktım. "Duygularını mı gizliyorsun?"

"Asla böyle bir şey yapmam" dedi Kieran masum bir ifadeyle.

"Hı hı" diye homurdandım, Casteel bizi arabanın etrafından dolaştırıp tapınağa doğru götürmeye başladı.

Peşimizde Delano ve diğer kurtlarla dik merdivenleri çıkmaya başladığımız anda Kieran'ın ne hissettiği ya da ne hissetmediği ânında arka planda kaldı. Az sonra olacaklar benden daha önemliydi, Casteel'den ve benden. Kieran'dan bile önemliydi. Krallıkların geleceği bu gece olacaklara bağlıydı. Zihinsel olarak buna hazırlanmak mümkün değildi. Daha kısa bir süre önce peçeyle geziyor ve Bakire diye biliniyordum. Kalbim at sırtında Oak Ambler surlarına doğru gittimiz zamanki kadar hızlı atıyordu, içim ürperiyordu.

Tam merdivenlerin başına ulaşmak üzereyken ve bacaklarım artık sıvıya dönecekmiş gibi gelirken Casteel durdu. Bana dönüp elimi sıktı. "Evaemon'da sana söylediklerimizi hatırlıyor musun?"

Başımı iki yana salladım, kafam o kadar meşguldü ki neden bahsettiğini bile anlamamıştım.

Casteel gözlerime baktı, altın sarısı gözleri yıldızların ışığında parıldıyordu. "Craven'larla ve vampirlerle, ölümlü etinden maskeler takan adamlarla karşılaştın. Sana zarar vermek isteyen Atlantislileri alt edip şehirleri ele geçirerek beni kurtardın" dedi yanağıma dokunarak. "Sen bir kraliçeden çok daha fazlasısın. İlkel olmanın eşiğindeki bir tanrıçadan daha fazlasısın. Sen Penellaphe Da'Neer'sin ve korkusuzsun."

Nefesim kesildi.

Kieran yanağımın diğer tarafına dokunarak başımı kendine çevirdi. Gülümsedi. "Ve hiç kimseden ve hiçbir şeyden kaçmazsın."

Duygular soluğumu kesti, sözleri tıpkı Evaemon'da olduğu gibi göğsümde uğuldayan ether kadar güçlüydü.

Haklıydılar.

Cesurdum.

Güçlüydüm.

Ve korkmuyordum.

Başımı sallayarak ileriye baktım, Delano bacağıma sürtünürken yanımızdan birkaç kurt geçti. Çenemi yukarı kaldırıp sırtımı dikleştirdim, merdivenlerin başına vardığımızda kalbim sakin sakin atıyordu.

Delano yanımda kalırken diğer kurtlar etrafa dağıldı, Isbeth'e giden yol boyunca sıralanan diz çökmüş tanrı heykellerinin arasından ilerlerlerken gövdeleri ay ışığının altında parlıyordu.

Kırmızı renkli dar bir ceket ve cüppe giymiş olan Kan Kraliçesi, bir zamanlar ölen rahip ve rahibelerin cesetlerini sergilemekte kullanılan bir sunağın önünde duruyordu. Yakut ve elmaslarla süslü tacı gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu, burnuna takılı yakut ve pelerinin altından görünen mücevherlerle süslü geniş kemer de ışıl ışıldı. Dudakları da giysileri kadar kırmızıydı ve orada dururken korkunç olduğu kadar da güzeldi.

Annem.

Düşmanım.

Yalnız değildi. Sağ tarafında Callum duruyordu ve güneş kadar sarıydı. Çok sayıda kraliyet muhafızı ve şövalye Isbeth'in etrafını sarmıştı, sunağın arkasında da bir dizi refakatçi duruyordu ama tek bir kişi dikkatimi çekmişti.

Millicent diğer refakatçiler gibi kalçalarına oturan, kırmızı renkli kolsuz bir tunik giymişti. İki taraftaki yırtmaçlardan aynı renk pantolonu ve bacaklarındaki kınlarda bekleyen hançerleri görünüyordu. Kolları yine girdaplar halinde uzanan boyalarla kaplıydı, yüzüne çizilmiş kırmızımsı-siyah maske de Casteel'in görmüş olduklarını gizliyordu. Bana benzeyen yüz hatlarını. Benimki gibi örülü olan donuk siyah renkteki saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Bir bakışta duygularını saklamadığını anladım. Millicent'in tedirginliği güçlü ve keskindi ve endişesinin ağırlığına karışıyordu, bakışlarını üçümüzün arkasına çevirdi, Malik'i aradığından şüphelendim. Aralarında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, Malik'in iddia ettiği gibi ondan hoşlanmadığı halde onun için neden endişelendiğini anlayamıyordum. Gerçek sadakatinin nerede yattığını bilmiyordum ama şu anda bunların bir önemi yoktu.

Şu anda önemli olan sadece annemizdi.

"Yanında bir ordu getirmişsin ve savaşacak gibi giyinmişsin" dedi Kan Kraliçesi. "Endişelenmeli miyim?"

Gözlerimi gözlerine diktim, içimde ona karşı bir duygu var mı diye aramaya girişmedim. "Daima endişelenmelisin."

Isbeth zoraki bir gülümsemeyle yaklaştı, ellerini önünde kavuşturmuştu. "Umarım onca yolu ukalalık taslamak için gelmemişsindir. Malec nerede?"

"Onu getirdik ama önce laneti kaldırman gerekiyor" dedim.

"Kaldırmazsa ne olur?" dedi Callum.

Delano başını eğip dudaklarını geriye çekerek hafifçe hırladı. *Notama* ulaşıp onu sakinleştirdim, tapınakta gezinen diğerlerini de yatıştırdım, içgüdüleri bu kadar çok vampir ve Dönen karşısında harekete geçmişti.

"Tabutu yakarız" dedi Casteel sakin bir sesle. "Sonra da seni öldürürüz."

"Hep aynı şeyi söylüyorsun" dedi Dönen, "yine de hâlâ buradayım."

Casteel başını Callum'a çevirdi, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de buradayım."

"Malec'i getirdiğinizi ve hâlâ hayatta olduğunu gördüğüm zaman lanet kalkacak" diye atıldı Isbeth, Callum'a fırsat vermeden. "Sözümü yerine getirmeden önce sözünüzü tuttuğunuza dair kanıta ihtiyacım var."

Casteel'e bir göz attım. Casteel başını yavaşça salladı, *notam* aracılığıyla diğerleriyle birlikte bekleyen Rune'a ulaştım. Kurt hemen cevap verdi. "Geliyor."

Isbeth bakışlarını benden merdivenlere çevirirken Casteel, "Hâlâ uyuyor" dedi.

"Elbette" dedi Isbeth, Casteel'e bir göz atarak. Millicent sessizce öne çıkınca başımı sola çevirdim. "Kan verilene kadar uyanmayacak."

Millicent'in yürümeye devam ettiğini görünce gerildim.

"O zamana kadar derin bir uykuda olacak" diye devam etti Isbeth. "Şu anda iki diyarda da onu uyandırabilecek bir şey yok."

"Yine de beslenince uyanacağına ve sana istediğini vereceğine

inanıyorsun, öyle mi?" diye sordu Casteel, öne doğru yürüyüp hafifçe Casteel ve Kieran'ın önüne geçtim.

"Uyanacağını biliyorum" dedi Isbeth.

Malik ve diğerlerinin tapınak merdiveninin tepesine ulaştıklarını gördüm. Isbeth kenetlediği ellerini çözdü. Tabutu diz çökmüş, yüzsüz tanrıların arasına getirirlerken bir elini göğsüne götürdü. Millicent duraksar gibi oldu, omuzlarıma birden artan endişesinin ağırlığı çöktü.

Malik ve diğerleri tabutu önümüze koyup geri çekildi. Elimi belimdeki keseye götürerek yürüdüm. Yüzüğü çıkarırken parmaklarım oyuncak atın üzerinden kaydı. Yüzüğü tabutun düz yüzeyine, kemik zincirlerin yanına koydum. Isbeth bir elini kaldırdı. Millicent yanıma gelirken birkaç şövalye öne çıktı, tabutu sunağa taşırlarken sadece karanlık, ruhsuz gözleri görünüyordu.

Delano pür dikkat ona bakarken Millicent'in açık renk gözleri bir an Malik'e kaydıktan sonra bana döndü. "Sarışın nerede?" dedi usulca. "Adı Reaver olan. Senin draken."

"Pusuya yattığından mı endişeleniyorsun?" dedi Casteel, Isbeth bize sırtını dönerken.

Millicent Casteel'e bakmadı. "Hayır." Bana bakmaya devam ediyordu, bu kadar yakınken aynı boyda olduğumuzu fark etmemek mümkün değildi. "Ama siz endişelenseniz iyi olur."

Şövalyeler tabutun üstündeki kemik zincirleri çekmeye başlarken kaşlarımı kaldırdım. "Nedenmiş?"

Millicent, yere düşen kemiklerin çatırtısını duyunca omzunun üstünden arkasına baktı. "Çünkü kraliçe Reaver'ın nerede olduğunu sormadı." Kieran başını hızla Millicent'e çevirdi. "Tapınaktakilerin büyük bölümünü yok edecek tek şey hakkında endişelenmesi gerekirdi."

Sunağa bir göz attım. Isbeth, Atlantia elmasını tekrar parmağına takarken –yüzüğü neden iade ettiğimden bile emin değildim– bir şövalye kılıcının ucunu tabutun ek yerine sapladı. Ahşap çatırdadı. Isbeth muhtemelen o anda Millicent'in nerede olduğunun farkında değildi. Tamamen sunağın diğer tarafına

getirilmekte olan tabuta odaklanmıştı. Ama Callum bize bakıyordu.

"Niel Vadisi'ni geçtiğiniz zamandan yaklaşık elli bin kişi daha az olduğunuz gerçeğinden de bahsetmedi" diye devam etti Millicent bakışlarını yere indirerek. Başka bir şövalye kapağın ortasına kılıcını indirince bir çatırtı daha duydum. "Artık sizinle beraber olmadıklarının, bunun da başka bir yere gönderildikleri anlamına geldiğinin farkında."

Millicent'e bakarken yüzlerce farklı şey dilimin ucuna geldi. Öğrenmek istediğim çok fazla şey vardı ama, "Biliyorum" demekle yetindim.

Millicent'in bakışları gözlerime çevrildi, ne demek istediğimi anlamıştı. Kim olduğunu bildiğimi anlamıştı.

Dudaklarının bir tarafı seğirerek hafifçe yukarı kalktı, sonra yine düzeldi. "Öyleyse bu işte bir tuhaflık olduğunun da farkındasındır."

Şövalyeler tabutun kapağını sökerek kaldırdığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kapağı yere koyarlarken Millicent arkasına döndü. Şövalyelerin hepsi geri çekildi. Sadece Isbeth tabuta doğru yürüyordu, o kadar yavaştı ki adeta korkar gibiydi.

Malik Kieran'ın yanına gitmişti. Millicent'e bakmıyordu ama fısıldadığında onunla konuştuğunu biliyordum, "İyi misin?"

Millicent'in ne cevap verdiğini bilmiyordum. Tamamen tabutun kenarını tutup içine bakan Isbeth'e odaklanmıştım. Şiddetli bir acı içime ok gibi saplanınca şaşırdım. Duygu Isbeth'ten geliyordu. Kan Kraliçesi titriyordu.

Görebildiğim kadarıyla Malec... iyi değildi. Matlaşmış kızıl-kahve saçlar çökük yanaklarına dökülmüştü. Kupkuru dudakları aralanmış, çığlık atarken bilincini kaybetmiş gibi sivri dişlerinin üstünden geriye çekilmişti. Iskelet gibiydi ve insandan çok bir et yığınını andırıyordu. Bir zamanlar olduğu kişinin posası gibiydi. Yaptıkları neye yol açmış olursa olsun acınası bir manzara oluşturuyordu.

"Ah, aşkım" diye fısıldadı Isbeth, sonra boğuk sesle anlamadığım bir dilde konuşmaya başladı.

"Eski Atlantia dili" dedi Kieran.

Söylediklerini anlamıyor olabilirdim ama aşkın tatlılığına karışan kederini anlayabiliyordum. Acısını. Rahatlama yoktu. Sevinç ya da beklenti yoktu. Sadece fiziksel acıdan daha çok can yakan, iliklere kadar işleyen, buz gibi bir ıstırap vardı.

"Gördüğün gibi biz sözümüzü tuttuk" dedi Casteel, Isbeth'i susturarak. "Laneti kaldır."

Isbeth sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca ne kımıldadı ne de cevap verdi. Kalbim sıkışıyordu. Sözünü tutmazsa, Birleşme de laneti ortadan kaldırmadıysa...

Elimi uzatıp Kieran'ın elini tuttum. Kieran sakindi, duyguları gizlenmişti, Casteel'in içinde ise hızla bir öfke kabarıyordu.

Sonra Isbeth başını salladı.

Callum öne çıkıp Millicent'i geri çekerek uzaklaştırdı. Millicent'in verdiği tepki endişe vericiydi. Delano'yu ölümlü formundayken bir çocuk gibi idare ettiğini görmüştüm. Ama bu Dönen yaşlı olmalıydı, gerçekten yaşlı. Callum yaklaşırken öz kımıldanmaya başladı. *Notam* aracılığıyla Delano'yu geri ittim.

"Yaralı kolunu kaldır" dedi Callum hoş bir gülümsemeyle. Kurtların ve ilk soyluların ters bakışlarından hiç etkilenmemişti.

Kieran'ın elini bıraktım, o da Callum'un dediğini yaptı. Dönen başını yana eğdi. "Lanetin izi nerede?" Bana bakarken yüzündeki kanatlardan biri yukarı kalktı. Şimdi daha da gülümsüyordu. "Geçmiş."

"Evet" dedi Casteel.

"Geçmemesi gerekiyordu."

"Yani?" Casteel'in sesi uyarı niteliği taşıdığı zamanlarda olduğu gibi yumuşak çıkıyordu.

"Hiç. Sadece ilginç geldi." Callum, Kieran'ın kolunu tutarak bir hançer çıkardı, hançer daha önce hiç görmediğim süt beyazı bir taştan yapılmıştı. "Canın yanabilir."

"Ona zarar verirsen seni buna pişman ederim" dedim.

"Sadece daha önceki gibi bir sıyrık atmam gerekiyor" dedi Callum. "Ama ona ciddi zarar verebilecek bir şey yapabileceğimi san-

muyorum." Çabucak Kieran'ın koluna önceki gibi sığ bir kesik attı. "Yanılıyor muyum?"

Sığ kesikten belli belirsiz siyah bir gölge yükselirken cevap vermeye tenezzül etmedim. Kalbim duracak gibi oldu. Bu, Birleşme'nin laneti ortadan kadıramadığı anlamına mı geliyordu? Bilmiyordum ve bir gün öğreneceğimizi de sanmıyordum. Tek bildiğim bunun şu anda bir önemi olmadığıydı.

Karanlık sis Kieran'ın kanından yükselip gecenin karanlığında kaybolurken Naill, "Tanrılar" diye mırıldandı.

"İşte oldu." Callum Kieran'ın kolunu bıraktı, gülümseyerek ilginç hançeri kınına soktu.

"Bu kadar mı?" dedi Casteel.

Dönen başını salladı.

Kieran'ın kolu bir anda havaya savruldu. Kan taşının parıldadığını, sonra da hançerin sapının Callum'un göğsüne gömüldüğünü gördüm. "Teşekkür ederim" diye hırladı Kieran hançerini çekip çıkararak. "Şerefsiz."

Callum geriye doğru sendeledi. Ağzından kan akıyordu. "Lanet olsun..."

Callum yere düşünce Millicent boğuk bir kahkaha attı. "Bundan hiç bıkmayacağım" dedi Callum'un üstünden geçerken. "Ama çabuk iyileşiyor. Bir dahaki sefere aptal kafasını dene."

"Tavsiyeni dikkate alacağım" diye mırıldandı Kieran, kolunu tuttuğumda dönüp bana baktı. "Ben iyiyim..." İyileştirici sıcaklığı hissedince içini çekti. Bakışları Casteel'e kaydı.

"İzin ver yapsın" dedi Casteel, bakışları şimdi Isbeth'e sabitlenmişti. "İyi hissetmesini sağlıyor."

Kieran o zaman sesini kesti, elimi kolundan çektiğimde kesikten iz kalmamıştı. "Gerçekten iyi misin?" diye sordum Dönen'e hiç güvenmediğim için.

Kieran başını salladı.

"Gayet iyi" dedi Millicent sertçe. "Her an tabutun içine girecek gibi duran kraliçenin tersine."

"Fena mı olurdu?" dedi Emil.

Boğuk bir kahkaha attım, Isbeth'in Malec'in cesedinin üstüne eğildiğini görünce hemen ciddileştim.

"O benim kalp eşim... benim bir parçam. Kalbim. Ruhum. O benim her şeyim. Nyktos bize sınavı bahşetmiş olsaydı birlikte olacaktık."

"Ve Atlantia'yı mı yönetecektiniz?" dedi Casteel.

"Sanmıyorum. Malec'in o lanet krallıkla işi bitmişti" dedi Isbeth. "Diyarı gezip huzur içinde yaşayacağımız bir yer bulurduk. Orada kalırdık. Birlikte. Oğlumuzla. Çocuklarımızla."

Söylediklerinin kendinden başkası için doğru olup olmadığını kim bilebilirdi ki, yine de buna tanık olmak acı vericiydi.

Isbeth avucunu Malec'in yanağında gezdirdi, eli titrerken biraz daha eğildi, ağzı Malec'in kuru, soluk dudaklarından birkaç santim uzaktaydı. "Gül bahçelerinde ilk kez göz göze geldiğimizde seni ne kadar sevdiysem şimdi de o kadar seviyorum. Seni daima seveceğim Malec. Daima."

Isbeth'in gizlemeye kalkışmadığı duygu sağanağının ağırlığı altında kıpırdandım. Yanaklarından süzülen yaşlar sürdüğü pudrada soluk izler bırakıyordu.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Elini belindeki mücevherli kemere uzatırken sesini alçalttı. "Şimdi bile, bu kadar derin uyurken bile bunu bilmelisin. Seni ne kadar sevdiğimi bilmelisin." Parmaklarını Malec'in boynunda gezdirerek kıpırtısız dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Çok iğrenç" diye homurdandı Emil.

Gerçekten de öyleydi.

Ayrıca üzücüydü. Isbeth her ne kadar korkunç ve kötü olursa olsun derinden ve acı verecek kadar seviyordu. Malec'i ona bırakmaya niyetimiz olmadığını anlayınca daha da acı çekecekti.

"Pislik uyandı" diye homurdandı Kieran, Callum yavaşça ayağa kalkıyordu. "Dikkat edin."

Casteel elini uzatıp elimi tuttu. Bana göz kırptı, bunu gülünç görünmeden yapabileceğini ispatlamak dışında işaret de vermiş oluyordu. Vakit gelmişti. Bakışlarımı önümüzde sergilenen hü-

zünlü sahneden kaçırarak duyularımı sadece *notamı* hissedene kadar daralttım ve Sage'in ferah yağmur damgasını aradım...

"Ve işte bu yüzden... Bu yüzden anlamalısın" dedi Isbeth Malec'in uyuyan formuna. "Oğlumuzu ne kadar severdim biliyorsun. Neden böyle olması gerektiğini biliyorsun. Başka türlü olamayacağını biliyorsun."

Dikkatim dağıldı, başımı Millicent'le aynı anda Isbeth'e çevirdim. Isbeht kolunu havaya kaldırdı. Gölge taşı parladığı an Casteel beni tutup yanına çekti. Isbeth'in belindeki mücevherli kemerde gölge taşından bir hançer saklıydı. O hançeri yakınındakilere çevireceğinden endişelenerek ether'e ulaştım...

Isbeth bir çığlık attı... tanrılar, bu saf acının sesiydi. Hançeri Malec'in göğsüne indirdi. Kalbine.

Ağzım açık kaldı.

Isbeth...

Malec'i kalbinden gölge taşıyla bıçaklamıştı.

Gölge taşı bir tanrıyı öldürebilirdi. Reaver'ın öyle dediğini hatırlıyordum.

Tanık olduğumuz şey hiç mantıklı değildi. Hiçbir diyarda. Ama Isbeth... Malec'i öldürmüştü. Kalp eşini.

"Bu da ne demek oluyor?" diye haykırdı Casteel elimi bırakarak, Millicent kocaman açılmış gözleriyle sendeleyerek geri geri gitti.

Isbeth ellerini hançerden çekerken Kieran bir küfür savurdu. Isbeth Malec'in üstüne kapandı. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm" diye ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm."

Kollarım iki yanıma düştü. Malec'in göğsüne saplanmış hançerin yakutlarla süslenmiş parlak sapını görünce yaşadığım şok beni olduğum yere mıhlamıştı. Tanık olan herkesten dalga dalga bir şaşkınlık yükseliyordu, bir kişi hariç.

Şimdi kanlar içinde olan altın Dönen.

Callum *gülümsüyordu*.

Başını yavaşça bana doğru çevirince göğsümde şiddetli bir korku alevlendi. Callum ellerini birbirine kenetleyerek eğildi. "Teşekkür ederim."

Öz şiddetle çalkalanıyordu. Elimi uzatıp Casteel'in kolunu tuttum.

"Kehanetin uzun zaman önce öngördüğü şeyi yaptığın için teşekkür ederim. Hedefine ulaştığın için teşekkür ederim Haberci." Callum'un solgun gözleri altın rengi maskenin arkasında parıldadı, ether damarlarıma akmaya başladı. "Tam olarak öngörüldüğü ya da çoğumuzun anladığı gibi değildi ama kehanetlerde... eh, detaylar her zaman net değildir ve yorumlar da çeşitlilik gösterebilir."

"Anlamıyorum" dedi Millicent, kocaman açtığı gözlerini bir Callum'a bir annemize çeviriyordu.

"Anlamadığın nedir?"

"Hiçbirini" dedi Millicent öfkeyle. "Az önce olanların hiçbirini anlamıyorum."

"Bir hata olmasaydın başına neler geleceğini mi demek istiyorsun?" dedi Callum, Malik yerinden fırladı ama ondan daha hızlı olan Casteel önünü kesti. "Onun için kanını akıtacaktın, o da seni bunu için ödüllendirecekti."

Millicent geri çekildi, yüzü maskenin altında soluyordu. Bakışlarını bana çevirdi, birden anladım. Ağzım kururken bakışlarımı Malec'e çevirdim. "O ben olmalıydım, değil mi?"

"Onun başaramadığını sen başardın" dedi Callum. "Uzun zamandır seni bekliyordum. *O*, kurbanı bekliyordu. Arae'lerin hep ısrarla istediği dengeyi. Büyük bir İlkel güce dönüşmek üzere olan, ölümlü etinden doğmuş kişiyi bekliyordu. Söz verildiği gibi geldin ama..." Kolunu uzattı. "Ama sadece sen değildin. Her ikisi de Hayat İlkeli'nin kanını paylaştığı ve sevildiği sürece *O* geri gelecekti. Isbeth'in Malec'i bulmak için sana –onun kanından birine– ihtiyacı vardı. Hepimiz biliyoruz ki Ires bunu kesinlikle yapmazdı. Onu serbest bırakmak zorunda kalırdık. Eh, Ires en hafif tabiriyle biraz... huysuzdur."

"Ne demek bu?" dedi Naill.

Callum başını yana eğdi. "Isbeth'in bunu yapacağını düşünmemiştim. Ta ki Malec'i getirmenizi isteyene kadar. Dürüst olmak ge-

rekirse o zaman bile bunu yapacağını düşünmüyordum." Güldü. "İki seçeneğine de yüzde elli şans veriyordum. Ya seni seçecekti. Ya da Malec'i."

Kalbim deli gibi atıyordu, elimi göğsüme bastırdım, denizin üstünde beliren bulutlar gökyüzünü karartıyordu. İlkele dönüşmenin eşiğindeydim ve birden her şeyin *neden şimdi* olduğunu anladım. Isbeth'in asırlık planlarını gerçekleştirmek için neden bu zamana kadar beklediğini. Ben Ayrılış'a girene kadar beklemek zorundaydı, böylece... Sunağa baktım. Böylece beni *öldürebilecekti.* Ama Isbeth...

Sunağın üstündeki ben değildim.

Malec sandığımız gibi Diyarların Gerçek Kralı değildi. Bunun onunla da benimle de ilgisi yoktu. Biz sadece birer piyonduk.

Birden aklıma kehanet geldi. *"Ölüm ve Yıkım Getiren"* diye mırıldandım, Casteel gözlerime baktı. "Ölüm ve yıkımın kendisi değil, onları *getiren.*" Elimle ağzımı kapadım. O lanet kehanet... "Ve ben de bunu yaptım."

"Kahretsin" diye homurdandı Malik.

"Sırası değil ama" dedi Casteel alçak sesle, "senin ölüm ve yıkım olmadığını her zaman söyledim."

Kieran ters ters baktı çünkü gerçekten bunun hiç sırası değildi, Malik'in Malec'i Isbeth'e verme konusundaki isteksizliği olacakları bilmesinden kaynaklanmıyor olabilirdi ama onu dinlemiş olsaydık...

Hayır. Bilseydik de durmazdık. Kieran'ı riske atamazdık. Doğru ya da yanlış, bu kadar basitti.

"Öyleyse bu ne demek?" dedi Millicent. "Haberci kim?"

"Haberci o." Callum başını ona çevirdi. "Uyarı." Gözleri kocaman açıldı. "Sen ne sanmıştın tatlım? Diyarları *onun* yok edeceğini mi?" Callum bana bir göz attı. "Ölümlü etinden doğmuş bir İlkel mi? O mu?" Kahkahası vadide yankılandı. "Hadi canım."

Kaskatı kesildim. "Başka zaman olsa bunu hakaret sayardım."

"Gücendirmek istemedim Ekselans" dedi Callum alaycı bir tavırla selam vererek. "Ama *o kadar* güçlü olman asırlar alırdı, tabii o güç seni delirtmezse."

Millicent başını iki yana sallarken önüne düşen düz saçları yüzünde uçuyor, Isbeth ise ağlamaya devam ediyordu... ve korku gittikçe artıyordu. Callum'un son söylediği daha sonra endişelenmemizi gerektirecek bir şeydi. "*Hayır.*"

"Evet." Callum başını arkaya atarak bana baktı. "Sunakta senin olman gerekiyordu. Plan buydu. Tüm bunlar bunun içindi. Senin için." Millicent'i, sonra da beni gösterdi. "Ve senin. Evet, senin icabına daha sonra bakmamız gerekecek." Callum göz kırptı. "Ama şimdi, vakit geldi."

"Neyin vakti geldi seni aptal pislik?" diye hırladı Kieran kılıcının sapını kavrayarak.

Dönen'in gözleri kapandı. "Diyarların tek gerçek kralının önünde eğilme vakti."

Casteel Callum'a doğru yürüdü. "Peki kimmiş o?"

Omuzlarıma bir ağırlık çöktü. Durumu anlayınca sırtıma bir ürperti yayıldı. O ağır, ezici his –Vessa'nın draken'ı yere serdiği gece ve Üç Nehir kıyısındaki ormanda hissettiğim o duygu– tenimi kapladı. Bunu daha önce Stonehill'de hissetmiş, beni kontrolümü kaybetmeye çağıran o sesi duymuştum.

Lockswood'da hiçliğin içinde süzüldüğüm o gece duyduğum sesi.

"Bekliyordu." Callum Kieran'ı duymazdan geldi, çenesini eğmişti, bakışları hevesli, sesi yumuşak ve tapınma doluydu, Oak Ambler'daki rahip ve rahibeleri andırıyordu. "Bunca zaman o da mışıl mışıl uyuyordu. Theon Tapınağı'nın altında iyi besleniyordu."

Kieran'ın beti benzi atarken içimden bir ürperti geçti. "Çocuklar" dedim soluğum kesilerek. "Fazladan yapılan Ayin."

"Uyanmak için yeterince güçlü olması gerekiyordu, öyleydi de." Callum dişlerini altdudağında gezdirdi. "Ölümlü bedeninden sıyrılıp Yükselmeye başlaman onu serbest bıraktı. Yakında, Malec son nefesini verdiğinde, tam gücüne kavuşmuş olacak. Bunca yıldır –bunca asırdır– bekliyordu. Sen doğduktan sonra daha da huzursuz uyuyordu. Seni seziyor, hissediyordu. Kilidinin meşhur

anahtarını bekliyordu... koparıp kanamasını izlemek için güzel gelinciğini bekliyordu."

Casteel'in içini saran kızgın öfke genzimde bir asit havuzu oluşturarak birikiyordu. Öyle hızlı atıldı ki Callum'un göğsünü yarana kadar elini görmedim, şimdi Dönen'in kalbini avucunda tutuyor, elinden yere kan ve doku parçaları damlıyordu.

Malik ve Millicent, Casteel'e döndü. "Ne?" diye hırladı Casteel kalbi bir kenara fırlatarak. "Tek kelime daha dinleyemezdim. Üzgün olduğumu bile söylemeyeceğim. Sikmişim Callum'u."

Delano'nun damgası düşüncelerime sürtündü. *Bir şey geliyor...*

Hayır, biri gelmişti bile.

Ölüm.

Yıkım.

Bayat leylaklar.

Ah, tanrılar.

Korku yerini paniğe bırakırken yana doğru savruldum. "*Kolis.*"

48

Malec'ten görünmeyen ama hissedilen bir enerji patlaması yayıldı. Karanlık. Yağlı. Boğucu bir şiddetle içimize çarptı. Her şey birdenbire oldu, hazırlanmaya vakit yoktu. Tapınağın dört bir yanındaki diz çökmüş tanrı heykelleri patlamaya başladı. Casteel'le birlikte birkaç metre geriye savrulup Kieran'a çarptık. Kieran ikimizi de tuttu, Malik ise dengesini kaybedip bir dizinin üstüne çöktü. Millicent sütunlara savrulmuştu. Hafifçe dönünce Delano ve birkaç kurdun yere çöktüğünü gördüm, kulaklarını arkaya yatırarak hırlıyorlardı. Tenimi ürperten enerji bayat leylak kokuyordu.

Casteel kolumu tutarak kendini toplayıp Kieran'a döndü. "İyi misin?"

Kieran başını sallarken küçük çakıl taşları yerde takırdıyordu. Yere bakınca bir ses gelmeye başladı, aşağıdan gelen hafif uğultu gittikçe şiddetlendi, sonunda yer sarsılmaya, Kemik Tapınağı titremeye başladı. Malec'in üzerine yerleştirildiği sunağın tabanı parçalanıp bir metre kadar içeri göçtü. Levhadan yayılan derin

çatlaklar kurtları geri çekilmeye zorladı. Çatlaklardan bayat leylak kokan gri renkli bir sis sızıyordu.

Ölüm kokan.

"Bunu durdurabiliriz!" diye bağırdı Millicent. "Kurban –ölüm– gerekiyorsa Malec henüz ölmedi. Hâlâ nefes alıyor. Biz..."

Yarıklar patladı, taş parçaları havaya uçtu. Büyük bir taş parçası Millicent'in kafasının yan tarafına çarpıp çenesini geriye savurunca bağırdım. Millicent sendeleyip düşecek gibi oldu ama Malik onu düşmeden yakaladı. Malik avucunu başının arkasına bastırırken Millicent'in yüzünden kanlar akıyordu.

"Bir şeyi yok" dedi boğuk bir sesle. "Bir şeyi yok. Birazdan kendine gelir."

Çok geçmeden kendine gelmesini umuyordum. Sarsıntı ayakta durmayı zorlaştırıyordu, çatlaklar yayılırken gitgide genişliyordu, biri doğruca Casteel'e doğru yöneldi. Casteel çevik bir sıçrayışla yarıktan kurtuldu ama birkaç kraliyet muhafızı onun kadar şanslı değildi. Yarıkların içinde gözden kayboldular, çığlıkları hiçbir sesin ulaşamadığı yerin ötesine geçene dek yankılandı. Çatlaklar Atlantia askerlerinin arkamızda, Dönenlerin ise önümüzde beklediği Kemik Tapınağı'nın iki tarafındaki merdivenlerden aşağı yayılırken sütunlar titriyordu. İki taraf da genişleyen çatlaklardan kaçmak için dağıldı.

Sarsıntı kesildi ama gri sis yükselmeye devam ediyordu. Kurtlar usul usul yaklaşıp sisi koklarken muhafızlardan biri bağırdı, "İmdat! İmdat!"

Naill bir yarığın kenarına asılı kalmış olan muhafıza doğru döndü, adamın parmakları bembeyaz kesilmişti. "Lanet olsun" diye homurdandı adama doğru yürürken.

"Dur" dedi Casteel elini kaldırarak. Naill durdu. "Sesi duyuyor musun?"

"Lütfen. Tanrılar aşkına, yardım edin!" diye bağırdı muhafız.

"Ben bir şey..." Sesi duyunca sözümü yarıda kestim. Bir şey betona sürtünüyordu.

Etraftaki askerler aşağı bakarken Delano ve Rune peşlerinde

diğer birkaç kurtla birlikte yavaş yavaş yaklaşmaya başladı. Sisi, şimdi insanın içinde kaybolacağı kadar geniş olan derin yarıkları kokluyorlardı.

Naill eğilip elini bağırmakta olan muhafıza uzattı. Kızgın bir acı duyularıma saplanırken Atlantisli hızla geriye savruldu ve muhafız gözden kayboldu. "Ne oluyor?.." Naill doğruldu, eli hâlâ havadaydı.

Acı korku birden ağzımın içini kapladı. Başımı tapınağın alt tarafında çatlaklardan geri çekilen kurtlara doğru çevirdim. Birden dönüp yana doğru kayarak kaçmaya başladılar, alt alta üst üste koşarlarken pençeleri ıslak otların üzerinde kayıyordu.

"Şimdiye dek kurtların kaçtığını hiç görmemiştim." Emil kılıcını kınından çekti. "Hiçbir şeyden."

"Ben de." Casteel de kılıcını çekti.

Yarığa doğru *çekilen* bir Atlantia askerinin dehşet dolu çığlığı havayı yarıp geçti.

"Yerde bir şey var" dedi Emil.

"Bir şey değil." Callum yuvarlanarak yan döndü, yara... ulu tanrılar, göğsündeki delik hâlâ duruyordu ama artık kanamıyordu. "Gerçek Kral'ın muhafızları. Dakkai'ler."

"Neler?" Kieran kılıçlarını eline almıştı.

"Ne olduklarının bir önemi yok" dedim yumruklarımı sıkıp ether'e ulaşırken. "Uzun süre hayatta kalmayacaklar."

Callum sırıttı.

"Sen de öyle" dedim draken'ları çağırmak için gücümü serbest bırakarak.

"Her ne iseler geliyorlar" diye bağırdı Casteel, bana taşın üzerinde koşuşturan baratları hatırlatan ses gittikçe artıyordu. Casteel bakışlarını bana çevirdi. "Adamlarımıza ve kadınlarımıza göz kulak ol. Bu işi burada halledeceğiz."

Başımı sallarken görüş alanım gümüşi-beyaza dönmeye başladı.

Casteel pozisyon almadan hemen önce gamzesi belirdi. Az sonra yarıktan neredeyse Setti'nin büyüklüğünde, sert kabuklu deri-

leri kaygan ve kapkara yaratıklar fışkırmaya başladı. Kurda benziyorlardı ama daha büyüklerdi ve... yüzlerinde burunlarının olması gereken yerde bulunan iki yarıktan ve sivri dişlerle dolu geniş bir ağızdan başka bir şey yoktu.

Eh, işte bu bir kâbustu.

Dakkai'lerden biri Emil'in üstüne atladı ama Emil'in refleksleri hızlıydı. Kılıcını yaratığın göğsüne sapladı. Gümüş rengi ether girdaplar çizerek kollarımdan aşağı inerken Casteel hızla dönüp dakkai'lerden birinin kafasını kesti, Delano bir yarığın üstünden atlayarak Millicent'in kalkmasına yardım eden Malik'e saldıran bir dakkai'nin üstüne atıldı.

Aşağıdaki askerlere döndüm, Setti'nin ve birçok atın çözüldüğünü ve yerden yaratıklar fışkırırken kaçtığını görünce rahatladım. İlkel öz bir patlama halinde bedenimden fırlayıp bir dizi dakkai'ye çarptı. Kırılan kemiklerin sesini duyunca midem bulandı. Dakkai'ler yere serildi ama yerlerini ânında yenileri aldı.

Ether göğsümde şiddetlenirken merdivenlere doğru yürüdüm. Bu kez daha güçlü bir öz dalgası yaratıkları yuttu.

"Geliyor!" diye bağırdı Naill, Rune'u ensesinden tutup geriye çekerek, bir gölge bulutları yararak üstümüze düştü.

Gümüş rengi bir ateş tapınağın zeminini yalayıp her yeri gümüşe çevirirken Aurelia dalışa geçerek yaratıklara ateş püskürttü. Nithe ve Thad gelince iki parlak alev dalgası yere çarptı.

"Kralınızı koruyun!" diye bağırdı Isbeth sunaktan başını kaldırarak, siyah göz boyası yanaklarına akmıştı.

Dönenler ordusunun beklediği yerden bir bağırtı yükseldi. Tapınağın iki yanından akan kırmızı bir deniz halinde saldırıya geçtiler. Nithe, sonra da Thad askerlerin yanına inerken Malik'in Callum'la dövüştüğünü gördüm.

"Kahretsin!" Casteel bir dakkai'yi tekmeleyerek döndü. Yaratığın üstünden atlayıp beni bileğimden tutarak bir sütunun arkasına çekti.

Casteel beni bedeniyle sütuna bastırırken tapınağa ve bahçeye ok yağmaya başladı. Bir an için sadece Casteel ve kokusu vardı,

sonra o an sona erdi. Yakıcı acı duyularımı dalayıp geçince irkildim, ardından çığlıklar geldi.

"Sur'dan ok atıyorlar." Casteel'in nefesi yanağıma vuruyordu. "Onları haklayabilir misin?"

Kaç kişi olduklarına dair bir fikir edinmek için başımı sütunun arkasından çıkardığımda yeniden bir ok yağmuru başladı. Hemen geri çekildim...

"Duyularını kapat." Casteel avucunu yanağıma koydu. "Duyularını kapat Kraliçem."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. Duyularımı elimden geldiğince kapadım.

"Bunu yapabilir misin?"

Gözlerine baktım. "Evet."

Casteel kılıcını bir dakkai'ye saplamak için dönerek geri çekilirken ben de sütunun arkasından çıktım. Sur'a odaklandım, öz hemen yanıt verdi. Boyunları kırılırken okçuların yayları ellerinden kaydı. Yere devrildiler, yerlerine yenilerinin geleceğini biliyordum ama hiç değilse zaman kazanmıştık.

Dönerken bir dakkai sürüsünün tapınağa akın ettiğini görüp küfrettim. Ether bir ateş dalgası halinde bedenimden fırlayıp hepsini küle çevirdi. Birkaç dakkai Naill ve Emil'e saldırmaktan vazgeçip uluyarak bana doğru döndü. Başlarını kaldırdılar, Kieran Casteel'in yanına gelirken saldırıya geçtiler. Öz içimde girdaplar çizerek çağlarken ellerimi koşarak merdivenleri çıkanlara ve tapınakta koşuşturan diğerlerine doğru kaldırdım. Draken'ların püskürttüğünden pek de farklı olmayan bir ateş avuçlarımdan çıkarak yaratıklara çarptı. Kıvranarak ve için için yanarak yere devrildiler. Onlarla uğraşacak vaktimiz yoktu. "Malec'in yanına gidin" dedim Kieran ve Casteel'e. "O hançeri çıkarın."

"Hemen." Casteel çenemi avucuna alıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra koşarak uzaklaştı.

Zihnimde özün etrafıma yayıldığını, tapınağı sardığını, Dönenlerden sektiğini ama dakkai'lerin üzerinden aktığını gördüm. Genzime o *tat* dolarken görüş alanım bütünüyle gümüş rengine

döndü. İçimdeki soğuk yer zonklamaya başladı. Sayısız ışık akını bedenimden yayılıp tapınağı ve aşağıdaki bahçeyi sararken nefes almaya çalışıyordum.

Ether'i geri çektiğim zaman tapınağın dibinde dövüşenlerin arasında yüzü olmayan, canlı bir yaratık kalmamıştı. Gülümseyerek dönerken *notam* vasıtasıyla Sage'e ulaştım ve...

Hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerim Isbeth'in gözlerine dikilirken soluğum kesildi. Malec'in göğsüne koyduğu elleri kesik kesik soluklarla inip kalkıyordu.

"Yenileri geliyor!" diye bağırdı Emil.

Hızla arkama döndüm, dakkai'leri görünce yüreğim ağzıma geldi. Yarıklardan çıkıyorlardı ama bu sefer yüzlercesi vardı, birbirlerinin üstüne tırmanırlarken bıçağa benzeyen tırnaklarını toprağa ve taşa geçiriyorlardı. Ve...

Yüce tanrılar, çığlık ve feryatlardan oluşan bir dalga halinde askerlerin ve kurtların üstüne üşüştüler. Havaya kan fışkırıyordu. Aurelia havalandı ama yeterince hızlı davranmamıştı. Yaratıklar sırtına ve kanatlarına atlayarak onu pençeleyip ısırmaya başladılar.

"Hayır!" diye bağırdım, ether'i çağırarak draken'ın havalanmasını diledim. Birkaç Atlantia askeri Aurelia'nın üstüne tırmananlara ok atarken Thad üstündeki dakkai'leri silkeleyerek havalandı. Bedenimden öz yayılırken dakkai'ler hırlayarak merdivenlere doluştu.

Saç örgümü yüzüme savuran sert bir rüzgârla birlikte üstüme karanlık bir gölge düştü. Reaver tapınağı sarsarak yere kondu, kanatlarını arkaya savurup boynunu uzatarak önce tapınaktaki, sonra da merdivenlerdeki dakkai'lere ateş püskürttü. Alevler o kadar parlaktı ki bir an gözlerim kamaştı, bu nedenle ölümlü formuna geçene kadar Reaver'ı göremedim.

"Özü kullanma. Dakkai'leri sana çekiyor. Hepsini alt edemezsin" dedi yanımda çırılçıplak çömelmiş olan Reaver. "Onları serbest bırakmak için ne yaptılarsa onu durdurman gerek. Tek yapman gereken bu."

Bakışlarımı Callum'a çevirince soluğum tıkandı. O lanet sırıtış. Callum biliyordu.

"Peki" dedim kılıçlarımı çekerek. Her şeyi açıklamaya vakit yoktu. "Malec yüzünden. Ölmek üzere. Her şeyin nedeni bu. Malec ölünce Kolis tüm gücüne kavuşmuş olacak."

"Böyle bir şey olursa ölmek için dua ederiz. Malec'in yanına. Hemen" dedi Reaver ayağa kalkarak. Uzayıp büyürken vücudunun her yerinden gümüş rengi, parlak bir ışık yayılıyordu. Etin yerini pullar alıyor, sırtından kanatlar çıkıyordu.

Reaver havalandı, bana doğru koşan bir dakkai'ye saldırdığımda kükreyerek başımın üstünden ateş püskürttü. Başımı çevirip Reaver'ın yaktığı tapınağa bakınca yüreğim ağzıma geldi ve... aşağıdaki askerlere yardım edemeyeceğimi biliyordum. Malec ölemezdi. Öncelik buydu. Kurt hançerini geri çekerek döndüm, kılıcımı bir dakkai'nin karnına saplayıp tekrar dönünce bir kraliyet muhafızıyla yüz yüze geldim. Hançeri boğazına saplarken bir şey düşünmemeye ya da hissetmemeye çalıştım.

Yüzümün birkaç santim ötesine gümüş rengi parlak alevler püskürünce geri sıçradım, Nithe başımın üstünden uçtu. Yerdeki çatlakların fazla geniş olmadığı bir yere atladım. Tanrılar, tam bir kaostu... ateşten gelen hırıltılar ve homurtular, sis ve duman, kıvranan, yere devrilen bedenler. Hisa'yı gördüm, miğferi yoktu, kılıcını bir dakkai'ye saplarken yüzü kan içindeydi. Döndü, göz göze geldik. "Biz..."

Sözleri bir hıkırtıyla son bulunca irkildim. İkimiz de gölge taşından bir kılıcın saplandığı göğsüne baktık.

Asker kılıcı çekip çıkardı, Hisa iki büklüm yere devrildi, gözleri açıktı. Gölge taşından bir hançer kalbe saplandığında bir tanrıyı öldürebiliyorsa bir Atlantisliyi muhakkak daha çabuk öldürürdü. Gözlerimi Hisa'yı öldüren Dönen'in gözlerine dikip saldırıya geçtim, kılıcım deriyi ve kemikleri kesti. Kılıcımı Dönen'in omuzlarına saplayıp kollarını keserken genzim yanıyor, eter derime basınç yapıyordu. Geriye doğru kaykılıp Dönen'i Reaver'ın ateşine doğru tekmeledikten sonra tekrar Hisa'ya döndüm. Ona doğru koşmaya başladım...

"Hançer!" Millicent kılıcını bir Dönen'in göğsüne sapladı. "Hançeri çıkarmamız gerek!"

Başımı Isbeth'e çevirdim, Isbeth elleriyle hançerin sapını tutuyordu, gözlerini kapamıştı. *Hisa.* Ah tanrılar, zaman yoktu. İçim öfkeyle dolarken küfrederek kendimi Hisa'dan uzaklaşmaya zorladım.

Kılıcımı üstüme atlayan bir dakkai'ye savurdum, tırnakları kolumu sıyırırken kılıcı boynunun arkasına indirdim. Acı çok şiddetliydi ama görmezden gelip dönerek kurt hançerini bir muhafızın göğsüne sapladım. Ölüm, duman ve sis kargaşası içinde Casteel'in kılıcını dakkai'lere ve muhafızlara savurarak döndüğünü gördüm. Boğazı kan içindeydi. Kolu da. Kieran'ın yaklaştığını gördüm, bir askerin üzerindeki dakkai'yi tekme atarak uzaklaştırırken onun durumu da pek iyi değildi. Tiz bir çığlık duyunca hızla arkama döndüm. Dakkai'ler siyah-kahverengi kurdun üstüne üşüşerek Rune'u alaşağı ettiler. Oraya doğru giderken sisin ve dumanın içinden çıkan bir Dönen yolumu kesti.

"Kahretsin." Hamlesini kolumla geçiştirirken *notam* aracılığıyla Rune'u aradım, hiçbir şey hissetmeyince boğazım daha da yanmaya başladı. Ether göğsümde şiddetle titreşiyordu, dönerek Dönen'in göğsüne bir tekme attım. Özü kullanma çağrısını görmezden gelerek hızla döndüm, kılıcımı boynundan geçirerek kafasını kestim.

Dumanın içinden beyaz bir bulanıklık fırladı. Kan kokan ağır havayı içime çekerken Delano pençelerini göğsüme koyup beni geriye savurarak püsküren ateşin yolundan çıkardı.

"Teşekkür ederim" diye soludum, boynundan tutup alnına bir öpücük kondurdum. "Malec'in yanına gitmemiz gerek."

Seninleyim, dedi Delano.

Kalkıp dövüşerek ilerlemeye başladık. Delano sıçrayarak binanın alt duvarları boyunca koşan bir muhafızı yere indirdi. Fırlayıp kılıcımı bir diğerine indirirken bir dakkai muhafızlardan birini yere serip sivri dişlerini adamın boğazına geçirdi. Dakkai'lerin Dönenlerden uzak dururken ölümlü muhafızları es geçmedikleri çok açıktı.

"Naill!" diye bağırdı Emil, üstündeki dakkai ölüsünü itip ayağa kalktı, zırhının göğüs kısmı kopmuştu. Karnı kan içindeydi. "Has-

siktir!" Başka bir dakkai üstüne atlayınca kılıcını geriye savurdu.

Ve Naill... yerde sırtüstü yatıyordu, ellerini iki yana açmıştı, zırhı parçalanmıştı. Kalbim paramparça oldu.

"Hayır." Casteel döndü, bir yaratık duvardan atlayıp bir kurdu kenara fırlatırken altın sarısı gözleri parlıyordu. Casteel hızını artırıp yaratığın altına kayarak kılıcını karnına sapladı. Ayağa fırlayıp Naill'e doğru koşmaya başladı.

"Isbeth'in yanına gidin!" diye bağırdı Millicent, Malik'i kolundan tutup kenara çekerek. Malik'in zırhı da dakkai pençeleri tarafından parçalanmıştı. Bir dakkai Millicent'i sırtüstü yere yıkınca nefesim kesildi. Vakit yoktu.

Duyularımı kapatarak sunağa doğru döndüm. Isbeth eline bir kılıç almıştı.

Arkamızdan bağırışlar yükseldi. Kayarak durdum, omzumun üstünden arkama bakınca Carsodonia Surları'ndaki muhafızların mazgallı siperlere doğru koştuğunu, okları tutuşturup nişan aldığını gördüm. Okları bize değil, Sur'a tırmanana dakkai'lere fırlatıyorlardı. Kalbim duracak gibi oldu. Dakkai'ler şehre girerse...

Aklımdan geçirdiğim dilek draken'a doğru uzanırken Nithe'nin kapkara kanatlarıyla birden dönüp Sur'a nişan aldığını gördüm. Aurelia'yı aramadım. Yapamazdım. Bir cesedin üzerinden atlayarak koşmaya başladım. Hançerimi daha sıkı kavradım. Varlığımın her zerresiyle Isbeth'e odaklanmıştım, Isbeth kılıcı havaya kaldırmıştı, elleri ve kolları titriyordu, kılıç Malec'in boğazına inmek üzereydi. Ne planladığını anlayınca kalbim deli gibi atmaya başladı. Kolumu geriye savurup hançeri fırlattım.

Hançer havada uçarak doğruca Isbeth'e doğru giderken nefesimi tuttum. Isbeth birden başını kaldırdı, hançer gerisin geri döndü.

"Kahretsin." Delano üstüme atlayıp beni kenara savurdu.

Sertçe yere çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı. Delano yan yarıya üstüme düştü, inleyerek ellerimi omuzlarına koydum, başımı kaldırıp masmavi gözlerine baktım. "Buna gerek yoktu. Ben..." Elime sıcak ve ıslak bir şey damladı. Delano'nun kıpkırmızı tüyle-

rine baktım. Dehşet içinde göğsüne saplanmış olan *hançerimi* fark ettim. Kılıç elimden kaydı. *"Hayır."*

Delano titredi.

Ether'e ulaşıp tüm iyileştirici enerjimi Delano'ya yönlendirdim. Dakkai'ler umurumda değildi. Malec de Kolis de umurumda değildi çünkü Delano'yu kaybedemezdim. Yapamazdım. Onu kaybedemezdim...

Tüyler ellerimin altında incelip yerini deriye bıraktı. Açık sarı saçlar belirip gözlerinin üstüne düştü, bu gözler hiç kırpılmıyordu. Odaklanmıyordu. Görmüyordu.

"Hayır!" Delano'yu dikkatle yan tarafına yatırdım, omuzlarından tutup sarstım. Hiç tepki yoktu. Elimi hançere uzatırken durdum. "Lütfen. Lütfen bunu yapma. Kalk Delano. Lütfen. *Lütfen.*"

Hiçbir kıpırtı yoktu.

Gözlerime yaşlar dolarken başımın üstünden gümüş rengi bir ateş geçti, bize doğru koşan dakkai'lerin üzerinde dalgalandı. Birden içimi saran keder diğer her şeyi bastırdı. Delano'yu tutup kenardan uzaklaştırırken biri çığlık attı. Emil geriye doğru sendeledi, kılıçları iki elinden kaydı, mızrağını göğsüne saplamış olan Dönen'in önünde bir dizinin üstüne çöktü. Kieran birden yanında bitiverdi, ağzını açıp kükreyerek kılıcını Dönen'in boynuna sapladı.

Casteel o sırada döndü, kılıcını bir Dönen'e saplarken sivri dişlerini gösterdi. Yüzü ve zırhı kan içindeydi ve ellerimin altında Delano'nun bedeni şimdiden soğumaya başlamıştı.

"Sana söylemiştim kızım." Deliliğin içinde Isbeth'in sesi yumuşak ama netti. "Bana istediğimi vereceğini söylemiştim."

Vikter'ın ölümüyle içimde açılan o yarık şimdi daha da genişlemişti, içimdeki o boşluktan geliyordu. Kederle yoğrulan buz gibi bir öfke içimden taşmaya başlayınca tüm vücudum sarsıldı. Kılıç elimden düşerken diğer elim Delano'nun üstünden kaydı. Öfke İlkellerin özüne karışıp derime basınç yaparken ayağa kalkıp yavaşça döndüm.

Kılıcı yeniden Malec'in üstünde havaya kaldırmış olan Isbeth'e bakıp çığlık attım.

Vücudumdan taşan enerji çatırdayıp tıslayarak yere döküldü ve Isbeth'e çarpıp onu geriye savurdu. Isbeth dengesini korumaya çalışırken kılıcı elinden düşürdü. Bedenimden yayılan ether üstüme doğru koşan dakkai'lere çarpınca tapınak sarsıldı.

Isbeth ayağa kalkarak geri çekildi. Sırtını dikleştirerek bir elini havaya kaldırdı. "Beni buna mecbur etme Penellaphe."

"Seni geberteceğim" dedim ona doğru yürürken, bu duman ve gölgelerle dolu olan o sesti. "Seni parça parça edeceğim."

Birkaç metre geriye savrulunca gözleri faltaşı gibi açıldı. Bedeninden bir patlama halinde ether yayıldı.

Bir *kahkaha attım.*

Enerji vücuduma çarptı, onu içime çektim –şiddetli acıyı, yakıcılığını– derime sızmasına ve bir parçam haline gelmesine izin verdim. Sonra da geri gönderdim.

Isbeth geriye savrulup sütuna çarptı. Mermer çarpmanın şiddetiyle çatlarken Isbeth dizlerinin üstüne düştü. "Of" diye homurdandı başını kaldırarak.

Isbeth'in açtığı yaralardan taşların üstüne kan damlarken gülümsedim. Gözlerimi kısarak ona doğru yürürken taştaki yeni yarıklardan kökler fışkırıyordu.

Ben yürümeye devam ederken Isbeth'in derisi saç çizgisinden yarıldı, yerden bir kan ağacı daha bitti, sonra arkamda bir tane daha, bir tane daha kök saldı. Şakağındaki kesikten sızan kanlar sol gözünün hemen yanından aşağı sızıyordu. Alnında derin bir kesik daha belirip kaşına doğru ilerledi.

Isbeth seneleyerek ayağa kalkarken üstüme bir ether dalgası daha çarptı. Ether'i içime çekerken boğazım yandı. Sırtımın ortasına bir ağrı saplandı, çenem zonklamaya başladı. Ellerimi kaldırdım, yere düşmüş olan bütün silahlar havalanıp ileri doğru uçtu.

Isbeth kolunu sallayarak silahları savuşturdu. "Ucuz bir numara."

Yanına gidip başımı yana eğdim, bir taş parçası Isbeth'in başının yan tarafına çarptı. Ağzından burnundan kan akmaya başladı. "Bu numarayı nasıl buldun *anne*?"

Isbeth dengesini sağlamaya çalışarak sendeledi. Başını hızla bana çevirdi. "Beni öldürmek mi istiyorsun? Bu hiçbirini geri getirmeyecek. Gelmekte olanı durdurmayacak..."

Bir ether dalgası bedenimden çıkarak Isbeth'e çarptı. Isbeth gülerek yere yığıldı.

Etrafımdaki hava elektrikle yüklenirken tepemde şimşekler çaktı. Bu enerjiyi içime çekerken Millicent'in Malec'e ulaşmaya çalıştığını gördüm. Isbeth saldırıya geçti. Bir ışık darbesi bacağıma isabet edip parçalanarak Malec'in göğsündeki hançeri kavramış olan Millicent'e çarptı. Millicent dönerek geriye savruldu, devrilmiş bir sütunun yanındaki kan gölünün içine düştü, bıçağı tutan eli gevşedi.

"Kızlarımın ikisi de bana ihanet etti." Isbeth yüzündeki kanı sildi. "Çok gururluyum."

Üstüne atılıp tacını yakaladım. Tacı başından sertçe çekerken mücevherler saçlarına takılıp yolunca Isbeth acıyla haykırdı. Öfkem iyice alevlenirken elimi çektim, tacı tutan elimin tersiyle vurarak Isbeth'i yere devirdim.

"Tanrılar" diye homurdandı kan ve diş tükürerek. " Bu yaptığın hiç hoş değildi."

Enerji siddetlenirken tacı paramparça ettim, yakut ve elmas parçaları yere yuvarlandı. Diz çöküp Isbeth'in saçlarını arkadan kavradım. Isbeth gözlerime bakarken derimin altında gölgeler ve ışık girdaplar çiziyordu. "Saltanatın sona erdi."

"Malec'i seçtim" dedi Isbeth kolumu tutarak, dokunduğu yer yanıyordu. "Onu seçmek zorundaydım çünkü seni öldüremezdim. Yapamazdım çünkü seni seviyorum" diye fısıldadı eliyle göğsüme vurarak.

Ether içimi yaktı, kontrolümü alt ederek ayaklarımı yerden kesip geriye doğru savurdu. Öz içimden geçerken bütün sinir uçlarıma bir acı saplandı. Kendimi yıldırım çarpmış gibi hissediyordum, nefesim kesiliyordu, kaslarımı kontrol edemiyordum. Düşmekte olduğumu biliyordum ama düşüşümü yumuşatmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Poppy!" diye bağırdı Casteel.

Yere çarptığımda bedenimdeki bütün kemikler sarsıldı. Gözlerimin arkasında parlak ışıklar belirdi, yuvarlanarak yan tarafıma döndüm. Aldığım nefes ciğerlerimi yakıyordu. Kalkmaya çalıştığımda kaburgalarım acıyla karşı koydu. Sırtımdaki ağrı omuzlarıma yayıldı, bu esnada o ışıklar yanıp sönmeye devam ediyor, etrafımdaki kaosu bölük pörçük görmeme neden oluyordu. Reaver yerdeydi, üstündeki dakkai'lerden kurtulmak için silkelenirken bedeninden parlak ışıklar saçılıyordu. Malik bir kolunu Millicent'in üstüne koymuş, son nefesinde onu korumak istiyormuş gibi yanında yatıyordu. Vücutlarının tek bir santimi bile yanmamış, parçalanmamıştı. Artık havada uçan draken yoktu, ışıklar yanıp sönerken Kieran da bağırarak bana sesleniyordu...

Birden ışıklar yok oldu. Şimdi ne renk ne de ses vardı.

Sonra gümüş rengi bir nokta titreşerek genişlemeye başladı, gitgide parlaklaşıyordu ve ışığın içinde *O* vardı. Ay ışığı rengindeki saçları karmakarışık bukleler ve dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Parlak bir ışıltı burnundaki ve yanağındaki çilleri örterek tenine gümüş rengi, sedefimsi bir parlaklık veriyordu. Ama onu aslında rüya olmayan rüyalardan tanıyordum. Gözleri açılınca bahar çimenleri gibi olduklarını gördüm, parlak ether'le bezenmiş yemyeşil gözler.

"Böyle olmaması gerekiyordu" diye fısıldadı ama şimdi kanlı gözyaşları yoktu. Üstüme keskin, buz gibi bir öfke çarptı. Daha önce hiç hissetmediğim sonsuz bir öfke, onlarca, yüzlerce yıldır beslendiği için asla yaşayamayacağım bir öfke.

Reaver'ın ne dediğini hatırlayınca bütün vücudum kasıldı... Vikter'in Tawny'ye söylediklerini. Kehanetin başlangıç bölümünü. *Ölümlü bedenden doğan büyük bir İlkel güç karaların ve denizlerin, göklerin ve diyarların varisi olarak yükseliyor. Kıvılcımdaki bir gölge, alevdeki bir ışık tendeki ateşe dönüşecek.*

Adını söylemek yıldızların gökyüzünden dökülmesine, dağların denizlere devrilmesine neden olur...

Adı bir güçtü ama sadece onun gibi doğan ve büyük bir İlkel güce sahip olan biri tarafından söylendiğinde.

"Vikter bana onun adını zaten bildiğini söyledi" demişti Tawny.

Kadın da gözlerini bana dikmişti, o hiçliğin içinde yüzdüğüm, sonunda bana görünene kadar sürüklendiğim zamanki bizi gördüm. Sonunda, *"Böyle olmaması gerekiyordu"* demişti. Gücün daima içimde olduğunu söylemişti.

Ama bana söyledikleri bunlardan ibaret değildi. Şimdi hatırlıyordum. Adını söylemişti. Onu uyandırmam için bana yalvarmıştı.

Konsort nasıl bu kadar güçlü olabilirdi?

Çünkü o Konsort değildi.

Gözlerime bakarak gülümsedi, o zaman... *anladım*. O da bekliyordu.

Gözlerimi açtım, dumanın ve sisin içinden Casteel ve Kieran'ın dakkai'ler tarafından kuşatıldığını gördüm. Dönenler tarafından. Gittikçe yaklaşıyorlardı, avuçlarımı taşa bastırdığım zaman ellerim taşın içine *battı*, başımı geriye atıp bağırarak ismini söyledim. Tanrılar Kralı'nın değil, Tanrılar Kraliçesi'nin ismini.

Gerçek Hayat İlkeli'nin ismini.

49

Isbeth faltaşı gibi açılmış gözlerini gözlerime dikti. Dudakları kımıldıyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Casteel hızla arkasına döndü, tapınağa, *üstüme,* bir yıldırım düşünce havaya kan fışkırdı.

Zırhım ve çizmelerim havaya fırlarken Casteel'in acısı ve Kieran'ın korkusu üstüme çarptı. Bedenimdeki bütün hücreler yandı, giysilerim paramparça oldu ve acı... yok ediciydi. Beni öldürecekti. Onları öldürecekti.

Ciğerlerim tıkandı.

Kalbim teklemeye başladı.

Ağzıma kan doluyordu. Dişlerim gevşedi, ikisi açık ağzımdan düştü. Tapınak titremiyordu. Şiddetle sarsılan diyardı. Ağırlık kürek kemiklerime çöktü, derinlere işleyerek ether'in girdaplar çizerek zonkladığı yere kadar yayıldı. Kanım önce soğudu, sonra ısındı. Bir uğultu kemiklerime çarpıp kaslarıma yayıldı. Tenim titreşmeye başladı. Kulakları sağır edecek kadar şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Hava elektrikle yüklendi, vücudum... değişiyordu. İçimde bir gürlemeyle başlayıp kükremeye dönüştü,

sanki binlerce at bana doğru koşuyordu ama ortada ne at ne de askerler vardı. Kükreme giderek artarken şimdi çıplak olan ayaklarımın üstüne kalktım. Ellerimin ve kollarımın her yerinde gölge ve ışık zerreleri çalkalanıyordu. Gözlerimi kaldırınca karşımda tuhaf bir gölge gördüm, kafamın, omuzlarımın ve iki... *kanadın* gölgesini. Tıpkı bir zamanlar İlkellere sığınak olan Dalos şehrini koruyan heykeller gibi. Ama bunlar ışık ve karanlıktan oluşan bir girdap halindeki ether'den yapılmıştı. Bütün bedenim birden çatırdayan gümüş rengi ışıktan ve sonsuz gölgelerden ibaret hale gelmişti.

Belli belirsiz Casteel ve Kieran'ı görür gibi oldum, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, duydukları hayret genzimde ve derimde kaynaşıyordu.

Gölgelerle dolu yoğun bulutlar belirdi. Rüzgâr saçlarımı geriye savurup yırtık giysilerimi havalandırdı. Ve bu rüzgâr *taze* leylak kokuyordu.

Sonra hava yarıldı, çatırdayan bir ışık fışkırırken yarıktan sızan beyaz sis üstüme, yıkık dökük zemine dökülerek cesetleri örttü.

Setti'nin birkaç katı büyüklüğünde siyah-gri renkli bir şekil havadaki yarıktan dışarı fırladı, kanatları o kadar büyüktü ki yükselen ayı bir anlığına örttü. Draken tapınağın üzerinde uçarak güçlü çenesini açtığında kulakları sağır eden bir kükreme daha duyuldu. Gümüş rengi yoğun bir ateş döne döne ilerleyerek Sur'a tırmanan yaratıklara çarptı.

"Nektas" dedi Casteel.

Tüm benliğimle Isbeth'e odaklandım. Sunağın arkasında büyülenmiş gibi duruyordu. O'ndan hissettiğim sonsuz öfke benimkiyle birleşti.

O.

Seraphena.

Gerçek Hayat İlkeli.

Hayat ve şifa güçlerimi aldığım kişi. Nyktos değildi. Nyktos'tan aldıklarım tenimdeki gölgeler, dokunuşumdaki ölüm ve göğsümdeki soğuktu.

Gücüm bedenimden yayılıp Kemik Tapınağı'nı ve aşağıdaki ve daha ötedeki bahçeleri kuşattı. Bir adım attım, bunu ebedi bir şeymiş gibi yaptım. *İlkel* bir şey gibi.

Hava güçle kaplanırken hale hafifçe geri çekildi, parlak ışıltının sedefimsi, gümüş rengi ve gölgeli bir parıltıya döndüğünü gördüm. Attığım her adımda taş titreyip çatlıyor, sis de cesetlerin üstüne çöküp onları örterek peşimden geliyordu.

Çıplak ayaklarımla kanların, parçalanmış kalkanların ve kırık kılıçların içinden yürüdüm. Sonra havalanıp *süzülmeye* başladım. Askerlerin, kurtların ve draken'ların –arkadaşlarımın ve sevdiklerimin– örselenmiş bedenleri de benimle birlikte havalandı. Delano. Naill. Emil. Hisa...

"Henüz çok erken" diye haykırdı Isbeth, korkusu –duyduğu *dehşet*– kederi kadar güçlüydü ve üstüme acı buzlar yağdırıyordu. Bir dakkai'nin ölüsüne takılıp tökezleyince Malec'in üstünde yattığı sunağa yaslandı. "Ne yaptın sen?"

Reaver'ın ve Malik'in bedeni kan birikintilerinden uzaklaşırken başım geriye savrularak yükseldiğimi hissettim. Sonra her şey *durdu*. Rüzgâr. İniltiler. Kalbim. Sadece arkasında özle beslenen bir ateş dalgası bırakarak Sur boyunca uçan Nektas hareket ediyordu. Parmaklarım iki yanımda açıldı.

Öfkemi sese vurdum. *O'nun* öfkesini. Boğazımdan kopan çığlık sadece bana ait değildi. *Bizim* çığlığımızdı.

Ses bir şok dalgası gibi havaya çarparak taşları parçalayıp yerden yeni bitmiş kan ağaçlarını devirdi. Casteel, Kieran'a kalkan olmak için döndü ama buna gerek yoktu. Öfkem üstümüzde dalgalanıp gökyüzünü yırtarken onlara zarar gelmeyecekti. Kan kırmızısı bir yağmur yağmaya başladı.

Ve sonu getirdi.

Millicent yavaşça doğruldu, dumanın içinden bir dakkai fırlayınca gözlerini faltaşı gibi açtı, iki, dört, beş dakkai pençeleriyle taş parçalarını havaya sıçratarak kaçmaya başladı. Başımı onlara çevirmem yetti. Dakkai'ler koşarken ya da sıçrarken birden *yok oluverdi,* tek bir bakışla kayboluyorlardı. Onlardan geriye hiçbir şey

kalmadı. Enerji dalgası yayılıp kalan dakkai'leri ve Dönenleri toza çevirirken geriye kül bile kalmadı.

Kan yağmuru kesildi, başımı tekrar Isbeth'e çevirdiğimde kanın tek bir damlası bile bana dokunmamıştı.

"Sen." Bu tek kelime öyle çok güçle, zor dizginlenen öyle bir şiddetle doluydu ki sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Çünkü bu bendim... aynı zamanda Seraphena'ydı. Seraphena'nın özü –bilinci– içimde hareket ediyordu.

"Artık çok geç" dedi Isbeth. Hem çok geç olduğunu hem de olmadığını seziyordum. Koluyla yüzündeki kanları sildi. "İş işten geçti."

"*O* senin ne planladığını biliyordu" dedim. "Uykusunda gördü. *Her şeyi* gördü."

Isbeth başını iki yana sallarken duyduğu dehşet boğazımı tıkadı. "Öyleyse bunu Malec için yaptığımı da biliyordur. Hepsi benden aldıkları oğlu ve torunu içindi!"

"Hepsi bir *hiç* içindi." Elim kaldırdım, Isbeth'in bedeni kaskatı kesildi, ağzı açıktı ama hiç ses çıkmıyordu. Kelimeler yoktu. Hiçbir şey yoktu. Yerden birkaç metre yukarı yükselirken bulutlar daha da yoğunlaştı. "Seni yapan aşktı. Seni yaratarak yaptığı şey için Malec'i affedebilirdi. Ama senin nefretin? Kederin? İntikama susamışlığın? Aklını bir tanrının kanının yapabileceğinden daha çok çürütmüş. Dönüştüğün şey –diyarlara getirdiğin şey– seni kurtarmayacak."

Isbeth'in sağ kolu geriye savruldu. Kemik bir çatırtıyla kırılırken hissettiğim öfke yakıcıydı.

"Bu diyarlara yaptıkların seni iyileştiremeyecek, acını da dindirmeyecek" dedim, diğer kolu da kırıldı. "Bu sana şan, huzur ya da sevgi getirmeyecek."

Isbeth'in bacakları dizlerinden kırıldı, acıyı içime çekip bir parçam haline gelmesine izin verdim.

"Ve onun kanından olanlara yaptıkların için silinip gideceksin" dedim. Isbeth'in gözlerinden kan sızıyordu. Burnundan. Ağzından. "Henüz yazılmamış tarihte seninle ilgili hiçbir şey anlatılma-

yacak. Bir ölümlü olarak yaptıklarınla da bir kraliçe olarak alçaklığınla da bilinmeyeceksin. Sen hatırlanmaya layık değilsin."

Isbeth'in omurgası *kırıldı*. Vücudunun üst kısmı geriye doğru bükülürken acı... sonsuzdu.

Birden bir şeyin farkına vardım. Bir uyanış yaşadım. Nektas arkamda yere konarken bu diyarda değil, Iliseeum'da ve Tanrılar Şehri'nin derinliklerinde yankılanan bir uyanış. Bir varlık içimi doldurdu, konuştuğumda sesim gerçek Hayat İlkeli'nin sesiydi. "Bana tüm varlıkların onurlu ve acısız bir ölümü hak ettiği öğretilmişti. Artık buna inanmıyorum. Çünkü onursuzca ve acılar içinde kıvranarak öleceksin. Nyktos, Uçurum'daki ebediyetinin başlamasını bekliyor."

Nektas'ın kanatları yok edilenlerin küllerini etrafa saçarak açılırken varlık içimden çekildi. Şimdi *zıt* duygular içindeydim. Kayıtsızlık ve hüzün. Nefret ve sevgi. Rahatlama ve korku. Karşımdaki paramparça kadına, uzun zaman önce parça parça olmuş bu kadına acıyordum. Böyle bir şeye dönüşmüş olmasından nefret ediyordum.

Isbeht benim için hiçbir zaman bir anne olmamıştı ama... bir zamanlar onu sevmiştim, o da kendi hastalıklı anlayışıyla beni sevmişti. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Ama ifade ettiği şey yeterli değildi.

Elimi indirdim, Isbeth'in her yerinde kan noktaları belirdi. Gözenekleri kanıyordu. Teni çatlayıp soyulurken, kasları ve bağları yırtılırken, kemikleri parçalanıp saçları dökülürken titriyordum.

"Bakma" dediğini duydum Casteel'in, bana ulaşmaya çalışıyordu. "Gözlerini kapat. *Sakın*..."

Ama baktım.

Annem, Kan Kraliçesi, son nefesini verirken kendimi izlemeye zorladım. Isbeth'in varlığı son bulana, diyarın benden uzaklaştığını hissedene dek izledim.

50

Yavaş yavaş yanağımdaki yumuşak dokunuşun farkına vardım. Çenemin kıvrımında ve dudaklarımın altında parmaklar geziniyordu. Bir el saçımı düzeltti. Bir ses duydum. Sesler. İki tanesi daha güçlü çıkıyordu.

"Poppy" diye seslendi biri.

"Aç gözlerini kraliçem" dedi –adeta yalvardı– diğeri, onu asla reddedemezdim.

Gözlerim açılıp gür kirpiklerle çevrelenmiş bal rengi gözlere dikildi. *Ona.* Kocama ve krala. Kalp eşime. Her şeyime. Yüzü kan içindeydi, saçlarında da kurumuş kanlar vardı ama teni kanların altında parlak ve sıcaktı. Dudaklarımın altına dokunan parmakları sıcaktı. "Cas."

Casteel gülmekle inlemek arası boğuk bir ses çıkardı ve bu ses derinlerinden geliyordu. Dudaklarını alnıma yaklaştırdı. *"Kraliçem."*

Elimi uzatıp çenesinin yan tarafına dokundum. Dudaklarını alnıma bastırırken titredi. Yavaş yavaş başımın kucağında olduğunu fark ettim ama boynumu destekleyen onun kolu değildi, yanağım-

daki el de onun değildi. Casteel başını kaldırınca bakışlarım buz mavisi gözlere kaydı.

Kieran başparmağını yanağımda gezdirerek gülümsedi. "Bize katılmaya karar vermene çok sevindim."

"Ben..." Yutkundum. Ağzımda bir tuhaflık vardı. Elimi kaldırdım...

Kieran bileğimi tuttu. "Sen sormadan söyleyeyim, *evet*."

Dilimi yavaşça üst dişlerimde gezdirirken nefesim kesildi. Dişlerim normal gibiydi, ta ki küçük, keskin bir noktaya değen dilim kanayana kadar. Yüzümü buruşturdum.

"Dikkat et" diye mırıldandı Casteel. "Alışman biraz zaman alacak."

Alı, tanrılar. "Sivri dişlerim var."

Kieran başını salladı. "Onlara alışman için sana Cas'in yol göstermesi gerekecek. Benim uzmanlık alanım değil."

Bakışlarım Casteel'e döndü. "Nasıl görünüyorlar?"

Casteel'in dudakları seğirdi. "Şey gibi... sivri dişler."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Çok şirinler."

"Sivri dişler nasıl şirin olabilir... *dur biraz.*" Şu anda asıl önemli olan dişlerim değildi, Ayrılış'ı tamamlamış olmam bile değildi. Hemen yerimden doğruldum, Casteel de Kieran da onlara çarpmayayım diye geri çekildi. Bakışlarımı çatlak sütunlara çevirdim, Naill'e...

Naill sırtını sütunlardan birine yaslamış oturuyordu, başını geriye atmıştı, gözleri kapalıydı ama göğsü inip kalkıyordu... parçalandığını gördüğüm göğsü. Koyu kahverengi teninde artık ölümün soluk rengi yoktu.

Gözlerimi Naill'e diktim, onu yere düşerken görmüştüm. Ölümünü izlemiştim. "Ben... ben..."

Koluma serin bir burun dokununca başımı hemen yana çevirdim. Kırmızıya bulanmış beyaz kürkün içindeki masmavi gözler gözlerime dikildi. Tüm bedenim bir ürpertiyle sarsıldı. "Delano?.."

Delano'nun enerjik damgası düşüncelerime dokundu. *Poppy.*

Haykırarak kollarımı kurda doladım. Yüzümü Delano'nun boynuna gömerken Casteel boğuk bir kahkaha attı. Nasıl burada olabildiğini bilmiyordum, ona sarılırken, parmaklarımın arasında ve yanağımın altında yumuşacık tüylerinin tadını çıkarırken kendimi tir tir titremekten alamıyordum. Kieran elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyordu, işte o zaman Delano'ya neredeyse boğacak kadar sıkı sarılırken ağladığımı –gerçekten hıçkıra hıçkıra ağladığımı– fark ettim. Delano da hiç itiraz etmeden bana olabildiğince sokuldu. *Yaşıyordu*.

"Poppy" diye fısıldadı Casteel yavaşça omzumu çekerek. "Bırak da nefes alsın."

İstemeye istemeye Delano'yu bıraktım ama Casteel kollarını belime dolarken Delano fazla uzağa gitmedi. Başını omzuma koyduğunu hissettim. Kieran tüy kadar hafif dokunuşlarla yanaklarındaki yaşları siliyordu. Başımı çevirdim...

Emil'i ayakta görünce kalbim yine duracak gibi oldu, parçalanmış zırhı üstünde değildi ve göğsüne saplandığını gördüğüm mızrağın gömleğinde açtığı yırtık daha çok görünüyordu. Yanında... Hisa vardı, alçak bir duvarın üstüne oturmuştu, ellerini dizlerinin arasına sarkıtmış bana bakıyordu.

"Nasıl?" dedim boğuk bir sesle. "Nasıl hayatta olabilirler?"

"Senin sayende" dedi Kieran.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Senin sayende" diye tekrarladı Casteel dudaklarını yanağıma bastırarak. "Onları geri getirdin. Hepsini."

"Bak." Kieran çenemden tutup başımı tapınağın altındaki bahçeye doğru çevirdi.

Gördüğüm şey beni hayrete düşürdü.

Askerler yerdeki çatlaklardan uzak durarak etrafta dolaşıyordu. Bazıları Naill ve Hisa gibi oturmuştu. Ama hepsi savaşın izlerini taşıyordu. Parçalanmış zırhlar. Yırtılmış giysiler. Kurumuş kanlar.

"Bayılmıştın" dedi Casteel alnını şakağıma dayayarak. "İşte o zaman geri geldiler. Hepsi. Lanet olasıca muhafızlar bile."

"Bu hayatta gördüğüm en çılgınca ve" –Kieran'ın sesi çatallaştı– "en güzel şeydi."

"O küçük şeyler... ne olduklarını bilmiyorum" dedi Casteel duygu dolu bir kahkaha atarak. "Kürecikler? Gökyüzünden binlercesi –yüz binlercesi– yağdı. Sanki yıldızlar yere düşüyordu."

Adını söylemek yıldızların gökyüzünden dökülmesine...

Kaskatı kesildim, başımı Sur'a çevirdim, Aurelia ve Nithe'nin Thad'ın yanına tünemiş olduğunu gördüm. Ama... "Reaver nerede?"

"Malec'i Iliseeum'a götürdü."

Daha önce Iliseeum'da duyduğum bu sesle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kieran geriye kaykılınca sunağın önüne çömelmiş olan Nektas'ı gördüm, siyahlı gümüşlü uzun saçları çıplak omuzlarına ve sıcak, bakır rengi tenindeki belirgin pul desenlerinin üstüne dökülmüştü.

"Sen nasıl pantolon giyiyorsun?" deyiverdim.

Casteel sessizce gülerek bana daha sıkı sarıldı. "Onca şey dururken soracak bunu mu buldun?"

"Sen de Reaver'ı bizim kadar çok çıplak görmüş olsaydın" diye homurdandı Kieran, "bunun yerinde bir soru olduğunu anlardın."

Nektas'ın incecik, dikey gözbebekli gözleri bana dikildi. "Ben istersem giyinik olarak ortaya çıkabilirim. Reaver bunu yapabilecek kadar büyük değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Değil mi?"

"Tanıdığın herkesten daha yaşlı olabilir ama yine de o bir yavru" dedi Nektas, aklıma yavrusu gelince içim burkuldu. Jadis. "Pek çok kişi için o hâlâ Maskara Reaver."

Maskara Reaver mı? Casteel arkamda kaskatı kesildi.

"Bir dakika." Kieran gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Küçükken bu lakaba bayılırdı." Nektas omuz silkti. "Olay giyinik şekilde ortaya çıkamayacak kadar genç olması."

Bu lakabı şimdilik bir kenara bırakmak zorundaydım. "Jadis için çok üzgünüm. Ben..." Sustum, keşke söyleyecek daha fazla şey olsaydı ama olmadığını biliyordum.

Nektas bir an gözlerini sımsıkı yumdu. "Jadis ölmedi."

Bir Kieran'a, bir Casteel'e baktım. "Ne? Reaver onun..." *Öldürüldüğünü* sanıyor demek istemedim. "Nereden biliyorsun?"

"Onu hissedebiliyorum. Jadis burada, bu diyarda." Nektas gözlerini açıp gökyüzüne baktı. "Ben onun babasıyım. Reaver onu benim gibi hissedemez. Jadis yaşıyor."

Öğrendiğim şey karşısında şoke olmuş bir halde kendime bunun güzel bir haber olduğunu söyledim. Güzeldi de. Sadece... Jadis neredeydi? Isbeth onu neden kullanmamıştı? "Onu bulacağız."

Nektas başını salladı. "Bulacağız."

"Reaver Malec'i Iliseeum'a mı götürdü?" diye sordum sunağın üstünde duran paramparça tabuta bakarak. "Bu Malec'in yaşadığı anlamına mı geliyor?"

"Şimdilik" dedi Nektas.

Eh, bu pek de rahatlatıcı değildi ama yine de içim rahatlamıştı. Casteel'e yaslandım. "Tanrılara şükür" diye mırıldandım tekrar Hisa ve Emil'e bakarak, Delano yere çöküp bacaklarıma yaslandı. Bir dakika. Dönüp etrafa bakındım... "Malik nerede?" Kalbim tekledi. "Millicent nerede?"

"Millicent kaçtı" dedi Casteel. "Malik de peşinden gitti."

İkisinin de hayatta olduğunu bilmek beni biraz rahatlattı. Ama Millicent annemizin ölümüne tanık olduğu için mi kaçmıştı? Benim elimden? Bunu yapanın sadece ben olduğumu sanmıyordum ama Millicent aynı şeyin başına gelmesinden mi korkmuştu? Üzülmüş müydü? Kızmış mıydı?

Yutkunarak bunları daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktım. "Herkesi nasıl geri getirebildim?" Bunu dilemiştim. Hatırlıyordum. Sis cesetleri örterken dileğimin dışarı taşmasına izin vermiştim ama ben Hayat İlkeli değildim.

"Onları geri getiren sadece sen değildin. Henüz o kadar güçlü değilsin. Bunu aldığın yardım sayesinde başardın" dedi Nektas, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Hayat İlkeli sana yardım etti, Nyktos da Vadi'ye ya da Uçurum'a girmeden önce ruhlarını yakalayıp serbest bıraktı."

"Herhalde bunu muhafızları ve *hepsini* geri getirmeden de yapabilirdi" diye homurdandı Kieran.

Draken Kieran'a baktı. "Denge. Her zaman denge olmak zorunda" dedi. "Özellikle de Hayat İlkeli böyle bir iyilik bahşettiğinde."

İçimden bir ürperti geçti. "Seraphena... Konsort. Gerçek Hayat İlkeli o."

"Seraphena karaların ve denizlerin, göklerin ve diyarların varisidir" dedi Nektas usulca. Ama sözleri saygı doluydu ve göğsümde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. "Tendeki ateş, Hayat İlkeli ve Tanrıların Kraliçesi'dir. En güçlü İlkel odur." Biraz düşündü. "Şimdilik."

Şimdilik mi?

"Bu nasıl olabilir?" dedi Casteel.

"Konsort'un İlkele dönüşmesi hayli karmaşık bir yolculuk" dedi Nektas bana bakarak. "Ama her şey büyük büyükbaban Eythos Hayat İlkeli iken başladı. Ve kardeşi Kolis, Ölüm İlkeli iken."

"Kolis benim büyük amcam mı?" diye haykırdım şimdilik bahsini tamamen unutarak.

Nektas başını sallarken Emil ve Naill yanımıza geldi, kadim draken'dan uzak durarak dinlemeye başladılar.

"Soyun sandığımdan da ilginmiş" diye mırıldandı Casteel, Kieran sessizce güldü. "Peki onun bununla ne ilgisi var?"

"Uzun lafın kısası Kolis bir ölümlüye âşık oldu. Bir düğün için çiçek toplarken onu korkuttu. Kız Kolis'ten kaçarken..."

"Keder Kayalıkları'ndan aşağı düştü." Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Adı Sotoria'ydı, değil mi? Bu hikâye gerçek miydi? Ian..." Casteel'e bir göz attım. "Ian Yükseldikten sonra bana bu hikâyeyi anlatmıştı. Uydurulmuş bir öykü olduğunu sanıyordum."

"Enteresan" diye mırıldandı Nektas. "Hikâye gerçek. Kolis Eythos'a gidip kızı geri getirmesini istedi. Eythos ölüleri hayata döndürmenin sık sık yapılmaması gereken bir şey olduğunu bildiğinden bunu kabul etmedi." Nektas bakışlarını bana dikti, bilmiş bakışlarından kaçmak için yerin dibine girmek istedim. "Bu,

ıkı kardeşin birbirine düşman olmasına neden oldu, Kolis bir büyü sayesinde kardeşinin özünü çaldı, böylece Kolis Hayat İlkeli olurken Eythos da Ölüm İlkeli'ne dönüştü. Ama ikisi de bunlara hükmetmek için yaratılmamıştı. Kolis, Eythos'un bütün özünü alamamıştı, kendi özünü de tamamen silememişti. Eythos'ta bir hayat kıvılcımı kalmıştı, bir başka kıvılcım da Nyktos'a geçmişti. Ama Eythos, Kolis'in Nyktos'un içindeki kıvılcımı keşfetmesinden korkuyordu, o yüzden kıvılcımı ondan aldı."

"Ve bir ölümlünün içine yerleştirdi" dedim. "Konsort'un. Kısmen ölümlü olmasının sebebi de buydu."

Kieran öne eğildi. "Öyleyse Nyktos ne? Onun Hayat ve Ölüm İlkeli olduğunu sanıyordum."

"Nyktos *bir* Ölüm İlkeli" dedi Nektas. "Ama *gerçek* Ölüm İlkeli değil, zaten Hayat ve Ölüm İlkeli diye bir şey yoktu. Bu unvan ona uyuduktan çok sonra verilmişti ve gereğini asla yerine getirmeyeceği bir unvandı."

"Oturmaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ama gel gör ki zaten oturuyorum" diye mırıldandım, Casteel hafifçe ensemi sıktı. Reaver'ın söylediği ve *söylemediği* pek çok şey şimdi anlam kazanıyordu. "Konsort'un adı bu yüzden mi söylenemiyor? Hayat İlkeli olduğu için mi? *Deli saçması.*"

Birkaç çift göz bana çevrildi.

"Ama öyle! Herkes *ah, Nyktos şöyle Nyktos böyle* deyip duruyor ama başından beri *Seraphena şöyle Seraphena böyle* olmalıydı. Kurtları Nyktos mu yarattı? İlahlar öldürüldükten sonra ortalığı yatıştırmak için Elian'la o mu görüştü?"

"Atlantislilerle ve kiyou kurtlarıyla görüşen Nyktos'tu" dedi Nektas. "Ama kurtlara hayat veren şey Konsort'un özüydü."

Uzun uzun yüzüne baktım. "Bu cinsiyetçi, ataerkil bir saçmalık!"

Casteel'in bedeninin yine sarsıldığını hissettim. "Poppy haklı."

"Evet haklı." Nektas çenesini yukarı kaldırdı. "Bir yandan da haksız. Böyle olmasını isteyen Konsort'tu. Kimliğinin gizli kalması için. Nyktos bunu sadece Konsort öyle istediği için yapıyor."

"Ama neden?" diye sordum.

"Aslında..." Kieran içini çekti. "Bu kez Poppy'nin sorusunun cevabını ben de öğrenmek istiyorum."

Ona ters ters baktım.

"Bu yüzden." Nektas kollarını açtı. "Nyktos ve Konsort'un yaptığı her şey için. Tüm fedakârlıkları bunu önlemek içindi."

Kafamın içinde tehlike çanları çalmaya başladı.

Casteel'in keyfi kaçmıştı. "Tüm bu olanların hangi kısmını kastediyorsun?"

Draken başını yana eğerek Casteel'in ses tonuna odaklandı. "Kolis'in Eythos'un özünü çalmasının feci sonuçları oldu. Bunu yaparak başka bir İlkelin doğmasını engelledi. Konsort'un Yükselişi kozmik bir yeni başlangıç gibiydi. Ancak bu yeni başlangıç yalnızca kadın bir torun doğar ve Yükselirse gerçekleşecekti. Ve bu seninle ve eğer istersen doğacak çocuklarınla başlıyor. Nyktos'tan sonra İlkel olarak doğan ilk çocuklar olacaklar."

"Ben..." Başım sanki hızla dönerek omuzlarımın üstünden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Bu çok fazla."

"Gerçekten öyle." Casteel'in başparmağı boynumda gezindi. "Neden sadece bir kadın?"

"Çünkü şu anda Hayat İlkeli kim ise onu takip ediyor."

"Yani Kolis Eythos'un özünü çalmasaydı ve Nyktos olması gerektiği gibi Hayat İlkeli olsaydı, Malec ve Ires İlkel mi olacaktı?" dedi Casteel. "Ama önce kadın bir torunun doğması gerektiği için olmadılar, öyle mi?"

Nektas başını salladı, Casteel'in anlamasına sevinmiştim çünkü ben anladığımdan pek emin değildim.

"Peki bunun olanları önlemekle ne ilgisi var?" diye sordu Kieran.

Nektas bakışlarını bana çevirdi. "Çünkü Nyktos ve Konsort'un Kolis'i durdurmak için yaptığı şey –Kader Perileri'nin istediği denge– başka İlkel doğamayacağı anlamına geliyordu. Bunun altında yatan nedene gelince, bu konuya girmek için vaktimiz yok" dedi Nektas. "Ama Nyktos'un doğan son İlkel olması gerekiyor-

du, Konsort da bir ölümlüden doğan son İlkel olacaktı. Sen" dedi usulca, "hiç hesapta yoktun."

"Pardon?" dedim fısıldayarak.

Draken hafifçe gülümsedi. Anlık bir gülümsemeydi ama görmüştüm. "Dünyaya gelmene yol açan entrika özür dilemeni gerektiren bir şey değil" dedi sesini yumuşatarak. "Malec ve Ires o noktada çoktan doğma yolundaydılar. Ama Kolis'i durdurmak için yapılan şey Malec ve Ires'in asla çocuk sahibi olma riskini göze alamayacağı anlamına geliyordu. Malec yine de bunu göze aldı ama... Malec işte" dedi içini çekerek. "Daha önce şansımız yaver gitmişti."

"Çünkü bu bir kızı olması riskini göze almak demekti." Tüylerim ürperdi. "Bu yüzden Iliseeum'da kaldılar."

"Belli bir noktaya kadar." Nektas bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirdi. "Buraya gelmeleri yasaklanmamıştı. Bu diyarda doğmuşlardı. Ama gelmemeleri için sertçe uyarıldılar. Risk çok büyüktü. Kozmik başlangıcın yaratılması Nyktos ve Konsort'un Kolis'i durdurmak için yaptıklarının geçersiz kılınmasını sağladı."

Ama buna engel olmuştuk. Malec yaşıyordu. Şimdilik. "Neden ölümlüler diyarında doğdular?"

"Nyktos ve Konsort böylesinin daha güvenli olacağını düşünüyordu."

Verdiği cevap aklıma yeni sorular getirmişti ama sorulacak çok daha önemli sorular vardı. "Peki ben neyim? Bir kaçamak mı?" dedim, Kieran kaşlarını çattı. "Isbeth'in öğrenip kendi çıkarı için kullandığı bir açık mı?" Bunu ona Malec söylemiş olabilirdi ya da... "Callum. O nerede?"

Casteel'in bedeninden bir hırıltı yükseldi. "Sanırım sen Konsort'un adını söylediğin an tabanları yağladı."

"Çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordu." Nektas'ın yüz hatları sertleşti. "Onu bulup icabına bakmak gerek."

"Bu yapılacaklar listemin en başında" dedi Kieran.

"Güzel." Nektas bakışlarını tekrar bana dikti. "Sen bir kaçamak değilsin. Sen pek çok şeysin. Kan ve Kemik İlkeli... gerçek Hayat

ve Ölüm İlkeli'sin." Konsort'tan bahsederken olduğu gibi konuşuyordu, ether içimde uğuldamaya başladı. "Bu iki öz asla tek bir kişide var olmadı. Ne Konsort'ta. Ne de Nyktos'ta."

"Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi?" diye fısıldadım.

"Henüz bilinmiyor."

Casteel beni daha sıkı sardı. "Biz bunun iyi bir şey olduğunu biliyoruz."

Nektas, Casteel'e bakarken minik huzursuzluk tohumları kök saldı. "Öyleyse bundan emin olun." Cüssesine hiç uymayan bir zarafetle ayağa kalktı. "Ya Ires? Onu buldunuz mu?"

Endişelerimi başka bir zaman dert etmek üzere bir kenara bıraktım, boğazımı temizlerken dilimi yeniden sivri dişlerimin üstünde gezdirdim. Ayağa kalkmam gereken noktayı çoktan geçtiğimi fark edince yüzümü buruşturdum. Ayağa kalkarken Casteel de Kieran da düşmemden korkuyormuş gibi beni tutunca az daha gülecektim. "Ires'in nerede olduğunu biliyorum."

"Öyleyse beni ona götür" dedi Nektas.

Tam dönecekken durup yere baktım. Gözüme tuhaf bir şey ilişti. "Bu nedir?"

Kieran basamakları bürüyen sarmaşıkların üstüne düşmüş olan kılıcı ayağıyla kenara itti. Ancak sarmaşıkların büyük kısmı yıldız ışığında koyu yeşilken bu kısımdakiler kül rengiydi. Yanıp kömürleşmiş değillerdi. Sadece griydiler. Donuk renkli ince damarlar halinde yayılarak alttaki yosunları da aynı cansız renge dönüştürmüşlerdi.

Eğilip elimi sarmaşıklardan birine uzattım ama Casteel elimi yakaladı. "*Neden*" diye sordu, altın sarısı gözleri yorgundu ama keyifle dans ediyordu, "her şeye dokunmak zorundasın?"

"Bilmem. Belki de temas bağımlısıyımdır?" dedim, Casteel yan yan gülümseyince gamzesi belirdi. Parmaklarım boşluğun üstüne kapandı. "Sence bu ne?"

"Kolis" dedi Nektas arkamızdan. "Dediğim gibi, Kolis'i durdurmak için yapılanlar geçerliliğini yitirdi."

Üçümüz de Nektas'a döndük, kalp atışlarımız aynı anda hız-

landı. Casteel gözlerini kıstı. "Malec yaşıyor. Isbeth'in planlarına engel olduk."

Nektas başını yana eğdi. "Hiçbir şeye engel olmadınız."

Midem bulanmaya başladı, birden Callum'un da Isbeth'in de ne demek istediğini anlamıştım, neden onları durduramayacağımızı ve çok geç kaldığımızı sezdiğimi anlamıştım. "Kolis zaten uyanmıştı."

Nektas başını salladı. "Ve bu gece burada yapılanlar serbest kalmasını sağladı."

"Orospu çocuğu" diye hırladı Kieran, Casteel'in dudakları aralandı.

"Siz sadece yapılanı yavaşlattınız, Kolis'in tüm gücünü geri kazanmasını engellediniz. Ama kontrol edilmezse kazanacak." Nektas kül rengi sarmaşıklara bakarak dudaklarını büktü. "Neden olduğu çürüme başladı bile, toprağı kirletiyor. Hayat İlkeli pek çok kişiyi geri getirmende sana bu yüzden yardım etti. Kolis'i durduracaksan onların her birine ihtiyacın olacak."

"Yeniden gömmek için mi?"

"Öldürmek için."

Ağzım açık kaldı.

"Bunu tam olarak nasıl yapacağız?" Casteel'in içi öfke ve hiddetle yanıyordu. "Hayat İlkeli ve Nyktos yapamamışken biz nasıl yapabiliriz?"

"Bunun cevabını bilseydim sence burada duruyor olur muydum?" dedi Nektas, çenemi kapadım. O dikey gözbebekleri önce daraldı, sonra da genişledi. "Beni Ires'e götür. Jadis'i bulmak zorundayız. Ondan sonra Iliseeum'a dönmem gerekiyor, siz de –hepiniz– hazırlanmalısınız. Uyanan sadece Kolis değil. Konsort ve Nyktos da artık uyumuyor. Bu da Iliseeum'un pek çok sarayında ve ölümlüler diyarında tanrıların uyanacağı anlamına geliyor ve bu tanrıların çoğu Hayat İlkeli'ne bağlı değil. Verdiğiniz savaş bitmedi. Daha yeni başlıyor."

